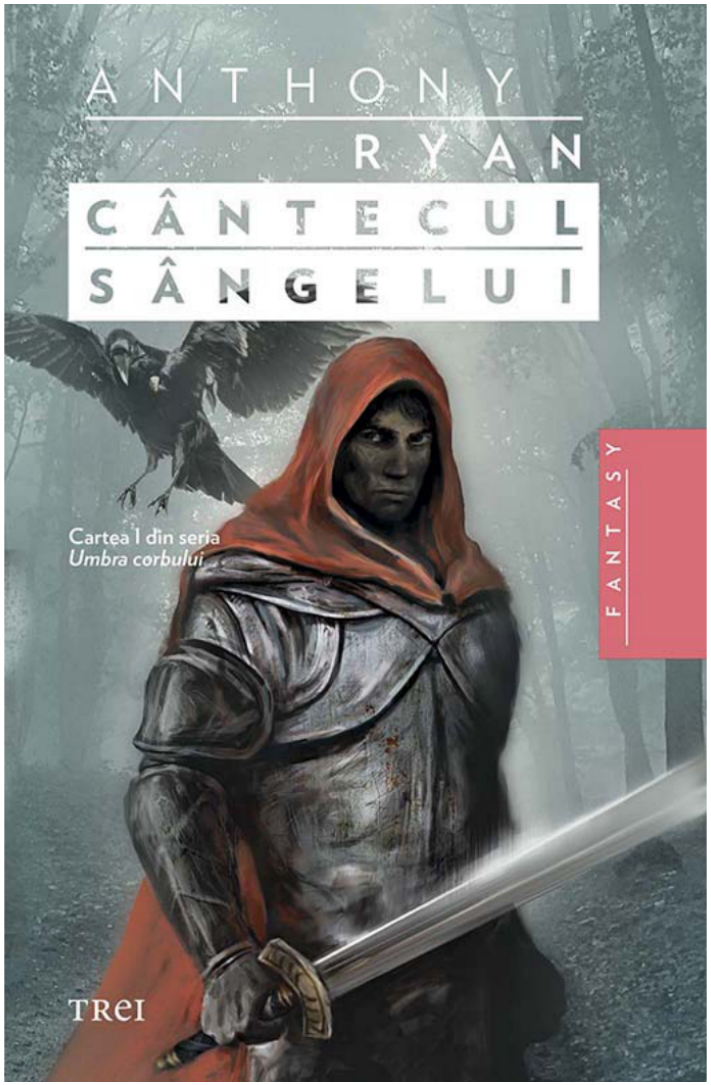
ANTHONY
RYAN
CÂNTECUL
SÂNGELUI
Cartea I din seria
Umbra corbului
FANTASY
TREI

Anthony Ryan

Cântecul sângelui

Cartea I din seria Umbra corbului

Traducere din engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

TREI
2015

FANTASY

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Mihai-Dan Pavelescu

BLOOD SONG (trilogia Raven's Shadow)
Anthony Ryan
Copyright © 2011 Anthony Ryan

© Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-484-5
ISBN PDF: 978-606-719-483-8
ISBN Print: 978-606-719-205-6

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Elena-Anca Coman
Design: Faber Studio
Ilustrație copertă: Andrei Gamarț
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Eugenia Ursu
Corectură: Dușa Udrea, Eugenia Ursu

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului

reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Umbra-corbului
Cartea I: Cântecul sângelui

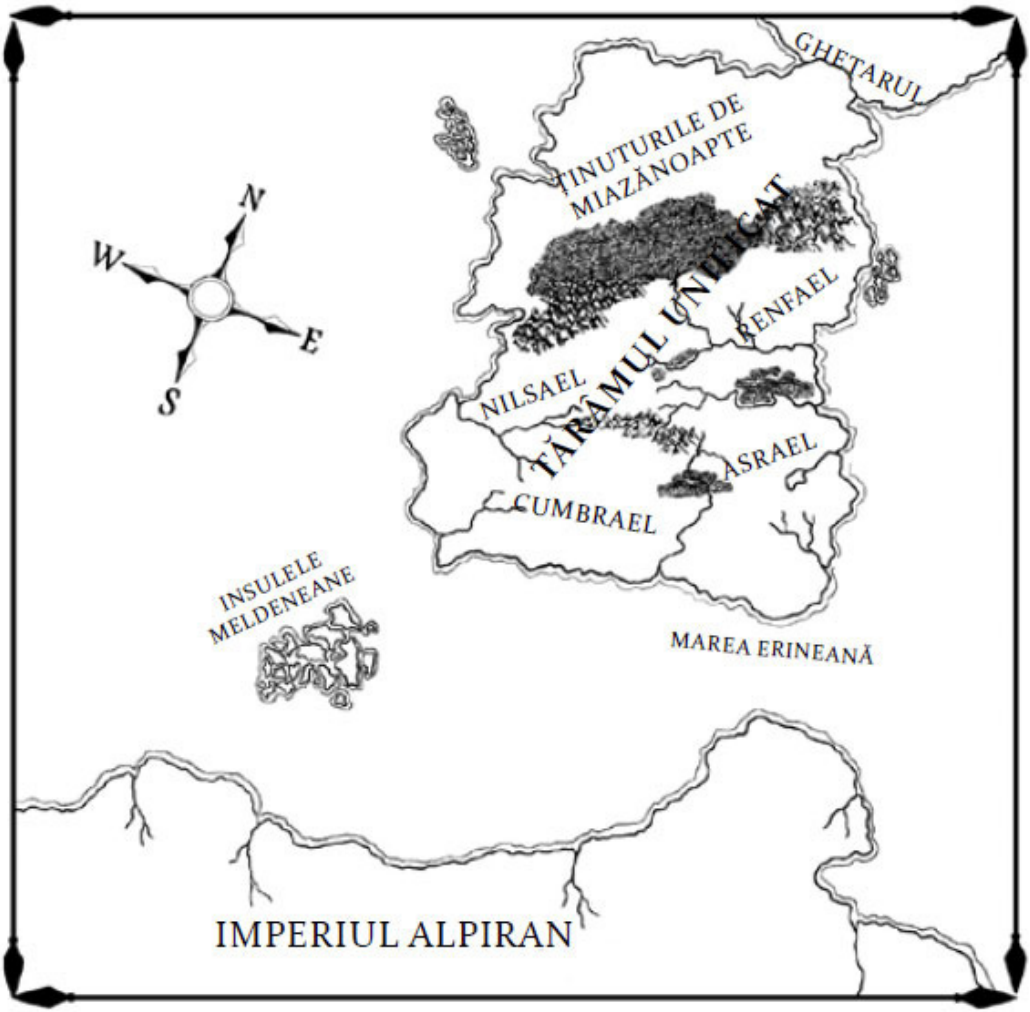

PARTEA I

Umbra corbului
lunecă peste inima mea.
Îngheață torentul lacrimilor mele.

– poem seordah, autor necunoscut

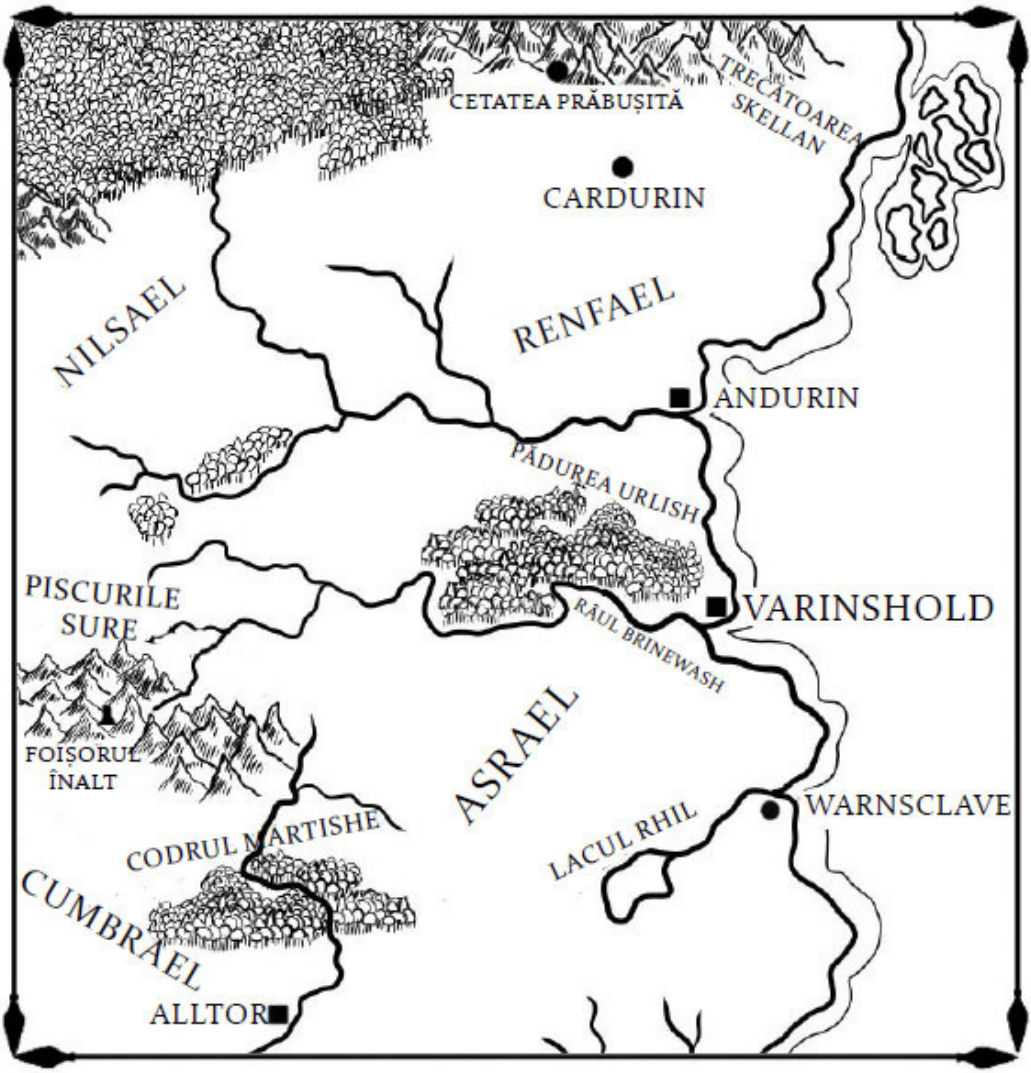

ISTORISIREA LUI VERNIER

El avea multe nume. Deși încă nu împlinise treizeci de ani, istoria găsise de cuviință să-l înzestreze cu multe porecle: era Spada Tărâmului pentru regele nebun care-l trimisese să ne năpăstuiască, Tânărul Șoim pentru bărbații care-l urmau prin greutățile războiului, Tăișul-beznei pentru inamicii lui cumbraelini și, așa cum aveam să aflu mult mai târziu, Beral Shak ur pentru triburile misterioase din codrii de miazănoapte — Umbra Corbului.

Însă poporul meu îl cunoștea după un singur nume și acela mi-a răsunat în minte, întruna, în dimineața când l-au adus pe docuri: Ucigașul Speranței. În curând vei muri, iar eu îți voi vedea moartea. Ucigașul Speranței.

Deși era mai înalt decât majoritatea bărbaților, am rămas surprins să văd că, în ciuda istoriilor pe care le auzisem, nu era un gigant și, cu toate că avea trăsături puternice, cu greu putea fi numit arătos. Trupul îi era voinic, dar lipsit de fâșiile de mușchi ce fuseseră descrise amănunțit de povestitori. Singura caracteristică a înfățișării sale care se potrivea legendei erau ochii: negri ca tăciunele și sfredelitori ca ai șoimilor. Se spunea că ochii lui puteau despuia sufletul oricărui om, că nicio taină nu putea fi ascunsă dacă-ți întâlnea privirea. Nu crezusem asta niciodată, însă, văzându-l acum, am putut înțelege de ce alții îi dăduseră crezare.

Prizonierul era însoțit de o companie din Garda Imperială, care călărea în imediata lui apropiere, cu lăncile pregătite și ochi aspri cercetând mulțimea care privea. Mulțimea era însă tăcută. Oamenii se opreau ca să-l privească trecând, dar nu se auzeau nici strigăte, nici insulte, și nici nu aruncau în el. Mi-am amintit că ei îl știau pe bărbatul acesta, întrucât, pentru scurt timp, le condusese cetatea și comandase o armată străină aflată între zidurile sale; totuși n-am zărit ură pe fețele lor și nici dorință de răzbunare. Cei mai mulți păreau doar curioși. De ce se afla el aici? De fapt, de ce mai era în viață?

Gărzile s-au oprit pe chei și prizonierul a descălecat pentru a fi dus la corabia care aștepta. Mi-am lăsat însemnările, m-am ridicat de pe locul unde mă odihneam, pe un butoi cu mirodenii, și am încuviințat din cap spre căpitan.

— Sunt onorat.

Căpitanul, un ofițer veteran al Gărzii, cu o cicatrice palidă care-i urmărea linia maxilarului și cu pielea de abanos a celor din partea de miazăzi a Imperiului, mi-a răspuns salutului cu un gest oficial îndelung practicat.

— Bună ziua, milord Verniers.

— Să înțeleg că a fost o călătorie lipsită de neplăceri?

Căpitanul a ridicat din umeri.

— Câteva amenințări, ici-colo. Am fost nevoiți să spargem câteva capete în Jesseria, fiindcă localnicii voiau să atârne leșul Ucigașului Speranței de turla templului lor.

M-am încruntat înaintea acelei neloialități. Edictul împăratului fusese citit în toate așezările prin care avea să treacă prizonierul, iar înțelesul său fusese limpede: Niciun fir de păr nu avea să-i fie clintit Ucigașului Speranței.

— Împăratul va auzi despre cele întâmplate, am rostit.

— Cum doriți, dar a fost un fleac. S-a întors către prizonier. Milord Verniers, vi-l prezint pe prizonierul imperial Vaelin Al Sorna.

L-am salutat oficial pe bărbatul înalt, în vreme ce porecla lui îmi răsuna ca un refren în minte: Ucigașul Speranței, Ucigașul Speranței…

— Sunt onorat, m-am silit să rostesc cuvintele tradiționale.

Ochii lui negri i-au întâlnit pe ai mei pentru un moment, pătrunzători, întrebători. Vreme de o clipă m-am întrebat dacă istoriile stranii erau adevărate, dacă în privirea acestui sălbatic exista vrajă. Oare putea realmente să smulgă adevărul din sufletele oamenilor? Poveștile despre puterile misterioase ale Ucigașului Speranței abundaseră după război. El putea vorbi cu animalele, le putea porunci Nenumiților și putea modela vremea după voie. Oțelul îi era călit în sângele dușmanilor răpuși și nu se știrbea nicicând în bătălie. Și, cel mai rău dintre toate, el și oamenii lui îi venerau pe morți și vorbeau cu umbrele strămoșilor lor, invocând tot soiul de spirite. Credeam prea puțin în asemenea prostii, întrebându-mă cum era posibil atunci ca bărbatul din miazănoapte să fi fost înfrânt de noi, dacă ar fi dispus de vrăji atât de puternice?

— Bună ziua, milord.

Glasul lui Vaelin Al Sorna era aspru și cu accent vădit; învățase alpirana într-o temniță, iar vocea îi era neîndoios răgușită de anii în care răcnise pentru a se face auzit peste zăngănitul armelor și zbieretele celor căzuți pentru a aduce victoria într-o sută de bătălii, dintre care una mă costase prietenul cel mai apropiat și viitorul Imperiului.

M-am întors către căpitan.

— De ce este încătușat? Împăratul a poruncit să fie tratat cu respect.

— Poporul n-a vrut să-l vadă călărind liber, a explicat căpitanul. Prizonierul a sugerat să-l încătușăm pentru a evita necazurile.

S-a apropiat de Al Sorna și i-a desfăcut cătușele. Bărbatul voinic și-a frecat încheieturile cu palme acoperite de cicatrice.

— Milord! a răsunat un strigăt din mulțime.

M-am răsucit și am văzut un bărbat trupeș în veșminte albe, care venea iute spre noi, cu fața asudată de efort.

— O clipă, vă rog!

Mâna căpitanului s-a apropiat imperceptibil de spadă, însă Al Sorna era netulburat și a surâs la apropierea bărbatului trupeș.

— Bună ziua, guvernator Aruan.

Aruan s-a oprit și și-a șters chipul cu o batistă din dantelă. Ținea în mâna stângă un obiect lung, învelit în țesătură. A încuviințat din cap către mine și căpitan, dar s-a adresat prizonierului:

— Milord, n-am crezut că te voi mai revedea vreodată. Ești sănătos?

— Da, guvernatorule. Și tu?

Bărbatul trupeș și-a răschirat mâna dreaptă, cu batista din dantelă atârnând de degetul mare; avea inele cu pietre prețioase pe toate degetele.

— Nu mai sunt guvernator, ci doar un simplu negustător. Negoțul nu mai este ce a fost, dar ne descurcăm.

— Milord Verniers, s-a întors Vaelin Al Sorna spre mine, acesta este Holus Nester Aruan, fost guvernator al cetății Linesh.

— Sunt onorat, m-a salutat Aruan cu o plecăciune scurtă.

— Sunt onorat, i-am replicat oficial.

El era așadar acela de la care Ucigașul Speranței capturase cetatea. Nereușita lui Aruan de a-și lua viața în urma dezonoarei fusese adesea subliniată după război, însă împăratul (fie ca zeii să-i păstreze înțelepciunea și milostenia!) îi acordase clemență în lumina circumstanțelor extraordinare ale ocupației de către Ucigașul Speranței. Clemența nu se extinsese totuși la redarea postului de guvernator.

Aruan a revenit la Vaelin.

— Sunt încântat să te găsesc sănătos. I-am scris împăratului, implorând milă.

— Știu, scrisoarea ta a fost citită la procesul meu.

Din documentele procesului știam că scrisoarea lui Aruan, care-și asumase riscuri considerabile prin trimiterea ei, făcuse parte dintre dovezile ce descriseseră fapte extraordinar de neobișnuite de generozitate și milă din partea Ucigașului Speranței în timpul războiului. Împăratul le ascultase cu răbdare pe toate, pentru ca după aceea să anunțe că prizonierul era judecat pentru crimele, nu pentru virtuțile sale.

— Fiica ta este sănătoasă? l-a întrebat prizonierul pe Aruan.

— Da, mulțumesc. Se mărită în vara aceasta cu fiul bicisnic al unui constructor de corăbii, dar ce poate face un tată sărman? Mulțumită ție, cel puțin ea este vie pentru a-mi frânge inima.

— Mă bucur. Mă refer la nuntă, nu la inima ta frântă. Nu pot să fac niciun cadou de nuntă, cu excepția urărilor mele de prosperitate.

— De fapt, milord, ți-am adus eu un dar.

Aruan a ridicat pachetul lunguieț și învelit în țesătură, întinzându-l Ucigașului Speranței cu o expresie ciudat de gravă.

— Am auzit că vei avea nevoie iarăși, în curând.

Bărbatul din miazănoapte a șovăit înainte să se întindă și să ia pachetul, ale cărui legături le-a desfăcut cu mâinile lui pline de cicatrice. Țesătura a fost îndepărtată și a dezvelit o spadă de model neobișnuit, a cărei lamă ascunsă de teacă era lungă de un metru și perfect dreaptă, spre deosebire de săbiile curbate preferate de soldații alpirani. O singură bandă se arcuia în jurul mânerului, formând garda, iar unicul ornament era măciulia simplă, din oțel, a mânerului. Teaca și mânerul deopotrivă erau acoperite de zgârieturi și ciupituri, care dovedeau ani de folosință îndelungată. Aceasta nu era o armă de ceremonii și, cuprins de un val de greață, mi-am dat seama că era spada lui. Spada cu care venise pe țărmurile noastre. Spada care făcuse din el Ucigașul Speranței.

— Ai păstrat-o? m-am bâlbâit, îngrozit, către Aruan.

Expresia bărbatului trupeș era înghețată când s-a întors spre mine.

— Milord, onoarea nu-mi îngăduia mai puțin de atât.

— Mulțumesc, a rostit Al Sorna înainte ca alte vorbe de indignare să mi se poată revărsa de pe buze. A ridicat spada și l-am văzut pe căpitanul Gărzii încordându-se, când a tras-o doi–trei centimetri din teacă, pentru a-i încerca tăișul cu degetul mare. Este încă ascuțită.

— A fost bine îngrijită. Unsă și ascuțită cu regularitate. Mai am, de asemenea, un mic dar.

Aruan a întins mâna. În palma lui se afla un rubin, o piatră meșteșugit tăiată, de greutate mijlocie, fără îndoială una dintre nestematele cele mai prețioase din vistieria familiei sale. Cunoșteam povestea ce se ascundea în spatele recunoștinței lui Aruan, totuși, evidentul lui respect pentru sălbaticul acesta și prezența revoltătoare a spadei continuau să mă irite enorm.

Al Sorna părea nesigur și a clătinat din cap.

— Guvernatorule, nu pot…

M-am apropiat de el și am vorbit încet:

— Îți face o cinste mai mare decât meriți. Dacă-l refuzi, îl vei insulta și dezonora.

Și-a întors pentru o clipă ochii negri spre mine, apoi i-a zâmbit lui Aruan.

— Nu pot refuza asemenea generozitate. A luat piatra prețioasă. O

voi păstra mereu.

— Sper că nu, a răspuns Aruan și a râs. Un om păstrează o nestemată doar când nu are nevoie s-o vândă.

— Hei, voi de-acolo!

Glasul acela răsunase de la corabia amarată puțin mai departe pe chei, o galeră meldeneană destul de mare; lățimea ei și numărul de vâsle dovedeau că era destinată transportului de mărfuri, nefiind una dintre legendarele lor corăbii de război. Un bărbat corpolent cu barbă neagră și masivă își flutura brațele la pupă, iar eșarfa roșie din jurul gâtului anunța că era căpitan.

— Aduceți-l pe Ucigașul Speranței la bord, câini alpirani! a strigat el cu obișnuita politețe meldeneană. Dacă mai întârziem mult, vom pierde fluxul.

— Corabia noastră către insule așteaptă, m-am adresat prizonierului și mi-am strâns bunurile. Ar fi mai bine să evităm furia căpitanului nostru.

— Așadar, este adevărat, a spus Aruan. Mergi în Insule ca să lupți pentru lady?

Mi-am dat seama că nu-mi plăcea tonul vocii lui. Se apropia neplăcut de mult de venerație.

— Este adevărat.

El și-a strâns mâinile scurt cu Aruan, l-a salutat din cap pe căpitanul Gărzii, după care s-a întors spre mine.

— Milord, putem merge.

— Poate că te numeri printre primii din șirul celor care sărută tălpile împăratului vostru, scribălăule, m-a împuns căpitanul cu degetul în piept, dar corabia asta-i regatul meu. Locul vostru este ăsta sau vă puteți petrece călătoria legați de catargul principal.

Ne condusese la „cabina“ noastră: o parte din cală despărțită prin draperii, în apropiere de prova. Cala duhnea a saramură, apă din santină și izurile încărcăturii, un amestec grețos de fructe, pește uscat și nenumăratele mirodenii pentru care Imperiul era faimos. Abia mă puteam abține să nu vomit.

— Sunt lord Verniers Alishe Someren, Cronicar Imperial, Primul dintre Învățați și slujitor onorat al Împăratului, am răspuns, iar batista pe care o apăsam peste gură mi-a înăbușit cumva cuvintele. Sunt emisar pentru Lorzii Corăbiilor și escortă oficială a prizonierului imperial. Mă vei trata cu respect, piratule, altfel voi chema de îndată douăzeci de Gărzi la bord, care să te biciuiască sub ochii echipajului tău.

Căpitanul s-a aplecat mai aproape și în mod incredibil răsuflarea lui

puțea mai teribil decât cala.

— Atunci voi avea douăzeci și unu de trupuri cu care să hrănesc orcile când vom părăsi portul, scribălăule.

Al Sorna a împins cu vârful piciorului unul dintre culcușurile de pe jos și a privit scurt în jur.

— Sunt bune. Vom avea nevoie de hrană și de apă.

M-am zbârlit.

— Sugerezi cu adevărat să dormim în vizuina aceasta de șobolani? Este dezgustător.

— Ar trebui să-ncerci o temniță. Și acolo sunt destui șobolani. S-a întors către căpitan. Butoiul cu apă este pe puntea de la provă?

Căpitanul și-a trecut un deget butucănos prin barba stufoasă și l-a cercetat pe bărbatul înalt, întrebându-se fără doar și poate dacă îl lua peste picior și calculând dacă l-ar fi putut ucide, în caz de nevoie. Pe coasta de miazănoapte alpirană exista o vorbă: Întoarce spatele unei cobre, dar niciodată unui meldenean.

— Așadar, tu ești cel care-și va-ncrucișa spada cu Scutul? În Ildera se pune rămășag douăzeci la unu împotriva ta. Crezi c-ar trebui să risc un bănuț de-aramă pe tine? Scutul este spadasinul cel mai faimos din Insule, care poate reteza o muscă-n două cu sabia lui.

— Renumele acela îi face cinste, a surâs Vaelin Al Sorna. Butoiul cu apă?

— Este acolo. Puteți bea o tărtăcuță pe zi, nu mai mult. Echipajul meu nu va suferi pentru unii ca voi. Hrana o puteți lua de la cambuză, dacă nu vă deranjează să mâncați cu niște lepădături ca noi.

— Am mâncat alături de alții și mai prejos. Dacă ai nevoie de o pereche de brațe la vâsle, sunt la dispoziția ta.

— Ai mai vâslit, așadar?

— O dată.

Căpitanul a mormăit înfundat.

— O să ne descurcăm noi. S-a întors să plece și a adăugat peste umăr: Ridicăm pânzele într-o oră. Feriți-vă din drum până ieșim din port.

— Sălbatic insular! am clocotit, despachetându-mi bunurile, așezându-mi penele și cerneala.

Am verificat dacă sub culcușul meu nu pândeau șobolani, apoi m-am așezat să compun o scrisoare către Împărat. Doream ca el să afle întreaga măsură a acestei insulte.

— Ascultă-mă ce-ți spun, am adăugat, el nu-și va mai găsi dană pentru acostare într-un port alpiran.

Vaelin Al Sorna s-a așezat și s-a rezemat cu spatele de perete.

— Vorbești graiul meu? a întrebat în limba celor din miazănoapte.

— Am studiat graiurile, i-am răspuns în aceeași limbă. Pot vorbi fluent cele șapte limbi principale ale Imperiului și mă pot înțelege în alte cinci.

— Impresionant. Cunoști graiul seordah?

Am ridicat ochii de la pergamentul meu.

— Seordah?

— Neamul Seordah Sil din codrul de miazănoapte. Ai auzit de el?

— Cunoștințele mele despre sălbaticii din miazănoapte sunt departe de a fi complete. Deocamdată nu văd motive pentru a mi le completa.

— Pentru un învățat, pari fericit cu ignoranța ta.

— Consider că vorbesc în numele întregului meu popor când spun că doresc ca toți să rămânem ignoranți în privința voastră.

Și-a aplecat capul pe un umăr și m-a studiat.

— În vocea ta există ură.

L-am ignorat, mișcându-mi iute pana peste pergament, scriind introducerea oficială pentru corespondența imperială.

— L-ai cunoscut, nu-i așa? a continuat Vaelin Al Sorna.

Pana mi s-a oprit. Am refuzat să-l privesc în ochi.

— L-ai cunoscut pe Speranță.

Am pus pana deoparte și m-am ridicat. Brusc, duhoarea calei și apropierea de sălbaticul acesta au devenit insuportabile.

— Da, l-am cunoscut, am scrâșnit eu. L-am cunoscut și a fost cel mai bun dintre noi. Am știut că va fi cel mai mare Împărat pe care l-a văzut vreodată pământul acesta. Dar nu din cauza asta te urăsc. Te urăsc fiindcă Speranță mi-a fost prieten, iar tu l-ai ucis.

M-am îndepărtat cu pas nesigur și am urcat treptele spre puntea principală, dorindu-mi pentru prima dată în viață să pot fi un războinic, să am brațele pline de mușchi și inima dură ca piatra, să pot mânui o spadă și să mă răzbun sângeros, totuși asemenea lucruri erau mai presus de mine. Trupul îmi era robust, dar nu puternic, mintea isteață, însă nu nemiloasă. Nu eram un războinic. Ca atare, pentru mine nu avea să existe răzbunare. Tot ce puteam face pentru prietenul meu era să fiu martor la moartea acestui ucigaș și să scriu sfârșitul oficial al poveștii lui pentru plăcerea Împăratului meu și adevărul etern al arhivei noastre.

Am rămas mult timp pe punte, rezemat de parapet, privind cum apele tivite cu verde ale coastei de miazănoapte a Alpiranului se întunecau spre albastrul Mării Erineane interioare în timp ce boțmanul bătea ritmul pentru vâslași și călătoria noastră a început. După ce ne-am îndepărtat de

coastă, căpitanul a poruncit să se ridice vela mare și iuțeala ne-a sporit; prova ascuțită a corabiei tăia prin valurile line și statueta ei, un șarpe înaripat meldenean tradițional, una dintre nenumăratele lor zeități ale mării, își afunda capul cu mulți dinți într-o pâclă de spume. Vâslașii au tras două ore la rame înainte ca boțmanul să anunțe un răgaz și atunci au ridicat vâslele și au mers la masă. Cartul de zi a rămas pe punte, manevrând pânzele și executând interminabilele corvezi ale vieții de la bordul unei corăbii. Puțini au catadicsit să-mi arunce o privire sau două, dar nimeni n-a încercat să lege o conversație, o binecuvântare pentru care am fost recunoscător.

Ne aflam la câteva leghe de port, când au apărut niște aripioare negre spintecând marea, anunțate de un strigăt voios din gabie:

— Orce!

N-am putut spune câte erau, fiindcă se mișcau prea iute și lin prin apă, apărând uneori la suprafață pentru a răbufni în jeturi de stropi fini, înainte de a se afunda din nou. Abia când ne-am apropiat mai mult mi-am dat seama de adevărata lor dimensiune, mai bine de șapte metri de la bot la coadă. Mai văzusem delfini până atunci, în mările de miazăzi, creaturi argintii și jucăușe care puteau fi învățate trucuri simple. Aceștia erau însă diferiți, iar mărimea lor și umbrele întunecate și pâlpâitoare pe care le descriau prin mare mi s-au părut rău prevestitoare, tonuri amenințătoare ale cruzimii indiferente a naturii. În mod limpede, tovarășii mei de drum aveau altă impresie, deoarece strigau saluturi de pe greement, ca și cum ar fi întâmpinat prieteni vechi. Până și încruntătura obișnuită a căpitanului părea să se fi destins oarecum.

O balenă ucigașă a străpuns suprafața apei într-un spectacol impresionant de spumă și s-a răsucit în aer înainte de a se prăbuși în apă cu o bubuitură care a cutremurat corabia. Meldeneanii au răcnit apreciativ. Ah, Seliesen! *mi-am spus.* Ce poem ai fi scris pentru a onora o asemenea imagine!

— Ei îi consideră sacri. M-am întors și am văzut că Ucigașul Speranței mi se alăturase la parapet. Mai spun că dacă un meldenean moare pe mare, orcile îi poartă sufletul spre oceanul nesfârșit aflat dincolo de marginea lumii.

— Superstiții! am pufnit.

— Poporul tău nu are zei?

— Poporul meu are, dar eu n-am. Zeii sunt un mit, o poveste liniștitoare pentru copii.

— Asemenea vorbe te-ar face să fii primit cu brațele deschise în țara mea de baștină.

— Nu suntem în țara ta de baștină. Și nici nu mi-aș dori să fiu vreodată!

Altă orca s-a înălțat din mare și s-a ridicat trei metri în văzduh, înainte de a cădea înapoi.

— Ciudat, a reflectat Al Sorna. Când corăbiile noastre au traversat marea asta, orcile le-au ignorat și au apărut doar pentru meldeneani. Poate că împărtășesc aceeași credință.

— Poate. Sau poate că apreciază o masă gratuită.

Am arătat din bărbie către prova, unde căpitanul arunca somoni în apă, iar orcile se repezeau asupra lor mai iute decât le puteam urmări cu ochii.

— De ce te afli aici, milord Verniers? a întrebat Al Sorna. De ce te-a trimis împăratul? Nu ești un temnicer.

— Împăratul a acceptat cu bunăvoință cererea mea de a fi martor la apropiatul tău duel. Și de a o însoți pe lady Emeren acasă, bineînțeles.

— Ai venit ca să mă vezi murind.

— Am venit pentru a consemna o cronică a acestui eveniment pentru Arhiva Imperială. La urma urmelor, eu sunt Cronicarul Imperial.

— Așa mi-au spus. Gerish, temnicerul meu era un mare admirator al istoriei tale despre războiul cu poporul meu și o considera opera cea mai de seamă a literaturii alpirane. Știa multe pentru un bărbat care-și petrecea viața într-o temniță. Stătea ore în șir în afara celulei mele și citea cu glas tare pagină după pagină, mai ales bătăliile, care-i plăceau mult.

— Documentarea precisă este cheia artei istoricului.

— Atunci este păcat că ai greșit-o de atâtea ori.

O dată în plus, m-am trezit dorindu-mi puterea unui războinic.

— Am greșit-o?

— Într-o măsură foarte mare.

— Înțeleg. Poate că dacă ți-ai sili creierul sălbatic, mi-ai putea spune care părți au fost atât de greșite.

— Ah, faptele mărunte le-ai prezentat corect, în mare parte. Atât doar că ai spus că eu am comandat Legiunea Lupului. De fapt, a fost Regimentul 35 Pedeștri, cunoscut în rândul Străjii Tărâmului ca Alergătorii-lupului.

— La întoarcerea în capitală, am rostit sec, voi avea grijă să public o ediție revizuită.

A închis ochii, reamintindu-și.

— „Invazia coastei de miazănoapte de către regele Janus n-a fost decât primul pas în urmărirea ambiției sale mai mari: anexarea întregului Imperiu.“

Fusese un citat perfect, cuvânt cu cuvânt. Am fost impresionat de memoria lui, dar nu-mi trecea prin cap s-o recunosc.

— O simplă expunere de fapte. Ați venit aici ca să jefuiți Imperiul. Janus a fost nebun crezând că un asemenea plan ar putea avea sorți de izbândă.

Al Sorna a clătinat din cap.

— Pe noi ne interesau porturile de pe coasta de miazănoapte. Janus dorea căile negustorești prin Marea Erineană. Și n-a fost nebun. A fost bătrân și disperat, însă nu nebun.

Am fost surprins de simpatia evidentă din glasul lui; la urma urmelor, Janus era marele trădător și făcea parte din legenda Ucigașului Speranței.

— Cum se face că știi atât de bine ce era în mintea lui?

— Mi-a spus chiar el.

— Ți-a spus chiar el? am zis și am izbucnit în râs. Am trimis o mie de scrisori cu întrebări tuturor ambasadorilor și oficialităților din Tărâm la care m-am putut gândi. Puținii care s-au sinchisit să răspundă au fost toți de acord într-o privință: Janus nu și-a dezvăluit niciodată planurile nimănui, nici chiar familiei.

— Cu toate acestea, tu ai afirmat că el dorea să cucerească întregul Imperiu.

— O deducție rezonabilă, bazată pe dovezile existente.

— Rezonabilă, poate, dar greșită. Janus avea inimă de rege, rece și dură, atunci când trebuia să fie așa. Nu era însă nici lacom și nici visător. El știa că Tărâmul nu-i va putea mobiliza niciodată pe oameni și averile necesare pentru a vă cuceri Imperiul. Noi am venit pentru porturi. El a spus că era unicul fel în care ne-am putea asigura viitorul.

— De ce ți-ar fi destăinuit asemenea informații?

— Noi aveam… o învoială. El mi-a spus multe lucruri pe care nu le-ar fi spus nimănui. Unele dintre ordinele lui necesitau explicații înainte să le dau ascultare. Dar uneori cred că simțea pur și simplu nevoia să vorbească cu cineva. Până și regii se pot simți singuri.

Am încercat o senzație stranie de ispită; bărbatul din miazănoapte știa că flămânzeam după informațiile pe care mi le putea oferi. Respectul meu pentru el a crescut, la fel ca și neplăcerea. Mă folosea, dorea ca eu să scriu povestea lui. Nu știam însă care putea fi motivul. Știam doar că era ceva legat de Janus și de duelul pe care avea să-l susțină în insule. Poate că simțea nevoia să se despovăreze înaintea sfârșitului, să lase o moștenire de adevăr, ca să rămână astfel cunoscut în istorie nu doar ca Ucigașul Speranței. O încercare finală de a mântui atât sufletul lui, cât și pe cel al

regelui său mort.

Am lăsat tăcerea să se prelungească și am privit orcile până s-au ghiftuit cu pești și au plecat spre răsărit. În cele din urmă, când soarele a început să coboare către orizont și umbrele s-au lungit, am rostit:

— Spune-mi, atunci.

CAPITOLUL 1

Ceața se târa groasă pe pământ în dimineața când tatăl lui Vaelin l-a dus la casa celui de-al Șaselea Ordin. Băiatul călărea în față, strângând cu mâinile oblâncul șeii, încântat. Tatăl lui îl ducea rareori călare.

— Unde mergem, milord? întrebase el, când tata îl dusese la grajd.

Bărbatul înalt nu spusese nimic, totuși făcuse o pauză foarte scurtă, înainte de a pune șaua pe unul dintre armăsarii lui de luptă. Obișnuit cu felul tatei de a nu răspunde la majoritatea întrebărilor, Vaelin nu-și făcuse griji.

S-au îndepărtat de casă și potcoavele din fier ale armăsarului au țăcănit pe caldarâm. După un timp au ieșit prin poarta de răsărit, unde trupurile atârnau spânzurate în cuști și împuțeau văzduhul cu duhoarea grețoasă a descompunerii. El învățase să nu întrebe ce făcuseră pentru a se alege cu asemenea pedepse, fiindcă era una dintre puținele întrebări la care tata fusese întotdeauna dispus să răspundă, iar poveștile pe care le spunea îl făceau pe Vaelin să se trezească nopțile asudat și înlăcrimat, scâncind la fiecare zgomot din afara ferestrei, întrebându-se dacă hoți sau rebeli, sau Tăgăduitori atinși de Beznă veneau după el.

În scurt timp caldarâmul a lăsat loc ierbii din afara zidurilor, tata a dat pinteni calului, îndemnându-l la trap și după aceea la galop, iar Vaelin a râs încântat. Pentru o clipă a simțit un fior de rușine față de bucuria lui. Mama lui murise cu numai două luni în urmă, iar tristețea tatei era un nor negru care pogorâse peste toată casa, înfricoșându-i pe servitori și rărindu-i pe musafiri. Însă Vaelin nu avea decât zece ani și vedea moartea ca toți copiii: ducea lipsa mamei lui, dar dispariția ei era un mister, taina supremă a lumii adulților și, deși plângea, nu știa motivul și continua să fure prăjituri din bucătărie și să se joace cu spadele din lemn în curte.

Au galopat câteva minute înainte ca tata să tragă de hățuri, deși pentru Vaelin a fost foarte puțin, el ar fi dorit să galopeze veșnic. S-au oprit înaintea unei porți mari din fier. Zăbrelele ei erau înalte, mai înalte decât trei oameni suiți unul pe umerii altuia, și se terminau prin vârfuri ascuțite. În punctul cel mai de sus al arcului porții, un războinic din fier ațintea cu spada ținută dinaintea pieptului un craniu descărnat. De ambele părți, zidurile erau aproape la fel de înalte ca poarta. În stânga, un clopot din bronz atârna de o traversă din lemn.

Tatăl lui Vaelin a descălecat, apoi l-a ridicat din șa.

— Ce este locul acesta, milord? a întrebat băiatul.

Propriul glas i s-a părut sonor ca un strigăt, deși vorbise în șoaptă.

Liniștea și ceața îl tulburau și nu-i plăceau nici poarta, nici personajul de deasupra ei. Cu siguranța copiilor, știa că găvanele goale erau o minciună, un șiretlic. Îi privea pe ei, cum așteptau.

Tata nu i-a răspuns, ci s-a apropiat de clopot și, scoțându-și pumnalul de la brâu, l-a lovit cu mânerul. Sunetul a părut ca o fărădelege în tăcere. Vaelin și-a acoperit urechile cu palmele, până s-a stins. Când a ridicat ochii, tatăl venise lângă el.

— Vaelin, a vorbit el cu glasul lui răgușit de războinic, mai ții minte deviza pe care ți-am spus-o? Crezul familiei noastre?

— Da, milord.

— Spune-o.

— „Puterea noastră este loialitatea.“

— Da. Puterea noastră este loialitatea. N-o uita. Nu uita că ești fiul meu și că eu vreau să stai aici. În locul acesta vei învăța multe lucruri și vei deveni un Frate al celui de-al Șaselea Ordin. Vei rămâne însă mereu fiul meu și-mi vei cinsti dorințele.

Înapoia porții s-a auzit un scrâșnet de pietriș și Vaelin a tresărit, zărind o siluetă înaltă, înveșmântată în mantie, care stătea înapoia zăbrelelor. Îi așteptase. Chipul îi era ascuns de ceață, dar Vaelin s-a foit neliniștit, știind că era cercetat, evaluat. A ridicat ochii spre tatăl lui și a văzut un bărbat voinic, cu trăsături puternice, barbă care începuse să fie înspicată cu fire sure și cute adânci ce-i brăzdau obrajii și fruntea. Pe chipul lui exista ceva nou, o expresie pe care Vaelin n-o mai zărise până atunci și căreia nu-i putea atribui un nume. În anii care aveau să urmeze, avea s-o vadă pe fețele a o mie de oameni și s-o știe ca pe un prieten vechi: teama. L-a surprins că ochii tatei erau neobișnuit de negri, mult mai întunecați decât fuseseră ai mamei. Așa avea să și-l reamintească toată viața. Pentru alții, era Lordul Bătăliilor, Prima Spadă a Tărâmului, eroul de la Beltrian, salvatorul regelui și tatăl unui fiu faimos. Pentru Vaelin, avea să fie de-a pururi un bărbat temător care-și abandona fiul la poarta Casei celui de-al Șaselea Ordin.

A simțit mâna mare a tatei apăsându-l pe spate.

— Du-te acum, Vaelin. Du-te la el. Nu-ți va face niciun rău.

Mincinosule! a gândit băiatul furios și tălpile lui au lăsat urme pe pământ, când a fost împins către poartă. Chipul siluetei în mantie a devenit tot mai limpede pe măsură ce s-a apropiat, prelung și îngust, cu buze subțiri și ochi de un albastru-deschis. Vaelin s-a trezit privindu-i fix. Bărbatul cu față prelungă l-a privit la rândul lui, ignorându-l pe tată.

— Cum te numești, băiete?

Vocea era înceată, un suspin în ceață.

Vaelin n-a știut niciodată de ce nu i-a tremurat propriul glas.

— Vaelin, milord. Vaelin Al Sorna.

Buzele subțiri au format un zâmbet.

— Eu nu sunt un lord, băiete. Eu sunt Gainyl Arlyn, Aspect al celui de-al Șaselea Ordin.

Vaelin și-a amintit lecțiile de etichetă ale mamei sale.

— Îmi cer iertare.

În spatele lui s-a auzit un nechezat. Vaelin s-a răsucit și și-a văzut tatăl îndepărtându-se călare, armăsarul înghițit iute de pâcle, copitele tropăind pe pământul moale, topindu-se în tăcere.

— El nu se va mai întoarce, Vaelin, a spus Aspectul cu chip prelung și zâmbetul îi dispăruse de pe față. Știi de ce te-a adus aici?

— Ca să învăț multe lucruri și să devin un Frate al celui de-al Șaselea Ordin.

— Da. Însă nimeni nu poate intra decât prin propria lui alegere, fie el bărbat sau băiat.

Vaelin a simțit pe neașteptate dorința de a fugi, de a se pierde în ceață. Avea să evadeze. Avea să găsească o bandă de tâlhari care să-l adopte, avea să trăiască în pădure, să aibă multe aventuri măreațe și să pretindă că era orfan… *Puterea noastră este loialitatea.*

Privirea Aspectului era impasibilă, dar Vaelin știa că-i putea citi fiecare gând. Mai târziu avea să se întrebe câți băieți, târâți cu sila sau păcăliți de tați trădători, evadaseră și, în caz că o făcuseră, dacă o regretaseră vreodată.

Puterea noastră este loialitatea.

— Eu vreau să intru, te rog, i-a spus Aspectului. Ochii i se umpluseră de lacrimi, însă a clipit iute, alungându-le. Vreau să învăț multe lucruri.

Aspectul s-a întins să descuie poarta. Vaelin a observat că pe mâini avea multe cicatrice. I-a făcut băiatului semn să intre, când poarta s-a deschis.

— Intră, micuțule Șoim. Acum ești Fratele nostru.

Vaelin înțelese repede că această casă a celui de-al Șaselea Ordin nu era, de fapt, o casă, ci o fortăreață. Ziduri din granit se ridicau deasupra lui aidoma unor stânci, când Aspectul îl conduse către poarta principală. Pe metereze patrulau siluete întunecate, cu arcuri puternice în mâini, care-l priveau de sus cu ochi inexpresivi, învăluiți de pâcle. Intrarea era o ușă arcuită, cu poarta mobilă ridicată pentru a le îngădui să treacă, iar cei doi lăncieri care o păzeau, ambii, elevi de șaptesprezece ani,

se plecară cu respect profund înaintea Aspectului. El abia dacă îi băgă în seamă și-l conduse pe Vaelin prin curtea în care alți elevi măturau paie; dinspre fierărie răzbătea sunetul ciocanului care izbea în metal. Vaelin mai văzuse castele, părinții lui îl duseseră o dată la palatul regelui, încorsetat în veșmintele lui cele mai bune, și se bâțâise de plictiseală în timp ce Aspectul din Primul Ordin vorbise monoton despre măreția inimii regelui. Palatul regelui fusese însă un labirint luminos, cu statui, tapiserii, marmură lustruită și soldați în ale căror pieptare de platoșă îți puteai zări chipul, pe când acest palat regal duhnea a baligi și fum și avea o sută de uși ascunse în umbre, toate tăinuind, fără îndoială, secrete întunecate pe care un băiat n-ar fi trebuit să le știe.

— Spune-mi ce știi despre Ordinul acesta, Vaelin, îi ceru Aspectul mergând către donjonul principal.

Băiatul recită din lecțiile mamei sale:

— Al Șaselea Ordin mânuiește spada justiției și-i distruge pe inamicii Credinței și Tărâmului.

— Prea bine. Aspectul păru surprins. Ești bine învățat. Dar ce facem noi și nu fac alte Ordine?

Vaelin se strădui să găsească un răspuns, până când intrară în donjon și zări doi băieți de vreo doisprezece ani care se luptau cu spade de lemn; frasinul trosnea și pocnea în schimburile rapide de lovituri, parări și împungeri. Băieții se duelau în interiorul unui cerc trasat cu cretă albă și de fiecare dată când înfruntarea îi apropia de marginea cercului, instructorul, un bărbat scheletic cu țeasta rasă, îi izbea cu un toiag. Cei doi abia dacă tresăreau sub lovituri, concentrați asupra disputei lor. Un băiat fandă prea lung și fu izbit în cap. Se clătină spre spate, cu sângele curgându-i din rana de la cap, și căzu greoi peste marginea cercului, atrăgându-și altă lovitură de toiag din partea instructorului.

— Luptați, rosti Vaelin către Aspect, iar violența și sângele făcură ca inima să-i bubuie în piept.

— Da. Aspectul se opri și-l privi. Noi luptăm. Noi ucidem. Noi asediem zidurile castelelor, revărsând săgeți și foc. Noi stăm împotriva șarjelor cailor și lăncilor. Noi ne croim drum printr-o pădure de sulițe și lănci, pentru a captura stindardul inamicului. Al Șaselea Ordin luptă, totuși, pentru ce luptă?

— Pentru Tărâm.

Aspectul se aplecă, până când fețele lor ajunseră la același nivel.

— Da, pentru Tărâm, dar ce este mai presus decât Tărâmul?

— Credința?

— Pari nesigur, micuțule Șoim. Poate că nu ești pe atât de bine

învățat pe cât crezusem.

Înapoia lui, instructorul îl ridică în picioare pe băiatul căzut, împroșcându-l cu sudalme.

— Dobitoc nepriceput, cretin și mâncător de rahat! Întoarce-te acolo! Dacă mai cazi o dată, o să am grijă să nu te mai ridici niciodată.

— „Credința este suma istoriei și spiritului nostru, recită Vaelin. Când trecem Dincolo, esența ni se alătură sufletelor Plecaților, pentru a ne oferi călăuzirea lor în viața aceasta. În schimb, noi le oferim onoare și credință.“

Aspectul ridică dintr-o sprânceană.

— Știi bine catehismul.

— Da, domnule. Mama m-a învățat adesea.

Fața Aspectului se înnegură.

— Mama ta… Se opri și expresia îi redeveni aceeași mască lipsită de emoții. Mama ta n-ar mai trebui pomenită din nou. Nici tatăl tău și nici alt membru al familiei. Tu nu mai ai acum familie, ci ai doar Ordinul. Tu aparții Ordinului. Ai înțeles?

Băiatul lovit la cap căzuse din nou și era bătut de maestru, al cărui toiag se ridica și cobora în izbituri regulate și egale; pe chipul ca o hârcă al maestrului nu se zărea aproape niciun sentiment. Vaelin văzuse aceeași expresie pe fața tatei, când biciuise un copoi de vânătoare.

Tu aparții Ordinului. Spre surprinderea lui, inima îi încetinise și nu simți niciun tremur în voce când îi răspunse Aspectului:

— Am înțeles.

Numele maestrului era Sollis. Avea chip ascuțit, tăbăcit, și ochii unei capre: cenușii, reci și ficși. Îl privi scurt pe Vaelin și întrebă:

— Știi ce este un hoit?

— Nu, domnule.

Maestrul Sollis se apropie, uriaș în comparație cu el. Inima lui Vaelin refuză totuși să bată mai repede. Imaginea maestrului cu chip de hârcă lovindu-l cu toiagul pe băiatul căzut pe jos în donjon îi înlocuise teama cu o furie clocotitoare.

— Este carne moartă, băiete, spuse maestrul. Este carnea rămasă pe câmpul de bătălie ca să fie mâncată de corbi și sfâșiată de șobolani. Asta te așteaptă, băiete. Carne moartă.

Vaelin nu spuse nimic. Ochii de capră ai lui Sollis încercară să-l sfredelească, dar el știa că nu vedeau frică. Maestrul îl înfuria, nu-l speria.

Alți zece băieți fuseseră repartizați în aceeași odaie, o mansardă din turnul de miazănoapte. Toți erau de vârsta lui sau pe aproape, unii

smiorcăindu-se, singuri și abandonați, alții surâzând întruna datorită noutății de a fi despărțiți de părinți. Sollis îi alinie, șfichiuindu-l cu toiagul pe un băiat grăsun, care era prea molatic.

— Mișcă-te iute, cap de baligă!

Îi privi apoi, pe rând, apropiindu-se pentru a-i insulta pe câțiva.

— Numele? îl întrebă pe un băiat înalt și blond.

— Nortah Al Sendahl, domnule.

— „Maestru“, nu „domn“, rahat cu ochi! Trecu mai departe. Numele!

— Barkus Jeshua, maestre, răspunse grăsunul pe care-l lovise cu toiagul.

— Văd că-n Nilsael încă se mai cresc caii de povară.

Și tot așa, până-i insultase pe toți. În cele din urmă, se retrase câțiva pași și le ținu un discurs scurt:

— Familiile voastre v-au trimis aici din motivele lor. Au vrut să fiți eroi, să le onorați numele, să se laude cu voi între o beție și o curvăsăreală prin cetate, sau poate c-au vrut pur și simplu să scape de un țânc gălăgios. Ei bine, dați-le uitării! Dacă v-ar fi dorit, nu ați fi aici. Acum sunteți ai noștri, acum aparțineți Ordinului. Veți învăța să luptați și veți ucide inamicii Tărâmului și ai Credinței până în ziua când veți muri. Nimic altceva nu contează. Nimic altceva nu vă privește. Voi nu aveți familie, nu aveți visuri, nu aveți alte ambiții dincolo de Ordin.

Îi puse după aceea să ia sacii din bumbac aspru de pe paturile lor și să alerge, coborând treptele numeroase ale turnului, după care să traverseze curtea până la grajd, unde umplură sacii cu paie sub un potop de lovituri de toiag. Vaelin era sigur că toiagul cădea pe spinarea lui mai mult decât pe ale altora și-l suspectă pe Sollis că-l silea spre paiele mai vechi și mai umede. După ce umplură sacii, fură șfichiuiți înapoi, sus în turn, unde îi așezară pe cadrele din lemn ce aveau să le slujească drept paturi. Coborâră apoi din nou în goana mare în beciurile de sub donjon. Acolo, Sollis îi alinie și răsuflările lor se ridicară în norișori de aburi în aerul rece, iar gâfâielile iscară ecouri din pereți. Beciurile păreau vaste; arcadele din cărămidă dispăreau în întuneric de jur împrejur. Frica lui Vaelin începu să renască atunci când privi în umbre, și le văzu nesfârșite și pline de amenințări.

— Ochii-nainte!

Toiagul lui Sollis îi lăsă o dungă pe braț și băiatul își înăbuși un geamăt de durere.

— Recoltă nouă, maestre Sollis? întrebă un glas voios.

Un bărbat foarte voinic apăruse din întuneric, cu un opaiț pâlpâind

în pumnul lui cât un jambon. Era primul om văzut de Vaelin care părea mai mult lat decât înalt. Mijlocul îi era ascuns sub o mantie voluminoasă, albastru-întunecată ca a tuturor maeștrilor, dar cu un singur trandafir roșu brodat pe piept. Mantia maestrului Sollis era lipsită de orice podoabe.

— Altă căruță de rahat, maestre Grealin, se adresă Sollis bărbatului celui gras cu un aer de resemnare.

Chipul cărnos al celuilalt surâse scurt.

— Ce norocoși sunt să se bucure de călăuzirea ta.

Urmă o clipă de tăcere, iar Vaelin simți încordarea dintre cei doi bărbați și i se păru interesant că Sollis vorbi primul:

— Au nevoie de echipamente.

— Bineînțeles. Grealin se apropie să-i inspecteze și păru să lunece peste lespezile pardoselii straniu de ușor pentru un bărbat așa masiv. Micuții războinici trebuie înarmați pentru bătăliile ce vor sosi.

Continua să zâmbească, totuși Vaelin observă că ochii lui nu erau deloc veseli când îi examină. O dată în plus se gândi la tatăl lui, la felul cum arăta el când vizitau oborul de cai și unul dintre negustori încerca să-i trezească interesul față de un armăsar. Tata ocolea calul, spunându-i lui Vaelin cum să caute semnele unui cal de război, mușchii groși care indicau dacă va fi puternic în meleu, însă prea lent în șarjă, și cum bidiviilor celor mai buni le mai rămânea elan și după ce fuseseră îngenuncheați.

— Ochii, Vaelin, îi spunea el. Caută caii cu scântei de foc în ochi.

Oare asta căuta acum maestrul Grealin, foc în ochii lor? Ceva prin care să măsoare cine va rezista și cum se vor comporta în șarjă sau în meleu?

Grealin se opri lângă un băiat slăbuț pe nume Caenis, care fusese ținta unora dintre cele mai usturătoare insulte ale lui Sollis. Îl privi fix și băiatul se foi stânjenit sub scrutarea sa.

— Cum te numești, micuțule războinic? întrebă Grealin.

Caenis înghiți cu greutate înainte de a putea răspunde:

— Caenis Al Nysa, maestre.

— Al Nysa, repetă Grealin gânditor. O familie nobilă, destul de bogată, dacă mă mai ajută memoria. Cu domenii în miazăzi și aliată prin căsătorie cu Casa de Hurnish. Ești departe de cămin.

— Da, maestre.

— Ei bine, nu trebuie să-ți faci griji. Acum ai un cămin nou în Ordin.

Îl bătu de trei ori pe umăr pe Caenis, făcându-l să tresară puțin.

Fără îndoială, toiagul lui Sollis îl făcea să se teamă acum până și de cea mai blândă atingere. Grealin continuă în lungul șirului, punând întrebări băieților și oferindu-le cuvinte liniștitoare, în timp ce maestrul Sollis lovea cu toiagul în cizma sa și pocniturile lemnului pe piele răsunau prin beciuri.

— Cred că numele tău îl cunosc deja, micuțule războinic. Grealin se opri lângă Vaelin. Al Sorna. Am luptat împreună cu tatăl tău în războiul meldenean. Un bărbat deosebit. Semeni cu el.

Vaelin zări capcana și nu șovăi.

— Eu nu am familie, maestre. Doar Ordinul.

— Ah, dar Ordinul este o familie, micuțule războinic. Grealin chicoti scurt și trecu mai departe. Iar eu și maestrul Sollis suntem unchii tăi.

Asta îl făcu să râdă încă și mai puternic. Vaelin se uită la Sollis, care îl fulgera pe celălalt maestru cu o ură fățișă.

— Urmați-mă, omuleți curajoși! strigă Grealin și ridică opaițul deasupra capului, apoi se afundă în beciuri. Nu vă îndepărtați, șobolanilor nu le plac vizitatorii și unii dintre ei sunt mai mari decât voi.

Chicoti iarăși. Lângă Vaelin, Caenis scânci încet, holbându-se cu ochi largi în bezna impenetrabilă.

— Ignoră-l, îi șopti Vaelin. Aici nu există șobolani. Este prea curat, ei n-ar avea nimic de mâncat.

Nu era sigur că ar fi fost adevărat, totuși suna vag încurajator.

— Gura, Sorna! Toiagul lui Sollis vâjâi prin aerul de deasupra capului său. Mișcă!

Urmară opaițul maestrului Grealin în pustiul negru al beciurilor, iar zgomotul pașilor și râsetele bărbatului gras se amestecau într-un ecou ireal, punctat la răstimpuri de pocnetele toiagului lui Sollis. Ochii lui Caenis alergau întruna în toate părțile, căutând neîndoios șobolanii uriași. Păru că trecuse o eternitate până ajunseră la o ușă masivă din lemn de stejar, încastrată în peretele grosolan din cărămizi. Grealin le făcu semn să aștepte, în vreme ce luă cheile de la brâu și descuie ușa.

— Și-acum, omuleților, rosti el deschizând larg ușa, să vă-narmăm pentru bătăliile viitoare.

Sala dinapoia ușii părea cavernoasă. Rasteluri nesfârșite de spade, sulițe, arcuri, lănci și o sută de alte arme sclipiră sub razele opaițului, iar în lungul pereților se înșiruiau butoiașe și nenumărați saci cu făină și grâne.

— Acesta este micul meu domeniu, le spuse Grealin. Eu sunt Maestrul Beciurilor și paznicul armurăriei. În magazia aceasta nu există

un singur bob de fasole sau vârf de săgeată pe care să nu le fi numărat, ba chiar de două ori. Dacă aveți nevoie de ceva, de la mine îl căpătați. Și răspundeți înaintea mea, dacă-l pierdeți.

Vaelin observă că zâmbetul îi dispăruse de tot.

Se înșiruiră în afara magaziei și Grealin le distribui boccelele: zece săculeți cenușii din muselină doldora de obiecte.

— Acestea sunt cadourile Ordinului, omuleților, li se adresă Grealin încântat, lăsând pe rând câte un sac la picioarele fiecărui băiat. În bocceaua lui, fiecare va găsi o spadă din lemn de model asraelin, un jungher de vânătoare lung de treizeci de centimetri, o pereche de cizme, două perechi de ițari, două cămăși din bumbac, o mantie, o agrafă, o pungă, goală bineînțeles, și unul dintre acestea…

Maestrul Grealin ridică spre felinarul său ceva care străluci, răsucindu-se încetișor la capătul lănțișorului. Era un medalion, un cerc din argint bătut cu o figură pe care Vaelin o recunoscu ca fiind războinicul cu cap de hârcă de deasupra porții exterioare a Casei Ordinului.

— Acesta este sigiliul Ordinului nostru, vorbi mai departe maestrul Grealin. Îl reprezintă pe Saltroth Al Jenrial, primul Aspect al Ordinului. Purtați-l întotdeauna: când dormiți, când vă spălați, mereu. Sunt sigur că maestrul Sollis are în minte multe pedepse pentru cei care uită să-l poarte.

Sollis nu rosti nimic, dar toiagul care continua să-i lovească regulat cizma spunea totul.

— Celălalt cadou al meu constă în câteva sfaturi, continuă Grealin. Viața în Ordin este aspră și adesea scurtă. Mulți dintre voi veți fi eliminați înaintea Încercării finale, poate chiar toți, iar aceia care vor câștiga dreptul să rămână cu noi își vor petrece viețile cutreierând prin hotare îndepărtate, luptând în războaie nesfârșite împotriva sălbaticilor, tâlharilor sau ereticilor, în care probabil că vor muri, dacă sunt norocoși, sau vor fi schilodiți. Puținii care vor supraviețui după cincisprezece ani de slujire vor căpăta propriii soldați pe care să-i comande sau vor reveni aici ca să-i învețe pe cei care vă vor înlocui. Aceasta este viața căreia v-au încredințat familiile voastre. Poate că nu pare așa, dar este o cinste, iubiți-o, ascultați-vă maeștrii, învățați ce vă putem preda și fiți mereu loiali Credinței. Zâmbi din nou și-și deschise brațele durdulii. Asta-i tot ce vă pot spune, micuți războinici. Fugiți acum. Neîndoios, vă voi revedea pe toți în curând, când vă veți pierde darurile prețioase.

Chicoti iarăși, dispărând în magazie și ecoul râsetului său îi urmă, pe când toiagul lui Sollis îi alungă pe băieți din beciuri.

Stâlpii erau înalți de doi metri și vopsiți cu roșu în vârf, albastru la

mijloc și verde la bază. Pe câmpul de instrucție erau risipiți vreo douăzeci, martori tăcuți ai chinurilor băieților. Sollis îi puse să stea în fața lor și să lovească tare culorile cu spadele din lemn în timp ce el comanda:

— Verde! Roșu! Verde! Albastru! Roșu! Albastru! Roșu! Verde! Verde!

După câteva minute, pe Vaelin începu să-l doară brațul, dar continuă să izbească pe cât putea de tare cu spada. Barkus lăsă brațul să-i cadă după un timp, ceea ce atrase asupra lui o serie de lovituri de toiag, răpindu-i surâsul obișnuit și însângerându-i fruntea.

— Roșu! Roșu!! Albastru! Verde! Roșu! Albastru! Albastru!

Vaelin descoperi că loviturile nu-i zguduiau brațul dacă răsucea spada chiar în ultima clipă, lăsând tăișul să spintece peste stâlp, în loc să-l izbească direct. Sollis veni înapoia lui și spinarea băiatului se înfioră în așteptarea toiagului. Maestrul se mulțumi să privească o clipă, apoi mârâi și trecu mai departe pentru a-l pedepsi pe Nortah pentru că lovise în albastru în loc de roșu.

— Ciulește urechile, măscărici sclifosit!

Nortah încasă pedeapsa și clipi iute, alungând lacrimile, însă continuă să se lupte cu stâlpul.

Maestrul îi ținu așa ore în șir, cu toiagul său ca un contrapunct șfichiuitor la pocnetele solide ale spadelor lor. După o vreme, le ceru să schimbe brațul.

— Un Frate al Ordinului, zise el, luptă cu ambele mâini. Pierderea unui braț nu este o scuză pentru lașitate.

După alt ceas interminabil sau mai mult, le spuse să se oprească, apoi le porunci să se alinieze, își lăsă toiagul și luă el însuși o spadă de lemn. Ca și ale lor, avea model asraelin: lamă dreaptă cu mâner lung de o palmă și jumătate, care se termina printr-o măciulie și o bandă subțire de metal ce se curba pentru a proteja degetele celui care o mânuia. Vaelin știa destule despre spade, tatăl lui avea multe atârnate deasupra șemineului din sala de mese, ispitind mâinile fiului său, deși el nu cutezase niciodată să le atingă. Desigur, erau mai mari decât jucăriile acestea din lemn, cu lame lungi de un metru sau chiar mai mult și uzate de atâta folosință, menținute ascuțite, dar dovedind muchia neregulată pe care o producea piatra fierarului ce îndepărta numeroasele știrbituri și ciupituri căpătate de spade în luptă. Una dintre ele îi atrăsese mereu privire mai mult decât celelalte; era atârnată sus pe perete, imposibil de ajuns la ea, iar lama cobora drept în jos către nasul lui. Era o spadă destul de simplă, asraelină ca majoritatea celorlalte și lipsită de lucrătura măiastră a unora totuși, spre deosebire de ele, lama ei nu fusese

reascuțită, era foarte lustruită, însă toate știrbiturile și ciupiturile fuseseră lăsate pentru a desfigura oțelul. Vaelin nu cutezase să-și întrebe tatăl despre ea, așa că o întrebase pe mama, dar aproape la fel de temător, știind că ea ura spadele tatei. O găsise în salon, citind așa cum făcea adeseori. Asta fusese în primele zile ale bolii și chipul ei se schimbase mult, iar lui Vaelin îi era imposibil să nu se holbeze. Zâmbise când îl văzuse și bătuse ușor cu palma pe locul de alături. Îi plăcea să-i arate cărțile ei, iar băiatul se uita la desene în timp ce ea îi povestea despre Credință și Regat. Ascultase cu răbdare istoria lui Kerlis Necredinciosul, blestemat la moarte veșnică pentru că refuzase călăuzirea Plecaților, până când ea făcuse o pauză destul de lungă pentru ca el să întrebe:

— Mamă, de ce nu-și repară tata spada?

Ea se oprise la mijlocul paginii și nu-l privise. Tăcerea se prelungise și Vaelin se întrebase dacă va adopta obiceiul tatei de a-l ignora pur și simplu. Fusese gata să-și ceară iertare și să ceară voie să plece, când ea rostise:

— A fost spada pe care tatăl tău a primit-o când s-a alăturat armatei regelui. A luptat cu ea mulți ani în timpul întemeierii Tărâmului, iar când războiul s-a încheiat, regele l-a numit Spadă a Tărâmului și de aceea tu te numești Vaelin Al Sorna și nu doar Vaelin Sorna. Urmele de pe tăișul ei sunt istoria felului în care tatăl tău a ajuns să fie ceea ce este. De aceea el o lasă așa.

— Trezirea, Sorna! Lătratul lui Sollis îl readuse în prezent, cu o tresărire. Poți să fii primul, față-de-șobolan, îi zise lui Caenis și-i făcu semn să stea la un metru în fața lui. Eu atac, tu te aperi. Vom face asta până când unul dintre voi parează o lovitură.

Păru apoi că se mișcă aidoma unei cețuri, prea iute pentru a fi urmărit, cu spada extinsă într-o fandare care-l lovi pe Caenis drept în piept înainte de a-și putea ridica propria armă, și-l trânti pe jos.

— Jalnic, Nysa, spuse Sollis scurt. Următorul! Cum te cheamă… Dentos.

Dentos era un băiat ascuțit la chip, cu păr drept și membre subțiri. Vorbea cu accent apăsat din apusul lui Renfaelin, care nu-i plăcea defel maestrului.

— Te lupți la fel de bine precum vorbești, comentă el după ce lama din frasin a spadei sale izbise coastele lui Dentos, lăsându-l cu plămânii goliți de aer pe pământ. Jeshua, ești următorul.

Barkus izbuti să se ferească de prima fandare fulgerătoare, dar riposta lui nu reuși să atingă spada lui Sollis și se prăbuși sub o lovitură care-i mătură picioarele de sub el.

Următorii doi băieți căzură iute, ca și Nortah, deși el aproape că parase fandarea, ceea ce nu-l impresionă deloc pe Sollis.

— Trebuie să reușești mai bine decât atât. Se întoarse către Vaelin. Haide să terminăm, Sorna.

Vaelin își ocupă poziția în fața maestrului și așteptă. Privirea lui Sollis o întâlni pe a sa, o uitătură rece care-i solicita atenția, ochii decolorați *fixându-l*... Vaelin nu gândi, ci acționă pur și simplu, pășind în lateral și ridicându-și spada, astfel încât lama devie fandarea lui Sollis cu un pocnet ascuțit.

Băiatul se retrase un pas, cu spada pregătită pentru altă lovitură. Încercând să ignore tăcerea înghețată a celorlalți, concentrându-se asupra următorului posibil atac al maestrului, un atac alimentat fără doar și poate de furia umilirii. Nu sosi însă niciun atac. Sollis își lăsă pur și simplu spada de lemn și le spuse să-și adune lucrurile și să-l urmeze în sala de mese. Vaelin îl privi cu atenție pe când traversară câmpul de instrucție și apoi curtea, căutând încordarea bruscă ce ar fi putut semnala altă izbitură de toiag, dar purtarea mohorâtă a lui Sollis rămase neschimbată. Lui Vaelin îi venea greu să creadă că ar fi înghițit insulta și-și jură să nu se lase luat prin surprindere când avea să sosească pedeapsa inevitabilă.

Prânzul se dovedi oarecum surprinzător. Sala era plină de băieți și de tumultul glasurilor angajate în ridiculizările și bârfele obișnuite ale vârstei. Mesele erau aranjate potrivit vârstei, cu băieții cei mai mici lângă uși, unde curentul de aer era cel mai puternic, iar băieții mari în capătul opus, lângă masa maeștrilor. Cu totul păreau să fie treizeci de maeștri, bărbați în general tăcuți, cu ochi duri, mulți acoperiți de cicatrice, câțiva cu urme albicioase de arsuri. Unul, care mânca în tăcere dintr-o farfurie cu pâine și brânză la capătul mesei, părea să aibă ars tot scalpul. Doar maestrul Grealin hohotea voios, cu un copan de pasăre în pumnul său masiv. Ceilalți maeștri fie că-l ignorau, fie că încuviințau politicos la glumele lui.

Maestrul Sollis îi conduse la masa de lângă ușă și le spuse să ia loc. La masa aceea se găseau deja alte grupuri de băieți cam tot de vârsta lor. Sosiseră cu câteva săptămâni în urmă și se instruiseră deja cu alți maeștri. Vaelin observă superioritatea batjocoritoare pe care o etalau unii dintre ei, ghionturile și rânjetele, și descoperi că nu-i plăceau deloc.

— Puteți vorbi liber, le spuse Sollis. Mâncați hrana, n-o aruncați. Aveți o oră. Se aplecă și-i vorbi încet lui Vaelin: Dacă te bați, nu rupe oase.

După aceea plecă să se alăture celorlalți maeștri.

Masa era ticsită cu platouri de pui la frigare, plăcinte, fructe, pâine,

brânză, ba chiar și prăjituri. Ospățul contrasta cu austeritatea rigidă pe care Vaelin o văzuse până atunci. O singură dată mai zărise el atâta mâncare la un loc, în palatul regelui, iar atunci aproape că nu i se îngăduise să mănânce nimic. Rămaseră tăcuți un moment, pe de o parte uluiți de cantitatea de mâncare, dar mai mult pur și simplu din stângăcie; la urma urmelor, erau străini.

— Cum ai făcut-o?

Vaelin ridică ochii și văzu că Barkus, băiatul nilsaelin grăsun, i se adresase peste muntele de plăcinte dintre ei.

— Ce anume?

— Cum ai parat lovitura?

Ceilalți băieți îl priveau cu atenție; Nortah își tampona cu un șervet rana din buză pe care o căpătase de la Sollis. Nu se putea spune dacă erau invidioși sau ranchiunoși.

— Ochii lui, rosti Vaelin, apoi se întinse către carafa cu apă și-și turnă o măsură în cana simplă de cositor de lângă farfurie.

— Ce-i cu ochii lui? întrebă Dentos. Își îndesase complet o chiflă în gură și firimiturile îi ieșiră ca o cascadă când vorbi. Vrei să ne spui c-a fost Bezna?

Nortah râse, la fel ca Barkus, însă restul băieților părură înspăimântați de gândul acela, cu excepția lui Caenis, care se concentra asupra unei porții modeste de pui și cartofi, aparent indiferent la conversație.

Vaelin se foi în scaun, displăcându-i atenția celorlalți.

— Te fixează cu ochii, explică el. Te privește, tu-l privești, ești fixat, și după aceea te atacă în timp ce te-ntrebi ce are de gând. Nu vă uitați la ochii lui, ci uitați-vă la picioarele lui și la spadă.

Barkus mușcă dintr-un măr și mârâi:

— Să știți că are dreptate. Crezusem că-ncerca să mă hipnotizeze.

— Ce-nseamnă „hipnotizeze“? întrebă Dentos.

— Seamănă cu vrăjirea, dar, de fapt, este o șmecherie, răspunse Barkus. La iarmarocul de Miezul-verii de anul trecut, era un bărbat care-i putea face pe oameni să creadă că sunt porci. Îi punea să râme în pământ, să guițe și să se tăvălească în rahat.

— Cum?

— Nu știu, un fel de șmecherie. Le mișca un flecușteț în fața ochilor și le vorbea încet o vreme, după care ei făceau orice le-ar fi spus.

— Crezi că maestrul Sollis poate să facă asemenea lucruri? întrebă Jennis, băiatul despre care Sollis spusese că semăna cu un măgar.

— Pe Credință, cine poate ști? Am auzit că maeștrii Ordinelor

cunosc multe din Beznă, mai ales cei din al Șaselea Ordin. Barkus ridică apreciativ un copan, apoi mușcă zdravăn din el. Se pare că se pricep și la bucătărie. Ne culcă pe paie și ne bat cât e ziua de lungă, însă ne hrănesc bine.

— Da, încuviință Dentos. Cum a făcut unchiul meu, Sim, cu câinele.

Urmă o tăcere nedumerită.

— Unchiul tău Sim cu câinele? repetă Nortah.

Dentos aprobă din cap, mestecând energic o bucată de plăcintă.

— Mârâilă. Cel mai bun dulău de luptă din comitatele de-apus. Zece victorii înainte să-i fie sfâșiată beregata iarna trecută. Unchiul Sim l-a iubit mult pe câinele ăla. El avea patru copii de la trei femei, i-adevărat, da' l-a iubit pe dulăul ăla mai mult ca pe oricare dintre ei și-i dădea întotdeauna să mănânce înainte de a mânca ei. Și nu uitați că-i dădea lui Mârâilă numai bunătăți. Copiilor le dădea terci, dar câinelui fripturi. Chicoti strâmb. Bătrân afurisit!

Nortah era nelămurit.

— Ce contează cu ce-și hrănește câinele un țăran din Renfaelin?

— Ca să se poată lupta mai bine, explică Vaelin. Mâncarea bună face mușchi puternici. De aceea armăsarii de luptă sunt hrăniți cu porumbul și ovăzul cele mai bune și nu sunt trimiși să pască pe imaș. Arătă din bărbie către mâncarea de pe masă. Cu cât ne hrănesc mai bine, cu atât ne vom lupta mai bine. Se uită în ochii lui Nortah. Și nu cred că ar trebui să-l numești „țăran". Aici toți suntem țărani.

Nortah îi întoarse uitătura cu răceală.

— N-ai niciun drept să conduci, Al Sorna, chiar dacă ești fiul Lordului Bătăliilor…

— Nu sunt fiul nimănui, la fel ca tine. Vaelin luă o chiflă, simțind că stomacul își cerea drepturile. De acum încolo nu mai suntem fiii nimănui.

Redeveniră tăcuți și se concentrară asupra mâncării. După un timp, o bătaie izbucni la altă masă, iar farfuriile și bucatele se împrăștiară într-un vălmășag de pumni și picioare. Unii băieți i se alăturară imediat, alții rămaseră pe margine, strigând încurajări, însă majoritatea rămaseră la locurile lor, unii fără să ridice măcar capul. Încăierarea continuă câteva minute bune, înainte ca unul dintre maeștri, bărbatul voinic cu scalp ars, să se apropie pentru a o potoli, rotind un toiag zdravăn cu o eficiență fioroasă. Băieții care fuseseră în centrul bătăii fură cercetați de răni, sângele fu șters de pe nasuri și buze, apoi fură trimiși înapoi la mese. Unul își pierduse cunoștința și doi băieți fură numiți să-l ducă la infirmerie. În scurt timp, hărmălaia conversațiilor reveni în sală de parcă nu se petrecuse nimic.

— Mă întreb la câte bătălii vom lua parte? spuse Barkus.

— La foarte multe, răspunse Dentos. Ai auzit ce-a zis maestrul cel gras.

— Se spune că războiul din Tărâm aparține de acum trecutului, rosti Caenis. Era prima dată când vorbise și părea că șovăie în a oferi o părere. Poate că nu vor mai exista bătălii în care să luptăm noi.

— Întotdeauna există alt război, zise Vaelin.

O auzise pe mama spunând cuvintele acelea, mai exact le strigase tatei într-una dintre certurile lor. Se întâmplase înainte de ultima plecare a tatei, înainte ca ea să se îmbolnăvească. Mesagerul regelui sosise de dimineață cu un răvaș sigilat. După ce-l citise, tata începuse să-și strângă armele și-i poruncise rândașului să-i înșeueze calul cel mai bun. Mama izbucnise în plâns și ei intraseră în salon, ca să nu se certe în prezența băiatului. Vaelin nu putuse auzi cuvintele tatei, care vorbise încet, liniștitor. Mama nu se lăsase însă convinsă.

— Să nu vii în patul meu când te-ntorci! scuipase ea. Duhoarea ta de sânge mă-ngrețoșează.

Tata vorbise pe același ton molcom.

— Așa ai zis și data trecută, replicase mama. Și înaintea dății trecute. Și o s-o mai zici. Întotdeauna există alt război.

După o vreme reîncepuse să plângă și în casă se lăsase tăcerea, după care tata ieșise, îl bătuse ușor pe Vaelin pe cap și se dusese să-și încalece calul. Când revenise, după patru luni tare lungi, Vaelin observase că părinții lui dormeau în odăi separate.

După masă, urmă ritualul. Farfuriile fură strânse și ei stătură tăcuți, în vreme ce Aspectul recită articolele Credinței cu un glas limpede și răsunător care umplu sala. Deși era posomorât, Vaelin constată că vorbele Aspectului îl înălțau în mod ciudat, făcându-l să se gândească la mama lui și la puterea credinței ei, care nu se clătinase niciodată pe toată durata bolii îndelungate. Se întrebă în treacăt dacă ar mai fi fost trimis aici presupunând că mama lui ar fi trăit și știu cu absolută certitudine că ea n-ar fi îngăduit asta niciodată.

După ce termină, Aspectul le spuse să dedice câteva clipe contemplării interioare și să ofere mulțumiri Plecaților pentru binecuvântările lor. Luptându-se cu lacrimile, Vaelin își trimise dragostea spre mama lui și-i ceru călăuzirea pentru Încercările ce vor urma.

Prima regulă a Ordinului părea să fie că băieții cei mai mici căpătau corvezile cele mai grele. Ca atare, după ritual, Sollis îi mână în pas alergător la grajduri, unde petrecură câteva ore curățând boxele.

După aceea transportară băligarul la movilele de gunoi din grădinile maestrului Smentil. Acesta era un bărbat foarte înalt, care părea incapabil să vorbească, direcționându-i prin gesturi agitate ale mâinilor murdare de pământ și prin mormăituri guturale stranii, a căror intensitate variabilă semnala corectitudinea acțiunilor lor. Comunicarea lui cu Sollis era diferită, constând din mișcări complicate ale mâinilor pe care maestrul lor părea să le înțeleagă instantaneu. Grădinile erau întinse, acoperind cel puțin un hectar din terenul aflat în afara zidurilor, și alcătuite din șiruri ordonate de verze, napi și alte legume. Smentil avea, de asemenea, o livadă micuță, înconjurată cu un zid din piatră. Fiind sfârșitul iernii, era ocupat să curețe uscăturile din pomi și una dintre corvezile băieților era strângerea crengilor tăiate, care erau folosite apoi la aprinderea focului.

Pe când duceau coșurile cu crengi la donjonul principal, Vaelin cuteză să-i pună o întrebare lui Sollis:

— Maestre, de ce nu poate maestrul Smentil să vorbească?

Era pregătit pentru o corecție din partea toiagului, dar Sollis se mulțumi să-și limiteze mustrarea la o privire tăioasă. Își continuară drumul în tăcere câteva clipe, înainte ca Sollis să murmure:

— Lonakii i-au tăiat limba.

Vaelin se cutremură involuntar. El auzise despre lonaki, ca toată lumea, de altfel. Cel puțin una dintre spadele din panoplia tatei fusese purtată într-o campanie împotriva lor. Erau sălbatici din munții aflați în îndepărtatul miazănoapte, care întreprindeau raiduri asupra gospodăriilor și satelor din Renfael, siluind, jefuind și ucigând cu barbarie voioasă. Unii îi numeau oameni-lup, deoarece se spunea că aveau blană sură și colți și se hrăneau cu carnea dușmanilor.

— Cum se face că mai este în viață? întrebă Dentos. Unchiul meu Tam a luptat împotriva lonakilor și a spus că ei nu mai lasă niciun om să trăiască după ce l-au capturat.

Privirea pe care Sollis i-o azvârli lui Dentos fu în mod clar mai ascuțită decât cea pe care o îndreptase către Vaelin.

— A evadat. Este un bărbat curajos și descurcăreț și face cinste Ordinului. Am vorbit destul despre asta, încheie el repezindu-și toiagul peste picioarele lui Nortah. Mai iute, Sendahl!

După corvezi, urmă din nou instrucție cu spada. De data aceasta, Sollis executa o suită de mișcări pe care ei trebuiau să le repete. Dacă vreunul dintre ei greșea, maestrul îi punea pe toți să alerge în jurul câmpului de instrucție. La început, părură că greșeau la fiecare încercare și dădură multe tururi de câmp, dar până la urmă executară de cele mai multe ori corect.

Sollis anunță sfârșitul instrucției când cerul începuse să se întunece și reveniră în sala de mese pentru cina alcătuită din pâine și lapte. Vorbiră puțin de data aceasta; erau prea obosiți. Barkus făcu glume și Dentos povesti despre un alt unchi al său, însă nimeni nu manifestă prea mult interes. După cină, maestrul îi sili să urce în fugă treptele până în dormitorul lor, unde îi înșirui, gâfâind, storși, epuizați.

— S-a terminat prima voastră zi în Ordin, le spuse. O regulă a Ordinului spune că puteți pleca mâine-dimineață, dacă doriți. De acum încolo va fi tot mai greu, așa că gândiți-vă bine.

După aceea plecă, lăsându-i să gâfâie sub lumina lumânărilor și să se gândească la ce vor face dimineață.

— Credeți că ne vor da ouă la micul dejun? se întrebă Dentos.

Mai târziu, în timp ce se foia pe salteaua de paie, Vaelin constată că nu putea să adoarmă, în ciuda oboselii. Barkus sforăia, dar nu asta îl ținea treaz. Mintea îi era plină de enormitatea schimbărilor care se petrecuseră în viața lui în decursul unei singure zile. Tata îl trimisese de acasă, îl adusese în locul acesta de bătăi și lecții despre moarte. Era clar că îl ura, că Vaelin reprezenta o amintire a soției lui moarte pe care era mai bine să n-o aibă în fața ochilor. Ei bine, și Vaelin putea urî, ura era simplă, ura avea să-l alimenteze dacă n-o putea face dragostea mamei. *Puterea noastră este loialitatea*. Pufni disprețuitor, fără sunet. *Loialitatea să fie puterea ta, tată. Puterea mea va fi ura pentru tine*.

Cineva plângea în beznă, vărsând lacrimi pe perna umplută cu paie. Să fi fost Nortah? Dentos? Caenis? Nu-și putea da seama. Supinele erau un contrapunct disperat și singuratic la ritmul regulat de ferăstrău al sforăitului lui Barkus. Vaelin ar fi vrut să plângă și el, să verse lacrimi și să se autocompătimească, însă lacrimile nu voiau să apară. Rămase treaz, agitat, cu inima bătând atât de tare, alternând între ură și furie, încât se întrebă dacă îi va răbufni printre coaste. Panica o făcea să bată încă și mai iute, transpirația îi brobonea fruntea și scălda pieptul. Era teribil, insuportabil, trebuia să iasă, să plece din locul acesta…

— *Vaelin*.

Un glas. Un cuvânt rostit în întuneric. Limpede și real. Inima care-i bubuia încetini pe dată, când se ridică în capul oaselor și cercetă cu ochii odaia întunecată. Nu se temea defel, deoarece cunoștea vocea. Fusese vocea mamei. Umbra ei sosise la el, venise să-i ofere alinare, să-l salveze.

Ea nu reveni, deși Vaelin ciuli urechile timp de încă un ceas; nu se mai auzi niciun alt cuvânt. Dar el știa că-l auzise. Ea fusese acolo.

Se lăsă pe spate pe salteaua incomodă și înțepătoare, și oboseala îl copleși până la urmă. Suspinele încetaseră, ba chiar și sforăiturile lui

Barkus păreau mai încete. Băiatul lunecă într-un somn liniștit, fără vise.

CAPITOLUL 2

La un an după ce intrase în Ordin, Vaelin ucise pentru prima dată un om. Fusese un an de lecții dure, predate de maeștri severi, un an de pedepse interminabile. Se trezeau la ora cinci și începeau cu spada, ceasuri întregi de rotire a armelor din lemn spre stâlpii de pe câmpul de instrucție, încercând să pareze atacurile maestrului Sollis și imitând seriile de lovituri tot mai complicate pe care le arăta el. Vaelin continua să fie cel mai iscusit în pararea loviturilor lui Sollis, dar maestrul găsea adesea o cale pe lângă garda lui pentru a-l trimite învinețit și frustrat la pământ. Lecția de a nu îngădui să se lase fixat de ochii lui fusese bine deprinsă, însă Sollis știa multe alte trucuri.

Feldrian era dedicată lucrului cu spada, însă ildrian era ziua arcului, când maestrul Checkrin, un nilsaelin musculos cu vorbă înceată, îi punea să tragă săgeți cu arcurile-puternice speciale pentru băieți.

— Ritmul, băieți, spunea el, totul e ritmul. Înstrunați, încordați, sloboziți… Înstrunați, încordați, sloboziți…

Lui Vaelin, arcul i se păru o armă greu de stăpânit. Era greu de încordat și greu de țintit; vârfurile degetelor îi erau jupuite de strună și mușchii brațelor îl dureau. Adesea săgețile lui se înfigeau în marginea țintei sau o ratau cu totul. Ajunsese să deteste ziua când avea să susțină proba arcului, patru săgeți trase în centrul țintei de la douăzeci de pași depărtare în timpul cât o eșarfă cădea pe pământ. Părea o ispravă imposibilă.

Dentos se dovedi repede cel mai bun arcaș, ale cărui săgeți ratau rareori centrul.

— Ai mai făcut asta, nu-i așa, băiete? îl întrebă maestrul Checkrin.

— Da, maestre. Unchiul meu Drelt m-a învățat. El obișnuia să vâneze căprioarele Lordului Fiefului, până i-au tăiat degetele.

Spre iritarea lui Vaelin, Nortah era al doilea cel mai bun arcaș, nimerind centrul țintei cu o regularitate iritantă. Tensiunea dintre ei crescuse după acea primă masă, amplificată de aroganța băiatului blond. El pufnea înaintea eșecurilor celorlalți, de obicei pe la spatele lor, și vorbea întruna despre familia lui, deși niciunul dintre ei n-o făcea. Nortah povestea despre domeniile familiei, despre numeroasele lor case, despre zilele pe care le petrecuse vânând și călărind cu tatăl lui, despre care susținea că ar fi fost Primul Sfetnic al regelui. Tatăl îl învățase să tragă cu arcul, dar o făcuse cu un arc-lung din tisă precum cele folosite de cumbraelini, nu cu arcurile-puternice din corn și frasin. Una peste alta,

Nortah considera arcul-lung o armă superioară, pentru că și tatăl lui jura pe el. Tatăl lui Nortah părea să fie un individ cu multe opinii ferme.

Oprian era ziua bastonului, pe care îl preda maestrul Haunlin, bărbatul cel ars pe care Vaelin îl zărise prima dată în sala de mese. Ei se antrenau cu bastoane din lemn, ceva mai lungi de un metru, care ulterior aveau să fie înlocuite cu ciocanele de luptă cu cozi de un metru și jumătate folosite de membrii Ordinului când luptau în masă. Haunlin era un ins vesel, care zâmbea iute și căruia îi plăceau cântecele. Obișnuia să cânte ori să fredoneze în timp ce băieții se antrenau, în principal cântece soldățești și câteva balade de dragoste, interpretate cu o precizie și o claritate stranii, care-i reaminteau lui Vaelin de menestrelul pe care-l văzuse cândva în Palatul Regelui.

Băiatul deprinse iute mânuirea bastonului, fiindcă îi plăcea cum șuiera când îl rotea și-i plăcea cum îl simțea în mâini. Uneori chiar îl prefera spadei, deoarece era mai ușor de folosit și cumva mai solid. Aprecierea lui pentru baston spori când deveni clar că lui Nortah îi era greu să-l folosească: bastonul îi era smuls frecvent din mâini de loviturile oponenților și-și sugea întruna degetele stâlcite.

Kigrian era ziua pe care ei ajunseră repede s-o urască, fiindcă însemna muncă la grajduri, ceasuri petrecute cu rânirea băligarului, ferindu-se de copite îmbrăcate în fier și de dinți tăioși, apoi curățarea nenumăratelor piese de harnașament ce atârnau pe pereți. Maestrul Rensial era stăpânul grajdului și dragostea lui pentru toiag făcea ca maestrul Sollis să pară plin de blândețe.

— Am zis s-o cureți, idiotule, nu s-o gâdili! se răstea la Caenis și toiagul lui lăsa umflături roșii pe gâtul băiatului care încerca să lustruiască o scăriță.

Oricâtă asprime ar fi dovedit față de băieți, Rensial era tandru cu caii lui, vorbindu-le în șoaptă și țesălându-i cu dragoste. Neplăcerea lui Vaelin față de el era temperată de pustiul pe care i-l zărea în ochi. Maestrul Rensial prefera caii oamenilor, mâinile îi zvâcneau constant și adesea se oprea în mijlocul unei tirade și se îndepărta, bolborosind în barbă. Ochii spuneau tot: maestrul Rensial era nebun.

Retrian era preferată de majoritatea băieților, fiind ziua în care maestrul Hutril îi învăța cum să se descurce în sălbăticie. Erau duși în călătorii lungi prin păduri și pe dealuri, unde învățau ce plante erau sigure pentru a fi mâncate și care puteau fi utilizate ca venin pentru vârfurile săgeților. Învățau să aprindă focul fără cremene și să prindă iepuri în capcane. Stăteau întinși ore în șir în tufe, străduindu-se să rămână ascunși, în vreme ce Hutril îi căuta și-i găsea de obicei în câteva

minute. Vaelin era adesea penultimul găsit, Caenis fiind cel care reușea să rămână ascuns cel mai mult. Dintre toți băieții, chiar și dintre cei care crescuseră în păduri și pe câmpuri, el se dovedea cel mai priceput sub cerul liber, îndeosebi în găsirea urmelor oamenilor și animalelor. Uneori înnoptau în pădure și întotdeauna Caenis prindea primul vânat.

Maestrul Hutril se număra printre puținii care nu foloseau niciodată toiagul, totuși pedepsele lui puteau fi severe; odată îi puse pe Nortah și Vaelin să alerge complet dezbrăcați printr-un câmp de urzici, pentru că se certaseră între ei despre felul cum să pună o cursă. El vorbea fără grabă și sigur pe sine, și rareori folosea mai multe cuvinte decât ar fi trebuit, părând să prefere limbajul semnelor pe care-l utilizau unii maeștri. Era asemănător celui folosit de maestrul Smentil cel cu limba tăiată în comunicarea cu Sollis, dar mai puțin complex, conceput pentru a fi întrebuințat când inamicii sau prada se aflau în apropiere. Vaelin învăță iute, ca și Barkus, însă Caenis păru să-l absoarbă instantaneu, iar degetele lui subțiri descriau formele complicate cu o acuratețe supraomenească.

În ciuda aptitudinilor sale, maestrul Hutril părea ciudat de distant față de Caenis, și laudele îi erau reținute sau chiar neexprimate. Uneori, într-un popas peste noapte sub cerul liber, Vaelin îl zărea pe maestru privindu-l pe Caenis din cealaltă parte a taberei, totuși chipul îi era indescifrabil în lumina focului.

Heldrian era ziua cea mai grea: ore de alergare în jurul câmpului de instrucție cu câte un bolovan greu în fiecare mână, înot în apa rece ca gheața a râului și lecții dure de luptă corp la corp sub conducerea maestrului Intris, un bărbat scund, dar iute ca fulgerul, cu nasul spart și câțiva dinți lipsă. El îi învăța secretele loviturilor de picior și de pumn, cum să răsucească pumnul chiar în ultima clipă, cum să ridice mai întâi genunchiul și apoi să întindă piciorul, cum să blocheze o lovitură, să pună piedică unui oponent sau să-l arunce peste umăr. Puțini băieți erau încântați de heldrian, care-i lăsa prea învinețiți și vlăguiți ca să mai aprecieze cina. Doar lui Barkus îi plăcea, întrucât corpul lui voinic era mai adecvat pentru a suporta eforturile, părea insensibil la durere și nimeni nu era încântat să-l aibă ca partener de antrenament.

Eltrian ar fi trebuit să fie ziua de odihnă și ritualuri, însă pentru băieții cei mai mici însemna o rundă de corvezi plictisitoare în spălătorie sau bucătărie. Dacă aveai noroc, erai ales să-l ajuți pe maestrul Smentil în grădini, ceea ce oferea măcar ocazia de a șterpeli un măr sau două. Seara se desfășurau ritualuri suplimentare și catehism, aceasta fiind ziua Credinței, și un ceas întreg de meditație tăcută, în care stăteau cu capetele plecate, fiecare pierdut în propriile gânduri sau cedând nevoii

copleșitoare de somn, care putea fi periculoasă, fiindcă orice băiat prins moțăind se alegea cu o bătaie aspră și un planton de noapte pe ziduri, fără mantie.

Pentru Vaelin partea preferată a zilei era ora dinaintea stingerii. Atunci toată disciplina se destrăma în pălăvrăgeli gălăgioase și clovnerii. Dentos povestea altă istorie despre unchii lui, Barkus îi făcea să râdă cu o glumă sau imitând desăvârșit vreun maestru, Caenis, de obicei tăcut, spunea una dintre cele peste o mie de povești vechi pe care le știa, în vreme ce ei practicau limbajul semnelor sau lovituri de spadă. Vaelin constată că petrecea mai mult timp în compania lui Caenis decât a celorlalți, deoarece rezerva și inteligența băiatului slăbuț erau ecouri vagi ale mamei sale. Din partea lui, Caenis părea surprins, dar recunoscător pentru tovărășie. Vaelin bănuia că viața lui înainte de a intra în Ordin fusese destul de singuratică, deoarece Caenis nu era în mod limpede obișnuit să se afle printre alți băieți, deși niciunul dintre ei nu vorbea despre viața pe care o dusese până atunci… cu excepția lui Nortah, în ciuda reacțiilor furioase ale celorlalți și a bătăilor ocazionale primite de la maeștri. *Tu nu mai ai acum familie, ci ai doar Ordinul*. Vaelin știa acum adevărul spuselor Aspectului; ei deveneau o familie; nu mai aveau pe nimeni, se aveau doar unul pe celălalt.

Prima lor Încercare sosi în luna sunterin, la aproape un an după ce Vaelin fusese lăsat la poartă: Încercarea Alergării. Li se spuseseră puține despre ce va fi vorba, doar că Încercarea aceasta ducea în fiecare an la mai multe eliminări decât oricare alta. Fură aduși în curte, alături de ceilalți băieți de vârstă similară; cu toții erau vreo două sute. Li se spuseseră să-și aducă arcurile, o tolbă cu săgeți, jungherul de vânătoare, plosca de apă și nimic altceva.

Aspectul îi conduse într-o recitare scurtă a Catehismului Credinței, apoi îi informă ce-i așteptа:

— Încercarea Alergării este cea prin care descoperim care dintre voi sunt cu adevărat potriviți să slujească Ordinul. V-ați bucurat de privilegiul unui an de slujire a Credinței, dar în al Șaselea Ordin privilegiile trebuie câștigate. Veți fi duși cu barca în amonte și lăsați în locuri diferite de pe mal. Trebuie să vă întoarceți aici până mâine la miezul nopții. Cei care nu vor ajunge până atunci vor avea dreptul să-și păstreze armele și vor fi răsplătiți cu câte trei coroane de aur.

Încuviință din cap către maeștri și plecă. Vaelin simți în jur teama și nesiguranța, însă nu le împărtășea. El avea să treacă de Încercarea aceea, trebuia s-o treacă, nu avea unde să se ducă.

— Spre malul râului în pas alergător! lătră Sollis. Nimeni nu rămâne în urmă. Sus picioarele, Sendahl, asta nu-i sala de dans!

La debarcaderul râului așteptau trei barje, ambarcațiuni mari, puțin adânci, cu copastii scunde, având bordajul vopsit în negru și vele din pânze roșii. Constituiau o imagine obișnuită pe estuarul râului Corvien, transportând cărbune de la minele din miazăzi pentru alimentarea nenumăratelor vetre din Varinshold. Barjorii formau un grup aparte, purtau eșarfe negre la gât și un cercel din argint în urechea stângă, erau băutori și scandalagii notorii când nu-și desfășurau meseria. Multe mame asraeline își preveneau fiicele mai năbădăioase: „Fii fată cuminte, altfel n-o să te mai măriți decât cu un barjor“.

Sollis schimbă câteva cuvinte cu căpitanul barjei lor, un bărbat aspru care privi suspicios adunătura tăcută de băieți, după aceea îi întinse o pungă cu monede și lătră la ei să se îmbarce și să se adune în mijlocul punții.

— Și să n-atingeți nimic, capete-seci!

— N-am fost niciodată pe mare, comentă Dentos când se așezară pe scândurile tari ale punții.

— Asta nu-i marea, îl informă Nortah, ci un râu.

— Unchiul meu Jimnos a plecat pe mare, continuă Dentos ignorându-l pe Nortah, așa cum făceau aproape toți. Nu s-a mai întors niciodată. Mama zicea că l-a mâncat o balenă.

— Ce este „balena“? întrebă Mikehl, un renfaelin durduliu care izbutise să-și păstreze excesul de greutate în ciuda lunilor de antrenamente dure.

— Este un animal uriaș care trăiește în mare, zise Caenis care părea să știe răspunsurile la majoritatea întrebărilor. Îl înghionti pe Dentos cu cotul. Și nu mănâncă oameni. Probabil că unchiul tău a fost mâncat de un rechin, fiindcă într-adevăr unii dintre ei ajung la mărimea balenelor.

— De unde știi tu? pufni Nortah, așa cum obișnuia să facă ori de câte ori Caenis oferea o opinie. Ai văzut vreunul?

— Da.

Nortah se îmbujoră la față și amuți, după care începu să scobească cu vârful jungherului de vânătoare în jurul unei așchii din punte.

— Când, Caenis? își îndemnă Vaelin prietenul. Când ai văzut rechinul?

Caenis zâmbi ușor, ceea ce rareori făcea.

— Acum vreun an, în Marea Erineană. Ta… odată am fost dus la mare. Acolo trăiesc multe animale, foci, orce și mai mulți pești decât poți

număra. Și rechini, iar unul a venit spre corabia noastră. Era lung de peste zece metri, și un marinar a zis că ei se hrănesc cu orce și balene, ba chiar și cu oameni dacă au ghinionul să fie în apă când sunt în preajmă. Există istorii despre rechini care au atacat corăbii, izbindu-le și scufundându-le, ca să mănânce echipajul.

Nortah pufni disprețuitor, însă ceilalți erau fascinați.

— Ai văzut și pirați? întrebă Dentos curios. Se zice că Erineana roiește de pirați.

Caenis clătină din cap.

— N-am văzut pirați. După război, ei n-au mai tulburat corăbiile Tărâmului.

— Care război? întrebă Barkus.

— Cel meldenean, despre care maestrul Grealin vorbește întruna. Regele a trimis o flotă care să incendieze cea mai mare cetate meldeneană, toți piraților din Erineană sunt meldeneani, așa c-au învățat să ne lase-n pace.

— N-ar fi fost mai firesc să le incendieze flota? se întrebă Barkus. În felul acela, n-ar mai fi existat deloc pirați.

— Ei pot oricând să construiască mai multe corăbii, zise Vaelin. Incendierea unei cetăți lasă o amintire, care trece de la părinți la copii. În felul acela este sigur că nu ne vor uita.

— I-ar fi putut omorî pe toți, sugeră Nortah posomorât. Dacă nu sunt pirați, nu-i nici piraterie.

Toiagul maestrului Sollis se abătu ca din senin, lovindu-l peste mână și făcându-l să dea drumul jungherului, care rămase înfipt în punte.

— Am zis să n-atingi nimic, Sendahl! Privirea i se întoarse spre Caenis. Ești călător, da, Nysa?

Caenis plecă fruntea.

— Am fost doar o singură dată, maestre.

— Într-adevăr? Și unde ai fost în aventura aceea?

— Pe insula Wensel. Ta… ăăă… unul dintre pasageri avea treburi acolo.

Sollis mormăi, se aplecă să scoată jungherul lui Nortah din punte și i-l aruncă.

— Bagă-l în teacă, filfizonule. În scurt timp, vei avea nevoie de o lamă ascuțită.

— Ai fost acolo, maestre? îl întrebă Vaelin.

Era singurul care cuteza să-l întrebe ceva, sfidând riscul unei corecții fizice. Sollis putea răspunde prin violență sau putea să-i dea informația. Era imposibil să știi cum va reacționa înainte de a pune

întrebarea.

— Ai fost acolo când a ars cetatea meldeneană?

Privirea lui Sollis se întoarse către el și ochii lui spălăciți îi fixară pe ai băiatului. Erau întrebători, curioși. Pentru prima dată, Vaelin înțelese că maestrul credea că el știa mai multe decât arăta, credea că tatăl lui îi spusese povești despre numeroasele sale bătălii, că în întrebările lui se ascundea o insultă.

— Nu, răspunse Sollis. Pe atunci eram la hotarul de miazănoapte. Sunt sigur că maestrul Grealin vă va răspunde la orice întrebări aveți despre războiul acela.

Se îndepărtă pentru a-l lovi cu toiagul pe un alt băiat a cărui mână se apropiase prea mult de un colac de frânghie.

Barjele navigară spre miazănoapte, urmând arcul prelung al râului și anulând speranța lui Vaelin de a urma pur și simplu malul înapoi către Casa Ordinului; ar fi fost o călătorie prea lungă. Dacă dorea să se întoarcă la timp, trebuia să străbată pădurea. Privi cu băgare de seamă masa întunecată a copacilor. Deși lecțiile cu maestrul Hutril îi familiarizase cu pădurea, gândul unui drum orbește prin codri nu era plăcut. Știa cât de ușor te puteai rătăci printre arbori, învârtindu-te în cerc ore întregi.

— Mergi spre miazăzi, îi șopti Caenis la ureche. În partea opusă stelei de miazănoapte. Mergi spre miazăzi, până ajungi la malul râului, apoi urmează-l până dai de debarcader. După aceea va trebui să traversezi râul înot.

Vaelin se uită la el și văzu că băiatul privea nepăsător cerul, de parcă n-ar fi vorbit. Se uită apoi în jur la tovarășii lui care se tolăniseră plictisiți și înțelese că ei nu auziseră. Caenis îl ajuta pe el, dar nu și pe ceilalți.

După trei ceasuri de navigare, începură să-i debarce pe băieți, fără cel mai mic ceremonial: Sollis îl alegea pur și simplu pe unul la întâmplare și-i spunea să sară peste bord și să înoate către mal. Dentos fu primul din grupul lor.

— Ne vedem la Casă, îl încurajă Vaelin.

Surprinzător de tăcut, Dentos surâse slab înainte de a-și trece arcul-puternic peste umăr, după care sări peste balustrada copastiei în râu. Înotă iute până la mal, se opri să se scuture de apă, flutură din braț spre ei și dispăru printre copaci. Barkus fu următorul și se balansă teatral pe balustradă înainte de a sări pe spate în apă. Câțiva băieți aplaudară apreciativ. Îi veni rândul lui Mikehl, care însă șovăi vizibil.

— Nu sunt sigur că pot înota așa departe, maestre, se bâlbâi el privind undele întunecate ale râului.

— Atunci încearcă să te îneci în tăcere, zise Sollis și-l împinse peste balustradă.

Mikehl căzu cu zgomot, stropind de jur împrejur, și păru că rămâne o veșnicie sub apă. Ușurați, îl văzură ieșind în cele din urmă la suprafață destul de aproape, horcăind și dând dezordonat din brațe înainte de a-și regăsi calmul și a înota către mal.

Urmă după aceea Caenis, care acceptă urarea de noroc a lui Vaelin printr-o încuviințare scurtă din cap și sări fără vreun cuvânt peste balustradă. Nu după mult timp fu chemat Nortah. Stăpânindu-și cu greu teama evidentă, băiatul îi spuse lui Sollis:

— Maestre, dacă nu mă-ntorc, aș vrea ca tata să știe…

— Tu n-ai tată, Sendahl. Sări!

Nortah își stăpâni un răspuns furios, se urcă pe balustradă și plonjă după o clipă de ezitare.

— E rândul tău, Sorna.

Vaelin se întrebă dacă avea vreo semnificație faptul că el pleca ultimul, având astfel de străbătut distanța cea mai mare. Se apropie de balustradă, cu struna arcului trecută peste piept, și-și strânse cureaua tolbei, ca să nu se desprindă în apă. Puse ambele palme pe balustradă și se pregăti să sară.

— Ceilalți nu trebuie ajutați, Sorna, zise Sollis. Celorlalți băieți nu le spusese cuvintele acelea. Trebuie să te întorci tu, ceilalți trebuie să se descurce singuri.

Vaelin se încruntă.

— Poftim, maestre?

— M-ai auzit. Indiferent ce se va-ntâmpla, este soarta lor, nu a ta. Arătă din bărbie către râu. Dă-i drumul!

Era clar că nu va mai spune nimic, așa că Vaelin se ținu ferm de balustradă și sări peste ea. Intră cu picioarele înainte în apă și răceala ei paralizantă îl cuprinse instantaneu. Își stăpâni un moment efemer de panică, atunci când râul îi trecu peste cap, după care dădu din picioare și se ridică la suprafață, expiră aerul pe care-l trăsese adânc în plămâni și înotă spre malul care, pe neașteptate, părea mult mai departe. Până când izbuti să ajungă cu tălpile pe bancul cu prundiș, barjele trecuseră și se aflau mult mai departe în amonte. I se păru că-l zărește pe maestrul Sollis tot la balustradă, privind în urma lui, dar nu putea să fie sigur.

Scoase arcul din spate și-i trecu struna printre degetul mare și cel arătător, ca să scurgă apa. Maestrul Checkrin spunea că o strună umedă era la fel de utilă ca un câine fără picioare. Verifică săgețile, asigurându-se că apa nu pătrunsese prin capacul din piele etanșat cu ceară al tolbei și-și

pipăi jungherul de la brâu. Își scutură apa din păr, pe când cerceta copacii și vedea doar o masă de umbre și frunze. Știa că se afla cu fața spre miazăzi, însă în curând, după căderea nopții, avea să se abată de la direcția cea bună. Dacă era să urmeze sfatul lui Caenis, trebuia să se suie în copaci, pentru a găsi steaua de miazănoapte, iar asta nu era tocmai lesne pe întuneric.

Deși era recunoscător că Încercarea avea loc vara, începuse să-i fie frig după ce înotase. Maestrul Hutril îi învățase că modul cel mai bun de a se usca atunci când nu aveau foc era să alerge, deoarece căldura trupului transforma apa în aburi. Vaelin porni în alergare constantă, căutând să nu sprinteze, deoarece știa că va avea nevoie de energie în ceasurile următoare. În scurt timp fu înconjurat de umbrele reci ale pădurii și se pomeni examinându-le instinctiv, un obicei pe care-l deprinsese în decursul multelor ore de vânătoare și pitire. Își reaminti cuvintele maestrului Hutril: *Un inamic inteligent caută umbra și rămâne tăcut*. Băiatul își stăpâni un fior și continuă alergarea.

Înaintă așa o oră neîntrerupt, în ritm egal și ignorând durerea care-i sporea în picioare. Apa râului fu iute înlocuită de transpirație și frisoanele îi dispărură. Își verifica direcția de înaintare, privind la răstimpuri către soare, și se strădui să se împotrivească senzației că timpul trecea mai repede decât at fi trebuit. Gândul de a fi împins afară pe poartă cu o mână de monede și neavând unde să se ducă era totodată îngrozitor și de neînțeles. Avu o imagine fugară și în același timp de coșmar a sosirii sale în pragul casei părintești, strângând jalnic monedele la piept și implorând să fie lăsat să intre. Își izgoni cu sila tabloul acela din minte și continuă să alerge.

După ce parcurse vreo opt kilometri, făcu o pauză și se așeză pe un buștean ca să bea din ploscă și să-și tragă răsuflarea. Se întrebă cum se descurcau tovarășii lui: dacă alergau ca el sau se împleticeau rătăciți printre copaci. *Ceilalți nu trebuie ajutați*. Fusese un avertisment sau o amenințare? Cu certitudine în pădure existau pericole, totuși nimic care să reprezinte o primejdie serioasă pentru băieții Ordinului, întăriți de luni de antrenamente.

Reflectă o vreme, fără să găsească vreun răspuns, după care puse dopul la ploscă și se ridică, continuând să cerceteze umbrele… Încremeni.

Lupul stătea pe labele din spate la numai zece metri depărtare și ochii de un verde strălucitor îl priveau cu luare-aminte tăcută. Avea blana gri cu argintiu și era foarte mare. Până atunci Vaelin nu mai fusese niciodată atât de aproape de un lup, ci doar întrezărise umbre vagi care goneau prin pâclele dimineții, o imagine rară în preajma cetății. Rămase

surprins de mărimea animalului și de puterea evidentă din mușchii de sub blana lui. Lupul își înclină capul într-o parte, când Vaelin îi întoarse privirea. Nu simțea nicio teamă; maestrul Hutril le spusese că poveștile despre lupii care furau prunci și mutilau copii de oieri nu erau decât simple legende.

— Lupul te lasă în pace dacă-l lași în pace, zisese el.

Dar lupul de acum era mare, și ochii lui…

Lupul stătea nemișcat și o briză ușoară îi zbârlea masa argintiu-cenușie a blănii, iar Vaelin simți ceva nou tresărind în inima lui de băiat.

— Ești frumos, îi șopti el.

Animalul dispăru într-o clipită, întorcându-se și sărind în tufișuri mai iute decât îl putuse urmări cu privirea. Aproape că nu scosese niciun sunet.

Vaelin simți un surâs rar pe buze și puse la păstrare amintirea lupului într-un loc sigur din mintea lui, știind că n-o va uita niciodată.

Pădurea se numea Urlish și era o fâșie lată de treizeci de kilometri și lungă de o sută de kilometri, care se întindea de la zidurile de miazănoapte ale lui Varinshold până la poalele munților de la hotarul renfaelin. Unii spuneau că regele ar fi iubit pădurea aceasta, care îi vrăjise cumva sufletul. Era interzis să tai vreun copac din Urlish fără consimțământul regal și doar familiile care trăiseră între hotarele ei vreme de trei generații căpătaseră consimțământul să mai rămână. Din puțina lui cunoaștere a istoriei Tărâmului, Vaelin știa că războiul trecuse odată pe aici, o bătălie se purtase printre copaci timp de o zi și o noapte, între renfaelini și asraelini. Asraelinii învinseseră, iar Lordul Renfaelului fusese nevoit să plece genunchiul înaintea regelui Janus și de aceea urmașii lui se numeau acum Lorzii Fiefului și trebuiau să-i dea regelui bani și soldați oricând ar fi dorit el. Era o poveste pe care mama i-o spusese când cedase la insistențele băiatului de a afla mai multe despre faptele tatei. Aici câștigase el prețuirea regelui și fusese uns ca Spadă a Tărâmului. Mama fusese neclară în privința detaliilor, spunând doar că tatăl lui era un mare războinic și că se dovedise foarte brav.

Pe când alerga, Vaelin se pomeni privind cu atenție solul pădurii, căutând sclipirea metalului, sperând să găsească vreun vestigiu din bătălie, un vârf de săgeată sau poate un pumnal sau chiar o spadă. Se întrebă dacă Sollis i-ar fi îngăduit să păstreze orice suvenire și, deoarece i se părea greu de crezut că maestrul ar fi acceptat, începu să treacă în revistă ascunzătorile cele mai bune din Casă…

Zbang!

Se aruncă pe jos, se rostogoli, se ridică în picioare și se ghemui în spatele trunchiului unui stejar, auzind șoapta zborului săgeții șuierând printre ferigi. Sunetul unei strune de arc era un avertisment neîndoielnic pentru un băiat ca el. Își domoli cu efort bătăile inimii și se strădui să asculte alte semne.

Să fi fost oare un vânător? Poate că îl confundase cu o căprioară. Renunță aproape imediat la gândul acela. El nu era o căprioară și orice vânător ar fi putut observa deosebirea. Cineva încercase să-l omoare. Își dădu seama că luase arcul din spate și înstrunase o săgeată, reacționând instinctiv. Se rezemă cu spatele de trunchi și așteptă, ascultând pădurea, lăsând-o să-i spună cine venea pe urmele lui. *Natura are o voce*, le spusese Hutril. *Învățați s-o auziți și nu vă veți rătăci niciodată, și nimeni nu vă va lua prin surprindere*.

Vaelin deschise urechile către glasul pădurii, murmurul vântului, foșnetul frunzelor și trosnetul crengilor. Nu se auzea niciun cântec de pasăre. Asta însemna că un prădător se afla în apropiere. Putea fi un singur om, puteau fi mai mulți. El așteptă trosnetul trădător al crenguței sub picior sau hârșâitul tălpii din piele pe pământ, dar nu auzi nimic. Dacă inamicul lui se mișca, atunci știa cum să-și camufleze zgomotele. Vaelin avea însă și alte simțuri și pădurea îi putea spune multe. Băiatul închise ochii și inspiră încet pe nas. *Nu trage aerul ca porcii la troacă*, îl mustrase cândva Hutril. *Lasă-le nărilor timp să examineze mirosul. Ai răbdare*.

Își lăsă acum nasul să-și facă treaba, să guste aromele amestecate de zambile în floare, vegetație putredă, baligi de animale… și sudoare. Sudoare de om. Vântul venea din stânga lui și aducea izul. Era imposibil de spus dacă arcașul aștepta ori se găsea în mișcare.

Sunetul fu extrem de slab, poate nici cât un foșnet de veșminte, totuși pentru Vaelin fu ca un țipăt. Țâșni ghemuit de după stejar, întinse struna și slobozi săgeata dintr-o singură mișcare, apoi reveni fulgerător la adăpost, răsplătit de un icnet scurt de surpriză dureroasă.

Zăbovi doar o clipită. *Să stau ori să fug*? Îndemnul de a fugi era puternic, îmbrățișarea întunecată a pădurii devenise pe neașteptate un refugiu salutar. Știa însă că n-o putea face. *Ordinul nu fuge*, spusese Sollis.

Trase cu ochiul pe după stejar și-i trebui o secundă să vadă coada cu pene de pescăruș a săgeții sale ridicându-se dreaptă din covorul de ferigi la cincisprezece metri depărtare. Înstrună altă săgeată și se apropie ghemuit, cu ochii cercetând întruna după alți dușmani, cu urechile atente la glasul pădurii și încreținд nările.

Bărbatul purta pantaloni și tunică verzi, murdare, ținea într-o

mână un arc din lemn de frasin, cu o săgeată cu pene de corb înstrunată, avea spada prinsă de-a curmezișul spatelui, un pumnal în cizmă și săgeata lui Vaelin în gât. Era mort. Apropiindu-se, băiatul văzu balta de sânge care se lățea din rana de la gât, mult sânge. *L-am nimerit în vena cea mare*, își dădu el seama. *Și mă credeam un arcaș neîndemânatic*.

Râse ascuțit și puternic, după care simți o convulsie în măruntaie și vomită, căzu în patru labe și vomă întruna, fără să se poată stăpâni.

Abia după câteva clipe șocul și greața se risipiră îndeajuns ca să poată gândi limpede. Bărbatul acesta, bărbatul acesta mort, încercase să-l ucidă. *De ce*? El nu-l mai văzuse niciodată. Era un proscris? Un tâlhar fără sălaș, care crezuse că găsise o victimă ușoară într-un băiat singur?

Se sili să-l privească din nou și observă calitatea cizmelor și cusăturile veșmintelor. Șovăi, după aceea ridică mâna dreaptă a mortului, care zăcea moale peste struna arcului. Era o mână de arcaș: palme aspre, cu bătături pe buricele primelor două degete. Bărbatul acesta își câștigase existența cu arcul. Vaelin se îndoia că vreun tâlhar ar fi fost atât de antrenat sau atât de bine îmbrăcat.

Brusc, în minte îi apăru un gând care-l tulbură: *Asta face parte din Încercare*?

Pentru o clipă fu aproape convins în privința aceea. Ce cale mai bună pentru a elimina pleava? Împânzește pădurea de asasini și vezi cine supraviețuiește. *Gândește-te la toți galbenii pe care i-ar economisi*. Cumva însă îi fu imposibil să creadă una ca asta. Ordinul era brutal, dar nu ucigaș.

Atunci de ce?

Clătină din cap. Era un mister pe care n-avea să-l rezolve stând în acel loc. Acolo unde exista unul, puteau exista mai mulți. Avea să revină la Casa Ordinului și să-l întrebe pe maestrul Sollis… Dacă avea să trăiască într-atât. Se ridică pe picioarele ce tremurau, scuipă ultimele resturi de vomă din gură, privi încă o dată mortul și se întrebă dacă să-i ia spada sau pumnalul, apoi decise că ar fi o greșeală. Dintr-un motiv necunoscut, Vaelin bănuia că ar trebui să nege omorul, ceea ce-l făcu pentru o clipă să se întrebe dacă n-ar fi bine să recupereze săgeata din gâtul mortului, dar nu putu înfrunta ideea de a i-o smulge din carne. De aceea se mulțumi să taie coada săgeții cu jungherul, întrucât penele de pescăruș erau un semn clar că bărbatul fusese omorât de un membru al Ordinului. Își reprimă un alt val de greață provocat de senzația răscolitoare pe care o simți când prinse săgeata și de sunetul leorpăitor pe care-l scoase în timp ce-i tăia coada. Termină repede, însă i se păru că durase o veșnicie.

Băgă penele în buzunar și se îndepărtă de leș, frecându-și cizmele

de pământ pentru a șterge orice urme, după care se răsuci și-și reluă alergarea. Își simțea picioarele ca de plumb și se poticni de câteva ori, înainte ca trupul să-și reamintească pasul lung și lin învățat în lunile de antrenament pe câmpul de instrucție. Trăsăturile inerte, lipsite de viață ale mortului îi fulgerau întruna prin minte, dar alungă imaginea aceea, suprimând-o nemilos. *A încercat să mă ucidă. Nu voi jeli un om care a încercat să omoare un băiat*. Descoperi totuși că nu-și putea astupa urechile înaintea cuvintelor pe care mama le strigase cândva tatei: *Duhoarea ta de sânge mă-ngrețoșează*!

Noaptea păru că pogoară brusc, probabil din cauză că Vaelin îi detesta sosirea. Se pomeni văzând arcași pândind în toate umbrele și nu o dată sări să se pitească din calea asasinilor, care se dovediră a fi tufișuri sau cioturi de copaci, când privi mai atent. De când îl omorâse pe asasin se odihnise doar o singură dată, când înghiți se încordat o gură în spatele trunchiului larg al unui fag, rotind mereu ochii în jur, în căutarea inamicilor. I se părea că era mai ferit dacă alerga, o țintă în mișcare era mai greu de lovit. Însă sentimentul acela vag de securitate se destrămă odată cu sosirea întunericului; era ca și cum ar fi alergat printr-un pustiu în care fiecare pas aducea cu sine amenințarea unei căzături dureroase. Se împiedicase de două ori, întinzându-se cât era de lung într-un vălmășag de arme și spaime, înainte de a accepta că de acum încolo trebuia să umble, nu să alerge.

Steaua de miazănoapte, pe care o zărea când ajungea în vreo poieniță sau se cățăra într-un copac, îi spunea că menținea cursul constant spre miazăzi, dar nu știa cât de departe ajunsese sau cât mai avea de parcurs. Privea înainte tot mai disperat, sperând să întrezărească scânteierea argintie a râului printre copaci. Văzu focul când se oprise ca să-și verifice direcția de înaintare. O singură pată portocalie, pâlpâitoare, în masa negru-albastră a pădurii.

Fugi mai departe. Aproape că urmă instinctiv comanda, întorcându-se și făcând un pas spre miazăzi, dar apoi se opri. Niciun băiat din Ordin n-ar fi aprins un foc pe parcursul Încercării, fiindcă pur și simplu n-ar fi avut timp. Putea să fie o coincidență, să fie vorba doar despre niște pădurari ai regelui care poposiseră peste noapte. Totuși, ceva îl făcea să se îndoiască în privința aceea, un murmur de neliniște în adâncul minții. Era o senzație stranie, un susur aproape muzical.

Se răsuci, luă arcul din spinare și înstrună o săgeată, după care înaintă precaut. Știa că-și asuma un risc, atât în investigarea focului, cât și în consimțirea unei întârzieri, pentru că termenul-limită pentru revenirea

la Casă nu era departe. Însă trebuia să afle.

Pata crescu încetișor, transformându-se într-un foc, care licărea roșu și auriu în bezna infinită. Vaelin se opri și se redeschise către cântecul pădurii, cercetând printre rezonanțele nocturne până auzi vocile. Bărbați. Adulți. Doi. Se certau.

Folosi mersul vânătorului învățat de la maestrul Hutril, ridicând talpa cât un fir de păr de la pământ și lunecând în față și în lateral, înainte de a o așeza ușor, după ce pipăise solul în căutarea oricăror crenguțe care l-ar fi putut trăda. Glasurile deveniră mai clare când se apropie de tabără și-i confirmară bănuielile. Erau doi bărbați angajați într-o ceartă înverșunată.

— …nu s-a oprit din sângerat! se auzi un scâncet îndurerat, din partea cuiva care rămânea încă invizibil. Uite, curge ca dintr-un porc înjunghiat…

— N-o mai zgândări atunci, idiotule!

Vaelin îl putea zări pe cel care șuierase exasperat, un bărbat îndesat așezat în dreapta focului; vederea spadei pe care o purta pe spate și a arcului aflat în preajma mâinii îl făcu să simtă un fior de gheață pe spinare. *Nu poate fi o coincidență*! Între cizmele bărbatului se afla un sac deschis, al cărui conținut îl studia cu atenție între două insulte plictisite aruncate spre camaradul său.

— Puști nenorocit! continuă plângăciosul nevăzut, surd la admonestările tovarășului său. Să facă pe mortul, țânc nemernic, împuțit și prefăcut!

— Ai fost prevenit că sunt duri, spuse celălalt. Ar fi trebuit să bagi altă săgeată-n el, ca să te-asiguri înainte să te apropii prea mult.

— L-am lovit drept în gât, nu? Ar fi trebuit să fie îndeajuns. Am văzut bărbați în toată firea căzând ca niște saci de cartofi dintr-o rană ca aia. Dar nu și căcăciosul ăsta. Îmi pare rău că nu l-am mai ținut nițel în viață…

— Ești un animal dezgustător. Cuvintele bărbatului îndesat nu erau înveninate; era tot mai preocupat de conținutul sacului și o încruntătură îi încreți fruntea lată. Știi… tot nu-s sigur că-i el.

Luptându-se să-și stăpânească bătăile inimii, Vaelin își îndreptă privirea către sac și-i observă forma rotundă și pata umedă și întunecată din jumătatea inferioară. Îl cuprinse o înțelegere bruscă, înghețată, copleșitoare și se temu că va leșina când pădurea se legănă în jurul lui și-și stăvili un icnet de oroare, fiindcă sunetul ar fi fost invitația neîndoioasă pentru o moarte rapidă.

— Ia să văd, zise plângăciosul și Vaelin îl zări pentru prima oară.

Era scund, țeapăn, cu trăsături ascuțite și barbă ca un fuior rar pe bărbia osoasă. Își susținea brațul stâng cu cel drept, iar printre degetele subțiratice continua să picure sânge din bandaj.

— El este. El trebuie să fie, rosti cu glas ce părea disperat. Ai auzit ce-a zis celălalt.

Celălalt? Încă îngrozit, dar cu inima potolită de o furie care creștea întruna, Vaelin ascultă mai departe.

— M-au trecut fiorii când l-am auzit, răspunse bărbatul îndesat și se cutremură. N-aș fi avut încredere în el, nici dacă mi-ar fi zis că cerul este albastru.

Miji din nou ochii spre sac, după aceea băgă mâna înăuntru și extrase conținutul, ținându-l de păr, picurând sânge, și-l răsuci ca să-i examineze trăsăturile deformate. Vaelin ar fi vomitat iarăși, dacă ar mai fi avut ceva în stomac. *Mikehl! L-au ucis pe Mikehl*!

— Ar putea fi el, rosti gânditor bărbatul. Moartea schimbă fețele, asta-i sigur. Atât doar că nu prea văd o trăsătură de familie.

— Brak ar ști. El zicea că l-a mai văzut pe băiat. Plângăciosul ieși iarăși din lumina focului. Unde naiba o fi și ăsta? Ar fi trebuit să fi venit până acum.

— Mda, încuviință bărbatul îndesat și vârî capul în sac. Nu cred c-o să mai vină.

Plângăciosul tăcu o clipă, apoi mormăi:

— Puști căcăcioși din Ordin.

Brak… Așadar avea un nume. Pentru o clipă Vaelin se întrebă dacă cineva avea să poarte un medalion de doliu pentru Brak, dacă văduva, sau mama, sau fratele lui vor oferi mulțumiri pentru viața lui și pentru lucrurile bune și înțelepte pe care le lăsase în urmă. Însă Brak era un asasin, un ucigaș care pândea în păduri ca să omoare copii, așa că el se îndoia în privința aceea. Nimeni n-ar fi plâns pentru Brak… așa cum nimeni n-ar fi plâns nici pentru aceștia doi. Pumnul i se încleștă pe arc, ridicându-l ca să tragă o săgeată în beregata bărbatului îndesat. Avea să-l ucidă pe el și să-l rănească pe celălalt, o săgeată în picior sau în stomac ar fi fost îndeajuns, după care avea să-l facă să vorbească, pentru ca apoi să-l omoare și pe el. *Pentru Mikehl*.

Ceva mârâi în pădure, ceva ascuns, ceva letal.

Vaelin se răsuci și întinse struna arcului… dar prea târziu, fiindcă fu doborât de o masă grea de mușchi, care-i zvârli arcul din mână. Se zbătu să-și scoată jungherul și în același timp lovi instinctiv cu piciorul, însă nu nimeri nimic. Auzi zbierete când se ridică iute, zbierete de durere și teroare, și ceva umed îl șfichiui peste față, făcându-l să-l usture ochii. Se

bălăbăni și simți gustul de fier al sângelui, după aceea își șterse disperat ochii, privi împăienjenit către tabăra acum tăcută și văzu doi ochi galbeni strălucind în lumina focului deasupra unui bot mânjit în roșu. Ochii îi întâlniră pe ai săi, clipiră o dată, apoi lupul dispăru.

Gânduri răzlețe i se învolburară prin minte. *M-a urmărit… Ești frumos… M-a urmărit aici ca să-i omoare pe bărbații ăștia… Lup frumos… Ei l-au ucis pe Mikehl… Nicio trăsătură de familie…*

TERMINĂ!

Se sili să-și stăvilească torentul de gânduri, trăgând aer adânc în plămâni, calmându-se îndeajuns pentru a se apropia mai mult de tabără. Bărbatul zăcea pe spate, cu mâinile ridicate spre o beregată care nu mai exista, cu chipul încremenit de groază. Plângăciosul reușise să fugă câțiva pași înainte de a fi doborât. Capul îi era răsucit nefiresc față de umeri. Din miasmele ce împuțeau aerul, era limpede că spaima îl învinsese. Nu se zărea nici urmă de lup și se auzea doar șoapta tufelor mișcate de vânt.

Fără tragere de inimă, Vaelin se întoarse către sacul rămas la picioarele bărbatului îndesat. *Ce să fac pentru Mikehl*?

— Mikehl este mort, îi spuse Vaelin maestrului Sollis, cu apa șiroindu-i pe față.

Începuse să plouă pe o distanță de câțiva kilometri și era ud până la piele când suise dealul spre poartă; epuizarea și șocul evenimentelor din pădure se amestecaseră și-l amorțiseră, astfel că nu mai era în stare să rostească decât cuvintele cele mai simple.

— Asasini în pădure.

Sollis întinse un braț ca să-l sprijine, fiindcă începuse să se legene, simțindu-și brusc picioarele prea slabe ca să-l țină vertical.

— Câți?

— Trei. Atâția am văzut. Și ei sunt morți.

Îi întinse lui Sollis coada cu pene pe care o tăiase din săgeata sa.

Sollis îi ceru maestrului Hutril să vegheze poarta și-l duse pe Vaelin înăuntru. Nu însă în camera băieților din turnul de miazănoapte, ci în propria odaie micuță, din bastionul zidului de miazăzi. Aprinse focul și-i spuse să-și dezbrace hainele ude, apoi îi dădu o pătură să se încălzească în timp ce flăcările începuseră să mistuie bușteni din vatră.

— Acum povestește-mi ce s-a-ntâmplat, rosti Sollis întinzându-i o cană cu lapte cald. Tot ce-ți poți aminti. Nu omite nimic.

Așa că Vaelin îi povesti despre lup și despre bărbatul pe care-l ucisese, despre plângăcios și bărbatul îndesat… și despre Mikehl.

— Unde este?

— Ce anume, maestre?

— Ce a mai rămas… din Mikehl.

— L-am îngropat. Vaelin își înăbuși un fior violent și bău mai mult lapte, iar căldura lui îi arse măruntaiele. Am săpat în pământ cu jungherul. N-am știut ce altceva să fac cu el.

Maestrul încuviință și privi coada săgeții pe care o ținea în mână; ochii lui spălăciți erau indescifrabili. Vaelin privi în jurul odăii, găsind-o mai puțin goală decât se așteptase. Pe pereți erau atârnate câteva arme: un ciocan de luptă, o lance lungă cu vârf din fier, un soi de ghioagă din piatră, pumnale și junghere de diverse modele. Pe polițe se vedeau și cărți, iar absența prafului arăta că Sollis nu le pusese acolo doar ca ornamente. Pe peretele îndepărtat, pe un cadru din lemn, era întinsă un soi de tapiserie din piele de capră, împodobită cu siluete desenate simplist și simboluri nefamiliare.

— Stindardul de război lonak, zise Sollis.

Băiatul își feri ochii, simțindu-se ca o iscoadă. Spre surprinderea lui, maestrul urmă:

— Băieții lonak devin parte din clanurile de războinici la o vârstă fragedă. Fiecare clan are propriul stindard și toți membrii clanului depun un jurământ de sânge: să moară apărându-l.

Vaelin își șterse o picătură de apă care i se scurgea din nas.

— Ce înseamnă simbolurile, maestre?

— Ele enumeră bătăliile clanului, capetele pe care le-au luat și onorurile ce le-au fost acordate de Înaltele lor Preotese. Lonakii sunt pasionați de istorie. Copiii sunt pedepsiți dacă nu pot recita saga clanului lor. Se spune că ar avea una dintre cele mai mari biblioteci din lume, deși n-a văzut-o nimeni din exterior. Își iubesc poveștile și stau ore în șir în jurul focului de tabără, ascultându-i pe șamani. Le plac mai cu seamă cele eroice, în care clanuri copleșite numeric au învins, deși nu aveau nicio șansă, cele despre bravi războinici solitari care căutau talismane pierdute în adâncurile pământului… despre băieți care ucid asasini în pădure cu ajutorul unui lup.

Vaelin îl privi pătrunzător.

— N-a fost o poveste, maestre.

Sollis aruncă alt lemn în foc, ridicând scântei în vatră. Aranjă bușteni cu un vătrai și vorbi fără să-l privească pe băiat:

— Lonakii nu au un cuvânt pentru „secret“. Știai asta? Pentru ei totul este important și trebuie scris, consemnat, spus și repetat. Ordinul nu are o astfel de credință. Noi am luptat în bătălii care au lăsat în urmă mai bine de o sută de leșuri, însă despre ele n-a rămas scris nici măcar un

singur cuvânt. Ordinul nostru luptă, dar adesea o face în umbră, fără glorie sau răsplată. Noi nu avem stindarde. Azvârli coada săgeții lui Vaelin în foc și penele umede sfârâiră în flăcări, apoi se încrețiră și se veștejiră, dispărând. Mikehl a fost omorât de un urs, un animal văzut rareori în Urlish, care totuși mai hălăduiește prin adâncurile pădurii. Tu i-ai găsit rămășițele și mi-ai povestit. Mâine maestrul Hutril le va recupera și-l vom da focului pe Fratele nostru căzut și-i vom mulțumi pentru darul vieții lui.

Vaelin nu se simți șocat, nici surprins. Neîndoielnic, totul era mai complicat decât putea el să știe.

— Maestre, de ce m-ai avertizat să nu-i ajut pe ceilalți?

Sollis rămase privind văpăile focului și băiatul înțelese că n-avea să primească un răspuns, când maestrul vorbi pe neașteptate:

— Când ne dedicăm Ordinului, ne rupem legăturile cu cei de același sânge. Noi înțelegem asta, dar nu și cei dinafară. Uneori Ordinul nu este o protecție împotriva dihoniilor ce bântuie dincolo de zidurile noastre. Nu te putem proteja mereu. Ceilalți n-aveau probabil să fie vânați. Încheieturile degetelor îi erau albe pe vătrai, când zgândări focul și mușchii obrajilor i se încordară de furie stăpânită. Am greșit! Mikehl a plătit prețul greșelii mele.

Tatăl meu, gândi Vaelin. *Ei mi-au căutat moartea ca să-l rănească pe el. Indiferent cine ar fi, ei nu-l cunosc*.

— Maestre… și ce-i cu lupul? De ce ar căuta un lup să mă ajute?

Sollis lăsă vătraiul din mână și-și frecă bărbia gânditor.

— Întâmplarea aceea n-am înțeles-o. Am fost în multe locuri și am văzut multe lucruri, dar un lup care să omoare oameni nu se numără printre lucrurile acelea… și care nu-i omoară pentru a-i mânca. Clătină din cap. Lupii nu fac așa. Acolo a fost altceva. Ceva care atinge Bezna.

Tremurăturile lui Vaelin se intensificară pentru moment. *Bezna*. Slugile din casa tatei rosteau uneori cuvântul acela, de obicei în șoaptă, când credeau că nu le poate auzi nimeni. Era ceva ce oamenii spuneau când se întâmplau lucruri ce n-ar fi trebuit să se întâmple: copii născuți cu semnul sângelui decolorându-le chipurile, cățele care fătau pisici și corăbii găsite plutind în derivă pe mare fără echipaj. *Bezna*…

— Doi dintre Frații tăi au ajuns înaintea ta, zise Sollis. Ar fi bine să te duci și să le povestești despre Mikehl.

În mod vădit, discuția lor se încheiase. Sollis n-avea să-i mai spună nimic. Era evident și trist. Maestrul cunoștea multe istorii și deținea multă înțelepciune, știa mai multe decât priza corectă a spadei sau înclinarea potrivită a tăișului pentru a spinteca ochii potrivnicului, însă Vaelin bănuia că puține dintre cunoștințele lui erau rostite vreodată. El ar fi dorit

să afle mai multe despre lonaki, despre clanurile de război și Înaltele Preotese, precum și despre Beznă, dar ochii lui Sollis erau ațintiți asupra focului, pierduți în gânduri, așa cum arătase de atâtea ori tatăl lui. De aceea se ridică în picioare și rosti:

— Da, maestre.

Termină de băut restul laptelui cald, strânse pătura în jurul lui, ținându-și sub braț hainele ude, și porni spre ușă.

— Să nu spui nimănui, Sorna. Glasul lui Sollis se auzi ca o poruncă, acel ton pe care-l folosea înainte de a-și roti toiagul. Să nu te încrezi în nimeni. Acesta este un secret care ar putea însemna moartea ta.

— Da, maestre, repetă băiatul.

Ieși pe coridorul rece și se îndreptă către turnul de miazănoapte, gârbovindu-se și tremurând; îi era atât de frig, încât se întrebă dacă se va prăbuși înainte să fi urcat treptele, însă laptele primit de la maestrul Sollis îi dăduse suficientă căldură și putere pentru a-și termina urcușul.

Când se împletici pe ușă, îi găsi pe Dentos și Barkus prăbușiți pe paturile lor, cu oboseala evidentă pe chipuri. În mod curios, amândoi părură înviorați de sosirea lui și se ridicară pentru a-l întâmpina cu lovituri de palme pe spate și cu glume silite.

— Nu ți-ai putut găsi drumul prin întuneric, este? râse Barkus. Aș fi ajuns primul înapoi cu ușurință, dacă nu m-ar fi prins curentul.

— Curentul? repetă Vaelin, surprins de căldura primirii lor.

— Am traversat râul prea devreme, explică Barkus. Sus, lângă strungă. Sincer, am crezut că atât mi-a fost. Curentul m-a aruncat pe mal exact vizavi de poartă, însă Dentos sosise deja.

Vaelin își trânti hainele pe pat și se apropie de foc, bucurându-se de căldură.

— Tu ai fost primul, Dentos?

— Da. Fusesem sigur că primul va ajunge Caenis, dar încă nu l-am văzut.

Și Vaelin fu surprins, deoarece Caenis era de departe cel mai iscusit dintre ei prin pădure; nu avea totuși nici forța lui Barkus, nici viteza lui Dentos.

— Cel puțin am învins celelalte companii, urmă Barkus referindu-se la băieții din alte grupuri. Până acum n-a apărut niciunul dintre ei. Niște puturoși.

— Da, încuviință Dentos. Am trecut pe lângă câțiva pe drum. Erau pierduți ca un virgin într-un bordel.

Vaelin se încruntă.

— Ce este „bordel“?

Ceilalți doi își aruncară priviri amuzate și Barkus schimbă subiectul.

— Am șterpelit niște mere din bucătărie. Dădu pătura de pe pat într-o parte și dezvălui trofeele. Și plăcinte. O să facem un ospăț când o să vină și ceilalți.

Ridică un măr la gură și mușcă zdravăn. Toți deveniseră hoți entuziaști; era un obicei general și orice avea cea mai măruntă valoare era de așteptat să dispară rapid, dacă nu era ascuns în siguranță. Paiele din saltelele lor fuseseră de mult înlocuite cu orice bucăți de țesături sau piele moale pe care putuseră pune mâna. Pedeapsa pentru furt era adesea severă, totuși lipsită de mustruluieli despre imoralitate sau necinste și în scurt timp băieții înțeleseseră că nu erau pedepsiți pentru că furau, ci pentru că erau prinși. Barkus era expertul lor când era vorba despre mâncare, urmat îndeaproape de Mikehl, care se specializase în haine… *Mikehl*.

Vaelin rămase privind focul și-și mușcă buza, gândindu-se cum să formuleze minciuna. *Este rău*, decise el. *Este rău să-ți minți prietenii*.

— Mikehl a murit, rosti el în cele din urmă. Nu se putuse gândi la un mod mai blând de a o spune și făcu o grimasă în tăcerea bruscă. A… a fost omorât de un urs. Am… i-am găsit rămășițele.

Îl auzi înapoia sa pe Barkus scuipând mărul din gură. După aceea auzi un foșnet, când Dentos se așeză greoi pe pat. Vaelin strânse din dinți și continuă:

— Maestrul Hutril va aduce trupul mâine, pentru a-l putea da focului.

Un buștean trosni în vatră. Răceala aproape că dispăruse și pielea începuse să-l furnice de căldură.

— Ca să putem oferi mulțumiri pentru viața lui.

Nimeni nu spuse nimic. I se păru că Dentos plângea, dar nu avu inima să se întoarcă și să se asigure. După un timp se îndepărtă de foc și se duse la patul său, își întinse hainele să se usuce, desfăcu struna arcului și puse săgețile la locul lor.

Ușa se deschise și apăru Nortah, ud leoarcă de ploaie, însă triumfător.

— Al patrulea! exultă el. Eram sigur că voi fi ultimul.

Vaelin nu-l mai văzuse vesel până atunci și i se păru tulburător. La fel ca ignoranța lui Nortah față de evidenta lor durere.

— M-am rătăcit de două ori, râse el și-și trânti echipamentul pe pat. Am văzut și un lup. Se duse la foc și-și răschiră degetele, ca să absoarbă căldură. M-am speriat în asemenea hal, încât nu m-am putut clinti.

— Ai văzut un lup? repetă Vaelin.

— Oh, da. Unul mare. Cred că se hrănise deja, fiindcă avea botul mânjit de sânge.

— Ce fel de urs? întrebă Dentos.

— Poftim?

— Era un urs negru sau brun? Cei bruni sunt mai mari și mai răi. Cei negri nu se prea apropie de oameni.

— N-a fost un urs, făcu Nortah derutat. Am zis c-a fost un lup.

— Nu știu, îi spuse Vaelin lui Dentos. Eu nu l-am văzut.

— Atunci de unde știi c-a fost un urs?

— Mikehl a fost omorât de un urs, îi spuse Barkus lui Nortah.

— După urmele de gheare, zise Vaelin dându-și seama că minciuna era mai greu de susținut decât își închipuise. Era făcut… bucăți.

— Bucăți! exclamă Nortah dezgustat. Mikehl era făcut bucăți?!

— Pentru că unchiul meu zicea că în Urlish nu trăiesc urși, continuă Dentos monoton. Spunea că trăiesc doar în miazănoapte.

— Pun rămășag c-a fost lupul pe care l-am văzut, șopti Nortah. Lupul pe care l-am văzut eu l-a mâncat pe Mikehl. M-ar fi mâncat pe mine, dacă n-ar fi fost sătul.

— Lupii nu mănâncă oameni, zise Dentos.

— Poate că era turbat. Băiatul se lăsă să cadă pe pat, năucit. A fost cât pe-aci să fiu mâncat de un lup turbat!

Seara trecu în același fel: ceilalți băieți sosiră pe rând, obosiți și uzi, dar ușurați că trecuseră Încercarea, cu zâmbetele pălind când auzeau vestea. Dentos și Nortah se contraziseră în privința lupilor și ursilor, iar Barkus își împărți furtișagurile sărăcăcioase, care fură mâncate într-o tăcere stupefiată. Vaelin se înveli în pătură și încercă să uite trăsăturile moi, lipsite de viață ale lui Mikehl și senzația cărnii moarte prin țesătura sacului, când îi săpase o groapă puțin adâncă în pământ.

Se trezi după câteva ceasuri, tremurând de frig. Ultimele vestigii ale unui vis îi fugiră din minte când ochii i se obișnuiră cu bezna. Fu recunoscător că visul se risipise, puținele imagini care-i mai dăinuiau în minte spunându-i că era mai bine să le uite. Ceilalți băieți dormeau, Barkus sforăia, pentru prima dată încetișor, iar lemnele din foc mocneau negre. Se dădu jos din pat împleticindu-se ca să aprindă focul, pe neașteptate mai speriat de întunericul din odaie decât fusese de umbrele pădurii.

— Nu mai sunt lemne, Frate.

Se întoarse și-l zări pe Caenis așezat pe patul său. Era încă îmbrăcat și straiele îi străluceau ude în lumina slabă a lunii care se strecura printre

obloane. Fața îi era ascunsă în umbre.

— Când ai venit? îl întrebă Vaelin frecându-și palmele înfrigurat.

Până atunci nu știuse că putea să-ți fie atât de frig.

— Am venit de ceva timp.

Vocea lui Caenis era un zumzet pustiu, golit de emoții.

— Ai auzit de Mikehl?

Vaelin începu să umble înainte și înapoi, sperând ca mersul să-i reîncălzească mușchii.

— Da, încuviință Caenis. Nortah spunea c-a fost un lup. Dentos spunea c-a fost un urs.

Vaelin se încruntă, descoperind o undă de amuzament în glasul Fratelui său. O ignoră. Toți reacționaseră diferit. Jennis, care fusese prietenul cel mai apropiat al lui Mikehl, izbucnise în râs când îi spuseseră, în hohote puternice din toată inima, care nu se mai opriseră, ci continuaseră, până ce Barkus fusese nevoit să-l pălmuiască pentru a le pune capăt.

— Un urs, spuse Vaelin.

— Într-adevăr?

Vaelin era sigur că celălalt nu se clintise, dar își închipui că zărise o înclinare întrebătoare a capului.

Dentos spunea că tu l-ai găsit. Trebuie să fi fost urât…

Sângele lui Mikehl mult și gros, care îmbibase țesătura sacului și acum se infiltra prin ea, pătându-i mâinile…

— Am crezut că vei ajunge înaintea mea, rosti Vaelin și-și înfășură pătura mai strâns în jurul umerilor. Într-o după-amiază, pe când eram în grădină, am pus prinsoare cu Barkus că vei fi primul care se va întoarce în Casă.

— Da, așa ar fi trebuit să se întâmple, dar m-am abătut din drum. Am dat peste o enigmă în pădure. Poate că tu m-ai putea ajuta s-o rezolv. Spune-mi, ce ai crede dacă ai găsi un bărbat mort cu o săgeată în beregată? O săgeată cu coada tăiată.

Vaelin aproape că nu-și mai putea stăpâni tremurul; trupul îi era zgâlțâit în asemenea măsură, încât pătura lunecă pe podea.

— Am auzit că pădurile sunt pline de tâlhari, se bâlbâi el.

— Așa este. Atât de pline, încât am găsit alți doi morți. Aceia nu fuseseră însă uciși de săgeți, dar este posibil să-i fi răpus un urs, ca pe Mikehl. Poate chiar să fi fost același urs.

— P-poate.

Ce-i asta? Vaelin ridică mâna și-și privi degetele care tremurau. *Ăsta nu-i frig. Asta-i mai degrabă…* Simți un imbold brusc, aproape

irezistibil de a-i spune lui Caenis totul, de a se despovăra, de a căuta alinare în destăinuire. La urma urmelor, Caenis era prietenul lui. Era prietenul lui cel mai bun. Cui altuia să-i spună, dacă nu lui? Deoarece asasinii îl hăituiau, avea nevoie de un prieten care să-i vegheze spatele. Ei doi ar fi luptat împreună…

Să nu te încrezi în nimeni. Acesta este un secret care ar putea însemna moartea ta. Cuvintele lui Sollis îi înfrânară limba, întărindu-i hotărârea. Caenis era prietenul lui, era adevărat, totuși nu-i putea spune adevărul. Era ceva prea important pentru a deveni un secret șoptit între băieți.

Descoperi că tremurul i se potolea pe măsură ce decizia îi sporea. De fapt, nu era chiar așa frig. Spaima și ororile din noaptea petrecută în pădure își lăsaseră amprenta asupra lui, o amprentă care putea să nu dispară niciodată, însă el avea să o înfrunte și să o învingă. Nu exista altă cale.

Ridică pătura de pe jos și reveni în patul său.

— Urlish este cu adevărat un loc periculos, zise el. Ar fi bine să-ți scoți straiele acelea, Frate. Maestrul Sollis te va învinețI în bătaie, dacă vei fi prea răcit ca să te antrenezi mâine-dimineață.

Caenis rămase nemișcat, tăcut, și doar un suspin subțire îi scăpă printre buze ca un șuierat lent. După o secundă se ridică pentru a se dezbrăca și-și așeză veșmintele în felul lui ordonat, pitindu-și armele cu grijă înainte de a sui în pat.

Vaelin rămase întins pe spate și se rugă să-l cuprindă somnul, cu vise cu tot. Își dorea să se termine noaptea aceea, să simtă căldura luminii zorilor, mistuind sângele și spaima care-i ticseau sufletul. *Asta să fie soarta unui războinic?* se întrebă el. *O viață trăită tremurând în umbre?*

Glasul lui Caenis era abia un murmur, însă Vaelin îl auzi limpede.

— Mă bucur că ești în viață, Frate. Mă bucur c-ai reușit să străbați pădurea.

Camaraderia, înțelese Vaelin. *Și ea face parte din soarta războinicului. Îți împarți viața cu cei care sunt gata să moară pentru tine.* Asta nu-i alunga frica apăsătoare din măruntaie, totuși îi tocea din tristețe.

— Și eu mă bucur c-ai reușit, Caenis, șopti el. Îmi pare rău că nu te-am putut ajuta în rezolvarea enigmei tale. Ar trebui să stai de vorbă cu maestrul Sollis.

Nu știu niciodată dacă dinspre Caenis se auzi un râset sau un oftat. După mulți ani, Vaelin avea să se întrebe câtă durere le-ar fi putut cruța, lui și altora mulți, dacă ar fi auzit clar atunci, dacă ar fi știut cu exactitate.

În clipa aceea i se păru un oftat și cuvintele ce urmară o simplă declarație a evidenței:

— Cred că vor fi multe enigme în viitorul nostru.

Ridicară rugul pe câmpul de instrucție, tăind lemne din pădure și îngrămădindu-le sub îndrumarea maestrului Sollis. Fuseseră scutiți să se mai antreneze în ziua aceea, însă munca era îndeajuns de grea și Vaelin simți oboseala din mușchi după ore de ridicat lemnele proaspăt tăiate pe cotiga cu care le transportau la Casă, dar rezistă ispitei de a se plânge cu glas tare. Mikehl merita cel puțin o zi de muncă. Maestrul Hutril se întorsese la începutul după-amiezii, ducând de căpăstru un ponei pe care era strâns legată o povară. Băieții se opriră din truda lor când trecu pe lângă ei, mergând spre poartă, și se holbară la trupul înfășurat în pânză.

Asta se va mai întâmpla, înțelese Vaelin. *Mikehl nu-i decât primul. Cine va fi următorul? Dentos? Caenis? Eu?*

— Ar fi trebuit să-l fi întrebat, rosti Nortah după ce maestrul Hutril dispăru prin poartă.

— Ce să-l fi întrebat? se încruntă Dentos.

— Dac-a fost un lup sau un ur…

Băiatul se aplecă iute, ferindu-se de scurtătura din lemn pe care Barkus o azvârli spre el.

La începutul serii maeștrii suiră trupul pe rug, în timp ce băieții se adunară pe câmpul de instrucție, mai bine de patru sute, stând tăcuți în companiile lor. După ce Sollis și Hutril se retraseră, Aspectul înaintă ținând o torță aprinsă în mâna lui osoasă și acoperită de cicatrice. Se opri lângă rug și-i cercetă din priviri pe învățăceii adunați, cu chipul la fel de inexpresiv ca întotdeauna.

— Am venit să fim martori la sfârșitul corabiei care l-a purtat prin viață pe Fratele nostru căzut, rosti el, dovedind din nou iscusința nefirească de a-și proiecta glasul somnolent astfel încât să poată fi auzit de toată mulțimea. Am venit pentru a-i mulțumi pentru faptele lui de bunătate și curaj și iertare, pentru momentele lui de slăbiciune. El a fost Fratele nostru și a căzut în slujba Ordinului, o cinste care sosește pentru noi toți în cele din urmă. El este acum cu Plecații și spiritul lui se va alătura spiritelor lor, pentru a ne călăuzi în slujirea Credinței. Gândiți-vă acum la el, oferiți-i propriile voastre mulțumiri și iertări, reamintiți-vi-l acum și de-a pururi.

Aplecă torța către rug și atinse flăcările de surcelele din lemn de măr pe care băieții le îndesaseră în golurile dintre bușteni. În scurt timp, focul se aprinse, flăcările și fumul se ridicară, iar mirosul dulce de măr se

pierdu în duhoarea de carne arsă.

Privind văpăile, Vaelin se strădui să-și amintească faptele de bunătate și curaj ale lui Mikehl, sperând să-i vină în minte o amintire de noblețe sau compasiune pe care ar fi putut-o purta cu el toată viața, dar se trezi împotmolit în episodul în care Mikehl complotase cu Barkus să pună piper în una dintre traistele pentru hrănirea cailor aflate în grajd. Maestrul Rensial trecuse traista peste capul unui armăsar recent cumpărat și scăpase ca prin urechile acului să nu fie omorât, călcat în copite în mijlocul unei furtuni de fornăieli cabaline. Acela fusese oare curaj? Cu siguranță, pedeapsa fusese aspră, deși atât Mikehl, cât și Barkus juraseră că bătaia primită meritase din plin distracția, iar mintea rătăcită a maestrului Rensial lăsase în scurt timp incidentul să dispară în smârcurile începătoșate ale memoriei sale.

Vaelin se uită la flăcările ce se înălțară și înghițeau oasele și carnea mutilată ale celui care-i fusese cândva prieten și gândi: *Iartă-mă, Mikehl. Iartă-mă că ai murit din cauza mea. Iartă-mă că n-am fost acolo ca să te salvez. Dacă voi putea, într-o bună zi îi voi găsi pe cei care i-au trimis pe bărbații aceia în pădure și ei vor plăti pentru viața ta. Mulțumirile mele te însoțesc.*

Privi în jur și văzu că majoritatea celorlalți băieți plecaseră la cină, însă grupul lor rămăsese, până și Nortah, deși părea mai degrabă plictisit decât întristat. Jennis plângea încetișor, cuprinzându-și umerii cu palmele, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

Caenis puse o mână pe umărul lui Vaelin.

— Ar trebui să mâncăm. Fratele nostru nu mai este.

Vaelin încuviință din cap.

— Mă gândeam la scena aceea din grajd. Mai ții minte? Cu traista…

Caenis surâse scurt.

— Țin minte. Am fost invidios că nu mă gândisem eu la farsa aia.

Porniră spre sala de mese, cu Jennis practic dus pe sus de Barkus și continuând să plângă; ceilalți schimbară amintiri despre Mikehl, în vreme ce focul ardea înapoia lor, mistuindu-i trupul. A doua zi dimineață văzură că resturile fuseseră curățate și rămăsese doar un cerc de cenușă neagră, ca o cicatrice pe iarbă. În lunile și anii ce urmară, până și cercul acela avea să dispară.

CAPITOLUL 3

Zilele veniră și trecură, iar băieții se antrenară, luptară, învățară. Vara deveni toamnă, apoi iarna se abătu cu ploi puternice și vânturi mușcătoare, care lăsară loc viscolelor obișnuite pentru Asrael în luna ollanasur. După ce fusese ars pe rug, numele lui Mikehl fu rareori pomenit; ei nu-l uitară, însă nu mai vorbiră despre el, fiindcă nu mai exista. Privind un lot nou de recruți care intră pe poartă la începutul iernii, ei avură senzația stranie că nu mai erau cei mai tineri, că, pe neașteptate, corvezile cele mai grele vor fi povara altora. Uitându-se la nou-veniți, Vaelin se întrebă dacă el arătase vreodată atât de tânăr și de singur. De acum nu mai era copil, știa asta, niciunul dintre ei nu mai era. Erau diferiți, se schimbaseră. Nu erau precum ceilalți băieți. Iar deosebirea lui era mai profundă decât a altora, pentru că el era un ucigaș.

După cele petrecute în pădure, somnul îi fusese tulburat și se trezise adesea asudat și tremurând în întuneric, din vise în care chipul lipsit de viață al lui Mikehl venea să-l întrebe de ce nu-l salvase. Uneori sosea lupul, tăcut, privindu-l, lingându-și sângele de pe bot, purtând în ochi o întrebare pe care Vaelin n-o putea desluși. Până și fețele asasinilor, însângerate și sfârtecate, se iveau pentru a scuipa acuzații pline de ură, care-l deșteptau în strigăte de sfidare lipsită de părere de rău:

— Ucigașilor! Netrebnicilor! Putrezi-v-ar oasele!

— Vaelin?

De obicei îl trezea pe Caenis; și pe unii dintre ceilalți băieți, dar de obicei pe Caenis.

Vaelin mințea și spunea că-și visase mama, luptându-se cu vinovăția de a folosi amintirea ei pentru a tăinui adevărul. Ei doi stăteau de vorbă o vreme, până când Vaelin simțea ghiontul ușor al oboselii care-l trăgea spre somn. Caenis se dovedi o comoară de istorii, deoarece știa pe dinafară toate poveștile Credincioșilor și multe altele, îndeosebi despre rege.

— Regele Janus este un om măreț, repeta el întruna. El ne-a clădit regatul cu spada și Credința.

Nu se plictisea niciodată să-l asculte pe Vaelin povestind despre întâlnirea lui cu regele Janus, cum bărbatul înalt și roșcovan pusese o mână pe capul lui și-l ciufulise, apoi spusese „Sper să ai brațul tatălui tău, băiete“ și chicotise. De fapt, Vaelin abia și-l reamintea pe rege, întrucât nu avusese decât opt ani când tata îl împinsese înainte la recepția de la palat. Își reamintea totuși opulența sălilor și straiele bogate ale nobililor adunați

acolo. Regele Janus avea un fiu și o fiică, un băiat de vreo șaptesprezece ani cu chip serios și o fată de vârsta lui Vaelin, care se strâmbase la el dinapoia mantiei lungi, tivite cu hermină a tatălui ei. Pe atunci regele nu avea regină, care murise cu o vară în urmă, și se zicea că inima îi era sfărâmată și că n-avea să-și mai ia niciodată altă mireasă. Vaelin ținea minte că fetița, mama lui îi zicea „prințesă“, zăbovise când regele trecuse mai departe pentru a saluta alt oaspete. Ea îl privise cu răceală din cap în picioare, după care pufnise:

— N-o să mă mărit cu tine. Ești murdar.

După aceea fugise după tatăl ei fără să privească în urmă. Tatăl lui Vaelin râsese, așa cum făcea rareori, și-i spusese:

— Nu-ți fie frică, băiete, n-o să te blestem cu ea.

— Și cum arăta regele? întrebă Caenis curios. Era înalt de doi metri așa cum se spune?

Vaelin strânse din umeri.

— Era înalt, da, totuși nu pot spune cât de înalt. Și avea pe gât niște semne roșii, ciudate, ca și cum ar fi fost ars.

— La vârsta de șapte ani a fost lovit de Mâna Roșie, rosti Caenis luându-și pe dată tonul de povestitor. Vreme de zece zile, a suferit chinurile și sudorile de sânge care ar fi omorât un adult, apoi pojarul i s-a stins și și-a recăpătat puterile. Nici Mâna Roșie, care adusese moartea în toate familiile din țară, nu-l putuse lua pe Janus. Chiar copil fiind, spiritul îi era prea puternic pentru a fi înfrânt.

Vaelin bănuia că băiatul știa multe istorii și despre tatăl lui, întrucât timpul petrecut în Ordin îl învățase care era adevărata măsură a faimei Lordului Bătăliilor, însă nu-i ceruse niciodată să-i spună vreuna. Pentru Caenis, tatăl lui Vaelin era o legendă, un erou care stătuse la dreapta regelui în timpul Războaielor de Unificare. Pentru Vaelin, el era un călăreț care dispăruse în pâcle cu doi ani în urmă.

— Cum îi cheamă pe copiii lui? întrebă Vaelin.

Dintr-un motiv necunoscut, părinții lui nu-i spuseseră niciodată prea multe despre Curtea regelui.

— Fiul regelui și moștenitorul tronului este prințul Malcius, despre care se spune că-i un tânăr studios și ascultător. Fiica lui este prințesa Lyrna, despre care mulți cred că va întrece până și frumusețea mamei sale.

Uneori Vaelin era tulburat de lumina care sclipea în ochii lui Caenis când vorbea despre rege și familia lui. Erau singurele momente când îi dispărea încruntătura meditativă, ca și cum n-ar mai fi gândit deloc. El văzuse expresii similare pe fețele oamenilor când ofereau

mulțumiri Plecaților, de parcă firea lor obișnuită ar fi dispărut pentru o clipă, lăsând în loc doar Credința.

Când iarna se înteți și ninsoarea acoperi pământul, începură pregătirile pentru Încercarea Sălbăticiei. Excursiile cu maestrul Hutril deveniră mai lungi, lecțiile lui mai detaliate și mai insistente; îi făcea să alerge prin zăpadă până îi dureau toți mușchii și împărțea pedepse aspre pentru neglijență și lipsă de atenție. Ei însă știau cât de important era să învețe tot ce puteau. Dar se aflau de ceva timp în Ordin pentru ca băieții mari să le arunce uneori câte un sfat, care consta de obicei dintr-un avertisment înspăimântător despre primejdii viitoare, printre care la loc de cinste figura Încercarea Sălbăticiei: *Se crezuse că dispăruse pentru totdeauna, dar i-au găsit trupul în anul următor, înghețat, lipit de un copac… A încercat să mănânce boabe-de-foc și și-a scuipat ficații… A pătruns din greșeală în vizuina unei pisici sălbatice și a ieșit ținându-și mațele în palme…* Fără îndoială, poveștile acelea erau exagerate, totuși ascundeau un adevăr esențial: în toate Încercările Sălbăticiei mureau băieți.

Când sosi momentul, fură duși în grupuri mici în decursul unei luni, pentru a reduce șansa de a se întâlni și ajuta unul pe celălalt pe durata ordaliei. Aceasta era o Încercare pe care fiecare trebuia s-o înfrunte singur. După o călătorie scurtă cu barja în amonte, urmă o călătorie lungă în căruță pe un drum acoperit de zăpadă, lipsit de orice semne distinctive, care șerpuia prin ținutul deluros și cu păduri rare de la miazănoapte de Urlish. La intervale de opt kilometri, maestrul Hutril oprea căruța și-l ducea pe unul dintre băieți printre copaci, întorcându-se mai târziu pentru a lua din nou hățurile. Când veni rândul lui Vaelin, fu condus în lungul unui pârâiaș care curgea printr-o vâlcea ferită.

— Ai cremenea? întrebă maestrul Hutril.

— Da, maestre.

— Funie, strună nouă, pătură suplimentară?

— Da, maestre.

Hutril încuviință din cap, apoi făcu o pauză și răsuflarea i se ridică într-un norișor de aburi în aerul înghețat.

— Aspectul mi-a cerut să-ți transmit un mesaj, rosti el după încă o clipă și lui Vaelin i se păru ciudat că evita să-l privească în ochi. El a spus că, întrucât este probabil să fii vânat ori de câte ori vei părăsi adăpostul Casei, te poți întoarce cu mine și se va considera că ai trecut Încercarea.

Vaelin amuți. Șocul propunerii Aspectului, la care se adăuga faptul că era prima dată când vreunul dintre maeștri se referea la întâmplările

prin care trecuse el în pădure, îl buimăci. Încercările nu erau simple chinuri arbitrare născocite de-a lungul anilor de maeștri sadici. Ele făceau parte din Ordin și fuseseră stabilite de întemeietorul acestuia cu patru sute de ani în urmă, iar de atunci nu se schimbaseră. Erau mai mult decât o moștenire, erau un articol al Credinței. Băiatul nu putea să nu simtă că evitarea unei Încercări și continuarea în Ordin ar fi însemnat nu doar lipsă de onestitate, nu doar lipsă de respect față de prietenii lui, ci chiar blasfemie. Reflectând mai departe, un alt gând îl fulgeră: *Dacă asta este, de fapt, altă Încercare? Dacă Aspectul vrea să vadă dacă voi ocoli o probă pe care Frații mei n-o pot ocoli?* Dar când se uită în ochii feriți ai maestrului Hutril, zări ceva care-i spuse că mesajul era adevărat: rușine. Hutril considera propunerea o insultă.

— N-aș vrea să contrazic părerea Aspectului, rosti Vaelin, însă mi se pare puțin probabil ca un asasin să înfrunte dealurile acestea iarna.

Hutril aprobă iarăși din cap și pe buze îi apăru un zâmbet slab, foarte rar la el, însoțit de un suspin slab de ușurare.

— Nu te aventura departe, rosti el, ascultă glasul dealurilor și ia-te doar după urmele cele mai recente.

După aceea își puse arcul pe umăr și porni pe drumul lung de întoarcere la căruță.

Vaelin îl privi îndepărtându-se și se simți foarte flămând, în ciuda micului dejun copios pe care toți băieții îl mâncaseră în dimineața aceea. Era încântat că profitase de ocazia de a fura niște pâine din bucătărie înainte de plecare.

Potrivit lecțiilor lui Hutril, începu imediat să-și construiască un adăpost; găsi un cotlon între două stânci mari, care să-i slujească drept pereți, și strânse lemne pentru acoperiș. În jur existau ramuri căzute pe care le putea folosi, dar în scurt timp fu nevoit să mai taie și altele din copacii din jur. Închise apoi a treia latură cu zăpadă, așezată în blocuri, așa cum fusese învățat. După ce-și termină munca, se răsplăti cu o chiflă, silindu-se să n-o înghită pe toată, în ciuda foamei, ci mușcând bucăți mici pe care le mestecă bine.

După aceea trebui să aprindă un foc și aranjă pietre mai mici în cerc lângă intrarea adăpostului, apoi curăță zăpada din mijlocul cercului și umplu locul cu crenguțe și rămurele pe care le pregătise, jupuind coaja udă de zăpadă pentru a ajunge la lemnul uscat de dedesubt. Scânteie de câteva ori din cremene și în scurt timp își încălzea mâinile deasupra unui foc respectabil de însuflețit. *Hrană, adăpost și foc*, le spusese mereu maestrul Hutril. *Astea îi țin pe oameni în viață. Toate celelalte sunt luxuri.*

În prima lui noapte petrecută în adăpost nu reuși să doarmă,

asaltat de vânturi urlătoare și ger mușcător împotriva cărora pătura pe care o atârnase la intrare oferea prea puțină protecție. Vaelin decise ca în ziua următoare să meșterească o acoperitoare mai solidă și își petrecu noaptea încercând să distingă voci în vânt. Se spunea că vânturile pătrundeau în lumea de Dincolo și că Plecații le foloseau pentru a trimite mesaje Credincioșilor; erau unii care stăteau ore în șir pe coastele dealurilor, căznindu-se să deslușească vorbe de înțelepciune sau alinare din partea ființelor dragi pe care le pierduseră. Vaelin nu auzise niciodată un glas în vânt și se întrebă pe cine ar fi putut auzi, dacă ar fi fost adevărat. Poate pe mama lui, deși ea nu mai venise după acea primă noapte în Ordin. Poate pe Mikehl sau pe asasini, care-și scuipau ura în vânt. Dar în noaptea aceea nu auzi nicio voce și până la urmă lunecă într-un somn cu întreruperi, înghețat.

În ziua următoare, strânse crengi subțiri pentru a le împleti într-o ușă pentru adăpost. Munca era meticuloasă și dificilă, iar degetele deja amorțite îl dureau de atâta efort. Petrecu restul zilei vânând, cu săgeata înstrunată, și cercetând cu atenție zăpada în căutare de semne. Cu o noapte în urmă, prin vâlcea trecuse o căprioară, însă dârele lăsate erau prea slabe pentru a o găsi. Zări urme mai recente, de capre, dar duceau la o pantă pieptișă pe care avea puține speranțe s-o urce înainte de lăsarea nopții. În cele din urmă trebui să se mulțumească doar cu două ciori, care făcuseră greșeala de a poposi pe o ramură prea apropiată de adăpostul lui, și puse curse pentru iepurii imprudenți care simțeau nevoia să se aventureze în zăpadă.

Jumuli ciorile și păstră penele pentru a aprinde focul, după care trase păsările în țepușe și le fripse. Carnea lor era tare și uscată, și înțelese atunci de ce nu erau considerate o delicatesă. După lăsarea nopții, nu mai avea ce să facă decât să se ghemuiască lângă foc, până se stinse, apoi să se culce. Ușa împletită era mai utilă decât pătura, totuși gerul părea să-i intre în oase. Stomacul îi chiorăia, dar vântul urla încă și mai tare și el tot nu auzi nicio voce.

Avu mai mult noroc dimineață, deoarece prinse un iepure. Fu mândru de reușită, săgeata lui îl lovise pe când fugea spre vizuină. În mai puțin de un ceas îl jupui și curăță, simțind o plăcere uriașă să-l frigă deasupra focului, privind cu ochi mari grăsimea care curgea peste piele. Ar trebui să i se spună *Încercarea Foamei*, decise el când măruntaiele îi chiorțăiră din nou, vulgar de sonor. Mâncă jumătate din carne și puse restul în scorbura unui copac pe care o alesese ca ascunzătoare. Se afla destul de sus față de pământ — trebuia să urce în arbore ca să ajungă la ea —, însă în același timp trunchiul era prea subțire ca să susțină

greutatea unui urs care ar fi vrut să-i fure hrana. A trebuit să facă un efort real pentru a se împotrivi imboldului de a înfuleca toată carnea deodată, știind că, dacă ar fi procedat așa, era posibil ca a doua zi să rămână flămând.

Restul zilei îl petrecu vânând fără succes; capcanele îi rămăseseră supărător de goale și trebui să sape sub zăpadă, în căutare de rădăcini. Cele găsite abia dacă aveau să-l sature și fu nevoit să le fiarbă mult pentru a deveni comestibile, dar îi ajunseră cât să-i alunge foamea. Singurul lui noroc fu găsirea unei rădăcini de yallin, care nu era comestibilă, însă avea un suc urât mirositor, util în a-i proteja scorbura cu hrană și adăpostul împotriva lupilor sau ursilor.

Revenea încet la adăpost după altă vânătoare eșuată, când începu să ningă cu adevărat și în scurt timp vântul transformă fulgii în viscol. Ajunse la timp, înainte să se fi întețit încât să nu mai poată vedea drumul, și înțepeni zdravăn la intrare ușa din crengi împletite, încălzindu-și mâinile reci ca gheața în blana iepurelui, pe care alesese s-o folosească drept manșon. Nu putea aprinde focul în toiul unui viscol și nu avea de ales decât să aștepte oprirea acestuia, tremurând, mișcându-și întruna degetele în blăniță, ca să nu amorțească.

Vântul era mai puternic ca oricând și continua să urle, aducând vocile de Dincolo… *Ce-a fost asta?* Se ridică în picioare, își ținu răsuflarea și ciuli urechile. Un glas, un glas adus de vânt. Slab, plângăreț. Vaelin rămase tăcut și nemișcat, așteptând să-l audă din nou. Țipătul crivățului era permanent și iritant, fiecare schimbare de ton părând să vestească alt strigăt al vocii misterioase. Băiatul așteptă, abia răsuflând, însă nu mai auzi nimic.

Clătinând din cap, se așeză iarăși și se ghemui sub pătură, străduindu-se să fie cât mai mic cu putință.

— …te blestem…

Tresări, trezindu-se instantaneu. Nu se putuse înșela. Vântul purta o voce. Aceasta se auzi din nou, mai iute acum, dar numai câteva cuvinte ajunseră până la el.

— …auzi? …te blestem! …nu regret nimic! Eu… nimic…

Glasul era slab, totuși îi putea auzi limpede furia, sufletul acela trimisese un mesaj de ură peste neant. Fusese oare pentru el? Simți o spaimă rece, care-l cuprinse ca un pumn uriaș. *Asasinii — Brak și ceilalți doi*. Fiorii i se întețiră, dar nu de frig.

— …nimic! clocoti vocea. Nimic… ce-a făcut a…. Nimic! M-auzi?

Vaelin crezuse că știuse ce înseamnă frica, crezuse că ordalia din pădure îl întărise și-l făcuse indiferent la teroare. Se înșelase. Unii maeștri

vorbiseră despre bărbați care se scăpaseră în pantaloni când fuseseră copleșiți de spaimă. Până acum nu-i crezuse.

— ...o să-mi port ura în Lumea de Dincolo! Dacă mi-ai blestemat viața, o să-mi blestemi moartea de o mie de ori...

Tremurul lui Vaelin se opri pentru o clipă. *Moarte? Ce fel de suflet Plecat vorbește despre moarte?* Un gând evident îi veni în minte însoțit de un val de rușine la care era fericit că nu asista nimeni: *cineva este afară, în viscol, în timp ce eu tremur de frică aici*.

Fu nevoit să sape pentru a ieși din adăpost, deoarece zăpada se troienise cel puțin un metru înapoia ușii. După câteva clipe de efort, ieși în furia viscolului. Vântul era ca un cuțit care-i tăia mantia de parcă ar fi fost din hârtie, fulgii înghețați îi înțepau chipul ca niște cuie și nu putea să vadă aproape nimic.

— Hei! răcni el și simți cum cuvântul dispare în furtună de îndată ce-i ieșise de pe buze.

Trase aer adânc în plămâni, înghițind zăpadă și încercă din nou:

— HEI! CINE-I ACOLO?

Ceva se mișcă prin furtună, o formă vagă în zidul alb. Dispăru înainte de a putea vedea ce era. Inspirând iarăși adânc, începu să se lupte să înainteze către locul unde credea că fusese forma, smulgându-și cu greu picioarele din troienele înghețate. Se împletici de câteva ori înainte să le găsească: două siluete, strânse laolaltă, parțial acoperite de zăpadă, una mare și una mică.

— Scoală-te! răcni Vaelin înghiontind-o pe cea mare.

Aceasta gemu și se rostogoli, iar omătul căzu de pe o față încrustată de ger; din masca de gheață îl priveau doi ochi de un albastru spălăcit. Băiatul se retrase puțin. Nu mai văzuse niciodată o uitătură atât de intensă. Nici chiar căutătura maestrului Sollis nu-ți putea sfredeli sufletul în felul acela. Inconștient, degetele lui strânseră mânerul jungherului de sub mantie.

— Dacă rămâneți aici, o să-nghețați și-o să muriți în două minute! strigă el. Am adăpost! Făcu semn înapoia sa. Puteți merge?

Ochii continuau să-l privească, iar fața înghețată rămase nemișcată. *Norocul meu proverbial*, gândi Vaelin trist. *Numai eu puteam să dau peste un nebun în toiul unui viscol*.

— Eu pot să merg, se auzi glasul bărbatului ca un mârâit. După aceea dădu din cap spre forma mai mică de alături și adăugă: O să am însă nevoie de ajutor.

Vaelin se apropie de cealaltă siluetă, o trase cu putere în picioare și auzi un icnet de durere. Când o ajută să se ridice, gluga ei căzu și dezvălui

un chip palid de silfidă și un ciuf de păr roșcat. Fata își păstră poziția doar o clipă, după care căzu moale peste el.

— Haide, icni bărbatul, luându-i un braț și trecându-l peste umerii lui.

Vaelin procedă la fel cu celălalt braț și împreună porniră cu greu către adăpost. Păru să dureze o veșnicie; în mod incredibil, viscolul sporea în intensitate și băiatul știu că dacă aveau să se oprească, fie și numai pentru o secundă, moartea avea să-i înhațe pe dată. Ajungând la adăpost, înlătură troianul care crescuse din nou înaintea intrării și o împinse mai întâi pe fată înăuntru, apoi îi făcu semn bărbatului să intre. El clătină din cap.

— După tine, băiete.

Vaelin auzi tonul ferm al acelui mârâit și știu că orice pierdere de timp pentru a se împotrivi ar fi fost inutilă și posibil letală. Se târî în adăpost, împingând trupul fetei în fața lui, înghesuindu-se amândoi cât putură de mult. Bărbatul îi urmă iute și statura lui voinică umplu aproape complet spațiul dinăuntru, după care trase ușa, fixând-o în intrare.

Zăcură toți laolaltă și respirațiile lor amestecate se învălătuciră în spațiul strâmt din adăpost. Plămânii lui Vaelin ardeau de efortul străbaniei prin zăpadă, iar mâinile îi tremurau nestăpânit. Le vârî sub mantie, sperând să nu fi degerat. O oboseală irezistibilă începu să-l cuprindă, începețoșându-i vederea, în vreme ce luneca spre pierderea cunoștinței. Ultima imagine pe care o văzu fu a bărbatului de lângă el, care privea viscolul de afară printr-o crăpătură din ușă. Înainte ca epuizarea să-l doboare complet, Vaelin îl auzi murmurând:

— Încă puțin. Doar puțin.

Când își recăpătă cunoștința, simți o durere de cap nimicitoare; o rază subțire de soare pătrundea prin acoperiș și-l lovea drept în ochi, ceea ce-l făcu să scoată un icnet de neplăcere. Lângă el, fata se foi prin somn și una din cizmele ei îi învineți tibia. Bărbatul nu se afla în adăpost, dar un miros puternic și foarte apetisant pătrundea prin ușă. Vaelin decise să iasă și el.

Îl găsi pe bărbat gătind turte de ovăz la focul de tabără pe o tigaie din fier, iar mirosul lor îi produse băiatului o senzație dureroasă de foame. Eliberate de masca de gheață, trăsăturile bărbatului erau grațioase, însă profund cutate. Furia care-i începețoșase ochii pe timpul furtunii dispăruse, fiind înlocuită de o prietenie senină care lui Vaelin i se păru deconcertantă. Aprecie că avea în jur de treizeci și cinci de ani, deși era greu să fie sigur, deoarece chipul lui avea o profunzime, iar privirea o

gravitate ce trădau o experiență vastă. Vaelin păstră o distanță prudentă, temându-se că ar fi fost în stare să se repeadă la turte, dacă s-ar fi apropiat prea mult.

— M-am întors după lucrurile noastre, rosti bărbatul și arătă din bărbie spre două rănițe din apropiere, de pe care zăpada nu fusese complet curățată. A trebuit să le abandonăm aseară, cu câțiva kilometri în urmă. Erau prea grele.

Luă plăcintele de pe foc și-i întinse tigaia lui Vaelin.

Cu gura plină de salivă, el clătină din cap.

— Nu pot.

— Ești un băiat din Ordin, da?

Vaelin încuviință, aproape paralizat de dorință.

— Din ce alt motiv să fi trăit un băiat pe aici? Bărbatul clătină trist din cap. Pe de altă parte, dacă n-ai fi fost tu, eu și Sella am fi rămas de-a pururi sub zăpadă. Se ridică, se apropie de el și-i întinse mâna. Îți mulțumesc, tinere domn.

Vaelin îi strânse mâna și simți bătăturile aspre care-i acopereau palma. *Un războinic*? Cercetându-l mai atent, se îndoi de acest lucru. Toți maeștrii aveau un fel anume de a se mișca și de a vorbi, care-i deosebea de restul oamenilor. Bărbatul acesta era diferit. Era puternic ca ei, însă nu arăta ca ei.

— Mă numesc Erlin Ilnis, se prezentă bărbatul.

— Vaelin Al Sorna.

Bărbatul arcui o sprânceană.

— Numele familiei Lordului Bătăliilor.

— Da, am auzit.

Erlin Ilnis încuviință din cap și nu mai stărui.

— Câte zile mai ai?

— Patru. Dacă nu mor de foame până atunci.

— Atunci acceptă scuzele mele că ți-am tulburat Încercarea. Sper să nu-ți stric șansele de izbândă.

— Atâta timp cât nu mă ajuți, n-ar trebui să conteze.

Bărbatul se lăsă pe vine și începu să-și mănânce micul dejun, tăind turtele în bucăți cu un jungher cu lamă îngustă, pe care-l folosea pentru a le duce la gură. Nemaiputând să reziste, Vaelin plecă să-și ia bucata de carne de iepure din scorbură. Fu nevoit să sape printr-un strat gros de zăpadă, dar în scurt timp reveni la adăpost.

— N-am mai văzut un viscol ca ăsta de mulți ani, comentă încetișor Erlin în timp ce băiatul își frigea iepurele. Obișnuisem să cred că înrăutățirea vremii era un semn. Întotdeauna se părea că după aceea

urmează un război sau o molimă. Acum îmi spun că nu înseamnă nimic altceva decât că s-a stricat vremea.

Vaelin se simți îndemnat să vorbească, pentru că în felul acela nu se mai gândea la permanentele proteste ale stomacului său.

— Molimă? Te referi la Mâna Roșie. N-ai cum să fii atât de vârstnic ca s-o fi văzut.

Bărbatul surâse ușor.

— Am... călătorit mult. Molima sosește pe multe meleaguri, sub multe forme.

— Câte? insistă Vaelin. Câte meleaguri ai văzut?

Erlin căzu pe gânduri și-și frecă tuleiele sure ale bărbii.

— La drept vorbind, n-aș putea spune. Am văzut minunile Imperiului alpiran și ruinele templelor leandrene. Am pășit pe potecile întunecate ale codrilor din miazănoapte și am străbătut stepele nesfârșite unde Eorhil Sil vânează elanii cei mari. Am văzut o sumedenie de cetăți, insule și munți. Dar întotdeauna, fără doar și poate, oriunde m-aș duce, nimeresc într-o furtună.

— Nu ești din Tărâm?

Vaelin era derutat. Accentul bărbatului suna straniu, abundând în vocale ce zgâriau urechea, totuși era clar asraelin.

— Ba da, aici m-am născut, într-un sat aflat la câțiva kilometri spre miazăzi de Varinshold, atât de mic încât nici măcar nu are un nume. Acolo îmi vei găsi neamurile.

— De ce ai plecat? De ce ai călătorit în așa multe locuri?

Bărbatul strânse din umeri.

— Aveam mult timp la dispoziție și nu mă puteam gândi la ce altceva să fac.

— De ce erai așa furios?

Erlin se răsuci brusc către el.

— Poftim?

— Te-am auzit. Am crezut că era un glas adus de vânt, al unuia dintre Plecați. Erai furios, am auzit. Așa v-am găsit.

Chipul lui Erlin căpătă o expresie de tristețe profundă, aproape înspăimântătoare. Amărăciunea lui era atât de mare, încât Vaelin se întrebă din nou dacă nu cumva salvase un nebun.

— Un om spune multe prostii când vede moartea cu ochii, rosti Erlin. După ce vei ajunge un Frate adevărat, sunt sigur că vei auzi bărbați aflați pe moarte spunând prostiile cele mai ridicole.

Fata ieși din adăpost, clipind ametită sub lumina soarelui, cu un șal strâns peste umeri. Văzând-o clar pentru prima dată, lui Vaelin îi fu greu

să nu se holbeze. Fața ei era un oval desăvârșit, încadrat de bucle de un roșu-deschis. Era mai mare decât el cu vreo doi ani și cu trei, patru centimetri mai înaltă. Își dădu seama că de mult timp nu mai văzuse nicio fată și se simți foarte stingherit.

— Bună dimineața, Sella, o întâmpină Erlin. Dacă ți-e foame, mai sunt turte în ranița mea.

Ea surâse scurt și aruncă o privire precaută spre băiat.

— El este Vaelin Al Sorna, urmă Erlin. Un Frate novice din al Șaselea Ordin. Îi datorăm mulțumirile noastre.

Fata se stăpâni destul de bine, însă Vaelin îi observă încordarea când Erlin menționase Ordinul. Se întoarse către băiat și-și mișcă mâinile într-o serie de gesturi fluide și complicate, cu un zâmbet sec fixat pe chip. *E mută*, pricepu el.

— A spus că am fost norocoși să găsim un asemenea suflet curajos în mijlocul sălbăticiei, traduse Erlin.

În realitate Sella zisese: *Spune-i că-i mulțumesc și haide să plecăm*. Vaelin hotărî că ar fi preferabil să ascundă că-i era cunoscută știința limbajului semnelor.

— Ești binevenită, rosti el.

Fata înclină din cap și se apropie de ranițe.

Vaelin începu să mănânce, îndesând carnea în gură cu degete murdare, fără să-i pese că maestrul Hutril ar fi fost consternat de un asemenea spectacol. Erlin și Sella discutară prin limbajul semnelor. Gesturile lor fuseseră îndelung practicate și erau executate cu o fluență care-l făcea să se rușineze de tentativele lui stângace de a-l imita pe maestrul Smentil. În ciuda ușurinței cu care comunicau, Vaelin observă mișcările bruște, nervoase ale mâinilor fetei și gesturile mai reținute, liniștitoare ale lui Erlin.

El știe cine suntem? întrebă fata.

Nu, răspunse Erlin. *Nu-i decât un copil. Curajos și isteț, dar un copil. Ei sunt învățați să lupte. Ordinul nu le spune nimic despre celelalte credințe*.

Sella aruncă o privire scurtă, ferită în direcția lui Vaelin, iar el îi zâmbi și-și linse grăsimea de pe degete.

Ne-ar ucide dacă ar ști? întrebă ea.

Nu uita că ne-a salvat viețile. Erlin se opri și Vaelin avu impresia că se străduia să nu-l privească. *Și el este diferit*, spuseră mâinile bărbatului. *Alți Frați din al Șaselea Ordin nu sunt ca el*.

În ce fel diferit?

În el există mai mult… mai mult sentiment. Nu simți?

Ea clătină din cap. *Nu simt decât pericol. De zile întregi nu pot să*

simt altceva. Se opri o clipă și fruntea netedă îi fu încrețită de o încruntătură. *El poartă numele Lordului Bătăliilor.*

Da. Cred că este fiul lui. Am auzit că l-ar fi încredințat Ordinului după moartea soției.

Mișcările ei deveniră agitate, insistente. *Trebuie să plecăm* imediat!

Erlin se sili să zâmbească spre Vaelin. *Calmează-te, altfel va deveni suspicios*.

Băiatul se ridică și se duse la pârâiaș ca să-și spele grăsimea de pe mâini. *Sunt fugari*, gândi el. *Dar de cine fug? Și ce voiau să spună prin* „celelalte credințe"? Nu era pentru prima oară când regreta că niciunul dintre maeștri nu era acolo ca să-l îndrume. Sollis sau Hutril ar fi știut ce să facă. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i rețină cumva. Să-i doboare și să-i lege. Nu era sigur că ar fi putut. Fata nu reprezenta o problemă, însă Erlin era un bărbat în toată firea și puternic. Vaelin bănuia că știa cum să lupte, chiar dacă meseria lui nu era de războinic. Tot ce putea face era să le privească discuția pentru a afla mai multe.

Simți din întâmplare mirosul, fiindcă vântul își schimbase direcția și i-l adusese, slab, dar clar: *sudoare de cal. Trebuie să fie aproape, dacă o pot simți. Și nu-i doar un singur cal. Vin dinspre miazăzi*.

Urcă grăbit malul de miazăzi al vâlcelei și cercetă dealurile din direcția aceea. Îi zări imediat, un pâlc întunecat de călăreți, aflat la un kilometru spre miazăzi prin răsărit. Cinci, șase cai și trei copoi de vânătoare. Se opriseră, iar de la depărtarea aceasta era greu de deslușit ce făceau, însă Vaelin presupuse că-i așteptau pe câini să găsească o urmă de miros.

Se sili să se întoarcă fără grabă la adăpost, unde o găsi pe fată lovind posacă în foc cu vârful unui băț și pe Erlin legând curelele rănitei sale.

— Vom pleca în curând, îl asigură bărbatul. Ți-am făcut destule necazuri.

— Mergeți spre miazănoapte? întrebă Vaelin.

— Da, către coasta renfaelină. Sella are rude acolo.

— Tu nu ești rudă cu ea?

— Nu-i sunt decât prieten și tovarăș de drum.

Vaelin intră în adăpost și-și luă arcul, simțind cum crește încordarea fetei când își legă struna arcului și-și trecu tolba peste umăr.

— Trebuie să vânez, rosti el.

— Desigur. Aș fi dorit să-ți fi putut da ceva din hrana noastră.

— Nu-mi este îngăduit să fiu ajutat de alții în Încercarea aceasta. De altfel, sunt sigur că nu aveți așa multă ca s-o puteți împărți.

Mâinile fetei se mișcară nervos: *Așa este.*

— Cred că ar trebui să plecăm acum, rosti Erlin și se apropie de el cu mâna întinsă. Încă o dată îți mulțumesc, tinere domn. Rareori întâlnești un suflet atât de generos. Crede-mă, știu…

Vaelin mișcă din mâini și formele pe care le descrise erau stângace în comparație cu ale lor, dar înțelesul era cât se poate de clar: *Călăreți în miazăzi. Au câini. De ce?*

Sella duse palma la gură și chipul îi deveni alb ca varul de spaimă. Mâna lui Erlin se apropie pe nesimțite de pumnalul cu lamă curbată de la brâu.

— Nu face asta, rosti Vaelin. Spune-mi doar de ce fugiți. Și cine vă urmărește.

Erlin și fata schimbară priviri iuți. Degetele ei tremurară, luptându-se cu imboldul de a comunica. Erlin o prinse de mână; băiatul nu fu sigur dacă încerca s-o calmeze sau s-o determine să tacă.

— Așadar, vă învață semnele, comentă Erlin pe un ton neutru.

— Ne învață multe lucruri.

— V-au învățat și despre Tăgăduitori?

Vaelin se încruntă, amintindu-și una dintre rarele explicații ale tatălui său. Fusese prima dată când băiatul văzuse poarta cetății și trupurile care putrezeau în cuștile atârnate pe zid.

— Tăgăduitorii sunt blasfematori și eretici. Sunt cei care neagă adevărul Credinței.

— Știi ce se întâmplă cu ei?

— Sunt uciși și atârnați de zidurile cetății, în cuști.

— Sunt atârnați de vii de ziduri și sunt lăsați să moară de foame. Le sunt tăiate limbile, pentru ca strigătele lor să nu-i tulbure pe trecători. Iar toate astea se fac doar pentru că ei au altă credință.

— Nu există altă Credință.

— Ba da! Tonul lui Erlin era fioros, implacabil. Ți-am spus că am umblat prin toată lumea asta. Există nenumărate credințe și nenumărați zei. Există mai multe feluri de a cinsti divinul decât numărul stelelor de pe cer.

Vaelin clătină din cap, considerând irelevant argumentul acela.

— Asta sunteți voi? Tăgăduitori?

— Nu. Eu urmez aceeași Credință ca tine, râse scurt și amar Erlin. La urma urmelor, nu prea am de ales. Sella însă are alta potecă. Credința ei este diferită, totuși la fel de adevărată ca a ta și a mea. Dar dacă ea va fi prinsă de cei care ne vânează, va fi torturată și ucisă. Crezi că se cuvine asta? Crezi că toți Tăgăduitorii merită o astfel de soartă?

Vaelin o privi pe fată. Frica îi domina chipul și buzele îi tremurau, dar ochii îi erau neatinși de teroare. Priveau în ochii lui fără să clipească, hipnotic, întrebător, amintindu-i de maestrul Sollis în timpul primei lecții de scrimă.

— Nu mă poți păcăli, i se adresă el.

Sella inspiră adânc, își desprinse cu blândețe mâinile din ale lui Erlin și semnaliză: *Nu încerc să te păcălesc. Caut ceva.*

— Ce anume?

Ceva ce n-am văzut până acum. Se întoarse către bărbat. *Ne va ajuta.*

Vaelin deschise gura să replice, însă cuvintele îi muriră pe buze. Ea avea dreptate, avea să-i ajute. Decizia nu era defel complicată. Era acțiunea corectă și el știa asta. Avea să-i ajute, fiindcă Erlin era cinstit și curajos și pentru că Sella era drăguță și văzuse ceva în el. Avea să-i ajute fiindcă știa că nu meritau să moară.

Intră în adăpost și ieși cu rădăcina de yallin.

— Ia-o, i-o aruncă lui Erlin. Taie-o în două și frecați-vă cu sucul ei pe picioare și pe mâini. Al cui miros îl cunosc câinii?

Erlin adulmecă rădăcina nesigur.

— Ce-i asta?

— O să v-acopere mirosul. Pe care din voi îl urmăresc?

Sella se atinse pe piept. Vaelin arătă eșarfa din mătase pe care fata o purta la gât și-i făcu semn să i-o dea.

A fost a mamei, protestă ea.

— Atunci va fi fericită că ți-a salvat viața.

După o clipă de șovăială, ea desfăcu eșarfa și i-o întinse. Băiatul și-o legă la încheietura mâinii.

— Este oribil! se plânse Erlin când se unse cu sucul de yallin pe cizme, strâmbându-se simțind izul înțepător.

— Așa li se pare și câinilor, replică Vaelin.

După ce și Sella își unse cizmele și mâinile, băiatul îi conduse în partea cea mai deasă a pădurii care-i înconjura. La câteva sute de metri de adăpost, exista o scorbură îndeajuns de mare ca să ascundă doi oameni, dar care nu oferea protecție dacă era vorba despre niște cunoscători. Vaelin spera ca bărbații care-i urmăreau să nu se apropie îndeajuns ca s-o vadă. După ce intrară acolo, el luă rădăcină de yallin de la Sella și scurse sucul pe care îl mai putu stoarce din ea pe pământul și copacii din jur.

— Stați aici și să nu scoateți niciun sunet. Dacă-i auziți pe câini, rămâneți pe loc, nu fugiți. Dacă nu revin într-o oră, mergeți spre miazăzi vreme de două zile, apoi cotiți către apus, urmați drumul de pe coastă

spre miazănoapte și țineți-vă departe de cetăți.

Dădu să se îndepărteze, când Sella se întinse către el, cu mâna tremurând în apropierea mâinii băiatului. Părea că se temea să-l atingă. Ochii ei îi întâlniră din nou pe ai lui, de data asta neîntrebători, ci doar sclipind de recunoștință. El îi surâse scurt și porni, fugind cât putea de repede spre vânători. Pădurea rară era ca o ceață în jurul lui și trupul chinuit de foame îl durea din cauza efortului depus. Își împinse în străfundul minții suferința și continuă să alerge, cu eșarfa de pe încheietură fluturând în vânt.

Avu nevoie de cinci minute de goană susținută, parcă interminabilă, până să audă câinii, schelălăituri îndepărtate și ascuțite, care se transformau în lătrături ascuțite și amenințătoare pe măsură ce se apropiau. Vaelin își alese o poziție de pe care să se poată apăra, pe un trunchi de mesteacăn căzut, și-și scoase iute eșarfa de la mână, legând-o la gât și ascunzând-o vederii. Așteptă, cu săgeata înstrunată, cu răsuflarea ieșindu-i în aburi pe când inspira adânc și se lupta cu tremurul din membre.

Câinii ajunseră la el mai iute decât se așteptase: trei forme negre care țâșniră din tufe la douăzeci de metri depărtare, mârâind, cu colți galbeni strălucitori, răscolind zăpada când se năpustiră spre el. Pe moment, băiatul fu șocat de înfățișarea lor, întrucât erau o rasă neobișnuită, fiind mai mari, mai rapizi și mai musculoși decât orice alți copoi de vânătoare pe care îi văzuse vreodată. Prin comparație, până și renfaelienii din cușcile Ordinului păreau simple animale de companie. Trăsătura lor cea mai teribilă erau ochii, galben sclipitori, plini de ură, care păreau că strălucesc pe măsură ce se apropiau de el, cu balele curgând din boturile lor mârâitoare.

Săgeata băiatului îl lovi pe primul în beregată și-l rostogoli în zăpadă cu un schelălăit jalnic de surprindere. Vaelin încercă să tragă altă săgeată, dar al doilea câine ajunse la el înainte s-o fi scos din tolbă. Animalul sări, cu labele cu gheare ascuțite ca niște cuie îndreptate către pieptul lui, ținând capul ușor răsucit, ca să-l prindă de gât cu ai săi colți lucioși. Vaelin se lăsă să cadă înapoi, purtat de forța atacului, dădu drumul arcului și scoase cu mâna dreaptă jungherul de la brâu, pentru a lovi în sus atunci când atinse pământul cu spinarea, iar inerția câinelui îl ajută să-i îngroape lama în piept, trecând prin coaste și cartilagii pentru a găsi inima, din care sângele se revărsă prin bot într-un val gros și negru. Luptându-se cu greața, Vaelin își propti cizmele sub trupul care zvâcnea și-l împinse într-o parte, apoi se rostogoli, îndepărtându-se de el, și se ridică, cu jungherul ațintit spre al treilea câine, gata de atac.

Acesta nu mai sosi.

Câinele se așeză, cu urechile lipite de țeastă, ținând capul în pământ și ferindu-și privirea. Schelălăi, după care își ridică trupul musculos, se așeză din nou și-l privi cu o expresie ciudată, temătoare și, în același timp, de așteptare.

— Ar fi bine să fii bogat, băiete, rosti un glas morocănos și furios. Îmi datorezi trei dulăi.

Vaelin se răsuci, cu jungherul pregătit, și văzu un bărbat voinic și cu înfățișare aspră, care apăru dintre tufe; pieptul care i se ridica și cobora iute arăta că alergase în urma celor trei câini. Pe spinare avea prinsă o spadă asraelină și purta o mantie de un albastru-închis, murdară.

— Doi câini, rosti Vaelin.

Bărbatul îl fulgeră din priviri, după care scuipă pe jos, duse mâna la spate și-și trase spada cu o mișcare îndelung practicată.

— Ăștia sunt copoi-de-sclavi volariani, căcăciosule. Al treilea nu-mi mai este de niciun folos.

Se apropie și picioarele îi pășiră peste zăpadă cu mișcări de dans familiare, vârful spadei în jos și brațul ușor îndoit.

Câinele mârâi, gros, surd și amenințător. Vaelin riscă să se uite direct spre animal, așteptându-se să-l vadă înaintând iarăși, însă observă că privirea lui galbenă și plină de ură era ațintită asupra bărbatului cu spadă, iar buzele îi tremurau deasupra colților dezgoliți.

— Vezi?! strigă bărbatul. Vezi ce-ai făcut? Patru ani de dresaj pentru ticăloșii ăștia s-au dus pe apa sâmbetei!

În clipa aceea pe Vaelin îl lovi un val de recunoaștere pe care ar fi trebuit să-l fi simțit de îndată ce apăruse bărbatul. Își ridică încetișor mâna stângă, arătând că era neînarmată, și o strecură sub cămașă, pentru a-și prinde medalionul și a-l ridica.

— Îmi cer iertare, Frate.

Pentru o clipă, confuzia se citi limpede pe chipul necunoscutului și Vaelin își dădu seama că acesta nu era derutat de vederea medalionului, ci se întreba dacă l-ar fi putut omorî, deși făcea parte din Ordin. În cele din urmă, decizia fu luată de altcineva.

— Bagă spada în teacă, Makril! rosti un glas ascuțit, educat.

Vaelin se întoarse și zări un călăreț care ieșea dintre copaci. Avea trăsături ascuțite și încuviință cordial către el, apropiindu-și armăsarul, un cal de vânătoare asraelin sur din miazăzi, o rasă cu picioare lungi, renumită mai degrabă pentru rezistență decât pentru agresivitate. Călărețul îl opri la doi metri depărtare și-l privi pe Vaelin cu o expresie care părea într-adevăr binevoitoare. Băiatul văzu că mantia lui era

neagră: culoarea celui de-al Patrulea Ordin.

— O zi bună, frățioare! îl salută bărbatul cu trăsături ascuțite.

Vaelin încuviință scurt din cap și-și vârî jungherul în teacă.

— Și ție, maestre!

— Maestru? Surâse ușor. Nu cred. Se uită la câinele rămas în viață, care mârâia acum spre el. Mă tem că ți-am asigurat un tovarăș nedorit, frățioare.

— Tovarăș?

— Copoii-de-sclavi volariani sunt o rasă mai puțin obișnuită. Uneori sunt sălbatici mai presus de orice închipuire, dar respectă un cod ierarhic rigid. Ai ucis căpetenia grupului din care făcea parte animalul acesta și pe cel care l-ar fi înlocuit. Acum el te consideră drept căpetenia lui. Este prea tânăr ca să te atace și să te renege, așa că-ți va oferi loialitate statornică, deocamdată.

Băiatul se uită la câine și văzu o masă de mușchi și colți care mârâia și căreia îi curgeau balele, cu botul acoperit de o serie de cicatrice, cu blana în smocuri năclăite de noroi și rahat.

— Nu-l vreau, zise el.

— E prea târziu pentru asta, nătărăule, murmură Makril.

— Termină cu prostiile, Makril! îl admonestă bărbatul cu trăsături ascuțite. Ai pierdut niște dulăi, o să facem rost de alții. Se aplecă și întinse mâna către Vaelin. Mă numesc Tendris Al Forne și sunt Frate al celui de-al Patrulea Ordin și slujitor al Consiliului pentru Încălcări Eretice.

— Vaelin Al Sorna, răspunse băiatul strângându-i mâna. Frate novice al celui de-al Șaselea Ordin, în așteptarea confirmării.

— Da, desigur. Tendris se așeză înapoi în șa. Încercarea Sălbăticiei, așa-i?

— Da, Frate.

— În niciun caz nu invidiez Încercările Ordinului tău, îi oferi Tendris un surâs înțelegător. Îți mai amintești Încercările tale, Frate? se adresă el lui Makril.

— Doar în coșmaruri.

Makril dădea ocol luminișului, lăsându-se la răstimpuri pe vine pentru a cerceta o urmă din zăpadă. Vaelin îl văzuse pe maestrul Hutril procedând la fel, dar cu mai multă grație. Hutril degaja o aură calmă când căuta urme. Makril era complet diferit, mereu în mișcare, agitat, parcă neliniștit.

Trosnetul zăpezii sub copite vesti sosirea a încă trei Frați din al Patrulea Ordin, toți călări pe cai asraelini de vânătoare, ca Tendris, și având aerul bărbaților duri și cu piele tăbăcită care-și petrec cea mai

mare parte a vieții sub cerul liber, vânând. Toți îl salutară pe Vaelin cu gesturi scurte când Tendris îl prezentă, apoi se împrăștiară pentru a cerceta împrejurimile.

— Se poate ca ei să fi trecut pe aici, le spuse Tendris. Copoii trebuie să fi adulmecat și altceva decât un posibil prânz în tânărul nostru prieten aici de față.

— Pot să-ntreb ce anume căutați, Frate? rosti Vaelin.

— Năpasta Tărâmului și a Credinței noastre, îi răspunse Tendris cu tristețe. Necredincioși. Este o sarcină pe care am primit-o eu și Frații care mă însoțesc. Noi îi vânăm pe cei care renegă Credința. Poate că te va surprinde să afli că există asemenea oameni, dar, crede-mă, așa este.

— Nimic pe-aici, anunță Makril. Nicio urmă, nimic ce să fi adulmecat copoii. Trecu printr-un troian înalt de zăpadă și se opri în fața lui Vaelin. Doar pe tine.

Băiatul se încruntă.

— Și de ce m-ar fi urmărit câinii voștri?

— Ai întâlnit pe cineva în timpul Încercării? întrebă Tendris. Poate un bărbat și o fată?

— Erlin și Sella?

Makril și Tendris schimbară o privire.

— Când? întrebă Makril.

— Acum două nopți. Vaelin fu încântat de indiferența cu care rostise minciuna; devenea tot mai iscusit în înșelătorii. Aveau nevoie de adăpost. Se uită la Tendris. Am greșit cu ceva, Frate?

— Bunătatea și generozitatea nu sunt niciodată greșite, zâmbi Tendris, și Vaelin se simți tulburat de faptul că surâsul lui părea autentic. Ei mai sunt în adăpostul tău?

— Nu, au plecat în dimineața următoare. Au vorbit puțin, ba chiar fata n-a spus nimic.

Makril pufni în râs fără veselie.

— Este mută, băiete.

— Mi-a dăruit asta. Vaelin scoase eșarfa Sellei de sub cămașă. Drept mulțumire, mi-a spus Erlin. N-am văzut niciun rău în a o lua. Nu oferă căldură. Dacă pe ei îi vânați, poate că dulăii voștri i-au simțit mirosul.

Makril se apropie și adulmecă eșarfa cu nările dilatate și ochii fixați asupra băiatului. *Nu crede niciun cuvânt*, își dădu seama Vaelin.

— El ți-a spus încotro mergeau? întrebă Tendris.

— Spre miazănoapte, spre Renfael. A spus că fata avea neamuri acolo.

— A mințit, zise Makril. Ea n-are niciun neam, nicăieri.

De lângă Vaelin, mârâiturile dulăului se întețiră. Makril se retrase încetișor, făcându-l pe băiat să se întrebe ce fel de câine putea trezi frica în propriul stăpân.

— Vaelin, o să te întreb un lucru foarte important, rosti Tendris și se aplecă în șa, fixându-l cu ochii. Fata te-a atins cumva?

— Să mă atingă, Frate?

— Da. Fie și cea mai ușoară atingere?

Vaelin își reaminti șovăiala cu care Sella se întinsese către el și-și dădu seama că ea nu-l atinsese deloc, deși îi simțise profunzimea privirii, când descoperise ceva în adâncul lui, aproape ca pe o atingere pe dinăuntru.

— Nu. Nu m-a atins.

Tendris reveni în șa și aprobă mulțumit din cap.

— Atunci ai fost cu adevărat norocos.

— Norocos?

— Fata este o vrăjitoare Tăgăduitoare, băiete, zise Makril. Se cocoțase pe trunchiul de mesteacăn și mesteca o trestie-de-zahăr care apăruse în pumnul lui bătucit. Îți poate răsuci inima dintr-o singură atingere a mânuței ei gingașe.

— Fratele nostru vrea să spună, explică Tendris, că fata aceea deține o putere, o iscusință care provine din Beznă. Erezia Necredincioșilor se manifestă uneori în feluri stranii.

— Ea deține o putere?

— Mai bine să nu te împovărăm cu amănunte. Tendris trase hățurile calului și-l îndreptă spre marginea poienii, privind în jur după urme. Zici că au plecat ieri-dimineață?

— Da, Frate. Vaelin încercă să nu se uite spre Makril, știind că vânătorul butucănos îl scruta intens și bănuitor. Către miazănoapte.

— Hmm. Tendris îl privi pe Makril. Îi mai putem urmări fără copoi?

Makril ridică din umeri.

— Poate, însă nu va fi lesne după viscolul de azi-noapte. Mai mușcă o dată din trestia-de-zahăr, după care o aruncă. O să merg să caut la miazănoapte de dealuri. Tu ar trebui să-i iei pe ceilalți și să cercetați spre răsărit și apus. S-ar putea să încerce să se-ntoarcă pe propriile lor urme, ca să ne păcălească.

Îi aruncă lui Vaelin o ultimă privire dușmănoasă, apoi dispăru, alergând printre copaci.

— Este timpul să plec și eu, rosti Tendris. Sunt sigur că te voi revedea după ce vei fi trecut prin toate Încercările. Cine știe, poate că în

compania mea va fi un loc pentru un Frate tânăr cu inimă curajoasă și ochi iute.

Vaelin se uită la leșurile celor doi copoi și la dârele de sânge care pătau zăpada albă. *Ei m-ar fi ucis. Pentru asta sunt prăsiți. Nu doar pentru urmărire. Dacă i-ar fi găsit pe Sella și Erlin…*

— Nimeni nu știe potecile pe care ne va conduce Credința, Frate, răspunse el pe un ton egal.

— Așa este, încuviință Tendris, acceptând zicerea. Norocul fie de partea ta!

Vaelin era atât de surprins că planul lui izbândise, încât îl lăsă pe celălalt să ajungă aproape la marginea luminișului, înainte de a-și aminti să pună o întrebare esențială.

— Frate! Ce fac cu dulăul ăsta?

Tendris privi peste umăr și-și îndemnă calul la trap.

— Dacă ești înțelept, ucide-l. Dacă ești curajos, păstrează-l.

Râse și ridică un braț, după care armăsarul lui porni în galop și zăpada se înălță într-un nor gros care scânteie în soarele iernii.

Vaelin se uită la dulăul care îl privea cu ochi adoratori; limba lungă și roz atârna din botul umed. Îi văzu iarăși numeroasele cicatrice de pe nas. Deși animalul era încă tânăr, era vădit că avusese o viață grea.

— Scrijelitul, i se adresă băiatul. Așa o să-ți spun: Scrijelitul.

Carnea de câine se dovedi tare și plină de zgârciuri, însă Vaelin încetase de mult să mai fie mofturos. Scrijelitul schelălăise întruna când băiatul tranșase unul dintre leșuri în poieniță, retezând pulpa din spate a copoiului celui mai mare. Păstrase distanța tot timpul cât Vaelin revenise la adăpost și tăiase bucăți de carne pe care să le frigă. Abia după ce băiatul terminase de mâncat și ascunsese restul cărnii în scorbură, dulăul se aventurase mai aproape, adulmecându-i picioarele, parcă în căutarea siguranței. Indiferent care ar fi fost trăsăturile sălbatice ale copoilor-de-sclavi volariani, canibalismul nu se număra printre ele.

— Nu știu ce să-ți dau de mâncare, dacă nu vrei să te atingi de ai tăi, reflectă Vaelin mângâindu-l stângaci pe cap.

Fără îndoială, câinele nu era obișnuit cu astfel de gesturi și se ghemuise precaut când băiatul încercase să-l mângâie prima dată.

Vaelin revenise la adăpost de mai bine de o oră și aprinsese focul, fripsese carnea, curățase zăpada dinăuntru și se împotrivise ispitei de a se duce să vadă dacă Erlin și Sella mai erau în scorbură. Încercase o senzație de neliniște încă din clipa când plecase Tendris, impresia că bărbatul îi acceptase spusele cam prea ușor. Putea să se înșele, desigur. Tendris i se

păruse genul de Frate a cărui Credință era absolută și de nezdruncinat. În cazul acela, nici nu i-ar fi trecut prin minte că un Frate ar putea minți, ba, mai mult, să mintă pentru a proteja un Tăgăduitor. Pe de altă parte, era oare posibil ca un bărbat care-și petrecea viața vânându-i pe eretici prin tot Tărâmul să fie chiar lipsit de cinism?

Fără răspunsuri la întrebările acestea, Vaelin nu putea risca să verifice soarta fugarilor. Vântul nu purta cu sine nimic care să-l avertizeze altceva, nicio schimbare în cântecul sălbăticiei nu amenința o ambuscadă, însă el rămase la adăpost, mâncă din carnea câinelui și se întrebă ce putea face cu acel cadou primit.

Scrijelitul părea un animal ciudat de voios, ținând seama de faptul că fusese prăsit și dresat pentru a vâna și omorî oameni. Rătăcea prin jurul adăpostului, jucându-se cu bețe sau oase pe care le dezgropase din zăpadă și pe care i le aducea băiatului, care învățase repede că încercarea de a i le smulge era inutilă și obositoare. Nu era deloc sigur că avea să i se îngăduie să păstreze dulăul la revenirea în Casa Ordinului. Era greu de crezut că maestrul Chekril, îngrijitorul cuștilor, să dorească o asemenea fiară lângă iubiții lui copoi. Cel mai probabil, aveau să-i înfigă un pumnal în beregată de îndată ce ar apărea la porți.

Plecară la vânătoare după-amiază și Vaelin se așteptase la altă căutare lipsită de succes, dar în scurt timp Scrijelitul mirosi ceva. Schelălăi scurt și porni în salturi prin zăpadă, urmat de băiat care abia înainta după el. Când ajunse la sursa mirosului simțit de dulău, găsi leșul înghețat al unei ciute mici, care fusese fără îndoială prinsă de viscolul din noaptea trecută. În mod straniu, era neatins; Scrijelitul aștepta răbdător alături, privindu-l pe Vaelin cum se apropia. Băiatul curăță leșul și-i azvârli câinelui mărunțaiele, a cărui reacție de încântare îl surprinse. Lătră fericit și înfulecă, pocnind lacom din fălci. Vaelin târî ciuta înapoi la adăpost, reflectând la schimbarea stranie a sorții lui. Fusese la un pas de flămânzire, pentru ca acum, în mai puțin de o zi, să ajungă la o abundență de hrană, de fapt, mai mult decât ar fi putut mânca înainte ca maestrul Hutril să revină și să-l ducă înapoi la Casa Ordinului.

Întunericul sosi iute, o noapte senină, dar fără lună, care transforma zăpada în cute de argint albastru și întindea pe deasupra o panoramă vastă de stele. Dacă acum Caenis ar fi fost lângă el, ar fi putut numi toate constelațiile, totuși Vaelin putea distinge câteva dintre cele mai evidente: Spada, Cerbul și Fecioara. Caenis îi povestise o legendă care relata că primele suflete ale Plecaților azvârliseră stelele pe cer din Lumea de Dincolo, ca un cadou pentru generațiile viitoare, creând cu ele desene care să-i călăuzească pe cei vii pe poteca vieții. Mulți susțineau că erau în

stare să citească mesaje scrise în cer; majoritatea acestora părea să se adune în târguri și iarmaroace, oferind povețe în schimbul unui pumn de monede din aramă.

Băiatul se întreba de ce oare vârful Spadei era îndreptat spre miazăzi, când sentimentul lui de neliniște se consolidă într-o certitudine înghețată. Scrijelitul se încordă și ridică puțin capul. Nu se simțea niciun miros, nu se auzea niciun sunet, nu exista niciun fel de avertisment, totuși ceva nu era în regulă.

Vaelin se întoarse și privi peste umăr, către tufele nemișcate dinapoia sa. *Cât de tăcut este*, se minună el cu adevărat impresionat. *Niciun asasin n-ar putea fi așa iscusit*.

— Dacă ți-este foame, Frate, strigă băiatul, am destulă carne de împărțit!

Reveni la foc și mai adăugă câteva lemne pentru a păstra flăcările înalte. După o tăcere scurtă auzi un scârțâit de cizme pe omăt, când Makril păși pe lângă el și se ghemui de cealaltă parte a focului, răschirându-și degetele spre căldura văpăilor. Nu se uită la Vaelin, ci-l fulgeră din priviri pe Scrijelit.

— Ar fi trebuit să-i fi luat gâtul, mormăi el.

Vaelin intră în adăpost și tăie o bucată de carne.

— Căprioară, rosti el și i-o aruncă lui Makril.

Bărbatul își înfipse pumnalul în carne și aranjă o grămăjoară de pietre, ca s-o țină deasupra focului, apoi își întinse pătura pe sol și se așeză.

— Este o noapte frumoasă, Frate, zise Vaelin.

Makril mârâi și-și desfăcu cizmele ca să-și maseze picioarele. Mirosul fu îndeajuns de puternic pentru ca Scrijelitul să se ridice și să se îndepărteze.

— Îmi pare rău că Fratele Tendris n-a dat crezare vorbelor mele, continuă Vaelin.

— El te-a crezut. Makril culese ceva dintre degetele de la picioare și azvârli în foc, unde pocni și șuieră. Este un adevărat om al Credinței. Eu însă sunt un ticălos bănuitor, născut în șanț. De-aia mă păstrează lângă el. Nu mă-nțelege greșit, are o mulțime de capacități, este cel mai bun călăreț pe care l-am văzut vreodată și poate smulge informații de la un Tăgăduitor mai iute decât ți-ai sufla nasul. Dar în alte privințe este inocent. Are încredere în Credincioși. Pentru el, toți Credincioșii au aceeași credință: credința lui.

— Nu însă și a ta?

Makril își apropie picioarele de foc, ca să se usuce.

— Eu vânez. Urme, semne, vânatul, un iz purtat de vânt, năvala sângelui pe care o aduce omorul. Asta-i Credința mea. A ta care este, băiete?

Vaelin ridică din umeri. Bănuia în vorbele sincere ale bărbatului o capcană care să-i smulgă o mărturisire, așa că era mai bine să păstreze tăcerea.

— Eu urmez Credința, replică el silindu-și cuvintele să sune sincer. Eu sunt un Frate din al Șaselea Ordin.

— Ordinul are mulți Frați. Toți sunt diferiți și fiecare își găsește propria potecă în Credință. Nu te amăgi că Ordinul este plin de oameni virtuoși care-și petrec toate clipele libere gudurându-se înaintea Plecaților. Noi suntem soldați, băiete. Viața unui soldat este aspră, cu plăceri scurte și dureri lungi.

— Aspectul spune că există o deosebire între un soldat și un războinic. Un soldat luptă pentru bani sau pentru loialitate. Noi luptăm pentru Credință, iar războiul este felul nostru de a-i cinsti pe Plecați.

Chipul lui Makril căpătase o expresie sumbră, ca o mască neregulată și lățoasă în lumina galbenă a focului, cu privirea îndepărtată, concentrată asupra unor amintiri nefericite.

— Războiul? Războiul înseamnă sânge, rahat și bărbați înnebuniți de durere, care-și strigă mamele în timp ce sângerează până mor. În asta nu există nicio onoare, băiete. Își ridică privirea spre Vaelin. O să vezi tu, amărât mic ce ești! O să vezi toate astea.

Simțindu-se pe neașteptate stânjenit, Vaelin puse încă un lemn pe foc.

— De ce o vânați pe fata aceea?

— Este o Tăgăduitoare. O Tăgăduitoare dintre cele mai spurcate, fiindcă are puterea de a răsuci inimile bărbaților virtuoși. Râse scurt, ironic. Și de-aia cred c-aș fi în siguranță, dacă m-ar întâlni vreodată.

— Dar ce este puterea aceea?

Makril testă carnea cu degetele și începu să mănânce, mușcând bucățile mici pe care le mesteca de multe ori cu atenție înainte de a le înghiți. Erau gesturile des practicate, inconștiente ale unui bărbat care nu savura mâncarea, ci doar o îngurgita ca pe un combustibil.

— Este o poveste sumbră, băiete, zise el între două înghițituri. S-ar putea să-ți dea coșmaruri.

— Am deja coșmaruri.

Makril arcui o sprânceană stufoasă, însă nu comentă. Termină de mâncat și scotoci în raniță după o ploscă micuță din piele.

— Prietenul Fratelui, explică el trăgând o dușcă. Rachiu cumbraelin

amestecat cu floare-roșie. Păstrează căldura în bărbat când patrulează pe un zid la hotarul de miazănoapte, așteptându-i pe sălbaticii lonaki să-i taie beregata.

Întinse plosca spre Vaelin, care clătină din cap. Alcoolul nu era interzis în Ordin, totuși nu era încurajat de maeștrii cei mai Credincioși. Unii spuneau că orice substanțe ce amorțeau simțurile reprezentau o stavilă pentru Credință; cu cât un bărbat își amintea mai puține din viața lui, cu atât avea să ia mai puține în Lumea de Dincolo. Neîndoielnic, Fratele Makril nu împărtășea opinia aceea.

— Așadar, vrei să știi despre vrăjitoare. Se relaxă, se rezemă cu spatele de un bolovan și sorbi la răstimpuri din ploscă. Ei bine, se spune c-ar fi fost arestată din ordinele Consiliului, în urma unor denunțuri de practici Necredincioase. De obicei, acuzațiile sunt pur și simplu aiureli: oameni care pretinseseră c-ar fi auzit glasuri de Dincolo ce nu aparțineau unor Plecați, care lecuiseră bolnavi, care vorbiseră cu fiarele și așa mai departe. De obicei sunt țărani speriați care se acuză unul pe altul pentru propriile lor ghinioane; totuși, la răstimpuri, apare și câte una ca ea. În satul ei fuseseră necazuri. Ea și taică-său erau străini de loc, sosiseră din Renfael. Erau retrași, iar el își câștiga pâinea ca scrib. Un moșier local a vrut ca el să-i falsifice niște acte, ceva legat de o dispută privind moștenirea unor pășuni. Scribul a refuzat și a sfârșit cu un topor în spinare după câteva zile. Moșierul era văr cu judecătorul local, așa că nu s-a făcut nicio cercetare. După două zile însă, el a intrat în taverna locală, și-a mărturisit crima, apoi și-a retezat beregata.

— Și au învinuit-o pe ea pentru asta?

— Se pare că fuseseră văzuți împreună mai devreme în cursul zilei, ceea ce era ciudat, fiindcă se spunea că se urau chiar înainte ca nemernicul să-i fi omorât tatăl. S-a spus că ea l-a atins ușor cu palma pe braț. N-a contat câtuși de puțin că era mută și străină. Nu i-a fost de folos nici că era prea drăguță și prea isteață. Oamenii au spus mereu că ceva nu era tocmai *în regulă* cu ea. Însă oamenii spun tot timpul fel de fel.

— Așa că voi ați arestat-o?

— Nu. Eu și Tendris îi vânăm doar pe cei care fug. Frați din al Doilea Ordin i-au căutat în casă și au găsit dovezi de îndeletniciri Tăgăduitoare. Cărți interzise, imagini de zei, ierburi și lumânări — chestiile obișnuite. S-a dovedit că ea și taică-său erau discipolii unei secte mărunte — Soarele și Luna — destul de inofensive, mai ales pentru că nu încearcă să-i convertească pe alții la ereziile ei, dar un Tăgăduitor rămâne un Tăgăduitor. Ea a fost dusă la Temnița-neagră și în noaptea următoare a evadat.

— A evadat din Temnița-neagră?

Vaelin nu era sigur dacă Makril îl lua peste picior. Temnița-neagră era o fortăreață scundă și urâtă din centrul capitalei, cu pietrele înnegrite de funinginea din topitoriile învecinate, faimoasă pentru că persoanele închise acolo nu mai ieșeau decât spre eșafod sau spânzurătoare. Dacă cineva dispărea și vecinii auzeau că fusese dus la Temnița-neagră, nu mai întrebau când se va întoarce, ba chiar nici nu mai aminteau de el. Și nimeni nu evadase niciodată de acolo.

— Cum e posibil așa ceva? se minună băiatul.

Makril trase o dușcă prelungă din ploscă și zise:

— Ai auzit vreodată de Fratele Shasta?

Vaelin își aminti unele povești de luptă mai teribile spuse de băieții mai mari.

— Shasta „Toporul“?

— Da. A fost o legendă în Ordin, o adevărată brută, cu brațele cât trunchiurile de copaci și pumnii cât jamboanele. Se zice c-ar fi ucis peste o sută de oameni înainte să fie trimis ca paznic la Temnița-neagră. A fost cu adevărat un erou… și probabil cel mai mare dobitoc pe care l-am cunoscut vreodată. De asemenea, rău la suflet, mai ales când bea. El a fost temnicerul vrăjitoarei.

— Auzisem c-ar fi fost un mare războinic, care a slujit cu devotament Ordinul.

Makril pufni.

— Donjonul este locul unde Ordinul își trimite relicvele, băiete. Cei care supraviețuiesc după cincisprezece ani, care sunt prea proști sau prea nebuni ca să ajungă maeștri sau comandanți, sunt trimiși în Donjon ca să-și încheie viața păzind eretici, chiar dacă nu sunt defel pricepuți. Am văzut destui ca Shasta, idioți mari, urâți și brutali, care n-au în minte decât următoarea bătălie sau următoarea halbă de bere. De obicei nu trăiesc îndeajuns ca să constituie o problemă, totuși, dacă sunt destul de mari și de puternici, ei dăinuie, ca o miasmă urâtă. Shasta a dăinuit destul ca să fie trimis la Temnița-neagră, așa să ne ajute Credința.

— Așadar, presupuse Vaelin grijuliu, bruta aceea stupidă i-a uitat celula deschisă și fata a ieșit?

Makril râse și sunetul se auzi aspru și hâd.

— Nu tocmai. El i-a dat fetei cheile de la poarta principală, și-a luat toporul din cameră și a început să-i ucidă pe ceilalți Frați care erau de veghe. A doborât zece oameni înainte ca un arcaș să tragă în el destule săgeți ca să-l încetinească. Însă și așa, a mai ucis doi înainte să fie răpus. Ciudat este c-a murit cu un zâmbet pe chip, iar înainte de a-și da sufletul a

spus: „Ea m-a atins“.

Vaelin își dădu seama că degetele lui se jucau cu țesătura fină a eșarfei Sellei.

— Ea l-a atins? repetă băiatul și buclele ei roșcate și trăsăturile de spiriduș îi reveniră accentuat în minte.

Makril sorbi din nou prelung din ploscă.

— Așa se spune. Nu cunoștea natura grozăviei ei din Beznă, înțelegi? Dacă te-atinge, ești pe vecie al ei.

Vaelin era aproape pierdut în reamintirea tuturor clipelor pe care le petrecuse în prezența Sellei. *Am împins-o în adăpost, oare am atins-o atunci? Nu, era bine înfofolită… Ea s-a întins însă spre mine…. Am simțit-o în minte. Oare acela să fi fost felul în care m-a atins? Oare de aceea am ajutat-o?* Simți imboldul de a-i cere lui Makril mai multe informații, dar știa că ar fi fost o prostie. Vânătorul de eretici era și așa suspicios. Deși era beat, n-ar fi fost înțelept să-i pună alte întrebări.

— Eu și Tendris o urmărim de atunci, continuă bărbatul. S-au împlinit deja patru săptămâni. Acum am ajuns cel mai aproape. Îl are și pe ticălosul ăla cu ea. Jur c-o să-l fac să-și plângă de milă înainte să-l ucid.

Chicoti și bău din nou.

Vaelin simți cum mâna i se furișa spre jungher. Începuse să-l displacă profund pe Makril, care-i amintea prea mult de asasinii din pădure. Și cine putea ști la ce concluzii ajunsese.

— Mi-a spus că se numește Erlin, zise el.

— Erlin, Rellis, Hetril… are o sută de nume.

— Și cine este, de fapt?

Makril ridică din umeri cu un gest exagerat.

— Cine poate ști? Îi ajută pe Tăgăduitori. Îi ajută să se-ascundă, îi ajută să fugă. Ți-a povestit despre călătoriile lui? Din Imperiul alpiran până-n templele leandrene?

Degetele băiatului se încleștară pe mânerul jungherului.

— Da, mi-a povestit.

— Te-a impresionat, este? Makril râgâi prelung, sonor și aproape melodios. Și eu am călătorit, să știi. Am călătorit al naibii de mult. Insulele meldeneane, Cumbrael, Renfael… Am ucis rebeli, eretici și tâlhari pe tot pământu-ăsta întins. Bărbați, femei, copii…

Jungherul lui Vaelin era pe jumătate scos din teacă. *Este beat, nu va fi greu.*

— Odată, eu și Tendris am găsit o sectă întreagă, familii care se închinau unuia dintre zeii lor într-un hambar din Martishe. Tendris s-a înfuriat și-i mai bine să nu-l contrazici când se enervează. Ne-a poruncit

să zăvorâm ușile și să stropim hambarul cu ulei de opaițe, după care a scăpărat o cremene… N-aș fi crezut că țâncii pot zbiera atât de tare.

Jungherul ieșise aproape de tot din teacă, când Vaelin zări ceva care-l făcu să se oprească: mărgele din argint scânteiau în barba lui Makril. Bărbatul plângea.

— Au țipat așa mult timp. Duse plosca la gură și descoperi că era goală. Rahat!

Mormăind, se sculă nesigur în picioare și se împletici în noapte, iar peste scurt timp se auzi sunetul distinctiv al urinei țârâind în zăpadă.

Vaelin știa că dacă voia s-o facă, acum era momentul cel mai potrivit. *Spintecă-i beregata nemernicului, în timp ce urinează*. Un sfârșit potrivit pentru un bărbat ticălos. *Câți copii va mai omorî, dacă-l las să trăiască?* Totuși, lacrimile îl tulburaseră, lacrimi care-i spuneau că Makril era un om care ura ceea ce făcuse. Iar el era un Frate al Ordinului. Părea o greșeală să ucidă un om a cărui soartă o putea împărtăși în anii următori. O convingere neașteptată puse stăpânire pe băiat, aprigă și implacabilă: *Mă voi lupta, dar nu voi ucide. Îi voi omorî pe cei cu care mă voi înfrunta în bătălii, dar nu voi ridica spada împotriva nevinovaților. Nu voi ucide copii*.

— Hutril mai e pe-acolo? bolborosi Makril, reapărând cu pas împleticit pentru a se prăvăli pe pătura sa. Vă mai învață pe căcăcioșii de-alde voi cum să luptați?

— Da, mai este. Îi suntem recunoscători pentru înțelepciune.

— Nu-mi pasă de înțelepciunea lui! Știi c-aia trebuia să fi fost slujba mea? Comandantul Lilden a spus c-am fost cel mai bun vânător de urme din Ordin. A zis c-atunci când va fi numit Aspect, mă va aduce-napoi în Casă, pentru a fi maestrul sălbăticiei. Iar dup-aia prostovanul s-a pomenit c-o spadă meldeneană în măruntaie și-a fost ales Arlyn. Rahatul ăla fățarnic nu m-a-nghițit niciodată. L-a ales pe Hutril, legendarul vânător tăcut din Codrul Martishe. Pe mine m-a trimis să vânez eretici cu Tendris. Căzu pe spate, cu ochii pe jumătate închiși, iar glasul îi deveni o șoaptă. N-am cerut niciodată asta. Eu voiam doar să-nvăț cum să urmăresc… Așa cum făcea taică-meu… Doar să urmăresc…

Vaelin îl privi cum adormi, apoi mai aruncă lemne în foc. Scrijelitul reveni tiptil la adăpost și se așeză lângă el, după ce aruncă priviri precaute către Makril. Vaelin îl scărpină îndărătul urechilor; nu avea chef să se culce, știind că visele îi vor fi pline de hambare arzând și țipete de copii. Deși imboldul de a-l omorî pe Makril se destrămase, tot nu se simțea confortabil să doarmă în același loc cu el.

Petrecu încă un ceas privind stelele, cu Scrijelitul alături. De cealaltă parte a focului, Makril dormea tăcut, amețit de alcool. Era curios

că făcea atât de puțin zgomot, nici nu mormăia prin somn, nici nu sforăia, ba până și răsuflarea îi era înceată. Vaelin se întrebă dacă acela era un talent care putea fi învățat sau era un instinct pe care toți Frații îl câștigau după ani de practică; fără îndoială, capacitatea de a dormi fără zgomot putea prelungi viața oricui. Intră în adăpost doar când oboseala îi apropie pleoapele și se înfășură în pătură, cu Scrijelitul între el și intrare. Ajunsese la concluzia că Makril nu venise pentru a-l omorî, totuși era mai bine să fie prudent și părea foarte puțin probabil ca vânătorul să încerce un atac, căci asta ar fi însemnat să treacă mai întâi de dulău.

Vaelin se trase mai aproape de câine, încălzindu-se lângă el și simțindu-se bucuros că-l păstrase. Un băiat putea fi și mai ghinionist decât să aibă un copoi-de-sclavi ca prieten…

Când se trezi dimineață, Makril nu mai era. Vaelin căută cu multă atenție, însă nu găsi nicio urmă că bărbatul fusese măcar prin preajmă. Așa cum se așteptase, scorbura în care-i ascunsese pe Sella și Erlin era goală. Scoase eșarfa fetei de la gât și studie desenul complicat care fusese țesut în mătase: fire de aur ce descriau semne fermecate. Pe unele le recunoscu imediat: o semilună, soarele, o pasăre, dar altele nu-i erau familiare. Probabil simboluri ale credințelor ei de Tăgăduitoare. Dacă așa stăteau lucrurile, ar fi trebuit s-o arunce, fiindcă orice maestru care ar fi găsit-o l-ar fi pedepsit cu severitate, poate chiar mai mult decât cu bătaia. Era totuși un obiect minunat făurit, fin țesut, cu firele de aur scânteind ca noi-nouțe. El știa că Sella i-ar fi deplâns teribil pierderea, fiindcă, la urma urmelor, fusese a mamei ei.

Suspinând, strecură eșarfa în mânecă și adresă o rugă tăcută Plecaților să vegheze asupra celor doi oriunde s-ar fi dus. Reveni la adăpost, pierdut în gânduri. Trebuia să decidă ce să-i spună maestrului Hutril și avea nevoie să-și clădească minciunile cu grijă. Scrijelitul alerga înaintea lui, pocnind voios din fălci prin zăpadă.

Întoarcerea la Casa Ordinului alături de maestrul Hutril se desfășură în tăcere; Vaelin era singurul băiat din căruță. Se interesă de ceilalți și primi doar un răspuns mormăit:

— Un an prost, cu viscolul ăsta.

Vaelin se cutremură, stăpânindu-și gânduri speriate despre tovarășii lui, și se sui în căruță. Hutril porni, iar Scrijelitul alergă după ei pe făgașele adânci lăsate în omăt. Maestrul ascultă fără un cuvânt povestea lui Vaelin și privi inexpresiv spre dulău, în vreme ce băiatul îi spuse povestea lui, parțial născocită. Păstrase în principal lucrurile pe care i le spusese lui Tendris, dar nu aminti de vizita lui Makril din noaptea

anterioară. Unica reacție a lui Hutril fusese atunci când Vaelin rostise numele vânătorului de urme: o ridicare a unei sprâncene. În rest nu zise nimic și lăsă tăcerea să se prelungească după ce băiatul terminase de vorbit.

— Ăăă… sugerez să ducem câinele în Casă, maestre, zise Vaelin. Poate că maestrul Jeklin îi va găsi un rost.

— Asta va decide Aspectul, răspunse Hutril. Intră!

La început i se păru că Aspectul avea de spus chiar mai puține decât maestrul Hutril; stătea înapoia biroului său mare din lemn de stejar și-l privea fără un cuvânt pe Vaelin pe deasupra vârfurilor degetelor sale împreunate, în timp ce băiatul își repeta povestea, sperând cu disperare să și-o reamintească foarte corect. Prezența maestrului Sollis, așezat în colț, nu-i alunga aproape deloc disconfortul. Până atunci Vaelin fusese doar o singură dată în odaia Aspectului, când fusese trimis să ducă un pergament, și constată că maldărele de cărți și hârtii risipite peste tot crescuseră de atunci. Aici se aflau probabil sute de cărți, în teancuri înalte de pe podea până în tavan, iar spațiile rămase erau ocupate cu nenumărate pergamente și documente făcute sul și legate cu panglici. Era o colecție pe lângă care biblioteca mamei lui părea sărăcăcioasă.

Vaelin fusese surprins de lipsa de interes față de Scrijelit. Maeștrii păreau preocupați și oricum, în general, erau oameni greu de impresionat. Sollis îl aștepta în curte când coborâse din căruță și, aruncându-i dulăului o privire scurtă de dezgust indiferent, îi spusese:

— Până acum s-au întors Nysa și Dentos, ceilalți sunt așteptați mâine. Lasă-ți lucrurile aici și urmează-mă în odaia Aspectului. Vrea să-ți vorbească.

Vaelin bănuise că Aspectul dorea o explicație în legătură cu animalul mare și sălbatic cu care se întorsese și-și repetase povestea când acesta îi ceruse să raporteze cum se desfășurase Încercarea.

— Pari bine hrănit, comentă Aspectul. De obicei, băieții se întorc mai slabi și fără putere.

— Am avut noroc. Scri… câinele m-a ajutat, adulmecând o ciută care murise înghețată în viscol. Nu am considerat că voi încălca vreo condiție a Încercării, deoarece avem voie să folosim orice unelte găsim în natură.

— Da. Aspectul își încrucișă degetele lungi și le așeză pe masă. Ai fost descurcăreț. Păcat că nu l-ai putut ajuta pe Fratele Tendris în căutarea lui. El este unul dintre cei mai apreciați servitori ai Credinței.

Vaelin se gândi la copiii arși și se sili să încuviințeze cu sinceritate dând din cap.

— Așa este. Am fost impresionat de devotamentul lui.

Îl auzi pe Sollis scoțând un sunet discret în spatele lui și nu-și putu da seama dacă fusese un râs sau un pufnet de dispreț.

Aspectul surâse, o imagine stranie pe un chip așa îngust, însă era un zâmbet de regret.

— După ce-a început Încercarea, rosti el, în afara zidurilor noastre s-au petrecut… evenimente. De aceea ai fost chemat aici. Lordul Bătăliilor a renunțat să-l mai slujească pe rege. Asta a iscat dezordine în regat, pentru că Lordul Bătăliilor era popular printre oamenii de rând. De aceea, și ca recunoaștere a serviciilor lui, regele i-a acordat o favoare. Știi ce este favoarea?

— Un cadou.

— Da, un cadou din partea regelui. Orice i-ar sta în putere să acorde. Lordul Bătăliilor și-a exprimat dorința și regele așteaptă din partea noastră s-o îndeplinim. Atât doar că regele nu-i poate porunci Ordinului nostru — noi apărăm Tărâmul, dar slujim Credința, iar Credința este mai presus de Tărâm. El ne așteaptă totuși răspunsul și nu este ușor să refuzi un rege.

Vaelin se foi stânjenit. Aspectul părea să dorească ceva de la el, dar nu știa ce putea să fie. În cele din urmă, când tăcerea i se păru insuportabilă, spuse:

— Înțeleg.

Aspectul schimbă o privire scurtă cu Sollis.

— Înțelegi, Vaelin? Știi ce înseamnă asta?

Nu mai sunt fiul Lordului Bătăliilor, gândi Vaelin. Nu era sigur ce ar fi trebuit să simtă, de fapt, nu era sigur că simțea ceva.

— Sunt un Frate al Ordinului, răspunse el. Evenimentele din afara acestor ziduri nu mă privesc până nu trec de Încercarea Spadei și sunt trimis să apăr Credința.

— Prezența ta aici era un simbol al devotamentului Lordului Bătăliilor față de Credință și Tărâm, explică Aspectul. Însă el nu mai este Lordul Bătăliilor și dorește să-i fie înapoiat fiul.

Vaelin fu surprins de absența bucuriei sau a mirării, de absența oricărei iuțiri a bătăilor inimii sau de un fior de emoție care să-i răscolească măruntaiele. Nu simțea decât o buimăcire amorțită. *Lordul Bătăliilor dorește să-i fie înapoiat fiul.* Își aminti ropotul de darabană al copitelor pe solul umed dispărând în ceața dimineții și comanda aspră din cuvintele tatălui său: *Puterea noastră este loialitatea*.

Se strădui să-l privească pe Aspect în ochi.

— Mă vei trimite la el?

— Nu discutăm acum despre dorințele mele. Și nici despre cele ale maestrului Sollis, deși, nu te teme, el și le-a făcut cunoscute în mod ferm. Nu, Vaelin, decizia aceasta îți aparține. Întrucât regele nu ne poate porunci și fiindcă una dintre maximele onorate ale Ordinului nostru este ca niciun învățăcel să nu fie silit să plece decât dacă dă greș într-o Încercare sau încalcă Credința, regele a lăsat alegerea în seama ta.

Vaelin își stăpâni un râset amar. *Alegerea? Tatăl meu a făcut o alegere cândva. Acum o voi face eu.*

— Lordul Bătăliilor nu are niciun fiu, se adresă el Aspectului. Iar eu nu am un tată. Eu sunt un Frate al celui de-al Șaselea Ordin. Locul meu este aici.

Aspectul își coborî ochii spre tăblia biroului, părând brusc mai bătrân decât îl văzuse băiatul vreodată. *De fapt, ce vârstă are?* Era greu de spus. Avea mișcările fluide precum ceilalți maeștri, însă trăsăturile lui prelungi erau ascuțite și tăbăcite de viața dusă sub cerul liber, iar ochii îi avea îmbătrâniți și împovărați de experiență. Cântări vorbele lui Vaelin cu oarecare tristețe, cu un soi de regret.

— Aspect, rosti Sollis, băiatul are nevoie de odihnă.

Aspectul ridică fruntea și-l privi pe Vaelin cu ochii lui bătrâni și obosiți.

— Acesta este ultimul tău cuvânt?

— Da.

Aspectul surâse și băiatul își dădu seama că era un zâmbet silit.

— Îmi bucuri inima, tinere Frate. Du-ți câinele la maestrul Chekril, cred că el se va dovedi mai încântat decât te-ai putea aștepta.

— Mulțumesc.

— Și eu îți mulțumesc, Vaelin. Acum poți pleca.

— Un copoi-de-sclavi volarian! icni uimit maestrul Chekril văzându-l pe Scrijelit, apoi își înclină pe un umăr capul plin de cicatrice. N-am mai văzut unul de douăzeci de ani sau poate chiar mai mult.

Maestrul Chekril era un bărbat vesel, vânos, de vârstă mijlocie, cu mișcări mai convulsive și mai puțin măsurate decât ceilalți maeștri, oglindind câinii pe care-i îngrijea cu atâta dedicație. Mantia îi era mai murdară decât oricare alta pe care o văzuse Vaelin, pătată de pământ, fân și un amestec de urină și murdărie de animale. Mirosul care-l însoțea era cu adevărat spectaculos, totuși nu părea să-i pese și nici nu băga câtuși de puțin în seamă orice ofensă pe care ar fi putut-o cauza cuiva.

— Zici că i-ai omorât pe frații lui de haită? îl întrebă pe Vaelin.

— Da, maestre. Fratele Makril a spus că acum mă consideră

căpetenia haitei lui.

— Da, da. Are dreptate-n privința asta. Câinii sunt lupi, Vaelin, ei trăiesc în haite, dar instinctele le sunt tocite și haitele din care fac parte sunt vremelnice, iar ei uită repede cine este sau nu căpetenia. Însă copoii-de-sclavi sunt diferiți, lor le-a mai rămas destul din caracterul lupilor ca să păstreze ordinea în haită și-n același timp sunt mai răi decât orice lupi, pentru că așa au fost prăsiți cu veacuri în urmă. Doar cățelușii cei mai răi sunt păstrați și unii spun că în creșterea lor a existat atingerea Beznei. Ei au fost schimbați, cumva, sunt mai mult decât câinii, dar mai puțin decât lupii și diferiți de ambii. Când i-ai omorât căpetenia haitei, Scrijelitul te-a adoptat, te-a văzut ca pe o căpetenie mai puternică, mai destoinică. Nu se-ntâmplă totuși așa de fiecare dată. Cu siguranță, ești atins de noroc, tinere.

Maestrul Chekril luă o bucățică de carne uscată din traista de la brâu și se ghemui, întinzând-o Scrijelitului. Vaelin îi observă mișcările ezitante, precaute. *Este speriat*, înțelese el uluit. *Este speriat de Scrijelit*.

Scrijelitul adulmecă grijuliu carnea, apoi se uită nesigur la băiat.

— Vezi? zise Chekril. Nu vrea s-o ia de la mine. Prinde-o! îi aruncă bucata lui Vaelin. Încearcă tu.

Vaelin întinse carnea spre Scrijelit, care o înhăță și o înfulecă pe loc.

— De ce se numește copoi-de-sclavi? întrebă băiatul.

— Volarianii au foarte mulți sclavi. Când unul dintre ei evadează, îl aduc înapoi și-i taie degetele mici de la ambele mâini. Dacă fuge din nou, trimit după el copoii-de-sclavi, care nu-l mai aduc înapoi decât în burdihanele lor. Nu-i ușor pentru un câine să ucidă un om. Oamenii sunt mai puternici decât ai crede și mai șireți decât orice vulpe. Pentru ca un câine să omoare un om, trebuie să fie puternic și iute, dar în același timp viclean și sălbatic, foarte sălbatic.

Scrijelitul se întinse la picioarele lui Vaelin și-și așeză capul pe cizmele lui, lovind încetișor cu coada în pardoseala din piatră.

— Pare destul de prietenos.

— Și este… față de tine. Nu uita însă niciodată că-i un ucigaș. Pentru asta este crescut.

Maestrul Chekril merse către capătul magaziei mari din piatră, care-i slujea ca adăpost pentru câini, și deschise o cușcă.

— O să-l pun aici, rosti el peste umăr. Ar fi bine să-l aduci tu, altfel nu va sta.

Scrijelitul îl urmă ascultător pe băiat în cușcă și dădu ocol unui petic de paie, după care se întinse pe el.

— Tot tu va trebui să-l hrănești, urmă Chekril. Să-i faci curat

înăuntru și așa mai departe. De două ori pe zi.

— Bineînțeles, maestre.

— Va trebui, de asemenea, să facă multă mișcare. Nu-l pot scoate însă cu ceilalți câini, fiindcă i-ar ucide.

— Voi avea eu grijă în privința aceasta, maestre.

Intră în cușcă și-l bătu pe Scrijelit cu palma pe cap, provocând o cascadă de lingeri băloase care-l trânti pe jos. Vaelin începu să râdă și se șterse de salivă.

— Mă-ntrebasem dacă vei fi încântat să-l vezi, îi spuse el lui Chekril. Crezusem că vei dori poate să fie omorât.

— Omorât? Pe Credință, nu! Crezi că un fierar ar arunca o spadă minunat făurită? El va fi începutul unei noi descendențe, va avea mulți pui și sper că vor fi la fel de puternici ca el, dar mai ușor de stăpânit.

Băiatul mai rămase o oră, hrănindu-l pe Scrijelit și asigurându-se că se simțea bine în noul lui mediu. Când sosi timpul să plece, schelălăiturile dulăului îi sfâșiară inima, însă maestrul Chekril îi spuse că trebuia să-l învețe să fie părăsit, așa că nu se întoarse după ce închise ușa cuștii. Scrijelitul începu să urle când Vaelin dispăru din vedere.

În seara aceea, în odaie domniră tăcerea și o încordare nerostită. Băieții își povestiră pe rând despre greutăți și foamete. Caenis, care, ca și Vaelin, arăta mai bine hrănit decât la plecare, își făcuse adăpost în trunchiul găunos al unui stejar bătrân, unde fusese atacat de o bufniță furioasă. Dentos, care nu punea carne pe el nici chiar în clipele cele mai bune și care acum arăta cu adevărat scofâlcit, petrecuse o săptămână mizerabilă luptându-se cu foametea, mâncând rădăcini și puținele păsări și veverițe pe care izbutise să le prindă. La fel ca maeștrii, niciunul dintre ei nu se arătă impresionat de întâmplările prin care trecuse Vaelin. Era ca și cum greutățile ar fi provocat indiferență.

— Ce este copoiul-de-sclavi? întrebă Caenis într-o doară.

— O fiară volariană, mormăi Dentos. Niște dihănii tare afurisite. Nu le poți folosi pentru lupte, fiindcă se întorc împotriva dresorilor. Se răsuci către Vaelin cu o privire brusc interesată. N-ai adus cumva ceva de mâncare?

Petrecură seara într-un soi de transă epuizată; Caenis își ascuțea întruna jungherul de vânătoare pe o gresie, iar Dentos ciugulea din carnea uscată de căprioară pe care Vaelin o pitise în mantie, cu înghițiturile mici despre care ei știau că erau cele mai bune când aveai stomacul gol, deoarece îndoparea le-ar fi provocat vomă.

— Credeam că nu se mai termină, vorbi în cele din urmă Dentos. Am crezut cu-adevărat c-o să-mi rămână oasele acolo.

— Niciunul dintre Frații cu care am plecat nu s-a mai întors, comentă Vaelin. Maestrul Hutril a spus că din cauza viscolului.

— Începi să-nțelegi de ce sunt așa puțini Frați în Ordin.

Ziua următoare fu probabil cel mai puțin grea din câte îndurase până atunci. Vaelin se așteptase la o revenire la rutinele aspre, dar Sollis dedică dimineața unei lecții de limbajul semnelor și Vaelin descoperi că iscusința lui redusă părea să se fi îmbunătățit după scurta expunere la semnele fluide ale Sellei și ale lui Erlin, deși nu cu mult, și rămânea mai nepriceput decât Caenis. După-amiaza fu dedicată instrucției cu spada. Maestrul Sollis introduse un exercițiu nou, în care azvârlea în ei cu fructe și legume putrede cu o viteză uluitoare, iar băieții trebuiau să încerce să-și folosească spadele din lemn pentru a se apăra. Era destul de urât mirositor, dar plăcut în mod straniu, aducând mai degrabă cu un joc decât cu majoritatea exercițiilor lor, în urma cărora se alegeau de obicei cu vânătăi sau nasuri însângerate.

După aceea cinară într-o tăcere stânjenitoare; sala de mese era mult mai liniștită decât în majoritatea cazurilor, multele locuri goale păreau să împiedice încercările de conversație. Băieții mari le aruncară câteva priviri de simpatie sau de amuzament sinistru, însă niciunul nu comentă despre absențe. Era ca seara de după arderea pe rug a lui Mikehl, atât doar că la o scară mai mare. Unii băieți erau deja pierduți și nu aveau să mai revină, alții urmau să se întoarcă, iar încordarea pricinuită de îngrijorarea posibilei lor dispariții era palpabilă. Vaelin și ceilalți schimbară câteva comentarii scurte despre duhoarea lor de îngrășământ de după instrucția din acea după-amiază, dar cu greu se putea vorbi despre o veselie reală. Ascunseră câteva mere și chifle în mantii și se întoarseră în turn.

Se lăsă întunericul și tot nu revenise nimeni. Vaelin începu să simtă siguranța teribilă că ei erau singurii băieți rămași din grupul lor. Nu mai exista Barkus care să-i facă să râdă, nici Nortah care să-i plictisească povestindu-le altă cugetare a tatălui său. Era o perspectivă cu adevărat înfiorătoare.

Se urcau în paturi, când zgomotul de pași pe scara din piatră de afară îi făcu să încremenească într-o așteptare plină de speranțe.

— Pe două mere că-i Barkus, rosti Dentos.

— Țin rămășagul, acceptă Caenis.

— Salut! exclamă vesel Nortah și-și trânti lucrurile pe pat.

Era mai slab decât Caenis sau Vaelin, totuși nu atât de scofâlcit ca Dentos, iar ochii îi erau injectați de oboseală. Părea însă voios, aproape triumfător.

— Barkus n-a apărut încă? întrebă el dezbrăcându-se.

— Nu, răspunse Caenis și rânji către Dentos care își răsfrânse dezgustat buza de jos.

Vaelin observă ceva nou la Nortah când își trase cămașa peste cap: purta în jurul gâtului un colier dintr-un fel de mărgele alungite.

— L-ai găsit? întrebă el arătând colierul.

Pe fața lui Nortah apăru o licărire de satisfacție îngâmfată, o expresie amestecată de victorie și presimțire a uimirii lor.

— Sunt gheare de urs, zise el.

Vaelin îi admiră felul indiferent de a vorbi și-și imagină orele de repetiție necesare pentru a-l dobândi. Decise să rămână tăcut și să-l silească pe Nortah să-și spună singur povestea, dar Dentos strică totul.

— Ai găsit un colier din gheare de urs, zise băiatul. Și care-i chestia? L-ai luat de la vreun sărman amărât prins de viscol, da?

— Nu. L-am făcut din ghearele unui urs pe care l-am omorât.

Continuă să se dezbrace, prefăcându-se dezinteresat de reacția lor, însă Vaelin văzu clar cât de mult de bucura de clipele acelea.

— L-ai omorât pe naiba! pufni Dentos.

Nortah ridică din umeri.

— Pentru mine, nu contează dacă mă crezi sau nu.

Tăcură toți, fiindcă Dentos și Caenis refuzau să pună întrebarea inevitabilă, în ciuda curiozității lor evidente. Liniștea se prelungi și Vaelin decise că era prea obosit pentru a lăsa tensiunea să continue.

— Te rog, Frate, zise el. Povestește-ne cum ai omorât un urs.

— I-am tras o săgeată în ochi. Venise la o ciută pe care o vânasem. N-am putut accepta așa ceva. Cine spune că ursii dorm iarna este un mincinos.

— Maestrul Hutril spune că ei se trezesc numai dacă sunt siliți. Trebuie să fi găsit un urs tare neobișnuit, Frate.

Nortah îl fixă cu o privire stranie, cu o răceală superioară, ceea ce era obișnuit la el, însă în același timp cunoscătoare, ceea ce nu era la fel de obișnuit.

— Mărturisesc că sunt surprins să te găsesc aici, Frate. Am întâlnit un vânător în sălbăticie, un individ destul de grosolan și un bețiv, dacă-mi pot spune părerea. El mi-a împărtășit multe vești din lumea largă.

Vaelin nu rosti niciun cuvânt. Decisese să nu le spună celorlalți despre favoarea acordată de rege tatălui său, totuși se părea că Nortah nu-i lăsa de ales.

— Lordul Bătăliilor nu-l mai slujește pe rege, zise Caenis. Da, am auzit.

— Unii spun că i-ar fi cerut regelui ca favoare să i-l înapoieze pe fiul lui din Ordin, interveni Dentos. Dar întrucât Lordul Bătăliilor nu are un fiu, cum să-i fie el înapoiat?

Ei știau, își dădu seama Vaelin. *Știau din clipa sosirii mele. De aceea erau atât de tăcuți. Se întrebau când voi pleca. Probabil că maestrul Sollis le-a zis azi că voi rămâne*. Se întrebă dacă era într-adevăr posibil să păstrezi un secret în Ordin.

— Poate că fiul Lordului Bătăliilor, spuse Nortah, dacă el ar fi avut vreun fiu, ar fi fost fericit de ocazia de a scăpa de aici și de a reveni în confortul familiei sale. Nu-i o șansă pe care vreunul dintre noi o va căpăta vreodată.

Tăcerea pogorî iarăși. Dentos și Nortah se fulgerau din priviri, iar Caenis se foia, evident stânjenit. În cele din urmă, Vaelin zise:

— Trebuie să fi fost o reușită demnă de un arcaș iscusit, să nimerești un urs în ochi. Se repezise spre tine?

Nortah scrâșni din dinți, stăpânindu-și furia.

— Da.

— Atunci este meritul tău că ți-ai păstrat cumpătul.

— Mulțumesc, Frate. Tu ai vreo poveste de împărtășit?

— Am întâlnit doi eretici fugari, dintre care unul avea puterea de a răsuci mințile bărbaților, am ucis doi copoi-de-sclavi volariani și am păstrat unul. Ah, da, și i-am întâlnit pe Frații Tendris și Makril care vânează Tăgăduitori.

Nortah își azvârli cămașa pe pat și rămase cu brațele musculoase în șolduri și chipul împietrit într-o expresie neutră. Stăpânirea de sine îi era remarcabilă, iar dezamăgirea pe care o simțea abia dacă se întrezărea, însă Vaelin o zări. Acesta trebuia să fi fost momentul lui de triumf: el omorâse un urs și Vaelin pleca. Trebuia să fi fost unul dintre momentele cele mai dulci ale vieții lui tinere, dar Vaelin refuzase șansa de a scăpa, o șansă căreia Nortah îi ducea dorul, și pe lângă aventurile lui, cele ale lui Nortah păreau neînsemnate. Privindu-l, Vaelin fu impresionat de fizicul lui Nortah. Deși nu avea decât treisprezece ani, forma viitorului bărbat era clară: zvelt, cu mușchi sculptați și trăsături chipeșe. Un fiu de care tatăl lui, sfetnicul regelui, putea fi mândru. Dacă și-ar fi trăit viața în afara Ordinului, ar fi fost plină de idile și aventuri petrecute sub privirile admirative ale Curții. În schimb, fusese condamnat la o viață de războaie, sărăcie și trudă în slujba Credinței. O viață care nu fusese aleasă de el.

— I-ai luat blana? întrebă Vaelin.

Nortah se încruntă, nedumerit și iritat.

— Poftim?

— N-ai jupuit ursul de blană?

— Nu. Se apropia viscolul și nu l-am putut târî până la adăpostul meu, așa că i-am tăiat laba, ca să iau ghearele.

— Ai procedat înțelept și este o ispravă de toată lauda.

— Nu știu, mormăi Dentos. Mie și bufnița lui Caenis mi s-a părut o chestie destul de bună.

— O bufniță? făcu Vaelin. *Eu* am adus cu mine un copoi-de-sclavi.

Se ciorovăiră în glumă o vreme, și chiar Nortah li se alătură cu observații caustice despre slăbiciunea lui Dentos; erau din nou o familie, totuși încă incompletă. Se culcară mai târziu ca de obicei, tulburați că nu-l salutaseră pe următorul sosit, dar oboseala îi învinse. Somnul lui Vaelin fu în sfârșit lipsit de vise și se trezi cu un strigăt scurt de uimire, cu mâinile bâjbâind instinctiv după jungherul de vânătoare. Se opri, când ochii lui văzură forma mătăhăloasă de pe patul de alături.

— Barkus? întrebă el, încă amețit de somn.

Îi răspunse un mormăit încet, însă silueta rămase imobilă în semiîntuneric.

— Când ai venit?

Niciun răspuns. Barkus stătea nemișcat și tăcerea lui era deconcertantă. Vaelin se ridică în capul oaselor, luptându-se cu dorința profundă de a se ghemui în pături.

— Ești bine? întrebă el.

Tot tăcere, care se prelungi până ce Vaelin se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-l cheme pe maestrul Sollis, apoi Barkus rosti:

— Jennis e mort.

Vocea lui sună înfricoșător prin absența oricărei emoții. Barkus era genul de băiat, care simțea întotdeauna ceva; indiferent dacă era bucurie sau furie, sau surprindere, ceva exista întotdeauna, perfect vizibil pe chipul și în glasul lui. Acum însă nu mai exista nimic, doar cuvinte seci.

— L-am găsit înghețat, lipit de un copac. Nu avea mantia pe el. Cred c-a făcut-o cu intenție. După moartea lui Mikehl, n-a mai fost el însuși.

Mikehl, Jennis… Câți alții? În cele din urmă, avea să mai rămână oare vreunul dintre ei? *Ar trebui să fiu furios*, gândi Vaelin. *Nu suntem decât niște băieți, iar Încercările acestea ne omoară*. Nu exista totuși furie, ci doar oboseală și părere de rău. *De ce nu-i pot urî? De ce nu urăsc Ordinul?*

— Du-te la culcare, Barkus, rosti el. Dimineață, vom oferi mulțumiri pentru viața Fratelui nostru.

Barkus se cutremură și-și cuprinse umerii cu palmele.

— Mi-e frică de ceea ce voi vedea când voi adormi.

— Și mie-mi este frică, să știi. Noi însă facem parte din Ordin și, ca atare, din Credință. Plecații nu vor ca noi să suferim. Ei ne trimit vise care să ne călăuzească, nu să ne facă rău.

— Mi-era foame, Vaelin. Lacrimi scânteiară în ochii lui Barkus. Mi-era foame și nu m-am gândit că sărmanul Jennis era mort, că noi îi vom simți lipsa. M-am mulțumit să-i scotocesc prin haine, căutând mâncare. N-avea nimic. Așa că l-am blestemat, mi-am blestemat Fratele mort.

Neștiind ce să spună, Vaelin rămase tăcut și-l privi pe Barkus plângând pe întuneric. *Încercarea Sălbăticiei*, gândi el. *Mai degrabă o încercare a inimii și a sufletului. Foamea ne pune la încercare în multe chipuri.*

— Nu tu l-ai omorât pe Jennis, vorbi el în cele din urmă. Nu poți să blestemi un suflet care s-a alăturat Plecaților. Chiar dacă Fratele nostru te-ar fi auzit, el ar fi înțeles povara Încercării.

Fu necesară multă convingere, iar Barkus se culcă după vreun ceas, prea istovit ca să-și refuze odihna. Vaelin se întinse pe propriul pat, știind că somnul îl va ocoli acum și că va petrece ziua următoare copleșit de o senzație de amețeală, stângăcie și confuzie. *De mâine, maestrul Sollis va reîncepe să ne învinețească*, își dădu el seama. Stătu treaz și se gândi la Încercarea lui și la prietenul lui mort, la Sella și Erlin, și la Makril, și plânse așa cum plânsese Barkus. Oare în Ordin puteau să existe asemenea gânduri? Pe neașteptate, în minte îi apăru un gând nechemat, sonor și strălucitor, care-l șocă: *Întoarce-te la tatăl tău și vei putea gândi orice dorești.*

Se foi în pat. De unde apăruse oare? *Să mă întorc la tata*?

— Eu nu am niciun tată.

Nu-și dădu seama că vorbise cu glas tare decât atunci când Barkus gemu și se răsuci agitat. În cealaltă parte a odăii, Caenis visase și el ceva, deoarece suspină și-și trase pătura peste cap.

Vaelin se afundă mai adânc în pat, căutând confort, impunându-și să doarmă, agățându-se de gândul acela: *Eu nu am niciun tată.*

CAPITOLUL 4

Primăvara văzu cum zăpada care acoperea câmpul de instrucție se întunecă în verde intens, în vreme ce ei se antrenau sub îndrumarea maestrului Sollis, cu iscusința crescând de la o zi la alta, la fel ca vânătăile. Spre sfârșitul lunii onasur, apăru ceva nou: studiile pentru Încercarea Cunoașterii, sub conducerea maestrului Grealin.

În fiecare zi erau duși în adâncul beciurilor cavernoase, unde trebuiau să-l asculte vorbind despre istoria Ordinului. Bărbatul era priceput, un povestitor înnăscut, care evoca imagini de fapte mărețe, eroism și justiție, ce-i fascinau pe majoritatea băieților, care ascultau captivați, în tăcere atentă. Și lui Vaelin îi plăceau istoriile, totuși interesul îi era atenuat de faptul că toate se refereau la isprăvi îndrăznețe sau la bătălii de seamă și nu aminteau niciodată de vânarea Tăgăduitorilor prin țară ori de închiderea lor în Temnița-neagră. La sfârșitul fiecărei lecții, Grealin le punea întrebări despre ce li se predase. Băieții care răspundeau corect căpătau bomboane, iar cei care nu puteau răspunde primeau un clătinat trist din cap și unul sau două comentarii posomorâte. Grealin era cel mai puțin aspru dintre toți maeștrii; nu-i lovea niciodată cu toiagul, pedepsele lui erau cuvinte sau gesturi și nu suduia sau blestema niciodată, ceva ce făceau toți maeștrii, până și maestrul Smentil care era mut, dar ale cărui mâini puteau modela sudălmi cu remarcabilă acuratețe.

— Vaelin, rosti Grealin după ce relatase istoria asediului Castelului Baslen în timpul Primului Război de Unificare. Cine a apărat podul pentru ca Frații lui să poată închide poarta în urma sa?

— Fratele Nolnen, maestre.

— Prea bine, Vaelin, ia o acadea.

Vaelin mai observase că, de fiecare dată când maestrul Grealin îi recompensa cu bomboane, se recompensa și pe sine.

— Bun, zise Grealin și fălcile lui masive tremurară când plimbă acadeaua prin gură, cum s-a numit comandantul forțelor cumbraeline? Îi privi cu atenție, căutând o victimă. Dentos?

— Ăăă, maestrul Verlig.

— Of, of! Grealin ridică o caramelă și clătină trist din cap. Nicio răsplată pentru Dentos. De fapt, reamintește-mi, frățioare, câte răsplăți ai primit săptămâna aceasta?

— Niciuna, murmură Dentos.

— Poftim, ce ai spus?

— Niciuna, maestre, spuse Dentos mai tare și glasul îi reverberă prin caverne.

— Niciuna. Da. Niciuna. Îmi amintesc că parcă nici săptămâna trecută n-ai primit vreo răsplată. Nu-i așa?

Dentos arăta de parcă ar fi suferit sub toiagul maestrului Sollis.

— Așa este, maestre.

— Hmm. Grealin vârî carameaua în gură și fălcile i se legănară și tremurară, când începu mestecă cu plăcere. Păcat. Caramelele astea sunt cu adevărat minunate. Caenis, crezi că ne-ai putea ilumina?

— Verulin a condus forțele cumbraeline la asediul Castelului Baslen, maestre.

Răspunsurile lui Caenis erau întotdeauna prompte și corecte, iar Vaelin suspecta uneori că Fratele lui cunoștea istoria Ordinului la fel de bine, dacă nu mai bine ca maestrul Grealin.

— Așa este. Poftim o nucă trasă-n zahăr.

— Ticălosul! clocoti Dentos mai târziu în sala de mese, la cină. Grăsan ticălos și șmecher. Cui îi pasă dacă știm ce-a făcut nu știu cine acum două sute de ani? Ce legătură are asta?

— Lecțiile trecutului ne călăuzesc în prezent, cită Caenis. Credința ne este întărită de știința despre cei care au plecat înaintea noastră.

Dentos îl sfredeli cu privirea de partea cealaltă a mesei.

— Haide, scutește-mă! Doar pentru că muntele de grăsime te iubește într-atât… „Da, maestre Grealin, imită el surprinzător de bine tonurile blânde ale lui Caenis, bătălia de la Cotul Latrinei a durat două zile și au murit mii de amărâți ca noi. Dați-mi o trestie-de-zahăr și vă șterg și eu la fund.“

De lângă Dentos, Nortah chicoti răutăcios.

— Vezi cum vorbești, îl avertiză Caenis.

— Sau…? Ce-o să-mi faci? O să mă omori de plictiseală cu altă poveste de rahat despre rege și țâncii lui…

Caenis păru că se transformă într-o ceață. Execută un salt desăvârșit de gimnast și cizma lui izbi chipul lui Dentos, iar sângele erupse și cei doi se rostogoliră pe podea. Încăierarea fu scurtă, dar sângeroasă, pentru că aptitudinile lor dobândite cu trudă făceau ca orice luptă corp la corp să fie periculoasă și de aceea încercau să le evite, chiar și în toiul celor mai încinse discuții. Când îi despărțiră, Caenis avea totuși un dinte rupt și un deget dislocat și nici Dentos nu era mai bine, deoarece avea nasul spart și coastele serios învinețite.

Amândoi fură duși la maestrul Henthal, tămăduitorul Ordinului, care-i bandajă, în vreme ce-și aruncau priviri tăioase, din paturile așezate

față în față.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă maestrul Sollis pe Vaelin pe când așteptau afară.

— O neînțelegere între Frați, oferi Nortah răspunsul standard pentru asemenea situații.

— Nu te-am întrebat pe tine, Sendahl! se răsti Sollis. Du-te înapoi în sala de mese. Și tu, Jeshua.

Barkus și Nortah plecară grăbiți, după ce aruncară spre Vaelin căutături nedumerite. Era neobișnuit ca maeștrii să se intereseze îndeaproape de neînțelegerile dintre băieți. La urma urmelor, băieții erau băieți, iar băieții se încăierau.

— Așadar? spuse Sollis după ce ei plecară.

Pentru o clipă Vaelin fu îmboldit să mintă, însă furia aspră din ochii maestrului îl preveni că ar fi fost o idee foarte proastă.

— Este din cauza Încercării, maestre. Caenis este sigur c-o va trece. Dentos nu are aceeași siguranță.

— Și ce vei face tu în privința asta?

— Eu?

— Fiecare dintre noi are un rol pe care trebuie să-l joace în Ordin. Majoritatea luptă, unii urmăresc eretici prin regat, alții se furișează prin umbre pentru a acționa în secret, câțiva îi vor învăța pe alții, iar puțini, foarte puțini, vor conduce.

— Vreți… ca eu să conduc?

— Aspectul pare să creadă că acesta este rolul tău, iar el se înșală rareori. Privi peste umăr către odaia lui Henthal. Conducerea nu se învață privindu-ți Frații cum se bat până îi podidește sângele. Și nici nu se învață îngăduindu-le să rateze Încercările. Repară situația asta.

Se răsuci pe călcâie și plecă fără să mai rostească alt cuvânt. Vaelin își rezemă capul de zidul din piatră și suspină adânc. *Conducere… Nu am destule poveri?*

— Sunteți tot mai afurisiți de la un an la altul, îi spuse voios maestrul Henthal când intră. A fost o vreme când băieții din anul al treilea abia dacă reușeau să se învinețească între ei. Este limpede că vă învățăm prea bine.

— Vă suntem recunoscători pentru înțelepciune, maestre, îl asigură Vaelin. Pot vorbi cu Frații mei?

— Cum dorești. Apăsă un ghemotoc de vată pe nasul lui Dentos. Ține-l așa, până încetează sângerarea. Nu înghiți sângele, ci scuipă-l mereu. Și folosește un vas: dacă scuipi pe podeaua mea, o să regreți că Fratele tău nu te-a omorât.

Îi lăsă singuri în tăcere încordată.

— Cum este? îl întrebă Vaelin pe Dentos.

Răspunsul sosi răgușit și înfundat:

— Spa't.

Vaelin se întoarse spre Caenis, care-și susținea cu o mână celălalt braț bandajat.

— Și tu?

Prietenul său își privi degetele pansate.

— Maestrul Henthal le-a tras la loc. A spus c-o să mă doară o vreme. Cam vreo săptămână nu voi putea ține spada. Tăcu, hârâi din gât și scuipă un cheag gros de sânge într-un vas de lângă pat. A trebuit să smulgă ce mai rămăsese din dinte. A băgat vată în locul rămas și mi-a dat floare-roșie pentru durere.

— Are efect?

Caenis se strâmbă.

— Nu prea.

— E bine atunci. O meriți.

Chipul celuilalt scăpără de furie.

— Ai auzit ce-a zis…

— Am auzit, tot așa cum am auzit ce ai spus și tu mai devreme. Știi că se descurcă greu în privința asta, dar ai decis să-i ții o prelegere. Se întoarse către Dentos. Iar tu ar fi trebuit să fi știut că nu trebuie să-l provoci. Avem destule ocazii să ne rănim unul pe altul pe câmpul de instrucție. Fă-o acolo, dacă trebuie.

— 'ă scoate 'in să'ite, bolborosi Dentos 'ace me'eu pe deșteptu'.

— Atunci poate c-ar trebui să-nveți de la el. El deține cunoștințe, tu ai nevoie de ele: pe care altul ar fi mai bine să-l întrebi? Se așeză lângă Dentos. Știi bine că dacă nu treci Încercarea asta, va trebui să pleci. Asta vrei? Să te-ntorci în Nilsael, să-ți ajuți unchiul să se lupte cu dulăii lui și să le povestești tuturor bețivilor din cârciumă cum ai fost cât pe-aici să faci parte din al Șaselea Ordin? Pun prinsoare că vor fi impresionați.

— Ca'ă-te, Vaelin.

Dentos se aplecă și lăsă o picătură mare de sânge să-i cadă din nas în vasul de la picioare.

— Amândoi știți că eu puteam să nu mai stau aici, zise Vaelin. Aveți idee de ce am rămas?

— Pentru că-l urăști pe taică-tău, spuse Caenis uitând convenția obișnuită.

Nedându-și seama că sentimentele îi erau atât de evidente, Vaelin se abținu de la o replică usturătoare.

— Pur și simplu n-am putut să plec. N-am putut să mă duc și să trăiesc în afara Ordinului, așteptând mereu să aflu într-o bună zi ce s-a-ntâmplat cu voi ceilalți, întrebându-mă ce s-ar fi petrecut dacă aș fi fost și eu cu voi. L-am pierdut pe Mikehl, apoi l-am pierdut pe Jennis. Nu mai putem pierde și pe alții. Se ridică și porni spre ușă. De acum nu mai suntem niște băiețași. Nu vă pot sili să faceți nimic. Decizia vă aparține.

— Îmi pare rău, spuse Caenis oprindu-l. Îmi pare rău pentru tot ce am zis despre tatăl tău.

— Eu n-am tată, îi reaminti Vaelin.

Caenis râse și sângele îi curse gros și iute din buză.

— Nici eu. Se răsuci și-și aruncă batista însângerată spre Dentos. Dar tu, Frate? Tu ai tată?

Dentos râse, lung și răsunător, cu fața mânjită de dâre stacojii.

— Nu l-aș 'ecunoaște pe neme'nic nici dacă mi-ar da o jum'ate de kil de aur!

Râseră împreună mult timp. Durerile se diminuară și fură date uitării. Râseră și nu mai amintiră niciodată cât sufereau.

Hotărâră să-l învețe ei înșiși pe Dentos. El continua să nu rețină aproape nimic de la maestrul Grealin, așa că în fiecare seară după instrucție, băieții îi povesteau o istorie din trecutul Ordinului și-l puneau s-o repete, iar și iar, până o știa pe dinafară. Era plictisitor și obositor după orele de antrenamente, când tot ce-și doreau era să doarmă, însă o făcură cu îndârjire încruntată. Majoritatea poverii cădea pe umerii lui Caenis, care era cel mai cunoscător dintre ei și care se dovedi un dascăl silitor, chiar dacă iritabil. Firea lui de obicei liniștită era pusă la încercare de refuzul încăpățânat al memoriei lui Dentos de a reține mai mult de câteva fapte o dată. Barkus, care cunoștea bine, totuși nu exhaustiv, știința Ordinului, avea tendința să povestească istoriile cele mai amuzante, așa cum era legenda Fratelui Yelna care, lipsit de orice armă, reușise să amețească un inamic prin natura remarcabil de amețitoare a vânturilor sale.

— Nimeni n-o să-l întrebe despre Fratele bășinos, se strâmbă Caenis dezgustat.

— Nu se știe niciodată, replică Barkus. Este tot istorie, nu?

Surprinzător, Nortah se dovedi învățătorul cel mai eficient, cu o tehnică de povestit directă, însă eficace. Părea să aibă o iscusință incredibilă de a-l face pe Dentos să-și reamintească mai multe întâmplări. În loc să relateze istoria și să se aștepte din partea lui s-o repete cuvânt cu cuvânt, Nortah se oprea și punea întrebări, încurajându-l să se gândească

la înțelesul ei. Obișnuita lui predispoziție spre ridiculizare fu dată, de asemenea, uitării și ignoră numeroase ocazii de a râde de ignoranța elevului său. Vaelin găsea multe critici să-i aducă lui Nortah, dar fu nevoit să admită că acum era la fel de hotărât ca ei toți să asigure continuitatea grupului lor; viața în Ordin era îndeajuns de dură, iar fără prietenii săi i s-ar fi părut insuportabilă. Deși metodele lui dădeau roade, Nortah alegea un domeniu îngust de istorii și, în timp ce Barkus favoriza umorul, iar Caenis îndrăgea parabolele ce ilustrau virtuțile Credinței, el prefera tragediile. Nortah relata cu plăcere înfrângerile Ordinului, căderea citadelei Ulnar, moartea mărețului Lesander, considerat de mulți drept cel mai de seamă războinic care slujise vreodată Ordinul, distrus de iubirea lui interzisă pentru o femeie care-l trădase dușmanilor. Poveștile tragice ale lui Nortah păreau nesfârșite și unele dintre ele erau necunoscute de Vaelin, care se întreba uneori dacă nu cumva Fratele blond le născocea pur și simplu.

Vaelin, care trebuia să se ocupe și de Scrijelit în fiecare seară, își asumă sarcina de a testa cunoștințele dobândite de Dentos la sfârșitul fiecărei săptămâni, punându-i o serie de întrebări, din ce în ce mai rapid. Adesea era frustrant; cunoștințele lui Dentos creșteau, dar el se lupta cu ani de ignoranță într-un efort de câteva săptămâni. Reuși totuși să fie răsplătit de maestrul Grealin, care-și limită surprinderea la arcuirea unei sprâncene.

După începerea lunii prensur, timpul rămas se reduse la câteva zile și Grealin îi anunță că lecțiile se terminaseră.

— Cunoașterea este cea care ne modelează, frățiorii mei, le spuse el și pentru prima dată zâmbetul îi fu absent și tonul absolut serios. Ea face din noi ceea ce suntem. Ceea ce știm determină tot ce facem și toate deciziile pe care le luăm. În următoarele zile, gândiți-vă bine la ce ați învățat aici, nu doar la nume și date, ci gândiți-vă la motive, gândiți-vă la înțeles. Tot ce v-am spus este suma Ordinului nostru, ce înseamnă și ce face el. Încercarea Cunoașterii este cea mai grea pe care o vor înfrunta mulți dintre voi, fiindcă nicio altă Încercare nu dezgolește sufletul unui băiat. Surâse iarăși, grav de data aceasta, după care se lumină la chip și reveni la umorul lui obișnuit. Și acum iată ultimele răsplăți pentru micuții mei războinici. Luă o traistă mare cu dulciuri și trecu pe lângă ei, punându-le în palmă câte o bomboană aleasă cu grijă. Bucurați-vă, bărbățeilor! Dulceața este un lucru rar în viața unui Frate.

Suspină adânc, apoi se întoarse, se îndreptă încet spre magazie și închise fără sunet ușa în urma lui.

— Ce-a fost asta? se întrebă Nortah.

— Fratele Grealin este un bărbat foarte ciudat, strânse din umeri Caenis. Îți dau picătura mea de miere pentru trestia ta de zahăr?

Nortah pufni.

— O trestie-de-zahăr face cel puțin cât trei picături de miere…

Vaelin se împotrivi tentației de a face troc cu dulciurile sale și le duse la cuști, unde Scrijelitul făcu tumbe și schelălăi de încântare când îi aruncă bomboanele în aer ca să le prindă. Nu rată absolut niciuna.

Încercarea începu într-o dimineață de feldrian, cu două zile înainte de Miezul-verii. Băieții care aveau s-o treacă urmau să fie răsplătiți nu numai cu dreptul de a rămâne în Ordin, ci și cu îngăduința de a merge la marele iarmaroc de Miezul-verii de la Varinshold, fiind prima dată când ar fi ieșit de sub grija Ordinului din ziua în care i se alăturaseră. Cei care n-o treceau aveau să-și primească galbenii și să plece. Pentru prima dată, băieții cei mari nu oferiră avertismente înfricoșătoare sau ridicole. Vaelin observă că menționarea Încercării Cunoașterii le provoca doar uitături posomorâte și scatoalce pline de răutate. Se întrebă ce anume îi irita în felul acela, dacă, la urma urmelor, nu erau decât niște întrebări?

— Singurul Frate care a călătorit prin codrul cel mare din miazănoapte? îl întrebă pe Dentos, pe când se îndreptau către sala de mese.

— Lesander, răspunse celălalt cu superioritate. Asta-i prea simplu.

— Al Treilea Aspect al Ordinului?

Dentos se opri și încruntă fruntea, scotocindu-și memoria pentru răspuns.

— Kinlial?

— Mă întrebi sau îmi răspunzi?

— Îți răspund.

— Bravo! Așa-i. Vaelin îl pocni cu palma pe spate, continuând să străbată curtea. Dentos, Frate, cred că s-ar putea să treci Încercarea asta azi.

Fură chemați să se prezinte la Încercare după-amiază și se înșiruiră în exteriorul unei odăi din zidul de miazăzi. Maestrul Sollis îi avertiză încruntat să se comporte cuviincios și anunță că Barkus va fi primul. Barkus păru gata să facă o glumă, dar gravitatea de pe chipul lui Sollis îl opri și se mulțumi să le facă o plecăciune scurtă înainte de a intra în odaie. Maestrul închise ușa după el.

— Așteptați aici, îi instrui el, iar când terminați mergeți la sala de mese.

Plecă, lăsându-i să privească ușa din stejar gros a încăperii.

— Am crezut că el ne va examina, rosti Dentos încet.

— Se pare că nu va fi așa, nu? replică Nortah și se apropie de ușă, lipindu-și urechea de ea.

— Se-aude ceva? șopti Dentos.

Nortah clătină din cap și se îndreptă.

— Doar murmure, ușa-i prea groasă.

Scotoci sub mantie și scoase un pătrat din lemn de pin cu latura de treizeci de centimetri, presărat de zgârieturi, care avea în mijloc un cerc de vopsea neagră de nici trei centimetri.

— Joacă cineva „Cuțitele“?

„Cuțitele“ devenise principalul lor joc din ultimele luni, o întrecere de iscusință destul de simplă, în care aruncau pe rând cuțite, străduindu-se să lovească centrul plăcii. Învingătorul câștiga toate celelalte cuțite înfipte în țintă. Jocul de bază, în care placa era rezemată de un zid convenabil, prezenta diverse variațiuni; uneori ținta era suspendată de o funie legată de o grindă din acoperiș și trebuia s-o lovești în timp ce se legăna înainte și înapoi, alteori era aruncată în aer, iar câteodată era rotită pe un colț. Cuțitele de aruncat reprezentau un fel de surogat al banilor în Ordin, pentru că puteau fi schimbate pentru bunătăți sau favoruri și popularitatea unui Frate sporea invariabil dacă reușea să acumuleze multe. Armele în sine erau simple și ieftine: lame triunghiulare, lungi de cincisprezece centimetri, cu mâner scurt și butucănos, puțin mai mari decât vârfurile de săgeți. Maestrul Grealin le distribuise la începutul celui de-al treilea an, câte zece pentru fiecare băiat, rezerva urmând să fie reînnoită la fiecare șase luni. Nu exista niciun antrenament oficial în folosirea lor, ci îi urmăreau pur și simplu pe băieții mari și învățau în vreme ce jucau. În mod previzibil, arcașii cei mai buni se dovediră aruncătorii cu cel mai mare succes: Dentos și Nortah strânseseră cele mai multe cuțite, urmați îndeaproape de Caenis. Vaelin câștiga numai un joc din zece, dar știa că progresa constant, spre deosebire de Barkus care părea incapabil să câștige măcar un singur joc, ceea ce-l făcea să-și păzească cuțitele cu gelozie, deși devenise iscusit în trocurile pentru cuțite în schimbul prăzilor numeroaselor lui expediții de furtișag.

— Căca-s-ar câinii în porcăria asta! izbucni Dentos când cuțitul lui scoase scântei din peretele din spatele plăcii.

Era limpede că neliniștea îi afecta țintirea.

— Ai ieșit, îl anunță Nortah.

Dacă un jucător rata complet ținta, era eliminat din joc și își pierdea cuțitul.

Vaelin fu următorul și lovi marginea exterioară a cercului central, o lovitură mai bună decât obișnuia să dea. Cuțitul lui Caenis fu mai aproape de mijloc, însă Nortah câștigă jocul, lovind la numai o lățime de deget de centru.

— Pur și simplu sunt prea bun pentru asta, comentă el scoțând cuțitele din placă. Ar trebui să nu mai joc cu voi, fiindcă nu-i cinstit.

— Șterge-o! scuipă Dentos. Te-am bătut de mii de ori.

— Numai când te-am lăsat eu, replică Nortah superior. Dacă n-aș fi făcut-o, nu te-ai mai fi întors.

— Așa-i.

Dentos smulse un cuțit de la brâu și-l azvârli către țintă cu o mișcare fluidă. Era probabil cea mai bună aruncare pe care o văzuse Vaelin: cuțitul se îngropă exact în centrul plăcii până la mâner.

— Bate-mă și acum, băiețaș bogat, rosti Dentos.

Nortah arcui o sprânceană.

— Norocul îți surâde azi, Frate.

— Noroc pe naiba! Arunci sau nu?

Nortah ridică din umeri, scoase un cuțit și privi atent ținta. Duse încet brațul drept înapoi, după care îl repezi cu asemenea viteză, încât mâna i se văzu ca o ceață, iar cuțitul fu o scânteiere scurtă de argint, rotindu-se către placa din lemn. Se auzi apoi zăngănitul ascuțit de metal pe metal, când lovi în mânerul cuțitului lui Dentos, ricoșă și căzu la câțiva metri mai departe.

— Asta este. Nortah se duse și ridică arma, cu lama îndoită la vârf. Cred că-i al tău, i-l întinse el lui Dentos.

— Ar trebui să zicem c-a fost egalitate. Ai fi lovit centrul, dacă acolo n-ar fi fost cuțitul meu.

— Dar a fost, iar cuțitul meu nu s-a înfipt.

Continuă să-l țină întins, până când Dentos i-l luă.

— Pe ăsta n-o să-l schimb, rânji el. Ăsta o să fie amuleta mea pentru noroc, știi? Cum e eșarfa aia din mătase despre care Vaelin crede că n-am observat-o.

Vaelin pufni dezgustat.

— Chiar nu pot ascunde nimic de ochii voștri, băgăcioșilor?

Își trecură timpul jucând „ținta-n mișcare“, azvârlind cuțitele în placa pe care Vaelin o arunca în aer. Caenis fu cel mai bun de data asta și câștigă cinci cuțite, până ieși Barkus.

— Crezusem c-o să rămâi de tot acolo, zise Dentos.

Barkus părea înfrânt și răspunse doar printr-un surâs scurt, ferit, după aceea se întoarse și se îndepărtă iute.

— Rahat! șuieră Dentos și încrederea recâștigată i se clătină vizibil.

— Fruntea sus, îl bătu Vaelin pe umăr. În curând se va termina.

Tonul lui ascundea o tulburare reală. Purtarea lui Barkus îl îngrijora, reamintindu-i de tăcerea posacă a băieților mari când se discuta despre Încercarea aceasta. Își reaminti cuvintele maestrului Grealin pe când reflecta la motivul pentru care Încercarea inspira o asemenea reticență posomorâtă. *Nicio alta nu dezgolește sufletul unui băiat*.

Se încordă când se apropie de ușă și prin minte îi trecură o sută și una de întrebări posibile. *Nu uita,* își zise el apăsat, *Carlist a fost al treilea Aspect din istoria Ordinului, nu al doilea. Este o greșeală frecventă, cauzată de asasinarea celui anterior cu numai două zile după numirea în funcție*. Inspiră adânc, silindu-se să-și stăpânească tremurul mâinii când apăsă clanța grea din bronz și intră.

Încăperea era mică, cu totul neremarcabilă, cu tavan scund și boltit și o singură fereastră îngustă. În jurul pereților fuseseră aprinse lumânări, care nu izbuteau totuși să alunge atmosfera lugubră și apăsătoare. Trei persoane stăteau în spatele unei mese masive din stejar, trei persoane care purtau robe de alte culori decât albastrul întunecat al propriului veșmânt, trei persoane care nu făceau parte din al Șaselea Ordin. Îngrijorarea lui Vaelin tresăltă din nou și nu-și putu ascunde o reacție vizibilă. *Ce fel de Încercare este aceasta*?

— Bună ziua, Vaelin, i se adresă o femeie blondă în robă cenușie. Îi surâse cald și-i indică scaunul gol din fața mesei. Ia loc, te rog.

Băiatul își stăpâni emoția și se apropie de scaun. Cei trei necunoscuți îl studiară în tăcere, oferindu-i șansa de a proceda la fel. Bărbatul în robă verde era gras și chel, cu o barbă subțire ce-i urmărea linia maxilarului și a gurii, deși corpolența lui nu se compara cu a maestrului Grealin, întrucât nu avea nimic din forța înnăscută a aceluia; fața cărnoasă îi strălucea de transpirație și gușa i se legăna în timp ce mesteca. Pe masă, lângă mâna lui stângă se afla un castron cu cireșe, iar buzele lui roșii erau grăitoare în privința poftei pe care și-o satisfăcea neîncetat. Îl privea pe Vaelin cu un amestec de curiozitate și dispreț evident. Pe de altă parte, bărbatul în robă neagră era aproape uscat de slab, deși la fel de plesuv. Expresia lui era mai neliniștitoare decât a grăsanului, fiind aceeași mască aprigă de devoțiune oarbă pe care o zărise pe chipul Fratelui Tendris.

Femeia în cenușiu îi atrăgea însă cel mai mult atenția. Părea să aibă treizeci-patruzeci de ani și fața ascuțită, încadrată de păr blond-auriu ce-i cobora pe umeri, era frumoasă și vag familiară. Ochii ei îl fascinau: strălucitori de căldură și compasiune. Îi aminteau de chipul palid al Sellei

și de blândețea pe care o văzuse în ea, când se înfrânase de a-l atinge. Totuși, Sella fusese temătoare, în vreme ce femeia aceasta nu părea că ar fi fost vreodată atât de vulnerabilă. În ea exista o tărie. Aceeași tărie pe care o zărise în Aspect și în maestrul Sollis. Îi venea greu să nu se holbeze.

— Vaelin, rosti ea, știi cine suntem?

Băiatului i se păru lipsit de sens să încerce să ghicească.

— Nu, milady.

Grăsanul mârâi și azvârli o cireașă în gură.

— Alt cățelandru ignorant, comentă el mestecând zgomotos. Pe voi, micilor sălbatici, nu vă-nvață chiar nimic în afară de artele măcelăririi?

— Ne învață să-i apărăm pe Credincioși și Tărâmul, domnule.

Grăsanul se opri din mestecat și disprețul îi fu înlocuit brusc de mânie.

— Vom vedea ce știi tu despre Credință, tinere, zise el apăsat.

— Mă numesc Elera Al Mendah, spuse femeia blondă. Sunt Aspectul celui de-al Cincilea Ordin. Ei sunt Frații mei Aspecte, Dendrish Hendril din al Treilea Ordin, indică spre bărbatul gras în verde, și Corlin Al Sentis din al Patrulea Ordin.

Bărbatul slab în negru încuviință grav.

Vaelin fu surprins să se afle într-o asemenea companie ilustră. Trei Aspecte, toate în aceeași odaie, toate vorbind cu el… Știa că ar fi trebuit să fie onorat, însă nu simțea decât o nesiguranță ca un fior de gheață. Ce ar fi putut trei Aspecte din alte Ordine să-l întrebe despre istoria Ordinului său?

— Te întrebi ce-i cu toate datele reținute cu trudă din fascinanta istorie a celui de-al Șaselea Ordin și a nenumăratelor lui băi de sânge. Dendrish Hendril, grăsanul, scuipă un sâmbure de cireașă într-o batistă cu broderie delicată. Maeștrii tăi v-au amăgit, băiete. Noi n-avem întrebări despre eroi de mult dispăruți sau despre bătălii care ar fi mai bine să fie date uitării. Nu aceasta este cunoașterea pe care o căutăm.

Elera Al Mendah își întoarse zâmbetul către Aspect.

— Dragă Frate, cred că ar trebui să explicăm mai în amănunt Încercarea.

Ochii lui Dendrish Hendril se îngustară ușor, însă nu replică, ci întinse mâna spre altă cireașă.

— Încercarea Cunoașterii, urmă femeia revenind la Vaelin, este unică prin faptul că trebuie absolvită de toți Frații și Surorile care se instruiesc în diferitele Ordine. Nu este o verificare a forței, iscusinței sau memoriei, ci o încercare a cunoașterii de sine. Pentru a-ți sluji Ordinul, trebuie să fii nu doar iscusit în mânuirea armelor, tot așa cum cei care

slujesc Ordinul meu nu trebuie să cunoască doar artele tămăduirii. Sufletul tău face să fii ceea ce ești și tot el îți călăuzește servirea Credinței. Încercarea aceasta ne va spune nouă, și ție, dacă îți cunoști natura sufletului.

— Și nu te obosi să minți, îl instrui Dendrish Hendril. Aici nu poți să minți, iar dacă vei încerca s-o faci, vei da greș în Încercare.

Nesiguranța lui Vaelin spori. Minciunile pe care le spunea îl protejau. Minciuna devenise un act necesar supraviețuirii. Erlin și Sella, lupul din pădure și asasinul pe care-l omorâse. Toate secretele erau învăluite în minciuni. Luptându-se cu panica, se sili să încuviințeze din cap și să spună:

— Înțeleg.

— Nu, băiete, nu-nțelegi. Faci în pantaloni. Aproape că-ți pot simți mirosul rahatului.

Zâmbetul Elerei păli ușor, dar ea continuă să se uite atent la Vaelin.

— Ți-e frică, Vaelin?

— Aceasta este Încercarea?

— Încercarea a început din clipa când ai intrat aici. Te rog, răspunde-mi.

Nu poți să minți.

— Sunt… neliniștit. Nu știu la ce să mă aștept. Nu vreau să părăsesc Ordinul.

Dendrish Hendril pufni.

— Mai degrabă ți-e frică să dai ochii cu taică-tău. Crezi că el va fi încântat să te vadă?

— Nu știu, răspunse sincer Vaelin.

— Tatăl tău dorește să te întorci la el, zise Elera. Asta nu-ți spune că ține la tine?

Vaelin se foi stânjenit. Evitase sau suprimase de atâta vreme amintirile tatei, încât genul acesta de examinare era greu de îndurat.

— Nu știu ce înseamnă. Eu… abia dacă l-am cunoscut înainte de a veni aici. Era mereu plecat, lupta în războaiele regelui, iar când era acasă îmi vorbea prea puțin.

— Așadar, îl urăști? întrebă Dendrish Hendril. Asta pot înțelege, da.

— Nu-l urăsc. Nu-l cunosc. El nu-i familia mea. Familia mea este aici.

Bărbatul cel slab, Corlin Al Sentis, vorbi pentru prima dată. Glasul îi era aspru, răgușit.

— În timpul Încercării Alergării, ai ucis un om, zise el și ochii lui aprigi îi fixară pe ai băiatului. Ți-a făcut plăcere?

Vaelin fu uluit. *Ei știu! Cât de multe știu ei*?

— Aspectele împărtășesc informațiile, băiete, îi spuse Dendrish Hendril. Acesta este felul prin care dăinuiește Credința noastră. Prin unitate de scop și unitate de încredere. De aceea Tărâmul nostru se numește „Unificat“. Este ceva ce-ar fi bine să nu uiți. Și nu te teme, nu vom spune nimănui tainele tale murdare. Răspunde la întrebarea Aspectului Sentis.

Vaelin inspiră adânc, încercând să-și domolească bubuiturile apăsate din piept. Își reaminti Încercarea Alergării, pocnetul strunei care-l salvase de săgeata asasinului, chipul moale, lipsit de viață al bărbatului, fierea care îi urcase prin gât când retezase coada săgeții cu jungherul…

— Nu. Nu mi-a făcut plăcere.

— Regreți ce ai făcut? insistă Corlin Al Sentis.

— Omul acela a încercat să mă omoare. N-am avut de ales. Nu pot să regret că am rămas în viață.

— Deci asta-i tot ce-ți pasă? întrebă Dendrish Hendril. Să rămâi în viață?

— Îmi pasă de Frații mei, îmi pasă de Credință și de Tărâm…

Îmi pasă de Sella, vrăjitoarea Tăgăduitoare, și de Erlin, care a ajutat-o să fugă. Dar nu pot spune că-mi pasă mult de tine, Aspectule.

Se încordă, așteptând să fie mustrat sau pedepsit, însă cele trei Aspecte nu spuseră nimic, ci doar schimbară priviri impenetrabile. *Ei pot auzi minciunile*, înțelese băiatul. *Dar nu și gândurile*. El putea să ascundă lucruri, însă nu trebuia să mintă. Tăcerea putea fi pavăza lui.

Elera vorbi în continuare și întrebarea ei fu cea mai grea de până atunci.

— Ți-o amintești pe mama ta?

Stânjeneala lui Vaelin fu înlocuită brusc de mânie.

— Noi lăsăm în urmă legăturile de familie când intrăm în casa aceasta…

— Nu fi impertinent, băiete! se răsti Hendril. Noi întrebăm, tu răspunzi. Așa se desfășoară Încercarea aceasta.

Vaelin simți că-l dor maxilarele din cauza încordării de a-și stăpâni o replică furioasă. Luptându-se să-și controleze iritarea, scrâșni:

— Bineînțeles că mi-o amintesc pe mama.

— Și eu mi-o amintesc, zise Aspectul Elera. A fost o femeie bună, care a sacrificat multe pentru a se mărita cu tatăl tău și a te aduce pe lume. Ca și tine, ea alesese o viață în slujba Credinței. A fost cândva Soră în al Cincilea Ordin, mult respectată pentru cunoașterea leacurilor. Urma să devină Stăpână în Casa noastră și poate chiar, în timp, Aspect. La

porunca regelui, i-a însoțit armata împotriva primei revolte cumbraeline. L-a cunoscut pe tatăl tău când a fost rănit după Bătălia de la Hallows. Pe când i-a îngrijit rănile, iubirea a crescut între ei și mama ta a părăsit Ordinul ca să se mărite. Știai asta?

Amorțit de șoc, Vaelin putu doar să clatine din cap. Amintirile copilăriei lui petrecute în afara Ordinului erau începețoșate de timp și izgonite în mod voit, totuși își amintea suspiciuni ocazionale legate de originile diferite ale părinților lui; glasurile lor difereau, vocalele retezate și greșelile gramaticale ale tatei contrastau cu tonul egal și precis al mamei. De asemenea, tata știa prea puține despre eticheta la masă, ignora adesea cuțitul și furculița de lângă farfurie și lua mâncarea cu degetele, părând cu adevărat surprins când mama ofta și-l admonesta blând:

— Te rog, dragul meu. Aici nu ești cu soldații în bivuac.

Vaelin nu-și închipuise însă niciodată că și ea slujise Credința.

— Dacă mama ta ar mai trăi, îl readuse în prezent vocea Elerei, crezi că ți-ar îngădui să-ți dedici viața Ordinului?

Ispita minciunii era aproape copleșitoare. Vaelin știa ce ar fi spus mama, ce ar fi simțit dacă l-ar fi văzut în straiele acelea, cu mâinile și chipul învinețite și rănite de la exerciții, cât de mult ar fi suferit. Dar, dacă ar fi spus-o, ar fi devenit o realitate și nu s-ar mai fi putut ascunde de ea. Știa totuși că era o capcană. *Ei vor să mint*, înțelese băiatul. *Ei vor să dau greș în Încercarea asta*.

— Nu, rosti el. Ea a urât războiul.

O spusese acum. El ducea o viață pe care mama lui n-ar fi dorit-o niciodată, îi dezonora amintirea.

— Ți-a zis ea asta?

— Nu, i-a spus-o tatei. Nu voia ca el să plece la război împotriva meldeneanilor. Spunea că îi făcea rău duhoarea sângelui. N-ar fi dorit ca eu să duc viața aceasta.

— Și cum te face asta să te simți? insistă Elera.

Băiatul se trezi răspunzând fără să gândească:

— Vinovat.

— Cu toate acestea, ai rămas când ai avut ocazia să pleci.

— Am simțit că trebuia să fiu aici. Trebuia să stau cu Frații mei. Trebuia să învăț ce mă putea învăța Ordinul.

— De ce?

— Cred că asta-i ceea ce trebuie să fac. Ceea ce-mi cere Credința. Cunosc spada și bastonul, așa cum un fierar își cunoaște ciocanul și nicovala. Am putere, viteză, șiretenie și… Șovăi, știind că trebuia să silească vorbele acelea să iasă din el și urându-le cu atât mai mult. Și pot

să ucid, o privi el drept în ochi pe femeie. Pot să ucid fără ezitare. Am fost sortit să fiu războinic.

În liniștea care se lăsă în odaie se auzeau numai plescăiturile încete ale lui Dendrish Hendril, care mesteca altă cireașă. Vaelin îi privi pe toți, pe rând, îngrozit de faptul că niciunul nu voia să-i întoarcă uitătura. Reacția Elerei Al Mendah fu aproape șocantă; își privea mâinile încleștate de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

Dendrish Hendril întrerupse în cele din urmă tăcerea.

— Asta-i tot, băiete. Poți să pleci. Nu vorbi cu prietenii tăi când ieși.

Vaelin se ridică nesigur.

— Încercarea s-a terminat?

— Da. Ai trecut. Felicitări! Sunt sigur că vei fi o mândrie pentru al Șaselea Ordin.

Tonul lui batjocoritor anunța clar că nu considera vorbele acelea ca fiind un compliment.

Vaelin se apropie de ușă, fericit că fusese eliberat: atmosfera din odaie era apăsătoare și căutăturile Aspectelor greu de suportat.

— Frate Vaelin.

Vocea rece și șuierătoare a lui Corlin Al Sentis îl opri când întinsese mâna spre clanță.

Vaelin înghiți un oftat de exasperare și se sili să se întoarcă. Corlin Al Sentis îl pironea pur și simplu cu privirea sa de fanatic. Elera nu ridică ochii, iar Dendrish Hendril îi azvârli o uitătură scurtă, lipsită de interes.

— Da?

— Ea te-a atins?

Vaelin știa la cine se referea, desigur. Ar fi fost o prostie din partea lui să creadă că putea scăpa fără să i se pună întrebarea aceea.

— Sella?

— Da, Sella, ucigașa, Tăgăduitoarea și ucenica Beznei. I-ai ajutat pe ea și pe trădător în sălbăticie, nu?

— Nu am știut cine erau ei decât după aceea.

Adevărul care ascundea o minciună. Băiatul simți că începe să asude și se rugă să nu i se citească minciuna pe chip.

— Erau străini rătăciți în viscol, urmă el. Catehismul Milei ne spune să-i tratăm pe străini ca pe frații noștri.

Corlin Al Sentis ridică ușor capul și privirea lui fixă căpătă o nuanță întrebătoare.

— N-am știut că acest Catehism se predă aici.

— Nu se predă. Ma… mama m-a învățat toate catehismele.

— Da. Ea a fost o lady foarte miloasă. Nu mi-ai răspuns la

întrebare.

Nu trebuia să mintă.

— Nu m-a atins.

— Cunoști puterea atingerii ei? Ce înseamnă pentru sufletele bărbaților?

— Mi-a spus Fratele Makril. Am fost cu adevărat norocos că am scăpat de o astfel de soartă.

— Într-adevăr. Privirea Aspectului se îmblânzi, însă numai puțin. Poate crezi că Încercarea aceasta a fost grea, dar trebuie să știi că ceea ce te așteaptă va fi încă și mai greu. În Ordinul tău, viața nu-i niciodată ușoară. Mulți dintre Frații tăi nu vor rezista delirului sau vor fi schilodiți înainte să fie chemați printre Plecați. Știi asta?

Vaelin aprobă din cap.

— Da.

— Îți face cinste că ai decis să rămâi, deși ai fi putut pleca fără ca asta să-ți fi pătat defel caracterul. Devotamentul tău față de Credință nu va fi uitat.

Fără niciun motiv aparent, Vaelin simți cuvintele acelea ca pe o amenințare, o amenințare de care Aspectul nici măcar nu era conștient. Se sili să spună:

— Mulțumesc.

După ce ieși, închise ușor ușa în urma lui, se rezemă cu spatele de ea și expiră ușurat. Pentru câteva secunde, nici nu-i observă pe ceilalți care se holbau la el. Păreau îngrijorați, mai cu seamă Dentos.

— Să m-ajute Credința! șopti Dentos, vizibil înspăimântat de înfățișarea lui Vaelin.

Vaelin se îndreptă, își fixă pe chip un surâs despre care știu că era jalnic și se îndepărtă, străduindu-se să nu se grăbească.

Cu excepția lui Dentos, Încercarea Cunoașterii așternu peste ei un nor apăsător. Caenis era tăcut, Barkus monosilabic, Nortah agresiv de caustic, iar Vaelin atât de preocupat de amintirile mamei sale, încât se pomeni străbătând restul zilei într-o pâclă mizerabilă, azvârlindu-i mâncare Scrijelitului și ferindu-se de câinele care voia să se joace, înainte de a se alătura celorlalți pentru un joc de „Cuțite“ lipsit de tragere de inimă pe câmpul de instrucție.

— Ce mai rahat a fost și ăsta, comentă Dentos, singurul dintre ei care părea să mai păstreze o urmă de bună dispoziție, și trimise un cuțit spre ținta azvârlită în sus de Barkus. Voioșia lui era cu atât mai iritantă, cu cât părea să ignore dispoziția tovarășilor săi. Vreau să zic că nu m-au

întrebat absolut nimic despre Ordin, ci doar despre maică-mea și locul unde am crescut. Lady Aspect, Elera, sau cum se numea, m-a întrebat dacă-mi este dor de casă. Dor de casă? De parcă aș *vrea* să mai mă-ntorc în haznaua aia!

Prinse ținta, își scoase cuțitul și o aruncă în aer pentru Nortah. Cuțitul acestuia o rată mult, ba chiar atât de mult încât fu cât pe-aci să-l lovească pe Dentos în cap.

— Ai grijă!

— Încetează să mai vorbești despre Încercare, rosti Nortah pe un ton amenințător.

— Care-i treaba? râse Dentos, cu adevărat uimit. Adică, vreau să spun, toți am trecut Încercarea, nu? Suntem aici și vom merge la iarmarocul de Miezul-verii.

Vaelin se întrebă de ce nu se gândise până atunci că ei toți trecuseră Încercarea? *Pentru că nu o simt ca pe un succes*, își dădu seama.

— Atât doar că noi nu vrem să vorbim despre asta, Dentos, zise el. Nouă nu ni s-a părut atât de ușor pe cât ți s-a părut ție. Cel mai bine ar fi dacă n-ai mai aminti niciodată despre ea.

Șase băieți din alte grupe căzuseră la Încercare și trebuiră să plece. Îi priviră a doua zi dimineață, forme gârbovite și întunecate prin ceață, ieșind tăcute pe poartă, purtându-și puținele bunuri în boccelele pe care li se îngăduiseră să le păstreze. Puteau fi auzite suspine care trezeau ecouri în curtea interioară. Era imposibil de spus care dintre băieți plângea, dacă o făcea unul sau toți. Părură să-și continue plânsul multă vreme, chiar și după ce dispăruseră din vedere.

— Eu n-aș vărsa nicio lacrimă, asta-i sigur, zise Nortah.

Erau pe zid, înveliți bine în mantii, așteptând ca soarele să spulbere cețurile și micul dejun să apară în sala de mese.

— Mă-ntreb unde vor merge, spuse Barkus. Mă-ntreb dacă *au* unde să se ducă.

— La Straja Tărâmului, replică Nortah. Este plină de respinși din Ordin. Poate că de-aia ne și urăsc atât de mult.

— Prostii! mârâi Dentos. Eu știu unde m-aș duce. Drept la docuri. M-aș îmbarca pe una dintre corăbiile mari care merg către apus. Unchiul Fantis așa a făcut, a plecat în apus pe o corabie și s-a întors putred de bogat. Mătăsuri și spițerii. Singurul om bogat din istoria satului nostru. Averea aia nu l-a ajutat însă deloc, fiindcă la un an după ce s-a-ntors a murit de sifilis, o boală pe care-o luase de la vreo târfă dintr-un port.

— Din ce-am auzit, zise Barkus, viața pe o corabie e cumplită. Mâncare proastă, bătăi cu biciul, muncă de dimineață până la căderea

nopții. Cumva ca în Ordin bănuiesc, mai puțin în privința mâncării. Eu cred că m-aș duce în codri și aș deveni un tâlhar faimos. Aș avea propria mea bandă, dar n-aș ucide pe nimeni. Le-aș fura doar aurul și nestematele, însă numai celor bogați. Săracilor n-ai ce să le furi.

— E limpede că te-ai gândit mult la asta, comentă Nortah sec.

— În viață ai nevoie de planuri. Dar voi? Unde v-ați duce?

Nortah se întoarse iarăși către poarta care rămăsese ascunsă în pâcla dimineții și chipul îi fu cuprins de o tânjală pe care Vaelin n-o mai văzuse până atunci.

— Acasă, răspunse el încetișor. M-aș duce acasă.

CAPITOLUL 5

La o săptămână după Încercarea Cunoașterii, maestrul Sollis îi duse într-o încăpere cavernoasă de lângă curtea interioară, în interiorul căreia era foarte cald și duhnea a fum și metal. Acolo îi aștepta maestrul Jestin, făurarul-șef al Ordinului, un bărbat rareori văzut. Era voinic și degaja forță și încredere, cu brațe musculoase încrucișate pe piept, cu trup hirsut însemnat de numeroase cicatrice roz, acolo unde îl atinseseră picături de metal topit scăpate din forjă. Impresionat de puterea lui evidentă, Vaelin se întrebă dacă simțise vreodată arsurile respective.

— Maestrul Jestin vă va făuri spadele, îi anunță Sollis. În următoarele două săptămâni veți lucra sub călăuzirea lui și veți ajuta la forjarea lor. Până când veți pleca din fierărie, toți veți avea spade pe care le veți purta pentru tot restul vieții voastre în Ordin. Este bine să țineți minte că maestrul Jestin nu are firea mea generoasă și iertătoare, așa că aveți grijă!

Rămași doar cu făurarul, băieții stătură tăcuți, în vreme ce el îi cercetă, privindu-i pe rând cu ochi albaștri, luminoși.

— Tu, îndreptă Jestin un deget gros și înnegrit către Barkus care se uita la un morman de ciocane de luptă recent făcute. Tu ai mai fost într-o fierărie.

Barkus șovăi.

— Ta… am crescut în preajma unei fierării, maestre.

Vaelin arcui o sprânceană spre Caenis. Ținând seama de faptul că Barkus respecta cu strictețe regulile și spunea puține sau nimic despre copilăria sa, era o surpriză să afle că tatăl lui fusese meșteșugar. Băieții ai căror tați aveau asemenea meserii nu obișnuiau să sfârșească în Ordin; un băiat cu viitor n-avea nevoie să caute o viață altundeva.

— Ai văzut vreodată cum se forja o spadă? întrebă Jestin.

— Nu, maestre. Se făceau doar cuțite, tăișuri pentru plug, multe potcoave și uneori sfârleze de vânt.

Chicoti. Maestrul Jestin nici măcar nu zâmbi.

— Sfârleaza de vânt este greu de făurit, zise el. Nu orice fierar o poate forja și doar maeștrilor făuritori le este îngăduit s-o facă. Este o regulă a Ghildei, fiindcă modelarea metalului pentru a citi cântecul vântului reprezintă o îndemânare rară. Știi asta, nu?

Barkus își feri ochii și Vaelin își dădu seama că băiatul fusese mustrat, cumva rușinat. Înțelese că între cei doi se transmisese ceva ce restul băieților nu puteau desluși. Era legat de locul și de arta care se

practica aici, însă știa că Barkus nu va spune un cuvânt despre asta. În felul său aparte, avea tot atât de multe secrete ca ei toți.

— Nu, maestre, răspunse băiatul.

— Locul acesta, spuse Jestin și-și desfăcu larg brațele pentru a cuprinde fierăria, face parte din Ordin, dar îmi aparține mie. Eu sunt regele, Aspectul, comandantul, lordul și stăpânul lui. Nu-i un loc pentru joacă. Nu-i un loc pentru pozne. Este un loc pentru muncă și învățătură. Ordinul vă cere să cunoașteți arta prelucrării metalului. Pentru a mânui o armă cu iscusință, trebuie să înțelegi natura făuririi ei, să faci parte din meșteșugul care a adus-o pe lume. Spadele pe care le veți făuri aici vă vor ține în viață și vor apăra Credința în anii ce vor urma. Munciți bine și veți avea o spadă pe care să vă bizuiți, o lamă puternică având tăișul îndeajuns de ascuțit pentru a tăia foaia de oțel. Munciți prost și spadele vi se vor rupe în prima bătălie și veți muri.

Își întoarse din nou ochii către Barkus și privirea lui rece păru întrebătoare.

— Credința este izvorul întregii noastre puteri, dar pentru a o sluji avem nevoie de oțel. Oțelul este instrumentul prin care cinstim Credința. Oțelul și sângele sunt viitorul vostru. Înțelegeți?

Toți murmurară aprobator, însă Vaelin știu că Barkus fusese singurul căruia îi fusese adresată întrebarea.

Restul zilei o petrecură încărcând cu lopata cărbuni în furnal și aducând în fierărie grămezi de drugi din fier de pe o căruță din curte. Maestrul Jestin stătu tot timpul la nicovală, iar barosul lui era un ritm constant, cântător, de metal pe metal; la răstimpuri, ridica ochii pentru a da instrucțiuni în mijlocul unei cascade de scântei. Lui Vaelin i se părea o muncă monotonă și aspră; gâtul îl ustura de la fum, iar urechile îi asurziseră de bubuiturile neîncetate ale barosului.

— Înțeleg acum de ce nu te bucura viața în fierărie, Barkus, comentă el pe când se întorceau rupți de oboseală spre dormitor la sfârșitul zilei.

— Așa-i, aprobă Dentos masându-și brațul care-l durea. Prefer oricând o zi de instrucție cu arcul.

Barkus nu zise nimic, ci rămase tăcut restul serii printre mormăiturile lor ostenite. Vaelin știa că abia îi auzea și că mintea lui continua să fie ațintită asupra întrebărilor maestrului Jestin: cea din vorbele lui și cea din ochii lui.

În ziua următoare reveniră în fierărie, unde ridicară și cărară din nou, transportând saci de cărbuni în încăperea mare ce slujea drept

magazie. Maestrul Jestin vorbi puțin, concentrându-se să cerceteze fiecare drug de fier adus de ei în ziua anterioară, ridicându-l spre lumină și trecându-și degetele în lungul său, după care fie că mormăia satisfăcut și-l punea înapoi în grămadă, fie că pufnea nervos și-l adăuga unei stive mici, dar care creștea constant, de drugi respinși.

— Ce tot caută la ei? întrebă Vaelin, icnind de efort când ridica alt sac în magazie. O bucată de fier nu-i ca oricare alta?

— Impurități, răspunse Barkus privindu-l pe Jestin. Drugii au fost forjați de alt maestru, cu mâini probabil mai puțin iscusite ca ale maestrului nostru. El verifică dacă nu cumva în amestec a fost pus prea mult fier prost.

— Și cum își poate da seama?

— În principal, prin pipăit. Drugii sunt făcuți din mai multe bucăți de fier bătute laolaltă, apoi răsucite și turtite. Forjarea lasă un model pe metal. Un fierar bun poate deosebi drugii de calitate de cei inferiori după modelul acela. Am auzit povești despre unii care puteau simți calitatea cu ajutorul mirosului.

— Tu ai putea face asta? La pipăit mă refer, nu la mirosit.

Barkus râse și Vaelin auzi o undă de tristețe în sunetul acela.

— Nici într-o mie de ani.

La amiază, maestrul Sollis apăru și le porunci să treacă pe câmpul de instrucție pentru antrenamente cu spada, spunându-le că trebuiau să-și păstreze deprinderile. Se mișcau greoi după truda din fierărie și toiagul lui îi pedepsi mai des decât de obicei, deși Vaelin constată că nu era la fel de dureros ca pe timpuri. Pentru o clipă se întrebă dacă Sollis îi lovea mai ușor, dar respinse numaidecât gândul acela. Maestrul Sollis nu devenise mai blând, ci ei deveniseră mai tari. *Ne-a modelat prin bătaie*, își dădu seama. *El este fierarul nostru.*

— E timpul s-aprindem forja, le spuse Jestin când reveniră în fierărie după un prânz târziu mâncat în grabă. În privința forjei un singur lucru trebuie să țineți minte. Ridică brațele și-și arătă numeroasele cicatrice care-i marcau mușchii puternici. Arde.

Îi puse să deșerte câțiva saci de cărbuni în cercul din cărămidă al vetrei, după care îi ceru lui Caenis s-o aprindă, o sarcină care necesita să se târască sub vatră și să dea foc lemnelor de stejar prin deschiderea de acolo. Vaelin ar fi refuzat, dar Caenis porni fără ezitare, ținând în mână lumânarea lungă. Reapăru după câteva clipe, murdar de funingine, însă nevătămat.

— Pare să se fi aprins, anunță el.

Maestrul Jestin îl ignoră și se ghemui pentru a inspecta flăcările care creșteau.

— Tu, arătă el cu bărbia spre Vaelin; nu le spunea niciodată pe nume, considerând, se pare, că reamintirea numelor reprezenta un efort inutil. La foale! Și tu, îl arătă cu degetul pe Nortah.

Lui Barkus, Dentos și Caenis le spuse să aștepte instrucțiuni.

Legănând într-o mână barosul greu și bont, Jestin ridică unul dintre drugii de fier din grămada de lângă nicovală.

— Lama spadelor de model asraelin, le explică el, se face din trei bare. Una groasă pentru mijloc și două mai subțiri pentru muchii. Ăsta, le arătă drugul pe care-l luase, este pentru muchie. Înainte de a se contopi cu celelalte, trebuie modelat. Muchia este partea cel mai greu de forjat din spadă, fiindcă trebuie să fie subțire, însă puternică, și fiindcă trebuie să taie, dar în același timp să reziste la loviturile altor spade. Uitați-vă la metal, uitați-vă cu atenție. Ținu drugul în fața fiecăruia dintre ei, pe rând, și glasul lui aspru și inegal era straniu de hipnotic. Vedeți punctulețele negre de aici?

Vaelin privi drugul și zări pistrui mici și negri prin masa gri întunecată a fierului.

— Se numesc „argintul stelelor“, deoarece strălucesc mai puternic decât cerurile când sunt vârâte în flacără, continuă Jestin. Dar nu-s argint, ci o formă de fier, de fier rar care provine din adâncurile pământului ca toate metalele — nu există pic de Beznă în el. El însă face spadele Ordinului mai puternice decât altele. Cu el, spadele voastre vor rezista unor lovituri ce le-ar face țăndări pe altele și, dacă sunt mânuite cu iscusință, vor tăia prin zale și armuri. Acesta este secretul nostru. Păziți-l bine!

Le făcu semn lui Vaelin și Nortah să înceapă să acționeze foalele și privi cum eforturile lor fură răsplătite de apariția treptată a unei străluciri roșu-portocalii intense în masa de cărbuni.

— Acum, zise el și ridică barosul. Priviți cu atenție, încercați și învățați.

Vaelin și Nortah începură să transpire abundent, muncind la mânerul greu din lemn al foalelor, iar căldura din fierărie creștea cu fiecare pală de aer pe care o trimiteau în forjă. Atmosfera părea să devină sufocantă și în același timp respirația era un efort în sine.

Haide odată, în numele Credinței, icni Vaelin cu sudoarea curgându-i pe brațele ce-l dureau, în timp ce maestrul aștepta… și aștepta.

Mulțumit în cele din urmă, Jestin luă drugul cu un clește din fier și-l vârî în forjă, așteptând până ce strălucirea roșu-portocalie curse în metal

și pe toată lungimea lui, și abia apoi îl scoase și-l așeză pe nicovală. Prima lovitură fu ușoară, cu puțin mai mult decât o ciocănitură, și ridică o jerbă de scântei. După aceea începu să lucreze cu adevărat; barosul se înălța și cobora cu precizia unui ritm de darabană, scânteile se ridicau în jurul lui și barosul părea uneori o ceață din cauza iuțelii izbiturilor. În mod ciudat, la început drugul strălucitor păru să se schimbe prea puțin, deși era posibil să fi devenit ceva mai lung până ce maestrul Jestin îl vârî din nou în forjă și gesticulă nervos spre Vaelin și Nortah să pompeze mai susținut.

Continuă așa parcă un ceas, deși era posibil să fi fost doar zece minute, cu maestrul ciocănind drugul, revenind cu el la forjă și ciocănind iarăși. Vaelin se trezi ducând dorul confortului dătător de vânătăi de pe câmpul de instrucție; luptele corp la corp pe sol înghețat erau preferabile muncii acesteia. Când Jestin le făcu semn să se oprească, amândoi se îndepărtară, împleticindu-se, de foale și scoaseră capetele pe ușă, trăgând în plămâni guri mari de aer cu gust dulce.

— Nemernicu-ncearcă să ne-omoare, icni Nortah.

— Înapoi, mârâi maestrul Jestin și ei se grăbiră să-l asculte. Trebuie să v-obișnuiți cu munca adevărată. Ia priviți. Ridică drugul, a cărui formă rotundă inițială se transformase într-o bară cu secțiune triunghiulară lungă de un metru. Asta-i o muchie. Pare grosolană, dar, contopită cu surorile ei, va fi tăioasă și gata de luptă.

Dentos și Caenis primiră ordinul să preia foalele și Jestin începu să lucreze cealaltă muchie, zăngănitul barosului răsunând ca un contrapunct la gâfâielile băieților care trudeau. După ce termină a doua muchie, trecu la drugul gros central și loviturile îi deveniră mai dure și mai rapide, lungind drugul pentru a fi egal cu muchiile, apoi călind lama și formându-i o creastă pe mijloc. Până termină, Caenis și Dentos erau gata să leșine, iar Barkus i se alătură lui Vaelin la foale. Fierarul luă un guseu și uni cele trei druguri la bază, pregătindu-le pentru îmbinare.

— Îmbinarea este proba făurarului de spade, îi anunță el. Este măiestria cel mai greu de învățat. O lovitură prea puternică va strica lama, pe când una prea ușoară nu va contopi drugii. Îi privi pe Vaelin și Barkus. Suflați tare și țineți focul fierbinte. Fără delăsare.

În vreme ce trudeau, Vaelin se ruga să se termine cât mai repede, când observă că privirea lui Barkus era ațintită asupra maestrului Jestin, ale cărui brațe se ridicau și coborau fără pauză, părând indiferent la durere, cu toată atenția concentrată asupra nicovalei. La început Vaelin se întrebă ce putea fi așa interesant, fiindcă la urma urmelor era pur și simplu un bărbat care lovea o bucată de metal cu un baros. Nu vedea nimic spectaculos în asta, nimic misterios. Însă urmărind privirea lui

Barkus, se pomeni el însuși tot mai absorbit de lama care căpăta formă, cei trei drugi alipindu-se laolaltă și transformându-se în unul singur sub forța barosului. Câteodată punctulețele de argintul stelelor se învăpăiau, când maestrul scotea lama din forjă, strălucind atât de puternic, încât trebuia să-și ferească ochii. Credea spusele fierarului că argintul stelelor era tot un metal, totuși era ceva neliniștitor.

— Tu, arătă Jestin din cap spre Nortah când termină de modelat vârful. Adu găleata mai aproape.

Nortah îl ascultă supus și apropie de nicovală căldarea grea din lemn; era plină până sus și apa i se vărsă peste picioare când se opri.

— Asta-i apă sărată, le spuse Jestin. O lamă călită în saramură va fi întotdeauna mai puternică decât una călită în apă dulce. Dați-vă îndărăt, fiindcă o să fiarbă.

Prinse zdravăn cu cleștii baza lamei și o afundă în găleată, care se învolbură și născu vălătuci de aburi când căldura se împrăștie prin apă. Bărbatul o ținu acolo până ce clocotul se domoli, după care scoase lama aburindă și o ridică, cercetând-o. Era neagră, cu metalul murdar de funingine, dar maestrul păru mulțumit. Muchiile erau drepte și vârful perfect simetric.

— Acum începe adevărata muncă, rosti el. Tu, se întoarse spre Caenis. Fiindcă ai aprins forja, poți s-o iei pe asta.

— Ăăă…, făcu Caenis întrebându-se neîndoielnic dacă era o cinste sau un blestem, mulțumesc, maestre.

Jestin duse lama în celălalt capăt al fierăriei și o așeză pe un banc de lângă o tocilă mare acționată de o pedală.

— O lamă nou forjată, îi anunță el, este doar pe jumătate creată. Ea trebuie ascuțită, lustruită și cizelată.

Îi ceru lui Caenis să stea la tocilă și s-o acționeze cu pedala, demonstrând cum să obțină un ritm bun, numărând „unu, doi, unu, doi“, înainte de a-i spune să mărească viteza și să apropie lama de piatră. Jerba instantanee de scântei îl făcu pe băiat să se retragă alarmat, însă Jestin îi porunci să continue, conducându-i mâinile în înclinarea corectă, apoi arătându-i cum să miște lama peste tocilă pentru a-i ascuți toată lungimea.

— Așa, mormăi el după o vreme când Caenis deveni îndeajuns de încrezător în sine pentru a deplasa singur lama. Câte zece minute pentru fiecare muchie, după aceea arată-mi ce ai făcut. Ceilalți, înapoi la forjă. Tu și tu, la foale…

În felul acela trudiră și asudară în fierărie șapte zile, pompând la foale, ascuțind muchii, lustruind și honuind lamele, până când funinginea dispăru și ele străluciră ca argintul. Niciunul dintre ei nu scăpă nears.

Vaelin avea o cicatrice alburie pe dosul mâini, acolo unde căzuse o picătură de metal topit; durerea și mirosul de arsură a propriei cărni fuseseră cu adevărat oribile. Ceilalți suferiseră răni similare, iar Dentos o pățise cel mai rău, fiindcă primise o jerbă de scântei în ochi într-un moment de neatenție la tocilă. Acestea îi lăsaseră cicatrice negre în jurul ochiului stâng, dar din fericire nu-i vătămaseră vederea.

În ciuda epuizării, a riscului unor răni care-l puteau desfigura și a monotoniei muncii, Vaelin era oarecum fascinat de proces. Exista o frumusețe aparte: nașterea treptată a lamelor de sub barosul maestrului Jestin, senzația tăișului apăsat pe tocilă, modelul care se ivea în lamă când o lustruia — volburi întunecate în cenușiul-albăstrui al oțelului, de parcă flăcările forjei fuseseră înghețate în metal.

— Modelul provine din contopirea drugilor, explică Barkus. Prin amestecare, tipurile diferite de metale lasă urme. Cred că argintul stelelor face urmele și mai vizibile în spadele Ordinului.

— Îmi place, zise Vaelin ridicând spre lumină lama pe jumătate lustruită. Este… interesantă.

— Nu-i decât metal, oftă Barkus și reveni la tocila unde își ascuțea propria spadă. Îl încălzești, îl bați cu barosul, îl modelezi. Nu-i niciun mister.

Vaelin își privi prietenul lucrând la tocilă, se uită la mâinile lui care se mișcau experte, honuind tăișul cu precizie. Când sosise rândul lui Barkus, maestrul Jestin nici măcar nu se sinchisise să-i arate cum să lucreze, ci-i întinsese pur și simplu lama și se îndepărtase. Cumva, priceperea lui Barkus era evidentă pentru fierar și ei doi vorbeau puțin, abia dacă schimbau câteva pufnete sau mormăieli de încuviințare, de parcă lucraseră împreună de mulți ani. Barkus însă nu dovedea nicio încântare în munca lui, nicio satisfacție. O deprinse destul de iute și iscusința lui o depășea cu mult pe ale lor, totuși chipul său era o mască deloc caracteristică de suferință îndârjită ori de câte ori se aflau în fierărie, luminându-se doar când ieșeau pe câmpul de instrucție sau erau în sala de mese.

În ziua următoare învățară să fixeze mânerele. Acestea erau deja făcute și aproape identice; maestrul Jestin le prinse de lame și le fixă cu trei cuie din fier prin limba care pătrundea în mâner. După aceea băieții fură puși să pilească extremitățile cuielor, pentru a fi totuna cu lemnul de stejar al mânerelor.

— Ați terminat aici, le zise Jestin la capătul zilei. Spadele sunt ale voastre. Folosiți-le bine.

Acela fusese singurul moment în care se apropiase de felul cum

vorbeau ceilalți maeștri. Reveni la forjă fără alt cuvânt. Băieții rămaseră locului nesiguri, ținându-și spadele și întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i răspundă în vreun fel.

— Ăăă, făcu Caenis, mulțumim pentru înțelepciune, maestre.

Jestin ridică pe nicovală un vârf de suliță neterminat și începu să acționeze foalele.

— Timpul petrecut de noi aici a fost foarte… continuă Caenis, dar Vaelin îl înghionti și-i făcu semn spre ușă.

Pe când ieșeau, Jestin rosti:

— Barkus Jeshua.

Ei se opriră și Barkus se răsuci, cu chip inexpresiv.

— Da, maestre.

— Ușa este mereu deschisă pentru tine, zise Jestin fără să se întoarcă. Un ajutor îmi este de folos.

— Îmi pare rău, maestre, răspunse Barkus sec. Mă tem că instruirea mea îmi lasă prea puțin timp liber.

Jestin lăsă foalele și ridică vârful suliței în forjă.

— Eu voi fi aici, la fel și forja, când te vei plictisi de sânge și rahat. Noi vom fi aici.

Barkus nu veni la cină, ceva ce niciunul dintre ei nu-și amintea să se mai fi întâmplat vreodată. După ce-și făcu vizita de seară la cușca Scrijelitului, Vaelin îl găsi pe zid.

— Ți-am adus niște resturi, spuse și-i întinse o pungă în care se aflau o plăcintă și câteva mere.

Barkus încuviință în chip de mulțumire, cu atenția fixată asupra râului pe care o barjă suia în amonte către Varinshold.

— Vrei să știi, zise el după o vreme.

Glasul lui nu avea umorul sau ironia obișnuită, însă Vaelin simți un fior, auzind o urmă îndepărtată de frică.

— Dacă vrei să-mi spui, îi răspunse. Toți avem secretele noastre.

— Așa cum este, de pildă, motivul pentru care tu porți eșarfa aceea.

Barkus arătă eșarfa Sellei de la gâtul lui. Vaelin o îndesă sub cămașă, ascunzând-o, și-l bătu pe umăr, apoi se întoarse să plece.

— Prima dată s-a-ntâmplat pe când aveam zece ani, rosti Barkus.

Vaelin se opri și-l așteptă să continue. În felul lui aparte, Barkus putea fi la fel de închis în sine ca toți ceilalți; avea să vorbească sau nu, iar îndemnurile sau rugămințile ar fi fost inutile.

— Tata m-a pus să lucrez în fierărie din copilărie, continuă Barkus după o tăcere scurtă. Îmi plăcea, îmi plăcea să-l văd modelând metalul,

îmi plăcea cum strălucea în forjă. Unii spun despre căile fierarilor că sunt misterioase. Pentru mine totul era evident, simplu. Înțelegeam totul. Tata aproape că n-a trebuit să mă învețe mare lucru, pentru că știam pur și simplu ce să fac. Puteam vedea forma pe care avea s-o ia metalul înainte de a cădea barosul, puteam spune dacă lama unui plug va tăia prin pământ sau se va înțepeni ori dacă o potcoavă va cădea de pe copită după numai câteva zile. Tata era mândru, o știam. Nu era un bărbat vorbăreț, nu semăn cu el, în privința asta am moștenit-o pe mama, dar știam că era mândru. Eu doream să-l fac să fie încă și mai mândru. Aveam în minte forme de pumnale, de spade, de topoare, și toate așteptau să fie forjate. Știam exact cum să le fac, știam exact amestecul potrivit de metale pe care să-l utilizez. De aceea, într-o noapte m-am strecurat în fierărie ca să făuresc una dintre formele acelea. Mă gândisem la un obiect mic, la un cuțit de vânătoare. Un cadou de Căderea-iernii pentru tata.

Tăcu și privi în noapte, în direcția barjei care continua să avanseze; în lumina slabă a felinarului de la provă, siluetele marinarilor se distingeau vag, ca niște fantasme.

— Așadar, îl îndemnă Vaelin, ai făcut jungherul. Însă tatăl tău s-a… înfuriat?

— Ah, nu s-a înfuriat, răspunse amar Barkus. S-a speriat. Lama fusese îndoită iar și iar pentru a-i conferi tărie, iar tăișul era îndeajuns de ascuțit pentru a reteza mătase sau pentru a străpunge armură. Era atât de lustruit, că-l puteai folosi ca oglindă. Surâsul care-i apăruse pe buze pieri. Tata l-a aruncat în râu și mi-a spus să nu povestesc despre el nimănui, niciodată.

Vaelin era derutat.

— Ar fi trebuit să fie mândru de un asemenea jungher, făurit de fiul lui. De ce să-l fi speriat?

— Tata văzuse multe în viață. El călătorise cu oastea Lordului, slujise pe corabia unui negustător în mările răsăritene, dar nu văzuse niciodată un jungher făurit într-o fierărie în care forja era rece.

Nedumerirea lui Vaelin spori.

— Atunci, cum ai…?

Ceva de pe fața celuilalt îl făcu să se oprească.

— Nilsaelinii sunt un popor măreț din multe puncte de vedere, continuă Barkus. Rezistenți, ospitalieri, buni la suflet. Dar ei se tem de Beznă mai presus de orice. În satul meu a trăit cândva o bătrână care putea să tămăduiască doar prin atingere sau așa se zicea. Era respectată pentru ce făcea, însă mereu temută. Când a sosit Mâna Roșie, ea n-a putut face nimic s-o oprească; au murit zeci de oameni, fiecare familie din sat a

pierdut pe cineva, totuși ea nu s-a-mbolnăvit. Au zăvorât-o în casa ei și i-au dat foc. Ruina este tot acolo, nimeni n-a mai avut curajul să construiască peste ea.

— Cum ai făurit jungherul acela, Barkus?

— Nu sunt sigur nici acum. Îmi amintesc cum am dat formă metalului pe nicovală, cu barosul în mână. Îmi amintesc cum am potrivit mânerul, însă nici în ruptul capului nu-mi amintesc să fi aprins forja. Parcă mă pierdusem când începusem să lucrez, de parcă aș fi fost o simplă unealtă, ca barosul… ca și cum ceva ar fi lucrat prin mine. Clătină din cap, tulburat de amintire. După aceea tata nu m-a mai lăsat să intru în fierărie. M-a dus la moș Kalus, crescătorul de cai, și i-a spus că se străduise din răsputeri să mă-nvețe, dar că din mine n-avea să iasă niciodată un fierar. L-a plătit cu cinci bănuți de aramă pe lună ca să mă învețe meseria lui.

— A încercat să te protejeze, zise Vaelin.

— Știu, totuși un băiat nu simte asta. Eu am simțit… că-i era frică de ce făcusem, de parcă era îngrijorat că-l voi face cumva de rușine. M-am gândit chiar că s-ar putea să fie gelos. De aceea am decis să-i arăt… să-i arăt ce puteam face cu adevărat. Am așteptat până a plecat să vândă mărfuri la iarmarocul de Miezul-verii și m-am întors în fierărie. Nu aveam metal cu care să lucrez, doar niște potcoave vechi și cuie. Tata lucrase tot metalul pe care-l avusese și plecase cu obiectele acelea la iarmaroc. De aceea am luat ce am găsit și am făcut ceva… ceva special.

— Ce anume? întrebă Vaelin, închipuindu-și spade mărețe și securi sclipitoare.

— O sfârlează de soare.

Vaelin se încruntă.

— Cum ai zis?

— Este ca o sfârlează de vânt, atât doar că nu arată direcția vântului, ci a soarelui. Indiferent unde s-ar fi aflat soarele pe cer, ai fi știut mereu ce oră a zilei era, chiar dacă cerul ar fi fost înnorat. Când soarele apunea, sfârleaza arăta spre pământ și-i urmărea drumul. Am împodobit-o cu flăcări ce ieșeau din mâner și altele.

Vaelin putea doar să bănuiască valoarea unui asemenea obiect, precum și tulburarea pe care ar fi stârnit-o într-un sat îngrozit de Beznă.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Nu știu, cred că tata a topit-o. Când s-a întors de la iarmaroc, i-am ieșit în întâmpinare și i-am arătat-o, simțindu-mă foarte mândru. El mi-a spus să-mi strâng bagajele. Mama era plecată la o mătușă, așa că n-a trebuit să-i explice. Doar credința știe ce i-a povestit când s-a întors și nu

m-a mai găsit. Am petrecut trei zile pe drum, apoi am luat o corabie către Varinshold, după care am ajuns aici. El a vorbit o vreme cu Aspectul și m-a lăsat la poartă. A spus că, dacă voi povesti vreodată cuiva ce pot face, cu siguranță voi fi omorât. A zis că aici voi fi în siguranță. Râse scurt. E greu de crezut că se gândea că mi-ar fi făcut vreo favoare. Uneori mă gândesc că s-a rătăcit pe drumul spre Casa celui de-al Cincilea Ordin.

Vaelin își alungă amintirea zgomotului de copite și, gândindu-se la povestea Sellei, rosti:

— A avut dreptate, Barkus. N-ar trebui să povestești asta nimănui. Probabil că n-ar fi trebuit să-mi povestești nici mie.

— De ce? O să mă omori?

Vaelin surâse fără veselie.

— Oricum n-o s-o fac azi.

Stătură pe zid în tăcere și priviră barja, până ajunse la meandrul râului și dispăru înapoia lui.

— Cred că el a știut, rosti Barkus. Mă refer la maestrul Jestin. Cred că el a putut simți ce pot să fac.

— Cum așa?

— Pentru că și eu am putut simți același lucru la el.

CAPITOLUL 6

Ziua următoare însemnă prima instrucție cu spadele noi. Lui Vaelin i se păru că jumătate din lecție fu dedicată metodei corecte de prindere a armei la spate, astfel încât să poată fi scoasă din teacă ducând mâna peste umăr.

— Mai strâns, Nysa. Sollis trase puternic de cureaua lui Caenis, făcându-l să icnească de durere. Chestia asta se slăbește într-o bătălie, o să vedeți în curând. Nu poți să ucizi un dușman, dacă te-mpiedici în propria spadă.

Petrecură mai bine de un ceas, învățând metoda corectă de tragere a spadei într-o mișcare iute și lină. Era mai greu decât păruse când îl priviseră pe maestrul Sollis. Curelușa din piele care ținea spada în teacă trebuia îndepărtată cu degetul mare, iar lama trebuia scoasă perfect fără să se agațe ori să te cresteze. Primele lor încercări fură atât de stângace, încât Sollis îi puse să alerge de două ori în jurul câmpului, iar greutatea nefamiliară a spadelor îi încetini și-i făcu stângaci.

— Mai repede, Sorna! îl lovi Sollis cu toiagul, pe când se împleticea. Și tu, Sendahl, mișcă mai iute din picioare!

Le ordonă după aceea să încerce din nou.

— Trebuie s-o faceți desăvârșit. Cu cât veți avea spada mai repede în mână, gata de folosit, cu atât este mai puțin probabil ca un ticălos să vă verse mațele.

Alergară de multe ori și încasară multe toiege pe spinări înainte ca maestrul să fie satisfăcut că începuseră să progreseze. Dintr-un motiv necunoscut, Vaelin și Nortah atrăgeau azi majoritatea furiei lui și toiagul se abătu asupra lor mai des decât asupra celorlalți. Vaelin bănui că erau pedepsiți pentru vreo vină de care uitaseră. Sollis proceda uneori așa, reamintindu-și adesea greșeli după săptămâni sau luni de zile.

După terminarea instrucției, îi înșirui și-i anunță:

— Mâine, flăcăiașilor, veți fi lăsați să mergeți la iarmarocul de Miezul-verii. S-ar putea ca unii băieți din cetate să-ncerce să se încaiere cu voi, pentru a-și dovedi ce grozavi sunt. Încercați să nu omorâți pe nimeni. Unele fete s-ar putea, de asemenea, să vă considere ca o nouă provocare. Sendahl și Sorna, voi rămâneți aici. Va fi o lecție pentru voi, ca să vă mișcați mai repede.

Strivit de dezamăgire și nedreptate, Vaelin nu izbuti decât să icnească șocat. Nortah însă nu șovăi în a-și exprima sentimentele.

— Cred că-i o glumă! strigă el. Și ceilalți s-au mișcat la fel de prost

ca noi. Noi de ce să rămânem?

Furia nu i se domolise defel nici mai târziu, când stătea pe pat și-și îngrijea falca învinețită care-l durea.

— Dintotdeauna nemernicul m-a urât mai mult decât pe voi.

— El îi urăște pe toți, replică Barkus. Tu și Vaelin ați avut pur și simplu ghinion azi.

— Nu, asta-i pentru că tata este Primul Sfetnic al regelui. Sunt sigur!

— Dacă bătrânul tău i-așa de mare și tare, cum se face că nu te poate scoate din Ordin? întrebă Dentos. E clar că ție nu-ți place aici.

— De unde să știu eu? explodă Nortah. Nu eu l-am rugat să mă trimită-n haznaua asta. Nu eu am cerut să fiu înghețat, aproape omorât de mai bine de zece ori, bătut în fiecare zi, să trăiesc în cocina asta cu țărani… Tăcu și, cu un aer jalnic, se ghemui pe pat având capul îngropat în pernă. Crezusem că mă vor lăsa să plec după Încercarea Cunoașterii, mormăi apoi cu glas înfundat, mai mult pentru sine decât pentru ceilalți. Când mi-au văzut inima… Însă blestemata aia de femeie a zis că mă aflu acolo unde Credința are nevoie de mine. Am început chiar să mint la toate întrebările, dar nu m-au lăsat să plec. Porcul ăla de Hendril a zis că al Șaselea Ordin va avea de câștigat păstrând în rândurile sale pe cineva de rangul meu.

Tăcu apoi, tot ascunzându-și chipul. Barkus se apropie, ca să-l bată pe umăr, dar Vaelin îl opri cu un gest din cap. Trase de sub pat sipețelul din stejar, obiectul lui cel mai de preț alături de eșarfa Sellei, pe care-l șterpelise din spatele unei căruțe lăsate de un negustor neglijent lângă poarta din față. Îl descuie și scoase o pungă din piele în care se aflau toate monedele pe care le găsise, câștigase sau furase de-a lungul anilor. I-o azvârli lui Caenis.

— Să-mi aduci niște bomboane. Și o pereche de cizme din piele moale, dacă găsești vreunele pe măsura mea.

Zorii dimineții erau încărcați de ceață, o pâclă albăstruie moale și grea, care atârna peste ogoarele din jur, așteptând soarele verii s-o ardă și s-o risipească. Vaelin și Nortah tăcură îndurerați pe durata micului dejun, iar ceilalți se străduiră să nu pară prea nerăbdători să plece la iarmaroc.

— Credeți că vor fi urși? întrebă Dentos într-o doară.

— Eu zic că da, răspunse Caenis. Întotdeauna la iarmarocul de Miezul-verii sunt urși. Bețivanii se iau la trântă cu ei pentru bani. Și multe altele… Când am fost eu, era un scamator din Imperiul alpiran care putea face un șarpe să danseze, cântându-i la fluier.

Vaelin fusese dus la iarmaroc în fiecare an înainte ca tatăl lui să-l predea Ordinului și avea amintiri vii cu dansatori, jongleri, ghicitori, acrobați și o mie de alte minuni prin vălmășagul de sunete și mirosuri. Nu-și dăduse seama până atunci cât de mult dorise să le revadă pe toate, să atingă ceva din copilăria lui și să le compare cu volbura de culori și veselie pe care o ținea minte.

— Regele va fi acolo, îi spuse el lui Caenis, amintindu-și o imagine îndepărtată a pavilionului regal, din care Janus și familia lui priveau întrecerile de pe câmpul de turnire.

Erau curse de cai, trânte, lupte cu pumnii goi, tir cu arcul… iar învingătorii primeau o panglică roșie din mâna regelui. Răsplata păruse sărăcăcioasă pentru atâta efort, însă toți câștigătorii erau destul de fericiți.

— Poate că te vei apropia îndeajuns pentru a-i îngădui să te folosească drept preș pentru picioare, spuse Nortah. Ți-ar plăcea asta, nu-i așa?

Caenis păru netulburat.

— Nu-i vina mea că nu ți s-a îngăduit să mergi, Frate, răspunse el blajin.

Nortah păru pe punctul de a rosti altă insultă, dar se mulțumi să-și împingă farfuria într-o parte și se ridică de la masă, ieșind din sală cu chipul schimonosit într-o mască de mânie.

— Nu i-a căzut deloc bine, observă Barkus.

După masă, Vaelin se despărți de ei în curtea interioară, mulțumit de efortul pe care-l depuneau în aparenta lor ezitare.

— Dacă vrei, începu Caenis cu greu, o să… rămân și eu.

Vaelin fu mișcat de oferta aceea, știind cât de mult dorea să-l vadă pe rege.

— Dacă nu te duci, cum o să-mi capăt cizmele?

Le strânse mâna tuturor și flutură din braț când ei porniră către poarta principală.

Merse după aceea la Scrijelit și, spre surprinderea lui, descoperi că dulăul își făcuse un nou prieten, o cățea-lup asraelină aproape tot atât de înaltă cât el, deși nici pe departe la fel de musculoasă.

— A intrat în cușca lui acum câteva nopți, îi spuse maestrul Jeklin. Doar credința știe cum! M-a mirat că n-a omorât-o pe loc. Cred că-și dorea tovărășie. M-am gândit să-i las în pace, poate că peste câteva luni vom avea pui.

Scrijelitul fu la fel de fericit ca întotdeauna la vederea lui Vaelin, iar cățeaua fu precaută, însă domolită de încântarea dulăului. Vaelin le aruncă bucățele și observă că ea nu mânca decât după Scrijelit.

— Se teme de el, comentă băiatul.

— Are și de ce, încuviință mulțumit Jeklin, totuși nu se poate ține departe. Așa sunt uneori cățelele, își aleg un partener și nu mai pleacă, indiferent ce ar face el. Tipic pentru femei, nu?

Izbucni în râs. Vaelin, care nu știa la ce se referea, râse de asemenea, politicos.

— Deci n-ai plecat la iarmaroc? continuă Jeklin, îndepărtându-se ca să arunce mâncare celor trei terrieri nilsaelini pe care-i ținea în capătul îndepărtat al șirului de cuști.

Erau animale amăgitor de frumoase, cu boturi scurte și ascuțite, și ochi mari, cafenii, dar se repezeau să muște sălbatic orice mâini se apropiau prea mult. Maestrul Jeklin îi ținea pentru vânătoarea de iepuri la care excelau.

— Maestrul Sollis a considerat că am lâncezit la instrucția cu spada, explică Vaelin.

Jeklin țâțâi dezaprobator.

— N-o să ajungi niciodată un Frate dacă nu te străduiești din răsputeri. Desigur, pe vremea mea te-ar fi bătut cu biciul pentru cai dacă ai fi lâncezit. Zece lovituri pentru prima ofensă, alte zece pentru fiecare ofensă ulterioară. În fiecare an pierdeam zece până la doisprezece Frați din cauza biciuielilor. Suspină apăsat, încărcat de nostalgie. Păcat totuși c-o să pierzi iarmarocul. Se vând acolo niște câini excelenți. O să mă duc și eu, după ce termin aici. Va fi însă o îmbulzeală teribilă, din cauza execuției și a celorlalte evenimente.

Aruncă niște carne în cușca terrierilor, provocând o explozie de schelălăituri și mârâituri, când se luptară între ei pentru hrană. Jeklin chicoti, privindu-i.

— Execuție, maestre? întrebă Vaelin.

— Poftim? Ah, da, regele a poruncit să fie spânzurat Primul Sfetnic. Trădare și corupție, lucruri obișnuite. Toți din Tărâm îl urăsc pe nemernic. Din cauza taxelor, pricepi?

Vaelin simți că i se usucă gura și inima i se prăbuși în gol. *Tatăl lui Nortah. Îl vor omorî pe tatăl lui Nortah. De aceea ne-a ținut Sollis aici. M-a ținut și pe mine, ca să nu se trezească bănuieli… Ca eu să fiu aici când va sosi vestea*. Se uită cu atenție la Jeklin.

— Maestrul Sollis a trecut pe aici de dimineață? întrebă el.

Jeklin nu-l privi, ci continuă să le surâdă câinilor.

— Maestrul Sollis este foarte înțelept. Ar trebui să-l apreciați mai mult.

— *Eu* trebuie să-i spun? scrâșni Vaelin.

Jeklin nu răspunse, ci se mulțumi să miște o bucată de carne printre barele cuștii, chicotind înfundat de fiecare dată când terrierii săreau spre ea.

— Ăăă… Vaelin se poticni în cuvinte, apoi își drese glasul și se retrase cu spatele către ușă. Scuze, maestre.

Jeklin flutură din braț fără să se întoarcă, râzând afectuos către câinii care se încăieraseră.

— Monștrilor!

Traversând curtea interioară, Vaelin simți că povara responsabilității l-ar fi putut strivi de caldarâm. Brusc, îi urî pe Sollis și pe Aspect. *Conducere?* gândi el amar. *O puteți păstra voi.*

Îl fulgeră brusc alt gând, o bănuială care spori pe când urca fără chef scara în spirală spre camera din turn: imaginea feței lui Nortah care se furișa afară din sala de mese. Atunci Vaelin nu văzuse decât furie, dar acum își dădu seama că mai existase ceva, un sentiment de hotărâre, de fermitate…

Se opri, când înțelegerea îl izbi. *Oh, te rog, nu, pe Credință*!

Urcă în goană treptele și năvăli în odaie, iar panica îl făcu să urle:

— NORTAH!

Odaia era pustie. *Poate că-i la grajduri. Îi plac caii…*

După aceea văzu fereastra deschisă și cearșafurile și păturile lipsă de pe paturile lor. Aplecându-se peste pervaz, le zări, înnodate, legănându-se la șase metri mai jos, de unde ar mai fi fost doar cinci metri până la acoperișul corpului de gardă al porții de miazănoapte, iar de acolo încă vreo trei metri până la pământ. Pentru Nortah, ca de altfel pentru ei toți, ar fi fost floare la ureche. Pâclele dimineții i-ar fi îngăduit să se strecoare pe sub nasurile Fraților de pe zid, preocupați în mare parte de așteptarea micului dejun.

Pentru o clipă fugară, Vaelin se gândi să-l caute pe maestrul Sollis sau pe Aspect, apoi renunță la ideea aceea. Pedeapsa lui Nortah avea să fie aspră și el deținea deja un avans de cel puțin jumătate de oră. În plus, nu știa nici măcar dacă Sollis sau Aspectul se aflau în Casă; puteau fi și ei la iarmaroc. După care altă posibilitate îi răsună puternic și teribil de clar în minte: *Și dacă el ajunge acolo primul? Dacă vede*?

Vaelin luă iute o ploscă de apă și trei cuțite, apoi își fixă spada peste spate. Se duse la fereastră, prinse în mâini frânghia lui Nortah și începu să coboare. După cum se așteptase, fu lesne și ajunse parcă aproape imediat pe pământ. Întrucât cețurile se ridicaseră aproape complet, trebuia să aibă grijă să nu fie zărit și rămase lipit cu spatele de zid, până când Fratele de pe meterezele de deasupra, un băiat de șaptesprezece ani cu o expresie

plictisită pe față, se îndepărtă, apoi sprintă cât putu de iute către copaci. Distanța ar fi părut scurtă pe câmpul de instrucție, poate că nu erau nici două sute de metri până la pădure, dar i se părură aproape doi kilometri, așteptându-se în fiecare clipă să audă un strigăt de alarmă de pe zid sau chiar zbârnâitul unei săgeți. De la distanța aceea, puțini Frați ar fi dat greș. Ajunse ușurat sub umbra răcoroasă a arborilor și-și reduse viteza sprintului la jumătate; continua să alerge mai iute decât era confortabil, însă nu-și putea îngădui să piardă timp. Rămase în pădure aproape un kilometru, după care ieși în drum.

Drumul era mai animat decât îl văzuse vreodată, plin de țărani care duceau la iarmaroc căruțe încărcate cu produse, familii care făceau călătoria aceasta anuală pentru a asista la întrecerile și numeroasele spectacole; fără îndoială, anul acesta promisiunea execuției unui Prim Sfetnic adăuga ocaziei o anumită picanterie. Niciun călător nu părea înspăimântat de idee. Vaelin văzu peste tot chipuri vesele, zâmbitoare, ba trecu chiar pe lângă o căruță plină cu bărbați ce păreau a fi pădurari, judecând după topoarele lor, care zbierau în gura mare versuri născocite despre apropiatul eveniment:

Se numea Artis Sendahl
Era un țap lacom și bătrân.
Regele l-a scotocit în pungă
Și i-a lungit gâtul hapsân.

— Nu mai fugi așa tare, băiete! îi strigă un pădurar când trecu pe lângă ei și se clătină, ducând la gură o ploscă din gresie. N-au cum să-l strângă de grumaz pe ticălos până n-ajungem și noi acolo. Cineva trebuie să taie lemnele pentru foc!

Ceilalți pădurari hohotiră încântați, iar Vaelin alergă mai departe, împotrivindu-se tentației de a vedea cum mai putea un bețiv să taie lemne cu degetele rupte.

Cu mult înainte de a zări ceva, auzi un muget surd din spatele dealului următor, zgomotul a o mie de glasuri ce vorbeau în același timp. Când fusese copil, crezuse că era un monstru și se ghemuise speriat în brațele mamei.

— Șșș, rostise ea mângâindu-i părul și întorcându-i capul cu blândețe când ajunseră pe culmea dealului. Privește, Vaelin. Uită-te la mulțime.

Băiețașului îi păruse că toți supușii Tărâmului veniseră pe câmpia întinsă de sub zidurile cetății Varinshold pentru a se bucura de binecuvântările verii, o puzderie care se întindea pe câteva hectare. Acum

Vaelin constată cu uimire că mulțimea era chiar mai mare decât ținuse minte, întinzându-se pe toată lungimea zidului de apus al cetății; o pâclă de răsuflări amestecate cu fum de lemn atârna peste gloată, iar din covorul de trupuri se înălțau corturi și tende viu colorate. Pentru un tânăr care petrecuse mare parte a ultimilor patru ani în fortăreața strâmtă a Casei Ordinului, era aproape copleșitor.

Cum l-aș putea găsi aici? se întrebă el. Dinapoia lui se auzi iar cântecul pădurarilor beți, a căror căruță îl ajunse din urmă; continuau să se bucure de moartea sfetnicului regelui. *Nu-l caută pe el*, înțelese Vaelin. *Caută eșafodul. Nortah va fi acolo*.

Pătrunderea în mulțime fu o experiență stranie, care îmbina euforia cu frământarea, gloata cuprinzându-l într-o masă de corpuri mișcătoare și izuri nefamiliare. Peste tot erau vânzători, ale căror strigăte abia se auzeau peste hărmălaie, vânzând de toate, de la cărnuri dulci la vase de ceramică. Ici-colo, pâlcuri de spectatori se strânseseră în jurul actorilor și cântăreților, jonglerilor, acrobaților și scamatorilor, care atrăgeau fie ovații și aplauze, fie fluierături și huiduieli. Vaelin se străduia să nu se lase distras, dar se pomeni oprindu-se înaintea reprezentațiilor mai spectaculoase. Un bărbat cu mușchi imenși sufla flăcări din gură, iar un altul cu piele tuciurie, în veșminte din mătase, scotea flecuștețe din urechile spectatorilor. Vaelin zăbovea câteva secunde, după care-și amintea care-i era misiunea și pornea mai departe rușinat. Când se opri, uluit de vederea unei femei pe jumătate dezbrăcată care făcea tumbe, simți o mână strecurându-se sub mantia sa. Era iscusită, ușoară ca fulgul, scotocitoare. Înhățâ încheietura intrusului cu mâna lui stângă și-l împinse pe hoț în față, punându-i în același timp piedică la piciorul stâng. Pungașul căzu grămadă, icnind dureros. Era un băiat micuț, slăbănog, în zdrențe. Ridică ochii spre Vaelin și mârâi, încercând să-l lovească cu mâna lui liberă și în același timp să se desprindă, cu disperare.

— Ha, șuțule! hohoti cu răutate cineva din mulțime. Ar fi trebuit să te ducă mintea să nu te pui cu cineva din Ordin.

La auzul cuvântului Ordin, străduințele băiatului de a se elibera se dublară și căută să zgârie sau să muște mâna lui Vaelin.

— Omoară-l, Frate, sugeră un trecător. Cu cât împuținăm hoții din cetate, cu-atât e mai bine.

Vaelin îl ignoră și-l trase pe hoț, făcându-l să se ridice în picioare; fu ușor, deoarece băiatul nu era decât piele și os.

— Mai trebuie să exersezi, i se adresă.

— ’te-n mă-ta! scuipă băiatul zvârcolindu-se din răsputeri. Tu nu

ești un Frate adevărat. Ești un băiat frățior. Nu ești cu nimic mai bun ca mine.

— Ăsta chiar că merită o bătaie bună, pufni un bărbat din mulțime și se pregăti să-i tragă o scatoalcă.

— Dispari! porunci Vaelin.

Bărbatul, un ins grăsun cu barbă mare, înmuiată în bere, și ochii tulburi ai cuiva atins de aburii băuturii, îl privi scurt, apoi se îndepărtă iute. La paisprezece ani, Vaelin era deja mai înalt ca majoritatea bărbaților și regimul din Ordin îl făcuse lat în umeri și subțire în talie. Se uită pe rând la ceilalți spectatori, care se opriseră pentru a asista la un posibil spectacol. Toți plecară fără un cuvânt. *Nu-i vorba doar despre mine*, decise Vaelin. *Ei se tem de Ordin*.

— Dă-mi drumul, bastardule, vorbi băiatul, cu teama și furia colorându-i glasul în egală măsură. Obosise, zbătându-se în strânsoarea lui Vaelin, și chipul îi era acum o mască de furie neputincioasă, mânjită de funingine. Să știi c-am prieteni, oameni cu care nu-i bine să te pui…

— Și eu am prieteni, zise Vaelin. Îl caut chiar acum pe unul. Unde-i eșafodul?

Chipul băiatului se schimonosi într-o încruntătură nedumerită.

— Ce-i aia?

— Eșafodul pe care o să-l spânzure pe sfetnicul regelui. Unde-i?

Încruntătura băiatului se transformă într-o expresie șireată.

— Ce-am de câștigat?

Vaelin își intensifică strânsoarea.

— Să nu-ți rup încheietura.

— Bastard mizerabil din Ordin! mormăi băiatul posac. Rupe-mi încheietura, dacă vrei. Rupe-mi tot brațul. Ce mai contează, de fapt?

Vaelin îl privi în ochi și zări teamă și mânie, dar și încă ceva care-l făcu să-și slăbească strânsoarea: sfidare. Băiatul era îndeajuns de mândru pentru a nu fi victima propriei frici. Văzu cât de destrămate și zdrențuite îi erau veșmintele și mai observă glodul care-i acoperea picioarele desculțe. *Poate că mândria este tot ce are*.

— O să-ți dau drumul, îi zise hoțului, dar să știi că dacă fugi, o să te prind. Îl trase mai aproape de el, până când fețele aproape li se atinseră. Mă crezi?

Băiatul se gârbovi parcă puțintel și încuviință dând din cap.

— Da.

Vaelin își desfăcu strânsoarea. Îl văzu pe băiat luptându-se cu impulsul instinctiv de a fugi, după care își masă încheietura și se retrase un pas.

— Cum te numești? îl întrebă.

— Frentis, îi răspunse celălalt precaut. Dar tu?

— Vaelin Al Sorna.

În ochii lui Frentis licări o scânteie de recunoaștere. Până și el, aflat pe treapta cea mai de jos a ierarhiei cetății, auzise de Lordul Bătăliilor.

— Ia! Vaelin scoase din buzunar un cuțit pentru aruncat și i-l întinse. Asta-i tot ce am. Mai primești două când îmi arăți eșafodul.

Frentis examină curios cuțitul.

— Ce-i ăsta?

— Un cuțit pe care să-l arunci.

— Poți s-omori pe cineva cu el?

— Numai după foarte mult antrenament.

Frentis atinse vârful cuțitului, apoi țuguie buzele de durere și-și linse degetul însângerat când descoperi că era mai ascuțit decât părea.

— Să mă-nveți, mormăi el cu degetul în gură. Să mă-nveți să-l arunc și-ți arăt spânzurătoarea.

— După, spuse Vaelin și, simțind neîncrederea băiatului, adăugă: Îmi dau cuvântul.

Cuvântul Ordinului părea să fie important pentru Frentis, a cărui suspiciune se reduse, totuși nu dispăru complet.

— Pe-aici, zise el întorcându-se și pătrunzând în mulțime. Stai aproape.

Vaelin îl urmă prin masa de oameni, pierzându-l uneori în aglomerație, pentru a-l regăsi la numai câțiva metri mai încolo, așteptând nerăbdător și mormăindu-i să țină pasul cu el.

— Pe voi nu vă-nvață cum să urmăriți oameni? îl întrebă în timp ce se strecurau printr-o masă foarte deasă de spectatori care căscau gura la un urs dansator.

— Ne-nvață cum să luptăm, replică Vaelin. Nu sunt… obișnuit cu așa mulți oameni. N-am mai fost în cetate de patru ani.

— Băftosule! Mi-aș da oușorul drept dac-aș putea să nu mai văd niciodată haznaua asta.

— N-ai mai fost niciodată altundeva?

Frentis îi aruncă o privire care-l anunța că-l considera idiot.

— Cum să nu, am corabia mea cu care mă plimb pe râu. Merg oriunde am chef.

Păru că înotară o veșnicie prin gloată, înainte ca Frentis să se oprească și să arate un cadru din lemn care se înălța deasupra mulțimii, la o sută de metri depărtare.

— Uite-o! Acolo o să-i lungească gâtul amărâtului. De fapt, de ce-l

spânzură?

— Nu știu, răspunse sincer Vaelin. Îi dădu băiatului cele două cuțite pe care i le făgăduise. Vino la Casa Ordinului în seara de eltrian și-o să te învăț cum să le folosești. Așteaptă lângă poarta de miazănoapte și te găsesc eu.

Frentis încuviință și cuțitele îi dispărură iute sub zdrențe.

— Vrei să te uiți cum îl spânzură?

Vaelin se îndepărtă de el și cercetă cu ochii mulțimea.

— Sper că nu.

Căută vreun sfert de ceas, uitându-se la fiecare chip, privind după orice semn al lui Nortah, dar nu găsi nimic. N-ar fi trebuit să fie surprins, fiindcă ei toți cunoșteau căi prin care să evite privirile iscoditoare, moduri subtile prin care să devină de nerecunoscut, inși obișnuiți din mulțime. Se opri lângă un spectacol de păpuși și simți cum în măruntaie îi creștea un ghem tot mai mare de panică. *Unde este*?

— Binecuvântate suflete ale Plecaților, rostea păpușarul pe un ton prefăcut tragic, ghemuind marioneta din lemn de pe scenă într-o postură de deznădejde. Așa este, am fost Necredincios, însă nici chiar un mizerabil ca mine nu merită soarta aceasta.

Kerlis Necredinciosul. Vaelin cunoștea istoria, deoarece era una dintre favoritele mamei lui. Kerlis tăgăduise Credința și fusese blestemat să trăiască veșnic, până când Plecații consimțeau să-i îngăduie să intre în Lumea de Dincolo. Se spunea că el continua să rătăcească prin lume, căutându-și Credința, totuși negăsind-o niciodată.

— Singur ți-ai clădit soarta, Necredinciosule, intonă păpușarul agitând capetele din lemn care-i reprezentau pe Plecați. Noi nu te judecăm. Tu singur te judeci. Găsește-ți Credința și te vom primi…

Distras pentru moment de îndemânarea păpușarului și de măiestria evidentă a marionetelor, Vaelin se sili să revină cu atenția asupra oamenilor. *Privește*, își spuse. *Concentrează-te. El este aici. Trebuie să fie*.

Căutarea i se opri când îi atrase atenția un chip din rândul spectatorilor, un bărbat trecut de treizeci de ani, cu trăsături zvelte, puternice și privire tristă. O privire familiară. *Erlin*! Vaelin se holbă uluit. *S-a-ntors aici. A-nnebunit*?

Erlin părea pe deplin fascinat de spectacolul de păpuși, iar ochii lui triști erau complet absorbiți. Vaelin căzu pe gânduri, neștiind ce să facă. Să-i vorbească? Să-l ignore? Să-l omoare? Gânduri negre îi fulgerară prin minte, mânate de panică. *I-am ajutat pe el și pe fată. Dacă-l prind…* Imaginea chipului Sellei și atingerea eșarfei ei în jurul gâtului îi limpeziră

rațiunea. *Îndepărtează-te,* decise el. *Este mai bine dacă te prefaci că nu l-ai văzut deloc…*

În aceeași clipă Erlin ridică privirea, îl văzu și ochii i se rotunjiră recunoscându-l și alarmându-se. Mai aruncă o uitătură către spectacolul de păpuși, pe față îi apăru un vălmășag indescifrabil de emoții, după care se întoarse și dispăru în mulțime. Vaelin simți imboldul de a se lua după el, de a afla dacă Sella era sănătoasă, dar, când făcu primul pas, un strigăt răsună îndărătul lui, urmat de zăngănit de spade. Proveneau de la cincizeci de metri depărtare, în apropierea eșafodului.

Oamenii se înghesuiră în jurul locului acela și Vaelin fu silit să-și croiască drum cu forța, stârnind icnete de durere și insulte, întrucât disperarea îi alungase orice urmă de blândețe.

— Ce făcea? întrebă cineva.

— Încerca să treacă prin cordon, răspunse alt glas. Tare ciudat. Nu-i tocmai ce te-ai fi așteptat de la un Frate.

— Crezi că-l vor spânzura și pe el?

Reuși până la urmă să străbată mulțimea de oameni și încremeni. În fața lui se aflau cinci soldați din Regimentul 27 Călăreți, judecând după penele negre din tunicile lor care le atrăseseră porecla Șoimii-negri. Bine cunoscuți ca favoriți ai regelui în urma serviciilor aduse în timpul războaielor de unificare, Șoimii-negri primeau adesea cinstea de a asigura ordinea la evenimente publice sau ceremonii. Unul dintre ei, cel mai voinic, își trecuse brațul în jurul grumazului lui Nortah, în timp ce doi camarazi ai lui încercau să-l potolească pe băiat. Un al patrulea era puțin mai retras, cu spada ridicată, gata să lovească.

— În numele Credinței, răcni el, țineți-l locului pe bastard!

Toți aveau vânătăi sau tăieturi, dovedind că Nortah nu fusese capturat cu ușurință. Al cincilea soldat era îngenuncheat în apropiere și-și apăsa palma pe o rană însângerată din braț, pământiu la față de durere și încordat de furie.

— Omoară-l pe nenorocit! mârâi el. M-a schilodit, nemernicul!

Văzându-l pe bărbatul cu spadă că duce brațul îndărăt, Vaelin acționă fără să gândească. Ultimul lui cuțit pentru aruncat îi părăsi mâna înainte să fi știut că-l scosese de sub mantie. Fu cea mai bună aruncare pe care o reușise vreodată și vârful său îl lovi pe soldat sub încheietură. Spada căzu instantaneu pe pământ și bărbatul icni văzând bucata de metal strălucitor care-i străpunsese mâna.

Vaelin era deja în mișcare, cu spada șuierând din teaca de pe spate. Unul dintre cei care-l țineau pe Nortah de brațe îi dădu drumul și bâjbâi la brâu după propria armă. Nortah întrezări ocazia și-și roti cotul, izbindu-l

în față, astfel că-l trimise clătinându-se în calea loviturii de picior a lui Vaelin. Soldatul se mai împletici câțiva pași, cu sângele revărsându-se abundent din nas și gură, înainte de a se prăvăli greoi.

Nortah smulse un cuțit pentru aruncat de la brâu și lovi spre spate, afundând lama adânc în coapsa celui care-l strângea de gât și silindu-l să-i dea drumul. Vaelin se apropie și-l doborî cu o lovitură în tâmplă cu mânerul spadei. Ultimul Șoim-negru îl eliberase pe Nortah și se retrăgea, cu spada scoasă, al cărei vârf tremurător oscila între ei.

— Voi… se bâlbâi el …încălcați pacea regelui. Sunteți ares…

Nortah acționă cu viteză orbitoare, se eschivă pe sub spadă și-l izbi cu pumnul în față. Alte două lovituri, și soldatul nu se mai ridică de la pământ.

— Șoimi? scuipă el pe bărbatul lipsit de cunoștință. Mai degrabă niște oi. Se întoarse către Vaelin și în ochi îi licări o disperare isterică. Mulțumesc. Haide, se răsuci apoi sălbatic. Trebuie să-l salvăm pe ta…

Pumnul lui Vaelin îl izbi sub ureche, o lovitură pe care o învățaseră după multe lecții dureroase de la maestrul Intris, care trimitea victima în lumea viselor, dar fără vătămări de durată.

Vaelin îngenunche lângă prietenul lui și-i controlă pulsul la gât.

— Îmi pare rău, Frate, murmură el înainte de a-și vârî spada în teacă și a-l ridica, așezându-și cu greutate pe umăr forma lui inertă.

Era mai voinic decât Nortah, totuși greutatea acestuia era o povară substanțială când porni spre cordonul de spectatori uluiți. Niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt când le făcu semn să-i deschidă calea.

— Stai! se auzi răcnetul unei comenzi, care sparse liniștea ca sticla, iar șocul mulțimii lăsă loc unui vacarm bolborosit de neînțelegere și stupoare.

— Au bătut cinci Șoimi-negri, numai ei doi…

— N-am mai văzut niciodată…

— Lovirea unui soldat înseamnă trădare. Așa spune edictul regelui…

— STAI! răsună din nou vocea care răzbătu prin hărmălaie.

Privind în jur, Vaelin zări un călăreț care dădea pinteni bidiviului său printre oameni, lovind la răstimpuri cu cravașa într-o parte și alta pentru a înainta mai repede.

— Faceți loc! porunci el. Oamenii regelui. Faceți loc!

Când ieși din gloată, își opri calul și Vaelin îl văzu limpede. Un bărbat înalt pe un armăsar negru de război, un pursânge renfaelin. Purta uniformă de ceremonii cu pană neagră la tunică și coif cu panaș scurt de ofițer; sub vizieră, fața ascuțită, proaspăt rasă era înăsprită de furie.

Steaua cu patru colțuri de pe pieptarul armurii îi anunța rangul: Lord Mareșal al Străjii Tărâmului. Înapoia lui apăru o trupă de Șoimi-negri pedeștri, care se desfăcu în evantai, cu spadele trase, împingând mulțimea înapoi cu lovituri de pumni și picioare. Unii se ocupară de tovarășii căzuți, aruncând priviri răzbunătoare către Vaelin. Bărbatul a cărui încheietură fusese străpunsă de cuțit plângea de durere, fără să se poată stăpâni.

Nezărind nicio cale de scăpare, Vaelin îl așeză cu grijă pe Nortah pe pământ și apoi se plasă între prietenul lui și călăreț.

— Ce-i asta? întrebă mareșalul.

— Răspund numai înaintea Ordinului, replică Vaelin.

— O să-mi răspunzi mie, cățelandru de Ordin, altfel o să te spânzur de primul copac cu propriile tale mațe.

Vaelin își stăpâni imboldul de a-și trage spada, când câțiva Șoimi-negri se apropiară. Știa că nu putea să lupte cu toți, nu fără să ucidă câțiva, ceea ce era puțin probabil să-l ajute pe Nortah.

— Pot să vă cunosc numele, milord? întrebă el, trăgând cu disperare de timp și sperând că vocea nu-i tremura.

— Mai întâi voi afla eu numele tău, cățelandrule.

— Vaelin Al Sorna, Frate al celui de-al Șaselea Ordin, în așteptarea confirmării.

Numele goni prin mulțime ca un val.

— Sorna…

— Băiatul Lordului Bătăliilor…

— Trebuia să-mi fi dat seama, este leit…

Ochii călărețului se îngustară la auzul numelui, însă expresia lui de furie nu dispăru.

— Eu sunt Lakrhil Al Hestian, zise el, Lord Mareșal al Regimentului 27 Călăreți și Spade al Tărâmului. Își apropie bidiviul mai mult, privind silueta inertă a lui Nortah de pe pământ. Și el?

— Fratele Nortah, răspunse Vaelin.

— Mi s-a spus că a încercat să-l salveze pe trădător. De ce ar face asta un Frate al Ordinului?

Știe, înțelese Vaelin. *Știe cine este Nortah*.

— Nu aș putea spune, Lord Mareșal, replică el. Mi-am văzut Fratele pe punctul de a fi asasinat și am împiedicat fapta aceea.

— Asasinat, pe naiba! scuipă un Șoim-negru cu chipul înflăcărat de furie. Se împotrivea arestării legale.

— El face parte din Ordin, se adresă Vaelin lui Al Hestian. Ca și mine. Noi răspundem doar înaintea Ordinului. Dacă credeți că am încălcat legea, trebuie să-i prezentați chestiunea Aspectului nostru.

— Toți se supun legii regelui, băiete, replică sec Al Hestian, Frați, soldați și Lorzi ai Bătăliilor. Îl sfredeli cu privirea. Iar tu și Fratele tău veți da socoteală pentru asta. Le făcu semn oamenilor lui să înainteze. Ține-ți mâinile departe de arme, băiete, ori vei răspunde înaintea Plecaților.

Vaelin duse mâna peste umăr ca să prindă mânerul spadei, când Șoimii-negri înaintară. Poate că, dacă rănea câțiva, ar fi putut crea suficientă confuzie ca să se piardă prin mulțime cu Nortah. După așa ceva nu mai putea fi vorba despre o revenire în Ordin, pentru că aceia care luptaseră cu Straja Tărâmului nu aveau să fie primiți cu brațele deschise. *Viața de proscris*, reflectă Vaelin. *Nu poate fi chiar așa rău*.

— Ușurel, flăcăule, îl preveni un sergent veteran Șoim-negru cu chip bătucit de vreme.

Înainta încet, cu spada ținută cu vârful în jos și un pumnal în mâna stângă. Văzându-i mișcările picioarelor și postura destinsă, dar perfect balansată, Vaelin îl aprecie drept oponentul cel mai periculos.

— Lasă spada în teacă, continuă sergentul. Nu mai e nevoie de vărsare de sânge. O să vă luăm cu noi și totul se va aranja, frumos și civilizat.

Văzând furia precaută de pe fețele celorlalți Șoimi-negri, Vaelin înțelese că tratamentul pe care urma să-l primească el și Nortah nu avea să fie nici pe departe civilizat.

— Nu vreau să vărs sânge, replică el și scoase spada, totuși o voi face, dacă mă siliți.

— Timpul trece, sergent, rosti tărăgănat Al Hestian și se aplecă înainte în șa. Termină toată…

— Dar ce scenă frumoasă! bubui o voce din mulțime și oamenii se traseră în lături, deși protestând, în fața a trei siluete care-și croiau drum cu forța.

Vaelin simți cum îi tresaltă inima. Era Barkus, flancat de Caenis și Dentos. Barkus surâdea larg spre Ciori, ca o întrupare a amabilității, în timp ce Dentos și Caenis priveau cu agresivitatea concentrată și inexpresivă pe care o învățaseră în ani de instruire dură. Toți aveau spadele scoase din teci.

— Cu-adevărat frumoasă! continuă Barkus și cei trei înaintară până lângă Vaelin. O mână de Șoimi gata de jumulire.

— Șterge-o de-aici, băiete! scuipă Al Hestian către Barkus. Asta nu-i treaba ta.

— Am auzit gălăgia, îi zise Barkus lui Vaelin, ignorându-l pe mareșal, și privi în spate la silueta inertă a lui Nortah. S-a furișat afară din Casă, așa-i?

— Da. O să-l execute pe taică-său.

— Am auzit, zise Caenis. Urâtă treabă! Se zice c-a fost un om bun. Regele este însă corect și trebuie să fi avut motivele lui.

— Spune-i asta lui Nortah, pufni Dentos. Sărmanul amărât. Ei i-au făcut asta?

— Nu, răspunse Vaelin. N-am avut altă idee prin care să-l opresc.

— Maestrul Sollis ne va ciomăgi o săptămână-ntreagă, mormăi Dentos.

Tăcură și se uitară la Șoimii-negri, care îi priveau, la rândul lor, cu chipurile pline de furie răutăcioasă, dar fără să schițeze vreun gest de înaintare.

— Le e frică, observă Caenis.

— Pe bună dreptate, zise Barkus.

Vaelin riscă o uitătură către Al Hestian. Neobișnuit să i se opună rezistență, mareșalul tremura, practic, de furie.

— Tu! împunse el cu degetul spre un călăreț. Caută-l pe căpitanul Hintil. Spune-i să-și aducă întreaga companie.

— O companie întreagă! exclamă vesel Barkus. Cu adevărat ne onorați, milord!

Câțiva spectatori râseră, ceea ce-i spori furia lui Al Hestian.

— O să vă luăm pielea pe băț pentru asta! urlă el, și glasul îi era mai degrabă un zbieret. Să nu credeți că regele vă va acorda o moarte ușoară!

— Vorbești din nou în numele tatei, Lord Mareșal?

Un tânăr înalt și cu părul roșu ieșise din gloata de privitori. Straiele îi erau simple, însă desăvârșit croite și oamenii se dădeau la o parte dinaintea lui în mod ciudat; toți își fereau ochii și-și plecau capetele, ba chiar câțiva se lăsară într-un genunchi. Vaelin fu șocat când întoarse capul și-i văzu pe Caenis și pe toate Ciorile făcând la fel.

— Îngenunchează, Fraților! șuieră Caenis. Cinstiți-l pe prinț!

Prinț? Uitându-se din nou la roșcovan, Vaelin își reaminti tânărul serios pe care-l văzuse în palatul regelui cu atâția ani în urmă. Prințul Malcius crescuse aproape la fel de înalt și voinic ca tatăl său. Vaelin îi căută apoi din priviri pe soldații Gărzii Regale, dar prințul nu era însoțit de nimeni. *Un prinț care umblă singur printre supușii săi*, gândi el uimit.

— Vaelin! șopti Caenis insistent.

Când se pregăti să îngenuncheze, prințul flutură din mână.

— Nu este nevoie, Frate. Vă rog, ridicați-vă, toți. Zâmbi către mulțimea îngenunchează. Pământul este noroios. Și acum, milord, reveni el la Al Hestian, ce fel de vâlvă este aceasta?

— O fărădelege trădătoare, Alteța Voastră, răspunse Al Hestian apăsat, ridicându-se din plecăciune, cu genunchiul stâng murdar de noroi. Băieții aceștia mi-au atacat oamenii într-o tentativă de a-l elibera pe condamnat.

— Mincinosul naibii! explodă Barkus. Noi am venit să ne-ajutăm Frații, când au fost atacați…

Amuți când prințul ridică mâna. Malcius nu scoase niciun cuvânt, ci se mulțumi să privească scena, Șoimii-negri răniți și silueta lipsită de cunoștință a lui Nortah.

— Tu, Frate, se adresă el după aceea lui Vaelin. Ești un trădător, așa cum afirmă Lordul Mareșal?

Vaelin observă că ochii lui continuau să-l cerceteze pe Nortah.

— Nu sunt un trădător, Alteța Voastră, zise băiatul străduindu-se să-și alunge orice urmă de teamă sau furie din glas. Și nici Frații mei. Ei se află aici doar pentru a mă apăra. Dacă trebuie dat un răspuns pentru cele petrecute aici, atunci numai eu o pot face.

— Și Fratele tău căzut? Prințul Malcius se apropie, fixându-l pe Nortah cu o intensitate stranie. Și el ar trebui să dea un răspuns?

— Fapta lui a fost… mânată de suferință, șovăi Vaelin. El va răspunde înaintea Aspectului nostru.

— Este grav rănit?

— O lovitură la cap, Alteță. Ar trebui să se trezească în vreun ceas.

Prințul continuă să se uite la Nortah câteva clipe, apoi îi întoarse spatele și rosti încet:

— Când se va trezi, spune-i că și eu sufăr.

Se îndepărtă și se adresă lui Al Hestian:

— Aceasta este o chestiune foarte serioasă, Lord Mareșal. Foarte serioasă.

— Așa este, Alteță.

— Atât de serioasă, încât pronunțarea unei hotărâri definitive va dura mult și va întârzia execuția, iar asta nu mi-ar plăcea s-o explic regelui. Poate că vei dori tu s-o faci.

Ochii lui Al Hestian îi întâlniră pentru o clipă pe ai prințului și lumina ostilității reciproce scânteie clar.

— Nu mi-ar plăcea să irosesc inutil timpul Maiestății Sale, scrâșni el printre dinții încleștați.

— Îți sunt recunoscător pentru grija dovedită. Prințul Malcius se întoarse către Ciori. Duceți-i pe răniți la pavilionul regal, vor fi îngrijiți de doctorul Curții. Lord Mareșal, am auzit că lângă poarta de apus sunt niște beți zurbagii de care trebuie să te îngrijești. Nu aș vrea să te mai rețin.

Al Hestian se înclină și încălecă. Atunci când trecu pe lângă Vaelin și ceilalți, făgăduiala răzbunării îi era scrisă limpede pe chip.

— Faceți loc! răcni el și șfichiui cravașa spre oamenii printre care porni la pas.

— Duceți-vă Fratele înapoi la Ordin, se adresă Malcius lui Vaelin. Aveți grijă să-i spuneți Aspectului vostru ce s-a petrecut aici, ca să nu afle totul de pe alte buze.

— Așa vom face, Alteță, îl asigură băiatul, plecându-se pe cât putu de mult.

La o sută de metri depărtare răsună un răpăit de tobă, constant și monoton, iar mulțimea amuți, pe măsură ce bubuiturile își sporiră intensitatea. Vaelin zări un șir de vârfuri de sulițe, ridicate mult deasupra capetelor oamenilor, care se mișcau în ritmul darabanei, apropiindu-se întruna de forma întunecată a spânzurătorii.

— Luați-l! ordonă prințul. Indiferent dacă este conștient sau nu, el n-are ce căuta aici.

Pe când mergeau prin gloata tăcută, cu Vaelin și Caenis purtându-l pe Nortah, iar Dentos și Barkus deschizându-le drumul, bătăile tobei se opriră. Urmă o liniște atât de copleșitoare, încât Vaelin simți așteptarea gloatei apăsându-l în pământ ca o povară. Răsună apoi un trosnet îndepărtat, urmat de o erupție de ovații, mii de pumni ridicați triumfător în aer, cu bucurie frenetică întipărită pe toate chipurile.

Caenis privi cu dezgust nedisimulat mulțimea care sărbătorea. Vaelin nu putu să audă cuvântul pe care-l rostise, dar forma buzelor lui transmitea înțelesul destul de clar:

— Pleavă!

○ ○ ○

Nortah dispăru în grija maeștrilor de îndată ce pătrunseră între zidurile Casei Ordinului. Din privirile ferite ale celorlalți băieți și din fulgerele din ochii maeștrilor era limpede că vestea aventurii lor le precedase întoarcerea.

— Vom avea noi grijă de el, zise maestrul Checkrin ușurându-i de povara lui Nortah, pe care-l ridică ușor în brațele lui groase și musculoase. Voi duceți-vă în odaia voastră. Nu ieșiți decât dacă primiți ordin. Nu vorbiți cu nimeni decât dacă primiți ordin.

Pentru a se asigura că instrucțiunile erau urmate, maestrul Haunlin îi însoți la turnul de miazănoapte; pasiunea lui obișnuită pentru cântat fusese limpede înfrânată de circumstanțe. După ce ușa se trânti înapoia lor, Vaelin fu sigur că maestrul ars rămăsese de veghe afară.

Suntem prizonieri? se întrebă el.

Își puseră echipamentele la locurile lor din dormitor și rămaseră în așteptare.

— Mi-ai cumpărat cizmele? îl întrebă Vaelin pe Caenis.

— N-am avut ocazia. Îmi pare rău.

Vaelin înălță din umeri. Tăcerea se prelungi.

— Barkus aproape că i-a tras-o uneia în spatele cortului cu bere, vorbi iute Dentos care nu suporta liniștea deplină. Era o bucățică tare bună. Avea sânii ca niște pepenași. Nu-i așa, Frate?

Barkus îl sfredeli cu privirea din capătul celălalt al camerei.

— Gura! zise el sec.

Tăcere.

— Știi că ai fi primit monedele, dacă te prindeau? se adresă Vaelin lui Barkus.

Fete din Varinshold și satele din jur apăreau câteodată la poartă cu burțile la gură sau trăgând țânci după ele. Fratele vinovat era silit să urmeze o ceremonie de unire ținută în grabă de Aspect, apoi își primea monedele, la care se mai adăugau două, una pentru fată și una pentru copil. În mod curios, câțiva băieți păruseră fericiți să plece în circumstanțele acelea, deși alții protestaseră, afirmându-și nevinovăția, dar o încercare a adevărului ținută de al Doilea Ordin lămurea în scurt timp lucrurile, într-un fel sau altul.

— N-am făcut naibii nimic! izbucni Barkus.

— Îi băgaseși limba cu totul în gât, chicoti Dentos.

— Băusem câteva beri. Și de altfel Caenis atrăgea toată atenția.

Vaelin se întoarse către Caenis și văzu îmbujorarea urcând încetișor în obrajii prietenului său.

— Serios?

— Nici pe departe. Se îngrămădiseră toate peste el. „Ah, dar ce frumușel este!“

Vaelin își stăpâni râsul, când Caenis se îmbujorase complet.

— Sunt sigur c-a rezistat ca un adevărat bărbat.

— Nu știu, reflectă Dentos. Cred că dacă ar mai fi stat câteva minute, peste nouă luni am fi avut o trupă-ntreagă de bastarzi frumușei la porți. Noroc c-a apărut un bețiv, care a-nceput să strige despre o încăierare între Ciori și Ordin.

Menționarea incidentului readuse tăcerea. În cele din urmă, Barkus fu cel care rosti cuvintele:

— Nu credeți c-o să-l omoare, nu?

Dormitorul se întunecase deja, când ușa se deschise și intră maestrul Sollis, cu chipul dominat de o furie fără margini.

— Sorna, scrâșni el, vino cu mine! Voi, ceilalți, luați-vă de mâncare de la bucătărie și culcați-vă.

Imboldul de a întreba despre Nortah era copleșitor, însă ochii amenințători ai lui Sollis îi făcură să tacă chitic. Vaelin îl urmă pe maestru pe scară, apoi traversă curtea spre zidul de apus, fiind mereu cu ochii în patru după toiag. Se așteptase să fie dus în odaia Aspectului, dar se îndreptară către infirmerie, unde maestrul Henthal îl îngrijea pe Nortah. Băiatul zăcea în pat, cu chipul inert și ochii pe jumătate deschiși, nefocalizați și parcă încețoșați. Vaelin cunoștea acea privire; uneori băieții care suferiseră accidentări serioase aveau nevoie de leacuri puternice, care domoleau durerile, totuși îi desprindeau de lumea din jur.

— Floare-roșie și muguri-de-umbră, le explică maestrul Henthal. Delira când s-a trezit. L-a pocnit urât pe Aspect, înainte de a-l putea domoli.

Vaelin înaintă spre pat, cu inima grea la vederea Fratelui său. *Cât de slăbit arată…*

— O să fie bine, maestre? întrebă el.

— Am mai văzut asta: deliruri și lovituri orbești în jur. Li se întâmplă de obicei celor care au văzut prea multe bătălii. În curând va adormi. Când se va deștepta, va fi puțin nesigur pe sine, dar cu mințile întregi, ca înainte.

Vaelin se întoarse către Sollis.

— Aspectul a pronunțat judecata, maestre?

Sollis se uită la Henthal, care încuviință din cap și părăsi odaia.

— Nu este necesară judecata, zise Sollis.

— I-am rănit pe soldații regelui…

— Da. Dacă ați fi fost mai atenți la învățăturile mele, i-ați fi putut ucide.

— Lordul Mareșal…

— Nu el comandă aici. Nortah a nesocotit ordinul primit și va fi pedepsit pentru asta. În același timp însă Aspectul consideră că pedeapsa a fost aplicată deja. Cât despre tine, neascultarea de care ai dat dovadă a fost în apărarea Fratelui tău. Nu este necesară judecată.

Maestrul Sollis se apropie de partea cealaltă a patului și puse palma pe fruntea lui Nortah.

— Febra ar trebui să-i scadă când va pieri efectul florii-roșii. El o va simți însă, va simți durerea ca pe un pumnal înfipt și răsucindu-se în măruntaie. O asemenea durere poate transforma un băiat fie într-un

bărbat, fie într-un monstru. Eu consider că Ordinul a văzut destui monștri.

Vaelin înțelese atunci furia lui Sollis. *Nu este mânios pe noi, ci pe rege pentru ce i-a făcut lui Nortah și tatălui lui. Noi suntem spadele lui, el ne modelează tăișurile. Regele i-a stricat una dintre spade*.

— Eu și frații mei îl vom călăuzi, rosti Vaelin. Durerea lui va fi durerea noastră. Îl vom ajuta s-o îndure.

— Așa să faceți. Sollis ridică ochii și-l privi mai intens decât de obicei. Când un Frate se îndreaptă către rău, există o singură cale de a-l trata, iar Frații nu trebuie să se ucidă între ei.

Nortah se trezi a doua zi dimineață și geamătul lui îl deșteptă pe Vaelin, care stătuse toată noaptea lângă el.

— Ce-i? Nortah privi în jur cu ochi împăienjeniți. Ce-i asta? Îl zări pe Vaelin și amuți; lumina amintirii îi reveni în ochi, iar mâna i se ridică la cucuiul de la ceafă. M-ai lovit…, rosti el.

Vaelin privi cum înțelegerea teribilă îl năpădi pe Nortah, golindu-i fața de culoare și gârbovindu-l sub greutatea durerii ei.

— Îmi pare rău, zise el.

Nu se putea gândi la altceva ce să spună.

— De ce m-ai oprit? șopti Nortah printre lacrimi.

— Ei te-ar fi ucis.

— Atunci mi-ar fi făcut un bine.

— Nu vorbi așa. Mă-ndoiesc că sufletul tatălui tău ar fi sălășluit fericit în Lumea de Dincolo dacă tu l-ai fi urmat acolo atât de curând.

Nortah plânse tăcut o vreme și Vaelin îl privi și o sută de condoleanțe găunoase îi muriră pe buze. *Nu am cuvinte*, înțelese el. *Pentru așa ceva nu există cuvinte*.

— Tu l-ai văzut? întrebă Nortah în cele din urmă. A suferit?

Vaelin se gândi la trosnetul trapei și la ovațiile exaltate ale mulțimii. *E teribil ca la trecerea în Lumea de Dincolo să te-nsoțească certitudinea că așa mulți oameni s-au bucurat de moartea ta*.

— S-a petrecut repede.

— Spuneau că ar fi furat de la rege. Tata n-ar fi făcut niciodată asta, el îl iubea pe rege și-l slujea cum putea mai bine.

Vaelin îi oferi unica alinare de care dispunea.

— Prințul Malcius mi-a zis să-ți spun că suferă și el.

— Malcius? A fost acolo?

— El ne-a ajutat, le-a poruncit Ciorilor să plece. Cred că te-a recunoscut.

Expresia feței lui Nortah se destinse puțin, apoi se pierdu departe.

— Când eram copil, călăream împreună. Malcius a fost elevul tatei și venea adesea la noi. Tata le preda multor băieți din casele nobile. Înțelepciunea lui în diplomație și arta conducerii țării erau renumite. Nortah bâjbâi în căutarea cârpei de pe masa din apropiere și-și șterse chipul de lacrimi. Care-i judecata Aspectului?

— A considerat că ai fost pedepsit îndeajuns.

— Nu mi se acordă așadar nici măcar milostenia eliberării din locul ăsta.

— Amândoi am fost trimiși aici la cererea taților noștri. Eu am respectat dorința tatei prin faptul că am rămas aici, deși nu știu de ce m-a încredințat Ordinului. Este posibil ca și tatăl tău să fi avut motive întemeiate pentru a te trimite aici. A fost dorința lui pe timpul vieții și va rămâne dorința lui, acum când este alături de Plecați. Poate c-ar trebui s-o respecți.

— Așadar, eu ar trebui să sufăr aici, în timp ce pământurile tatei sunt ipotecate și familia mi-a rămas în sărăcie?

— Crezi că familia îți va fi mai puțin săracă dacă vei fi alături de ea? Ai tu bogății cu care s-o ajuți? Gândește-te ce fel de viață vei duce în afara Ordinului. Vei fi fiul unui trădător, însemnat de soldații regelui pentru răzbunare. Familia ta va avea destule necazuri și fără să i te alături. Ordinul nu mai este închisoarea ta, ci protecția ta.

Nortah se afundă în pat, privind tavanul cu epuizare amestecată cu suferință.

— Te rog, vreau să fiu singur pentru o vreme.

Vaelin se ridică și porni spre ușă.

— Nu uita că, de fapt, nu ești singur. Frații tăi nu vor îngădui să cazi pradă durerilor.

După ce ieși, zăbovi lângă ușă, ascultând suspinele apăsate și pline de jale ale celuilalt. *Câtă durere…* Se întrebă dacă el ar fi luptat cu tot atâta îndârjire să-și salveze tatăl în cazul în care acesta ar fi fost pe eșafod. *Oare aș fi vărsat măcar o lacrimă*?

În seara aceea îl scoase pe Scrijelit din cușcă și-l duse la poarta de miazănoapte, unde se jucară cu mingea și-l așteptă pe Frentis pentru lecțiile de aruncare a cuțitului. Cu fiecare zi, Scrijelitul părea să fi devenit mai puternic și mai iute. Mâncarea pentru câini a maestrului Jeklin, un amestec de carne de vită tocată, măduvă și pulpă de fructe, îi dezvoltase mușchii, iar exercițiile constante cu Vaelin îl menținuseră suplu și puternic. În ciuda înfățișării sale fioroase și a mărimii impresionante,

Scrijelitul păstra același spirit vesel de cățelandru, dornic să-și lingă pe față stăpânul.

— Nu obișnuiești să-l duci în pădure?

Caenis apăru pe neașteptate din umbrele proiectate de corpul de gardă al porții și Vaelin fu nemulțumit că nu-i simțise prezența; fratele său era totuși neobișnuit de iscusit în a rămâne ascuns și avea o încântare perversă în a se ivi aparent din senin.

— Chiar a trebuit să faci asta? întrebă Vaelin.

— Exersez.

Scrijelitul apăru în goana mare, cu mingea în bot, și-i dădu drumul la picioarele stăpânului, apoi îl salută pe Caenis adulmecându-i cizmele. Băiatul îl mângâie nesigur pe cap. Ca toți ceilalți Frați, nu-și pierduse niciodată teama esențială față de dulău.

— Nortah tot doarme? întrebă Caenis.

Vaelin clătină din cap. Nu dorea să discute despre Nortah; lacrimile lui îi lăsaseră în piept un nod dureros, care nu dispărea cu ușurință.

— Lunile următoare vor fi grele, continuă Caenis oftând.

— Nu sunt oare mereu așa? Vaelin azvârli mingea către râu și Scrijelitul porni în goană după ea, lătrând fericit. Îmi pare rău că n-ai apucat să-l vezi pe rege.

— Nu, dar l-am văzut pe prinț. Asta mi-a ajuns. Va fi un bărbat de seamă.

Vaelin îl privi pieziș și-i zări scânteierea familiară din ochi. Nu se simțise niciodată în largul lui înaintea devotamentului orbesc față de rege al lui Caenis.

— El… era foarte impresionant. Sunt sigur că într-o bună zi va fi un rege bun.

— Da, ne va conduce spre glorie.

— Spre „glorie“?

— Bineînțeles. Regele are ambiții, dorește să facă Tărâmul încă și mai mare, poate la fel de mare ca Imperiul alpiran. Vor fi bătălii, Vaelin. Bătălii mărețe, glorioase, iar noi le vom vedea și vom lupta în ele.

Războiul înseamnă sânge și rahat… în asta nu există nicio onoare, spusese Makril. Vaelin știa că vorbele acelea n-ar fi însemnat nimic pentru Caenis, care cunoștea multe și era adesea înspăimântător de inteligent, dar și visător. Mintea lui conținea o bibliotecă de o mie de istorii și părea să le creadă pe toate. Eroi, ticăloși, prințese care așteptau să fie salvate, monștri și spade vrăjite. Totul trăia în capul lui, la fel de real și important ca propriile amintiri.

— Cred că avem noțiuni diferite despre glorie, zise Vaelin când

Scrijelitul reveni în goană, ținând mingea între fălci.

Mai așteptară un ceas, dar Frentis nu apăru.

— Probabil c-a vândut cuțitele, zise Caenis după ce Vaelin îi povesti episodul. A ajuns în vreun șanț, beat turtă, sau le-a pierdut la jocuri de noroc. Cred că n-o să-l mai revezi niciodată.

Porniră înapoi către grajduri și Vaelin aruncă mingea în aer, pentru ca Scrijelitul s-o prindă din zbor.

— Aș prefera să cred că a cheltuit banii pe încălțări, rosti el privind înapoi spre poartă.

PARTEA A II-A

Ce este trupul?

Trupul este un înveliș, este leagănul sufletului.

Ce este trupul fără suflet?

Carne spurcată, nimic mai mult. Însemnați plecarea celor dragi, dăruind focului învelișurile lor.

Ce este moartea?

Moartea nu este decât o poartă spre Lumea de Dincolo și reunirea cu Plecații. Este atât sfârșit, cât și început. Teme-te de ea și primește-o cu brațele deschise.

– Catehismul Credinței

ISTORISIREA LUI VERNIER

— Era Trandafirul Sângelui, nu-i așa? am întrebat. Lordul Mareșal de la iarmarocul de Miezul-verii.

— Al Hestian? Da, răspunse Ucigașul Speranței. Deși nu și-a câștigat porecla aceea decât în război.

Am tras o linie sub pasajul pe care tocmai îl scrisesem și am constatat că aproape nu mai aveam cerneală.

— O clipă, am rostit.

M-am ridicat să-mi deschid cufărul și să iau altă sticlă și mai mult pergament. Umplusem deja câteva pagini și mă temeam că mi-aș putea termina rezerva. Am șovăit înainte să ridic capacul cufărului, când am găsit rezemat de el spada lui detestată. Observându-mi neplăcerea, s-a întins după ea, a luat-o și a pus-o pe genunchi.

— Lonakii au superstiția că armele lor se impregnează cu sufletele dușmanilor pe care-i omoară, a zis el. Ei își botează ghioagele și jungherele, imaginându-și că sunt posedate de Beznă. Oamenii mei nu au asemenea amăgiri. O spadă nu-i decât o spadă. Omul este cel care ucide, nu tăișul.

De ce îmi spunea toate astea? Dorea să-l urăsc încă și mai mult? Văzându-i mâna puternică și brăzdată de cicatrice care se odihnea pe mânerul spadei, mi-am reamintit cum Seliesen, după ce fusese Numit, se supusese unor luni de instruire aspră în Garda Imperială, devenind priceput, ba chiar versat în mânuirea spadei și a lăncii.

— Speranța trebuie să fie un războinic, îmi spusese el. Asta așteaptă zeii și oamenii.

Garda Imperială îl acceptase ca pe unul dintre ai ei și luptaseră călare împreună împotriva volarianilor în vara dinainte ca Janus să-și trimită oștile pe țărmurile noastre, câștigând aplauze pentru curajul său în meleuri. Fusese însă zadarnic să lupte împotriva Ucigașului Speranței. Știam că va sosi clipa când bărbatul din miazănoapte va povesti ce se petrecuse în ziua aceea teribilă și, cu toate că auzisem multe relatări ale evenimentului, posibilitatea de a-l auzi din gura lui Al Sorna însuși era în același timp groaznică și irezistibilă.

M-am așezat iarăși, am deschis călimara, am înmuiat pana în cerneală și am netezit pe punte o coală nouă de pergament.

— Beznă, am rostit. Ce este Bezna?

— Cred că poporul tău îi spune vrăjitorie.

— Este posibil, eu îi spun superstiție. Tu crezi în asemenea lucruri?

A urmat o clipă de tăcere și am avut impresia că el și-a ales cu multă

grijă cuvintele.

— Lumea aceasta are multe fețe necunoscute.

— Despre război se spun multe povești care le atribuie o vrăjitorie măreață și puternică celor din miazănoapte, și ție îndeosebi. Unii afirmă că prin vrăjitorie ai încețoșat mințile soldaților noștri la Muntele Însângerat și că te-ai fi furișat prin zidurile cetății Linesh tot cu vrăjitorii.

A râs amuzat.

— La Muntele Însângerat n-a existat nici urmă de vrăjitorie, ci doar bărbați posedați de o furie lipsită de minte, care s-au năpustit la moarte sigură. Cât despre Linesh, o hazna puturoasă din port nu poate fi socotită vrăjitorie. De altfel, orice ofițer din Straja Tărâmului care doar ar fi sugerat folosirea Beznei s-ar fi trezit cu siguranță atârnat de copacul cel mai apropiat, de către propriii oameni. Se crede că Bezna face parte din acele forme de adorare ce neagă Credința.

A tăcut iarăși, privindu-și spada din poală. Apoi a zis:

— Există o poveste, dacă vrei s-o auzi. O poveste pe care noi o spunem copiilor noștri pentru a-i avertiza împotriva pericolelor Beznei.

A ridicat ochii spre mine, arcuind întrebător sprâncenele. Deși mă consider un istoric, nu un compilator de mituri și fabule, asemenea povești aruncă adesea o lumină asupra adevărului evenimentelor, fie numai pentru a ilustra amăgirile pe care mulți le confundă cu rațiunea.

— Spune-mi, am răspuns, ridicând din umeri.

Când a vorbit din nou, glasul lui căpătase alt ton, grav, totuși atrăgător, glasul unui povestitor.

— Apropiați-vă și ascultați cu luare-aminte povestea Bastardului Vrăjitoarei. Nu-i o istorie pentru cei slabi de inimă sau băsica udului. Este cea mai teribilă și înspăimântătoare dintre toate poveștile, iar când voi termina, îmi puteți blestema numele pentru că i-am dat glas.

„În partea cea mai întunecată a celui mai întunecat codru din străvechiul Renfael, cu mult înainte de vremea Tărâmului, exista un sat. Iar în satul acela trăia o vrăjitoare, plăcută ochiului, însă care avea o inimă mai neagră decât noaptea fără lună. Frumoasă și dulce era fața pe care o arăta satului, dar rău și gelos era sufletul din ea. Pentru că femeia acea era mânată de patimi: de patima cărnii, de patima aurului și de patima omorului. Bezna o înhățase la o vârstă fragedă și ea se abandonase dornică răutății, negând Credința și primind în schimbul ei putere, puterea de a-i poseda pe bărbați, de a le înflăcăra dorințele și de a-i determina să săvârșească acte cumplite în numele ei.

Primul care i-a căzut sub vrajă a fost misitul satului, un bărbat bun și blând, care se îmbogățise prin cumpătare și muncă susținută, dar

îndeajuns de mult pentru a stârni patima vrăjitoarei. În fiecare zi ea trecea pe lângă locul unde muncea el, înfățișându-se în chipuri iscusite și întețindu-i flăcările pasiunii până ce deveniră un foc mistuitor, care îi arse rațiunea și-l făcu pradă pentru planul șoptit al Beznei: omoară-ți nevasta și ia-mă pe mine în locul ei. Așa s-a făcut că, într-o noapte, el a presărat otrava cunoscută ca Săgeata-vânătorului în cina nevestei și, a doua zi dimineață, ea nu mai răsufla.

Fiindcă nevasta misitului era o femeie de vârstă mijlocie, care suferise de multe boli, moartea ei a fost considerată firească de către săteni. Desigur că vrăjitoarea știa mai bine situația și și-a ascuns încântarea în spatele lacrimilor, când au dat-o focului pe sărmana femeie, dar în tot acel timp i-a spus misitului cu puterea ei de Beznă: „Răsfață-mă cu daruri și voi fi a ta". Iar el a răsfățat-o cu daruri, un cal frumos, bijuterii de aur și argint, totuși vrăjitoarea a fost isteață și le-a respins pe toate, prefăcându-se indignată de necuviința ca bărbatul să-i facă curte unei femei așa tinere, ba încă atât de repede după moartea nevestei sale. L-a chinuit astfel, chemându-l și apoi respingându-i fiecare avans, astfel că n-a trecut mult și cruzimea ei i-a zdruncinat rațiunea și, căutând scăpare din robia Beznică a patimii ei, bărbatul a intrat în codru și s-a spânzurat de ramura unui stejar înalt, lăsând scris fărădelegea pe care o săvârșise și acuzând-o pe vrăjitoare pentru nebunia lui.

Desigur, sătenii n-au putut crede una ca asta, fiindcă ea era atât de frumoasă și atât de bună. În mod limpede, misitul înnebunise din cauza iubirii lui amăgitoare pentru o femeie mai tânără. L-au dat focului și au hotărât să uite întâmplarea aceea neplăcută. Dar, bineînțeles, vrăjitoarea nu se potolise, fiindcă ochii i se ațintiseră asupra fierarului satului, un bărbat chipeș, cu braț puternic și inimă pe potrivă, însă până și inima lui putea fi strâmbată de puterea ei Beznică.

Vrăjitoarea se obișnuise să trăiască izolată de săteni, pentru că în felul acela își putea practica mai bine artele ticăloase departe de ochi iscoditori. Tot așa cum putea răsuci inima unui bărbat, vrăjitoarea aceasta putea răsuci vântul și, în timp ce fierarul își făcea cărbuni în codru, ea a chemat un vifor de miazănoapte să biciuiască zăpadă din vârful muntelui, silindu-l să caute adăpost sub acoperișul ei, iar acolo, deși el s-a împotrivit cu toată puterea, vrăjitoarea l-a silit să se culce cu ea, o unire neagră și ticăloasă din care avea să se nască temutul ei bastard.

Rușinea a fost cea care a frânt vraja ei, rușinea unui bărbat bun care fusese silit să-și înșele nevasta, rușinea care l-a făcut surd la dulcile ei ademeniri din dimineața următoare și la amenințările pe care ea i le-a zbierat pe când fierarul a fugit înapoi în sat, unde, în chip necugetat, n-a

spus nimănui ce se petrecuse.

Vrăjitoarea s-a mulțumit să aștepte. Sămânța neagră i-a crescut în pântece, iar ea a așteptat. Iarna a lăsat locul primăverii și lanurile au crescut înalte, iar ea a așteptat. Apoi, când secerile au fost ascuțite pentru recoltat și odrasla ei mârșavă i-a ieșit dintre picioare, vrăjitoarea a acționat.

A fost o furtună cum nu mai fusese alta până atunci și cum n-a mai fost nici după aceea, prevestită de nori precum cenușa, care au acoperit tot cerul de la miazănoapte până la miazăzi, de la apus până la răsărit, aducând vânturi și ploi nesfârșite. Vreme de trei săptămâni, ploile s-au revărsat și vânturile au suflat, iar sătenii s-au ghemuit, jalnici și temători, până când, după ce s-a terminat, au ieșit pe ogoare și au văzut că totul fusese nimicit. Singura cultură pe care au recoltat-o în anul acela a fost foamea.

Au privit spre codru, căutând vânat care să le umple stomacurile, dar toate animalele fuseseră alungate de o șoaptă Beznică a vrăjitoarei. Copiii au plâns de foame, bătrânii s-au îmbolnăvit și, unul câte unul, au început să treacă în Lumea de Dincolo, iar în tot acel timp vrăjitoarea a rămas în căsuța ei din pădure, unde împreună cu bastardul ei aveau întotdeauna destulă mâncare, pentru că fiarele neștiutoare puteau fi ademenite cu ușurință de cineva atât de versat în Beznă.

Moartea iubitei mame a fierarului l-a îndemnat pe acesta să destăinuie până la urmă adevărul. El i-a adunat pe toți sătenii și le-a mărturisit, le-a povestit planurile vrăjitoarei și cum căzuse pradă farmecelor ei, astfel încât să-l zămislească pe bastardul bine hrănit pe care ea îl purta prin codru, batjocorindu-i pe copiii flămânzi cu râsul lui fericit. Toți sătenii au fost de aceeași părere: vrăjitoarea trebuia alungată.

La început ea a încercat să-și folosească puterea pentru a-i domoli, aruncând minciuni înspre fierar, acuzându-l de crima cea mai teribilă dintre toate: violul. Însă puterile ei nu mai aveau niciun efect acum când oamenii puteau vedea adevărul, când puteau auzi veninul care colora toate minciunile ei, strălucirea răutăcioasă din ochi ce arăta ticăloșia ascunsă îndărătul chipului frumos. De aceea au alungat-o cu torțe înflăcărate și i-au ars plini de mânie căsuța, iar ea a fugit în codru, strângându-și la piept cățelandrul nelegiuit, și toate măștile i-au căzut când i-a blestemat… și a jurat răzbunare.

În timp ce sătenii au revenit la casele lor și s-au străduit pe cât au putut să supraviețuiască iernii care se apropia, vrăjitoarea și-a căutat o ascunzătoare în adâncurile întunecate ale codrului, un loc unde până atunci nu mai călcase nici țipenie de om, și a început să-și dăscălească odrasla pe

căile Beznei.

Au trecut ani, sătenii și-au îngropat morții și au refuzat să moară. Au trecut ani și vrăjitoarea a devenit o simplă amintire, apoi o poveste spusă în nopțile reci de iarnă pentru a-i speria pe copii. Culturile au crescut, anotimpurile s-au scurs și totul a părut că este din nou bine în lume. Cât de orbi au fost ei, cât de goi înaintea furtunii care se apropia! Pentru că vrăjitoarea făcuse un monstru din bastardul ei, aparent un băiat slăbănog și zdrențăros, care se sălbăticise în păduri, dar care era posedat de toată Bezna pe care ea i-o putuse injecta, mai întâi prin laptele necurat al sânului, după aceea prin lecțiile șoptite în refugiul lor puturos și, în cele din urmă, prin propriul sânge. Fiindcă vrăjitoarea aceea, femeia aceea plină de ură, se sacrificase pe sine, iar când băiatul crescuse îndeajuns de mare, ea își tăiase încheieturile mâinilor cu jungherul și-i dăduse să bea sângele ei. Iar el băuse, însetat și adânc, până când din vrăjitoare nu mai rămăsese decât pleavă, dispărând în nimicul ce-i așteaptă pe necredincioși, însă mulțumită de răzbunarea ei fatală.

Băiatul a început cu animalelor sătenilor, cele domestice și dragi, aciuiate prin case, care dispăreau în toiul nopții și erau găsite dimineața, după ce fuseseră chinuite până la moarte. Au urmat apoi viteii și porcii, ale căror capete au fost găsite înfipte în țepe pe garduri la marginile satului. Temători, neștiind care era adevăratul pericol, sătenii au organizat străji, au aprins torțe, au ținut arme la îndemână la căderea nopții. Nu le-au fost de niciun ajutor.

După animale, a venit rândul copiilor, țânci cu pași nesiguri și prunci încă în leagăne; băiatul a pus mâna pe orice putea... și cruntă le-a fost soarta. Furioși, înnebuniți, sătenii au răscolit pădurea, vânătorii au căutat urme, au verificat toate ascunzătorile știute, au pus capcane pentru a-l prinde pe monstrul acela nevăzut. Nu au găsit nimic, însă birul nocturn al torturilor și morților a continuat, toamna și după aceea iarna. Iar apoi, când gerul iernii i-a prins în menghină, el s-a făcut cunoscut în cele din urmă, intrând pur și simplu în sat la amiază. De acum frica lor era atât de mare, încât nicio mână nu s-a ridicat împotriva lui, ci l-au implorat. L-au implorat să le cruțe copiii și viețile, i-au oferit tot ce aveau, numai să-i lase în pace.

Iar Bastardul Vrăjitoarei a râs. N-a fost un râset pe care l-ar fi putut scoate un copil normal și nici unul care să fi putut ieși din vreun gâtlej omenesc. Auzind râsetul acela, ei au știut că erau sortiți pieirii.

El a chemat fulgerul și satul a ars. Oamenii au fugit spre râu, dar el l-a umflat cu ploaie, până ce malurile s-au rupt și apa i-a purtat în torente. Totuși, răzbunarea lui nu fusese încă satisfăcută, așa că a adus un vânt din

îndepărtatul miazănoapte, care să-i cuprindă în gheață. Și după ce gheața s-a întins, bastardul a umblat pe ea până a găsit chipul tatălui său, fierarul, încremenit în spaimă pe vecie.

Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el, deși unii spun că în nopțile cele mai reci, într-un loc unde se spune că ar fi fost cândva un sat, poți auzi râsete răsunând prin păduri, pentru că așa se întâmplă cu cei care se dăruiesc atât de complet Beznei: eliberarea de viață le este refuzată și Dincolo le este interzis de-a pururi să ajungă.“

Al Sorna a tăcut și expresia chipului i-a redevenit gânditoare, când și-a privit din nou spada. Am avut impresia că atribuise o importanță acelei povești lugubre; ceva din gravitatea cu care o istorisise indica o însemnătate pe care n-o puteam discerne.

— Tu crezi în povestea aceasta? l-am întrebat.

— Se spune că toate legendele au un sâmbure de adevăr în inima lor. Poate că un învățat ca tine va putea găsi adevărul din aceasta.

— Folclorul nu este specialitatea mea.

Am lăsat deoparte pergamentul pe care scrisesem povestea Bastardului Vrăjitoarei. Aveau să treacă ani până s-o recitesc, iar până atunci urma să am motive destule să regret amar că nu-i ascultasem sfatul.

M-am întins după o filă nouă și l-am privit, așteptând.

El a surâs.

— Să-ți povestesc cum l-am întâlnit pe regele Janus.

CAPITOLUL 1

Au început să călătorească târziu în luna prensur. Toți caii lor erau armăsari, nu mai vârstnici de doi ani; animale tinere pentru călăreți tineri. Alegerea lor a fost făcută sub supravegherea maestrului Rensial, al cărui comportament a fost remarcabil de stăpânit, deși murmura întruna în barbă, pe când îi conduse pe rând la caii lor.

— Da, înalt, da, mormăi el privindu-l pe Barkus. Are nevoie de putere.

Îl trase pe băiat de mânecă și-l duse la calul cel mai voinic, un murg înalt de cel puțin un metru șaptezeci.

— Țesală-l și verifică-i potcoavele.

Caenis fu condus la un armăsar cafeniu-închis, care părea foarte sprinten, iar Dentos căpătă un cal robust, cu picățele cenușii. Cel al lui Nortah era aproape complet negru, cu o pată albă pe frunte.

— Iute, murmură Rensial. Călăreț iute, cal iute.

Nortah își privi calul în tăcere, așa cum reacționa față de majoritatea lucrurilor după ce revenise de la infirmerie. Încercările constante ale băieților de a-l atrage în conversații erau primite cu ridicări din umeri sau indiferență inexpresivă. Părea să învie doar pe câmpul de instrucție, unde dovedea o ferocitate nou-descoperită cu spada și ciocanul de luptă, provocând tuturor tăieturi sau vânătăi.

Lui Vaelin îi fu încredințat un roib vânjos, ale cărui crupe erau presărate de cicatrice.

— E capturat, îi zise maestrul. Nu-i prăsit. Cal sălbatic din Ținuturile de Miazănoapte. Mai are încă vână în el și trebuie strunit.

Calul își dezgoli dinții și necheză sonor, iar jerba de salivă îl făcu pe Vaelin să se retragă un pas. Nu mai călărise după ce părăsise casa tatei și ideea aceea îl speria în chip straniu.

— Îngrijiți-i azi, călăriți-i mâine, spuse Rensial. Câștigați-le încrederea. Ei vă vor purta prin război și fără încrederea lor veți muri.

Tăcu brusc și, văzând cum ochii lui se pierdură în gol în felul care anunța alt acces de violență sau vorbărie goală, porniră grăbiți ducându-și caii spre grajduri pentru a-i țesăla.

Începură să călărească a doua zi dimineață și în următoarele patru săptămâni nu făcură aproape nimic altceva. Nortah, care călărise de la o vârstă fragedă, era de departe cel mai iscusit dintre ei, învingându-i în toate întrecerile și parcurgând cu relativă ușurință cele mai dificile trasee pe care le putea concepe maestrul Rensial. Doar Dentos putea să

concureze cu el, întrucât părea că s-ar fi născut în șa.

— Am alergat la curse în toate lunile de vară, explică el. Mama câștiga frumușel din rămășagurile puse pe mine. Spunea că aș putea câștiga o cursă și cu un cal de plug.

Caenis și Vaelin se dovediră călăreți buni, deși nu experți, iar Barkus învăță repede, cu toate că era clar că nu-i plăceau lecțiile.

— Fundulețul meu se simte de parcă ar fi încasat o mie de toiege, gemu el într-o seară, așezându-se grijuliu pe pat cu fața în jos.

Toți deveniră în scurt timp atașați de caii lor, botezându-i și învățându-le obiceiurile. Vaelin îl numi pe al lui Scuipă-rău, pentru că asta era tot ce părea să facă animalul dacă încerca să-i câștige încrederea. Era permanent iritat și avea o predilecție spre azvârlirea de copite în lateral și spre lovituri neașteptate cu capul, care cauzau vânătăi serioase. Încercările de a-i câștiga simpatia cu batoane de zahăr sau mere nu avură niciun efect asupra agresivității lui esențiale. Singura mângâiere era faptul că Scuipă-rău se comporta încă și mai rău când era vorba despre ceilalți. Indiferent însă care i-ar fi fost metehnele, armăsarul se dovedea iute la galop și neînfricat la instrucție, încercând adesea să-i muște pe ceilalți cai când șarjau și neferindu-se niciodată de meleuri.

Lecțiile de luptă călare se dovediră istovitoare, străduindu-se să se doboare unii pe ceilalți din șa cu lancea sau spada. Calitățile de călăreț ale lui Nortah și recent descoperita sa pasiune pentru încăierări duseră la multe rostogoliri din șa și destule accidentări, unele chiar grave. În același timp începură să învețe arta dificilă a trasului cu arcul din goana calului, o îndemânare necesară pentu Încercarea Calului la care aveau să fie supuși în mai puțin de un an. Pentru Vaelin arcul rămânea o armă dificilă chiar și când era în formă, dar tentativa de a nimeri cu săgeata o căpiță de fân de la douăzeci de metri în timp ce se răsucea în șa era aproape imposibilă. Pe de altă parte, Nortah nimerise ținta de la prima încercare și n-o mai ratase de atunci.

— Mă poți învăța și pe mine? îl întrebă Vaelin, înspăimântat de ideea unei alte ședințe eșuate de antrenament. Instrucțiunile maestrului Rensial sunt adesea greu de urmărit.

Nortah îl privi cu pasivitatea pustie pe care ei se învățaseră s-o aștepte.

— Asta pentru că-i un nebun cu mințile rătăcite, îi replică.

— Nu încape îndoială că are probleme, surâse Vaelin, totuși Nortah nu comentă. De aceea orice mână de ajutor pe care…

Celălalt ridică din umeri.

— Dacă vrei…

Se dovedi că, de fapt, nu exista niciun șiretlic, ci erau necesare doar multe ore de antrenament. În fiecare zi ei petreceau o oră sau chiar mai mult după cină, în care Vaelin nu reușea să lovească ținta și Nortah îl sfătuia.

— Nu te ridica așa mult în șa înainte să slobozi săgeata… Asigură-te că struna ajunge la bărbie… Eliberează săgeata doar când simți copitele calului desprinzându-se de la pământ… Nu ochi așa jos…

Trecură cinci zile înainte ca Vaelin să poată nimeri căpița cu o săgeată și alte trei zile înainte ca țintirea lui să fie atât de bună, încât să o lovească aproape la fiecare trecere a calului.

— Mulțumesc, frate, îi zise el într-o seară în vreme ce-și duceau caii la grajduri. Mă îndoiesc că aș fi putut reuși fără ajutorul tău.

Nortah îl privi indescifrabil.

— Îți eram dator, nu?

— Suntem Frați. Datoria nu înseamnă nimic între noi.

— Spune-mi, tu chiar crezi în toate prostiile astea pe care le spui? În tonul lui Nortah nu exista venin, ci doar o vagă curiozitate. Ne spunem unul altuia „frate“, dar n-avem același sânge. Suntem doar niște băieți ținuți cu sila laolaltă de Ordinul ăsta. Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi fost dacă ne-am fi întâlnit afară? Oare atunci am fi fost prieteni sau dușmani? Tații noștri au fost dușmani, știai asta?

Sperând că tăcerea va pune capăt conversației, Vaelin clătină din cap.

— Da, da. Când eram mic, am găsit în casa tatălui meu o ascunzătoare secretă, de unde puteam să ascult ce se vorbea la întrunirile din cabinetul lui. Vorbea adesea despre tatăl tău, și nu cu blândețe. Zicea că era un țăran căpătuit, care n-avea mai multă minte decât tăișul unui topor. Mai spunea că Sorna ar fi trebuit să fie ținut într-o odaie zăvorâtă până când războiul îi solicita serviciile și nu putea înțelege de ce regele asculta poveștele unui asemenea bădăran.

Se opriseră acum și se priveau față în față. Ochii lui Nortah străluceau de foamea lui familiară de luptă. Simțind încordarea, Scuipă-rău scutură din cap și necheză bănuitor.

— Încerci să mă provoci, rosti Vaelin bătându-și calul pe gât pentru a-l domoli. Uiți însă că eu nu am tată, așa că vorbele tale nu-nseamnă nimic. De ce oare singura ta mulțumire din ultima vreme constă în bătăi? De ce le duci într-atât de mult dorul? Te fac să uiți? Îți alină durerea?

Nortah trase de hățurile calului său și porni mai departe spre grajduri.

— Nu alină nimic. Dar mă ajută să uit, cel puțin pentru o vreme.

Vaelin îi dădu pinteni lui Scuipă-rău și-l depăși pe Nortah.

— Atunci poate că și o întrecere te va face să uiți.

Porni la galop către poarta principală. Desigur, Nortah îl învinse cu o lungime de cal, însă zâmbea când o făcu.

Spre sfârșitul lunii jenislasur, la o săptămână după a cincisprezecea aniversare nesărbătorită a lui Vaelin, băiatul fu chemat în odăile Aspectului.

— Acum ce-o mai fi? se minună Dentos. Erau la micul dejun și împroșcă firimituri în timp ce vorbea; manierele la masă erau o lecție prea îndepărtată pentru el. Cred că te place, fiindcă toată ziua ești pe-acolo.

— Vaelin este favoritul Aspectului, rosti Barkus pe un ton de seriozitate prefăcută. Toți știu asta. El însuși va fi Aspect într-o bună zi, ascultați-mă ce vă spun.

— Fac ceva pe părerile voastre, replică Vaelin.

Îndesă un măr în gură și se ridică de la masă. Nu știa de ce îl chemase Aspectul; probabil altă chestiune delicată referitoare la tatăl lui sau o nouă amenințare la adresa vieții sale. Adesea se simțea surprins de felul cum trecerea timpului îl imunizase față de asemenea temeri. Coșmarurile i se diminuaseră în ultimele luni și putea privi cu răceală și detașare evenimentele întunecate din timpul Încercării Alergării, deși examinarea lui obiectivă nu izbutea să risipească misterul.

Aproape că terminase mărul până ajunse la ușa Aspectului și ascunse cotorul sub mantie înainte de a ciocăni. Avea să i-l dea lui Scuipă-rău mai târziu, atrăgându-și desigur un duș de salivă drept răsplată.

— Intră, Frate, se auzi glasul Aspectului dinapoia ușii.

Aspectul stătea lângă fereastra îngustă prin care se zărea râul și purta pe chip zâmbetul său discret. Încuviințarea respectuoasă din cap a lui Vaelin fu întreruptă la vederea celeilalte persoane din odaie: un băiat aproape scheletic de slab, îmbrăcat în zdrențe, cu picioarele desculțe murdare de glod legănându-se peste marginea scaunului pe care era cocoțat în mod vădit incomod.

— El e! rosti Frentis sărind în picioare. El e Fratele care m-a insi… inspirat! El e: fiul Lordului Bătăliilor.

— El nu este fiul nimănui, băiete, rosti Aspectul.

Vaelin blestemă în gând și închise ușa în urma lui. E dezonorant *să dai cuțite unui golănaș de stradă. Nu ceea ce se așteaptă din partea unui Frate…*

— Îl cunoști pe băiatul acesta, Frate? întrebă Aspectul.

Vaelin se uită la Frentis și-i zări ardoarea sub masca de murdărie.

— Da. M-a ajutat în timpul unei… dificultăți recente.

— Vezi? se întoarse Frentis către Aspect. Ți-am zis io! Ți-am zis că mă știe!

— Băiatul acesta a solicitat să intre în Ordin, continuă Aspectul. Te pui chezaș pentru el?

Vaelin se holbă la Frentis, fiind surprins și în același timp îngrozit.

— Vrei să te-alături Ordinului?

— Da! încuviință Frentis aproape țopăind de exaltare. Vreau să m-alătur. Vreau să fiu un Frate.

— Ești…? Vaelin se opri înaintea cuvântului „nebun“ și inspiră adânc înainte să se adreseze Aspectului. Să mă pun chezaș pentru el?

— Băiatul nu are familie, nu are pe nimeni care să vorbească în numele lui sau care să-l încredințeze oficial în mâinile Ordinului. Regulile noastre cer ca toți băieții care se alătură să aibă un garant, fie un părinte, fie, în cazul unui orfan, o persoană al cărei caracter integru să fie cunoscut. Băiatul te-a desemnat pe tine.

Chezaș? Nimeni nu-i spusese asta.

— Și pentru mine a existat un garant, Aspect?

— Bineînțeles.

Tata a vorbit cu ei până să mă fi adus aici. Cu câte zile sau săptămâni înainte aranjase totul? De cât timp știuse și nu-mi spusese?

— Spune-i că pot fi un Frate, rosti Frentis. Spune-i că te-am ajutat.

Vaelin trase adânc aer în piept și se uită la disperarea exaltată din ochii lui.

— Pot să vorbesc între patru ochi cu băiatul acesta?

— Da. Eu voi fi în donjonul principal.

După ieșirea Aspectului, Frentis reîncepu:

— Trebuie să-i spui. Zi-i că pot fi un Frate…

— Tu crezi că ăsta-i un joc? îl opri Vaelin și, apropiindu-se, îl apucă de zdrențele care-i acopereau pieptul îngust și-l trase către el. Ce cauți tu aici? Siguranță, hrană, adăpost? Nu știi ce-i locul ăsta?

Ochii lui Frentis erau lărgiți de spaimă când se smuci îndărăt și glasul îi șopti slab:

— Aici îi instruiesc pe Frați.

— Da, ne instruiesc. Ne bat, ne pun să ne luptăm zilnic între noi, ne trec prin încercări care ne-ar putea ucide. Am cincisprezece ani și mai multe cicatrice pe trup decât orice soldat veteran din Straja Tărâmului. Când am început, în grupul meu erau zece băieți, acum am mai rămas numai cinci. Ce-mi ceri? Să fiu de acord cu moartea ta? Îi dădu drumul și

porni spre ușă. N-o voi face. Întoarce-te în cetate. Vei trăi mai mult acolo.

— Dacă mă-ntorc, voi fi mort înainte de căderea serii! țipă Frentis cu glasul răgușit de teamă. Se lăsă să cadă în scaun și începu să suspine jalnic. N-am unde să mă duc. Dacă mă alungi, voi fi un om mort. Băieții lui Hunsil îmi vor lua gâtul cu siguranță.

Mâna lui Vaelin se opri pe clanță.

— Hunsil?

— El conduce bandele din pătrar, toți șuții, curvele și cuțitarii îi plătesc dreptul, cinci bănuți de aramă pe lună. Eu nu i-am putut plăti luna trecută, așa că băieții lui m-au luat la bătaie.

— Și dacă nu-i poți plăti luna asta, te va omorî?

— E prea târziu de-acum. Nu mai e vorba despre bani, ci despre ochiul lui.

— Ochiul lui?

— Da, ochiul drept. Nu-l mai are.

Vaelin oftă adânc și întoarse spatele ușii.

— Cuțitele pe care ți le-am dat eu…

— Da, n-am mai putut aștepta să mă-nveți. Am exersat de unul singur. Și să știi c-am devenit iscusit. M-am gândit să-mi încerc mâna pe Hunsil, așa că l-am așteptat pe străduța de lângă taverna lui pân-a ieșit.

— A fost o aruncare impresionantă, ca să-l nimerești în ochi.

Frentis zâmbi ușor.

— Am țintit în gât.

— El știe că tu ai fost?

— Ah, sigur că știe. Ticălosul știe tot.

— Eu am ceva bani, nu mare lucru, dar Frații mei vor contribui și ei. Ți-am putea cumpăra un loc de mus pe o corabie de negustori. Pe o corabie ai fi mai în siguranță decât aici.

— Dacă mă gândesc bine, nu vreau. Nu-mi plac corăbiile și dau la boboci și când trec râul c-o barcă. Și-n plus am auzit că mateloții le fac chestii la mușchi.

— Sunt sigur că te-ar lăsa în pace, dacă am garanta noi.

— Eu vreau să fiu un Frate. Am văzut ce le-ați făcut Ciorilor ălora. Tu și celălalt. N-am mai văzut așa ceva în viața mea. Vreau să pot face și eu la fel. Vreau să fiu ca tine.

— De ce?

— Fiindcă devii cineva, fiindcă te face important. Prin taverne se povestește și-acum despre băiatul Lordului Bătăliilor care i-a umilit pe Șoimii-negri. Ești aproape la fel de faimos ca taică-tău.

— Asta vrei tu? Să fii faimos?

Frentis se foi. Era limpede că rareori i se cerea părerea despre ceva, iar această examinare minuțioasă îl descumpănea.

— Nu știu. Vreau să fiu cineva, nu doar un șuț oarecare. Nu pot să fac asta toată viața.

— De-aici tot ce poți să câștigi este o moarte timpurie.

Brusc, Frentis nu mai păru un băiat, ci atât de îmbătrânit și de împovărat de experiență, încât Vaelin se simți aproape ca un copilaș în prezența unui moșneag.

— Asta-i ceea ce m-așteaptă oricum.

Pot oare să fac asta? se întrebă Vaelin. *Pot oare să-l condamn la așa ceva*? Răspunsul îi sosi după nici o bătaie de inimă. *Cel puțin el a avut de ales. A ales să vină aici. Și oare la ce l-aș condamna, dacă l-aș refuza*?

— Ce știi despre Credință? rosti el.

— E ceea ce cred oamenii că se-ntâmplă când mori.

— Și ce se-ntâmplă când mori?

— Te duci lângă ceilalți Plecați, iar ei, știi și tu, ne-ajută.

Nici pe departe Catehismul Credinței, dar perfect rezumat.

— Tu crezi în ea?

Frentis strânse din umeri.

— Cred că da.

Vaelin se aplecă și-l privi fix, drept în ochi.

— Când Aspectul te întreabă ceva, tu nu crezi, ci ești sigur. Ordinul luptă pentru Credință, înainte de a lupta pentru Tărâm. Se îndreptă. Haide să mergem și să-l căutăm.

— O să-i spui să mă primească aici?

Să mă ierte sufletul mamei.

— Da.

— Grozav! Frentis sări în picioare și o luă la fugă spre ușă. Mulțumesc…

— Să nu-mi mulțumești niciodată pentru asta, îi zise Vaelin.

Frentis îl privi întrebător.

— Bine. Deci… când o să-mi dea spada?

Aveau să mai treacă trei luni până la primirea următorului lot de recruți, așa că Frentis fu pus la treabă. Făcea comisioane, muncea în bucătării sau în livadă și mătura grajdurile. Îi dădură un pat în odaia din turnul de miazănoapte, deoarece Aspectul consideră că n-ar fi fost o primire tocmai grozavă din partea Ordinului să-l lase singur într-un dormitor.

— El este Frentis, îl prezentă Vaelin celorlalți. Un Frate novice. Va

dormi cu noi până la sfârșitul anului.

— Are vârsta cuvenită? întrebă Barkus examinându-l din cap până în picioare. E numai zdrențe și oase.

— Ba p-a mă-tii, grasule! mârâi Frentis drept răspuns și se trase îndărăt.

— Ce minunat! comentă Nortah. Avem propriul nostru golănaș.

— De ce va dormi cu noi? vru Dentos să știe.

— Pentru c-așa a decis Aspectul și pentru că eu îi sunt dator. Și tu, Frate, i se adresă lui Nortah. Dacă Frentis nu m-ar fi ajutat, te-ai fi legănat într-o cușcă pe zid.

Nortah înclină din cap, dar nu scoase niciun cuvânt.

— El e ăla pe care l-ai trosnit, zise Frentis. Care l-a-njunghiat pe Șoimu-negru în picior. A-ntâia l-a făcut. Deci avem voie să-i înjunghiem pe Străjerii Tărâmului?

— Nu! Vaelin îl trase spre patul lui Mikehl, care rămăsese nefolosit în anii de după moartea sa. Ăsta-i al tău. Așternutul îl vei căpăta de la maestrul Grealin din beciuri. Te voi duce în curând acolo.

— De la el o să primesc spada?

Ceilalți izbucniră în râs.

— Nu te teme, o să primești și-o spadă, replică Dentos. Cel mai bun tăiș pe care-l poate face frasinul.

— Vreau o spadă adevărată, insistă Frentis încruntat.

— Va trebui s-o câștigi, îi spuse Vaelin. Așa cum am făcut noi toți. Acum vreau să vorbim despre furtișaguri.

— N-o să fur nimic. Am terminat cu asta, jur!

Alte râsete din partea băieților.

— Va fi un Frate excelent, zise Barkus.

— Hoția este… Vaelin căută cuvintele exacte… acceptată aici, însă există reguli. Nu furi niciodată de la unul dintre noi și nu furi niciodată de la maeștri.

Frentis îl privi bănuitor.

— Asta-i una dintre Încercările alea?

Vaelin scrâșni din dinți. Începea să înțeleagă motivul pentru care maestrul Sollis își iubea atât de mult toiagul.

— Nu. Poți să furi de la alții din Ordin, cu condiția ca ei să nu fie maeștri și să nu facă parte din grupul tău.

— Chiar așa? Și nu-i pasă nimănui?

— Ba nu, să nu crezi asta, fiindcă o să-ți tăbăcească pielea dacă ești prins, dar o vor face pentru că te-au prins, nu pentru c-ai furat.

Un surâs mititel apăru pe buzele lui Frentis.

— N-am fost prins decât o singură dată. Nu se va mai întâmpla.

Vaelin ar fi fost dezamăgit dacă s-ar fi așteptat ca Frentis să fie repede decepționat de rigorile vieții din Ordin. Băiatul îndeplinea cu plăcere orice sarcină ar fi primit și se mișca precum o umbră prin Casă, privind cu atenție la ședințele de instrucție și bătându-i la cap să-l învețe abilitățile lor. În general, băieții erau încântați să-i facă pe plac, antrenându-l în folosirea spadei și în lupta corp la corp. Frentis nu avu nevoie de multă instruire în aruncarea cuțitelor și în scurt timp începu să-i rivalizeze pe Dentos și Nortah la joc. Întrezărind o oportunitate, ei aranjară rapid un turnir de „Cuțite“ și se aleseră cu o sumă frumușică de cuțite, pe care le împărțiră în mod egal.

— Cum se face că eu nu le pot păstra? se plânse Frentis când numărară câștigurile.

— Pentru că nu ești deocamdată un Frate adevărat, îi zise Dentos. Când vei fi, vei putea păstra ce câștigi. Până atunci, toți trebuie să căpătăm o parte, ca plată pentru înțeleapta noastră educație.

Cea mai surprinzătoare era completa lipsă de teamă a lui Frentis față de Scrijelit. Pe când ceilalți băieți erau circumspecți, el era jucăuș, luptându-se fericit cu animalul, chicotind când copoiul îl azvârlea cât colo cu ușurință. La început Vaelin fusese îngrijorat, dar văzu că Scrijelitul se comporta cu precauție, astfel că Frentis nu era niciodată zgâriat sau mușcat.

— Pentru el, băiatul este un pui, explică maestrul Jeklin. Crede probabil că-i unul de-al tău. Se consideră un frate mai mare de-al lui.

De asemenea, Frentis își câștigă distincția de a fi unicul băiat nebătut de maestrul Rensial. Dintr-un motiv necunoscut, maestrul grajdurilor nu ridică niciodată mâna asupra lui, indicându-i pur și simplu sarcinile și privind în tăcere până le termina, cu o expresie chiar mai stranie ca decât de obicei; un amestec bizar de surprindere și regret, care-l decise pe Vaelin să-l țină pe Frentis departe de grajduri pe cât posibil.

— Ce-i cu maestrul Rensial? întrebă Frentis într-o seară, în timp ce Vaelin îl învăța principiile de bază ale parărilor. E dus cu mintea?

— Știu puține despre el. Se pricepe la cai, asta-i clar. Cât despre cele ce se-ntâmplă-n capul lui, este limpede că greutățile vieții în Ordin pot face lucruri ciudate cu mintea cuiva.

— Crezi că asta se va-ntâmpla și cu tine într-o bună zi?

Vaelin nu răspunse, ci trimise o lovitură peste umăr spre capul lui Frentis, pe care băiatul abia izbuti s-o blocheze cu spada lui din lemn.

— Fii atent, se răsti el. Nu vei găsi maeștri atât de iertători ca mine.

Lunile trecură repede alături de Frentis, fiindcă energia și entuziasmul lui orbesc îi făcură să-și uite necazurile; până și Nortah păru însuflețit de timpul petrecut cu el, asumându-și sarcina de a-l învăța să tragă cu arcul. Ca și la pregătirea lui Dentos pentru Încercarea Cunoașterii, Vaelin observă din nou ușurința lui Nortah de a preda; pe când ceilalți băieți, mai cu seamă Barkus, își manifestau uneori frustrarea față de Frentis, Nortah părea să aibă o răbdare impresionantă.

— Nu-i rău, zise el când Frentis izbuti să lovească la un metru de țintă cu săgeata. Încearcă să împingi și lemnul în același timp când tragi struna, și astfel arcul se va îndoi mai ușor.

Mulțumită lui Nortah, Frentis fu singurul băiat care lovi ținta în timpul primei instrucții oficiale de tras cu arcul.

— Nu pot să rămân cu voi? întrebă Frentis cu o seară înainte de a se muta în dormitorul pe care avea să-l împartă cu grupul lui.

— Trebuie să faci parte dintr-un grup, răspunse Vaelin.

Se aflau la cuștile câinilor și-l priveau pe Scrijelit, care o păzea pe cățeaua lui, a cărei sarcină avansase mult. Nimeni altul nu avea voie să stea acum lângă cușca lui, întrucât starea perechii sale îl făcuse violent de protector pe copoi; chiar și maestrul Jeklin îi putea stârni un atac dacă se apropia prea mult.

— De ce? întrebă Frentis; tânguiala din voce i se mai diminuase, totuși rămăsese evidentă.

— Pentru că nu putem fi cu tine în timpul instruirii noastre, zise Vaelin. Vei găsi frați printre băieții pe care o să-i cunoști mâine. Împreună vă veți ajuta unul pe celălalt să înfruntați încercările. Așa se procedează în Ordin.

— Și dacă băieții ceilalți n-o să mă placă?

— Plăcutul și neplăcutul înseamnă prea puțin aici. Legătura dintre noi este mai presus de prietenie. Îl înghionti ușor. Nu te teme. Tu știi deja mai multe decât ei și vor apela la tine ca să-i îndrumi; atât doar, să nu fii prea îngâmfat în privința asta.

— Dar tu și ceilalți o să mă mai învățați?

Vaelin clătină din cap.

— Vei fi în grija maestrului Haunlin. El te va învăța de acum înainte. Noi nu putem interveni. Este un bărbat corect și nu va folosi toiagul dacă nu-i provocat. Ascultă-l cu atenție.

— O să mai am voie să fur pentru voi?

Asta era ceva la care Vaelin nu se gândise. Avea să le lipsească din plin iscusința lui Frentis de a procura obiecte prețioase. Ei se lăfăiau acum în straie suplimentare, bani, talismane, cuțite și nenumărate alte

lucrușoare ce făceau viața mai suportabilă în Ordin. După cum făgăduise, nu fusese prins niciodată, deși ceilalți băieți asociaseră iute sosirea lui cu valul de dispariții, ceea ce dusese la o încăierare deosebit de sângeroasă într-o seară în sala de mese. Din fericire, ei aveau acum atât priceperea, cât și puterea de a se apăra singuri, chiar și de băieții mai mari, și incidentul nu se repetase, totuși Sollis îi spusese lui Vaelin să-i ceară lui Frentis să se oprească pentru o vreme.

— De acum va trebui să șterpelești pentru grupul tău, îi zise Vaelin nu fără regret. Cu noi poți să faci însă troc.

— Am crezut că nu voi avea voie nici să mai vorbesc cu tine.

— Ba da, putem vorbi. Haide să ne întâlnim aici în ajunurile de eltrian.

— Maestrul Jeklin îmi va da voie să am unul dintre cățeluși?

Vaelin se uită la Scrijelit și-i văzu ostilitatea prudentă din privire, precum și încordarea trupului, și știu că până și el s-ar fi ales cu o mușcătură sau două dacă ar fi încercat să intre în cușcă.

— Nu cred că depinde de maestrul Jeklin.

CAPITOLUL 2

Încercarea Meleeului sosi după sărbătoarea Căderii-iernii, la jumătatea lunii weslin. Primiră spade din lemn și fură împărțiți, alături de alți cincizeci de băieți de vârsta lor, în două contingente egale. Pe câmpul de instrucție, o lance împodobită cu un stindard roșu fusese înfiptă în pământul înghețat bocnă și presărat cu promoroacă. Vaelin fu surprins să-i vadă pe ceilalți maeștri stând pe marginea câmpului, până și pe Jestin, care își părăsea rareori fierăria.

— Războiul este misiunea noastră sacră, le spuse Aspectul după ce se aliniară în fața lui. El este motivul pentru existența Ordinului. Noi luptăm pentru a apăra Credința și Tărâmul. Astăzi veți purta o bătălie. Un contingent va încerca să cucerească stindardul acela, iar celălalt contingent îl va apăra. Maeștrii vor urmări bătălia. Orice Frate care nu va dovedi suficient curaj și iscusință în luptă va trebui să plece mâine. Luptați bine și amintiți-vă lecțiile primite. Loviturile fatale nu sunt îngăduite.

În timp ce Aspectul părăsea câmpul, cele două contingente se studiară cu îngrijorare amestecată cu surescitare. Toți știau ce însemna asta, chiar și cu spade din lemn și fără lovituri fatale, avea să fie o zi sângeroasă.

Maestrul Sollis înaintă și înmână contingentului lui Vaelin panglici roșii, pe care trebuiau să le lege de brațul stâng. În același timp Haunlin înmâna panglici albe adversarilor lor.

— Voi veți ataca, iar albii sunt în apărare, le spuse Sollis. Bătălia va lua sfârșit când unul dintre voi va pune mâna pe lance.

Când adversarii lor cu panglici albe se îndepărtară pentru a se dispune într-o linie imprecisă în fața lăncii, Vaelin văzu că Aspectul schimba salutări cu trei spectatori necunoscuți: un bărbat masiv și voinic și un altul subțire și sârmos, cu păr negru și lung fluturând în vânt. Al treilea spectator era scund, înfofolit în blănuri, și stătea în apropierea celui voinic.

— Cine sunt ei, maestre? îl întrebă pe Sollis când îi întinse o panglică, dar neîndoielnic nu era o zi pentru întrebări.

— Gândește-te la Încercare, băiete! rosti furios Sollis și-i trase o scatoalcă peste ureche. Neatenția te va omorî.

După ce își legară panglicile de brațe, rămaseră privindu-i pe apărători, care se aflau la o sută de metri depărtare. Cumva, numărul lor părea să fi sporit.

— Ce facem, Vaelin? întrebă Dentos.

Vaelin se pregătea să ridice din umeri, când văzu că toți îl priveau întrebător, nu doar băieții din grupul său. Northah era singura excepție și se juca nepăsător cu spada din lemn pe care o arunca în aer și o prindea. Părea plictisit. Vaelin se strădui să traseze un plan; fuseseră învățați să lupte, dar nu li se predase tactica. El auzise despre manevre din flanc și atacuri frontale, însă nu avea habar cum funcționau acestea de fapt. Majoritatea istoriilor de luptă pe care le știa erau despre Frați curajoși care obținuseră victoria prin efort individual, iar aceia încercau de obicei să asedieze zidul unei cetăți ori să apere un pod, nu să captureze o lance. *Lancea… Ce valoare avea o lance*?

— Vaelin? rosti Caenis.

— Asta nu-i, de fapt, o bătălie, gândi Vaelin cu glas tare.

— Poftim?

Bătăliile nu se sfârșesc când un bărbat pune mâna pe o lance, ci atunci când o armată o distruge pe cealaltă. De aceea se numește Încercarea Meleeului. Ei vor să ne vadă luptând, asta-i tot. Lancea nu înseamnă nimic.

— Ne vom năpusti direct asupra lor, rosti el ridicând glasul și străduindu-se să sune încrezător și decis. Vom asalta centrul liniei lor: puternic și iute. O vom distruge și lancea va fi a noastră.

— O stratagemă nu tocmai subtilă, observă Northah.

— Vrei să conduci tu atacul?

Northah clătină din cap, surâzând.

— Nici prin gând nu mi-ar trece așa ceva. Sunt sigur că planul tău este bun.

— Pregătiți-vă, le spuse Vaelin. Stați aproape. Barkus, tu vei fi în față cu mine, și tu, Northah. Și voi doi, arătă el spre niște băieți voinici despre care știa că erau mai agresivi decât majoritatea. Caenis și Dentos, stați aproape și țineți-i la depărtare când ne vom îndrepta spre lance. Voi, ceilalți, ați auzit ce a spus Aspectul. Dacă nu vreți să primiți monedele mâine-dimineață, alegeți-vă un adversar și bateți-l măr, iar când terminați, căutați altul.

Ovația îl surprinse, un răcnet răgușit, susținut de o pădurice de spade din lemn ridicate către cer. Li se alătură, fluturându-și propria spadă, răcnind și simțindu-se stupid. Incredibil, ei răcniră încă și mai tare, ba unii începură să-i strige numele.

Continuară să-l strige, pe când înaintau, la început mergând la pas. Suta de metri până la adversari păru să se micșoreze după numai câteva bătăi de inimă.

— Vaelin! Vaelin! Iuți pasul într-o alergare ușoară, sperând să păstreze cât mai multă energie pentru luptă.

— Vaelin! Vaelin!

Unii băieți aproape că urlau acum, printre ei și Caenis. Viteza începu să le crească după ce parcurseseră jumătate din distanță. Micuța lui armată părea nerăbdătoare să ajungă la inamici. Câțiva porniră în goana mare.

— Ușurel! strigă Vaelin. Rămânem toți laolaltă!

— Vaelin! Vaelin!

Se uită în jur și văzu chipuri deformate de furie. *Teamă,* înțelese el. *Își ascund teama în spatele furiei*. El nu se simțea furios. Ba chiar principala lui grijă era să nu se aleagă cu altă cicatrice. Abia îi scoseseră firele cu care o cususeră pe ultima, o tăietură adâncă pe coapsă, provocată de o căzătură urâtă de pe cal.

— Vaelin! Vaelin!

Acum alergau toți și formația începuse să se destrame. În ciuda instrucțiunilor, Dentos se afla în primul rând și răcnea cu zel înflăcărat.

În numele Credinței! Vaelin sprintă, de asemenea, ațintind spada către centrul liniei inamice.

— Atacați! ATACAȚI…

Cele două grupuri se izbiră cu o putere care le zgudui oasele și Vaelin avu impresia că se lovise cu umărul într-un copac, deși izbuti să dărâme doi apărători. La început păru că șocul șarjei lor va deschide o potecă direct până la lance, fiindcă cinci, șase apărători se prăbușiră sub greutatea lor, iar Barkus trecu peste trupurile lor chircite, ca să se repeadă spre stindard. Adversarii își reveniră însă iute din buimăceala inițială și în scurt timp ambele tabere se luptară cu o sălbăticie pe care niciunul dintre băieți n-o cunoscuse până atunci. Vaelin se pomeni atacat de doi adversari deodată, amândoi rotindu-și spadele din frasin cu o ferocitate care-i făcea să uite multele lor lecții. Pară o lovitură, eschivă alta, apoi ripostă printr-o secerare la picioarele unui băiat, trimițându-l la pământ. Celălalt fandă, dar se întinse prea mult, îngăduindu-i lui Vaelin să-i prindă brațul cu spada sub brațul său și să-l doboare împleticindu-se, cu o izbitură de cap.

Bătălia se dezlănțui, văzduhul se umplu de trosnetele lemnelor amestecate cu icnetele de durere și desfășurarea ei deveni tot mai greu de urmărit, timpul păru că se fragmentează și că totul se transformă într-o suită de încleștări confuze și violente, în care Vaelin își întrezări doar vag tovarășii. Barkus lupta ținând spada cu două mâini și loviturile lui răsunau dureros pe trupurile celor care făcuseră greșeala de a se apropia

prea mult. Dentos, cu fruntea însângerată, își pierduse spada și se bătea cu pumnii goi cu un băiat cu treizeci de centimetri mai înalt, dar părea să câștige. Caenis sărise în spinarea unui adversar și începuse să-l sugrume cu spada lui, silindu-l să cadă la pământ, înainte de a fi izbit în cap și răsturnat de cizma unui apărător. Vaelin se luptă către el, croindu-și drum printre băieții încleștați în încăierări, și-l găsi pe spate, parând cu disperare atacurile celui pe care încercase să-l sugrume mai devreme. Vaelin îi trimise inamicului o lovitură de picior în stomac și îl izbi apoi cu spada în tâmplă, doborându-l la pământ, unde avea să rămână pe toată durata bătăliei.

— Ești încântat? îl întrebă pe Caenis și-i întinse mâna ca să-l ajute să se ridice.

— Ferea! țipă Caenis.

Vaelin se lăsă iute într-un genunchi și simți vâjâitul spadei, care-i rată cu puțin capul. Se răsuci, rotindu-și piciorul întins, pentru a-l secera pe atacator, și-și repezi spada în nasul lui pe când cădea. După aceea luptă spate în spate împreună cu Caenis, împleticindu-se peste camarazi și inamici răniți sau lipsiți de cunoștință, până ajunseră la câțiva metri de lance. Întrezărind o șansă finală de a-și etala curajul, un apărător se năpusti sălbatic spre ei, urlând și fluturându-și spada. Caenis îi pară prima lovitură, iar Vaelin îl culcă la pământ cu o izbitură în umăr, schimonosindu-se el însuși la auzul osului rupt.

După care bătălia se sfârși — nu mai existau inamici, nu mai aveau cu cine să se lupte. Doar băieți care gemeau, împleticindu-se nesiguri și rostogolindu-se pe jos printre Frații lor nemișcați, și Nortah care stătea în picioare cu lancea în mână; sângele îi șiroia din rănile de la cap și de pe față. Surâse când Vaelin se apropie, și o picătură stacojie, mare, îi țâșni din tăietura unei buze.

— A fost un plan bun, Frate.

Vaelin îl sprijini, fiindcă se clătina, și se simți mai obosit decât își amintea să fi fost vreodată; avea brațele ca de plumb și violența îi lăsase un ghem de greață în adâncul stomacului. Nu avea habar cât de mult durase, de fapt, totul. S-ar fi putut să fi fost o oră sau numai câteva minute. Era ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar epuizant. Fu ușurat să constate că Barkus și Dentos se numărau printre cei zece băieți care mai rămăseseră în picioare, deși Dentos își păstra poziția verticală doar mulțumită brațului zdravăn pe care Barkus i-l trecuse în jurul gâtului.

— Ce-a fost asta, Frate? rosti el cu glas tare, ca să-l audă maeștrii, și se aplecă puțin înainte ca să asculte răspunsul lui Dentos, deși darul vorbirii părea să fie mai presus de el.

— Cu-adevărat o luptă bună!

— Încercarea este încheiată! anunță maestrul Sollis, traversând câmpul. Ajutați-i pe răniți să ajună la infirmerie. Lăsați-i locului pe cei care și-au pierdut cunoștința, maeștrii se vor îngriji de ei.

— Haide, îi zise Vaelin lui Nortah. Haide să te cârpim.

— Mi-ar plăcea, răspunse Nortah, dar nu-s prea sigur că pot umbla.

Se clătină din nou și Vaelin fu nevoit să-l prindă în brațe. Împreună, el și Caenis îl ajutară să părăsească acel câmp, fără să fi dat drumul lăncii din mâini. Barkus îi urmă, cu Dentos legănându-se în brațele lui, târându-și picioarele pe pământ.

— Frate Vaelin, rosti Aspectul de lângă cei trei necunoscuți.

Vaelin se opri, străduindu-se să-l țină pe Nortah ca să nu cadă.

— Da, Aspect.

— Oaspeții noștri au cerut să te cunoască.

Aspectul făcu semn spre cei trei și Vaelin putu să vadă limpede acum silueta măruntă: era o fată, înfofolită în blănuri negre la fel ca bărbatul voinic de brațul căruia se agățase. Era cam de vârsta lui, însă micuță, avea pielea albă și părul negru… și era foarte frumoasă. Abia dacă părea să-l bage în seamă, fiindcă ochii îi rămăseseră ațintiți asupra lui Nortah, care cu greu își mai păstra cunoștința de sine. Nu era sigur dacă expresia ei vădea admirație sau teamă.

— Frate Vaelin, acesta este Vanos Al Myrna, rosti Aspectul.

Bărbatul masiv înaintă și întinse mâna. Vaelin i-o strânse stângaci, încercând în aceeași timp să nu-i dea drumul lui Nortah, care ar fi căzut. Caenis se încordă la auzul numelui aceluia, totuși pentru Vaelin nu însemna nimic. Își amintea foarte vag că tatăl lui îl pomenise cândva mamei, cu puțin timp înainte de a fi fost numit Lord al Bătăliilor, însă nu ținea minte despre ce se discutase.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, îi spuse Vanos Al Myrna.

— Eu nu am tată, replică băiatul automat.

— Vaelin, dă dovadă de respect față de Lordul Vanos, rosti Aspectul cu un surâs ușor pe buze. El este o Spadă a Tărâmului și Lordul Turnului din Ținuturile de Miazănoapte. Ne onorează prin prezența sa.

Vaelin zări umbra unui zâmbet pe chipul lui Vanos Al Myrna.

— Ai luptat bine, rosti bărbatul.

Vaelin arătă din cap înspre Nortah.

— Fratele meu a luptat și mai bine, el a cucerit lancea.

Al Myrna îl studie pe Nortah timp de o secundă și Vaelin înțelese că-l cunoscuse și pe tatăl lui.

— Băiatul acesta luptă fără frică, ceea ce nu este întotdeauna o

trăsătură de dorit la un soldat.

— Noi toți suntem neînfricați în slujba Credinței, milord.

Ăsta a fost un răspuns bun, decise Vaelin. *Mi-ar fi plăcut să nu fi fost o minciună.*

Lordul Turnului se întoarse și-l arătă pe bărbatul sârmos cu păr lung. Avea aceleași trăsături ca și fata: piele albă și păr negru, dar chipul îi era diferit, cu pomeți ridicați și nas coroiat.

— Acesta este prietenul meu, Hera Drakil, din neamul Seordah Sil.

Seordahii. Vaelin nu crezuse că va da ochii vreodată cu un seordah. Erau un popor cu adevărat misterios, despre care se spunea că nu se aventura niciodată în afara uriașului codru de miazănoapte și care-i evita pe cei din exterior. Seordahii făceau ca pădurile să fie locuri pline de mistere întunecate pentru cei din Tărâm, care rareori cutezau să treacă pe sub copacii lor. Abundau poveștile despre călători nenorocoși care intraseră în codru și nu mai reveniseră nicicând.

Hera Drakil îl salută din cap pe Vaelin, păstrând pe chip o expresie impenetrabilă.

— Iar ea, rosti Lordul Vanos și o împinse puțin înainte pe fata de lângă el, provocându-i un zâmbet trist, este fiica mea, Dahrena.

Fata își întoarse surâsul către Vaelin, care se întrebă de ce îi asudară pe neașteptate palmele.

— Bună ziua, Frate. Pari să fii singurul care a scăpat nevătămat.

Vaelin își dădu seama că avea dreptate; îl durea tot trupul și probabil că avea să-l doară încă și mai rău mâine-dimineață, dar nu avea nicio tăietură.

— Norocul îmi surâde, milady.

Ea își îndreptă privirea spre Nortah, părând îngrijorată.

— El va păți ceva?

— Nu are nimic, răspunse Caenis pe un ton care i se păru cam aspru lui Vaelin.

Nortah înălță capul și se uită ca prin ceață la fată, încruntându-se derutat.

— Ești o lonakă, rosti el și se răsuci spre Vaelin. Suntem în miazănoapte?

— Ușurel, Frate, îl bătu Vaelin cu palma pe umăr și se simți ușurat când capul celuilalt se lăsă din nou moale în piept. Fratele meu este ametit, îi spuse fetei. Îmi cer iertare.

— Pentru ce? Sunt într-adevăr o lonakă. Se întoarse către Aspect. Am oarece iscusință de tămăduitoare. Dacă pot fi de ajutor…

— Îți mulțumesc, milady, răspunse Aspectul, dar avem un

tămăduitor foarte destoinic. Acum să ne îndreptăm către odăile mele și să le îngăduim acestor Frați să aibă grijă de camarazii lor.

Se întoarse și porni spre Donjon, urmat de Lordul Turnului, însă ceilalți doi mai zăboviră câteva clipe. Hera Drakil îi privi pe toți pe îndelete, trecând cu ochii de la Dentos, aproape inert în brațele lui Barkus, la nasul mânjit de sânge al lui Caenis și la silueta gârbovită a lui Nortah, iar inexpresivitatea chipului i se schimbă în dezgust vădit.

— *Il lonakhim hearin mar durolin*, rosti el trist și se îndepărtă.

Fata, Dahrena, păru stânjenită de acele cuvinte și le aruncă o uitătură scurtă de rămas-bun, înainte de a le întoarce spatele să-l urmeze.

— Ce a spus? întrebă Vaelin în urma ei, făcând-o să se oprească.

Fata șovăi și el se întrebă dacă avea să pretexteze că nu cunoștea graiul seordah, deși băiatul știa că ea înțelesese.

— A spus: „Lonakii își tratează câinii mai bine“.

— Așa este?

Gura ei se strânse ușor și Vaelin zări o încruntătură furioasă, înainte ca Dahrena să se întoarcă.

— Așa mă aștept.

Nortah ridică nesigur capul și-i rânji lui Vaelin.

— E drăguță, rosti el, apoi își pierdu definitiv cunoștința.

— Cum se face că Lordul Turnului din Ținuturile de Miazănoapte are o fiică lonakă? îl întrebă Vaelin pe Caenis.

Mergeau pe zid, în straja de după miezul nopții; una dintre neplăcerile vechimii de patru ani în Ordin o reprezenta serviciul regulat de gardă. Zidul nu avea numeroase străji în noaptea aceasta, pentru că mulți băieți se aflau în infirmerie sau erau prea grav răniți pentru a putea face de gardă. Printre ei se număra și Barkus, care așteptase până se întoarseră în dormitor și abia atunci le arătase o tăietură adâncă pe spinare.

— Cred că cineva și-a bătut un cui în spadă, icnise el.

Îl așezaseră pe Nortah în pat și-l spălaseră cât de bine putuseră. Din fericire, tăieturile lui nu păreau destul de serioase încât să necesite să fie cusute și hotărâseră că cel mai bine ar fi fost să-i bandajeze capul și să lase somnul să-și facă efectul asupra lui. Dentos o pățise mai rău, fiindcă se părea că-și spărsese iarăși nasul și își pierdea în mod repetat cunoștința. Vaelin decise să meargă la infirmerie, împreună cu Barkus, a cărui rană era mai presus de iscusința lor de a o coase. Dentos fu culcat în pat de mult-hărțuitul maestru Henthal, iar Barkus fu lăsat să plece, după ce tăietura îi fusese cusută și unsă cu ulei de arbore corr, o soluție urât

mirositoare, însă foarte eficientă împotriva infecțiilor. Îl lăsaseră să-l vegheze pe Nortah, iar ei își începuseră straja pe zid.

— Vanos Al Myrna, răspunse Caenis, nu este un bărbat lesne de înțeles. Dar neloialitatea este întotdeauna greu de pătruns.

— Neloialitatea?

— El a fost surghiunit în Ținuturile de Miazănoapte acum doisprezece ani. Nimeni nu știe motivul adevărat, totuși se spune că s-ar fi ridicat împotriva poruncii regelui. Pe atunci el era Lordul Bătăliilor, iar regele Janus, chiar dacă era bun și drept, nu putea tolera neloialitatea unui curtean atât de însemnat.

— Cu toate acestea, iată-l…

Caenis ridică din umeri.

— Milostenia regelui este bine știută. Au existat, de asemenea, zvonuri despre o bătălie teribilă în miazănoapte, dincolo de codru și de câmpii. Se pare că Al Myrna ar fi înfrânt o oștire de barbari, care traversaseră gheața. Trebuie să mărturisesc că nu-i dau mare crezare, dar poate că el se află aici pentru a-i relata regelui despre victorie.

El a fost Lordul Bătăliilor înaintea tatei, înțelese Vaelin. Își aminti acum, deși avusese o vârstă foarte fragedă. Tata venise acasă și-i spusese mamei că va fi Lordul Bătăliilor. Mama fugise în odaia ei și plânsese.

— Și fiica lui? îl întrebă pe Caenis, încercând să alunge amintirea.

— Se zice că ar fi o lonaică orfană, pe care a găsit-o în pădure. Se pare că seordahii îi îngăduie lui să intre acolo.

— Probabil că-l stimează foarte mult.

Caenis pufni.

— Stima sălbaticilor înseamnă prea puțin, Frate.

— Seordahul care-l însoțea pe Al Myrna părea să aibă puțină considerație pentru obiceiurile noastre. Poate că pentru el noi suntem sălbaticii.

— Dai prea multă crezare vorbelor lui. Ordinul este al Credinței, iar Credința nu poate fi judecată de unul ca el. Deși mărturisesc că sunt curios să aflu de ce l-a adus Lordul Turnului aici, ca să se holbeze la noi.

— Nu cred că de asta a venit. Bănuiesc că are de discutat cu Aspectul.

Caenis îl privi cu atenție.

— Ce să discute ei doi?

— Frate, nu poți să fii cu totul surd la lumea de dincolo de zidurile astea! Lordul Bătăliilor și-a părăsit postul, iar sfetnicul regelui a fost executat. Acum Lordul Turnului vine în miazăzi. Toate astea trebuie să însemne ceva.

— Ținutul acesta a fost mereu plin de evenimente. De aceea istoria noastră este atât de bogată în povești.

Povești de război, gândi Vaelin.

— Poate că Al Myrna, urmă Caenis, a avut alt motiv pentru a veni aici, un motiv personal.

— Cum ar fi?

— A spus că el și Lordul Bătăliilor au fost camarazi. Poate că a dorit să vadă progresul tău.

Să-l fi trimis tata? se întrebă Vaelin. *De ce? Să vadă dacă mai sunt în viață? Să vadă cât de înalt am crescut? Să-mi numere cicatricele*? Fu nevoit să-și înfrângă clocotul de amărăciune familiar care-i creștea în piept. *De ce să urăsc un străin? Eu n-am un tată pe care să-l urăsc*.

CAPITOLUL 3

Doar doi băieți își primiră galbenii dimineață, ambii fiind judecați ca dovedind fie lașitate, fie lipsă profundă de iscusință în timpul meleeului. Lui Vaelin nu i se părea că rezultatul meritase sângele vărsat și oasele rupte în Încercare, dar Ordinul nu-și punea niciodată sub semnul întrebării ritualurile, pentru că ele aparțineau Credinței. Nortah își reveni repede, la fel ca și Dentos, însă Barkus avea să rămână pentru tot restul vieții cu o cicatrice urâtă pe spate.

Pe măsură ce gerul iernii se înteți, instrucția lor deveni mai specializată. Exercițiile cu spada ale maestrului Sollis ajunseră la o complexitate descurajantă, iar lecțiile cu ciocanul de luptă începură să pună accent pe disciplina acțiunilor în cadrul grupurilor. Învățară să mărșăluiască și să execute manevre în companii, deprinzând numeroasele comenzi ce transformau un grup de individualități într-o linie de bătălie disciplinată. Iscusința aceea nu era lesne de învățat și mulți băieți se aleseseră cu toiege pentru că încurcaseră stânga cu dreapta sau pentru că ieșeau întruna din cadență. Fură necesare câteva luni de instrucție intensă înainte ca ei să simtă cu adevărat că știau ce făceau și alte două luni până ce maeștrii să se arate mulțumiți de eforturile lor. În tot acel timp continuară antrenamentele de călărie, pe care trebuiau să le facă seara, în orele tot mai scurte ale amurgului. Își găsiseră propriul parcurs pentru curse, un traseu lung de șase kilometri în lungul malului râului, care revenea după aceea în jurul zidului exterior și care era îndeajuns de accidentat și cu destule obstacole pentru a fi pe măsura standardelor ridicate ale maestrului Rensial. În una dintre cursele acelea de seară, Vaelin o întâlni pe fetiță.

Judecase greșit o săritură peste un trunchi de mesteacăn căzut și Scuipă-rău, cu obișnuita lui încăpățânare, se cabrase și-l trântise pe pământul înghețat, de care se lovise dureros. Îi auzise pe ceilalți hohotind, pe când își îndemnaseră caii să meargă mai departe.

— Gloabă afurisită! spumegase Vaelin sculându-se și frecându-și spatele care-l durea. Nu ești bun de nimic, o să te dau să facă săpun din tine!

Scuipă-rău își dezgolise dinții drept răspuns, apoi scurmase cu o copită solul și se îndepărtase pentru a rumega niște tufe fără mare succes. În unul dintre momentele lui de coerență, maestrul Rensial îi avertizase să nu atribuie sentimente umane unui animal care nu avea creierul mai mare decât un măr.

— Caii au sentimente doar pentru alți cai, le spusese el. Nu le putem cunoaște grijile și dorințele, tot așa cum ei nu ne pot înțelege gândurile.

Uitându-se după Scuipă-rău, care-i arăta acum crupa, Vaelin se gândi că, dacă era adevărat, atunci armăsarul lui avea o pricepere neobișnuită de a transmite sentimentul omenesc al indiferenței.

— Calul tău nu te place prea mult.

Ochii lui o găsiră iute, în vreme ce mâinile i se îndreptau instinctiv spre arme. Avea vreo zece ani și era înfofolită împotriva gerului în blănuri, din care fețișoara ei albă se ivea pentru a-l privi cu o curiozitate netulburată. Apăruse dinapoia unui stejar gros și strângea în mâinile înmănușate un buchețel de flori de un galben pal, pe care băiatul le recunoscu ca fiind bujorii-iernii. Abundau prin pădurile înconjurătoare și uneori oamenii din cetate veneau să-i culeagă. Vaelin nu înțelegea de ce o făceau, întrucât maestrul Hutril spunea că nu erau folositori nici ca leacuri, nici ca hrană.

— Cred că ar prefera să fie înapoi pe câmpie, răspunse el și se așeză pe trunchiul de mesteacăn căzut pentru a-și aranja cingătoarea spadei.

Spre surprinderea lui, fetița se apropie și se așeză alături.

— Eu mă numesc Alornis, îi spuse. Pe tine te cheamă Vaelin Al Sorna.

— Așa este.

Începuse să se obișnuiască să fie recunoscut, deoarece după întâmplarea de la iarmarocul de Miezul-verii atrăgea priviri și oamenii îl arătau cu degetul ori de câte ori se aventura în apropierea cetății.

— Mami a zis că n-ar trebui să vorbesc cu tine, continuă Alornis.

— Chiar așa? Și de ce anume?

— Nu știu. Cred că lui tati nu i-ar fi plăcut.

— Atunci poate că n-ar trebui s-o faci.

— Păi, eu nu fac întotdeauna ce mi se spune. Sunt o fetiță rea. Nu fac lucruri pe care ar trebui să le facă fetițele.

Vaelin se pomeni zâmbind fără să vrea.

— Și care sunt lucrurile acelea?

— Nu cos și nu-mi plac păpușile, și fac chestii pe care n-ar trebui să le fac, și desenez desene pe care n-ar trebui să le desenez, și fac lucruri mai istețe decât băieții și-i fac să se simtă proști.

Vaelin fu pe punctul de a izbucni în râs, dar văzu cât de serioasă era ea. Părea să-l studieze, cercetându-i fața cu atenție. Ar fi trebuit să se simtă stânjenit, însă constată că era neașteptat de plăcut.

— Bujorii-iernii, rosti el arătând din bărbie către flori. Ai venit special să-i culegi?

— Da. O să-i desenez și o să scriu ce sunt. Am o carte mare cu flori pe care le-am desenat. Tati m-a-nvățat numele lor. El știe multe despre flori și plante. Tu știi despre flori și plante?

— Puține. Știu care sunt otrăvitoare, care sunt bune pentru leacuri și care pot fi mâncate.

Ea se încruntă la florile pe care le ținea în mănuși.

— Pe astea le poți mânca?

Băiatul clătină din cap.

— Nu și nici nu poți lecui cu ele. De fapt, nu prea sunt bune la nimic.

— Ele fac parte din frumusețea naturii, rosti fetița și o cută ușoară îi apăru pe fruntea netedă. Asta înseamnă că sunt bune la ceva.

Vaelin izbucni în râs acum, pentru că nu se mai putu abține.

— Foarte adevărat. Privi în jur, după părinții fetiței. Sper că n-ai venit singură aici.

— Mama e-n pădure. Eu m-am ascuns în spatele stejarului ăluia, ca să vă văd când treceți călare. Ai fost tare caraghios când ai căzut.

El se uită la Scuipă-rău, care-și întoarse cu viclenie capul în direcția opusă.

— Și calului meu i s-a părut la fel.

— Cum îl cheamă?

— Scuipă-rău.

— I-un nume urât.

— La fel ca el, însă am un câine care-i și mai urât.

— Am auzit despre câinele tău. E mare cât un cal și l-ai îmblânzit după ce te-ai luptat cu el o zi și-o noapte în Încercarea Sălbăticiei. Am auzit și alte povești. Eu le scriu. Dar trebuie s-ascund cartea de mami și tati. Am auzit c-ai învins zece bărbați de unul singur și c-ai fost deja ales ca următorul Aspect al celui de-al Șaselea Ordin.

Zece bărbați? se întrebă Vaelin. *Ultima dată când am auzit povestea asta erau șapte. Până voi împlini treizeci de ani, vor fi o sută.*

— Au fost patru, îi spuse fetiței, și n-am făcut asta singur. Iar următorul Aspect nu poate fi ales decât după ce moare sau pleacă cel de acum. Și câinele meu nu-i mare cât un cal, și nici nu m-am luptat cu el o zi și-o noapte. Dacă m-aș fi luptat cu el cinci minute, m-ar fi doborât.

— Ah! Alornis păru ușor dezamăgită. Va trebui să modific în carte.

— Îmi pare rău.

Ea strânse scurt din umeri.

— Când eram mică, mami zicea c-o să vii să locuiești cu noi și-o să fii fratele meu, dar n-ai mai venit. Tati a fost foarte trist.

Valul de tulburare care se revărsă prin trupul lui Vaelin fu ametitor. Pentru o clipă lumea păru să se miște în jurul lui, pământul se clătină și amenință să-l răstoarne.

— Poftim?

— ALORNIS! O femeie se grăbea spre ei prin pădure, o femeie frumoasă cu păr negru cârlionțat și mantie simplă, de lână. Alornis, vino-aici!

Fetița își țuguie buzele, nemulțumită.

— Acum o să mă ia.

— Îmi cer iertare, Frate, gâfâi femeia când se apropie, după care o prinse pe fetiță de mână și o trase spre ea. În ciuda agitației ei evidente, Vaelin văzu blândețea cu care o trata pe Alornis și felul cum o cuprinse, protector, cu ambele brațe. Fiica mea este mereu curioasă. Sper că nu te-a necăjit prea tare.

— O cheamă Alornis? întrebă Vaelin și buimăceala îi fu înlocuită de o amorțeală înghețată.

Brațele femeii se strânseră mai tare în jurul fiicei ei.

— Da.

— Și tu cum te numești, milady?

— Hilla, se sili ea să zâmbească. Hilla Justil.

Numele acela nu-i spunea nimic. *N-o cunosc pe femeia asta*. În expresia ei întrezări și altceva decât îngrijorarea pentru fiică. *Recunoaștere. Ea îmi știe chipul*. Se uită după aceea la fetiță, cercetându-i fața cu atenție. *Frumoasă, ca mama ei, aceeași linie a maxilarului, același nas… ochi diferiți. Ochi negri*. Înțelegerea îl izbi cu forța unui vifor înghețat, alungând amorțeala, înlocuind-o cu ceva dur și rece.

— Câți ani ai, Alornis?

— Zece ani și opt luni, răspunse ea prompt.

— Aproape unsprezece, așadar. Eu am avut unsprezece ani când tatăl meu m-a adus aici. Observă că mâinile îi erau goale și văzu că aruncase florile. M-am întrebat întruna de ce a făcut-o. Se aplecă și ridică bujorii-iernii, grijuliu să nu le rupă codițele, apoi se lăsă pe vine în fața lui Alornis. Să nu uiți astea.

Îi zâmbi și ea îi răspunse cu un alt zâmbet. Încercă să-și fixeze în minte imaginea chipului fetiței.

— Frate… începu Hilla.

— N-ar trebui să mai zăboviți pe aici.

Se ridică și se duse la Scuipă-rău, apucându-l strâns de frâie. Calul

îi simți neîndoios starea, fiindcă îi îngădui să-l încalece fără să facă nazuri.

— Pădurile astea pot fi periculoase iarna, adăugă Vaelin. Pe viitor ar trebui să căutați flori altundeva.

O privi pe Hilla care-și ținea strâns fiica și se lupta să-și stăpânească teama. În cele din urmă, femeia rosti:

— Mulțumim, Frate. Așa vom face.

El își îngădui o ultimă privire înapoi, spre Alornis, înainte de a-i da pinteni lui Scuipă-rău. De data aceasta calul sări fără cea mai mică șovăială peste buștean și se afundară zgomotos în pădure, lăsându-le în urmă pe fetiță și pe mama ei.

M-am întrebat mereu de ce a făcut asta… Acum știu.

Lunile trecură, promoroaca iernii deveni dezghețul primăverii și Vaelin nu vorbea mai mult decât era nevoie. Se antrenă, asistă la nașterea puilor Scrijelitului, ascultă poveștile încântate ale lui Frentis despre viața din Ordin, își călări bidiviul nărăvaș și nu vorbi aproape deloc. Fiorul, golul amorțit lăsat de întâlnirea cu Alornis nu dispărură. Fața ei îi dăinuia în minte, forma chipului, ochii negri. *Zece ani și opt luni…* Mama lui murise de mai puțin de cinci ani. *Zece ani și opt luni.*

Caenis încercă să stea de vorbă cu el, străduindu-se să-l atragă cu una dintre poveștile lui: istoria Bătăliei de la Codrul Urlish, unde oștile Renfaelului și ale Asraelului se ciocniseră într-o înfruntare sângeroasă care durase o zi și o noapte. Asta fusese înainte de înfăptuirea Tărâmului, când Janus era lord, nu rege, iar cele Patru Fiefuri ale Tărâmului erau despărțite și se încăierau între ele ca pisicile într-un sac. Însă Janus le unise cu înțelepciunea vorbelor, cu ascuțișul spadei și cu puterea Credinței lui. Așa apăruse al Șaselea Ordin, din viziunea unui rege care punea Credința mai presus de orice. Șarja celui de-al Șaselea Ordin spărsese linia renfaelinilor și adusese victoria. Vaelin ascultă totul fără să comenteze. Mai auzise istoria aceea.

— …când l-au adus pe lordul renfaelin Theros înaintea regelui, rănit și înlănțuit, el a scuipat sfidător și a cerut să fie ucis, fiindcă nu avea să îngenuncheze în fața unui cățelandru căpătuit. Regele Janus i-a uimit pe toți, fiindcă a izbucnit în râs. „Nu-ți cer să îngenunchezi, frate, a spus el. Nici nu vreau să mori. Mort fiind, n-ai putea fi de mare folos acestui Tărâm.“ La care lordul Theros a replicat…

— … „Tărâmul tău este visul unui nebun“, a intervenit Vaelin. Și regele a râs din nou și ei doi au petrecut o zi și o noapte certându-se, până când cearta a devenit discuție, iar în cele din urmă lordul Theros a

priceput înțelepciunea regelui. Iar de atunci el i-a fost vasalul cel mai loial.

Caenis făcu o grimasă dezamăgită.

— Ți-am mai povestit-o…

— O dată sau de două ori.

Erau lângă râu, privindu-i pe Frentis și grupul lui de băieți care se jucau cu puiuții Scrijelitului. Cățeaua fătase șase, patru căței și două cățele, ghemotoace aparent inofensive de blăniță umedă, când ea le linsese pe podeaua cuștii. Crescuseră repede și ajunseseră deja cât jumătate dintr-un câine obișnuit, deși se zbenguiau și se împiedicau în lăbuțele lor ca toți puiandrii. Lui Frentis i se dăduse voie să-i boteze pe toți, însă alegerile lui se dovediseră oarecum lipsite de imaginație.

— Cuțitaș! îl strigă el pe puiul favorit, cel mai voinic dintre toți, agitând un băț. Aici, băiatu'!

— Ce este, Frate? întrebă Caenis. De unde vine tăcerea asta?

Vaelin se uită la Frentis care fusese doborât de Cuțitaș și chicotea pe când cățelușul îl lingea de zor pe față.

— Îi place aici, comentă el.

— Ordinul a fost cu adevărat bun pentru el, încuviință Caenis. Pare că s-ar fi înălțat cu mai bine de treizeci de centimetri de când a venit aici și învață iute. Maeștrii îl privesc cu ochi buni, fiindcă nu trebuie niciodată să i se spună un lucru de două ori. Nu cred că a cunoscut atingerea toiagului până acum.

— Mă-ntreb cum a fost viața lui, dacă poate iubi locul ăsta? Vaelin se întoarse către prietenul său. El a ales să fie aici. Spre deosebire de noi, el a ales asta. N-a fost împins prin poartă de un părinte neiubitor.

Caenis se apropie de el și coborî vocea.

— Tatăl tău a vrut să te-ntorci. Nu uita niciodată asta. Ca și Frentis, tu ai ales să rămâi aici.

Zece ani și opt luni… Mami zicea c-o să vii să locuiești cu noi și-o să fii fratele meu, dar n-ai mai venit…

— De ce? De ce a vrut să mă-ntorc?

— Din regret? Din vinovăție? Care este motivul acțiunilor pe care le facem?

— Aspectul mi-a spus odată că prezența mea aici era un simbol al devoțiunii tatei față de Credință și Tărâm. Dacă el a intrat în conflict cu regele, poate că retragerea mea ar fi simbolizat tocmai opusul.

Expresia celuilalt deveni gravă.

— Nu-l privești cu ochi buni. Deși suntem învățați să ne lăsăm familiile în urmă, nu este bine ca un fiu să-și urască tatăl.

Zece ani și opt luni…
— Trebuie să cunoști un om pentru a-l putea urî.

CAPITOLUL 4

Sosirea verii aduse tradiționala săptămână de schimb reciproc între Frați și Surori din toate Ordinele. Ei aveau voie să aleagă Ordinul în care urmau să plece. Băieții din al Șaselea Ordin obișnuiau să schimbe locul cu Frați din al Patrulea, cel cu care aveau să lucreze cel mai strâns după ce li se acorda confirmarea, însă Vaelin optă pentru al Cincilea.

— Al Cincilea? se încruntă maestrul Sollis. Ordinul Trupului. Ordinul Tămăduirii. Vrei să mergi acolo?

— Da, maestre.

— În numele pământului, ce crezi că poți să-nveți acolo? Și, mai important încă, ce crezi că poți să oferi? Toiagul său atinse dosul mâinii lui Vaelin, însemnat de cicatricele antrenamentelor și picăturilor de metal topit din forja maestrului Jestin. Astea nu sunt făcute în numele lecuirii.

— Am motivele mele, maestre.

Știa că risca lovitura cu toiagul, dar acesta își pierduse de mult arsura.

Sollis mormăi și trecu mai departe.

— Și tu, Nysa? Vrei să te alături Fratelui tău și să ștergi frunțile bolnavilor și bicisnicilor?

— Aș prefera al Treilea Ordin, maestre.

Sollis îl privi îndelung.

— Scribii și șoarecii de bibliotecă.

Clătină din cap cu tristețe.

Barkus și Dentos aleseră opțiunea sigură a celui de-al Patrulea Ordin, în timp ce Nortah fu realmente încântat să-l aleagă pe al Doilea.

— Ordinul Contemplării și Iluminării, rosti sec Sollis. Vrei să petreci o săptămână în Ordinul Contemplării și Iluminării?

— Simt că sufletul meu ar avea de câștigat de pe urma unei perioade de meditație asupra marilor taine, maestre, replică Nortah arătându-și dinții perfecți într-un zâmbet sincer.

Pentru prima dată după luni de zile, Vaelin simți că-l pufnește râsul.

— Altfel spus, zise Sollis, dorești o săptămână în care să stai în fund.

— Meditația se desfășoară de obicei în această poziție, maestre.

Vaelin izbucni în râs, neizbutind să se mai stăpânească. După trei ore, pe când încheia al patruzecilea tur de alergare în jurul câmpului de instrucție, încă mai chicotea.

— Fratele Vaelin?

Bărbatul în mantie cenușie de la poartă era bătrân, slab și chel, dar Vaelin rămase uimit de dinții lui, albi ca perlele și perfecți, ca ai lui Nortah, atât doar că surâsul era autentic. Bătrânul era singur și freca apăsat o pată maro-închis de pe caldarâmul curții interioare.

— Trebuie să mă prezint Aspectului, rosti Vaelin.

— Da, ni s-a spus că vii. Bătrânul trase zăvorul porții și o deschise. Arareori un Frate din al Șaselea Ordin vine să învețe de la noi.

— Ești singur, Frate? întrebă Vaelin trecând prin poartă. Bănuiesc că un loc ca acesta are mare nevoie de străji.

Spre deosebire de al Șaselea Ordin, Casa celui de-al Cincilea era situată în interiorul zidurilor capitalei: o clădire mare, în formă de cruce, care se ridica din mahalalele pătrarului de miazăzi, ale cărei ziduri văruite în alb străluceau ca un far puternic în mijlocul puzderiei monotone de case sărmane și înghesuite laolaltă de la periferia docurilor. Până atunci Vaelin nu mai fusese în pătrarul de miazăzi, dar înțelesese repede de ce era rareori călcat de oamenii de la care s-ar fi putut fura ceva. Rețeaua complicată de străduțe întunecoase și străzi ticsite de murdărie oferea o mulțime de ocazii pentru ambuscade. El își croise drum cu atenție printre mizerii, nedorind să se prezinte cu cizmele murdare la al Cincilea Ordin, pășind peste trupuri ghemuite, care dormeau ametite după alcoolul băut peste noapte, și ignorând strigătele de neînțeles ale celor care fie că băuseră prea mult, fie prea puțin. Ici-colo, câteva târfe apatice îl priviră fără interes și nu schițară niciun efort pentru a-și oferi serviciile. La urma urmelor, băieții din Ordin nu aveau bani.

— Noi nu suntem deranjați niciodată, îi zise bătrânul și, când închise poarta, Vaelin observă că nu exista o încuietoare. Păzesc casa asta de zece ani sau chiar mai mult și n-am avut niciodată necazuri.

— Atunci de ce trebuie s-o păzești?

Fratele bătrân îl privi nedumerit.

— Acesta este Ordinul Tămăduirii. Oamenii vin aici pentru ajutor. Cineva trebuie să-i primească.

— Aha, încuviință Vaelin. Sigur că da.

— O am totuși și pe bătrânica Bess. Bătrânul intră în căsuța din cărămidă care slujea drept corp de gardă și reveni cu o bâtă groasă de stejar. Pentru orice eventualitate.

I-o întinse lui Vaelin, așteptând aparent opinia unui expert.

— Este… Vaelin cântări bâta și o roti scurt, apoi i-o restitui … o armă excelentă, Frate.

Bătrânul păru încântat.

— Am făcut-o chiar eu, când Aspectul mi-a încredințat straja porții. Mâinile mi-au devenit prea înțepenite ca să repar oase ori să cos tăieturi, vezi? Se întoarse și merse iute spre Casă. Haide, să te duc la Aspect.

— Ești de mult timp aici? întrebă Vaelin, urmându-l.

— Numai de vreo cinci ani, în afară de instruire, bineînțeles. Mi-am petrecut majoritatea frăției în porturile din miazăzi. Îți zic, nu există sifilis sau boală pe pământul ăsta de care să nu se poată îmbolnăvi un marinar.

În loc să-l conducă la ușa mare din față a casei, Fratele bătrân ocoli clădirea și pătrunse printr-o intrare laterală. Înăuntru era un coridor lung, lipsit de decorațiuni, care mirosea puternic a ceva totodată dulce și acid.

— Oțet și lavandă, rosti el văzându-l pe Vaelin că strâmbă din nas. Alungă umorile rele.

Îl purtă pe Vaelin pe lângă numeroase odăi în care nu părea să existe mai nimic în afară de paturi goale, după aceea într-o sală rotundă, care era placată de sus până jos cu porțelan alb. În centrul sălii un tânăr gol se zvârcolea întins pe o masă. Doi Frați voinici, în mantii cenușii, îl țineau apăsat, pe când Aspectul Elera Al Mendah îi examina rana grosolan bandajată de pe abdomen. Zbieretele îi erau înăbușite de curelușa din piele care-i fusese vârâtă în gură. Pe circumferința sălii fuseseră dispuse pe înălțime rânduri de bănci, de pe care Frați și Surori de diverse vârste în straie cenușii priveau cu atenție. Se auzi un foșnet general când se întoarseră către Vaelin.

— Aspect, rosti bătrânul ridicând glasul, al cărui ecou răsună neașteptat de puternic în sală, a sosit Fratele Vaelin Al Sorna din al Șaselea Ordin.

Elera ridică ochii de la rana tânărului; fața ei surâzătoare era marcată de niște picături de sânge care-i împroșcaseră recent fruntea.

— Ce mult ai crescut, Vaelin!

— Aspect, rosti Vaelin formula oficială, mă încredințez slujirii tale.

Pe masă tânărul își arcui spinarea și un scâncet plângăreț răzbătu pe lângă căluș.

— M-ai găsit adâncită într-un caz grav, zise Elera și luă de pe masa din apropiere o pereche de foarfeci pentru a tăia pansamentul murdar ce acoperea rana tânărului. Bărbatul acesta a fost rănit în abdomen la primele ore ale dimineții. Se pare că a fost o ceartă legată de favorurile unei tinere doamne. Ținând seama de cantitatea de bere și de floare-roșie care există deja în sângele lui, n-o mai putem folosi pe cea din urmă, fiindcă l-am putea ucide. De aceea trebuie să acționăm în timp ce el

suferă.

Lăsă foarfecile și întinse mâna. O Soră tânără îmbrăcată în straie cenușii îi puse în palmă un instrument cu lamă lungă.

— La suferințele lui, urmă Elera, se adaugă faptul că vârful pumnalului i s-a rupt în stomac și trebuie extras. Ridică ochii spre cei de pe bănci. Îmi poate spune cineva de ce trebuie să-l extragem?

Majoritatea celor din sală ridicară mâinile și Aspectul încuviință din cap către un bărbat cu păr grizonant din primul rând.

— Frate Innis?

— Din cauza infecției, răspunse bărbatul. Lama ruptă poate să otrăvească rana și să facă puroi. De asemenea este posibil să se fi oprit în preajma unui vas de sânge sau a unui organ.

— Prea bine, Frate. De aceea trebuie să examinăm rana cu sonda.

Se aplecă peste tânăr și depărtă buzele rănii cu mâna stângă, apoi introduse sonda cu mâna dreaptă. Urletul tânărului îi azvârli călușul din gură și umplu amfiteatrul. Elera se retrase puțin și-i privi încruntată pe cei doi Frați voinici care-l apăsau pe tânăr pe masă.

— Trebuie ținut nemișcat, Fraților.

Tânărul începu să se zbată sălbatic și izbuti să-și elibereze un braț; capul i se lovea de tăblia mesei, iar picioarele care zvâcneau nebunește trecură foarte aproape de Elera, fiind silită să se retragă câțiva pași.

Vaelin se apropie de masă și-și puse palma pe gura lui, apăsându-i capul pe masă, după care se aplecă și-l privi în ochi.

— Durerea, rosti el fixându-l cu privirea, este o flacără. Ochii tânărului se umplură de teamă pe când Vaelin continua să-l sfredelească cu privirea. Concentrează-te. Durerea este o flacără în mintea ta, uită-te la ea. Uită-te!

Răsuflarea tânărului era fierbinte pe palma lui Vaelin, dar zvârcolirile încetaseră.

— Flacăra se micșorează. Este micuță, arde luminos, însă este micuță. O vezi? Vaelin se aplecă și mai mult. O vezi?

Încuviințarea tânărului fu abia perceptibilă.

— Concentrează-te asupra ei, îi spuse Vaelin. Păstreaz-o micuță.

Îl ținu acolo, vorbindu-i, fixându-i ochii, în timp ce Elera îi curăță rana. Tânărul scâncea și ochii îi fugeau în lături, dar Vaelin îi readucea mereu, până auzi zăngănitul surd al metalului căzând într-o tavă și Aspectul spuse:

— Ac și catgut, te rog, Soră Sherin.

— Maestrul Sollis vă învață bine.

Se aflau în odaia Elerei, care era chiar mai ticsită de cărți și hârtii decât a Aspectului Arlyn. Dar, pe când în încăperea Aspectului celui de-al Șaselea Ordin părea că domnește haosul, aceasta era meticulos aranjată și extraordinar de curată. Pereții erau acoperiți cu desene și ilustrații ce se suprapuneau, reprezentări explicite, aproape obscene, de trupuri fără piele ori fără mușchi. Vaelin descoperi că ochii îi erau atrași întruna de imaginea aflată pe peretele dinapoia mesei Aspectului: un bărbat cu brațele și picioarele răschirate, care fusese despicat de la gât până la abdomen, iar pielea îi fusese răsfrântă într-o parte și în cealaltă ca paginile unei cărți pentru a dezvălui organele din interior, care erau reproduse cu claritate absolută.

— Îmi cer iertare, rosti el îndepărtându-și privirea de acolo.

— Mă refer la modalitatea de stăpânire a durerii pe care ai folosit-o. Sollis a rămas elevul meu cel mai priceput.

— A fost elevul tău, Aspect?

— Da. Cu ani în urmă, amândoi am slujit la hotarul de miazănoapte prin răsărit. În zilele liniștite, îi învățam pe Frații din al Șaselea Ordin mijloace de destindere și stăpânire a durerii. Era un mod de a face să treacă timpul. Fratele Sollis a fost mereu cel mai atent.

Ei s-au cunoscut, au slujit laolaltă. Simpla idee a celor doi conversând i se părea incredibilă, dar un Aspect n-ar fi mințit niciodată.

— Îi sunt recunoscător înțelepciunii maestrului Sollis.

Părea răspunsul cel mai sigur.

Ochii lui reveniră scurt la desenul de pe perete, iar femeia se uită, de asemenea, peste umăr.

— Remarcabil, nu-i așa? zise ea. Un cadou din partea maestrului Benril Lenial din al Treilea Ordin. A petrecut o săptămână aici, desenându-i pe bolnavi și pe cei recent decedați, spunând că dorea să picteze un tablou care să surprindă suferința sufletului. Ca pregătire pentru fresca lui ce urma să comemoreze Mâna Roșie. Am fost desigur încântați să-i îngăduim asta, iar după ce a terminat și-a donat schițele Ordinului nostru. Le folosesc pentru a-i învăța pe Frații și Surorile novici despre tainele trupului. Ilustrațiile din cărțile noastre mai vechi nu au aceeași claritate.

Se întoarse către băiat.

— Te-ai descurcat bine în dimineața asta și simt că ceilalți Frați și Surori au învățat multe din exemplul tău. Vederea sângelui nu te tulbură? Nu te îngrețoșează?

Oare glumea?

— Sunt obișnuit cu vederea sângelui.

Privirea ei se înnegură pentru o clipă, apoi îi reapăru surâsul obișnuit.

— Nu-ți pot spune cât de mult îmi bucură inima să văd că ai crescut puternic și că mila nu-ți lipsește din suflet. Trebuie totuși să știu de ce ai venit aici.

N-o putea minți, în niciun caz pe ea.

— M-am gândit că mi-ai putea oferi răspunsuri la întrebări.

— Și ce întrebări ar fi acestea?

Părea inutil să invoce un capriciu.

— Când a zămislit tatăl meu o bastardă? De ce am fost trimis în al Șaselea Ordin? De ce mi-au căutat asasinii moartea în timpul Încercării Alergării?

Ea închise ochii, rămânând inexpresivă, și răsuflă egal și regulat. Stătu așa câteva minute și Vaelin se întrebă dacă îi va răspunde. După aceea zări o singură lacrimă care-i șerpui în jos pe obraz. *Stăpânirea durerii*, gândi el. Aspectul deschise ochii și-l privi direct.

— Regret că nu-ți pot răspunde la întrebări. Fii sigur însă că serviciile tale aici sunt primite cu brațele deschise. Cred că vei învăța multe. Te rog să te prezinți la Sora Sherin, în aripa de apus.

○ ○ ○

Sora Sherin era tânăra care o ajutase pe Aspect în sala placată cu porțelan. Vaelin o găsi înfășurând bandaje în jurul mijlocului unui bărbat rănit, într-o odaie de pe coridorul aripii de apus. Pielea bărbatului avea o culoare cenușie nesănătoasă și era acoperită de o peliculă de sudoare, totuși răsuflarea îi era regulată și nu părea să sufere de dureri.

— Va trăi? o întrebă Vaelin.

— Așa mă aștept. Sora Sherin fixă capătul bandajului cu o agrafă și-și spălă mâinile într-un lighean cu apă. Deși slujirea în acest Ordin ne învață că moartea ne poate dezminți adesea așteptările. Ia-le pe acelea, îi arătă un morman de haine pătate cu sânge, aflate în colțul odăii. Trebuie curățate. El va avea nevoie de straie când va pleca de aici. Spălătoria este în aripa de miazăzi.

— Spălătoria?

— Da.

Sherin se întoarse către el și-i oferi un surâs scurt. Fără să vrea, Vaelin se pomeni privind-o cu atenție. Era zveltă, buclele negre ale părului îi erau legate la spate, chipul îi exprima drăgălășenia tinereții, însă ochii vorbeau de o cunoaștere care-i depășea cu mult vârsta. Buzele ei repetară apăsat:

— Spălătoria.

Băiatul se simțea pus în încurcătură de ea, distras de curbele pometilor și de forma buzelor, de strălucirea din ochi, care anunța înclinația spre o dispută. Strânse iute hainele murdare și porni în căutarea spălătoriei. Fu ușurat să afle că nu el însuși trebuia să le spele și, după reacția rece a lui Sherin, fu surprins de primirea călduroasă din partea Fraților și Surorilor aflați în spălătoria plină de aburi.

— Frate Vaelin! exclamă un bărbat voinic ca un urs, al cărui piept acoperit de păr sclipea de transpirație. Mâna lui căzu ca un baros pe spatele băiatului. Am așteptat zece ani ca un Frate din Șase să intre pe poarta noastră, iar când s-a întâmplat asta, este chiar fiul lor cel mai faimos.

— Sunt încântat să mă aflu aici, Frate, îl asigură Vaelin. Trebuie să curăț veșmintele acestea…

— Ah, ce naiba! Hainele îi fură smulse din mâini și aruncate în unul dintre bazinele mari din piatră unde lucrau cei din spălătorie. Asta o să facem noi. Haide să-i cunoști pe toți.

Se dovedi că bărbatul cel voinic era un maestru, nu un simplu Frate. Se numea Harin și, atunci când nu-i venea rândul să lucreze în spălătorie, îi învăța pe novici despre tainele oaselor.

— Oase, maestre?

— Da, băiatul meu. Oase. Cum lucrează ele și cum se potrivesc laolaltă. Cum să le tămăduiești. Am pus la locul lor mai mulți umeri decât țin minte. Totul stă-n încheietură. O să te-nvăț până pleci, dacă nu-ți rup chiar eu brațul mai înainte.

Hohoti și râsul lui vesel umplu toate colțurile sălii cavernoase.

Ceilalți Frați și Surori se strânseră pentru a-l saluta pe Vaelin, care se pomeni asaltat de numeroase nume și chipuri, toți dovedind un entuziasm amețitor față de prezența lui, dar și de o sumedenie de întrebări.

— Spune-ne, întrebă un slăbănog pe nume Curlis, este adevărat că spadele voastre sunt făurite din argintul stelelor?

— Este o legendă, răspunse Vaelin amintindu-și să păstreze taina maestrului Jestin. Spadele noastre sunt minunat forjate, dar numai din oțel obișnuit.

— I-adevărat că vă obligă să trăiți în sălbăticie? întrebă o Soră tânără și durdulie care se numea Henna.

— Doar timp de zece zile. Este una dintre Încercările noastre.

— Și vă silesc să plecați dacă dați greș, nu-i așa?

— Dacă scăpați cu viață. Vorbise Sora Sherin, care apăruse în

pragul ușii, cu brațele încrucișate peste piept. Așa este, nu, Frate? Mulți dintre Frații voștri mor în Încercări. Băieți, tineri de unsprezece ani.

— O viață grea cere o instruire grea, replică Vaelin. Încercările ne pregătesc pentru rolul nostru în apărarea Credinței și a Tărâmului.

Ea arcui o sprânceană.

— Dacă maestrul Harin nu are de ce să-ți mai prelungească șederea aici, sala de clasă trebuie măturată.

Așa că Vaelin mătură sala de clasă. Mătură, de asemenea, toate odăile din aripa de apus. După ce termină, Sherin îl puse să fiarbă un amestec de spirt și apă, în care să cufunde instrumentele din metal cu care Aspectul tratase rana tânărului. Îi spuse că așa se distrugeau infecțiile. Restul zilei și-l petrecu având în îndeletniciri similare: măturat, frecat, curățat. Palmele lui Vaelin erau aspre, însă în scurt timp începură să se jupoaie de atâta muncă; se înroșiseră de la săpun și frecat când Sherin îi spuse că se putea duce să mănânce.

— Când voi învăța să tămăduiesc? întrebă el.

Fata se afla în sala de clasă și așeza diverse instrumente pe o țesătură albă. Vaelin petrecuse două ore curățându-le și acum sclipeau orbitor în lumina care pătrundea prin fereastra de deasupra.

— N-o să-nveți, replică ea. O să muncești. Dacă o să consider că nu-mi stai în drum, o să te las să privești când îngrijesc pe cineva.

O sumedenie de răspunsuri trecură prin mintea băiatului, unele caustice, altele istețe, dar toate l-ar fi făcut să pară un copilaș bosumflat.

— Cum dorești, Soră, zise el. La ce oră ai nevoie de mine?

— Aici începem la ora a cincea, zise Sherin, apoi pufni ostentativ. Înainte de a te prezenta la treabă, este de așteptat să te speli bine, ceea ce ar trebui să ajute la diminuarea mirosului tău destul de pătrunzător. Nu obișnuiți să vă spălați în al Șaselea Ordin?

— La fiecare trei zile, înotăm în râu. Este o apă foarte rece, chiar și vara.

Ea nu comentă și așeză pe țesătură un instrument bizar: două lame paralele, ținute laolaltă printr-un șurub.

— Ce-i ăsta? întrebă Vaelin.

— Depărtător de coaste. Îngăduie accesul la inimă.

— La inimă?

— Uneori bătăile inimii se opresc și pot fi repornite printr-un masaj ușor.

El îi privi mâinile, degetele subțiri care se mișcau cu precizie măsurată.

— Tu poți să faci asta?

Sherin clătină din cap.

— Încă n-am învățat îndemânările acestea. Însă Aspectul o poate face, ea poate să facă majoritatea operațiilor.

— Ea te va-nvăța într-o bună zi.

Fata ridică ochii și-l privi circumspect.

— Ar trebui să mănânci, Frate.

— Tu nu mănânci?

— Obișnuiesc să mănânc mai târziu decât ceilalți. Mai am treabă de făcut aici.

— Atunci voi sta și eu. Putem mânca împreună.

Ea abia dacă se opri din frecatul unui lighean din oțel.

— Mulțumesc, dar prefer să mănânc singură.

Vaelin își stăpâni oftatul de exasperare care i se apropiase de buze.

— Cum dorești.

La cină urmară alte întrebări puse cu aceeași curiozitate intensă, care aproape că-l făcu să-și dorească dezinteresul Surorii Sherin. Maeștrii din al Cincilea Ordin mâncau alături de elevii lor, așa că el stătu cu maestrul Harin într-un grup de Frați și Surori novici. Fu surprins de varietatea vârstelor novicilor de la masă; cel mai tânăr abia trecuse de paisprezece ani, pe când cel mai vârstnic avea neîndoielnic peste cincizeci de ani.

— Deseori, explică maestrul Harin, oamenii intră târziu în Ordinul nostru. Eu m-am alăturat când aveam treizeci și doi de ani. Înainte fusesem în Straja Tărâmului — Regimentul 30 Pedeștri, „Urșii sângeroși“. Ai auzit de ei, fără doar și poate.

— Renumele lor le face cinste, minți Vaelin care nu auzise niciodată de regimentul acela. Și Sora Sherin de cât timp este aici?

— Din copilărie, iar înainte a lucrat la bucătării. A început însă instruirea după ce a împlinit paisprezece ani. Mai devreme de vârsta aceea nu le îngăduim novicilor să ni se alăture. Nu-i ca-n Ordinul vostru, nu?

— Este doar una dintre multele deosebiri dintre ele, maestre.

Harin râse cu poftă și mușcă zdravăn dintr-un copan de pui. Mâncarea era aici cam la fel ca în al Șaselea Ordin, totuși cantitățile erau mai mici. Vaelin simți un moment de stânjeneală când atrase priviri uimite de la alte mese prin graba lui obișnuită cu care înfuleca porții mari.

— În Șase trebuie să mănânci repede, explică el. Dacă aștepți prea mult, dispare totul de pe masă.

— Am auzit că vă flămânzesc drept pedeapsă, rosti Sora Henna, fata durdulie pe care o cunoscuse în spălătorie.

Ea punea mai multe întrebări decât ceilalți și Vaelin părea să-i întâlnească ochii ori de câte ori ridica privirea.

— Maeștrii noștri, îi răspunse, au moduri mult mai practice decât flămânzirea pentru a ne pedepsi.

— Când vă pun să luptați până la moarte? întrebă slăbănogul Innis.

Curiozitatea din glasul lui era atât de evidentă, încât Vaelin constată că nu se putea simți ofensat.

— Încercarea Spadei are loc în al șaptelea nostru an în Ordin. Este proba finală.

— Și chiar trebuie să vă luptați între voi până la moarte? păru șocată Henna.

Vaelin clătină din cap.

— Ne luptăm cu trei criminali condamnați: ucigași, tâlhari și alții asemenea. Dacă ei învinge, înseamnă că au fost considerați nevinovați pentru crimele lor, fiindcă Plecații nu-i vor accepta în Lumea de Dincolo. Dacă noi îi învingem, vom fi considerați apți pentru a purta spada în slujirea Ordinului.

— Brutal, dar simplu, comentă maestrul Harin, după care râgâi sonor și se bătu cu palma pe stomac. Căile celui de-al Șaselea Ordin ne pot părea aspre, copiii mei, însă nu uitați că ei stau între Credința noastră și cei care ar distruge-o. În trecut ei au luptat pentru a ne feri de rele. Dacă n-ar fi ei, noi n-am mai fi aici pentru a-i îngriji și tămădui pe Credincioși. Gândiți-vă bine la asta.

În jurul mesei se auziră murmure de aprobare și, pentru prima dată, conversația se îndreptă spre alte subiecte. Grijile celui de-al Cincilea Ordin păreau să se învârtă în principal în jurul bandajelor, plantelor medicinale, diverselor forme de boli și subiectului nesfârșit de popular al infecțiilor. Vaelin se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se fi simțit mai iritat pentru că fusese nevoit să discute despre Încercarea Spadei, dar observă că de pe urma discuției rămăsese cu o ușoară senzație de tulburare. Știuse despre Încercarea aceea încă din primele lui zile în Ordin, toți știuseră, fiindcă era un eveniment anual, la care asistau mulți dintre locuitorii cetății și, cu toate că Fraților novici ai Ordinului li se interzicea prezența, el auzise multe istorii despre lupte îndelunate și Frați ghinioniști a căror iscusință nu fusese pe măsura Încercării finale. În comparație cu toate prin care trecuse el până acum, părea doar unul dintre multele pericole ce-l așteptau în viitor. Poate că tocmai acela era scopul Încercărilor: să-i imunizeze împotriva primejdiilor, să accepte teama ca o parte firească a

vieților lor.

— Voi aveți Încercări? îl întrebă pe maestrul Harin.

— Nu, băiete, aici nu există Încercări. Frații și Surorile novici stau în Casa Ordinului vreme de cinci ani și sunt instruiți în ceea ce privește căile noastre. Mulți pleacă sau li se cere să plece, însă cei care rămân vor fi câștigat priceperea tămăduirii și vor primi sarcini pe măsura ei. Eu am petrecut douăzeci de ani în capitala cumbraelină, unde m-am ocupat de nevoile micii comunități de Credincioși de acolo. Este greu, Frate, să trăiești printre cei care reneagă Credința.

— Edictul regelui ne spune că acei cumbraelini ne sunt frați în Tărâm, atâta timp cât își păstrează credințele între hotarele propriului Fief.

— Puah! scuipă maestrul Harin. Poate că spada regelui l-a silit să intre în Tărâm, dar Cumbraelul a căutat mereu să-și impună blasfemia. Mulți clerici adoratori de zei au încercat să mă convertească. Chiar și acum Cumbraelul îi trimite peste hotare pentru a-și răspândi erezia printre Credincioși. Mă tem că Ordinul tău și al meu vor avea mult de lucru în Cumbrael în următorii ani. Clătină din cap cu tristețe. Păcat, războiul a fost dintotdeauna ceva teribil.

Îi dădură o chilie în aripa de miazăzi, în care existau doar un pat și un scaun. Se dezbrăcă repede și se strecură în pat, bucurându-se de senzația nefamiliară, dar confortabilă a așternutului nou și curat. În ciuda tihnei, somnul sosea greu. Cuvintele maestrului Harin despre Cumbrael îl tulburaseră. *Războiul a fost dintotdeauna ceva teribil*. Totuși, în ochii maestrului existase aproape o dorință ca războiul să se abată asupra Fiefului eretic.

Răceala lui Sherin era altă preocupare. Era clar că fata nu dorea să aibă de-a face cu el, iar Vaelin își dădu seama că asta îl afecta, și că ea privea cu totală indiferență al Șaselea Ordin, ceea ce constată că nu-l afecta deloc. Decise ca a doua zi dimineață să se străduiască mai tare să-i câștige încrederea. Avea să facă orice i-ar fi cerut, fără să pună întrebări ori să se lamenteze, întrucât bănuia că ea n-ar fi respectat nimic altceva.

Cel mai mult îl ținu însă treaz refuzul Aspectului Elera de a-i răspunde la întrebări. Fusese atât de sigur că îi va oferi răspunsurile după care tânjea, încât nici măcar nu se gândise la posibilitatea unui refuz. *Ea știe*, își spuse. *Atunci de ce nu-mi spune*?

Adormi cu întrebările rostogolindu-i-se prin minte și nu găsi niciun răspuns în vise.

Se sili să se trezească la prima geană de lumină, se spălă cu luare-

aminte în jgheabul din curte și se prezentă la treabă înainte de ora a cincea. Sherin era deja acolo.

— Adu bandaje din magazie, îi spuse ea. În curând, oamenii vor veni la poartă pentru tratament. Se încruntă când Vaelin trecu prin fața ei. Miroși… măcar ceva mai bine.

Băiatul folosi un truc învățat de la Nortah și zâmbi.

— Mulțumesc, Soră.

Primul pacient fu un bătrân cu articulații înțepenite și povești nesfârșite din trecutul lui de corăbier. Sora Sherin îl ascultă politicoasă în vreme ce-i masă cu alifie încheieturile și-i dărui un borcănaș de unsoare pe care să-l ia acasă. Urmă un tânăr slab cu mâini tremurătoare și ochi injectați, care se plânse de dureri cumplite în burtă. Sherin îi palpă abdomenul și vena de la încheietură, puse câteva întrebări și-i spuse că al Cincilea Ordin nu dădea floare-roșie narcomanilor.

— ’te-n mă-ta de cățea! scuipă tânărul.

— Ai grijă cum vorbești, rosti Vaelin și înaintă decis să-l arunce afară, dar Sherin îl opri cu o privire.

Rămase impasibilă în timp ce tânărul o înjură violent vreme de un minut, aruncând uitături precaute către Vaelin, după care ieși, continuând să suduie pe hol.

— Nu am nevoie de un protector, îi zise Sherin băiatului. *Priceperile* tale nu sunt necesare aici.

— Îmi pare rău, rosti el printre dinții încleștați, fără să mai reușească să etaleze alt zâmbet în genul lui Nortah.

Erau de toate vârstele și mărimile, bărbați și femei, mame cu copii, surori cu frați, toți tăiați, învinețiți, suferind de dureri sau oameni neputincioși. Sherin părea să le știe instinctiv natura afecțiunilor și munci fără oprire sau odihnă, îngrijindu-i pe toți cu aceeași atenție. Vaelin privi, aduse pansamente sau medicamente când i se spuse și încercă să învețe, dar se trezi captivat de Sherin, fascinat de felul cum i se schimba expresia feței când muncea, cum severitatea și rezerva dispăreau înlocuite de compasiune și bună dispoziție, când glumea și râdea cu oamenii, dintre care pe mulți îi cunoștea bine în mod evident. *De asta vin ei*, înțelese băiatul. *Sherin ține la ei.*

Se strădui pe cât putu să ajute, aducând, cărând, stăpânindu-i pe cei temători și panicați, oferind vorbe stângace de alinare nevestelor, surorilor sau copiilor care-i aduceau pe bolnavi pentru a fi tămăduiți. Cei mai mulți nu aveau nevoie decât de leacuri sau de cusături, alții, pe care fata îi știa prea bine, aveau boli de durată și tratamentul ținea mai mult, întrucât ea punea numeroase întrebări și oferea sfaturi sau înțelegere.

Sosiră și doi oameni cu răni teribile. Primul din ei fu un bărbat cu stomacul strivit, care fusese călcat de o căruță. Sherin îi pipăi vena de la gât și începu să-i apese sternul cu ambii pumni încleștați.

— Inima a încetat să-i mai bată, explică ea.

Continuă să apese în felul acela, până când sângele începu să curgă din gura bărbatului.

— S-a dus, rosti ea și se îndepărtă de pat. Ia o targă cu roți din magazie și transportă-l la morgă. Este în aripa de miazăzi. Și spală-i sângele de pe față. Familiei nu-i place să vadă asta.

Vaelin mai văzuse morți, totuși răceala fetei îl surprinse.

— Asta-i tot? Nu poți să faci nimic?

— O căruță grea de o jumătate de tonă a trecut peste stomacul lui, făcându-i terci măruntaiele și praf șira spinării. Nu mai pot face nimic.

Al doilea bărbat grav rănit fu adus de Straja Tărâmului spre seară: un individ voinic, cu umărul străpuns de o săgeată de arbaletă.

— Îmi pare rău, Soră, își ceru scuze sergentul, când el și doi camarazi îl ridicară pe bărbat pe masă. Nu-mi place să-ți irosesc timpul cu d-alde ăștia, dar căpitanul o să ne ia gâtul dacă sosim cu alt leș. Îl privi curios pe Vaelin, examinându-i straiele de un albastru-închis. Pari să te afli în Casa greșită, Frate, comentă el.

— Fratele Vaelin se află aici pentru a învăța să tămăduiască, îl informă Sherin și se aplecă peste bărbatul voinic ca să-i examineze rana. Șase metri? întrebă ea.

— Mai degrabă vreo nouă, pufni mândru unul dintre străjeri ridicându-și arbaleta. Și era în alergare.

— Vaelin, murmură sergentul și-l cercetă cu mai multă luare aminte pe băiat din cap până-n picioare. Al Sorna, așa-i?

— Așa mă numesc.

Cei trei străjeri râseră și sunetul acela nu fu plăcut, iar Vaelin regretă pe loc că-și lăsase de dimineață spada în chilie.

— Fratele băiat care a bătut de unul singur zece Ciori, rosti străjerul mai tânăr. Ești mai înalt decât se spunea.

— N-au fost zece… începu Vaelin.

— Îmi pare rău că n-am fost acolo să văd cu ochii mei, îl întrerupse sergentul. Nu le sufăr pe Ciorile alea afurisite, care se plimbă țanțoșe peste tot. Am auzit însă că ticluiesc un plan de răzbunare. Ar trebui să-ți păzești spatele.

— O fac întotdeauna.

— Frate, interveni Sherin, am nevoie de catgut, ac, sondă, un cuțit cu lamă serată, floare-roșie și ulei de arbore corr — alifia, nu sucul. Ah, și

încă un vas cu apă.

Vaelin făcu întocmai ce i se ceruse, recunoscător pentru ocazia de a scăpa de întrebările străjerilor. Se duse la magazie și umplu o tavă cu cele necesare, iar când reveni în odaia de tratamente găsi haos. Bărbatul voinic se afla în picioare, într-un colț, și o ținea de gât pe Sherin. Un străjer zăcea pe podea cu un jungher înfipt în coapsă. Ceilalți doi aveau spadele scoase și răcneau furioși și amenințau.

— Vreau să plec de-aici! urlă bărbatul voinic.

— Nu pleci nicăieri! lătră sergentul. Dă-i drumul femeii și-o să rămâi în viață.

— Dacă merg cu voi, Chioru-mi face felul. În lături, că dacă nu, îi frâng gâ…

Cuțitul cu lamă serată pe care Vaelin îl adusese din magazie era mai greu decât cele cu care se obișnuise, însă nu dificil de aruncat. Beregata bărbatului era complet dezgolită, dar spasmul morții ar fi putut frânge gâtul lui Sherin. Lama se înfipse în antebrațul lui, astfel că degetele i se descleștară reflex și Sherin se nărui pe podea. Vaelin sări peste pat, împrăștiind conținutul tăvii prin cameră, și-l doborî pe bărbat din câteva lovituri precis plasate în centrii nervoși din față și piept.

— Nu… icni Sherin de pe jos. Nu-l omorî.

Vaelin îl privi cu ochi goi pe bărbatul care căzuse.

— De ce l-aș omorî? O ajută să se ridice. Ai pățit ceva?

Ea scutură din cap și se smulse din mâinile lui.

— Pune-l înapoi în pat, îi zise cu glas răgușit. Sergent, ajută-mă să-ți duc camaradul rănit în altă odaie.

— I-ai fi făcut ticălosului un bine dacă l-ai fi ucis, Frate, mormăi sergentul pe când, împreună cu celălalt străjer, își ajută camaradul căzut să se ridice. Mâine e ziua de spânzurătoare.

Vaelin trebui să se străduiască serios pentru a-l sălta pe atacator de pe podea; părea alcătuit numai din mușchi și avea greutatea pe măsură. Gemu de durere când băiatul îi dădu drumul pe pat și ochii i se deschiseră.

— În locul tău aș sta cuminte, îi spuse Vaelin, dacă n-aș avea pitit alt jungher.

Privirea celuilalt era plină de ură, însă nu spuse nimic.

— Așadar, zise Vaelin, cine-i Chioru' și de ce vrea să te omoare?

— Îi datorez bani, răspunse bărbatul cu chipul strălucind de sudoare și contorsionat de durerile rănilor.

Vaelin își reaminti povestea lui Frentis despre cuțitul aruncat greșit care-l făcuse să caute refugiu în Ordin.

— Taxa ta?

— Trei galbeni. Sunt în întârziere. Toți trebuie să plătim. Iar Chioru' îi urăște pe cei care nu se achită prompt.

Bărbatul tuși, mânjindu-și bărbia cu sânge. Vaelin umplu o cană cu apă și i-o duse la buze.

— Un prieten mi-a povestit cândva despre un bărbat care și-a pierdut ochiul din cauza cuțitului aruncat de un băiat, zise Vaelin.

Bărbatul voinic înghiți apa și tusea i se potoli.

— Frentis… Bine ar fi fost dacă puștiul l-ar fi omorât pe ticălos. Chioru' spune că, atunci când îl va găsi, va dura un an să-l jupoaie de viu.

Vaelin decise că mai devreme sau mai târziu trebuia să-l întâlnească pe Chioru'. Privi mai îndeaproape săgeata de arbaletă, care nu fusese deocamdată scoasă din umărul celuilalt.

— De ce au tras în tine străjerii?

— M-au prins ieșind dintr-un depozit c-un sac plin cu mirodenii. Chestii bune, m-aș fi ales cu cel puțin șase galbeni.

O să moară pentru un sac de mirodenii, își dădu seama Vaelin. *Pentru asta, pentru înjunghierea unui străjer și pentru încercarea de a o sugruma pe Sora Sherin.*

— Cum te numești?

— Gallis. Mă porecliseră Gallis „Cățărătorul". Nu există zid pe care să nu mă pot cățăra. Cu o grimasă, ridică antebrațul, în care rămăsese înfipt cuțitul cu lamă serată. Se pare că nu voi mai face asta. Râse, apoi se contorsionă de durere. Ai ceva floare-roșie, Frate?

— Pregătește o tinctură, rosti Sherin, care revenise urmată de sergent. O parte floare-roșie la trei părți de apă.

Vaelin se uită mai întâi la gâtul ei, înroșit și învinețit de strânsoarea lui Gallis.

— Ar trebui să te ocupi de asta.

Mânia fulgeră pentru o clipă în ochii fetei și Vaelin își dădu seama că ea se abținuse de la un răspuns sarcastic. Nu știa dacă era furioasă pentru că se înșelase sau pentru că el îi salvase viața.

— Te rog, Frate, rosti Sherin cu glas răgușit, pregătește tinctura.

Îl doftorici pe Gallis mai bine de un ceas, administrându-i floare-roșie, după aceea extrăgându-i săgeata din umăr, tăind coada la jumătate, apoi lărgind rana și trăgând încetișor afară vârful cu ghimpi; bărbatul mușca dintr-o curea din piele pentru a-și înăbuși strigătele. Trecu apoi la rana din braț, la care era mai greu de umblat, fiind aproape de vasele mari de sânge, dar scoase cuțitul după zece minute. În cele din urmă, cusu rănile, după ce le unsese cu alifie din ulei de arbore corr. Gallis își

pierduse deja cunoștința și se albise considerabil la chip.

— A pierdut mult sânge, se adresă Sherin sergentului. Nu poate fi transportat deocamdată.

— Nu pot aștepta prea mult, Soră, zise străjerul. Mâine-dimineață trebuie să fie în fața judecătorului.

— Are vreo șansă de clemență? întrebă Vaelin.

— Am alături un om înjunghiat în picior, replică sergentul. Și ticălosul a-ncercat s-o ucidă pe Soră.

— Nu-mi amintesc asta, zise Sherin spălându-se pe mâini. Tu-ți amintești, Frate?

Merită un sac cu mirodenii viața unui om?

— Câtuși de puțin.

Chipul sergentului se întunecă de furie.

— Bărbatul ăsta-i un hoț bine-cunoscut, bețiv și consumator de floare-roșie. Ne-ar fi ucis pe toți ca să scape de aici.

— Frate Vaelin, spuse Sherin, când este drept să ucizi?

— În apărarea vieții, răspunse prompt băiatul. Dacă ucizi când nu aperi viața, înseamnă că renegi Credința.

Buza sergentului se răsfrânse în dezgust.

— Nătărăi cu inimile înmuiate de Ordin, murmură el și părăsi odaia.

— Știi că-l vor spânzura oricum? o întrebă Vaelin.

Sherin scoase mâinile din apa însângerată și el îi întinse un prosop. Îl privi în ochi pentru prima dată în ziua aceea și rosti cu o siguranță înghețată:

— Nimeni nu va muri din pricina mea.

Vaelin evită cina, știind că faptele lui nu făcuseră decât să-i sporească faima și simțindu-se incapabil să facă față torentului de întrebări și admirație. Așa că se ascunse în clădirea de la intrare, împreună cu Fratele Sellin, portarul bătrân care-i deschisese poarta în dimineața anterioară. Bătrânul părea încântat de tovărășie și se abținu să pună întrebări ori să menționeze evenimentele din acea zi, lucru pentru care băiatul îi fu recunoscător. La insistențele lui Vaelin, el îi povesti despre timpul pe care-l petrecuse în al Cincilea Ordin, dovedind că un bărbat nu trebuia să fie războinic ca să vadă multe dintre ororile războiului.

— Cu asta m-am ales pe punte la Seaspite, îi arătă Sellin o cicatrice ciudată în formă de potcoavă pe partea de dedesubt a antebrațului. Coseam o rană din burta unui pirat meldenean, când s-a ridicat brusc și

m-a mușcat, aproape până la os. Era imediat după ce Lordul Bătăliilor le arsese cetatea, așa că bănuiesc c-avea motive serioase să fie furios. Corăbierii noștri l-au aruncat în mare, se strâmbă el, reamintindu-și. I-am implorat să n-o facă, însă oamenii sunt în stare de fapte teribile când le clocotește sângele.

— Cum se făcea că erai pe o corabie de război?

— Am fost mulți ani doftorul personal al Lordului Flotei Merlish. El mă avea la inimă de mult, fiindcă îl vindecasem de sifilis cu niște ani în urmă. A fost un căpitan bătrân și minunat, iubea marea ca o mamă, îi iubea pe toți corăbierii, ba-i respecta și pe meldeneani, despre care spunea că sunt cei mai buni mateloți din lume. A fost tare mâhnit când Lordul Bătăliilor le-a ars cetatea. Pot să-ți zic că s-au certat serios din cauza asta.

— S-au certat?

Vaelin deveni curios. Fratele Sellin era unul dintre puținii oameni pe care-i cunoscuse și care nu se referise la Lordul Bătăliilor ca fiind tatăl său; ba chiar păruse fericit de neștiutor de relația aceea, deși Vaelin bănuia că bătrânul servise de atâta vreme Credința, încât separarea slujitorilor ei de legăturile lor de familie era pur și simplu a doua natură.

— Oh, da, urmă Sellin. Lordul Flotei Merlish l-a numit măcelar și ucigaș de nevinovați și i-a zis că făcuse Tărâmul de ocară pentru vecie. Toți care l-au auzit au crezut că Lordul Bătăliilor va scoate spada, dar el s-a mulțumit să spună: „Puterea mea este loialitatea, milord“.

Sellin suspină și sorbi dintr-o ploscă din piele, despre care Vaelin bănuia că ar fi conținut un amestec foarte asemănător cu ceea ce Fratele Makril numise „Prietenul Fratelui”.

— Bietul bătrân Merlish! A rămas în cabina lui pe întreaga durată a drumului de întoarcere spre casă și a refuzat să se prezinte înaintea regelui după ce am andocat. A murit la puțin timp după aceea; inima i-a cedat într-un voiaj către apusul îndepărtat.

— Tu ai văzut-o? întrebă Vaelin. Ai văzut cetatea arzând?

— Da. Fratele Sellin mai trase o dușcă zdravănă din ploscă. Am văzut foarte bine. Cerul era aprins pe mulți kilometri de jur împrejur, însă nu imaginea lui te înfiora, ci larma. Noi eram ancorați la aproape un kilometru de țărm și tot puteam s-auzim țipetele. Mii de oameni, bărbați, femei, copii, toți urlau în flăcări.

Se cutremură și bău din nou.

— Îmi cer iertare, Frate. N-ar fi trebuit să întreb.

Sellin ridică din umeri.

— Timpuri trecute. Nu poți trăi în trecut. Poți doar să-nveți din el.

Se uită afară, la întunericul care se îndesea. Ar fi bine să te-ntorci, altfel rămâi nemâncat în seara asta.

Vaelin o găsi pe Sora Sherin în sala de mese, mâncând singură așa cum îi stătea în obicei. Se așteptă la o încruntătură sau la o respingere directă, când se așeză vizavi de ea, însă fata nu comentă nimic. Bucătarii umpluseră masa cu de toate, dar ea părea mulțumită cu o farfurioară de pâine și fructe.

— Îmi dai voie? întrebă el arătând spre mâncare.

Ea strânse din umeri, așa că băiatul se servi cu șuncă și friptură de pui, pe care le înghiți cu lăcomie, atrăgându-și dezgustul privirii ei.

Rânji larg, simțind o satisfacție vinovată față de disconfortul acela.

— Mi-e foame.

Sherin își feri ochii, dar în ei se întrezărise umbra vagă a unui surâs.

— În al Șaselea Ordin nimeni nu mănâncă singur, îi spuse Vaelin. Toți facem parte din grupuri. Trăim împreună, mâncăm împreună, luptăm împreună. Ne spunem „frați“ din motive perfect întemeiate. Aici lucrurile par să fie altfel.

— Frații și Surorile mele îmi respectă intimitatea, rosti ea.

— Pentru că ești specială? Pentru că poți să faci ceea ce ei nu pot.

Ea mușcă dintr-un măr și nu-i răspunse.

— Cum îi merge hoțului? o întrebă.

— Destul de bine. L-am mutat la etaj. Sergentul a pus doi oameni la ușa lui.

— Intenționezi să vorbești în apărarea lui la judecată?

— Bineînțeles. Deși i-ar fi de folos dacă ai vorbi și tu. Simt că intervenția ta ar avea mai multă greutate decât a mea.

Vaelin bău o cană de apă după șuncă.

— Spune-mi, Soră, ce te face să ții așa de mult la unul ca el?

Chipul fetei se înăspri.

— Ce te face pe tine să ții așa puțin?

Tăcerea domni pentru o vreme la masă, după care Vaelin zise:

— Știai că mama mea a fost instruită aici? A fost o Soră, ca tine. A părăsit al Cincilea Ordin pentru a se mărita cu tata. Nu mi-a spus niciodată că slujise aici, nu mi-a povestit niciodată despre partea aceasta a vieții ei. Am sosit aici în căutare de răspunsuri, am vrut să aflu cine a fost ea, cine am fost eu, cine a fost tata. Însă Aspectul n-a vrut să-mi spună nimic. În loc de asta, m-a trimis să-ți fiu ucenic, ceea ce cred c-a fost un răspuns în sine.

— Un răspuns la ce?

— Măcar la întrebarea: „Cine a fost mama mea?“ Poate, parțial și la: „Cine sunt eu?“ Eu nu sunt ca voi, eu nu sunt un tămăduitor. L-aș fi omorât pe bărbatul acela azi, dacă aș fi putut, fiindcă am mai ucis până acum. Tu n-ai putea omorî pe nimeni, și nici mama. Asta a fost ea.

— Și tatăl tău?

Mi de oameni, bărbați, femei, copii, toți urlau în flăcări… Puterea mea este loialitatea.

— El fost un om care a ars o cetate, fiindcă așa-i ordonase regele lui să facă. Își împinse farfuria într-o parte și se ridică de la masă. O să vorbesc în favoarea lui Gallis în fața judecătorului. Ne vedem la ora a cincea.

Dimineață se dovedi că prezența lor la curtea de judecată nu avea să fie necesară, pentru că Gallis evadase în cursul nopții. Străjerii intraseră în odaia lui de la ultimul etaj și o găsiseră goală, cu fereastra deschisă. Zidul de afară era înalt de aproximativ zece metri și aproape că nu se zăreau prize pentru mâini.

Vaelin se aplecă peste pervaz și se uită în curtea de dedesubt.

— Gallis „Cățărătorul“, murmură el.

— Cu rănile pe care le avea, n-ar fi trebuit nici să poată umbla.

Sherin se apropie să inspecteze zidul de afară și băiatului prezența ei i se păru amețitoare și în același timp stânjenitoare, totuși ea nu părea afectată.

— Nu voi ști niciodată cum a reușit, adăugă fata.

— Maestrul Sollis spune că un om nu-și cunoaște adevărata capacitate a puterilor decât atunci când se teme pentru viața lui.

— Sergentul a spus că-l va găsi, chiar dacă va trebui să-l urmărească până la capătul zilelor. Sherin se îndepărtă, lăsându-l pe Vaelin pradă unei confuzii de regret și ușurare. Probabil că așa va face. Fie asta, fie îl voi vedea din nou, târât pe poartă cu altă rană pe care să i-o lecuiesc.

— Dacă-i isteț, se va îmbarca pe o corabie și până la căderea nopții va fi departe.

Sherin clătină din cap.

— Oamenii nu părăsesc locul acesta, Frate. Indiferent cum ar fi amenințați, ei rămân și-și trăiesc viețile.

Vaelin își întoarse privirea spre fereastră. Pătrarul de miazăzi se trezea la viață, cerul alburiu al dimineții începea să fie pătat de fumurile coșurilor ce aveau să atârne peste acoperișuri până la căderea nopții, umbrele tot mai scurte dezveleau străzi murdare de gunoaie și

excremente, presărate ici-colo de formele ghemuite ale beţivanilor, narcomanilor sau ale celor fără adăpost. Se puteau auzi deja strigăte vagi de conflicte sau ură, şi băiatul se întrebă câţi aveau să mai intre azi pe poarta Casei.

— De ce? întrebă el. De ce să rămâi într-un loc ca ăsta?

— Eu am rămas, zise Sherin. De ce n-ar rămâne şi ei?

— Te-ai născut aici?

Fata încuviinţă dând din cap.

— Am fost îndeajuns de norocoasă pentru a-mi termina instruirea în numai doi ani. Aspectul mi-a oferit posibilitatea să aleg orice post din Tărâm. L-am ales pe acesta.

Şovăiala din glas anunţa că Vaelin era probabil primul om care o auzise dezvăluind aşa multe din trecutul ei.

— Pentru că acesta este… căminul?

— Pentru că am simţit că aici trebuia să fiu. Sherin porni spre uşă. Avem treabă, Frate.

Zilele următoare fură grele, dar pline de răsplată, mai ales pentru că Vaelin se afla permanent în prezenţa Surorii Sherin. Alaiul de răniţi şi bolnavi care soseau pe poartă oferi destule ocazii ca să-şi sporească priceperea modestă de tămăduire, când fata începu să-i împărtăşească o parte dintre cunoştinţele ei, învăţându-l metoda cea mai bună pentru coaserea unei răni şi amestecul cel mai eficient de plante pentru durerile de cap sau stomac. În acelaşi timp însă deveni clar că el n-avea să dobândească niciodată iscusinţa ei, întrucât Sherin avea ochi şi urechi atât de perfecte pentru desluşirea bolii, încât îi reamintea de propria lui afinitate pentru spadă. Din fericire, nu mai fu nevoie ca Vaelin să-şi dovedească propriile calităţi, deoarece nivelul de agresiune printre pacienţi se redusese considerabil după prima zi. Prin pătrarul de miazăzi se răspândise zvonul că aici exista un Frate din al Şaselea Ordin şi majoritatea inşilor mai îndoielnici care apărură pentru a solicita tratament tăcură cu înţelepciune şi-şi înfrânară pornirile violente.

Unica parte neplăcută a timpului petrecut de băiat în al Cincilea Ordin era atenţia constantă a celorlalţi Fraţi şi Surori. El continuase să cineze cu Sora Sherin seara târziu, dar în scurt timp li se alătură un pâlc de novici doritori să-i audă poveştile despre viaţa în al Şaselea Ordin sau o reistorisire a ceea ce ei numeau „salvarea Surorii Sherin“, un episod care în numai câteva zile păruse să devină o legendă minoră. Ca întotdeauna, Henna era spectatorul lui cel mai fascinat.

— Nu ţi-a fost frică, întrebă ea, fixându-l cu ochi mari şi căprui,

când bruta aceea imensă a vrut s-o omoare pe Sora Sherin? Nu te-ai speriat?

Alături, Sherin, care până acum îndurase cu mult calm stoic intruziunea în timpul cinei, lăsă tacâmurile să-i cadă deliberat din mâini, cu zăngănit, pe farfurie.

— Am… fost instruit să-mi stăpânesc teama, replică el și simți instantaneu cât de încrezut sunase. Nu însă la fel de bine ca Sora Sherin, adăugă iute. Ea și-a păstrat permanent calmul.

— Ah, flutură Henna indiferent din mână, pe ea n-o deranjează niciodată nimic. Și atunci de ce nu l-ai omorât?

— Soră! exclamă Curlis.

Fata plecă ochii și obrajii i se îmbujorară.

— Îmi cer iertare, murmură ea.

— Nu contează, o bătu Vaelin cu stângăcie pe mână, ceea ce o făcu să roșească și mai tare.

— Eu și fratele Vaelin am avut o zi grea, rosti Sherin. Am dori să mâncăm în tihnă.

Deși nu era o Stăpână, cuvântul ei impunea neîndoios supunere, deoarece micul lor public se împrăștie iute spre odăile lor.

— Te respectă, observă băiatul.

Ea strânse din umeri.

— Poate că da, însă nu sunt iubită aici. Sunt invidiată și disprețuită de majoritatea Fraților și Surorilor mele. Aspectul m-a avertizat că s-ar putea să se întâmple așa.

Tonul ei nu indica îngrijorare, ci afirmarea unei realități.

— S-ar putea să-i judeci prea aspru. Poate că dacă ai fi stat mai des printre ei…

— Nu mă aflu aici pentru ei. Al Cincilea Ordin este mijlocul prin care eu îi pot ajuta pe oamenii pe care trebuie să-i ajut.

— Nu există loc pentru prietenie? Un suflet căruia să i te destăinui, cu care să împarți o povară?

Ea îl privi circumspect.

— Tu însuți ai spus-o, Frate. Lucrurile sunt diferite aici.

— Ei bine, chiar dacă poate nu-ți face plăcere, sper că știi că ai prietenia mea.

Fata nu spuse nimic, ci rămase nemișcată, cu ochii fixați asupra farfuriei pe jumătate goale.

Așa a fost și pentru mama? se întrebă Vaelin. *Și ea a fost la fel de izolată din cauza iscusinței? Și pe ea au disprețuit-o*? Îi venea greu să-și imagineze așa ceva. Își amintea o femeie blândă, caldă și deschisă. Ea n-ar

fi fost niciodată atât de lipsită de emoții pe cât era Sherin. *Sherin este modelată de ceea ce i s-a întâmplat dincolo de poartă*, înțelese el. *Acolo, în pătrarul de miazăzi. Mama ar fi avut altă viață*. În clipa aceea îi veni în minte un gând, ceva ce ignorase până atunci. *Cine a fost ea înainte să fi sosit aici? Care i-a fost numele de familie? Cine au fost bunicii mei*?

Brusc preocupat, se ridică de la masă.

— Somn ușor, Soră. Ne vedem mâine-dimineață.

— Mâine este ultima ta zi, nu-i așa? întrebă ea ridicând ochii spre băiat.

Pe neașteptate, ochii îi păreau mai strălucitori ca de obicei; arăta de parcă ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi, însă ideea aceea era absurdă.

— Așa este. Deși sper să mai învăț încă multe înainte de a pleca.

— Da. Ea își feri privirea. Da, sigur că da. Somn ușor.

— Și ție, Soră.

Somnul nu-l cuprindea pe Vaelin, pe când stătea cu picioarele încrucișate și se gândea că nu știa aproape nimic despre trecutul mamei sale. Ea fusese Soră în al Cincilea Ordin, se măritase cu tatăl lui, îi dăruise un fiu, apoi murise. Asta era tot ce știa. De altfel, cunoștea tot atât de puține și despre tatăl lui. Un soldat promovat de rege pentru bravură, ajuns mai târziu Lordul Bătăliilor, incendiator de cetate, tatăl unui fiu și al unei fiice de la mame diferite. Dar cine fusese el înainte de toate astea? Nu știa unde se născuse tatăl lui, dacă bunicul fusese soldat sau țăran, sau nici una, nici alta.

O mulțime de întrebări îi clocoteau prin minte ca o furtună. Închise ochii și se strădui să-și stăpânească respirația așa cum îl învățase maestrul Sollis, o iscusință deprinsă neîndoios de la Aspectul celui de-al Cincilea Ordin… o relație care la rândul ei ridica și mai multe întrebări. *Concentrează-te*, își spuse. *Respiră lent și egal…*

După un ceas, când bătăile inimii i se domoliră și furtuna din minte se stinse, auzi o bătaie înceată, dar insistentă în ușă. Își trase cămașa și se duse la ușă, unde o găsi pe Sora Henna, care-i zâmbi cu sfială.

— Frate, rosti ea și glasul îi era doar cu puțin mai mult decât o șoaptă, te-am tulburat?

— Nu dormeam. *În niciun caz nu poate să vrea altă poveste*. Ora este înaintată, Soră. Dacă vrei ceva de la mine, cu siguranță că poate să aștepte până dimineață.

— Dacă vreau? Zâmbetul ei spori ușor și, înainte ca Vaelin s-o poată opri, trecu pe lângă el și intră în chilie. Îmi cer iertare pentru vorbele

mele necugetate din seara asta.

Inima lui reîncepu să bubuie.

— N-ai de ce să…

— Oh, ba da! șopti ea pătimaș și se apropie, silindu-l să se retragă un pas, astfel încât împinse ușa cu spatele, închizând-o. Sunt o fată atât de proastă! Spun numai idioțenii. Lucruri negândite. Se apropie încă și mai mult, lipindu-se de Vaelin, iar atingerea sânilor ei plini de pieptul său îl făcu să transpire brusc și un fior nedorit îi coborî în vintre. Spune-mi că mă ierți, imploră Henna cu un suspin în glas și-și lăsă capul pe pieptul lui. Spune-mi că nu mă urăști!

— Ăăă… Vaelin își scotoci mintea cu disperare în căutarea unui răspuns potrivit, însă viața din Ordin nu-l pregătise pentru asemenea situații. Bineînțeles că nu te urăsc. Își puse palmele cu blândețe pe umerii ei și o împinse ușor înapoi, silindu-se să zâmbească. N-ar trebui să-ți faci griji despre astfel de fleacuri.

— Ah, dar îmi fac, îl asigură Henna cu răsuflarea întretăiată. Gândul de a te ofensa… și tocmai pe tine! Își feri ochii, rușinată. Este mai mult decât aș putea suporta.

— Ții prea mult la părerea mea. Vaelin bâjbâi cu mâna înapoia sa, căutând clanța. Acum ar trebui să pleci…

Palma ei se întinse și se opri pe pieptul băiatului, atingându-i mușchii de sub cămașă.

— Ce tare ești, murmură ea. Ce puternic…

— Soră, își puse el mâna peste palma ei. Nu este…

Henna îl sărută atunci, lipindu-se și mai apăsat, cu buzele peste buzele lui, înainte ca Vaelin să-și dea seama ce se întâmplă. Senzația fu copleșitoare, un torent de sentimente neobișnuite care i se revărsa prin trup. *Nu este bine*, gândi el în timp ce limba fetei îi iscodea printre buze. *Ar trebui s-o opresc. Imediat… Ar trebui să pun capăt… În clipa următoare…*

Sunetul care-l salvă fu slab la început, o notă plângăreață dusă de vântul care se strecura prin fereastra lui, pe care aproape că n-o auzi fiind preocupat de buzele Hennei, totuși ceva din ea, ceva familiar, îl făcu să se oprească și să se desprindă.

— Frate? întrebă Henna și șoapta răsuflării ei îi dezmierdă buzele.

— N-auzi?

O încruntătură ușoară încreți fruntea fetei.

— N-aud nimic.

Chicoti și se lipi iarăși de el.

— Doar bătăile inimii mele și ale inimii tale…

Sunetul spori, o inconfundabilă chemare de sirenă.

— Un urlet de lup, rosti Vaelin.

— Un lup în cetate? Henna chicoti din nou. Nu-i decât vântul sau un câine…

— Câinii nu urlă așa. Și nu-i nici vântul. Este un lup. Eu am văzut un lup odată, în pădure.

Chiar înainte ca un asasin să-ncerce să mă ucidă.

Ar fi fost lesne să n-o observe, dacă n-ar fi petrecut atâția ani studiind chipurile adversarilor săi pe câmpul de instrucție, căutând ticurile și modificările subtile de expresii ce anunțau un atac. Și o zări la ea, o pâlpâire fugară de decizie în ochi.

— N-ar trebui să-ți faci griji în privința asta, rosti Henna și mâna stângă i se ridică pentru a-i mângâia fața. Uită-ți grijile. Lasă-mă să te-ajut…

Pumnalul din mâna ei dreaptă ieși de sub veșminte ca o pâclă și oțelul străluci când se arcui spre grumazul lui. Era o mișcare îndelung exersată, executată cu viteza și precizia unui expert.

Vaelin se răsuci și pumnalul îi crestă umărul, apoi brațul lui drept țâșni cu palma deschisă în pieptul fetei, propulsând-o înapoi, izbind-o de peretele opus. Ea ricoșă iute, cu o privire de ură felină pe chip, și sări, rotind o lovitură de picior spre capul lui și în același timp repezind lama către pântecele lui Vaelin. Băiatul îi eschivă piciorul și o prinse de încheietură, o răsuci și auzi trosnetul, dar își învinse spasmul de repulsie. *Nu este o fată, nu este o Soră, este un dușman*.

Mâna ei liberă porni din spate cu palma plată și încheieturile degetelor extinse, țintindu-i baza nasului, o lovitură letală pe care Vaelin o recunoscu din lecțiile maestrului Intris. Feri iute capul și încasă șocul în frunte, își alungă durerea pătrunzătoare și o prinse pe Henna de gât, lipind-o de perete. Ea se zbătu, șuierând, și încercă să-și vâre unghiile în ochii lui. Băiatul îi împinse capul spre spate, forțându-i gâtul, și o ridică de la sol, sporindu-și strânsoarea pentru a-i opri zvârcolitul.

— Ești foarte pricepută, Soră, observă el.

Un mârâit de furie amestecată cu durere ieși dintre buzele fetei. Îi simțea pielea fierbinte sub palme.

— Poate că mi-ai putea spune unde ai învățat asemenea îndemânări și de ce-ai simțit nevoia să le exersezi pe mine.

Strălucind intens pe masca roșie, înflăcărată a chipului, ochii ei se îndreptară către spintecătura din cămașa lui și zgârietura de dedesubt. Un rânjet malițios și încărcat de ură îi schimonosi buzele.

— Te simți… bine, Frate? scrâșni printre stropi de salivă. Nu… mai

ai timp… s-o salvezi acum.

Vaelin simți căldura care-i urca prin piept, sudoarea care-l năpădi brusc, cenușiul care i se strecura încetișor în colțurile ochilor. *Otravă! Pumnalul era otrăvit*.

Se aplecă, ajungând cu fața la numai câțiva centimetri de a ei, și-i privi dușmănia din ochi.

— Pe cine să salvez?

Rânjetul oribil al Hennei se lăți într-un râs grotesc.

— Cândva… au fost… șapte! rosti ea și ura din privire îi licări ca un far în întuneric.

Smuci pe neașteptate capul spre spate, deschise larg gura și apoi o închise cu putere, pocnindu-și apăsat dinții. Începu să se zbată în strânsoarea băiatului, tremurând nestăpânit, cu spume revărsându-i-se din gură. Vaelin îi dădu drumul și o lăsă să cadă pe podea, unde se zvârcoli, lovind din călcâie ca darabana unei tobe, după care rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși, fără să clipească, moartă.

Vaelin o privi fix; fruntea i se brobonise de sudoare și pârjolul din piept crescuse la dimensiunea unui foc.

Pumnalul era otrăvit… Nu mai ai timp s-o salvezi acum… Cândva au fost șapte… Nu mai ai timp s-o salvezi… S-o salvezi… S-O SALVEZI!

Aspectul!

Se repezi la spada rezemată de perete, o smulse din teacă, deschise ușa și porni în fugă către casa scării.

Pumnalul era otrăvit… Oare de cât timp dispunea? Alungă gândul din minte. *Suficient*! decise el cu furie, sărind câte trei trepte odată. *Am timp suficient*.

Odăile Aspectului erau la ultimul etaj. Ajunse acolo în câteva secunde, alergând pe coridor, zări ușa ei în față și niciun semn de amenințare…

Lama fu o așchie de lumină în umbre, o semilună de oțel, iute și iscusită, care ar fi trebuit să-i reteze capul de pe umeri. Vaelin plonjă pe sub ea, se rostogoli, simți șuierul aerului mușcat de tăiș deasupra lui, reveni în picioare și adoptă postura de parare în aceeași mișcare, iar cele două spade se ciocniră între ele. Se roti, lăsându-se într-un genunchi, și întinse complet brațul, care i se cutremură când lama lui se înfipse în carne și auzi un strigăt înăbușit de durere și ropotul scurt ca de ploaie al sângelui pe lespezi. Atacatorul lui purta veșminte negre din bumbac, fața acoperită de mască, fruntea și pleoapele mânjite cu funingine. Ochii lui îl fulgerară pe Vaelin de pe podea, când încleștă palma peste tăietura adâncă din coapsă, nu furioși, ci șocați de surprindere.

Vaelin îl ucise, spintecându-i beregata, îl lăsă să se zvârcolească într-o jerbă de sânge arterial, iar el alergă mai departe; focul din piept era acum un infern de durere, vederea i se înceţoşa, îşi pierdea focalizarea, fixată pe uşa Aspectului, la numai câţiva metri acum. Se clătină şi se izbi de perete, apoi înaintă mai departe cu un mormăit furios de autoreproş.

S-O SALVEZI!

Alte două lame scânteiară din semiîntuneric, altă siluetă înveşmântată în negru, ţinând în fiecare mână câte o spadă scurtă, îl atacă imediat cu un vârtej de tăişuri sfâşietoare. Vaelin pară primele două lovituri, se retrase lăsându-le pe celelalte să fluiere la o şchioapă de chipul său, apoi avansă iute, înainte ca atacatorul să-l poată lovi cu piciorul, şi-l omorî, înfigând spada în stern, în sus sub coaste, căutând inima. Bărbatul în negru se cutremură scurt, sângele i se revărsă din gură, după care se înmuie, ca o păpuşă, fără viaţă, atârnând ca o cârpă în spada lui Vaelin. Greutatea îl trase în jos, cu spada îngropată în trupul celuilalt până la mâner, braţul acoperit de sângele ca o peliculă groasă şi roşie, care scălda podeaua. Mirosul l-ar fi făcut să vomite, dacă n-ar fi fost otrava care-i clocotea în vene.

Obosit... Se nărui lângă cadavru, apăsat de o povară de epuizare mai mare decât orice cunoscuse vreodată. Durerea din piept dispărea, înlocuită de nevoia copleşitoare de somn. *Atât de obosit*...

— N-arăţi bine, Frate.

Glasul era anonim, pierdut în umbre. *Un vis*? se întrebă Vaelin. *Un vis înaintea morţii*.

— Văd că ea te-a găsit, continuă glasul.

Un vârf de spadă hârşâi, foarte slab, pe piatră.

Nu-i un vis. Vaelin încleştă dinţii şi degetele îi strânseră mânerul spadei.

— E moartă! răcni el spre beznă.

— Sunt sigur de asta. Glasul era încet, lipsit de accent sau de orice alte caracteristici; nici cultivat, nici grosolan. Păcat. Mi-a plăcut în deghizarea aceea. Era minunat de crudă. Te-ai culcat cu ea mai întâi? Cred că i-ar fi plăcut asta.

Tonul avea o notă doar vagă de încordare, însă Vaelin simţi că vorbitorul nevăzut se pregătea să acţioneze.

Tremurând de efort, se ridică în picioare şi smulse spada din leş. *A aşteptat prea mult*, îşi dădu el seama. *Ar fi trebuit să mă ucidă când eram vulnerabil. Aşteaptă oare ca otrava să mă termine în locul lui*?

— Ţi-e teamă, mârâi Vaelin către întuneric. Ştii că nu mă poţi învinge.

Tăcere. Tăcere și umbre, întrerupte doar de picuratul sângelui de pe vârful spadei lui. *Nu am timp*, gândi și lumea i se clătină înaintea ochilor, iar o amorțeală teribilă, de gheață, i se furișă în membre. *Nu am timp de așteptat*.

— Cândva, rosti el și vocea îi era o șoaptă uscată care-l sili să strige pentru a se face auzit, cândva au fost șapte!

Se auziră zăngănituri de ivăre și clanțe, urmate de scârțâitul țâțânilor, când ușa Aspectului se deschise înapoia lui și fața frumoasă, ușor iritată, a femeii apăru parțial iluminată de flăcăruia unei lumânări.

— Dar *ce este* gălăgia asta?

Pumnalul țâșni din întuneric, rotindu-se prin aer, o aruncare precisă, al cărei vârf avea cu siguranță să lovească în ochiul Aspectului.

Vaelin își simți ca de plumb brațul cu spada, când îl ridică, descriind un arc și lovind pumnalul pe care-l trimise în umbre. Nu-l văzu pe asasin urmându-și atacul, ci îl simți, îl *știu*, însă nu-l văzu niciodată. Riposta lui fu automată, reflexă, imediată. Se roti, ținând mânerul spadei cu ambele mâini, punând în lovitura aceea ultimele rămășițe ale puterii lui; n-o simți întâlnindu-se cu grumazul bărbatului și mai degrabă auzi decât văzu jetul de sânge care zugrăvi tavanul și pereții, pe când cadavrul decapitat continuă câțiva pași înainte de a se prăbuși. Vaelin era conștient doar de nevoia inevitabilă, dominatoare de a dormi.

Lespezile pardoselii erau răcoroase sub obrazul lui, pieptul i se mișca în ritm calm și se întrebă dacă va visa lupi…

— Vaelin!

Mâini puternice îl prinseră, îl scuturară, multe tălpi tropotiră pe podea, un bolborosit de voci ca un fluviu dezlănțuit. El mormăi iritat.

— Vaelin! Trezește-te! Ceva îl izbi cu putere peste față și se strâmbă nemulțumit. Trezește-te! Nu adormi! M-auzi?

Mai multe glasuri, rostogolindu-se laolaltă într-un vacarm abia descifrabil.

— Aduceți-o pe Sora Sherin, imediat!… Duceți-l în sala de clasă… Lăsați-i pe ei, sunt morți… Cu ce-a fost infectat?… Pare o rană de pumnal, unde-i arma?

— A vrut să-și ceară scuze, mormăi băiatul gândindu-se că ar fi trebuit să dea o mână de ajutor. A venit în odaia mea… M-ar fi ucis, dacă n-ar fi fost lupul…

— Verificați-i odaia! Era vocea lui Sherin, însă mai ascuțită și mai speriată decât știuse el că poate fi. Căutați un cuțit, dar aveți grijă să n-atingeți lama.

Alte voci, senzația vagă că era purtat pe brațe, după care răcoarea

pardoselii fu înlocuită de netezimea dură a unei mese de tratament. Vaelin gemu, mintea lui ametită percepând durerea care va urma.

— Moartă? zise glasul Aspectului. Cum adică, moartă?

— Pare otravă, răspunse glasul hodorogit al maestrului Harin. O bobiță ascunsă într-un dinte. N-am mai văzut așa ceva de mult timp…

Vaelin se hotărî să deschidă ochii și văzu doar un vălmășag neclar de umbre. Clipi și vederea i se limpezi doar cât s-o distingă pe Sherin, cu nările dilatate, mirosind pumnalul Hennei.

— Săgeata-vânătorului, rosti ea. Ne trebuie rădăcină de joffril.

— L-ar putea omorî.

Vaelin știa că ar fi trebuit să fie surprins de teama din glasul Aspectului, însă descoperi că mintea îi era stăpânită de o întrebare pe care trebuia neapărat s-o pună.

— Va muri, dacă n-o facem! izbucni Sherin, cu chipul schimonosit, neliniștit, dar decis. Este tânăr și puternic. Poate să reziste.

O pauză, un suspin de frustrare profundă.

— Aduceți rădăcina și multă floare-roșie…

— Nu! interveni Sherin. Nu, diminuează efectul. Fără floare-roșie.

— Pe Credință, Soră! Silueta masivă a maestrului Harin apăru pentru prima dată în câmpul vizual al băiatului. Știi ce-i face asta unui bărbat?

— Ea are dreptate, rosti Aspectul cu voce încordată.

— Aspect? zise Vaelin.

Femeia veni lângă el, îl luă de mână și-i mângâie fruntea cu degetele.

— Vaelin, te rog, stai liniștit, va trebui să-ți dăm ceva care să te însănătoșească. O să te doară… Trebuie să fii puternic.

— Aspect… Se luptă să-și mențină privirea ațintită asupra ochilor ei. Te rog, cum a chemat-o pe mama?

Vardrian.

Îi răsuna în minte, printr-un tumult de durere. *Vardrian*. Numele ei. Numele ei de familie. Sudoarea îl scălda, pieptul îi era un furnal, întunericul îi începeșa ochii, dar numele ei îl susținea, era o ancoră în lume.

Sora Sherin îi strânsese o curelușă din piele în jurul brațului și-i injectase tinctura de rădăcină de joffril direct în venă, cu un ac lung. Agonia fu aproape instantanee. Încăperea se despică și dispăru, cuvintele liniștitoare ale Aspectului se topiră. Chipul îndurerat al lui Sherin era o pată alburie în negura care se așternu.

Vardrian.

Un efect ciudat al durerii era faptul că timpul devenea infinit, fiecare clipită de agonie se prelungea la nesfârșit. Vaelin știa că spatele îi era arcuit, că spinarea îi era încordată ca un arc, că mâini puternice îl apăsau pe masă în timp ce delira și urla incoerent. Știa toate astea, însă nu le simțea. Erau hăt departe, undeva dincolo de durere.

Ildera Vardrian. Mama lui. Un nume simplu, un nume fără noblețe sau notorietate, un nume care venea de pe câmpuri sau de pe străzi. Ca și tatăl lui, evoluase grație aptitudinilor personale. Fusese specială. Brusc, îi văzu foarte clar chipul; întunericul se risipi în fața luminii zâmbetului ei, a compasiunii din ochi. Ea era un far în toată acea durere, un punct de concentrare pentru voința băiatului, voința lui de a trăi.

Nu află niciodată cât durase, cât timp fusese necesar să se istovească. Mai târziu îi spuseră că-i rănise pe câțiva dintre cei mai puternici Frați din al Cincilea Ordin, că încercase s-o muște pe Aspect, că zbierase rostind lucrurile cele mai groaznice și mai josnice, dar el nu-și aducea aminte. Tot ce știa era numele acela. *Ildera Vardrian*.

Numele acela îl salvă.

CAPITOLUL 5

În visul lui nu exista durere. În visul lui, o lumină aurie și blândă se strecura prin fereastră și zâmbetul lui Sherin radia de deasupra, privindu-l.

— Ai supraviețuit, rosti ea. Știam că vei reuși.

Un vis… un vis îți îngăduie să-ți deșerți inima.

— Ești frumoasă, îi zise Vaelin.

Surâsul ei se transformă în râs.

— Delirezi, Frate. Încearcă să dormi, ai nevoie de odihnă. Afară sunt mulți tineri cu priviri periculoase care vor fi foarte mânioși pe mine dacă nu-ți revii.

— Ar trebui să plecăm împreună, noi doi, continuă el lipsit de griji și bucurându-se de libertatea visului. Ar trebui să fugim. Să găsim un colțișor liniștit din lume, unde tu să poți tămădui, iar eu să pot învăța să fiu și altceva decât un ucigaș…

— Șșș! Degetul fetei era acum pe buzele lui, iar zâmbetul îi dispăruse. Te rog, Vaelin…

— N-am simțit nimic când i-am omorât pe oamenii aceia. Nimic. Asta nu-i bine…

— Ai salvat-o pe Aspect. N-ai avut de ales.

Bărbatul în negru își apăsa cu palma rana din picior când spada lui Vaelin îi retezase beregata și scâncise slab, ca un copil…

— Mi-am făcut de rușine mama. În comparație cu ea, sunt un nimic…

— Ba nu. Palma ei îi mângâie fruntea, fața i se apropie și un sărut ușor îi atinse jucăuș buzele. Tu ești un păzitor, un războinic care luptă în apărarea celor lipsiți de ajutor. Ești puternic și ești drept. Să nu uiți niciodată asta. Și să nu uiți niciodată că eu voi fi aici oricând vei avea nevoie de mine, oricând mă vei chema, priceperea mea îți aparține.

Visul începea să se destrame și oboseala îl târa în uitare.

— Să știi că aș fi preferat totuși să plecăm doar noi doi, împreună…

Se trezi cuprins de dureri; nu era agonia provocată de rădăcina de joffril, ci suferințele mușchilor forțați dincolo de limite, precum și deshidratarea. Pete roșii-maronii cu forme ciudate îi presărau așternutul, iar tăietura de pe braț păstra arsura otrăvii. Pleoapele începură să-i coboare, brațele bine-venite ale visului îl chemau… când observă că nu era singur.

Maestrul Sollis stătea în colțul odăii, cu brațele încrucișate, cu

spada pe genunchi. Ochii injectați indicau o noapte nedormită.

— Ți-a luat destul de mult să te trezești, rosti el.

— Îmi cer iertare, croncăni Vaelin.

Sollis se ridică și se duse la măsuța de lângă pat, pentru a umple o cană cu apă dintr-un urcior mare din lut.

— Ia! Duse cana la buzele băiatului. Înghițituri mici, nu bea pe nerăsuflate.

Apa avea un gust mai bun decât orice băuse vreodată, inundându-i gura, alungându-i uscăciunea gâtlejului.

— Mulțumesc, maestre.

— Sora Sherin a spus că ar trebui să bei cel puțin o cană la fiecare oră. A dat instrucțiuni foarte severe pentru îngrijirea ta.

Sherin… Ar fi trebuit să plecăm împreună… O durere nouă îi împunse pieptul și se pomeni dorind să nu fi avut niciodată visul acela; era insuportabil să se trezească și să descopere că nu fusese real.

Plecă ochii spre petele de pe așternuturi.

— A trebuit să mă deschidă?

Își imagină intens de neplăcut depărtătorul de coaste, care-i era afundat în piept.

— Se pare că rădăcina de joffril îi face pe oameni să asude sânge. Mi s-a spus că face parte din efectul ei util de purgație. Sollis își luă scaunul din colțul încăperii și se așeză lângă pat. Trebuie să știu ce s-a întâmplat aici.

Așa că Vaelin îi povesti totul, fără să omită nimic. Sollis ascultă în tăcere, abia arcuind o sprânceană la vizita Surorii Henna în chilia lui și rămânând impasibil când Vaelin aminti de urletul de lup care-l salvase. Nu reacționă decât la menționarea cuvintelor asasinei: *Cândva au fost șapte*. Doar o dilatare infimă a ochilor, care spunea însă multe. *El știe*, înțelese băiatul. *Știe ce-nseamnă asta și pun prinsoare pe un sac de aur că n-o să-mi spună nimic*. Sollis nu manifestă nicio altă reacție și puse doar câteva întrebări.

— Cum ai aprecia iscusința acestor asasini?

— Puteau mânui armele, dar păreau să nu aibă habar de tactici. Eu eram otrăvit, slăbit și ar fi trebuit să mă ucidă, să mă atace direct. Au făcut-o însă pe rând, de fiecare dată prin ambuscadă.

Sollis rămase tăcut, reflectând la informația aceea. Vaelin simțea nevoia disperată de a dormi, totuși se sili să rămână treaz. Frații novici nu dormeau în prezența unui maestru.

— Sora Sherin mai vine? întrebă el sperând o întrerupere a tăcerii care să-l țină treaz. Aș fi… aș fi vrut să știu cât mai trebuie să stau în pat.

— Ea îi îngrijește pe răniți. Probabil că va fi ocupată ceva timp. În ultimele două zile în cetate au fost multe tulburări.

Două zile. Visase și asudase sânge vreme de două zile.

— Tulburări, maestre?

— Răzmerițe. Când s-a răspândit vestea atacurilor, au început să circule zvonuri despre un complot al Tăgăduitorilor. În curând toți știau că o oaste de cumbraelini era ascunsă prin canale și aștepta să ne omoare în timpul somnului. Clătină din cap, dezgustat. Ignoranții vor crede orice, dacă sunt îndeajuns de speriați.

Vaelin era derutat.

— Atacuri?

— Elera Al Mendah n-a fost singurul Aspect atacat. Aspectele celui de-al Patrulea și al Doilea Ordin sunt morți. Ceilalți au fost norocoși să supraviețuiască. Aspectul Hendrahl a fost grav rănit, se pare că pumnalul n-a fost îndeajuns de lung pentru a-i atinge inima prin grăsime.

Mintea lui Vaelin se cutremură. Două Aspecte asasinate… părea ceva incredibil. Și-l amintea foarte bine pe Aspectul Corlin Al Sentis de la Încercarea Cunoașterii: bărbatul cu chip grav și solemn, care-l întrebase insistent despre evenimentele din pădure. Era straniu să și-l imagineze spintecat de pumnale și otravă. Șirul gândurilor îi stârni o îngrijorare vădită.

— Aspectul Arlyn?

— Este în viață și sănătos. Au trimis după el trei asasini, care au găurit tuneluri, au ieșit în beciuri și acolo au dat peste maestrul Grealin. Este întotdeauna o greșeală să subestimezi un bărbat gras într-o luptă.

Era observația cea mai apropiată de un compliment pe care Sollis o făcuse vreodată despre maestrul Grealin.

— A fost rănit?

— N-a suferit decât niște vânătăi. I-a părut însă tare rău că n-a putut captura pe niciunul viu, ca să afle răspunsuri.

— Frații mei?

— Toți sunt bine. Fratele Nortah a reușit să fie expulzat din al Doilea Ordin după numai două zile. Cât despre ceilalți, Fratele Caenis s-a distins prin uciderea asasinului care l-a înjunghiat pe Aspectul Hendrahl, iar ceilalți par să fi dormit după ce au băut un butoi de bere, în timp ce Aspectul Montish și-a găsit sfârșitul. Jumătate din Frații novici ai celui de-al Șaselea Ordin se aflau în Casa celui de-al Patrulea Ordin și asasinii i-au retezat beregata Aspectului și au dispărut înainte să fi observat cineva. Vor urma pedepse severe.

Vaelin se afundă în saltea, copleșit brusc de oboseală.

— Iertare, maestre, rosti el, pentru că n-am capturat viu pe niciunul. Otrava mi-a tocit cumva mintea…

Lunecă în somn, zărind cum chipul subțire și inexpresiv al maestrului Sollis se contopea cu umbrele.

Barkus clocotea, Dentos glumea, Nortah râdea și Caenis vorbea când și când. Vaelin își dădu seama că le dusese dorul tuturor.

— I-al naibii de-aiurea, zise Barkus și nedumerirea îi încreți fruntea. Vreau să zic: ce se-ntâmplă?

— E limpede că printre noi se află dușmani, rosti Caenis. Trebuie să fim precauți.

— Dar de ce? De ce să omoare Aspectele?

Vaelin era obosit; tăietura de pe braț se transformase într-o cicatrice vineție și agonia provocată de rădăcina de joffril se diminuase devenind o durere surdă care-i dăinuia în membre. În decursul dimineții avusese câțiva musafiri, printre care pe maestrul Harin, care-l felicitase cu stângăcie și râsese asurzitor de câteva ori. Vaelin își putu da seama că bărbatul mătăhălos se bucura de supraviețuirea lui și în același timp era trist din cauza trădării Hennei, care se numărase printre favoriții din grupul său. Fratele Sellin stătu mai bine de un ceas, strângându-și bâta de lemn între degetele noduroase și povestind cum ar fi folosit-o asupra asasinilor, dacă i s-ar fi ivit ocazia. Vaelin avu o viziune fugară a unui bătrân zăcând cu beregata retezată în clădirea de la intrare, însă spuse:

— Au fost într-adevăr înțelepți că te-au ocolit, Frate.

Bătrânul păru destul de încântat și spuse că va reveni a doua zi cu o fiertură tămăduitoare a cărei rețetă îi aparținea în întregime. Mai veniseră și alți musafiri, dar Sherin nu apăruse deloc și băiatul se îngrijoră neștiind ce putuse delira în somn.

— Ce face Frentis? se interesă el.

— E furios, răspunse Nortah. Nu știe ce ar trebui să facă și a fost nevoie să-l smulgem deja din trei încăierări. L-a implorat pe Aspect să-l lase să vină cu noi, dar nu s-a ales decât cu o zi de curățenie în grajduri.

— Fiți cu ochii pe el când vă-ntoarceți. Nu-mi place să rămână singur în preajma maestrului Rensial. Spuneți-i că sunt bine și c-o să mă-ntorc repede. Și mai spuneți-i să nu uite să treacă în fiecare zi pe la Scrijelit.

Nortah aprobă dând din cap. Nimeni n-o spusese cu glas tare, însă toți știau că el va conduce până la întoarcerea lui Vaelin.

— Se spune c-ai omorât patru asasini, rosti el. Impresionant.

— Trei. O fată, care se prefăcea de ani de zile că era Soră aici, s-a

sinucis când n-a reușit să mă omoare.

— O fată? Un surâs răutăcios apăru pe buzele lui Nortah când se uită la cicatricea de pe brațul său. Cât de aproape ai lăsat-o s-ajungă?

— Prea aproape.

O lecție pe care n-o s-o uit niciodată.

— Fratele Nillin se afla de peste doisprezece ani în al Patrulea Ordin, rosti Caenis. Era unul dintre cărturarii lor cei mai respectați, autor a trei cărți despre lingvistică și dascăl de graiuri pentru Frații novici, dar în tot acel timp așteptase să-l ucidă pe Aspectul Hendrahl.

— Afurisitul de grăsan trebuie să-ți mulțumească pentru că mai este printre noi, spuse Nortah. De fapt, cum ți-ai dat seama?

— Nu mi-am dat seama. Venisem să-i restitui o carte pe care mi-o împrumutase, am ciocănit la ușă și atunci l-am auzit țipând. Caenis tăcu și încruntarea lui se accentuă vizibil. Fratele Nillin nu s-a luptat deloc rău pentru un bărbat de patruzeci și șapte de ani.

— Cum l-ai răpus? întrebă Dentos.

— Nu aveam armă, fiindcă nu-i vedeam rostul în al Patrulea Ordin. A trebuit să mă folosesc doar de mâini.

— Nu poate să fi fost ușor, comentă Barkus, să te lupți neînarmat împotriva unui bărbat cu pumnal.

— Nu era deloc nepriceput, însă…

Caenis ridică din umeri.

— Nu era unul dintre noi, termină Vaelin.

Caenis încuviință.

— Ceea ce naște întrebarea: De ce a trebuit să aștepte atacul până când Ordinele celelalte erau pline cu băieți din al Șaselea Ordin?

— Nimic din toate astea n-are pic de logică, căscă Nortah, deși aș putea înțelege pe cineva care să-l dorească mort pe Aspectul celui de-al Doilea Ordin. Încă un minut de aiureli ale bătrânului ăluia plictisitor și l-aș fi strâns eu însumi de gât.

— De asta ai fost alungat? întrebă Vaelin.

Dentos chicoti și, pentru o clipă, zâmbetul lui Nortah păru să fie într-adevăr amuzat.

— A existat o neînțelegere cu una dintre Surori. Se pare că masajul de relaxare are anumite limite. Cel puțin așa cred c-a zis ea când mi-a tras o palmă și a fugit.

Vaelin îi lăsă să hohotească pentru câteva secunde, apoi vorbi și-i privi pe rând pe toți.

— Nu știu ce s-a-ntâmplat aici, Fraților. Nici eu nu înțeleg mai bine decât voi. Știu doar că trăim niște vremuri primejdioase și că nu ne putem

încrede decât între noi. Țineți seama de spusele maestrului Sollis, ascultați-l pe Aspect și, mai presus de orice, păziți-vă bine unul pe celălalt.

Ușa se deschise și apăru Sherin cu un vas cu apă aburindă; era prima dată când o vedea în acea zi.

— Afară! ordonă ea. Este timpul ca Fratele Vaelin să se spele, iar voi ați stat suficient aici.

— Spălare, da? Nortah arcui o sprânceană și se aplecă spre Sherin, când puse vasul pe masă; Vaelin observă că o cercetă din cap până în picioare. Bănuiesc că vei fi *foarte* meticuloasă, Soră.

Sherin îi aruncă aceeași privire obosită și neinteresată pe care Vaelin o recunoscu din întâlnirile ei cu bețivi drăgăstoși în sala de tratamente.

— Nu trebuie să te duci și să te joci cu spada ta pe undeva, Frate?

Râzând strâmb, Nortah îi urmă pe ceilalți afară din odaie.

— Prietenului tău nu i-ar strica o lecție de bune maniere, comentă Sherin, așezând vasul pe măsuța de lângă pat. Comportamentul lui nu este cuviincios pentru un Frate.

— Din Ordinul meu fac parte mulți Frați dintre care unii sunt mai cuviincioși decât alții.

Ea ridică o sprânceană, dar nu mai zise nimic, ci-și muie cârpa în vas și întinse mâna să tragă pătura într-o parte.

— Mă simt destul de înzdrăvenit ca să mă spăl singur, Soră, îi spuse el ținând pătura cu blândețe, totuși ferm.

Sherin îl privi amuzată.

— Frate, crede-mă când îți spun, tu nu ai nimic ce eu să nu fi văzut până acum. Cine crezi că te-a spălat când ai zăcut fără cunoștință?

Vaelin alungă în fundul minții gândul acela stânjenitor și nu dădu drumul păturii.

— Am înțeles, însă acum mă simt mai în putere.

— Cum dorești. Fata puse cârpa în vas și se retrase. Întrucât te simți mai în putere, te poți întâlni azi cu Aspectul. Ea a cerut să te vadă. În grădini, la amiază. Te voi ajuta, bineînțeles, dacă ești de acord să-mi accepți ajutorul.

Părăsi camera fără să mai arunce vreo privire îndărăt. Vaelin avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege că-i rănise cu adevărat sentimentele.

Grădinile celui de-al Cincilea Ordin acopereau un hectar de pământ mănos pe care Frații și Surorile creșteau numeroasele varietăți de plante medicinale ce aveau un rol atât de important în munca lor. Majoritatea

grădinilor erau o înșiruire de dreptunghiuri, o tablă de șah verde-maronie monotonă, totuși ici-colo existau insule colorate, pâlcuri de flori și tufe vesele.

— Și Ordinul nostru are grădini, îi spuse Vaelin lui Sherin pe când fata îl ajuta să pășească pe una dintre aleile cu prundiș dintre loturi.

Picioarele și pieptul continuau să-l doară destul de rău și se rezema de umărul ei mai mult decât ar fi dorit, știind că apropierea prea mare o deranja pe Sherin. Ea nu rostise niciun cuvânt când sosise la amiază ca să-l însoțească la Aspect și se străduise să-i evite privirea.

— Ele nu sunt însă așa, continuă Vaelin văzând că fata nu comenta. Maestrul Smentil le îngrijește în general de unul singur. El vorbește doar prin semne, fiindcă i-au tăiat limba lonakii…

Amuți. Era vădit că Sherin nu avea chef de conversație.

Fata se opri lângă câteva straturi micuțe de flori. Printre boboci se putea zări silueta zveltă a Elerei.

— Aspectul te va ajuta la întoarcere, îl anunță Sherin și se îndepărtă puțin, astfel că brațul lui căzu de pe umărul ei.

— Mulțumesc.

Ea încuviință din cap și se întoarse.

— Soră, spuse Vaelin și se întinse, atingându-i încheietura mâinii. O clipă, te rog.

Fata își trase mâna, evitându-i atingerea, totuși rămase locului, ferindu-și privirea.

— Nu ți-am mulțumit, continuă el, că mi-ai salvat viața.

— Acesta e rolul meu, Frate.

— Cât timp am zăcut, am avut multe vise ciudate. Cred că este posibil să fi spus lucruri pe care altfel nu le-aș fi rostit niciodată. Dacă am zis ceva… jignitor…

— Nu ai spus nimic. Ea ridică ochii, îi întâlni pe ai lui și se sili să surâdă fără putere. Cel puțin, nimic jignitor. Încrucișă brațele strâns pe piept și zâmbetul îi pieri. Vei pleca în curând, te vei întoarce în locul acela oribil ca să lupți într-un război groaznic. Noi… nu vom mai vorbi poate niciodată unul cu altul.

Involuntar, Vaelin se apropie de ea și se întinse s-o prindă de mână.

— Vom mai vorbi, îți făgăduiesc.

— Vaelin!

Elera apăruse la marginea grădiniței de flori, ținând în mână un cuțitaș pentru uscături. Surâdea strălucitor.

— Arăți mult mai bine.

— Mulțumită îngrijirii Surorii Sherin.

— Așa este. Îngrijirea ei este foarte prețioasă, la fel ca timpul ei.

— Îmi cer iertare, Aspect, plecă fruntea Sherin. N-ar fi trebuit să mai zăbovesc…

— N-a fost o mustrare, Soră, însă cetatea continuă să fie asaltată de necazuri. Mă tem că priceperea ta va fi solicitată din plin, chiar azi.

Sherin aprobă dând din cap, îi aruncă băiatului o privire de rămas-bun, cu un surâs trist pe buze, apoi îi dădu drumul mâinii și porni spre Casa Ordinului. Vaelin se uită după ea până dispăru în depărtare.

— Ce știi tu despre flori, Vaelin? îl întrebă Elera Al Mendah oferindu-i brațul pentru susținere și conducându-l în grădiniță.

— Maestrul Hutril m-a învățat să le recunosc pe cele otrăvitoare. A spus că sunt bune pentru a fi strivite, iar cu sucul lor să ne ungem vârfurile săgeților.

Și am o soră care iubește bujorii-iernii.

— Foarte util, sunt convinsă. Știi ce sunt acestea?

Aspectul se opri lângă un răzor mic de flori purpurii cu niște capete ciudate, curbe, încadrate de patru petale lungi.

— Nu le-am mai văzut până acum.

— Sunt orhidee marliane, care cresc în partea îndepărtată de miazăzi a Imperiului alpiran. De fapt, sunt altoite cu orhidee de-ale noastre, pentru a le spori rezistența, deoarece clima de aici este mai rece decât cea cu care sunt ele obișnuite. Așa se întâmplă adesea cu plantele — dacă le iei din solul în care au crescut, se vestejesc și mor.

Vaelin simți că i se ținea o lecție, dar era una pe care nu dorea s-o audă.

— Înțeleg, Aspect.

Bănuia că acela era răspunsul așteptat.

— Sherin este o fată specială, continuă Aspectul. Ea ține la oameni, înțelegi? Ține la ei mai mult decât destui dintre noi, ba chiar mai mult decât Frații și Surorile acestui Ordin. Poate că de aici provine și priceperea ei. Și este foarte pricepută, mă depășește deja în majoritatea privințelor, dar să nu-i spui asta. În mod fatal, priceperea aceasta o izolează de ceilalți. Puțini și-ar dedica timpul sau interesul pentru a o cunoaște atât de bine, încât să vadă cât de specială este. Tu însă ai făcut-o, așa cum am știut că se va întâmpla. De aceea v-am pus laolaltă. Dar nu m-am așteptat ca legătura voastră să fie atât de puternică.

— Cred că prietenia nu le este interzisă celor care slujesc Credința.

Elera ridică o sprânceană la auzul răspunsului aceluia impertinent, totuși nu-l mustră.

— Prietenia trebuie prețuită întotdeauna, dar ea nu poate să

împiedice rolurile pe care le veți juca tu și Sherin. Ea înseamnă pentru Ordinul acesta ceea ce însemni tu pentru Ordinul tău.

— Adică?

— Viitorul. Este necesar ca amândoi să înțelegeți asta. Mama ta n-a înțeles sau a refuzat să înțeleagă; dragostea te poate orbi în privința potecii pe care ți-a croit-o Credința. Când a plecat de aici ca să se mărite cu tatăl tău, al Cincilea Ordin a pierdut un viitor Aspect.

— Sunt sigur că mama își cunoștea propria inimă.

Elera se crispă ușor, auzindu-i amărăciunea.

— Da, așa este. N-am vrut s-o critic, ci doar mi-am exprimat regretul. A fost prietena mea cea mai bună și ea m-a învățat când am sosit aici. Fără ea, n-aș fi știut nimic.

Aspectul se opri la o băncuță simplă din lemn și-i indică să ia loc. Vaelin fu recunoscător pentru odihnă, fiindcă își simțea picioarele gata să i se înmoaie în orice clipă.

— Pot să te întreb, Aspect, dacă s-a aflat ceva despre cei care te-au atacat?

— Foarte puține, clătină ea din cap. Trupurile au fost cercetate, dar nu s-a găsit nimic folositor, decât că toți aveau grăunți de otravă ascunși în dinți, ca Sora Henna. Chipurile lor nu erau cunoscute de nimeni. Straja Tărâmului și al Patrulea Ordin cercetează și cred că până la urmă vor oferi răspunsuri.

Pentru o femeie recent salvată de la moarte, părea deosebit de indiferentă față de identitatea atacatorilor.

— Nu te temi că alții ar putea încerca din nou?

Ea se încruntă, ca și cum gândul acela nu i-ar fi trecut până atunci prin minte.

— Dacă e să încerce, vor încerca. Nu prea am ce să fac în privința asta. Credința ne spune să acceptăm ceea ce nu putem schimba.

— Sora Henna se afla aici de multă vreme. Trădarea ei trebuie să fi fost dureroasă.

— Trădare? Mă îndoiesc că ea a avut vreodată vreun pic de loialitate pentru locul acesta… și atunci cum l-ar fi putut trăda? A făcut ceea ce a fost trimisă să facă. Mărturisesc că sunt impresionată de abnegația ei, să trăiască în minciună de atâta timp fără să se trădeze niciodată, fără să-i lunece masca niciodată.

— Înainte de a muri, ea a spus ceva: „Cândva au fost șapte.“ Știi ce-nseamnă asta?

Pe fața Aspectului apăru o reacție, dar nu aceeași recunoaștere pe care Vaelin o zărise la maestrul Sollis, ci mai degrabă o teamă, care

dispăru aproape imediat.

— Ai multe întrebări azi, Vaelin. Pare să fie o trăsătură recurentă a conversațiilor noastre.

Nici ea nu-mi va spune nimic.

— Îmi cer iertare, Aspect.

Ea îi alungă îngrijorarea cu un râset.

— După câte ai făcut pentru mine, simt că-ți datorez măcar un răspuns. De aceea poți să-mi pui o singură întrebare.

O singură întrebare. Părea aproape o cruzime, ca și cum femeia s-ar fi jucat cu el. Băiatul dorea răspunsuri la nenumăratele întrebări care-l rodeau, totuși, după o clipă de gândire, o alese pe cea care fusese de luni de zile în prim-planul gândurilor sale.

— Ce știi despre sora mea?

— Ah… Aspectul tăcu o clipă și tristețea îi inundă chipul. Știu că este o fetiță foarte inteligentă. Știu că părinții ei o iubesc tare mult. Știu că s-a născut acum ceva mai mult de zece ani.

— Pe când mama încă trăia.

Aspectul oftă adânc.

— Vaelin, nu vreau să te rănesc, dar trebuie să-nțelegi că nu toate căsătoriile sunt povești fericite. Mama și tatăl tău s-au iubit mult, însă în același timp au fost persoane foarte diferite. Mama ta ura războiul, văzuse destule dintre urmările războiului cât timp a slujit Ordinul nostru, totuși a acceptat rolul tatălui tău ca Lord al Bătăliilor, fiindcă îl iubea și fiindcă el era un om drept, care se străduia să țină în frâu excesele Străjii Tărâmului. Dar când a început al treilea război meldenean, ea a simțit că nu mai putea rezista. Știa ce i se poruncise lui să facă și l-a implorat să nu se ducă. Însă el trebuia să-și asculte regele.

— Cetatea.

Mii de oameni, bărbați, femei, copii… urlând în flăcări.

— Da. I-a năpăstuit pe amândoi și a pus capăt relației lor. S-au îndepărtat unul de celălalt și el a început să-și petreacă tot mai mult timp departe de casă, dar nu știu cum a cunoscut-o pe femeia care i-a dăruit o fiică. După ce mama ta a murit și tu ai fost dus la al Șaselea Ordin, ele au fost aduse să trăiască în casa lui. Tatăl tău a cerut îngăduința de a se însura și de a-și recunoaște fiica, însă regele l-a refuzat. Lordul Bătăliilor trebuia să fie un exemplu, un model pe care oamenii să-l urmeze. La scurt timp după aceea tatăl tău a ieșit din slujba regelui.

— Mama mea a știut despre fetiță?

— Nu cred. Sănătatea ei a început să se șubrezească tot cam pe atunci. Era preocupată de viitorul tău. Întinse mâna și-i îndepărtă părul

de pe frunte. Avea speranțe mari pentru tine. Deși a făcut atâta bine, deși a tămăduit așa mulți oameni, tu ai fost realizarea cea mai mândră a vieții ei.

— Atunci mă bucur că n-a trăit să vadă ce am devenit.

Lovitura de palmă fu înceată după criteriile lui, dar atât de neașteptată, încât băiatul nu izbuti s-o oprească.

— Să nu mai spui asta niciodată! Glasul Aspectului era încărcat de furie în timp ce Vaelin își freca obrazul care-l ustura. Ce ai devenit? Un tânăr curajos, care mi-a salvat viața. Ca să nu mai amintesc de viața Surorii Sherin. Sufletul mamei tale cântă de mândrie pentru ceea ce ești.

— Sunt un ucigaș. Asta-i tot ce știu să fac.

— Ești un războinic în slujba Credinței. Nu uita asta. Poate că acum nu înseamnă nimic pentru tine, însă va însemna, în timp.

— Nu este ce și-a dorit ea. Nu cred c-a vrut ca tata să mă lase acolo, pentru a-și putea aduce târfa în casa ei…

— N-a fost decizia lui.

— A fost atunci altă poruncă a regelui. Un simbol al devotamentului lui…

— A fost dorința mamei tale pe patul morții.

Vaelin simți că fusese pălmuit din nou, atât doar că de data asta și mai brutal. Mintea i se rotea, îl amețea. *MINCIUNI! Ea minte! Mama n-ar fi dorit niciodată așa ceva.*

— Vaelin?

Băiatul se ridică de pe bancă și se îndepărtă, clătinându-se; greața și confuzia clocoteau în el, dar picioarele slăbite nu-l putură duce decât câțiva pași înainte să se năruie, strivind orhidee prețioase și trezindu-se orbit de lacrimi.

— Vaelin… Aspectul îl ținea, îi legăna capul în brațe, în vreme ce băiatul hohotea. Îmi pare rău. Trebuia totuși să știi.

— De ce? șopti el înăbușit la pieptul femeii. De ce a vrut să facă asta?

— Pentru că a fost îndeajuns de curajoasă ca să privească în inima ta și să vadă bărbatul care ești menit să ajungi. Ea s-a rugat Plecaților să-i moștenești darul, să-ți petreci viața ca tămăduitor, dar, pe măsură ce ai crescut, a știut că în sângele tău curgea iscusința tatălui tău. Ca fiu al tatălui, ai fi dus o viață complet diferită, o viață dedicată slujirii, este adevărat, însă slujirii regelui, nu Credinței. Regele avea planuri pentru tine, știai asta? Cu timpul, i-ai fi fost folositor. Mama ta își pierduse soțul din cauza planurilor regelui și nu dorea să-și piardă și fiul. Când sănătatea i s-a înrăutățit, ea a înțeles că nu va fi prezentă ca să te protejeze, iar tatăl

tău îi va da mereu ascultare regelui. Îl cunoștea bine pe Aspectul Arlyn din timpul războaielor cumbraeline și i-a cerut să te primească. Bineînțeles că el a acceptat, deși știa că asta va însemna un conflict între Ordin și Coroană. Tatăl tău a înnebunit de furie când ea i-a spus, mânia lui a fost teribilă, dar mama ta era pe moarte și ca ultimă dorință i-a cerut să-i promită că te va duce la Ordin, după ce va muri. Acela a fost ultimul lui act de loialitate față de ea.

Puterea noastră este loialitatea… Loialitate față de un rege… Loialitate față de o soție înșelată…

Glasul lui se auzi ca o șoaptă: taine care se înălțau din adânc.

— Am auzit-o odată, în prima mea noapte în Ordin, pe când tremuram de frică în pat. Am auzit-o rostindu-mi numele.

Aspectul îl îmbrățișă mai strâns.

— Ea te-a iubit foarte mult. Când te-am pus în brațele ei, părea că strălucea de fericire.

Băiatul se retrase puțin, nedumerit.

Elera zâmbi și-l sărută pe frunte.

— Eu te-am moșit, Vaelin Al Sorna, și ai fost un prunc voinic și tare gălăgios.

Întrebări… Rămăseseră atât de multe întrebări. Cumva însă se simțea mulțumit să le lase nerostite. Deocamdată răspunsurile primite erau îndeajuns. Aspectul îl mai ținu o vreme în brațe, până ce lacrimile i se uscară pe obraji, apoi îl ajută să se întoarcă în Casa Ordinului. Vaelin plecă după două zile, însoțit de urări de bine călduroase din partea Fraților și Surorilor celui de-al Cincilea Ordin. Sora Sherin nu fu prezentă, deoarece Aspectul o trimisese cu o zi în urmă pe coasta de miazăzi, unde mulți oameni trebuiau îngrijiți în urma răzmeriților recente. Aveau să treacă aproape cinci ani înainte ca Vaelin s-o revadă.

CAPITOLUL 6

Vaelin își reveni după câteva zile fără consecințe, cu excepția tendinței de a tuși în diminețile reci și a suspiciunii constante față de femeile prea drăgăstoase, ceva ce nu-i preocupa cu regularitate pe Frații din al Șaselea Ordin. Întoarcerea lui în Ordin fu întâmpinată cu falsă indiferență de către maeștri, o deosebire izbitoare față de afecțiunea manifestată la despărțire de Frații și Surorile celui de-al Cincilea Ordin. Bineînțeles, Frații lui se comportară diferit, înconjurându-l cu o grijă stânjenitoare, țintuindu-l la pat o săptămână și îndopându-l cu mâncare în fiecare zi. Până și Nortah li se alătură, deși Vaelin simți un soi de sadism în felul în care-i aranja pătura și-i ducea lingura cu supă la gură. Frentis era cel mai exagerat dintre toți, petrecându-și fiecare minut liber în odaia lor din turn, veghindu-l neliniștit și agitându-se la cea mai ușoară tuse sau semn de slăbiciune; se alese, de altfel, cu primele toiege din partea maestrului Sollis pentru că nu participă la o ședință de instrucție cu spada, fiind îngrijorat de o febră neînsemnată pe care Vaelin o făcuse peste noapte. În cele din urmă, Aspectul decretă că odaia lor era interzisă pentru Frentis, amenințându-l cu alungarea din Ordin.

Când se simți destul de puternic ca să-și părăsească patul fără ajutor, prima vizită a lui Vaelin fu la cuști, unde primirea Scrijelitului se dovedi agresiv de extaziată. Îl doborî și-i linse toată fața cu limba aspră ca gresia, pe când cățelușii lui care creșteau rapid se strânseră în jurul lor, hămăind surescitați.

— Jos, dihanie! mârâi Vaelin, izbutind să îndepărteze greutatea copoiului de pe piept. Scrijelitul schelălăi încetișor auzind mustrarea, după care își lăsă capul plin de afecțiune pe el.

— Știu, îl scărpină băiatul între urechi, și eu ți-am dus dorul.

Când merse la grajduri, descoperi că și Scuipă-rău îi pregătise o primire triumfală. Dură două minute întregi și maestrul Rensial îi mărturisi confidențial că fusese bășina cea mai lungă pe care-o auzise vreodată de la un cal.

— Gloabă afurisită, murmură Vaelin apropiind o bomboană de botul armăsarului. În curând vine Încercarea Calului. Să nu mă lași la greu, ai auzit?

Îl găsi pe Caenis pe terenul de țintă, unde încerca să tragă cât mai multe săgeți în timpul cel mai scurt, o iscusință esențială pentru Încercarea Arcului. După părerea lui, Caenis n-ar mai fi avut nevoie să se antreneze, pentru că mâinile îi păreau o ceață, în timp ce trimitea săgeată

după săgeată în ținta aflată la treizeci de pași. Vaelin își îmbunătățise treptat mânuirea arcului, dar știa că nu se va putea ridica niciodată la nivelul pe care-l dovedea Caenis, care era la rândul lui depășit de Dentos și Nortah.

— Ai pierdut câteva puncte, observă el, deși imprecizia aceea abia dacă era perceptibilă. Ultimele au avut o abatere spre stânga.

— Da, încuviință Caenis. După patruzeci de săgeți am tendința să deviez. Întinse struna și mușchii desăvârșit dăltuiți ai brațului i se încordară, după aceea trimise săgeata drept în centrul țintei. Ceva mai bine acum…

— Voiam să te-ntreb despre asasinul pe care l-ai omorât.

Fața celuilalt se înnegură.

— Am spus de multe ori povestea asta, ție, Fraților și maeștrilor. După cum sunt sigur că și tu ți-ai relatat povestea de multe ori.

— El a zis ceva? insistă Vaelin. Înainte să-l omori?

— Da, a zis: „Pleacă de-aici, băiete, că-ți scot mațele“. Nu tocmai cuvinte de baladă, este? M-am întrebat dacă n-ar trebui să le schimb când voi scrie episodul ăsta.

— Vrei să le scrii pe toate?

— Bineînțeles. Într-o bună zi voi scrie despre cum am slujit noi Credința. Simt că Ordinul nostru a neglijat, din păcate, să-și consemneze istoria. Știai că suntem singurul Ordin care nu are propria bibliotecă? Sper să-ncep o nouă tradiție.

Slobozi altă săgeată, apoi încă două succesiv, iute. Vaelin observă că țintirea i se înrăutățise.

Uciderea unui om nu este ușor de suportat sau de discutat, înțelese el.

— Îți plăcea de Fratele Nillin?

— A fost un om interesant, care știa multe povești, deși, când m-am gândit la asta ulterior, mi-am dat seama că era pasionat de cele foarte vechi. Cântecele Străvechi, cum sunt numite, de pe vremea când Credința nu era puternică, istorii de sânge și bătălii, și practicarea Beznei.

Bezna… Un lup în pădure, un lup urlând lângă fereastra mea.

— Cândva au fost șapte. Știi ce-nseamnă cuvintele astea?

Caenis încordase din nou arcul, dar acum îl destinse lent.

— Unde le-ai auzit?

— Sora Henna le-a rostit înainte de a lua otrava. Ce-nseamnă, Frate? Știu că știi.

Caenis luă săgeata din strună și o puse în tolba de la șold, după care așeză arcul cu grijă pe jos.

— Este o istorie. O poveste precum Cântecele Străvechi, însă se referă la Credință. Să fiu sincer, nu i-aș acorda crezare. Este rareori spusă și arhivele Ordinului n-o menționează.

— Ce anume nu menționează?

— În vremea noastră există șase Ordine care slujesc Credința. Dar cândva, așa spun unii, au fost șapte. În anii de început ai Credinței, când au fost înființate Ordinele și au fost alese primele Aspecte, se zice că ar fi existat un al Șaptelea Ordin. Ordinele au fost înființate pentru a sluji toate aspectele principale ale Credinței și de aceea Fratele sau Sora aleasă să conducă un ordin este numit Aspect. Se zice că al Șaptelea Ordin ar fi fost al Beznei, ai cărui Frați și Surori trebuiau să cerceteze misterele, căutând cunoaștere și putere pentru a sluji mai bine Credința. În mod tradițional, practicile Beznei fuseseră atribuite Tăgăduitorilor, însă, dacă istoria aceasta poate fi acceptată, ele au făcut parte cândva din Credința noastră. Se povestește că după o sută de ani a avut loc o criză. Al Șaptelea Ordin a început să-și extindă puterea, folosindu-se de cunoașterea Beznei pentru a stăpâni celelalte Ordine, afirmând că știința sa îl adusese mai aproape de Plecați, susținând că le putea auzi glasurile și le putea interpreta călăuzirea mai limpede decât Ordinele mai neînsemnate. A mai spus că era un privilegiu care-i dădea dreptul să conducă, să aibă ascendență în Credință. Așa ceva nu putea fi tolerat, desigur, deoarece Credința trebuie să fie echilibrată între toate Ordinele — un Ordin nu poate fi mai presus decât celelalte. De aceea a izbucnit război între Credincioși și, în timp, al Șaptelea Ordin a fost distrus după o mare vărsare de sânge. Se spune că haosul cauzat de războiul acela a fost atât de mare, încât a fărâmat Tărâmul în patru Fiefuri, care nu s-au mai reunit decât în timpul domniei falnicului nostru rege Janus. Nu se știe dacă-i ceva adevărat din toate astea. Dacă ar fi adevărat, atunci ar fi trebuit să se fi întâmplat cu peste șase sute de ani în urmă, iar puținele cărți ce au supraviețuit veacurilor nu menționează nimic despre asemenea evenimente.

— Tu pari să știi totuși destul de bine povestea.

— Mă cunoști doar, surâse ușor Caenis. Dintotdeauna mi-au plăcut poveștile. Cu cât mai fanteziste, cu atât mai bune.

— Tu o crezi, nu-i așa? Un gând neașteptat îl străfulgeră pe Vaelin, o înțelegere zămislită de zâmbetul vag al celuilalt și de promptitudinea cu care relatase povestea. Tu știai deja. Tu știai că acest al Șaptelea Ordin se afla în spatele celor întâmplate.

— Am bănuit-o. Există povești, doar cu puțin mai mult decât niște fabule, care afirmă că al Șaptelea Ordin n-a fost niciodată distrus cu adevărat, ci că a supraviețuit, a prosperat în secret și a așteptat momentul

pentru a reveni și a-și revendica ascendența pe care o căutase cu atâta vreme în urmă.

— Vom merge la maestrul Sollis și la Aspect. Ei trebuie să audă despre toate astea.

— Au auzit deja. Le-am spus toate bănuielile mele imediat ce am revenit în Ordin. Am rămas cu impresia că nu le-am dezvăluit nimic nou.

Vaelin își aminti reacția maestrului Sollis față de cuvintele Surorii Henna și refuzul Aspectului Elera de a discuta despre ele. *Ei știu*, își dădu el seama. *Toți știu. Este un secret pe care Aspectele îl ascund de veacuri. Cândva au fost șapte. Iar al Șaptelea așteaptă și complotează. Ei știu*.

Membrele începură să-l doară, cuprinse de un frig neașteptat, deși era o zi luminoasă și însorită.

— Mulțumesc că ți-ai împărțit cunoașterea cu mine, Frate, rosti el și-și cuprinse umerii cu palmele ca să se încălzească.

— O voi face mereu, îi răspunse Caenis. Știi că între noi nu există secrete.

Încercarea Calului veni după două luni: un parcurs lung de aproape doi kilometri prin păduri și pe teren accidentat, urmat de trei săgeți trase din șa în centrul a trei ținte. Nortah excelă la această Încercare, ceea ce nu surprinse pe nimeni, și stabili un nou record. Ceilalți se descurcară bine, până și Barkus, un călăreț cam de nivelul lui Vaelin, care avu greutăți din capul locului, deoarece Scuipă-rău fu irascibil ca de obicei și porni la galop doar după o tiradă de amenințări furioase. Parcurse traseul în timpul cel mai lung al zilei, iar măiestria de arcaș dovedită de Vaelin din șa fu acceptabilă la limită, totuși reuși să treacă Încercarea. Pentru prima dată niciun alt Frate nu fu eliminat și cina deveni o sărbătorire gălăgioasă, completată cu bere adusă pe furiș și bătăi cu mâncare aruncată între mese. În dimineața următoare fură pedepsiți cu o baie în apa rece ca gheața a râului și cu cinci ocoluri ale câmpului de instrucție în pielea goală. Nimeni nu consideră că nu meritase pedeapsa.

În următoarele săptămâni, continuară veștile despre răzmeriță și tulburări dincolo de ziduri. Tăgăduitorii, adevărați sau doar suspectați, erau atacați de gloate furioase, sute de oameni muriră și Straja Tărâmului întâmpină greutăți în păstrarea ordinii. În cele din urmă, când vara lunecă în toamnă, tulburările din Tărâm se liniștiră. Contrar așteptărilor multora, nimeni nu mai fu asasinat, nu apăru nicio armată secretă de cumbraelini ascunși prin canale, ba chiar Fieful eretic fu mai calm decât fusese în ultimul deceniu. Vara-de-foc, așa cum devenise cunoscută acea perioadă, se topi în memorie, lăsând în urmă leșuri, durere și cenușă.

Din cauza asasinatelor, trebuiau alese Aspecte pentru al Patrulea și al Cincilea Ordin, un proces care necesita un Conclav al Credincioșilor. Vaelin și Caenis fură aleși să-l însoțească pe Aspectul Arlyn la întrunire, aparent în calitate de gărzi de corp, deoarece al Șaselea Ordin ducea lipsă de Frați confirmați, întrucât tulburările din Tărâm îi trimiseseră pe cei mai mulți hăt departe. Vaelin bănuia totuși că Aspectul dorea ca ei să învețe despre felul cum Ordinele diferite guvernau Credința.

Conclavul avu loc în sala mare a Casei celui de-al Treilea Ordin, o încăpere cavernoasă cu bolți arcuite și bănci lungi aliniate pe lângă pereți. În afară de Aspecte, mai erau prezenți și mulți dintre maeștrii vârstnici ai tuturor Ordinelor, care aveau dreptul să intervină în discuții. Caenis și Vaelin primiră însă ordin să nu-și exprime opiniile.

— N-am visat niciodată că mi se va îngădui să vin aici, se entuziasmă Caenis în șoaptă, aproape tremurând de surescitare când se așezară în spatele lui Arlyn, care stătea în primul rând. Să fiu prezent la alegerea a două noi Aspecte este cu-adevărat o binecuvântare!

Vaelin observă că adusese cu el un teanc de pergamente și un ciot de cărbune.

— Ai început deja Istorisirea Fratelui Caenis?

— De fapt, intenționam să-i spun Cartea celor Cinci Frați.

— Sunt șase, dacă-l punem la socoteală și pe Frentis.

— Nu-ți face griji, o să capete și el o pagină sau două.

Aspectul Silla Colvis din Primul Ordin era deja prezent cu douăzeci dintre maeștrii lui, toți în veșmintele albe ale Ordinului lor. Erau bărbați trecuți de șaizeci de ani, despre ale căror chipuri brăzdate de cute adânci nu puteai ști dacă erau cufundate în contemplare sau adormite. Următoarea sosi Aspectul Elera, însoțită numai de trei Frați și două Surori, iar inima lui Vaelin se înnegură când văzu că Sherin nu se număra printre ele. Aspectul Dendrish Hendrahl din al Treilea Ordin sosi cel din urmă, asudând abundent când își așeză trupul mătăhălos pe banca din primul rând, vizavi de Arlyn. Întâlnirea lui cu moartea îi lăsase semne clare și pielea îi era acum de un cenușiu pal, spre deosebire de rozaliul porcin pe care îl avea înainte, iar ochii îi erau afundați în masa cărnoasă a feței ca două pietricele vârâte în aluat moale. Adusese cu el mai mulți maeștri decât celelalte Aspecte, peste treizeci, majoritatea bărbați; toți împărtășeau o caracteristică aparte prin faptul că păreau să duhnească la fel de neplăcut. Ochii lui abia dacă licăriră la vederea lui Caenis și nu schiță nicio salutare către cel care-i salvase viața. Mai mult chiar, Vaelin percepu un soi de resentiment în purtarea Aspectului. *Probabil că l-a durut aproape la fel de mult ca otrava*, gândi el, *faptul că a fost salvat de*

unul dintre noi.

Aspectul Colvis se ridică și se îndreptă spre podiumul din mijlocul sălii; chipul lui bărbos era solemn dată fiind gravitatea momentului.

— Aspecte, maeștri, Frați, Surori, suntem chemați la conclav. În mâinile noastre se află deciderea viitorului a două Ordine. Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată în Credința noastră și ne-a fost impus doar de evenimentele teribile ce i-au răpus pe doi dintre frații noștri cei mai de seamă. Nu este necesar să fii un înțelept pentru a înțelege că ne aflăm în zorii unei zile noi pentru Credință, o zi de încercări, o zi în care dogmele ce ne sunt atât de dragi se vor confrunta cu provocarea cea mai aprigă. Țineți seama de asta când vom lua deciziile astăzi. Se întoarse apoi către un Frate din al Treilea Ordin, care aștepta lângă podium. Frate, cere-le candidaților să ni se alăture.

Cele două potențiale Aspecte fură aduse în sală, o femeie abia trecută de treizeci de ani și un bărbat pe care Vaelin îl mai văzuse, cu chip ascuțit și îmbrăcat în robă neagră: Tendris Al Forne. Femeia fu prezentată ca Stăpâna Liesa Ilnien din al Doilea Ordin, simplă și senină, în veșminte mohorâte, care privea cu acceptare calmă. Spre deosebire de ea, Tendris Al Forne din al Patrulea Ordin se uita la ocupanții sălii cu o furie care părea aproape sfidare; neobișnuita bună dispoziție pe care Vaelin i-o zărise cu trei ani în urmă dispăruse în acea zi, însă fanatismul dăinuia. El cercetă iute fețele celor prezenți, se opri la Vaelin și încuviință scurt din cap.

— Aceștia doi se prezintă în fața noastră pentru a fi recunoscuți, se adresă Colvis reprezentanților Ordinelor. Credința cere să ne întâlnim pentru a examina meritele numirii lor. Și acum să auzim întrebări.

Hendrahl ridică primul mâna și-și adresă întrebarea către Liesa Ilnien.

— Regretatul Aspect pe care dorești să-l înlocuiești… începu el, după care se opri pentru a tuși zgomotos într-o batistă din dantelă … a slujit ca Aspect al celui de-al Doilea Ordin vreme de peste douăzeci de ani. Crezi că tu poți să oferi același nivel de experiență?

Femeia răspunse fără ezitare și cuvintele îi curseră de pe buze cu ușurință, în tonuri precise și egale.

— Un Aspect nu necesită experiență. Un Aspect este un Frate sau o Soră care întrupează cel mai bine valorile Ordinului său.

— Iar tu cutezi să te consideri întruparea Ordinului tău? întrebă Hendrahl îmbujorându-se ușor, deși lui Vaelin i se păru că furia lui era mai degrabă afectată.

— Eu cutez să mă judec în toate privințele, replică Liesa Ilnien.

Credința ne învață să fim propriii noștri judecători, fiindcă doar noi ne putem cunoaște cel mai bine inima.

— Stăpână Liesa, rosti Elera înainte ca Hendrahl să poată răspunde, ai călătorit mult prin Tărâm?

— Am vizitat toate cele patru Fiefuri și am petrecut un an în misiune în Ținuturile de Miazănoapte, încercând să duc Credința la triburile de călăreți de pe marile câmpii.

— O misiune nobilă. Ai avut succes?

— Din păcate, călăreții aceia tind să-i ocolească pe străini și nu renunță la propriile amăgiri. Dacă voi fi binecuvântată de avansarea la gradul de Aspect, sper să trimit mai multe misiuni în miazănoapte. Credința este o binecuvântare ce trebuie împărtășită și dincolo de hotarele noastre.

— O asemenea grijă față de lumea exterioară, spuse Colvis, ar părea să contrazică valorile Ordinului tău, care a fost dintotdeauna bastionul contemplației și al meditației, ferit de furtunile ținuturilor noastre. O astfel de muncă nu ar avea oare de suferit, dacă te vei preocupa mai mult de asprimea lumii materiale?

— Pentru a contempla, trebuie să ai ce contempla. O viață fără experiență nu oferă șansa contemplării. Cei care nu au trăit nu pot medita asupra tainelor vieții.

Vaelin fu impresionat de logica femeii, dar simți în același timp agitația maeștrilor din sală și auzi murmure de conversații pe toate băncile. Lângă el, Caenis scria de zor.

Arlyn ridică un braț și rumoarea încetă imediat.

— Stăpână Ilnien, de ce crezi că a fost asasinat Aspectul tău?

Femeia plecă fruntea pentru o clipă, cu chipul încordat de tristețe.

— Există oameni care doresc să ne distrugă Credința, ridică ea capul și-l privi în ochi pe Arlyn, iar tonul până atunci măsurat șovăi ușor. Nu-mi pot închipui cine sunt ei sau de ce ar vrea să facă asta.

De lângă ea, Fratele Tendris Al Forne vorbi pentru prima dată:

— Dacă Sora noastră nu-și poate închipui cine ne-ar ataca, s-ar putea să pot eu.

— Deocamdată nu ai fost întrebat, îi atrase atenția Colvis.

— Arată-ți respectul pentru această ocazie, tinere, rosti Hendrahl șuierând ușor.

Vaelin văzu că pe batista lui Hendrahl erau pete de sânge.

— Nu dau dovadă de lipsă de respect, replică Al Forne, ci doar adevărul, un adevăr pe care unii dintre noi par să se teamă să-l rostească.

— Ce adevăr este acela? întrebă Elera.

Al Forne tăcu și inspiră adânc, ca și cum și-ar fi adunat puterile. Alături de Vaelin, ciotul de cărbune al lui Caenis aștepta nerăbdător deasupra pergamentului.

— Noi am fost mulțumiți de noi înșine, zise Al Forne în cele din urmă. Ne-am îngăduit să devenim slabi. Cândva, al Șaselea Ordin lupta numai împotriva dușmanilor Credinței, dar acum patrulează hotarele acestui Tărâm la ordinele Coroanei, iar sectele de Tăgăduitori își adună forțele fără împotrivire. Cândva, al Patrulea Ordin oferea lecuire doar acelora care erau adevărați adepți ai Credinței, însă acum își deschide brațele tuturor, până și necredincioșilor, care își sporesc astfel puterea și încrederea în știința că pot complota împotriva noastră, pentru că noi oricum îi vom tămădui. Ordinul meu păstra cândva consemnări despre sectele și practicile Tăgăduitorilor, vechi de multe veacuri, totuși cu nici trei luni în urmă ele au fost distruse pentru a face loc consemnărilor regale pe care trebuie să le păstrăm acum. Știu că ceea ce spun poate înfuria sau șoca pe mulți dintre voi, dar, credeți-mă, Frați și Surori, noi am legat prea strâns Credința de Tărâm și de Coroană. Și de aceea suntem atacați, pentru că dușmanii ne văd slăbiciunile, chiar dacă noi nu le zărim.

Tăcerea fu palpabilă și o întrerupse doar furia sugrumată a lui Hendrahl care izbuti să icnească:

— Vii înaintea noastră revărsând această… această *erezie* și te mai aștepți să fii numit Aspect?

— Vin înaintea voastră ca să rostesc adevărul, cu speranța că, fără îndoială, Credința noastră va reveni pe calea ei adevărată. Cât despre aprobarea voastră, nu am nevoie de ea. Eu reprezint alegerea Ordinului meu. Alegerea mea n-a avut contracandidat și nimeni altul nu va veni în fața voastră. Articolele Credinței afirmă că voi trebuie să fiți consultați înainte de ascensiunea mea, atât, și nimic mai mult. Nu am dreptate, Aspect Colvis?

Bătrânul încuviință scurt din capul lui sur, fie prea șocat, fie prea scandalizat ca să vorbească.

— Acestea fiind zise, ați fost deci consultați și vă mulțumesc tuturor pentru atenția acordată. Vă rog doar să țineți seama de spusele mele. Acum trebuie să revin la Ordinul meu, fiindcă am multe de făcut.

Se înclină și se răsuci, pentru a părăsi cu pas energic sala.

Conclavul explodă de furie, adunarea se ridică în picioare și-și răcni mânia spre spinarea lui Al Forne, iar cuvintele „eretic“ și „trădător“ se auziră cel mai sonor printre strigăte. Al Forne nu se întoarse, ci părăsi sala fără să încetinească pasul ori să arunce vreo privire îndărăt.

Tumultul continuă însă, iar peste vacarm se auziră îndemnuri de trecere la fapte; unii maeștri îl implorară pe Aspectul Arlyn să-l aresteze pe Al Forne și să-l arunce în Temnița-neagră, dar Arlyn rămase tăcut și nemișcat. Lângă Vaelin, Caenis își terminase pergamentele și scotocea disperat prin buzunare în căutare de hârtiuțe.

— S-a mai întâmplat vreodată așa ceva? îl întrebă Vaelin descoperind că trebuia să strige pentru a fi auzit.

— Niciodată, îi răspunse celălalt și, găsind o bucățică de pergament, se apucă să mâzgălească grăbit. Niciodată în istoria Credinței!

CAPITOLUL 7

Toamna aduse Încercarea Arcului. Și pe aceasta o trecură toți Frații novici. În mod previzibil, Caenis, Nortah și Dentos excelară, pe când Barkus și Vaelin se dovediră doar acceptabili, cel puțin după standardele Ordinului. Fură răsplătiți cu permisiunea de a participa la iarmarocul de Miezul-verii, amânat cu două luni din pricina răzmeriților.

Vaelin și Nortah au preferat să rămână în Casă. Se zvonea că Ciorile nu uitaseră afrontul și părea stupid să provoace răzbunare chiar în locul unde fuseseră umilite. În plus, Nortah nu dorea să participe la un eveniment care pentru el era sinonim cu execuția tatălui său. Își petrecură ziua vânând în pădure cu Scrijelitul, al cărui miros fin îi duse iute pe urmele unei căprioare și Nortah o săgetă în gât de la cincizeci de pași. Cei doi deciseră să n-o ducă la bucătării, ci s-o tranșeze chiar acolo și să înnopteze în pădure. Era o seară plăcută, frunzele începutului de toamnă întinseseră o pătură de aramă verzuie pe sol și raze de soare se strecurau printre ramurile subțiri.

— Există și locuri mai rele, comentă Vaelin, tăind o felie din pulpa vânatului pe care-l puseseră la frigare peste focul de tabără.

— Îmi amintește de casa părintească, spuse Nortah și-i aruncă Scrijelitului o bucată de carne.

Vaelin își ascunse surprinderea. După execuția tatălui său, Nortah vorbise rareori despre viața lui dinainte de Ordin.

— Unde era? Casa ta, vreau să zic…

— În miazăzi: un domeniu de trei sute de acri mărginit de râul Hebril. Casa tatei se afla pe malul Lacului Rihl. Fusese un castel în vremea copilăriei lui, dar îi adusese multe modificări. Aveam peste șaizeci de odăi și un grajd pentru patruzeci de cai. Călăream adesea prin păduri, când el nu era la Varinshold în slujba regelui.

— Ți-a zis ce anume făcea pentru rege?

— Mi-a zis, și încă de multe ori, fiindcă dorea să învăț. Într-o zi mi-a spus că-l voi sluji pe prințul Malcius în același fel în care el îl slujea pe regele Janus. Datoria familiei noastre era de a fi sfetnicii cei mai apropiați ai Coroanei.

Râse scurt și amar.

— Ți-a povestit vreodată despre războiul cu meldeneanii?

Nortah îl privi pieziș.

— Te referi la arderea cetății lor de către tatăl tău? A pomenit-o doar o singură dată. A spus că meldeneanii nu ne-ar fi putut urî mai mult

decât ne urau deja. Ei fuseseră, de altfel, avertizați deseori despre ce se va întâmpla dacă nu ne lăsau în pace corăbiile și țărmurile. Tata a fost un bărbat pragmatic și arderea cetății lor n-a părut să-l tulbure foarte tare.

— Nu ți-a spus de ce te-a trimis aici, nu-i așa?

Nortah clătină din cap. Se întuneca și văpăile focului străluceau orbitor în ochii săi, iar fața lui arătoasă se întrezărea rezervată prin umbre.

— A spus că eram fiul lui și că dorea să mă alătur celui de-al Șaselea Ordin. Țin minte că se certase cu mama în seara dinainte, ceea ce mi se păruse ciudat, fiindcă nu se certau niciodată, de fapt, vorbeau foarte rar între ei. Dimineața mama n-a fost la micul dejun și nici n-am avut voie să-mi iau rămas-bun de la ea când a venit căruța după mine. N-am mai văzut-o de atunci.

Amuțiră. Gândurile lui Vaelin îl duceau spre întrebări despre care simțea că ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas nepuse.

— Știu la ce te gândești, rosti Nortah pe neașteptate.

— Nu mă gândeam…

— Ba da. Și ai dreptate. Tata m-a trimis în Ordin fiindcă tu ai fost trimis aici de tatăl *tău*. Ți-am spus că ei erau rivali, însă nu ți-am mărturisit totul. Tata îl ura pe Lordul Bătăliilor, îl disprețuia. O vreme păruse că nu putea vorbi despre nimic altceva decât despre poziția lui care era mereu subminată de un măcelar născut în șanț. Îl irita nespus că tatăl tău era atât de popular în rândul oamenilor, ceva ce tata nu reușise niciodată. El nu era unul dintre ei, avea sânge nobil, pe când tatăl tău era un om de rând, care urcase pe scara socială pe baza meritelor lui. Când te-a trimis aici, a fost un simbol important de devoțiune față de Credință și Tărâm, un sacrificiu public căruia i se putea răspunde într-un singur fel.

— Îmi pare rău…

— N-ai de ce. Amândoi suntem în aceeași măsură victimele taților noștri. Am avut nevoie de ani de zile pentru a înțelege de ce a procedat așa, pentru ca într-o bună zi să înțeleg pur și simplu. El a renunțat la mine pentru a-și îmbunătăți poziția la Curte. Surâse scurt și lipsit de veselie. Se pare că dragului nostru rege i-a păsat prea puțin de gestul lui.

Eu nu sunt victima tatei, gândi Vaelin. *Mama m-a trimis aici, ca să mă protejeze*. Lăsă gândul acela nerostit, bănuind că lui Nortah i-ar fi venit greu să-l accepte.

— Nu crezi că-i o ironie a sorții? întrebă Nortah după o vreme. Dacă noi doi n-am fi fost niciodată încredințați Ordinului, cel mai probabil am fi devenit dușmani, așa cum erau tații noștri. Și fiii noștri ar fi fost dușmani, poate chiar și fiii lor, și tot așa… Cel puțin în felul ăsta se încheie

vrăjmășia înainte să fi putut începe.

— Pari aproape mulțumit că te afli în Ordin.

— Mulțumit? Nu, dar accept situația. Asta-i viața mea acum. Cine poate ști ce va aduce viitorul?

Scrijelitul căscă și colții lui sclipiră în lumina focului, apoi veni lângă Vaelin, se lipi de el și se culcă. Băiatul îl mângâie și se întinse pe pătură, căutând să găsească forme în nenumăratele stele de deasupra și așteptând să-l îmbrățișeze somnul.

— Eu… simt că am o datorie față de tine, zise Nortah.

— O datorie?

— Pentru viața mea.

Vaelin înțelese că Nortah încerca să-i mulțumească, în unicul fel în care putea mulțumi cuiva. Nu pentru prima dată, se întrebă ce fel de om ar fi ajuns Nortah dacă tatăl lui nu l-ar fi trimis aici — un viitor Prim Sfetnic? O Spadă a Tărâmului? Poate chiar Lordul Bătăliilor? În același timp însă se îndoia că ar fi fost genul de om care să-și dea fiul de acasă doar pentru a-și întrece rivalul.

— Nu știu ce va aduce viitorul, răspunse el într-un târziu, dar bănuiesc că vei avea multe ocazii să-ți achiți datoria aceea.

O ciudățenie a vieții în Ordin era faptul că instruirea băieților devenea tot mai grea pe măsură ce înaintau în vârstă. Părea că abilitățile lor trebuiau intensificate, trebuiau șlefuite ca lama unei spade. Așa încât, în timp ce toamna se transformă în iarnă, antrenamentele cu spada se dublară, apoi se triplară, până ce păru că nu mai făceau nimic altceva. Sollis deveni unicul lor maestru, ceilalți fiind acum siluete îndepărtate, preocupate de elevi mai tineri. Spada deveni viața lor. Motivul nu era, de altfel, un secret. Anul următor avea să aducă Încercarea Spadei, când aveau să înfrunte cu spada în mână trei condamnați și să triumfe ori să moară.

Antrenamentele cu spada începeau la ceasul al șaptelea și continuau pe tot restul zilei, cu o pauză pentru masă și o scurtă exersare cu arcul sau caii. Dimineața, maestrul Sollis le arăta o succesiune de mișcări cu spada, mișcându-se ca fulgerul într-un dans de lovituri, parări și fandări ce durau numai câteva bătăi de inimă și pe care ei trebuiau să le reproducă. Incapacitatea de a reda identic succesiunea atrăgea o tură de alergare în jurul câmpului de instrucție. După-amiezile, își schimbau spadele cu cele din lemn și se atacau în dueluri care le aduceau vânătăi tot mai spectaculoase.

Vaelin știa că era cel mai bun spadasin dintre ei. Dentos era

stăpânul arcului, Barkus nu putea fi înfrânt în lupta corp la corp, Nortah era călărețul cel mai redutabil, iar Caenis cunoștea sălbăticia ca un lup, însă spada era a lui. Nu putea explica niciodată sentimentul pe care i-l transmitea arma, senzația că făcea parte din el, că era o prelungire a brațului său; atașamentul lui față de spadă îi ascuțea percepțiile în luptă, descifra mișcările unui adversar înainte ca acestea să înceapă, para lovituri care l-ar fi doborât pe altul, găsea căi dincolo de apărări care ar fi trebuit să-l încurce. În scurt timp Sollis îl opri să mai lupte cu ceilalți.

— De acum înainte vei lupta cu mine, îi zise el ținând în mâini spadele din lemn.

— Sunt onorat, maestre, se înclină Vaelin.

Sollis îl izbi în încheietură și spada din lemn îi zbură din mână. Vaelin încercă să se retragă, însă Sollis era prea iute și lama din frasin îl lovi în abdomen, golindu-i plămânii de aer când se prăbuși la pământ.

— Întotdeauna trebuie să-ți respecți adversarul, le spuse Sollis celorlalți în timp ce Vaelin se străduia să-și stăpânească fierea care-i urca prin gâtlej. Dar nu prea mult.

Odată cu iarna sosi și Încercarea Sălbăticiei pentru Frentis și ei se adunară în curtea interioară pentru a-și lua rămas-bun de la el, oferindu-i câteva sfaturi.

— Nu intra în peșteri, îi spuse Nortah.

— Omoară și mănâncă orice poți găsi, îi zise Caenis.

— Să nu-ți pierzi cremenea, îi reaminti Dentos.

— Dacă este furtună, îl avertiză Vaelin, stai în adăpost și nu asculta vântul.

Doar Barkus nu avu nimic de spus. Găsirea trupului lui Jennis în timpul propriei sale Încercări continua să fie o amintire dureroasă și își limită despărțirea la o bătaie ușoară de palmă pe umărul băiatului.

— Abia aștept, le zise Frentis încântat și-și ridică ranița. Cinci zile dincolo de ziduri. Fără instrucții și fără bătăi cu toiagul. Abia aștept!

— Cinci zile de ger și foame, îi reaminti Nortah.

Frentis înălță din umeri.

— Am cunoscut foamea. Și frigul. Bănuiesc c-o să mă reobișnuiesc cu ele destul de repede.

Vaelin era uimit cât de puternic devenise Frentis în cei doi ani de când se alăturase Ordinului. Acum avea aproape înălțimea lui Caenis, iar umerii păreau să i se lățească de la o zi la alta. La transformările trupului se adăuga schimbarea caracterului său: scheunăturile ce-i coloraseră graiul când venise printre ei dispăruseră aproape complet și aborda orice

provocare cu o încredere oarbă în propriile abilități. Nu era de mirare că devenise liderul grupului său, deși reacționa adesea față de critici prin furie instantanee și, uneori, prin violență.

Îl priviră urcându-se în căruță alături de ceilalți băieți. Maestrul Hutril smuci de hățuri și ieși în căruță pe poartă, iar Frentis flutură brațul spre ei cu un zâmbet larg pe față.

— O să reușească, îl asigură Caenis pe Vaelin.

— Bineînțeles, confirmă Dentos. Este genul care se întoarce mai gras decât a plecat.

Zilele trecură încet în timp ce ei se antrenară și-și oblojiră vânătăile, iar îngrijorarea lui Vaelin pentru Frentis spori cu fiecare dimineață. La patru zile după plecarea lui, începu să-i stăpânească gândurile, afectându-i iscusința în manevrarea spadei și acoperindu-l de vânătăi pe care abia dacă le băga în seamă. Nu-și putea alunga presimțirea sâcâitoare că ceva *nu era în regulă*. Era un sentiment familiar de acum, o umbră peste gândurile sale în care ajunsese să aibă încredere, dar mai intensă acum, agasantă, persistentă, ca o melodie pe care nu și-o putea reaminti.

Când trecu a cincea zi, se trezi învârtindu-se pe lângă poartă, strângându-și mantia în jurul trupului și scrutând întunericul după semne ale căruței ce-l readucea pe Frentis la siguranța din Casa Ordinului.

— Da' ce facem noi aici? întrebă Nortah, cu chipul schimonosit de gerul pătrunzător al serii de iarnă.

Ceilalți erau în odaia din turn. Instruirea din acea zi fusese mai dură decât de obicei și aveau tăieturi de îngrijit înainte de cină.

— Îl aștept pe Frentis, răspunse Vaelin. Du-te înăuntru dacă ți-e frig.

— N-am zis că mi-e frig, mormăi Nortah și rămase locului.

În cele din urmă, când cerul senin al iernii se întunecă și răsăriră stelele, se zări căruța; maestrul Hutril se apropia de poartă cu patru băieți, cu trei mai puțini decât plecaseră cu cinci zile în urmă, și Vaelin știu, chiar înainte ca roțile să hurducăie pe pietrele caldarâmului, că Frentis nu se afla printre ei.

— Unde-i? îl întrebă pe Hutril când opri.

Maestrul îi ignoră impolitețea și se mulțumi să-l privească rigid și neutru.

— N-a fost acolo, rosti el coborând din căruță. Trebuie să vorbesc cu Aspectul. Rămâi aici.

După care porni spre odăile Aspectului. Vaelin izbuti să aștepte

doar zece secunde și se grăbi în urma lui.

Hutril rămase câteva minute interminabile cu Aspectul, după aceea ieși și trecu pe lângă Vaelin fără să-i arunce vreo privire, ignorându-i întrebările. Ușa Aspectului rămase ferm închisă și Vaelin se pomeni înaintând, ca să ciocănească.

— Nu! îl prinse Nortah de încheietură. Ai înnebunit?

— Trebuie să știu.

— Trebuie s-aștepți.

— Ce s-aștept? Tăcere? Absența oricărui semn că el ar fi existat vreodată? Ca Mikehl sau Jennis? Aprindem un foc, rostim câteva vorbe și altul dintre noi dispare, uitat.

— Încercarea Sălbăticiei este aspră…

— Nu și pentru el! Pentru el nu-nsemna nimic…

— Nu poți să știi asta. Nu poți să știi ce s-ar fi putut întâmpla dincolo de ziduri.

— Eu știu că foametea și frigul nu l-ar fi răpus niciodată. Era prea puternic.

— În ciuda puterii lui, nu era decât un copil. Așa cum am fost și noi când ne-au trimis în frig și întuneric, ca să ne descurcăm singuri.

Vaelin își eliberă mâna cu un gest furios, apoi își trecu degetele prin păr, frustrat.

— Nu cred că Frentis a fost vreodată copil.

Sunetul de cizme pe piatră le abătu atenția spre coridor și-l văzură pe maestrul Sollis venind către ei.

— Ce căutați aici? întrebă el oprindu-se înaintea ușii Aspectului.

— Așteptăm vești despre Fratele nostru, replică Vaelin sec.

Sollis își trădă doar un fior scurt de mânie, după care apăsă clanța.

— Atunci așteptați, rosti el și intră.

Trecură numai cinci minute, dar li se părură un ceas. Brusc, ușa se deschise și Sollis făcu un gest din cap, indicându-le să intre. Aspectul era în spatele biroului său, cu chipul prelung, la fel de inexpresiv ca întotdeauna, însă privirea pe care o îndreptă către Vaelin era gânditoare, ca și cum ceea ce urma să spună ar fi avut mai multă importanță decât ar fi știut băiatul.

— Frate Vaelin, rosti el, știi dacă Fratele Frentis are dușmani în afara acestor ziduri?

Dușmani… Vaelin simți cum i se strânge inima. *L-a găsit. Nu l-am putut proteja.*

— Da, Aspect, replică el cu glas încărcat de tristețe, există un dușman, căpetenia frăției criminale din Varinshold. Înainte de a ni se

alătura, Fratele Frentis l-a lăsat fără un ochi, cu un cuțit. Am auzit că omul acela îi poartă dușmănie.

Sollis pufni exasperat și Nortah, în chip neobișnuit pentru el, păru a nu-și mai găsi cuvintele.

— Și nu te-ai gândit, întrebă Aspectul, să ne împărtășești această informație mie sau maestrului Sollis?

Vaelin nu putu decât să clatine din cap în tăcere amorțită.

— Idiot arogant ce ești! rosti clar și răspicat Sollis.

— Da, maestre.

— Ce a fost a fost, zise Aspectul. Ai vreo idee unde l-ar fi putut duce pe Fratele nostru bărbatul acela fără un ochi?

Vaelin tresări.

— E viu?

— Maestrul Hutril a găsit un trup, însă nu era Fratele Frentis, deși mortul avea împlântat în piept un jungher de vânătoare al Ordinului nostru. Existau semne ale unei lupte aprige, câteva urme de sânge, dar nu și Fratele Frentis.

Ei știau că el era acolo. Ce idiot am fost să cred că slugile Chiorului nu-l vor găsi! Probabil că au urmărit căruța și l-au capturat viu. Își reaminti cuvintele lui Gallis „Cățărătorul“: *Chioru' spune că, atunci când îl va găsi, va dura un an să-l jupoaie de viu…*

— Îl voi găsi eu, îi spuse Aspectului cu glas rece și sigur pe sine. Îi voi ucide pe cei care l-au răpit și-l voi aduce înapoi în Ordin. Viu sau mort.

Ochii Aspectului se îndreptară spre Sollis.

— Ce-ți trebuie? întrebă maestrul.

— O jumătate de zi în afara zidurilor, Frații mei și câinele meu.

Scrijelitul îi urmă fără împotrivire spre poarta cetății; fericirea lui inițială față de noutatea ieșirii din Casa Ordinului fusese potolită de seriozitatea evidentă a băieților. Părea să știe ce se aștepta din partea lui; adulmecase ciorapul pe care-l găsiseră sub patul lui Frentis și se repezise imediat către poartă, cu un schelălăit scurt. Ei alergară în urma lui, străduindu-se să nu-l scape din vedere. Copoiul-de-sclavi impuse o viteză nebună, gonind în zigzag pe străduțele lăturalnice ale cetății. Vaelin nu fu deloc surprins când îi conduse în pătrarul de miazăzi.

Străzile erau în mare parte pustii, cu excepția obișnuiților beți și târfe, care preferară să dispară iute la vederea a cinci Frați din al Șaselea Ordin care alergau după un dulău foarte mare. În cele din urmă, Scrijelitul se opri și rămase încordat și nemișcat, așa cum făcea când indica urma vreunui animal la vânătoare. Botul lui era îndreptat spre o

tavernă cuibărită într-o fundătură întunecată, a cărei firmă de deasupra ușii anunța: „Ursul negru“. Lumina trecea palid prin ferestre și se putea auzi vacarmul veseliei provocate de băutură.

Scrijelitul începu să mârâie, încet, dar fioros.

Vaelin îngenunche și-l bătu ușor cu palma pe cap.

— Stai aici, îi porunci el.

Câinele scânci plângăreț când ei înaintară către local, totuși nu se clinti.

— Care-i planul? întrebă Dentos când se opriră în fața ușii.

— M-am gândit să-i întreb unde-i Frentis, replică Vaelin. După aceea m-aștept să aflăm dacă suntem cu adevărat pe atât de bine pregătiți pe cât ne credem.

Voioșia zgomotoasă a celor dinăuntru amuți instantaneu la vederea lor. Chipuri în general nespălate și prematur îmbătrânite îi priviră cu un amestec de teamă și ură palpabilă. Bărbatul dinapoia tejghelei barului era voinic, chel și în mod evident deloc încântat să-i vadă.

— Bună seara, domnule! îl salută Nortah, pășind spre el. Frumos local ai aici.

— Nu-i primim pe cei din Ordin, replică barmanul și Vaelin zări pelicula de sudoare de pe buza lui superioară. N-aveți voie să intrați aici. Nu-i locu' vostru.

— Nu te neliniști, bunule om, îl bătu Nortah cu mâna pe umăr. Noi nu vrem necazuri. Nu-l vrem decât pe Fratele nostru. Cel care a înfipt un cuțit în ochiul stăpânului vostru acum câțiva ani. Fii de treabă și spune-ne unde este, și n-o să te ucidem nici pe tine, nici pe vreunul dintre mușteriii tăi.

Un mormăit de furie trecu prin tavernă și barmanul își linse buzele; transpirația îi lucea acum pe tot craniul pleșuv. Pentru o clipită, ochii îi fugiră în dreapta, după care reveniră la Nortah.

— Aici nu se găsesc Frați ai Ordinului, zise el.

Nortah îi oferi unul dintre zâmbetele lui cele mai reușite.

— Dă-mi voie să fiu de altă părere. Spune-mi, știai că un om poate trăi și câteva ceasuri, în dureri groaznice, bineînțeles, după ce i-a fost spintecat stomacul?

Vaelin urmări direcția căutăturii scurte a barmanului, dar nu văzu decât picioarele băutorilor foindu-se nervos și podeaua prăfuită, cu excepția unui petic curat în apropiere de vatră, mare de un metru pătrat. Când înaintă într-acolo, pentru a privi mai îndeaproape, de la o masă se ridică un ins musculos, cu încheieturile falangelor late și nasul turtit,

trăsături care-i caracterizau pe luptătorii profesioniști.

— Unde crezi că…

Vaelin îl izbi în gât fără să se oprească din mers, trimițându-l să se sufoce pe scândurile prăfuite ale podelei. Urmă un vacarm de scrâșnete de scaune, când se ridicară și alți mușterii, iar un murmur de furie crescu printre ei. Vaelin se ghemui și inspectă peticul curat, care se dovedi a fi o trapă. *Bine făcută*, judecă el pipăind îmbinările cu vârfurile degetelor.

— N-aveți niciun drept aici! răcni barmanul, când el se ridică în picioare. N-aveți dreptu' să intrați aici, să loviți clienți și să împărțiți amenințări. N-aveți dreptu'!

Dinspre consumatorii din tavernă se auziră mormăituri sonore de aprobare: majoritatea se sculaseră acum și mulți țineau în mâini junghere și reteveie.

— Bastarzii Ordinului! scuipă unul dintre ei fluturând un șiș cu lamă lată. V-ați băgat nasurile unde n-ar fi trebuit. O să vi le scurtăm noi acu'.

Spada lui Nortah ieși din teacă precum o ceață și bărbatul cu șiș se holbă la degetele lui retezate, iar lama zăngăni pe podea.

— Ai grijă cum vorbești, domnule, îl avertiză sever Nortah.

Restul mulțimii se retrase puțin și tăcerea se prelungi, întreruptă doar de gemetele cuțitarului care-și strângea la piept mâna mutilată și de icnetele stridente ale luptătorului care fusese doborât de Vaelin. *Le este frică*, înțelese Vaelin privindu-le chipurile. *Totuși, nu într-atât de frică, încât să dea bir cu fugiții. Își găsesc puterea în faptul că sunt numeroși*.

Vârî degetele în gură și fluieră, o singură dată, ascuțit și sonor. Se așteptase ca Scrijelitul să folosească ușa, dar se păru că dulăul considerase fereastra un obstacol mai comod. Cioburi de sticlă explodară prin tavernă și masa întunecată de mușchi mârâind aterizâ în mijlocul încăperii, pocnind sălbatic din fălci spre orice mușteriu care avusese ghinionul să fie mai aproape.

Localul se goli în câteva secunde, cu excepția celor doi răniți și a barmanului care ținea strâns o bâtă amenințătoare și gâfâia de frică.

— De ce mai stai aici? îl întrebă Dentos.

— Dacă fug fără să mă lupt, o să m-omoare, răspunse chelul.

— Chioru' va fi mort până dimineață, îl asigură Vaelin. Pleacă.

Barmanul le mai aruncă o ultimă privire neliniștită, apoi azvârli bâta și ieși în goană prin ușa din spate.

— Barkus, dă-mi o mână de ajutor, rosti Vaelin.

Își vârâră jungherele de vânătoare între scândurile podelei și trapă și ridicară capacul. Dedesubt se vedea un beci slab iluminat; Vaelin zări

văpăi pâlpâind pe piatra aflată la trei metri mai jos. Se dădu un pas înapoi, scoase spada din teacă și se pregăti să sară. Scrijelitul însă găsise o urmă proaspătă și nu văzu niciun alt motiv ca să mai zăbovească. Se năpusti pe lângă el și dispăru în gaură. După două secunde țipetele de șoc și durere, amestecate cu mârâiturile amenințătoare ale copoiului îi anunțară că acesta găsise dușmani.

— Crezi că mai lasă ceva și pentru noi? îi făcu Barkus cu ochiul.

Vaelin sări în beci, ateriză pe pardoseala din stâncă, se rostogoli și se ridică în picioare cu spada întinsă înainte. Frații lui îl urmară rapid. Beciul era lung de vreo șase metri, cu torțe fixate în pereți și un tunel care dispărea în dreapta. În beci erau două trupuri aparținând unor bărbați masivi cu beregatele sfâșiate. Scrijelitul stătea deasupra unuia și-și lingea botul însângerat. Zărindu-l pe Vaelin, schelălăi scurt și porni prin tunel.

— A dat peste urma mirosului.

Vaelin luă o torță de pe perete și porni după câine.

Tunelul părea să nu se mai termine, deși probabil că nu alergaseră decât câteva minute după Scrijelit, când dădură de o sală mare și boltită: o construcție veche, cu placaj din cărămizi care se ridica de jur împrejur pentru a se uni într-un plafon înalt și elegant. Câteva trepte placate coborau la o zonă netedă, circulară, unde se afla o masă mare din lemn de stejar, acoperită de vase desperecheate din aur și argint. La masă stăteau șase bărbați, care jucau cărți; în fața lor se zăreau monede. Se holbară cu uimire vădită la Vaelin și Scrijelit.

— În numele Credinței, cine mai ești și tu? întrebă unul dintre ei, un bărbat înalt cu chip cadaveric.

Vaelin observă arbaleta încărcată de pe scaunul de lângă el. Toți ceilalți cinci bărbați aveau la îndemână spade sau topoare.

— Unde-i Fratele meu? întrebă el.

Bărbatul care vorbise se uită când la el, când la Scrijelit, îi văzu sângele de pe bot, apoi păli vizibil când Barkus și ceilalți ieșiră din tunel.

— Ai sosit în locul greșit, Frate, rosti el și Vaelin admiră efortul pe care-l depuse pentru a-și stăpâni tremurul vocii. Chioru' nu-i încântat să…

Mâna lui țâșni spre arbaletă. Scrijelitul se transformă într-o ceață de mușchi și colți, care sări peste masă și-l înșfăcă de grumaz, astfel că săgeata arbaletei lovi tavanul. Ceilalți bărbați se ridicară imediat, cu armele în mâini; deși păreau speriați, niciunul nu vădea intenția de a fugi. Vaelin socoti că discuțiile nu-și mai aveau rostul.

Insul robust pe care-l atacă încercă să fenteze către stânga și să-l lovească imediat cu toporul de jos în sus pe sub gardă, dar era mult prea lent și vârful spadei lui Vaelin îi străpunse gâtul înainte să fi putut măcar

să înceapă mișcarea. Bolborosi înecat, cu ochii holbați, și din gură i se prelinse sânge. Vaelin își retrase spada, lăsându-l să se prăbușească pe podea, zbătându-se.

Se întoarse și văzu că Frații lui îi doborâseră deja pe ceilalți patru. Încruntat, Barkus își ștergea lama spadei pe vesta celui pe care-l ucisese, de sub care se lățea o baltă de sânge gros. Dentos se aplecase ca să recupereze un cuțit pentru aruncat din pieptul inamicului său și lui Vaelin i se păru că clipea repede, stăvilindu-și lacrimile. Nortah privea în jos la bărbatul pe care-l omorâse; sângele picura de pe spada lui lăsată în jos, iar chipul îi era o mască încremenită. Doar Caenis nu părea afectat, își scutura arma de sânge și lovea cu piciorul în leșul din fața lui pentru a se asigura că era mort. Vaelin știa că prietenul lui mai ucisese, însă răceala aceea i se păru tulburătoare. *Să nu fiu totuși singurul ucigaș adevărat dintre noi*? se întrebă el.

Scrijelitul trase pentru ultima oară cu fălcile de beregata bărbatului înalt și-i rupse gâtul cu un trosnet sonor. Îi dădu apoi drumul și ocoli încăperea, încreținд nasul în căutarea mirosului lui Frentis.

— Interesantă construcție, spuse Caenis apropiindu-se de una dintre coloanele care se ridicau până la boltă și trecându-și palma peste placajul din cărămidă. Și foarte bine realizată. Azi nu mai vezi asemenea meșteșug în cetate. Locul ăsta-i foarte vechi.

— Am crezut că face parte din canalizare, rosti Dentos sec.

Stătea cu spatele la cel pe care-l omorâse și avea brațele strâns încrucișate peste piept, înfiorându-se la răstimpuri ca și cum i-ar fi fost frig.

— Nici vorbă, răspunse Caenis. Asta-i altceva, sunt sigur. Uitați-vă la desenul ăsta, indică el un basorelief ciudat săpat în cărămidă. O carte și o pană. Este o emblemă foarte veche a Credinței, care semnifică al Treilea Ordin, o pecete care nu s-a mai folosit de mult. Locul ăsta datează din primii ani ai cetății, când Credința abia se născuse.

Atenția lui Vaelin era ațintită în principal asupra Scrijelitului, totuși fu atras de cuvintele lui Caenis. Uitându-se în jurul sălii, văzu că erau șapte coloane ce se ridicau către plafon și că fiecare avea săpată altă emblemă la bază.

— Cândva au fost șapte, murmură el.

— Bineînțeles! se entuziasmă Caenis și începu să inspecteze pe rând coloanele. Șapte coloane. Asta-i dovada, Frate! Cândva au fost șapte.

— Ce tot bolborosiți acolo? întrebă Nortah, căruia îi revenise culoarea în obraji.

Spre deosebire de Dentos, părea că nu-și putea desprinde ochii de

la trupul inamicului pe care-l ucisese, iar spada îi era tot însângerată.

— Șapte coloane, răspunse Caenis. Șapte Ordine. Ăsta-i un templu străvechi al Credinței. Se opri lângă o coloană și-i cercetă cu atenție pecetea. Un șarpe și un pocal, anunță el. Pun rămășag că asta-i emblema celui de-al Șaptelea Ordin.

— Al Șaptelea Ordin? Nortah ridică în sfârșit ochii de la leș. Nu există un al Șaptelea Ordin.

— Acum nu mai există, încuviință Caenis. Dar cândva…

— Să lăsăm povestea asta pentru altă dată, interveni Vaelin și se întoarse către Nortah. O să-ți ruginească lama dacă n-o cureți.

Barkus examina bogățiile de pe masă, trecându-și palmele peste aur și argint.

— Frumoase lucrușoarele astea, zise el admirativ. Dacă aș fi știut, îmi aduceam un sac.

— Mă-ntreb de unde le au? zise Dentos cântărind în mână o farfurie din argint cu gravuri bogate.

— Le-au furat, replică Vaelin. Luați ce vreți, numai să nu vă îngreunați.

Scrijelitul scheună scurt, cu botul îndreptat spre peretele masiv din stânga lui Vaelin. Barkus se apropie să-l cerceteze și-l lovi de câteva ori cu pumnul.

— Un perete obișnuit, anunță el.

Copoiul se apropie de baza peretelui, adulmecă sonor, apoi începu să tragă cu ghearele de mortar.

— Poate că-i o ușă secretă. Caenis se apropie și-și trecu palmele peste suprafața cărămizilor. S-ar putea ca pe undeva să fie o pârghie sau un zăvor.

Vaelin luă toporul din mâna inertă a bărbatului pe care-l ucisese și începu să lovească în perete. Izbi întruna, până ce în cărămizi apăru o gaură. Scrijelitul scheună iarăși, însă Vaelin nu avea nevoie de simțurile lui pentru a ști ce se afla de partea cealaltă, simțea el însuși destul de clar izul dulceag și grețos al descompunerii.

Schimbă o uitătură cu Fratele Caenis, care-l privi înțelegător.

Frentis… Dorea să fie un Frate… Dorea să fie ca tine…

Își redublă eforturile cu toporul, iar cărămizile și mortarul explodară într-un nor de praf roșu și cenușiu. Frații i se alăturară cu uneltele pe care le putură găsi: Barkus avea o secure de la un inamic răpus, iar Dentos un picior de scaun. În scurt timp demolară suficient din perete ca să poată intra.

Camera dinapoia lui era lungă și îngustă, iar torțele din pereți

ofereau suficientă lumină ca să înfățișeze o scenă de coșmar.

— Pe Credință! exclamă Barkus șocat.

Leșul spânzura din tavan, cu gleznele în lanțuri și brațele legate peste piept cu o curea din piele. Era clar că atârna acolo de câteva zile, deoarece carnea cenușie era moale și începuse să se desprindă de pe oase. Rana căscată în gât dovedea cauza morții. Sub el se afla un vas, negru de sânge închegat. În cameră mai spânzurau alte cinci trupuri, toate cu gâtlejurile retezate și cu vase dedesubt, care se legănau ușor în curentul slab ce pătrundea prin peretele spart. Duhoarea era copleșitoare. Scrijelitul își încreți nările, simțind miasma de putreziciune, și rămase în preajma peretelui, cât mai departe de leșuri. Dentos găsi un colț în care să vomite. Vaelin se luptă cu imboldul de a-l imita și trecu de la un cadavru la altul, silindu-se să verifice toate chipurile, dar găsi doar necunoscuți.

— Ce-i asta? întrebă Barkus uimit și îngrețoșat. Ai zis că insul ăsta-i doar un tâlhar.

— Pare a fi un tâlhar cu ambiții considerabile, replică Nortah.

— Aici nu mai este vorba despre jafuri, rosti Caenis încetișor privind cu luare-aminte un leș spânzurat. Aici este… altceva. Își îndreptă privirea spre vasul cu sânge negru de dedesubt. Altceva, cu totul diferit.

— Ce ar putea…? începu Nortah, însă Vaelin ridică o mână în semn de avertisment.

— Ascultați! șuieră el.

Se auzea slab: un sunet ciudat, glasul unui bărbat care psalmodia. Cuvintele nu se puteau distinge, erau străine. Vaelin porni în direcția sunetelor, spre o nișă, unde găsi o ușă întredeschisă. Cu spada în mână, deschise ușa cu vârful cizmei. În spatele ei se afla altă încăpere, tăiată grosolan în stâncă și scăldată în strălucirea roșie a flăcărilor; umbre negre pâlpâiau peste o scenă care-l făcu să-și înăbușe un strigăt.

Frentis fusese legat de un cadru din lemn în fața unui foc deschis care duduia. Gura îi fusese astupată cu un căluș. Era gol pușcă și trunchiul îi era însemnat de o mulțime de tăieturi ce formau un desen ciudat, din care sângele șiroia în jos pe trup. Ochii îi erau larg deschiși, încărcați de agonie. La vederea lui Vaelin, se lărgiră și mai mult.

Lângă Frentis se afla un bărbat cu un cuțit, dezbrăcat până la brâu; forța îi era evidentă în mușchii înnodați ai brațelor și liniile ascuțite, dure ale chipului… un chip cu un singur ochi. Găvanul gol fusese acoperit cu o piatră neagră și netedă, care reflectă un singur punct roșu de lumină dinspre foc, când se întoarse către Vaelin.

— Aha, rosti el. Tu trebuie să fii probabil mentorul.

Până atunci Vaelin nu dorise niciodată să ucidă cu adevărat, nu

simțise niciodată o patimă reală de sânge. Însă acum dorința clocotea în el ca un cântec de furie care-i încețoșa judecata. Degetele i se încleștară pe mânerul spadei când înaintă ca să atace…

Nu știu niciodată ce se întâmplase, nu înțelese niciodată cu adevărat paralizia care-i cuprinse membrele, dar se pomeni rășchirat pe podea, cu plămânii pe neașteptate goliți de aer și spada căzându-i, zăngănind, din mână. Își simțea mâinile și picioarele înghețate. Se strădui să se ridice, totuși nu se putea împinge în pardoseală și dădea doar din mâini ca un bețiv care-și pierduse simțurile, în vreme ce bărbatul cu un singur ochi se îndepărtă de Frentis și cuțitul lui sclipi ca un dinte galben pătat de sânge în lumina flăcărilor.

— Hei! răcni Barkus, năpustindu-se alături de ceilalți. A sosit clipa morții, Chiorule!

Bărbatul ridică brațul cu un gest aproape neglijent și o perdea de foc se înălță dinaintea Fraților lui Vaelin, silindu-i să se retragă. Peretele de foc se întindea pe toată lățimea sălii, din podea până în tavan, o barieră neîntreruptă de văpăi învolburate.

— Îmi place focul, zise Chiorul și se întoarse cu fața la Vaelin. Dansul lui este de-a dreptul frumos, nu crezi?

Vaelin se strădui să-și strecoare mâna pe sub mantie ca să tragă jungherul, dar constată că mâna nu putea decât să-i tremure nestăpânit.

— Ești puternic, remarcă bărbatul. Cei mai mulți nu se mai pot clinti deloc.

Se uită la Frentis, cu ochii holbați, cu sângele prelingându-i-se din tăieturi și trupul gol sforțându-se din toate puterile în legături.

— Ai venit aici pentru el, continuă Chiorul. Tu ești cel care mi-a spus că va veni să mă omoare. Al Sorna, Șoimul-negru războinic, ucigaș, asasin, prăsila Lordului Bătăliilor. Am auzit de tine. Tu ai auzit de mine? rânji el fără veselie.

Spre propria surprindere, Vaelin constată că mai putea să scuipe. Scuipatul căzu pe cizmele Chiorului.

Zâmbetul acestuia dispăru.

— Văd că da. Mă-ntreb ce ai auzit? Că sunt un tâlhar? O căpetenie a tâlharilor? Adevărat, desigur, însă doar parțial. A trebuit desigur să-mi ucizi câțiva oameni ca să ajungi așa departe. Nu te-ai întrebat de ce n-au fugit ei? De ce se temeau mai mult de mine decât de tine?

Chiorul se lăsă pe vine, își apropie chipul de al lui Vaelin și șuieră:

— Vii aici, cu spada, Frații și câinele tău și n-ai habar cât de neînsemnat ești!

Își întoarse fața, arătându-i piatra neagră din găvan.

— Ai fi iertat dacă ai crede că ăsta a fost un blestem. De fapt, a fost un dar, un dar minunat pentru care ar trebui să-i mulțumesc Fratelui tău mai tânăr. Câtă putere mi-a dat el! O putere îndeajuns de mare ca să domnesc peste toate lepădăturile cetății. M-am întronat rege al hoților și ucigașilor, am mâncat din farfurii de argint și mi-am satisfăcut poftele cu târfele cele mai iscusite. Am tot ce și-ar putea dori un bărbat, însă există un lucru pe care nu-l pot uita, un lucru care-mi tulbură somnul… Se ridică și porni spre Frentis. Durerea cauzată de un cățelandru din șanț care mi-a străpuns ochiul c-un cuțit.

Frentis se zbătu în legături, cu chipul deformat de ură și furie, și Vaelin putu auzi obscenitățile înfundate pe care încercă să le scuipe prin căluș.

— N-a vrut să vorbească, să știi, i se adresă Chiorul peste umăr. Ar trebui să fiți mândri de el. A refuzat să împărtășească secretele Ordinului vostru, deși acum, când te afli chiar tu aici, cutez să cred că voi afla răspunsuri la toate întrebările mele.

Lipi vârful cuțitului de pieptul lui Frentis, îl adânci un centimetru în carnea băiatului și trasă o tăietură de la sân până la coaste. Dinții lui Frentis se zăriră albi pe căluș, când urlă.

Vaelin se chinui să-și strângă brațele sub el, aducând sub piept membrele amorțite ca de ger, apoi se strădui să se ridice în capul oaselor.

— Nu te obosi, zise Chiorul întorcându-se de la Frentis ținând în mână cuțitul însângerat. Te asigur că ești strâns legat.

Scrâșnind din dinți, Vaelin izbuti să se ridice de pe pardoseala din piatră, tremurând din tot corpul de efort.

— Puternic, într-adevăr! încuviință Chiorul. Dar nu pot s-accept asta.

Aceeași paralizie generală înghețată îl cuprinse din nou pe băiat, inundându-i brațele și picioarele, răspândindu-se în piept și vintre, doborându-l, secătuit.

— Îmi simți puterea? Chiorul veni lângă el. La început m-a speriat, deoarece până și unul ca mine poate simți fiorul privirii într-un hău, totuși spaima se destramă. Ridică lama pătată de sângele lui Frentis. Acum am secretul. Am știința să mă fac imun față de toți dușmanii. Își plimbă un deget pe tăiș, culese o picătură de sânge de pe lamă și o duse la gură. Cine s-ar fi gândit că va fi atât de simplu? Ca să fii rege peste tâlhari, trebuie să verși mult sânge. În ultimii ani eu m-am scăldat în sânge, pentru că am căutat victime care să-mi potolească furia împotriva Fratelui tău mai tânăr de aici. Și, pe măsură ce m-am scăldat, am văzut că puterea mea crește, așa că acum nici chiar unul puternic ca tine nu poate sta împotriva

voinței mele. Mi s-a spus că destinul tău se află altu…

Caenis sări prin peretele de foc, cu spada mult ridicată și ținută cu ambele mâini. O coborî cu toată puterea când tălpile îi atinseră podeaua și tăișul îl despică pe Chior de la umăr până la stern. Privirea de pe chipul bărbatului fu de totală uimire.

— Foc fără căldură, rosti Caenis. Nu-i defel foc.

Paralizia lui Vaelin dispăru când cadavrul căzu și zidul din foc pe care-l ridicase Chiorul pieri instantaneu. Vaelin simți brațe care-l ridicară; membrele continuau să-i tremure, încă amorțite. Barkus și Nortah tăiară legăturile lui Frentis și-i scoaseră călușul din gură. Eliberat, băiatul aproape că înnebuni, dezlănțuind blesteme pline de ură spre forma inertă a Chiorului, după care-i luă cuțitul și i-l implântă iar și iar în trup.

— Nenorocit împuțit! urlă el. Credeai c-o să mă jupoi, morții tăi!

Vaelin le făcu semn celorlalți să rămână locului și-l lăsă pe Frentis să se descarce asupra leșului, până se nărui de oboseală peste trupul călăului său, însângerat și vlăguit.

— Frate, rosti el după aceea punând mâna pe umărul băiatului, trebuie să ne ocupăm de rănile tale.

CAPITOLUL 8

— Sora Sherin este tot în miazăzi, îi spuse Fratele Sellin lui Vaelin la poarta celui de-al Cincilea Ordin, privindu-l pe Frentis, care atârna plin de sânge și lipsit de cunoștință între Barkus și Nortah. Maestrul Harin i-a preluat îndatoririle. Intrați, Fraților, le deschise larg poarta. Vă voi duce la el.

Maestrul Harin petrecu mai bine de un ceas cosând și bandajându-i tăieturile lui Frentis și le ceru să părăsească sala de tratamente când sfaturile lor nesolicitate și întrebările constante deveniră prea iritante. Vaelin o găsi pe Aspectul Elera așteptând pe coridor.

— Văd că ați avut o zi grea, Fraților, zise ea. În sala noastră de mese vă așteaptă mâncare.

Mâncară în tăcere, străduindu-se să nu vorbească în prezența atâtor membri ai celui de-al Cincilea Ordin. Tămăduitorii se holbau la intrușii cu straie albastre și chipuri aspre; câteva fețe familiare care-l salutară pe Vaelin primiră drept răspuns doar o încuviințare scurtă din cap. Masa lor era ticsită cu hrană, însă Vaelin descoperi că nu avea poftă de mâncare. Mâinile continuau să-i tremure ușor de la ceea ce-i făcuse Chiorul, iar imaginile cu Frentis legat și sângerând nu-i dispăruseră din prim-planul gândurilor.

Elera li se alătură după vreo oră.

— Maestrul Harin mi-a spus că Fratele vostru își va reveni. Va trebui să stea însă la noi câteva zile, până se vindecă.

— Este treaz? întrebă Vaelin.

— Maestrul Harin i-a dat o licoare pentru somn. Ar trebui să se trezească dimineață. Îl puteți vizita atunci.

— Mulțumesc, Aspect. Pot ruga să fie înștiințat Ordinul nostru? Aspectul Arlyn îmi așteaptă raportul.

Ea îl trimise pe Fratele Sellin la Casa celui de-al Șaselea Ordin și le puse băieților la dispoziție o odaie în aripa de răsărit. Vaelin insistă să stea cu Frentis, iar Caenis îl însoți, pe când ceilalți se culcară, și-și curățară armele ca să-și treacă timpul. Spada și cuțitele așezate pe podea sclipeau în lumina lumânărilor, în timp ce el șterse toate lamele cu grijă meticuloasă. Scrijelitul fusese închis într-o cușcă goală din grajduri, unde ignorase mâncarea primită și acum urla întruna, iar schelălăiturile lui plângărețe ajungeau până la ei prin ziduri.

Vaelin studie pumnalul cu lamă lungă pe care-l luase de la Frentis, cel cu care Chiorul îi acoperise trupul cu un păienjeniș de tăieturi. De

drept, ar fi trebuit să fie al lui Caenis, dar acesta îl refuzase cu o grimasă de dispreț. Dintr-un impuls de moment, Vaelin decisese să-l păstreze; era o armă minunat făurită, cu model neobișnuit, lama bine călită și mânerul terminat elegant cu o măciulie din argint; pe gardă se înșiruiau litere necunoscute. Era neîndoielnic o armă de dincolo de mare. Se părea că brațele Chiorului fuseseră lungi.

— Focul era o iluzie, rosti el.

Își auzea glasul sec și nepăsător, reamintindu-i de Fratele Makril și de poveștile lui plictisitoare despre foc și măcel.

Caenis ridică ochii de la arme și încuviință dând din cap, fără să se oprească din ocupația lui de a șterge cu o cârpă tăișurile.

— Bezna… urmă Vaelin. Sângele îi dădea putere. Pentru asta erau cadavrele.

Caenis nu mai înălță privirea, însă aprobă iarăși, curățându-și armele.

Vaelin simți cum tremurul îi revenea în mâini și furia clocoti în el amintindu-și cât de neajutorat fusese în fața Chiorului. Nu același lucru se putea spune despre Caenis. El putuse sări prin focul zămislit de Beznă pentru a-l hăcui pe cel care-l invocase. *Tu știi mai multe decât îmi spui*, înțelese el. *Dintotdeauna a fost așa*.

— Între noi nu există taine, rosti el cu glas tare.

Mâna lui Caenis se opri la jumătatea gestului prin care își curăța spada. Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Vaelin și, pentru o clipită, în ei se zări ceva cu totul diferit de afecțiunea și respectul pe care le vedea de obicei în privirea prietenului său, ceva aproape iritat.

Ușa se deschise și intră maestrul Sollis însoțit de Aspectul Elera.

— Voi doi trebuie să vă odihniți, rosti el sec, apoi avansă spre pat pentru a-l privi pe Frentis și cercetă bandajele pătate de sânge care-i acopereau pieptul și brațele. Va rămâne cu cicatrice, Aspect?

— Tăieturile au fost adânci. Maestrul Harin este iscusit, dar… Femeia deschise brațele. Nu putem face chiar orice. Din fericire, mușchii nu i-au fost atinși. În curând, va fi din nou puternic.

— Cel care a făcut astea este mort? îl întrebă Sollis pe Vaelin.

— Da, maestre. Vaelin îl arătă pe Caenis. Fratele meu l-a ucis.

Sollis se uită la Caenis.

— Era iscusit?

— Priceperea lui nu stătea în arme, răspunse Caenis privind nesigur către Elera.

— Vorbește fără teamă, îi porunci Sollis.

Caenis îi povesti tot ce se întâmplase de la plecarea lor din Casa

Ordinului, apoi în taverna „Ursul Negru“ și până la confruntarea cu Chiorul de sub cetate.

— Bărbatul acela cunoștea căile Beznei, maestre. El a putut invoca o iluzie de foc și l-a încătușat pe Fratele Vaelin doar prin puterea voinței.

— Dar nu și pe tine? arcui o sprânceană Sollis.

— Nu. Cred că l-am luat prin surprindere, înțelegând că focul lui nu era decât o amăgire.

— Te-ai asigurat că l-ai omorât?

— Este mort, maestre, interveni Vaelin.

Sollis și Elera schimbară o privire fugară.

— Am auzit că Aspectul a fost îndeajuns de amabilă ca să vă asigure un dormitor, spuse Sollis revenind la Frentis. S-ar simți jignită dacă nu i-ați răsplăti politețea așa cum se cuvine.

Înțelegând că li se cerea să plece, cei doi se ridicară și porniră spre ușă.

— Să nu mai povestiți nimănui despre cele întâmplate, rosti Sollis înainte ca ei să iasă. Și faceți ceva să tacă dulăul ăla blestemat!

Dimineață, maestrul Sollis îi chestionă amănunțit despre drumul urmat până în sălașul Chiorului și despre străvechiul templu al Credinței pe care-l găsiseră. Vaelin se oferi să-l călăuzească, dar se alese cu un refuz ferm. Când fu mulțumit de ce aflase de la ei, Sollis le spuse să se întoarcă la Casa Ordinului.

— Fratele Frentis… începu Vaelin.

— Se va înzdrăveni la fel de bine și dacă voi veți fi la instrucție, acolo unde vă este locul. Până la Încercarea Spadei mai sunt doar opt săptămâni și niciunul dintre voi nu este încă pregătit.

Reveniră fără chef la Casa Ordinului, fără Sollis, care îi mai avertizase o dată să nu scoată nicio vorbă înainte ca el să investigheze ce găsiseră sub cetate. Scrijelitul schelălăise în semn de protest când îl luaseră din Casa celui de-al Cincilea Ordin și fusese nevoie de multe cuvinte liniștitoare din partea lui Vaelin înainte de a le urma pașii.

Vaelin avu impresia că odaia lor din turn se micșorase cât timp lipsiseră. Noaptea de grozăvii și taine o făcea să pară micuță, ca de copii, deși trecuse foarte mult timp de când el însuși nu se mai simțea copil. Își puse echipamentul la locul lui și se întinse pe patul îngust, închizând ochii doar pentru a revedea peretele de foc al Chiorului și trupul torturat al lui Frentis. *Credeam că am învățat multe*, gândi el, *dar nu știu nimic*.

Băieții din grupul lui Frentis puseră întrebări, dar Vaelin urmă instrucțiunile maestrului Sollis și le spuse că Frentis fusese atacat de un

leu de munte în timpul Încercării Sălbăticiei. Acum era îngrijit în Casa celui de-al Cincilea Ordin și avea să revină în câteva zile. Sollis nu le povesti nimic despre cercetările sale după ce se întoarse în Ordin, iar Aspectul nu le solicită prezența. Răpirea lui Frentis avea să fie alt noneveniment în istoria Ordinului. *Ordinul luptă, însă adesea luptă în umbră*. Pe măsură ce înainta în vârstă, Vaelin descoperea tot mai mult adevăr în cuvintele maestrului Sollis.

Frentis însuși nu povesti nimic despre cele întâmplate după ce se întoarse, ci-și reluă instrucția cu o vigoare tulburătoare, parcă respingând rănile făcute de Chiorul prin ignorarea durerilor cauzate de eforturi. Comportamentul i se schimbase, de asemenea: era mai puțin predispus să zâmbească, iar, dacă înainte fusese vorbăreț, acum era în general tăcut. În același timp irascibilitatea îi sporise și maeștrii fură nevoiți să-l smulgă din câteva încăierări. Până și ceilalți din grupul său păreau precauți în prezența lui. Doar cu Scrijelitul și Vaelin își regăsea urme din firea cea veche, implicându-se plin de energie în dresarea cățelușilor care crescuseră binișor. Continua totuși să păstreze tăcere despre cele suferite, deși Vaelin îl surprinsese uneori trecându-și degetele peste păienjenișul de cicatrice care-i brăzdau pielea, cu fața ciudat gânditoare, ca și cum ar fi încercat să le descifreze înțelesul.

— Te dor? îl întrebă Vaelin într-o seară de eltrian.

Cățeii erau obosiți după ziua petrecută prin păduri cu maestrul Hutril și abia dacă mai hăpăiau leneș bucățelele de hrană care le erau aruncate în cuști.

Frentis își retrase iute mâna de lângă cămașă.

— Puțin. Tot mai puțin, pe măsură ce trec săptămânile. Aspectul Elera mi-a dat o alifie pentru ele și mă ajută destul de mult.

— A fost vina mea…

— Las-o baltă.

— Dacă i-aș fi spus Aspectului…

— Am zis s-o lași baltă!

Frentis privea încordat spre cușcă. Cuțitaș, cățelul lui favorit, îi simți starea și veni să-i lingă mâna, scheunând îngrijorat.

— El e mort, continuă Frentis mai calm, iar eu sunt viu. Așa că las-o baltă. Nu-l poți ucide de două ori.

Se întoarseră împreună spre donjon, înfășurându-se strâns în mantii împotriva frigului, deși iarna se îndepărta și copacii din jur se grăbeau să primească nuanțele verzi ale primăverii.

— Luna viitoare va fi Încercarea Spadei, spuse Frentis. Te-ngrijorează?

— De ce? Crezi că ar trebui?

— Am pus deja rămășag pe toată colecția mea de cuțite că-i vei termina pe toți trei în mai puțin de două minute. Nu… mă referam la ce va urma după aceea. Te vor trimite de aici, nu?

— Așa mă aștept.

— Crezi că ne vor îngădui să slujim împreună când voi fi confirmat? Mi-ar plăcea.

— Și mie, dar nu cred că vom avea de ales. Sunt aproape sigur că va trece mult timp înainte să ne revedem.

Zăboviră în curtea interioară și Vaelin simți că Frentis mai avea multe de spus.

— Eu… începu Frentis, apoi se opri, foindu-se stânjenit. Mă bucur c-ai vorbit pentru mine când am venit aici, urmă el după o clipă. Mă bucur că sunt în Ordin. Simt ca și cum aș fi fost menit să mă aflu aici. Așa că n-ar trebui să te simți vinovat pentu nimic din ce mi s-ar întâmpla, da? Orice mi s-ar întâmpla de acum înainte, tu nu trebuie să te simți vinovat și nici nu trebuie să vii în goana mare când dau de vreun necaz.

— Tu n-ai fi venit în goana mare dacă eu aș fi dat de vreun necaz?

— Asta-i altceva.

— Ba nu, este exact același lucru. Vaelin îl bătu cu palma pe umăr. Du-te să te odihnești nițel.

Făcuse doar câțiva pași, când Frentis rosti cu glas puțin mai tare decât o șoaptă ceva care-l făcu să se oprească:

— Cel care așteaptă ne va distruge.

Se răsuci și-l văzu pe băiat gârbovit în mantie, cu brațele strânse peste piept, cu chipul precaut. Îi evita ochii.

— Poftim? zise Vaelin.

— El mi-a zis. Frentis făcu o grimasă, parcă străpuns de dureri, și Vaelin știu că retrăia tortura Chiorului. S-a înfuriat când n-am vrut să-i spun ce dorea să afle. Mă-ntreba întruna despre Încercări și despre ceea ce învățăm aici. Părea să creadă că ni se predau practicile Beznei. Un ticălos idiot! N-am vrut să-i spun însă nimic. Așa că m-a crestat și apoi a spus: „Cel care așteaptă va distruge Ordinul tău iubit, băiete“.

Cel care așteaptă…

— Ți-a spus ce-nsemna asta?

— Mi-am pierdut cunoștința când a reînceput să mă taie. Când ați apărut voi, tocmai izbutise să mă trezească.

— I-ai spus Aspectului toate astea?

Frentis clătină din cap.

— Nu știu de ce n-am făcut-o. Pur și simplu am simțit că nu trebuie

s-o spun nimănui, ci doar ție.

Vaelin simți un fior care nu avea nicio legătură cu frigul serii. Pentru o clipă revenise în pădure în timpul Încercării Alergării și-i asculta pe ucigașii lui Mikehl, care discutau despre identitatea victimei lor. *Celălalt… Ai auzit ce-a zis celălalt. M-au trecut fiorii când l-am auzit*.

— Să nu mai spui nimănui, îl instrui pe Frentis. Chiorul nu ți-a zis nimic. Văzu cum băiatul se cutremură în mantie și se sili să zâmbească. El era oricum cu mințile duse. Cuvintele lui nu-nseamnă nimic. Dar e mai bine să păstrăm asta între noi. Dacă le vom povesti Fraților, nu vom da naștere decât la zvonuri nebunești.

Se uită la Frentis, care încuviință din cap, apoi se îndepărtă, continuând să-și strângă umerii pe sub mantie, pipăindu-și neîndoios cicatricele. *Oare va visa la noapte*? se întrebă Vaelin și simți o undă de vinovăție amestecată cu regret. *De ce n-am putut să fiu eu cel care l-a omorât pe Chior*?

CAPITOLUL 9

Dimineața Încercării Spadei aduse o ploaie violentă, care transformă pământul în noroi și nu contribui cu nimic în a le înveseli spiritele. Încercarea urma să se desfășoare într-o arenă aflată la marginea cetății, o construcție veche din granit lucrat cu grijă, tocită de timp și de elementele naturii. I se spunea simplu Cercul, și Vaelin nu cunoscuse niciodată pe cineva care să-i poată povesti când sau de ce fusese ridicată. Privind-o acum, văzu că existau similitudini cu templul celor șapte Ordine pe care-l găsiseră sub cetate; curbura coloanelor de susținere spre gradene aducea cu eleganța structurii subterane. Întrezări ici-colo ornamente în zidărie, basoreliefuri complicate, de mult degradate, care aminteau de desenele mult mai bine conservate din templu. Îi atrase atenția lui Caenis asupra lor pe când maestrul Sollis îi conducea în umbra de sub coloane, dar nu primi drept răspuns decât o mormăitură. În acea zi până și Caenis era prea concentrat ca să se dedice curiozităților.

Vaelin putea zări teama și nesiguranța de pe chipurile Fraților săi, însă descoperi că nu era în stare s-o oglindească. El pur și simplu nu reușea să simtă emoțiile care-l făcuseră pe Dentos să-și vomite micul dejun și pe Nortah să tacă, alb la față. Lui nu-i era teamă și nu înțelegea de ce. Azi avea să înfrunte trei bărbați în luptă armată. Avea să-i ucidă sau avea să fie ucis. Posibilitatea morții ar fi trebuit să-l fi înfrigurat până în măduva oaselor. Poate că tocmai simplitatea situației îi răpea frica. De data asta nu existau întrebări, nici taine, nici mistere. Ori trăia, ori murea. Totuși, în ciuda incapacității de a se teme de Încercare, ceva continua să-l sâcâie, un glăscior insistent la marginea conștiinței, care șoptea cuvinte pe care Vaelin nu dorea să le audă: *Poate că nu ți-e frică de Încercare, fiindcă, de fapt, îți face plăcere*.

Fără să vrea, își aminti de Încercarea Cunoașterii, de adevărul teribil pe care Aspectele i-l smulseseră. *Eu pot să ucid. Eu pot să ucid fără șovăială. Am fost menit să fiu războinic*. Imaginile celor pe care-i omorâse îi reveniră în goană: arcașul din pădure, asasinii fără chip din Casa celui de-al Cincilea Ordin, mercenarul Chiorului. Era adevărat că nu simțise nicio șovăială în uciderea vreunuia, dar oare îi făcuse cu adevărat plăcere?

— Așteptați aici.

Maestrul Sollis îi conduse într-o odaie aflată departe de intrarea principală. Pereții erau groși, totuși puteau auzi strigătele mulțimii din Cerc. Încercarea Spadei era un eveniment popular în cetate, dar numai cei

suficient de bogați puteau cumpăra bilete și, de obicei, spectacolul care ținea trei zile era urmărit de cetățenii cei mai avuți din Tărâm, care pariau sume uriașe pe rezultatul fiecărei înfruntări. Profiturile încasate erau donate celui de-al Cincilea Ordin, pentru a-i îngriji pe bolnavi. Vaelin nu putea să nu zâmbească dându-și seama de ironia situației.

— Ce-i așa amuzant? întrebă Nortah.

Vaelin clătină din cap și se așeză pe una dintre banchetele de piatră, ca să aștepte. În acea zi în grupul lui Vaelin erau douăzeci de Frați. Ceilalți cincizeci de supraviețuitori din cei trei sute care începuseră instruirea laolaltă ca băieți de zece-unsprezece ani terminaseră Încercarea în cele două zile anterioare. Deocamdată zece fuseseră uciși, iar alți opt fuseseră atât de grav schilodiți, încât nu mai puteau sluji Ordinul. Mulți suferiseră răni serioase, care aveau să necesite săptămâni de vindecare. Alaiul Fraților răniți și șocați care intraseră pe poartă în ultimele două zile contribuise considerabil la sporirea temerilor care-i apăsau acum pe cei mai mulți. Dintre toți, numai Vaelin și Barkus păreau neafectați.

— Vrei o trestie-de-zahăr? îi oferi Barkus așezându-se lângă el.

— Mulțumesc.

Trestia era proaspătă și dulceața îi era compensată de o aciditate ușoară, totuși reprezenta o distragere salutară de la dispoziția încruntată a celorlalți.

— Mă-ntreb cine va fi primul? zise Barkus după un moment. Mă-ntreb cum se alege?

— Tragem la sorți, îi răspunse maestrul Sollis din ușă. Nysa, tu ești primul. Haide!

Caenis încuviință încet, cu fața imobilă, și se ridică. Iar când vorbi, glasul abia i se auzi.

— Fraților… începu el, apoi se opri sugrumat. Eu…

Se bâlbâi o clipă, după care Vaelin îl prinse de antebraț.

— Știm, Caenis. O să te văd în curând. Toți o să te vedem.

Cei cinci se ridicară în picioare și se prinseră de mâini. Dentos, Barkus, Nortah, Vaelin și Caenis. Vaelin și-i reaminti cum fuseseră ca băieți. Barkus, grăsun și stângaci. Caenis, slăbănog și temător. Dentos, gălăgios și guraliv. Nortah, morocănos și ranchiunos. Acum vedea doar umbre ale băieților aceia în tinerii zvelți cu fețe serioase dinaintea lui. Erau puternici. Erau ucigași. Erau ceea ce Ordinul făcuse din ei. *Acesta este un sfârșit*, înțelese el. *Trăiești sau mori, aici este momentul unde lucrurile se schimbă pentru totdeauna.*

— A fost un drum lung, spuse Barkus. Nu m-am gândit niciodată că

voi ajunge atât de departe. Și n-aș fi ajuns dacă n-ați fi fost voi.

— N-aș schimba nimic din ce-a fost, zise Dentos. În fiecare zi îi mulțumesc Credinței pentru locul meu în Ordin.

Chipul lui Nortah era încordat, cu sprâncenele adunate, luptându-se să-și stăpânească teama. Vaelin crezu că va rămâne tăcut, dar după o clipă rosti:

— Eu… sper să reușiți toți.

— O să reușim! Vaelin le strânse mâinile tuturor. Noi reușim întotdeauna. Să luptați bine, Fraților.

— Nysa, vorbi Sollis din prag. Părea nerăbdător și Vaelin fu surprins că le îngăduise interludiul acela. Haide!

Vaelin constată că așteptarea pentru a afla dacă prietenii săi au murit constituia o formă aparte de agonie, pe lângă care efectele rădăcinii de joffril păreau un banal ceai de lămâie. Frații lui fură chemați unul câte unul de către maestrul Sollis, apoi urma o așteptare scurtă înainte ca mulțimea să erupă în ovații, a căror intensitate creștea și cobora odată cu evenimentele luptei. După un timp, descoperi că putea evalua desfășurarea unei lupte, dacă nu și învingătorul, după reacția spectatorilor. Unele se încheiau iute, în câteva secunde; lupta lui Caenis, de pildă, fusese foarte scurtă. Vaelin nu putea spune dacă asta era bine sau rău. Alte lupte fură mai lungi; atât Barkus, cât și Nortah trecură prin înfruntări prelungite, de minute întregi.

Dentos fu penultimul chemat, înaintea lui Vaelin. Se sili să zâmbească, strânse puternic mânerul spadei și-l urmă pe maestrul Sollis afară din încăpere, fără să privească îndărăt. Judecând după zgomotul mulțimii, lupta lui fu plină de evenimente, după ovațiile gălăgioase se lăsă tăcere totală, apoi o explozie de aplauze repetate de câteva ori. Când ultimul val de zgomote străbătu odaia, Vaelin nu reuși să judece dacă Dentos supraviețuise.

Mult noroc, Frate, gândi el, rămas singur acum. *Poate că mă voi alătura ție în curând*. Mâna îl durea din cauza forței cu care strângea mânerul spadei; încheieturile degetelor i se albiseră. *Oare asta-i cu adevărat frică*? se întrebă el. *Sau doar tracul scenei*?

— Sorna. Maestrul Sollis apăru în ușă privindu-l pe Vaelin cu o intensitate pe care tânărul n-o văzuse până acum. E timpul.

Tunelul care dădea în arenă păru lung, mai lung decât și-ar fi putut imagina. Timpul îi jucă feste când îl străbătu, astfel încât s-ar fi putut să fi mers un minut sau o oră. În tot acel timp vacarmul tribunelor sporea în intensitate, până ce Vaelin se simți de-a dreptul cufundat în zgomot la

ieșirea pe nisipul din arenă.

Spectatorii răcneau spre el de pe gradenele care urcau de jur împrejur — erau cel puțin zece mii. Nu puteai distinge un chip anume în mulțime, care era pur și simplu o masă ce clocotea și gesticula. Nimeni nu părea să bage în seamă ploaia care continua să cadă în perdele necontenite, mânate de vânt. Pe nisip se vedea sânge diluat de ploaie, care fusese greblat, pentru ca băltoacele să nu se închege, totuși se zărea un roșu perfect clar pe galbenul-verzui al arenei. Trei bărbați îl așteptau acolo și toți erau înarmați cu spade de model asraelin.

— Doi ucigași și un violator, spuse Sollis. Vaelin presupuse că glasul bărbatului părea să tremure din cauza vuietului mulțimii. Își merită soarta. Nu le arăta milă. Atenție la cel înalt, care pare să știe să lupte cu spada.

Ochii lui Vaelin îl găsiră pe cel mai înalt dintre ei: un bărbat bine clădit de vreo treizeci și cinci de ani, cu păr tuns scurt și poziție naturală echilibrată: picioarele aliniate cu umerii, spada ținută jos. *Este instruit*, înțelese Vaelin.

— Un soldat.

— Soldat sau tămăduitor, tot ucigaș rămâne. După o pauză scurtă, Sollis adăugă: Noroc, Frate!

— Mulțumesc, maestre.

Vaelin scoase spada, îi întinse teaca lui Sollis și înaintă în arenă. Răcnetele spectatorilor se dublară la apariția lui și distinse pe alocuri câte un cuvânt.

— Sorna!… Șoimul-ucigaș!… Ucide-i, băiete!…

Se opri la trei metri de bărbați și-i privi pe rând, în vreme ce vacarmul mulțimii se diminuă în murmure de așteptare. *Doi ucigași și un violator*. Nu arătau a criminali. Cel din stânga era un ins nebărbierit, pur și simplu speriat, care ținea spada cu mână tremurătoare sub ropotele ploii și privirile a zece mii de suflete care îi așteptau moartea. *Violatorul*, decise Vaelin. Cel din dreapta era mai îndesat și mai puțin speriat. Își trecea întruna greutatea de pe un picior pe celălalt, ațintindu-l pe Vaelin cu ochi strălucitori de sub sprâncenele groase, în timp ce rotea spada cu mâna dreaptă; ploaia sărea în jerbe de pe lamă. Rosti ceva și scuipă picături de apă de pe buze, o sudalmă sau o provocare, dar cuvintele se pierdură în ploaie și vânt. *Ucigaș*. Al treilea bărbat, soldatul, nu arăta teamă și nu simțea nevoia să rotească spada ori să vorbească. Se mulțumea să aștepte, cu privirea atentă, având postura de spadasin pe care Vaelin o știa prea bine. *Gata să omoare, cu siguranță, totuși… ucigaș*?

Bărbatul din dreapta atacă primul, așa cum se așteptase,

repezindu-se cu o lovitură simplă. Vaelin se folosi chiar de parada sa pentru a-și îndrepta tăișul spre gâtul lui, însă bărbatul era iute și se feri, astfel că doar îi crestă obrazul. Cel din stânga încercă să profite și se năpusti urlând, ridicând spada deasupra capului ca s-o abată în umărul lui Vaelin. Tânărul se roti și lama trecu la o șchioapă de el, pentru a se înfige surd în nisip. Vârful spadei lui Vaelin îi pătrunse după aceea sub bărbie, suind prin limbă și os, către creier. Vaelin retrase spada iute și făcu un pas în lateral, știind că soldatul va ataca acum.

Lovitura lui fu iute și bine plasată, letală și direcționată spre piept. Lama lui Vaelin îi atinse vârful și o devie în sus, lăsând o deschidere către pieptul soldatului. Contraatacul lui Vaelin fu suficient de rapid ca să ia prin surprindere pe oricare dintre Frații săi, dar bărbatul înalt îl pară fără dificultate aparentă. Se retrase apoi, ușor ghemuit, cu spada aproape de nisip. Ochii lui nu-l părăseau nicio clipă pe Vaelin.

Bărbatul îndesat încerca să se țină de obrazul spintecat cu o mână, iar cu cealaltă mișca spada dezordonat, împleticindu-se și scuipând printre buzele însângerate înjurături neauzite de Vaelin.

Vaelin fandă către soldat, retezând spre picioarele lui pentru a-l sili să se retragă, după care îl atacă pe bărbatul îndesat cu asemenea iuțeală, încât nu mai putea fi vorba despre vreo apărare, rostogolindu-se pe sub o încercare defensivă disperată, pentru a lovi ucigător din spate. Vârful spadei străpunse inima celuilalt și-i ieși prin piept. Vaelin își sprijini talpa de spinarea muribundului și smulse lama la timp ca să eschiveze alt asalt al soldatului. Avu impresia că vede o picătură de ploaie retezată în două de tăișul lui.

Se îndepărtară după aceea unul de celălalt, dându-și târcoale, cu spadele ținute la orizontală, ochii fixați asupra adversarului. Bărbatul îndesat avu nevoie de câteva minute ca să moară, zbătându-se pe nisipul ud dintre ei, scuipând blesteme până ce răsuflarea i se opri și el se înmuie, fără viață, în ploaie.

Pe neașteptate, Vaelin fu cuprins de aceeași senzație de neliniște care-l mai încercase: în pădure, în Casa celui de-al Cincilea Ordin când Sora Henna venise să-l asasineze, când așteptase revenirea lui Frentis din Încercarea Sălbăticiei… În adversarul rămas în picioare exista ceva… ceva din forța privirii lui și din postura corpului, ceva din *ființa* lui anunța un adevăr teribil și sigur: *Bărbatul acesta nu-i un criminal. Bărbatul acesta nu-i un ucigaș*! Nu putea spune în ce fel știa asta, însă era cea mai puternică dintre senzațiile similare pe care le avusese până atunci și nu avea nicio îndoială în privința adevărului ei.

Vaelin se opri și coborî vârful spadei, apoi își îndreptă spatele, iar

liniile aspre și încordate ale chipului său se destinseră. Pentru prima dată, simți ploaia care-i răpăia pe piele, înghețându-l. Fruntea celuilalt se încruntă neînțelegător, când Vaelin își abandonă postura de luptă și ținu brațul cu spada depărtat de trup, lăsând ploaia să spele sângele de pe tăiș, după aceea ridică mâna stângă, cu degetele deschise în semn de pace.

— Cine ești…

Soldatul șarjă fulgerător, cu spada dreaptă ca o săgeată, ațintită drept spre inima lui Vaelin. Era un atac mai rapid decât orice văzuse vreodată din partea maestrului Sollis și ar fi trebuit să-l ucidă. Cumva însă Vaelin izbuti să se răsucească la timp pentru ca vârful spadei să-i străpungă doar cămașa, iar tăișul ei îi crestă pieptul.

Capul bărbatului înalt se odihnea pe umărul lui Vaelin, fermitatea aspră îi dispăruse din ochi, buzele i se depărtară într-un icnet slab și pielea își pierdu rapid culoarea.

— Cine ești? îl întrebă Vaelin în șoaptă.

Bărbatul se clătină îndărăt și spada lui Vaelin scoase un sunet oribil, de sfâșiere și rupere, când îi ieși din piept. Căzu încet în genunchi, proptindu-se în propria armă, sprijinindu-și bărbia pe măciulia mânerului. Vaelin văzu că buzele i se mișcau și îngenunche lângă el ca să audă cuvintele.

— Soția… mea… rosti bărbatul.

Părea un fel de explicație. Ochii săi îi întâlniră din nou pe ai lui Vaelin și pentru un moment în ei se citi ceva… o scuză? Un regret?

Vaelin îl prinse când căzu și simți cum viața îl părăsi într-un fior. Îl ținu în brațe pe soldatul mort, în vreme ce ploaia răpăia peste ei și urletul mulțimii îl strivea cu adulația înnebunită de sânge.

○ ○ ○

Vaelin nu se mai îmbătase niciodată. Descoperi că era o senzație neplăcută, oarecum asemănătoare cu amețeala resimțită când încasa o lovitură zdravănă în cap la antrenamente, atât doar că aceasta era mai îndelungată. Berea era amară și prima gură îl făcuse să se strâmbe dezgustat.

— O să te obișnuiești, îl asigurase Barkus.

Taverna se afla în apropierea zidului de apus al cetății și era frecventată în principal de străjeri ieșiți din gardă și de negustori locali. Majoritatea acestora părea mulțumită să-i lase pe Frați în pace, deși câțiva îi strigaseră felicitări lui Vaelin.

— Cel mai bun rămășag pe care l-am făcut vreodată! răcni un bătrân roșu la față, ridicându-și halba în semn de salut. Am câștigat

frumușel de pe urma ta azi, Frate! Am căpătat cotă de zece la unu, când s-a părut c-o s-o-ncasezi…

— Gura! i se adresă Nortah sec.

Avea brațul stâng prins în eșarfă la gât, cu antebrațul acoperit de un bandaj gros, dar ochii îi erau îndeajuns de amenințători pentru a-l face pe bătrân să pălească și să se așeze fără alte comentarii.

Găsiră o masă goală și Barkus cumpără băutura. Șchiopăta din cauza unei tăieturi la pulpă și vărsă destulă bere pe drumul de întoarcere de la bar.

— Împiedicatule, mormăi Dentos, data viitoare lasă-mă pe mine.

El era singurul care scăpase neatins din Încercare, totuși avea o privire speriată și clipea rareori, parcă temându-se de ce ar fi putut vedea dacă ar fi închis ochii.

Caenis sorbi din bere și se încruntă, nedumerit.

— După cum tânjesc bărbații după ea, m-aș fi așteptat să aibă un gust mai bun.

Linia maxilarului îi era însemnată de un șir de opt copci. Fratele din al Cincilea Ordin care-l îngrijise îl asigurase că va purta cicatricea pentru tot restul vieții.

— Ei bine, făcu Nortah și ridică halba, iată că suntem toți împreună.

— Mda. Dentos ciocni cu el. Să bem atunci pentru… păi, pentru faptul că suntem aici, zic eu.

Băură și Vaelin se sili să-și golească halba.

— Ușurel, îl avertiză Barkus.

Îi simți schimbând uitături neliniștite peste masă, în timp ce el privea drojdia rămasă pe fundul halbei. În Cerc se petrecuse o scenă neplăcută cu maestrul Sollis, când Vaelin ceruse să știe identitatea soldatului și primise doar răspunsul scurt:

— Un ucigaș.

— Nu era un ucigaș, insistase Vaelin și mânia care urca prin el îi alungase respectul obișnuit. Chipul bărbatului aceluia în clipa când lunecase în moarte continua să-i fie viu în minte. Maestre, cine a fost omul acela? De ce a trebuit să-l omor eu?

— În fiecare an, Straja Cetății ne asigură condamnații, răspunsese Sollis ajuns aproape la capătul răbdării. Noi îi alegem pe cei mai puternici și mai iscusiți. Nu ne interesează cine sunt. Nici pe tine n-ar trebui să te intereseze, Sorna.

— Astăzi mă interesează!

Tânărul făcuse un pas către Sollis, clocotind de mânie.

— Vaelin, îl avertiză Caenis prinzându-l de braț.

— Azi am ucis un om nevinovat, scuipase Vaelin spre Sollis și se scuturase de mâna lui Caenis, continuând să înainteze. De ce? Ca să v-arăt că pot ucide? Asta o știați deja. L-ați ales special pe el, așa-i? Știind că era cel mai bun. Știind că eu îl voi înfrunta.

— O încercare ușoară nu este încercare, Frate.

— UȘOARĂ?

O pâclă roșie îi pătase vederea și simțise că mâna i se îndreptase către spadă.

— Vaelin!

Dentos și Nortah pășiseră între ei, Barkus îl trăsese îndărăt și Caenis îi prinsese ferm brațul.

— Luați-l de-aici! poruncise Sollis, când ei îl împinseseră spre ieșire, aproape incoerent din cauza furiei. Petreceți restul serii în cetate. Ajutați-vă Fratele să se răcorească.

Vaelin nu era sigur dacă berea era modul cel mai bun prin care să se poată răcori. Mânia nu i se diminuase deloc, ba dimpotrivă, felul cum odaia părea să se miște în jur cu de la sine putere i-o sporea.

— Unchiul meu Derv putea să bea la o masă mai multă bere decât oricine, zise Dentos după a patra halbă, ținându-și cu greu capul drept. La fiecare iarmaroc de Miezul-verii, se organiza concurs. Veneau să-l provoace oamenii de la mari depărtări. Niciunul nu l-a putut birui vreodată. Cinci ani la rând a fost marele campion al băutului de bere. Ar fi câștigat și-n al șaselea an, dacă n-ar fi murit peste iarnă din cauza băuturii. Se opri și râgâi prelung. Bătrân prostănac.

— N-ar trebui să ne bucurăm de asta? întrebă Caenis, ținându-se cu ambele mâini de tăblia mesei, de parcă s-ar fi temut să nu se răstoarne.

— Io-s destul de fericit, anunță Barkus rânjind vesel.

Cămașa îi era udă de bere și nu părea să-și dea seama de pârâiașele ce-i curgeau pe bărbie de fiecare dată când trăgea o dușcă.

— Doi frați… zicea Nortah.

Bolborosea de peste o oră despre Încercarea lui. Din ce putuse înțelege Vaelin, doi dintre cei pe care-i ucisese erau frați, ambii tâlhari condamnați.

— Gemeni… cred. Arătau la fel, ba chiar au scos același sunet când au murit…

Stomacul lui Vaelin zvâcni inconfortabil și tânărul își dădu seama că era pe punctul de a vomita.

— Mă duc pân-afară, mormăi el, apoi se ridică și porni spre ușă pe niște picioare care păreau să-și fi pierdut abilitatea de a merge în linie

dreaptă.

Aerul de afară îi răcori plămânii și-i mai diminuă greața, totuși stătu câteva minute vomitând în șanțul de lângă drum. După aceea se rezemă cu spatele de peretele tavernei și se lăsă să alunece încetișor pe caldarâm, cu răsuflarea aburind în aerul rece. *Soția mea*, spusese soldatul. Poate că o strigase. Sau poate că invocase o amintire, străduindu-se să poarte cu sine în Lumea de Dincolo imaginea chipului ei.

— Un om cu atâția dușmani n-ar trebui să-și îngăduie să fie așa vulnerabil.

Bărbatul care stătea lângă el era de înălțime mijlocie, însă bine legat, cu chip ascuțit și adânc cutat, și privire sfredelitoare.

— Erlin, rosti Vaelin și lăsă mânerul jungherului. Nu te-ai schimbat deloc. Privi împăienjenit spre strada pustie. Mi-am pierdut cunoștința? Ești cu adevărat aici?

— Sunt aici, încuviință Erlin și-i întinse mâna. Și cred că-ți este de ajuns pentru o seară.

Vaelin îi prinse mâna și se ridică în picioare cu dificultate. Spre surprinderea lui, descoperi că era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât Erlin. Când se întâlniseră ultima dată, abia dacă-i ajungea până la umăr.

— Mă gândisem eu că te vei înălța, comentă Erlin.

— Ce face Sella? întrebă Vaelin.

— Era bine ultima dată când am văzut-o. Știu că ar dori să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Mă voi lupta, dar nu voi ucide. Își aminti făgăduiala pe care o făcuse în copilărie, făgăduiala pe care și-o făcuse după ce-i salvase în sălbăticie. *Îi voi omorî pe cei cu care mă voi înfrunta în bătălii, dar nu voi ridica spada împotriva celor nevinovați.* Afirmațiile acelea se simțeau acum găunoase, naive. Își aminti dezgustul față de poveștile Fratelui Makril despre Tăgăduitori omorâți și se întrebă dacă acum mai exista cu adevărat vreo deosebire între ei.

— Mai am eșarfa, rosti Vaelin străduindu-se să-și alunge gândurile acelea. Ai putea să i-o duci?

Bâjbâi stângaci prin cămașă, căutând-o.

— Nu sunt sigur că aș putea s-o găsesc, nici dacă aș încerca. În plus, cred că ea ar dori s-o păstrezi. Erlin îl apucă pe Vaelin de cot și-l îndepărtă de tavernă. Plimbă-te cu mine o vreme. O să-ți limpezească mintea. Și aș dori să-ți spun mai multe lucruri.

Merseră pe străzile pustii ale pătrarului de apus, trecând pe lângă șirurile de ateliere ce-l defineau ca fiind cartierul meșteșugarilor. Până

ajunseră la râu, tânărul știu după durerea care-i sporea în ceafă și după mersul tot mai sigur al picioarelor că începea să se trezească. Se opriră pe drumul de edec de deasupra râului și priviră în jos la razele lunii care jucau pe curenții ce agitau apa neagră ca smoala.

— Când am venit prima dată aici, zise Erlin, râul duhnea în asemenea hal, încât nu te puteai apropia de el. Înainte de a se construi canalizarea, aici se vărsau toate scursorile din cetate. Acum este atât de curat, că-i poți bea apa.

— Te-am văzut la iarmarocul de Miezul-verii, acum patru ani, rosti Vaelin. Te uitai la un spectacol de păpuși.

— Da. Am avut treburi acolo.

Din tonul lui era limpede că nu avea să ofere amănunte despre treburile acelea.

— Riști mult venind aici, zise Vaelin. Este foarte probabil ca Fratele Makril să continue să te vâneze. Nu-i genul de bărbat care să abandoneze o vânătoare.

— Este adevărat. M-a prins iarna trecută.

— Atunci, cum...?

— Este o poveste foarte lungă. Pe scurt, m-a încolțit pe coasta unui munte în Renfael. Ne-am luptat, eu am pierdut și el m-a lăsat să plec.

— Te-a lăsat să pleci?

— Da. Și eu am fost destul de surprins.

— Ți-a zis de ce a făcut-o?

— N-a vorbit prea mult. M-a ținut toată noaptea legat, în timp ce el a stat lângă foc și și-a băut mințile. După un timp mi-am pierdut cunoștința în urma bătăii pe care mi-o trăsese. Când m-am trezit dimineață, eram dezlegat și el dispăruse.

Vaelin își aminti lacrimile din ochii lui Makril. *Poate că este un om mai bun decât l-am judecat eu.*

— Te-am văzut luptând azi, urmă Erlin.

Tânărul simți cum durerea din ceafă îi sporește.

— Înseamnă că ești bogat, dacă ți-ai permis să cumperi bilet.

— Nu tocmai. Există o cale de intrare în Cerc pe care puțini o știu, un pasaj pe sub ziduri.

Tăcerea se prelungi. Vaelin nu dorea să discute despre Încercarea lui și era tot mai îngrijorat că s-ar putea să vomite din nou.

— Ai zis că vrei să-mi spui niște lucruri, rosti el mai mult cu speranța că o conversație îi va distrage atenția de la greața care-i clocotea în măruntaie.

— Unul dintre cei pe care i-ai ucis avea o soție.

— Știu. Mi-a spus. Îl privi pe Erlin și-i observă intensitatea scrutării. Îl cunoșteai?

— Nu prea bine. O cunosc pe soția lui, care m-a ajutat în trecut. O consider o prietenă.

— Este o Tăgăduitoare?

— Voi așa ați numi-o. Ea își spune Căutătoare.

— Și soțul ei făcea parte tot din această… credință?

— Ah, nu! El se numea Urlian Jurahl. Cândva fusese Fratele Urlian. A fost ca și tine Frate din al Șaselea Ordin, dar a abandonat Ordinul pentru a fi cu Illiah, soția lui.

Nu-i de mirare atunci că lupta atât de bine.

— Am bănuit că era soldat.

— După ce a plecat din Ordin, a început să construiască bărci, a devenit foarte apreciat și a avut propriul șantier naval, despre care unii spun că era cel mai bun de pe râu.

Vaelin clătină trist din cap. *Am slujit Credința, ucigând un nevinovat constructor de bărci.*

— De ce era în arenă? Știu că nu era un ucigaș.

— S-a-ntâmplat în timpul răzmeriților. Niște localnici au aflat de credința lui Illiah, nu știu exact cum anume, poate că fiul ei a spus ceva la joacă, știi doar cât de încrezători în străini pot fi copiii. Au venit după ea: zece bărbați cu o frânghie. Urlian i-a ucis pe doi și a rănit trei, iar restul au fugit, dar au revenit cu Straja Cetății. Urlian a fost copleșit numeric și dus în Temnița-neagră, la fel ca soția lui.

— Și fiul?

— Când a început lupta, tatăl lui i-a spus să se ascundă. Este în siguranță acum, la niște prieteni de-ai mei.

— Dacă Urlian și-a apărat soția, atunci n-a fost crimă. Judecătorul trebuia să vadă asta cu siguranță.

— Cu siguranță… Judecătorul avea însă niște prieteni bogați, cu ochii mereu deschiși după ocazii de înavuțire. Pariurile împotriva ta aveau cote atât de mici, încât nimeni nu punea rămășag pe adversari. Cu Urlian în arenă, ar fi meritat să riște niște galbeni. Ei i-au făcut o propunere: să-și mărturisească fără îndoială crima și să fie ales pentru Încercare, ceva lesne de aranjat, fiindcă maeștrii voștri i-ar fi remarcat iute iscusința. După ce te omora, el și soția lui ar fi fost liberi.

Vaelin își dădu seama că se trezise complet și greața îi dispăruse înaintea constrângerii reci, implacabile.

— Soția lui mai este în Temnița-neagră?

— Da. De acum trebuie să fi auzit de soarta soțului ei. Mă tem de ce

o va împinge durerea să facă.

— Judecătorul și prietenii lui bogați… ai numele lor?

— Ce ai face, dacă ți le-aș da?

Vaelin îl fixă cu o privire rece.

— I-aș omorî pe toți. Asta-i intenția ta, nu? Să mă împingi spre răzbunarea aceasta. Ei bine, ai reușit. Dă-mi numele lor.

— M-ai înțeles greșit, Vaelin. Eu nu doresc răzbunare. Oricum nu i-ai putea omorî pe toți. Oamenii bogați din familii nobile au mulți protectori, multe gărzi. Poate că l-ai ucide pe unul, însă nu pe toți. Iar Illiah ar continua să-și aștepte soarta în Temnița-neagră, după ce vei fi doborât.

— Atunci de ce mi-ai spus toate astea, dacă nu pot face nimic pentru a le îndrepta?

— Poți să vorbești în apărarea ei. Cuvântul tău va avea multă greutate. Dacă te-ai duce la Aspectul tău și i-ai explica…

— Ea este o Tăgăduitoare. N-o vor ajuta decât dacă va renunța la erezia ei.

— Nu va face asta. Nu-ți poți imagina cât de legat îi este sufletul de credința ei. Mă îndoiesc că ar putea renunța la ea, chiar dacă ar dori. Știu totuși că Aspectul tău este un om milos, care va vorbi în numele ei.

— Chiar dacă ar face-o, Temnița-neagră nu mai este păzită de al Șaselea Ordin de la ultimul conclav. Acum este în grija celui de-al Patrulea Ordin. L-am întâlnit pe Aspectul Tendris și el nu va ajuta o Tăgăduitoare care nu se căiește.

Vaelin privi din nou spre râu și frustrarea îi clocoti în piept; în mintea sa, chipul palid al lui Urlian rostea întruna numele soției sale.

— Așadar, nu poți face nimic? întrebă Erlin.

Glasul îi suna resemnat și Vaelin înțelese că discuția aceea fusese un act disperat, pentru care-și asumase riscuri considerabile.

— Ți-ai pus mare încredere în mine venind aici, zise el. Mulțumesc.

— Am trăit destul ca să pot judeca inima unui om. Erlin se îndepărtă de râu și-i întinse mâna tânărului. Îmi pare rău dacă te-am împovărat cu asta. Acum te voi lăsa în pace.

— Cu cât înaintez în vârstă, învăț că adevărul nu este niciodată o povară, ci un dar. Vaelin îi strânse mâna. Spune-mi numele acelea.

— Nu te voi îndruma către calea ce duce la propria moarte.

— Nu va fi așa, crede-mă. M-am gândit la ceva ce aș putea face.

CAPITOLUL 10

Alese poarta din zidul de răsărit, bănuind că va fi cea mai puțin frecventată. Deși ora era înaintată, poarta principală a palatului ar fi fost prea bine păzită și prea multe guri ar fi povestit despre sosirea lui Vaelin Al Sorna, care ceruse o audiență la rege.

— Șterge-o, flăcăule, îi zise sergentul de la poartă, fără să se sinchisească să iasă din corpul de gardă. Du-te la culcare.

Vaelin își dădu seama că duhnea ca o berărie.

— Sunt Fratele Vaelin Al Sorna din al Șaselea Ordin, rosti el cu glas autoritar, de parcă ar fi avut tot dreptul să se afle acolo. Solicit o audiență la regele Janus.

— Pe Credință! suspină sergentul exasperat, după care ieși din corpul de gardă și-l sfredeli cu privirea. Știi că poți să fii biciuit pentru că-ți dai un nume fals înaintea Gărzii Regelui?

Un străjer tânăr apăru înapoia sergentului și-l privi pe Vaelin cu o expresie de uimire deconcertată.

— Ăăă, sergent…

— Dar este târziu și m-ai prins în toane bune. Sergentul avansă către Vaelin cu mâinile încleștate în pumni și chipul încordat de violența iminentă. Așa c-o să scapi doar c-o bătaie, înainte de a te trimite să-ți vezi de drum.

— Sergent! rosti apăsat celălalt străjer și-l prinse de braț. El este!

Uitătura sergentului trecu de la străjer la Vaelin, pe care-l cercetă din cap până în picioare.

— Ești sigur?

— Am fost de gardă azi-dimineață la Cerc, nu? Chiar el este.

Pumnii sergentului se descleștară, totuși nu păru deloc mai încântat.

— Ce treabă ai cu regele?

— Ce am de zis e numai pentru urechile lui. Mă va primi dacă i se va spune că sunt aici. Și sunt sigur că va fi nemulțumit dacă va auzi că am fost alungat.

O minciună desăvârșită, se felicită el. De fapt, nu avea nicio siguranță că regele avea să-l primească.

Sergentul căzu pe gânduri. Cicatricele lui povesteau o viață aspră și Vaelin înțelese că probabil detesta orice intruziune în postul acela, fără îndoială, confortabil în care-și aștepta pensia.

— Trimite-i complimentele și scuzele mele căpitanului, vorbi

sergentul spre străjer. Trezește-l și anunță-l despre musafirul nostru.

Rămaseră privindu-se în tăcere precaută după ce străjerul plecase, descuind iute o ușiță din poarta uriașă de stejar și dispărând înăuntru.

— Am auzit c-ai ucis cinci asasini Tăgăduitori în noaptea masacrelor Aspectelor, mormăi în cele din urmă sergentul.

— Au fost cincizeci.

Păru că trece o veșnicie până ce ușa se redeschise și străjerul reapăru, urmat de un tânăr fercheș, îmbrăcat impecabil în uniforma de căpitan a Gărzii Călare a Regelui. Îl examină scurt pe Vaelin, apoi îi întinse mâna.

— Frate Vaelin, rosti el cu un ușor accent renfaelin, căpitanul Nirka Smolen îți stă la dispoziție.

— Îmi cer iertare că te-am trezit, căpitane, zise Vaelin ușor distras de înfățișarea lui impecabilă.

Totul, de la strălucirea cizmelor până la forma desăvârșită a mustății, vorbea despre o atenție remarcabilă acordată detaliilor. Cu siguranță nu arăta a om abia coborât din pat.

— Câtuși de puțin, spuse căpitanul Smolen și făcu semn către ușa deschisă. Mergem?

Amintirile de opulență strălucitoare din copilăria lui Vaelin nu corespundeau cu interiorul aripii de răsărit a palatului. După ce traversară o curticică interioară, intrară într-un labirint de coridoare ticsite cu lăzi acoperite de praf și tablouri învelite în pânze.

— Aripa aceasta este folosită în principal pentru depozitare, explică Smolen văzându-i expresia surprinsă. Regele primește multe cadouri.

Tânărul îl urmă printr-o serie de coridoare și încăperi, până ajunseră la o sală mare cu pardoseala în eșichier, pe pereții căreia atârnau câteva tablouri uriașe. Atenția lui Vaelin fu imediat atrasă de acestea; niciunul nu avea mai puțin de doi metri și toate zugrăveau bătălii. Scenele erau diferite, însă personajul central era același în toate picturile: un bărbat chipeș, cu părul ca văpaia focului, călare pe un armăsar alb și spada ridicată deasupra capului. *Regele Janus*. Deși amintirile lui Vaelin despre rege erau vagi, nu ținuse minte ca Janus să fi avut maxilarul pătrat și nici umerii atât de lați.

— Cele șase bătălii care au unificat Tărâmul, zise Smolen. Pictate de maestrul Benril Lenial. A lucrat la ele mai bine de trei ani.

Vaelin își reaminti desenele maestrului Benril din odăile Aspectului Elera, detaliile lor perfecte și realismul viscerelor. Aici nu vedea aceeași claritate. Culorile erau strălucitoare, totuși nu vibrante; războinicii

încleștați erau zugrăviți limpede, însă păreau cumva nefirești, de parcă n-ar fi luptat, ci ar fi pozat pur și simplu.

— Nu-s lucrările lui cele mai bune, așa-i? comentă căpitanul. I-au fost comandate, înțelegi? Bănuiesc că nu i-a plăcut foarte mult subiectul. I-ai văzut vreodată fresca din Marea Bibliotecă, cea care comemorează victimele Mâinii Roșii? Îți taie cu adevărat răsuflarea.

— N-am văzut niciodată Marea Bibliotecă, răspunse Vaelin gândindu-se că Smolen și-ar fi găsit probabil multe preferințe comune cu Fratele Caenis.

— Ar trebui, fiindcă este o mândrie a Tărâmului. Va trebui să-mi înmânezi armele.

Vaelin își dezbrăcă mantia, în ale cărei falduri erau prinse cele patru cuțite pentru aruncat, își scoase sabia, apoi jungherul pentru vânătoare de la brâu și pumnalul cu lamă îngustă din cizma stângă.

— Frumos, îl admiră Smolen. Alpiran?

— Nu știu, l-am luat de la un mort.

— Te vor aștepta aici. Smolen îi așeză armele pe o masă din apropiere. Nimeni nu le va atinge. Se apropie după aceea de o porțiune goală a peretelui și o împinse, iar o bucată de zid se roti spre interior, dezvăluind o scară întunecată. Urcă pe trepte până la capăt.

— Acolo este el? întrebă Vaelin, care se așteptase să fie dus în sala tronului sau într-o odaie pentru audiențe.

— Da, și ar fi bine să nu-l lași să aștepte.

Vaelin încuviință dând din cap în semn de mulțumire și se apropie de scară. Opaițe cu ulei fixate în pereți proiectau o lumină slabă peste trepte și umbrele se îndesiră când Smolen închise ușa în urma lui. Începu să urce treptele din piatră așa cum fusese instruit, iar tălpile cizmelor îi răsunară în spațiul închis. Ușa din capătul scării era ușor întredeschisă, conturată pe fundalul luminii mai puternice dinapoia ei. Scârțâi sonor când Vaelin o deschise, dar bărbatul așezat la biroul dinăuntru nu ridică ochii. Era aplecat deasupra unui sul de pergament pe care scria cu pana, lăsând în urmă slove ce păreau țesute din fire de păianjen. Era bătrân, trecut de șaizeci de ani, totuși încă lat în umeri; părul lung care-i atârna peste față nu mai era roșu acum, ci sur, cu o nuanță slabă de arămiu. Purta o cămașă simplă de in alb cu mânecile pătate de cerneală și singura lui podoabă era un inel de aur cu sigiliu, pe al treilea deget de la mâna dreaptă; sigiliul reprezenta un cal cabrat.

— Maiestate… începu Vaelin lăsându-se într-un genunchi.

Regele ridică mâna stângă, făcându-i semn să se ridice și arătă un scaun. Pana nu i se opri pe pergament. Vaelin se apropie de scaunul

ocupat cu un teanc înalt de cărți și suluri. Șovăi, apoi le adună cu atenție și le puse pe podea, după care se așeză.

Așteptă.

Singurul sunet din cameră era scârțâitul penei regelui. Vaelin se întrebă dacă ar fi trebuit să vorbească, totuși ceva îi spuse că ar fi fost mai bine să rămână tăcut. De aceea se mulțumi să privească în jur. Crezuse că odaia Aspectului Elera fusese locul cel mai ticsit de cărți pe care-l văzuse, însă nici nu se compara cu biroul regelui. Cărțile se înșiruiau în lungul pereților în teancuri uriașe, ce se ridicau până aproape de tavan. Între ele se găseau cutii cu suluri, unele scorojite și veștejite de vechime. Singurul ornament din încăpere era harta mare a Tărâmului de deasupra șemineului, acoperită parțial cu adnotări scurte în aceeași caligrafie filigranată, unele cu cerneală roșie, iar altele cu cerneală neagră. Lângă una dintre marginile hărții se înșiruia un soi de listă; toate numele fuseseră scrise cu cerneală neagră și tăiate cu cerneală roșie. Lista era lungă.

— Ai chipul tatălui tău, însă felul mamei de a te uita la lucruri.

Privirea lui Vaelin reveni la rege, care pusese pana jos și se lăsase pe spate în scaun. Ochii lui verzi erau vii și vicleni pe chipul zbârcit și cu pielea tăbăcită. Fără să vrea, Vaelin se uită la cicatricele roșu-deschis de pe gâtul lui, amintirea atingerii Mâinii Roșii din copilărie.

— Maiestate? se bâlbâi el.

— Tatăl tău a fost isteț în purtarea războaielor, dar în majoritatea celorlalte privințe trebuie să spun că a fost prost ca un bolovan. Pe de altă parte, mama ta a fost isteață în aproape toate privințele. Acum, când te uitai la hartă, aveai aproape exact privirea ei.

— Sunt sigur că ar fi fost încântată să știe că aveți o părere atât de bună despre ea, Maiestate.

Regele arcui o sprânceană.

— Nu încerca să mă lingușești, băiete. Am destule slugi pentru așa ceva. În plus, nu te pricepi la asta. Aici cel puțin semeni cu taică-tău.

Vaelin simți cum se îmbujorează și-și mușcă limba, pentru a nu îngăima o scuză. *Are dreptate, eu nu sunt un curtean*.

— Îmi cer iertare că vă tulbur, Maiestate. Am venit să vă cer ajutorul.

— Majoritatea celor care apar înaintea mea o fac pentru a-mi cere ajutorul. Deși vin de obicei cu niște cadouri grotesc de scumpe și se umilesc câteva ore. Tu te vei umili pentru mine, tinere Frate?

Gura regelui se strâmbă într-un surâs lipsit de veselie.

— Nu. Vaelin constată că emoțiile îi dispăreau iute în fața unei furii

reci. Nu, Maiestate.

— Ai venit totuși la ora aceasta din noapte pentru a-mi cere o favoare.

— Nu cer nimic.

— Dar dorești ceva. Mă întreb despre ce poate fi vorba? Bani? Nu cred. Banii au însemnat puțin pentru părinții tăi, așa că îndrăznesc să spun că înseamnă puțin și pentru tine. Ajutor pentru o cerere în căsătorie? Ai pus ochii pe vreo fată, însă tatăl ei nu-și dorește ca ginere un băiat sărăntoc din Ordin? Regele înclină capul pe un umăr și-l cercetă cu atenție pe Vaelin. Nu, nici vorbă. Ce poate fi atunci?

— Dreptate, rosti Vaelin. Dreptate pentru un bărbat ucis și pentru familia lui.

— Ucis, da? De către cine?

— De mine, Maiestate. Azi am ucis un bărbat în Încercarea Spadei. Era un om nevinovat, victima unei false convingeri, care a fost adus pur și simplu să mă înfrunte în Încercare.

Amuzamentul dispăru de pe chipul regelui, înlocuit de ceva mult mai serios, dar indescifrabil.

— Povestește-mi.

Vaelin îi povesti tot: arestarea lui Urlian, închiderea soției lui în Temnița-neagră, numele celor răspunzători: Jentil Al Hilsa, judecătorul care-l condamnase pe Urlian, și Mandril Al Unsa și Haris Estian, cei doi bogătași care încercaseră să profite de pe urma morții sale.

— Cum ai ajuns în posesia acestor informații? întrebă regele după ce terminase.

— În seara aceasta a venit la mine un bărbat în care am încredere. Vaelin tăcu și-și adună voința pentru riscul pe care știa că trebuia să și-l asume. Un bărbat care cunoaște multe dintre necazurile ce-i copleșesc pe Tăgăduitori în Tărâm.

— Aha. Pentru un membru al unui Ordin, îți alegi prieteni neobișnuiți.

— Credința ne învață că mintea unui om trebuie să fie deschisă față de adevăr indiferent unde l-ar găsi.

— Se pare că ești și priceput la vorbe ca mama ta.

Regele luă o bucată de pergament dintr-un teanc de pe birou său, înmuie pana într-o călimară cu cerneală neagră și scrise câteva rânduri. După aceea șterse pana pe mâneca de la cămașă, o înmuie într-o călimară cu cerneală roșie și scrise o listă sub textul cu litere negre. Încheie documentul cu o iscălitură complicată, după care luă o lumânare și un bloc de ceară pentru peceți și atinse flacăra lumânării de ceară ca să

picure în partea de jos a pergamentului. Suflă ușor câteva clipe pe ceară și apăsă pe ea inelul cu sigiliu.

— De fiecare dată când îmi pun numele pe una dintre astea, rosti el lăsând pana, trebuie să-mi modific harta.

Vaelin reveni cu ochii la harta de pe perete și la lista de cuvinte negre tăiate cu linii roșii. *Nume*, înțelese el. *Numele celor pe care i-a condamnat la moarte. Tatăl lui Nortah trebuie să fie și el acolo*.

— Îi voi executa pe bărbații aceștia, zise regele. Pe baza spuselor tale. Nu va exista niciun proces, deoarece porunca regelui este mai presus de lege. Familiile lor mă vor urî pentru ce am să fac, dar, întrucât intenționez să le confisc proprietățile și să-i las săraci lipiți pământului, asta nu va conta deloc.

Vaelin îl privi drept în ochi pe rege, încercând să-și dea seama dacă era o minciună, însă nu văzu înșelătorie.

— O familie n-ar trebui pedepsită pentru delictele comise de un singur membru al ei.

— Așa trebuie procedat cu nobilii, fiindcă, dacă-i lași familiei averea, mai devreme sau mai târziu o va folosi împotriva ta. De altfel, eu îi cunosc pe bărbații aceștia și familiile lor. Toți sunt niște ticăloși hrăpăreți. Viața în șanț li se va potrivi ca o mănușă.

— Dați multă crezare spuselor mele, Maiestate. Aș fi putut minți…

— Nu ai mințit. Treizeci de ani ca rege te învață să distingi minciuna.

Justiția regală este cu adevărat dură, înțelese Vaelin. Oare el o putea accepta? Zărind siguranța din expresia regelui, își dădu seama că nu avea de ales. Cursul evenimentelor fusese stabilit din clipa în care vorbise.

— Și soția bărbatului?

— În privința asta există o problemă. Ea este o Tăgăduitoare care nu vrea să se căiască. Aspectul Tendris va căuta, fără îndoială, s-o atârne de ziduri într-o cușcă. Bineînțeles, dacă nu va muri în cursul interogatoriilor…

— Maiestatea Voastră este Regele acestui Tărâm și Apărătorul Credinței. Trebuie să aveți o influență…

— *Trebuie*? Pe chipul regelui, furia se întrepătrundea cu amuzamentul. Eu am făcut ceea ce *trebuia* să fac în noaptea asta. Indică pergamentul pe care-l scrisese. Datoria unui rege este să împartă justiție acolo unde poate. Îi voi omorî pe oamenii aceștia, deoarece au încălcat legile Tărâmului și-și merită sfârșitul, dar faptele soției victimei sunt în afara jurisdicției mele. Ca atare nu vorbim despre ce *trebuie* să fac, ci despre ce *pot* să fac — dacă-mi slujește vreunui țel. De aceea, Vaelin Al

Sorna, spune-mi cărui țel mi-ar sluji salvarea vieții acestei femei. Ți-ai folosit numele pentru a intra aici și acum nu mai ai nimic de spus?

Iartă-mă, mamă.

— Știu că Maiestatea Voastră avea planuri pentru mine, înainte ca tata să mă trimită la Ordin. Dacă vă mulțumește, mă voi supune planurilor acelea, dacă veți asigura eliberarea soției lui Urlian.

Regele se întinse către o carafă din cristal de pe birou și turnă vin roșu într-o cupă.

— Vin cumbraelin, vechi de zece ani. Unul dintre beneficiile regalității este un beci bine garnisit. Întinse carafa spre Vaelin. Vrei?

Pe tânăr continua să-l doară capul după excesele din berărie.

— Nu, mulțumesc, Maiestate.

— Nici tatăl tău nu voia să bea cu mine. Regele sorbi încetișor din cupă. Pe de altă parte, n-a încercat niciodată să se târguiască cu mine. Eu porunceam, iar el executa.

— Puterea noastră este loialitatea.

— Da. O deviză frumoasă, una dintre cele mai bune pe care le-am creat. Eu i-am ales-o, ba i-am ales și șoimul de pe blazonul familiei. De fapt, a fost un soi de glumă. Tată tău ura vânătoarea de șoimi, care, la urma urmelor, este un sport pentru nobili. Sorbi iarăși din vin și-și șterse buzele pătate în roșu cu mâneca mânjită de cerneală. Știi de ce a plecat din slujba mea?

— Am auzit că n-ați fost de acord cu dorința lui de a se însura și a o recunoaște pe sora mea.

— Știi despre ea, da? Cred că vestea aceea te-a zguduit serios. Este adevărat că am refuzat cererea de însurătoare a tatălui tău și că el s-a înfuriat. Cred însă că decisese să mă părăsească atunci când a trebuit să-l execut pe Primul Sfetnic. Ei doi erau la cuțite de mulți ani, dar, când hoțiile lui Al Sendahl au ieșit la lumină, tatăl tău i-a luat apărarea deși nimeni n-a făcut-o. A trebuit să moară, desigur, cu toate că a fost o pierdere teribilă. Puțini alții se pricepeau la finanțe ca Artis Al Sendahl.

— Am slujit alături de fiul lui de când eram băieți, Maiestate. El n-a putut accepta niciodată că tatăl lui a furat de la Maiestatea Voastră.

— Ah, dar n-a fost un hoț de monede, nu, ci un hoț de putere. Puterea este foarte seducătoare, Vaelin, însă, ca s-o mânuiești bine, trebuie s-o urăști la fel de mult pe cât o iubești. Lordul Artis n-a înțeles asta niciodată și faptele lui erau mânate doar de ambiție, periclitând pacea Tărâmului: de aceea l-am executat.

— Și ați confiscat averea familiei?

— Bineînțeles. Am avut totuși grijă ca soția și fiicele să nu ajungă

pe drumuri, am simțit că-i datorez măcar atât. Lordul Turnului Al Myrna a fost îndeajuns de milos să le ajute și i-a dăruit femeii un domeniu în Ținuturile de Miazănoapte, sub un nume fals, desigur. Nu-i pot lăsa pe nobilii mei să creadă că sunt îndurător.

— Fratele meu s-ar simți mult ușurat dacă i-aș putea spune asta.

— Sunt sigur de asta, dar n-o vei face.

Regele lăsă pe masă cupa de vin și se ridică, gemând și frecându-și un picior care-i amorțise, apoi se apropie de harta de deasupra șemineului.

— Tărâmul Unificat, zise el. Patru Fiefuri cândva divizate de războaie și urându-se între ele, care sunt acum unite prin loialitatea față de mine. Atât doar că, desigur, nu este așa. Nilsael mi s-a vândut, fiindcă obosise ca oștile să-i cotropească pământurile la fiecare câțiva ani pentru hrană. Renfael și-a pierdut jumătate din călăreți în luptă, iar Lordul Theros a înțeles că, dacă se va mai lupta cu mine, va pierde în curând și cealaltă jumătate. Cumbrael mă urăște și se teme de mine în egală măsură, totuși se teme încă și mai mult de Credință și-mi va rămâne loial atâta timp cât o țin departe de ei. Acesta este Tărâmul pentru clădirea căruia am vărsat o mare de sânge, iar cu ajutorul tău l-aș fi împiedicat să se destrame după moartea mea. Ai dreptate, am avut multe planuri pentru tine. Fiul unui Lord al Bătăliilor și al unei foste Stăpâne din al Cincilea Ordin, și ambii oameni simpli. Tu ai fi reprezentat mijlocul prin care i-aș fi legat pe oamenii de rând de descendența mea, nu numai în Asrael, ci și în toate Fiefurile. Iar, când aș fi avut de partea mea inimile poporului, nobilii lor ar fi putut cere război, pentru că nimeni nu le-ar fi răspuns. Într-adevăr, aveam planuri pentru tine, tinere șoim.

Privi harta, după care oftă adânc, cu regret și continuă:

— Însă și mama ta avea planuri. Când l-a convins pe Aspectul Arlyn să te ia în al Șaselea Ordin, a făcut din tine un Frate legat de Credință, nu de mine.

— Dacă dorința Maiestății Voastre este să părăsesc Ordinul…

— E prea târziu pentru asta. Ar fi clar pentru toți că ai abandonat Credința la porunca mea. Înrolarea celui mai faimos fiu al Ordinului nu mi-ar atrage deloc iubirea poporului. Nu, planurile pe care le avusesem pentru tine au murit de mult.

Vaelin se strădui să găsească ceva de spus, un argument care să asigure ajutorul regelui. Gândul de a o lăsa pe soția lui Urlian să fie torturată, după aceea executată îi era insuportabil. Planuri nebunești îi fulgerară prin mintea cuprinsă de panică. Avea să se furișeze în Temnița-neagră și s-o elibereze, Frații lui aveau să-l ajute, era sigur de asta, deși ar

fi însemnat probabil moartea pentru toți…

— Nu sunt primul, știai? rosti încetișor regele și Vaelin văzu că privea o listă scurtă înscrisă în partea de sus a hărții. Înaintea mea au mai fost cinci. Janus bătu cu degetul în listă. Cinci regi, de când Varin a condus poporul nostru pe pământurile acestea și i-a alungat pe seordahi în păduri și pe lonaki în munți. Iar în cinci veacuri, nicio dinastie n-a condus Tărâmul mai mult de o generație.

— Prințul Malcius este un om bun, Maiestate.

— Și măcelarul meu este un om bun, băiete! se răsti regele, brusc furios. La fel este grăjdarul și cel care curăță balegile din curte. Fiul meu este un om bun, i-adevărat, dar bunătatea nu-i îndeajuns ca să fii rege. Când Malcius ar fi urcat pe tron, tu ai fi fost la dreapta lui, ca să faci ce nu ar fi putut el. Acum tot ce mai pot să fac este să clădesc un Tărâm atât de măreț, încât cei care ar vrea să-l sfărâme să se teamă că vor fi striviți de prăbușirea lui.

Se întoarse la scaun și se așeză cu o grimasă.

— De aceea, voi întocmi un plan nou, iar tu, Frate Vaelin Al Sorna, îmi vei sluji iarăși țelurile. Scotoci printr-un teanc de hârtii de pe birou și scoase un vraf de documente pecetluite cu ceară neagră. Aspectul Tendris îmi dă de lucru până peste cap cu povățuirea lui loială și cu cerințele umile de măsuri pentru a combate flagelul necredincioșilor. Aici — și regele luă primul pergament — sugerează ca Straja Tărâmului să-l biciuiască pe orice supus care nu poate recita la cerere Catehismul Credinței.

— Aspectul Tendris este fervent în convingerile sale, Maiestate.

— Aspectul Tendris este orbit de fanatism, totuși până și cu un fanatic se poate trata. Regele ridică alt document și începu a citi: „Cu mare umilință reamintesc Maiestății Voastre despre rapoartele care anunță că necredincioșii se adună în număr fără precedent de mare în Codrul Martishe. Am auzit din partea unor surse demne de crezare că sunt aderenți ai formei cumbraeline de adorare a zeilor și sunt foarte înfocați în erezia lor. Sunt bine înarmați și sursele mele mă asigură că sunt decișisă răspundă cu violență extremă la orice încercări de a-i împrăștia. O implor pe Maiestatea Voastră, cu cel mai mare respect, să țină seama de solicitările mele de a acționa decisiv în această privință“.

Regele aruncă pergamentul cât colo.

— Ce înțelegi tu din asta?

— Că Aspectul dorește să trimiteți Straja Tărâmului în Martishe, ca să-i împrăștie pe Tăgăduitori.

— Așa este, dacă soldații mei n-ar avea nimic mai bun de făcut

decât să alerge luni de zile prin păduri, pândiți dinapoia copacilor de arcași cumbraelini. Nu, nu, Straja Tărâmului nu se va apropia la mai puțin de cincisprezece kilometri de Martishe. O vei face însă tu.

— Eu, Maiestate?

— Da. Voi insista pe lângă Aspectul Arlyn să trimită în Martishe un contingent mic de Frați, iar tu vei fi printre ei, alături de un tânăr pe nume Linden Al Hestian. Cunoști numele acesta?

— Al Hestian… Vaelin și-l reaminti pe bărbatul furios care își deschidea drum cu cravașa prin mulțime la iarmarocul de Miezul-verii când tatăl lui Nortah își găsise sfârșitul. Am întâlnit cândva un Lord Mareșal cu numele acela.

— Lakrhil Al Hestian, Lordul Mareșal al Regimentului 27 Călăreți. Un ofițer capabil și unul dintre nobilii mei cei mai bogați. Ca și răposatul Prim Sfetnic, un bărbat foarte ambițios, mai ales în privința fiului său. Fiul său cel mare, Linden.

Vaelin simți un ghem apăsător de teamă crescându-i în măruntaie.

— Fiul lui, Maiestate?

— Un tânăr minunat, cu multe calități admirabile, printre care nu se numără însă, din păcate, modestia și inteligența. Are un cerc mare de prieteni, mai exact admiratori și lingăi. Nimic nu atrage prietenii mai bine decât bogăția și aroganța. În prezent este răsfățatul prețuitei mele Curți, câștigând turnire, culcându-se cu lady și bătându-se în dueluri. Mă tem că este o poveste monoton de familiară. Un tânăr dobândește faimă și succes la o vârstă fragedă și începe să creadă în propria legendă, nefiind deloc ajutat de toleranța părintelui ambițios. El este de departe cel mai popular tânăr de la Curte, mult mai popular decât fiul meu, care n-a fost niciodată înzestrat în căile prefăcătoriei. Zilnic sunt asaltat de rugăminți de a-i oferi tânărului Al Hestian o funcție care să-l ajute să-și dovedească meritele, să-l îndrepte pe calea spre glorie. O voi face acum. El va fi numit Spadă a Tărâmului și va fi însărcinat să-și adune propriul regiment cu care să plece în Martishe, pentru a-i alunga pe Tăgăduitorii care au înțesat codrul. Din păcate, prevăd că va fi o campanie lungă și grea, iar după… regele făcu o pauză și căzu pe gânduri… vreo șase luni, el își va găsi tragic sfârșitul într-o ambuscadă a Tăgăduitorilor.

Ochii lor se întâlniră și Vaelin își simți măruntaiele clocotindu-i de furie amestecată cu disperare. *Sunt un prost*, decise el. *Un șoarece caută să cadă la învoială cu o bufniță.*

— Soția lui Urlian, Maiestate? scrâșni el.

— Ah, da, îndrăznesc să cred că Aspectul Tendris va fi într-o stare de spirit mai tolerantă când îi voi spune despre planurile mele pentru o

cruciadă în Martishe, mai ales când va auzi de participarea ta. Să știi că ține la tine. Eu voi lua partea femeii acelea, îi voi spune că sunt convins de mântuirea ei și, cu condiția ca ea să nu spună nimic care să mă contrazică, ar trebui să fie liberă mâine-seară.

— Am nevoie de asigurări că ea și fiul ei nu vor fi lăsați pe drumuri. Vaelin se sili să-și mențină privirea ațintită în ochii regelui. Dacă doriți să fac parte din această cruciadă.

— Sunt convins că Lordul Turnului Al Myrna poate găsi loc și pentru alți surghiuniți. În Ținuturile de Miazănoapte, deosebirile dintre Credincioși și Tăgăduitori nu înseamnă mai nimic. Regele își îndreptă atenția spre birou, ridică pana și netezi un pergament curat în fața sa. În zilele următoare îți vei primi ordinul.

Începu să scrie, scârțâind cu pana pe filă.

Vaelin avu nevoie de un moment pentru a înțelege că întrevederea luase sfârșit. Se ridică în picioare și constată că era ușor amețit, dar nu știa dacă de furie sau de tristețe.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat, Maiestate, se strădui el să rostească și porni spre ușă.

— Nu uita, tinere șoim, zise regele fără să ridice ochii de la pergament, că acesta nu este întregul meu plan pentru tine, ci abia începutul. Eu comand, tu execuți. Acesta este târgul pe care l-ai făcut în noaptea asta. Ridică fruntea și întâlni ochii lui Vaelin. Ai înțeles?

— Am înțeles prea bine, Maiestate.

Regele îl mai privi o clipă, apoi reîncepu să scrie fără să mai adauge nimic și Vaelin ieși.

Căpitanul Smolen îl aștepta când se ivi dinapoia peretelui.

— Ai terminat vizita, Frate?

Vaelin încuviință dând din cap, își luă armele de pe masă și se reechipă în grabă, împins de dorința de a fi cât mai departe de palatul acela. Simțea nevoia să fie singur, pentru a se gândi. Importanța târgului pe care-l încheiase cu regele îi amestecase gândurile într-un haos confuz. Îl urmă pe Smolen prin nenumărate coridoare ticsite de cadouri uitate, iar mintea lui repeta întruna ultimele cuvinte ale regelui: *Acesta nu este întregul meu plan pentru tine, ci abia începutul.*

— Iartă-mă dacă te părăsesc aici, rosti Smolen când ajunseră la colțul coridorului care mergea spre poarta de răsărit, dar am misiuni urgente altundeva.

Tânărul privi capătul îndepărtat și întunecat al coridorului, apoi se întoarse către Smolen și văzu o ușoară tulburare pe chipul lui.

— Misiuni urgente, căpitane?

— Da. Smolen tuși. Foarte urgente.

Se retrase un pas, îl salută oficial din cap, după aceea se întoarse și porni în direcția din care veniseră.

Vaelin se uită iarăși la coridorul din fața lui și o senzație de neliniște îi iuți bătăile inimii. *Ambuscadă*, decise el. *Regele are slujitori neloiali*. Se gândi să se ducă după căpitan și să-l silească să-l însoțească în orice l-ar fi așteptat, totuși constată că n-o putea face. Fusese o noapte foarte lungă. De altfel, îl putea găsi pe Smolen și mai târziu. Își strecură într-o palmă un cuțit pentru aruncat și porni înainte.

Se aștepta ca atacul să fie declanșat în locul cel mai întunecat, spre capătul coridorului, dar nu se întâmplă nimic. Niciun bărbat învești în negru cu sabie curbată nu-i sări înainte. În același timp însă simți în aer un parfum slab, discret și dulce, ca al florilor într-o zi fierbinte…

— Auzisem că ești chipeș.

Se răsuci către sunetul vocii, ținând cuțitul îndreptat către ea, când o văzu. O fată pe jumătate ascunsă în umbre. Izbuti să-și abată mâna în ultima clipă și cuțitul zăngăni în perete, la o șchioapă de capul necunoscutei. Ea îl privi scurt, apoi înaintă în lumină. Vaelin mai văzuse femei frumoase și crezuse mereu că Aspectul Elera era cea mai frumoasă femeie pe care o va întâlni vreodată, însă fata aceasta era altfel. Totul în ea, de la porțelanul pielii, curbele delicate ale chipului și luciul auriu-roșcat al părului, vorbea despre perfecțiune lipsită de efort.

— Nu ești chipeș, rosti ea apropiindu-se pentru a-l studia cu ochii ei verzi strălucitori, totuși ai o față interesantă.

Ridică palma, cu degetele întinse într-o mângâiere.

Tânărul se retrase un pas înainte ca mâna ei să-l poată atinge. Se lăsă într-un genunchi și plecă fruntea.

— Alteță.

— Te rog să te ridici, spuse prințesa Lyrna Al Nieren. Nu putem vorbi așa cum se cuvine dacă fața îți este îndreptată numai spre podea.

Vaelin se ridică. Așteptă și se strădui să nu se holbeze.

— Îmi cer iertare dacă te-am luat prin surprindere, zise prințesa. Căpitanul Smolen a avut amabilitatea să mă informeze despre vizita ta și am considerat că trebuie să stăm de vorbă.

Vaelin nu spuse nimic, totuși senzația de neliniște nu dispăruse. Întâlnirea aceasta avea în ea ceva periculos. Știa că ar fi trebuit să-și ceară iertare și să plece, dar era incapabil să găsească vorbele potrivite. Dorea să stea de vorbă cu ea, voia să fie lângă ea. Era un imbold care-i stârni brusc resentimente profunde.

— Intenționasem să te privesc luptând azi, continuă prințesa. Bineînțeles, tata nu mi-a îngăduit. Mi s-a spus că a fost o luptă emoționantă.

Surâsul ei era orbitor, simulând atât de perfect sinceritatea, încât îl întrecea mult pe Nortah. *Se așteaptă să fiu măgulit*, înțelese tânărul.

— Alteța Voastră dorește ceva de la mine? Precum căpitanul Smolen, am treburi urgente altundeva.

— Ah, nu trebuie să fii supărat pe căpitan. De obicei, el este foarte corect în îndatoririle lui, dar mă tem că s-ar putea să-l corup iremediabil. Prințesa se întoarse și se apropie de peretele unde rămăsese înfipt cuțitul, pe care-l scoase cu dificultate. Îmi plac flecușteţele, rosti ea examinând lama și-și trecu degetele delicate peste metal. Tinerii mi le dăruiesc mereu. Nimeni însă nu mi-a dăruit până acum o armă.

— Alteța Voastră o poate păstra, zise Vaelin. Și acum, iertare…

Se înclină și se întoarse ca să plece.

— Nu, spuse ea sec. N-am terminat de vorbit. Vino, îi făcu semn cu acel cuțit și se îndepărtă de perete. Vom discuta împreună sub lumina stelelor, tu și cu mine. Va fi ca într-o baladă.

Aș putea pleca pur și simplu, își dădu seama Vaelin. *Ea nu m-ar putea opri… sau ar putea*? După ce examină scurt posibilitatea de a lupta cu hoardele de străjeri chemați pentru a-l împiedica să plece, o urmă pe coridor. Lyrna îl conduse la o ușă dintr-o firidă discretă, pe care o deschise și-i făcu semn să intre. Grădina era mică, dar frumusețea răzoarelor ei era remarcabilă chiar și sub razele lunii. Aici părea să existe o varietate uriașă de flori, întrecând-o cu mult pe cea din grădina Aspectului Elera.

— Ar trebui s-o vezi în timpul zilei, rosti prințesa. Închise ușa și trecu pe lângă el, oprindu-se să examineze o tufă de trandafiri. Și ne apropiem de sfârșitul anului, multe dintre dragele mele se închid deja de frig.

Merse către o bancă joasă din piatră din mijlocul grădinii, legănându-și grațios rochia. Vaelin cercetă răzoarele în căutarea unor flori familiare și, spre surprinderea sa, le găsi sub forma unor muguri galbeni cuibăriți sub un arțar micuț.

— Bujorii-iernii.

— Cunoști florile? păru surprinsă Lyrna. Mi se spusese că Frații din al Șaselea Ordin nu știu nimic în afară de artele războiului.

— Ni se predau multe.

Ea se așeză pe bancă și ridică brațele spre răzoare.

— Îți place grădina mea?

— Este foarte frumoasă, Alteță.

— Când eram mică, tata m-a întrebat ce cadou îmi doresc de Căderea-iernii. Deoarece crescusem în palat, nu eram niciodată singură, mereu existau gărzi sau slujnice, sau tutori, așa că i-am spus că voiam un loc unde să nu mai intre nimeni. El m-a adus aici. Pe atunci era doar o curte interioară veche și eu am transformat-o într-o grădină. Nimeni n-are voie să intre aici, iar până acum n-am mai arătat locul ăsta nimănui.

Îl privea cu multă atenție, cumpănindu-i reacția.

— Sunt… onorat, Alteță.

— Mă bucur. De aceea, întrucât eu te-am onorat cu o confidență, poate că vei proceda și tu la fel. Ce treabă ai avut cu tatăl meu?

Vaelin fu ispitit să nu spună nimic, însă știu că n-o putea ignora pur și simplu. O mulțime de minciuni îi fulgerară prin minte, dar simțea că prințesa avea urechea tatălui ei în depistarea neadevărurilor.

— Nu cred că regele ar vrea să discut despre treburile noastre, răspunse în cele din urmă.

— Chiar așa? Atunci voi fi silită să ghicesc. Te rog să-mi spui dacă ghicesc bine. Ai aflat că unul dintre bărbații pe care i-ai ucis azi a fost silit să participe la luptă. Ai venit aici pentru a-i cere tatei să facă dreptate. Am ghicit?

— Alteța Voastră cunoaște multe.

— Da. Din păcate însă constat că niciodată nu știu destule. Tatăl meu ți-a satisfăcut cererea?

— A fost îndeajuns de binevoitor ca să împartă dreptate.

— Aha. În glasul fetei se simți o notă ușoară de milă. Sărmanul lord Al Unsa! Mă făcea mereu să râd în seara Balului Comunal, prin felul cum se împleticea la dans.

— Sunt sigur că amintirile plăcute ale Alteței Voastre vor însemna o mângâiere pentru el pe eșafod.

Zâmbetul ei dispăru.

— Mă crezi o ființă rece? Poate că așa sunt. De-a lungul anilor, am cunoscut mulți lorzi. Bărbați prietenoși, surâzători, care-mi dădeau bomboane și cadouri și-mi spuneau că sunt drăguță, toți încercând să câștige astfel favorurile tatei. Pe unii i-a expediat, altora le-a îngăduit să rămână în slujba lui, iar pe alții i-a omorât.

Vaelin își dădu seama că și tatăl lui făcuse parte dintre numeroșii lorzi cunoscuți de Lyrna și se întrebă dacă fata îi trezise la fel de multă nesiguranță.

— Tatăl meu i-a dăruit cadouri Alteței Voastre?

— Tot ce mi-a dat vreodată tatăl tău a fost o privire rece. Deși nu la

fel de rece precum cea a mamei tale. Bănuiesc că planul tatei pentru noi i-a făcut să mă privească cu ochi bănuitori.

— Pentru „noi“, Alteță?

Ea arcui o sprânceană.

— Urma să ne căsătorim. N-ai știut?

Căsătorie? Era absurd, ridicol. Căsătorit cu o prințesă. Căsătorit cu *ea*. Vaelin și-o aminti pe fetița insolentă din vizita pe care o făcuse în copilărie la palat. *N-o să mă mărit cu tine. Ești murdar*. Oare într-adevăr acela era modul în care regele intenționa să-l lege de urmașii lui?

— Nu, nici mie nu mi-a plăcut prea mult ideea, rosti prințesa citindu-i gândurile, însă acum îi pot aprecia tactica. Planurile tatei se derulează uneori ani de zile înainte ca intențiile să le fie dezvăluite. El intenționa să te plaseze la dreapta fratelui meu și în același timp să-mi întărească poziția. Împreună, noi am fi călăuzit domnia lui Malcius.

— Poate că fratele Alteței Voastre nu va avea nevoie de călăuzire.

Lyrna își ridică fața perfectă spre cer, studiind constelațiile spectaculoase.

— Asta numai timpul va decide. Ar trebui să vin mai des aici noaptea. Este cu adevărat frumos. Se răsuci către el, recăpătându-și seriozitatea. Ce simți când iei o viață?

Tonul îi era pur și simplu de curiozitate. Sau nu știa că întrebarea putea fi jignitoare sau nu-i păsa, totuși Vaelin nu se simți jignit. Era ceva ce nu-l mai întrebase nimeni, deși el știa prea bine răspunsul.

— Simți că ți-a fost murdărit sufletul, îi răspunse.

— Totuși, continui s-o faci.

— Până azi a fost mereu… necesar.

— Și de aceea ai venit la tatăl meu, căutând să-ți alini vinovăția. Mă întreb ce a obținut de la tine? Mă aștept să te fi luat în slujba lui. O iscoadă în al Șaselea Ordin ar fi într-adevăr prețioasă.

O iscoadă? Dacă asta ar fi fost totul…

— Alteța Voastră m-a adus aici doar pentru a pune întrebări la care știe deja răspunsul?

Spre surprinderea lui, fata izbucni într-un râs generos, care părea autentic.

— Cât de amuzant ești! Nu mă lingușești, nu-mi cânți balade și nu-mi reciți sonete. Ești cu totul aparte, fără șarm sau calcule. Examină cuțitul pe care-l ținea încă în mână. Și ești singurul bărbat care a reușit să mă facă să mă tem de el. Ca întotdeauna, sunt uimită de flerul tatei.

Privirea ei era stânjenitor de directă și Vaelin trebui să se străduiască să i-o înfrunte, rămânând tăcut.

— Este foarte simplu ce doream să-ți spun, urmă ea. Părăsește Ordinul, slujește-l pe tatăl meu la Curte și în război și, cu timpul, vei deveni o Spadă a Tărâmului, apoi s-ar putea să împlinim planul pe care el ni l-a pregătit.

Tânărul îi examină chipul, căutând vreo urmă de ironie sau amăgire, însă nu descoperi decât seriozitate concentrată.

— Alteța Voastră dorește să ne căsătorim?

— Vreau să-mi onorez tatăl.

— Tatăl Alteței Voastre consideră că planul lui pentru mine a murit. Părăsirea Ordinului n-ar mai avea nicio valoare pentru el acum. Dacă aș urma porunca Alteței Voastre, aș acționa împotriva dorințelor sale.

— Voi vorbi eu cu el. Îmi ascultă sfaturile în cele mai multe privințe și va auzi înțelepciunea gândului meu.

În clipa aceea Vaelin îi zări sclipirea slabă din ochi. Neliniștea i se accentuă când își dădu seama c-o mai zărise în ochii Surorii Henna, când încercase să-l omoare. Nu era tocmai răutate, cât mai degrabă calcul amestecat cu dorință. Însă, pe când Henna dorise moartea lui, prințesa dorea mai mult și el se îndoia că ar fi fost vorba despre încântătoarea idee de a-i deveni soție.

— Alteța Voastră mă onorează, rosti el pe tonul cel mai oficial posibil, dar sunt sigur că va înțelege că eu mi-am dăruit viața slujirii Credinței. Sunt un Frate al celui de-al Șaselea Ordin și întâlnirea aceasta nu este cuvenită. Aș fi recunoscător dacă mi-ați îngădui să mă retrag.

Lyrna coborî ochii și pe buze îi flutură scurt un surâs ironic.

— Bineînțeles. Te rog să-mi ierți impolitețea de a te fi întârziat.

El făcu o plecăciune și se răsuci să plece. Ajunsese la ușă, când ea îl opri.

— Am multe de făcut, Vaelin.

Glasul îi era lipsit de umor sau afectare, ci absolut serios și sincer. *Adevărata ei voce,* își spuse tânărul.

Se opri lângă ușă, dar nu se întoarse. Așteptă.

— Mi-ar fi fost mai ușor să le fac cu tine alături, însă le voi face oricum. Și nu voi tolera nicio piedică. Crede-mă când spun că aș detesta ca noi doi să fim dușmani.

Vaelin o privi.

— Mulțumesc Alteței Voastre că mi-a arătat grădina.

Prințesa înclină ușor din cap și-și întoarse ochii spre stele. Era semnul că putea să plece. Femeia cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată rămase scăldată în lumina lunii. Era o imagine cu adevărat fermecătoare și Vaelin se trezi dorindu-și cu îndârjire să n-o mai vadă

niciodată.

PARTEA A III-A

Sunt încântat să vă raportez progresul excelent realizat de trupele lordului Al Hestian în ultimele luni. Mulți Tăgăduitori au plătit prețul cuvenit pentru erezie sau au fugit din codri, temându-se pentru viața lor. Starea soldaților este foarte bună și rareori am întâlnit luptători atât de entuziaști pentru cauza lor.

Fratele Yallin Heltis, al Patrulea Ordin, scrisoare către
Aspectul Tendris Al Forne în timpul campaniei din
Codrul Martishe.
Arhivele celui de-al Patrulea Ordin.

ISTORISIREA LUI VERNIERS

Amuțise, în vreme ce pana mea își continua goana febrilă peste pergament. În jurul meu se aflau cele zece suluri pe care le umplusem cu povestea lui. Afară se lăsase noaptea și unica noastră lumină provenea de la un felinar ce se legăna de pe o grindă a punții, deasupra capetelor noastre. Încheietura mă durea de la orele de scris necontenit și spatele îmi amorțise, întrucât stătusem gârbovit peste butoiul pe care alesesem să-mi sprijin hârtiile. Abia dacă mi-am dat seama.

— Ei bine? l-am îndemnat.

Era încruntat în strălucirea slabă a felinarului, iar expresia chipului părea îndepărtată. A trebuit să repet cuvintele, înainte de a mă privi.

— Mi-e sete, a spus și s-a întins către plosca pe care căpitanul îi îngăduise s-o umple din butoiul cu apă. De cinci ani am rostit doar câteva cuvinte pe zi. Mă doare gâtlejul.

Am pus pana jos și mi-am odihnit de bordaj spatele care mă durea.

— Ai revăzut-o? l-am întrebat. Pe prințesă.

— Nu. Bănuiesc că n-a mai avut nevoie de mine, pentru că-i refuzasem planul. A ridicat plosca la gură și a băut cu nesaț. Însă faima i-a crescut de-a lungul anilor, iar legenda frumuseții și bunătății ei s-a răspândit în lung și-n lat. A fost văzută adesea în pătrarele cele mai sărace ale cetății și ale mai întinsului Tărâm, miluindu-i pe săraci, asigurând bani pentru școli noi și pentru casele de bolnavi ale celui de-al Cincilea Ordin. Mulți nobili au curtat-o, dar i-a refuzat pe toți. Se spunea că regele era furios pe ea fiindcă nu se măritase cu un soț destul de puternic, ci îi sfidase voința, deși asta o îndurerase mult.

— Crezi că ea continuă să te aștepte? Tragedia aceea îmi stârnise sufletul de scriitor. Că își lecuiește inima rănită prin fapte bune, știind că doar ele îți vor câștiga aprobarea? Deși, din câte știe, tu puteai să fi murit în ultimii cinci ani.

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost de neîncredere amuzată. După un moment a început să râdă. Avea un râs bogat, adânc. Un râs atât sonor, cât și, cu acea ocazie, prelung.

— Într-o bună zi, milord, a rostit după ce veselia i s-a potolit, dacă zeii tăi te vor blestema, s-ar putea să ajungi s-o întâlnești pe prințesa Lyrna. Dacă se va întâmpla așa, ascultă-mi sfatul și fugi cât te țin picioarele. Cred că-ți va găsi inima mult prea ușor de zdrobit.

Mi-a aruncat plosca de apă. Am băut repede, sperând că-mi voi ascunde iritarea. Tot ce-mi spusese despre prințesă descria o femeie

inteligentă și serioasă, care dorea să-și onoreze tatăl și să-și slujească poporul. Bănuiam că aș fi putut găsi multe de discutat cu o asemenea femeie.

— Nu s-a măritat, fiindcă un soț ar fi însemnat cătușe pentru ea, a spus Vaelin Al Sorna. Este milostivă pentru a-și câștiga aprecierea oamenilor de rând. Le câștigă inimile și astfel obține putere. Dacă ea are o inimă, atunci inima aceea este mișcată de putere, nu de sentimente.

Am decis să fac propriile investigații asupra vieții prințesei Lyrna. Cu cât îmi povestea mai multe acest bărbat din miazănoapte, cu atât eram mai ispitit să călătoresc în țara lui de baștină. Deși bănuiam că el aprecia prea puțin artele și învățătura care se întrevedeau în cultura pe care mi-o descria, tânjeam după ele. Doream să citesc cărțile din Marea Bibliotecă și să văd frescele Mâinii Roșii realizate de maestrul Benril Lenial. Doream să văd pietrele străvechi ale Cercului în care el vărsase sângele a trei bărbați. Noi crezuserăm că poporul Tărâmului Unificat era alcătuit din sălbatici simpli și analfabeți și într-adevăr așa erau mulți dintre războinicii lor. Acum însă puteam înțelege că în istoria lor exista mai mult decât barbarie și patima războiului. În numai câteva ore aflasem despre Tărâm mai multe decât în toți anii de studiu pentru istoria războiului pe care o scrisesem. El aținase în mine dorința de a scrie altă istorie, mai măreață și mai bogată decât toate lucrările mele de până atunci. O istorie a Tărâmului său.

— Și-a ținut regele făgăduiala? l-am întrebat. Și-a impus dreptatea și a salvat-o pe femeia din Temnița-neagră?

— Bărbații indicați de mine au fost executați a doua zi. Femeia și fiul ei au fost trimiși în Ținuturile de Miazănoapte în mai puțin de o săptămână. A tăcut și chipul i s-a întristat. M-am dus s-o văd înainte de plecare; Erlin a aranjat întâlnirea. Am rugat-o să mă ierte. M-a scuipat și m-a numit ucigaș.

Am pus mâna pe pană și i-am însemnat cuvintele, luându-mi libertatea de a schimba „m-a scuipat“ cu „m-a blestemat cu toată puterea zeilor ei Tăgăduitori“. Îmi place să adaug puțină culoare, atunci când pot.

— Și partea ta de învoială? am continuat. Ai făcut ce ți-a poruncit regele? L-ai ucis pe Linden Al Hestian?

Și-a privit mâinile pe care le ținea pe genunchi și și-a îndoit degetele, iar venele și tendoanele s-au reliefat limpede printre cicatrice. Mâini de ucigaș, *am gândit știind că m-ar fi putut strangula, răpindu-mi viața în câteva secunde.*

— Da, a spus. L-am ucis.

CAPITOLUL 1

Destrunat, arcul-lung cumbraelin avea lungimea de un metru și jumătate și era făurit din inima lemnului unui arbore de tisă. Putea să trimită o săgeată la peste două sute de pași, iar din mâini iscusite la aproape trei sute de pași, fiind în stare să străpungă plăci de armură din apropiere. Cel din mâna lui Vaelin era mai gros decât majoritatea, iar luciul lemnului său dovedea folosirea intensă de care avusese parte. Posesorul lui avea ochi ageri, fiindcă trimisese săgeata cu vârf de oțel prin pieptul acoperit de armură al lui Martil Al Jelnek, un tânăr nobil amabil, căruia îi plăcea poezia și care avea o înclinație oarecum obositoare spre a vorbi întruna despre logodnica lui, despre care susținea că era fecioara cea mai frumoasă și mai bună din tot Asraelul, dacă nu din lumea întreagă. Din păcate, nu avea s-o mai revadă niciodată. Ochii lui erau deschiși, dar pierduseră orice sclipire a vieții. Gura îi era pătată de sânge și vomă, semnele unei morți dureroase; arcașii cumbraelini obișnuiau să-și înmoaie vârfurile săgeților într-un amestec de rădăcină de joffril și venin de năpârcă. Posesorul arcului se afla la câțiva metri mai încolo, cu săgeata lui Vaelin în braț, cu gâtul rupt în urma căderii din mesteacănul în care se pitise.

— Nimic, anunță Barkus înotând prin zăpadă, flancat de Caenis și Dentos. Se pare c-a fost singur.

Lovi cu piciorul în țeasta arcașului, întorcând-o pe șira spinării rupte, apoi îngenunche ca să curețe leșul de orice obiecte de preț.

— Unde-au plecat soldații? întrebă Dentos.

— S-au risipit, zise Vaelin. Probabil c-o să-i găsim pe cei mai mulți în tabără, când o să ne-ntoarcem.

— Lași netrebnici! Dentos îl privi pe Martil Al Jelnek. Nu le plăcea de el? Mie, unul, mi s-a părut un tip la locul lui. Pentru un nobil, vreau să spun.

— Acești așa-ziși soldați sunt drojdia temnițelor din Varinshold, îi zise Caenis. Ei n-au loialitate pentru nimeni decât pentru ei înșiși.

— I-ați găsit calul? întrebă Vaelin.

Nu-l încânta ideea de a-l căra pe nobilul mort în cârcă înapoi până la tabără.

— Îl aduce Nortah.

Barkus se ridică de deasupra arcașului și zornăi puținii bănuți de aramă pe care-i găsise. Îi azvârli lui Vaelin tolba cumbraelinului. Săgețile dinăuntru erau din lemn de frasin vopsit în negru, cu pene de corb.

Dușmanilor le plăcea să-și lase semnătura.

— Îl păstrezi? arătă el din cap spre arc. Aș putea obține zece arginți pentru el când ne-ntoarcem în cetate.

Vaelin păstră arcul.

— Am de gând să învăț să trag cu el.

— Baftă multă! Din câte am auzit, ticăloșii ăștia se antrenează toată viața în folosirea lui. Lordul Fiefului lor îi pune să exerseze zilnic. Coborî ochii la recolta sărăcăcioasă din palmă. Pe de altă parte, nu pare să-i plătească cine știe ce.

— Ei luptă pentru zeul lor, nu pentru lordul lor, spuse Caenis. Banii îi interesează prea puțin.

Scoaseră armura de pe Al Jelnek și-l suiră pe spatele calului, iar Nortah îl pocni pe Barkus peste mână, când aceasta se îndreptă către punga mortului.

— N-o să mai aibă nevoie de ea, nu?

— Am plecat din Casă de șapte luni, pentru numele Credinței! se răsti Nortah. Nu mai trebuie să șterpelești.

Barkus strânse din umeri.

— Este un obicei.

Șapte luni, gândi Vaelin pe când se întorceau spre tabără. Șapte luni de hăituire a Tăgăduitorilor cumbraelini în Codrul Martishe, ajutați, în sensul cel mai vag al cuvântului, de Linden Al Hestian și nou înființatul lui regiment de pedeștri. Linden Al Hestian care era bătător la ochi de viu, deși trecuse o lună de la termenul poruncit de rege. Cu fiecare zi ce trecea, Vaelin se simțea tot mai apăsat de povara învoielii pe care o făcuse.

Dispoziția nu-i era cu nimic îmbunătățită de împrejurimi. Codrul Martishe nu semăna cu pădurea Urlish, fiind atât de întunecat, cât și mai des, cu copacii atât de apropiați pe alocuri, încât era practic de nestrăbătut. La aceasta se adăuga natura accidentată a terenului, presărat cu râpe și văgăuni, care constituiau locuri perfecte pentru ambuscade și-i sileau să-și abandoneze caii. Mergeau peste tot cu arcurile pregătite și săgețile înstrunate. Doar cei mai nobili din trupa lor continuau să călărească, oferindu-se astfel ca ținte ușoare pentru arcașii cumbraelini cocoțați prin copaci. Dintre cei cincisprezece nobili tineri care-l însoțiseră pe Linden Al Hestian în Martishe, patru muriseră deja și alți trei erau răniți atât de grav, încât trebuiseră purtați pe brațe. Oamenii lor suferiseră și mai rău; șase sute fuseseră recrutați sau transferați în regiment, dar peste o treime pieriseră, uciși, pierduți printre copaci sau dezertați atunci când li se ivise șansa. Adesea îi găseau pe unii care lipsiseră săptămâni întregi, înghețați în zăpadă ori legați de copaci și

torturați până la moarte. Dușmanii nu aveau ce face cu prizonierii.

În ciuda pierderilor, micul lor contingent din Ordin obținuse câteva victorii. Cu o lună în urmă, Caenis îi condusese după un grup de peste douăzeci de cumbraelini, care se deplasau în lungul unui pârâu, o acțiune inteligentă, totuși lipsită de valoare dat fiind faptul că Fratele Caenis era pe urmele lor. Merseseră ore în șir, până ce dușmanii lor făcuseră popas; bărbați cu chipuri dure învești mântați în piei de căprioară și blănuri de samur, cu arcurile pe spate, care nu se așteptau la nimic. Prima salvă de săgeți ucisese jumătate dintre ei, iar restul fugiseră prin albia pârâului. Frații scoseseră spadele și-i vânaseră; niciunul nu scăpase și niciunul nu cerșise îndurare. Caenis avea dreptate, inamicii luptau pentru zeul lor și nu șovăiau să moară pentru el.

Tabăra se zări după câțiva kilometri; era mai degrabă o palisadă decât o tabără în toată puterea cuvântului. Când sosiseră, încercaseră să organizeze schimburi de santinele, ceea ce oferise inamicilor ocazia unor exerciții de tragere cu arcul pe timp de noapte. Linden Al Hestian fusese silit să poruncească tăierea de copaci cu care să ridice o palisadă, un cerc fioros de trunchiuri ascuțite la capete instalat în unul dintre puținele luminișuri din Martishe. Vaelin și majoritatea contingentului din Ordin detestau oprimarea umedă a acelui loc și petreceau majoritatea timpului în pădure, patrulând în grupuri mici și făcându-și propriile bivuacuri pe care le deplasau zilnic, adoptând o tactică letală de urmărire a cumbraelinilor, în timp ce soldații lui Al Hestian stăteau la adăpost îndărătul palisadei. Misiunea nefericitului Martil Al Jelnek fusese prima de acest fel după multe săptămâni și chiar și așa soldații pe care-i condusese el trebuiseră amenințați cu biciuirea ca să plece. În cele din urmă, fusese suficientă o singură săgeată ca să-i pună pe toți pe fugă.

Un Frate îndesat, cu sprâncene stufoase încărcate de promoroacă și privire aprigă, aștepta la poarta palisadei. Lângă el se afla un câine uriaș cu blană împestrițată și privire la fel de feroce ca stăpânul său.

— Frate Makril, îl salută Vaelin cu o plecăciune scurtă.

Makril nu era genul de om care să țină la formalități, dar în calitate de comandant al contingentului lor trebuia respectat, mai ales în fața soldaților lui Al Hestian, dintre care unii se găseau lângă poartă și priveau cu ochi înfricoșați de la cadavrul lui Al Jelnek la zidul întunecat al codrului, ca și cum o săgeată cumbraelină ar fi putut apărea șuierând în orice clipă din umbre.

Vaelin izbutise să-și ascundă surprinderea când fusese chemat de Aspect în odaia sa și-l găsise pe Makril așteptând, privind rombul din țesătură roșie din mâna sa cu o expresie de surprindere pe chipul său

aspru.

— Cred că voi doi vă cunoașteți, spusese Aspectul.

— Da, încuviințase Vaelin, ne-am întâlnit în timpul Încercării Sălbăticiei.

— Fratele Makril a fost numit comandantul expediției noastre în codrul Martishe, îl anunțase Aspectul. Îi veți asculta ordinele fără crâcnire.

Se părea că puțini oameni cunoșteau Codrul Martishe la fel de bine ca Makril, cu excepția maestrului Hutril, care nu putea fi sustras de la sarcinile sale în Casa Ordinului. Contingentul lor număra doar treizeci de Frați, în majoritate bărbați experimentați de la hotarul de miazănoapte, care păreau să împărtășească reținerea lui Vaelin față de Makril, însă acesta se dovedise repede un tactician iscusit, deși cu un stil oarecum brutal de conducere.

— Doar un ceas, mârâi el acum. Ar fi trebuit să mergeți două zile către miazăzi.

— Oamenii lordului Al Jelnek au fugit, anunță Nortah. Nu prea mai avea rost să stăm acolo.

— Te-am întrebat ceva, mucosule? se răsti Makril.

Îi detestase instantaneu pe toți, dar își păstra irascibilitatea în special pentru Nortah. De alături, corcitura lui, Rât, mârâi aprobator. Vaelin nu știa de unde găsise animalul; aparent, Makril renunțase la copoii-de-sclavi după experiența cu Scrijelitul și optase pentru câinele de vânătoare cel mai mare și mai rău pe care-l putuse găsi, indiferent de rasă. Câțiva soldați purtau cicatrice, dovezi ale neplăcerii lui Rât față de mângâieri sau față de simplul contact vizual.

Nortah rămase privindu-l pe Makril cu neplăcere la fel de evidentă. Vaelin se întreba întruna ce s-ar fi întâmplat dacă cei doi ar fi fost lăsați singuri.

— Ne-am gândit că cel mai bine ar fi să revenim cu trupul, rosti el. Diseară vom porni noi înșine în patrulare.

Makril își ațintă încruntătura asupra lui.

— Unii soldați au reușit să se-ntoarcă. Au zis că pe-acolo sunt cel puțin cincizeci de lepădături. Makril se referea întotdeauna la cumbraelini ca „lepădături“. Câți ați ucis?

Vaelin ridică arcul-lung din mână.

— Unul.

Sprâncenele stufoase ale comandantului lor se împreunară.

— Unul din cincizeci?

— Unul din unul.

Makril suspină zgomotos.

— Să-i raportăm atunci lordului. Va mai avea o scrisoare de redactat.

Lordul Linden Al Hestian era înalt și arătos, zâmbea des și avea un simț dezvoltat al umorului. Era curajos în luptă și iscusit cu spada și lancea. Contrar descrierii regelui, se dovedi că avea o minte ageră și aparenta lui aroganță nu era decât semeția unui tânăr care realizase multe în scurta lui viață și nu vedea motive pentru a-și ascunde mulțumirea de sine. Spre marele lui regret, Vaelin constatase că-i plăcea de el, deși trebuia să admită că era un conducător jalnic, întrucât firea lui nu avea pur și simplu cruzimea necesară. Îi amenințase de multe ori pe soldați cu biciuirea, totuși nu aplicase niciodată vreo pedeapsă în ciuda lașității, beției și a unei tabere care era o rușine pentru disciplina militară.

— Fraților! îi întâmpină el cu un zâmbet larg când se apropiară de cortul lui, dar surâsul îi dispăru la vederea trupului care atârna peste cal.

Era limpede că niciunul dintre soldații care fugiseră înapoi în tabără nu se sinchisise să-i anunțe vestea.

— Condoleanțe, milord, rosti Vaelin care știa că cei doi fuseseră prieteni din copilărie.

Linden Al Hestian se apropie de leș, cu chipul schimonosit de durere, și atinse cu blândețe părul prietenului său mort.

— A căzut în luptă? întrebă după o clipă, răgușit de emoție.

Vaelin îl zări pe Nortah deschizând gura pentru a răspunde și interveni iute. Nortah avea predispoziția de a-și da frâu liber cruzimii în privința lordului Al Hestian, rostind fără șovăială insulte abia camuflate și critici.

— A fost foarte curajos, milord.

Martil Al Jelnek plânsese ca un copil cu săgeata înfiptă în pântece, strângând mâinile lui Vaelin în spasme scurte și disperate, pe măsură ce lumina vieții îi pierise din ochi și sângele îi țâșnea pe gură. Încercase până la urmă să spună ceva, Vaelin era sigur de asta, și se poticnise într-un torent de cuvinte de neînțeles, sufocate de fiere. Poate că fusese un mesaj pentru logodnica lui. N-aveau să știe niciodată.

— Curajos, repetă Al Hestian cu un surâs slab. Da, așa a fost mereu.

— Oamenii lui au fugit, zise Nortah. O singură săgeată și au rupt-o la fugă. Regimentul ăsta al tău nu-i decât o adunătură de scursori criminale.

— Ajunge! lătră Fratele Makril.

Sergentul Krelnik se apropie și-l salută energic pe Al Hestian. Era

un bărbat îndesat care se apropia de cincizeci de ani, cu chip extrem de brăzdat de cicatrice și purtare fioroasă față de oamenii săi. Era unul dintre puținii soldați experimentați care se înrolaseră în regiment, după ce slujise de la șaisprezece ani în Straja Tărâmului, și Al Hestian îl numise cu înțelepciune sergent-șef, responsabil cu disciplina. În ciuda eforturilor lui, descrierea lui Nortah era corectă: regimentul rămânea o adunătură.

— Voi porunci să fie ridicat rugul, milord, spuse Krelnik. Diseară ar trebui să-l dăm focului.

Al Hestian încuviință și se retrase de lângă cadavru.

— Da. Mulțumesc, sergent. Și vouă, Fraților, pentru că l-ați adus înapoi. Porni spre cortul său. Frate Makril, Frate Vaelin, putem vorbi puțin laolaltă?

Cortul lui Al Hestian nu conținea nimic din obiectele de lux aflate în corturile celorlalți nobili, ci aproape tot spațiul era umplut cu armele și platoșa sa pe care și le curăța și întreținea singur. Aproape toți ceilalți nobili își aduseseră unul sau doi slujitori, dar se părea că lordul Al Hestian era în stare să se ocupe singur de nevoile lui.

— Vă rog, Fraților, le indică el să se așeze, după care se îndreptă către micul birou portabil unde se ocupa de numeroasele sarcini administrative care-i asediau pe comandanții de regimente. Am primit o misivă din partea regelui, urmă el și ridică de pe birou un plic desfăcut.

Inima lui Vaelin începu să bată mai iute la vederea sigiliului regal.

— „Lordului Linden Al Hestian, comandantul Regimentului 35 Pedeștri din partea Maiestății Sale Janus Al Neiren, citi Al Hestian. Milord, primește felicitări pentru menținerea unui regiment pe teren o perioadă atât de îndelungată. Fără îndoială, comandanți mai puțin iscusiți ar fi optat pentru cursul mai evident al încheierii misiunii Tărâmului în Codrul Martishe cu iuțeala cea mai mare. Tu însă ai în mod limpede o stratagemă mai subtilă în minte, atât de subtilă de fapt, încât nu sunt capabil să-i discern substanța de la depărtarea aceasta. Îți vei aminti că Aspectul Arlyn a avut amabilitatea de a oferi un contingent din al Șaselea Ordin, Frați pe care Aspectul dorește să-i trimită în alte misiuni. Am auzit că printre ei se află fiul fostului meu Lord al Bătăliilor și sunt sigur că el a moștenit prețuirea tatălui său pentru iuțeală în îndeplinirea ordinelor regelui. Poate că ar trebui să-ți discuți planurile cu acești Frați, care pot manifesta o dispoziție suficient de generoasă pentru a oferi unele sfaturi.“

Vaelin fu uluit să constate că mâinile îi tremurau și le ascunse sub mantie, sperând că ceilalți aveau să creadă că-i era frig.

— Așadar, Fraților, zise Al Hestian și-i privi cu disperare sinceră, se pare că trebuie să vă cer sfatul.

— Ți-am oferit sfatul meu de câteva ori, milord, rosti Makril. Pune biciul pe câțiva oameni, silește-i pe cei mai leneși și mai lași dintre ei să iasă pe poartă fără arme și dă-i mână liberă sergentului Krelnik în privința disciplinei.

Al Hestian își masă tâmplele și oboseala i se citi lesne în încruntătura sprâncenelor.

— Asemenea măsuri nu vor câștiga nici pe departe inimile oamenilor, Frate.

— La naiba cu inimile lor! Rari sunt comandanții ce-și pot câștiga iubirea soldaților. Cei mai mulți conduc prin frică. Dacă le va fi frică de tine, te vor respecta și atunci poate că vor începe să omoare niște cumbraelini.

— Din tonul scrisorii Maiestății Sale bănuiesc că s-ar putea să dispunem de numai câteva săptămâni pentru a termina misiunea de aici. Și, în ciuda presupunerilor regelui, mărturisesc că nu am nicio stratagemă pentru a-l învinge pe Săgeată Neagră și bandele lui. Chiar dacă aș adopta măsurile pe care le recomanzi, ar fi nevoie de mai mult timp decât avem la dispoziție pentru a obține victoria în codrul ăsta blestemat.

Săgeată Neagră. Aflaseră numele acela de la singurul prizonier pe care-l capturaseră în șapte luni, un arcaș doborât de Nortah. Acesta supraviețuise îndeajuns pentru a-i scuipa cu ură și sfidare, strigându-și zeul să-i accepte sufletul și cerșindu-i îndurare pentru eșecul său. Hohotise înaintea întrebărilor lor; puține erau amenințările cu care puteai speria un om aflat în pragul morții. În cele din urmă, Vaelin le făcuse celorlalți semn să plece, apoi se așezase și-i întinsese bărbatului plosca lui cu apă.

— Bei?

Ochii arcașului străluciseră de ură, totuși setea înnebunitoare în vreme ce sângele vieții i se scurgea îl făcuse să nu poată refuza.

— N-o să-ți spun nimic.

— Știu. Vaelin îi ținuse plosca la gură când băuse. Crezi că el te va ierta? Zeul tău?

— Milostenia Tatălui Lumii este nemărginită, rostise aprig muribundul aproape scuipând vorbele. El îmi va ști slăbiciunile și puterile și mă va iubi pentru toate.

Vaelin îl privise cum strânsese în pumn coada săgeții înfipte între coaste și icnise aproape neauzit.

— De ce ne urâți? întrebase el. De ce ne ucideți?

Scâncetul de durere al bărbatului se transformase într-un râset răgușit și amar.

— Voi de ce ne ucideți pe *noi*, Frate?

— Ați venit aici încălcând înțelegerile. Lordul vostru a spus că nu veți duce cuvântul zeului vostru în celelalte Fiefuri…

— Cuvintele *Lui* nu pot fi oprite de hotare și nici de slujitorii unei credințe false. Săgeată Neagră ne-a adus aici ca să-i apărăm pe aceia pe care voi îi măcelăriți în slujba ereziei voastre. El a știut că pacea dintre noi era o trădare, o blasfemie ticăloasă…

Se înecase și începuse să tușească nestăpânit. Vaelin încercase să afle mai multe informații, dar arcașul continuase să delireze despre zeul lui și cuvintele îi deveniseră tot mai puțin coerente pe măsură ce viața i se stinea. În scurtă vreme își pierduse cunoștința, iar după alte câteva minute răsuflarea i se oprise. Dintr-un motiv necunoscut, Vaelin descoperise că regreta că nu-l întrebase cum se numea.

— Tu ce crezi, Frate Vaelin? Întrebarea lui Al Hestian îl readuse brusc în prezent. Se pare că regele nostru are încredere în judecata ta. Poți sfătui o cale pentru a grăbi sfârșitul acestei campanii?

Să anunțăm că punem capăt farsei ăsteia nenorocite și să plecăm acasă. Lăsă gândul nerostit. Al Hestian nu putea părăsi codrul fără o victorie sau, cel puțin, fără pretenția unei victorii. *Iar regele nu vrea ca el să părăsească deloc codrul*, își reaminti. *Ai de respectat o învoială. Cine spune că Maiestatea Sa nu poate desface ce a făcut?*

— Oamenii tăi sunt vânați de arcașii Săgeții Negre de câte ori părăsesc tabăra, rosti el. Nu la fel se întâmplă însă cu Frații mei și cu mine: noi suntem vânători în codrul ăsta și cumbraelinii se tem de noi. Oamenii tăi trebuie să devină și ei vânători, cel puțin aceia care pot fi învățați.

Makril pufni.

— Ăștia nu pot fi-nvățați nici să se pișe drept, darămite să vâneze.

— Printre ei trebuie să existe unii care pot fi instruiți. Credința ne învață că valoarea există până și în cei mai netrebnici. Eu propun să alegem câțiva, vreo treizeci. Îi vom instrui și vor fi sub comanda noastră. Vom întreprinde un raid, vom găsi una dintre taberele Săgeții Negre și o vom distruge. După ce vor obține primul succes împotriva cumbraelinilor, restul soldaților vor fi mobilizați. Făcu o pauză și-și adună toată voința pentru următoarele cuvinte. Milord, soldații, ar fi, de asemenea, mobilizați dacă ai conduce personal raidul acela. Ei vor respecta un comandant care împărtășește aceleași pericole ca ei.

Și multe se pot petrece în haosul unui raid, o săgeată se poate rătăci cu ușurință…

Al Hestian își mângâie tuleiele răzlețe de pe bărbie.

— Frate Makril, ești de acord cu acest plan de acțiune?

Makril aruncă o privire piezișă către Vaelin și fruntea i se încreți bănuitor. *Știe că ceva nu-i în regulă*, înțelese Vaelin. *Poate adulmeca, așa cum un copoi simte un miros nefamiliar*.

— Merită încercat, spuse Makril după câteva clipe. Totuși, găsirea taberei lor nu va fi ușoară. Lepădăturile își acoperă bine urmele.

— Frații din Ordinul al Șaselea sunt considerați pădurarii cei mai buni din Tărâm, spuse Al Hestian. Sunt sigur că, dacă se poate, voi veți găsi tabăra. Se pocni cu palma peste genunchi, însuflețit de posibilitatea unei rezolvări pentru dilema lui. Mulțumesc, Fraților. Planul acesta este foarte bun. Se ridică, luă o blană de lup de pe spătarul scaunului și o prinse peste umeri. Să-i dăm drumul, atunci. Avem multe de făcut!

Niciunul dintre soldați nu părea să aibă nume de familie, ci erau cunoscuți după poreclele din trecutul lor criminal: Șuțu, Șișu-roșu, Mânuță-iute și așa mai departe. Îi aleseseră pe cei treizeci de recruți printr-o metodă simplă: trimiseră tot regimentul să alerge în jurul palisadei și-i opriră pe cei care căzuseră ultimii. Aceștia stăteau în trei rânduri de câte zece și-l priveau cu ură pe Makril, care-i anunță regulile după care avea să se desfășoare viața lor în continuare.

— Oricine va fi găsit beat fără încuviințare va fi biciuit. Cei care vor fi găsiți beți de două ori vor fi dați afară din regiment. Și ,dacă vreunul dintre voi, capete de rahat, crede că asta-nseamnă că poate pleca liniștit acasă, aflați atunci că soldații dați afară vor trebui să iasă din Martishe pe propriile picioare fără nicio armă.

Makril tăcu, lăsându-i să priceapă importanța cuvintelor acelora. Cine rămânea singur în Codrul Martishe fără niciun mijloc de apărare avea să se trezească în scurt timp legat de un copac și spintecat.

— E bine să-nțelegeți asta, adunătură mizerabilă de lepădături, mârâi Makril. Lordul Al Hestian a dat mână liberă celui de-al Șaselea Ordin să vă instruiască așa cum credem noi că se cuvine. Acum sunteți ai noștri.

— Eu n-am semnat pentru așa ceva, murmură posac un bărbat pământiu la față din primul rând. Trebuia să fiu în slujba rege…

Pumnul lui Makril îl izbi în falcă, doborându-l pe loc.

— Frate Barkus! lătră el pășind peste soldatul căzut la pământ. Zece bice pentru bărbatul acesta și nu mai capătă rom o săptămână. Îi fulgeră cu privirea pe cei rămași în picioare. Mai vrea cineva să discute despre termenii slujirii regelui?

Caenis și Dentos se furișară a doua zi în codru cu sarcina de a găsi

tabăra cumbraelinilor, până aveau să fie instruiți soldații. Amenințările cu biciuirea și cu moartea se dovediră un stimul excelent, atât pentru disciplină, cât și pentru efort. Recruții lor se grăbeau să execute toate ordinele, alergând kilometri prin zăpadă, suportând antrenamente cu spada sau de luptă corp la corp care-i învinețeau și ascultându-l în tăcere respectuoasă pe Makril care încerca să-i învețe elementele de bază ale supraviețuirii în pădure. Ba chiar păreau prea respectuoși, prea copleșiți de frică, și Vaelin știa că soldații speriați erau soldați proști.

— Nu-ți mai face griji, îi zise Makril. Se vor descurca bine, atâta vreme cât noi îi speriem mai tare decât lepădăturile.

Vaelin se ocupa de instruirea cu spada, în timp ce Barkus impuse iute groază prin brutalitate și violență în antrenamentele de luptă corp la corp. Nortah abandonă repede încercările de a-i învăța să tragă cu arcul, pentru că niciunul nu avea mușchii sau abilitatea necesară, și preferă să se concentreze asupra arbaletei, o armă pe care până și idiotul cel mai stângaci o putea stăpâni în câteva zile. Până la sfârșitul primei săptămâni, mica lor companie putea să alerge opt kilometri fără să se plângă, pierduse spaima de a dormi în afara palisadei și majoritatea putea nimeri cu arbaleta o țintă aflată la douăzeci de pași. Continuau să nu fie iscusiți în mânuirea spadei și în deprinderea abilităților de bază ale luptei, totuși Vaelin aprecia că învățaseră suficient pentru a supraviețui unei prime întâlniri cu oamenii Săgeții Negre.

Ca întotdeauna, legenda lui Vaelin i-o luase înainte și soldații îl priveau cu un amestec de uimire și spaimă. Uneori ei mai schimbau câteva cuvinte cu Nortah și Barkus, dar menținеau o tăcere strictă în prezența lui Vaelin, ca și cum un singur cuvânt greșit ar fi putut atrage o moarte fulgerătoare. Teama le era sporită de proasta dispoziție a lui Vaelin, care-l făcea iritabil și predispus să împartă lovituri dureroase cu scurtătura din lemn pe care o folosea în antrenamente. Uneori se trezea comportându-se ca maestrul Sollis, ceea ce nu-i îmbunătățea cu nimic starea de spirit.

Al Hestian dorise să se instruiască alături de soldați, alergând cu ei și alegându-se cu aceleași vânătăi în decursul antrenamentelor. Se dovedi un spadasin iscusit și era suficient de înalt și puternic pentru a i se împotrivi măcar lui Barkus în lupta corp la corp. În tot acest timp, se străduia să-și încurajeze oamenii, ridicându-i pe cei care rămâneau în urmă, trăgându-i după el la alergări și aplaudându-le progresele modeste în mânuirea spadei. Vaelin observă că ei îl priveau cu ochi tot mai buni pe tânărul nobil; dacă până atunci îi spuseseră pe la spate „mucosul ăla fără minte“, acum i se adresau simplu: „Alteță“. Continuau să fie totuși

posomorâți și nu dovedeau pic de afecțiune pentru Vaelin și Frații lui, însă Al Hestian devenise o figură demnă de solidaritatea lor. Privindu-l cum se antrena alături de ei, Vaelin simțea că deprimarea îi sporea și mai mult. *Ucigaș*.

Vocea începuse să-l chinuiască din prima zi a instrucției, un murmur încet, cunoscut în fundul minții, șoptind adevăruri groaznice. *Asasin. Nu ești cu nimic mai bun decât mizerabilii care l-au ucis pe Mikehl. Regele a făcut din tine marioneta lui…*

— Ce crezi, Frate? Al Hestian venea spre el prin zăpadă, roșu la față de efort, dar strălucind de optimism. Se vor descurca?

— Mai trebuie cel puțin zece zile, milord, replică Vaelin. Mai au multe de învățat.

— Dar s-au îmbunătățit considerabil, nu crezi? Cel puțin acum îi putem numi soldați adevărați.

Carne de tun mai degrabă. O mască pentru amăgirea ta, momeală în cursa pe care o întinzi.

— Într-adevăr, milord.

— Păcat că Fratele Yallin n-a mai trăit să vadă asta.

Fratele Yallin fusese reprezentantul celui de-al Patrulea Ordin în expediție. Responsabil nominal cu raportarea progresului lor către Aspectul Tendris, el petrecuse primele săptămâni susținând că nu se putea aventura în afara palisadei, deoarece aveau prioritate încercările lui de a-i învăța pe soldați Catehismul Devoțiunii. În scurt timp însă căzuse victima unei crize virulente de dizenterie și murise la puțină vreme după aceea. N-ar fi greșit dacă ar fi spus că nimeni nu-i ducea dorul.

— Mi se pare ciudat că Aspectul Tendris n-a trimis un înlocuitor pentru el, comentă Vaelin.

Al Hestian strânse din umeri.

— Poate că a considerat călătoria prea periculoasă.

— Poate. Sau poate că n-are habar de moartea Fratelui Yallin. Aproape că-ți vine să crezi că cineva îi trimite Aspectului Tendris rapoarte în numele Fratelui Yallin.

— Așa ceva ar fi de necrezut.

Al Hestian izbucni în râs și se îndepărtă pentru a striga încurajări unui grup de bărbați care exersau trânta în apropiere. *De ce nu poți să fii urâcios*? se întrebă Vaelin. *De ce nu mi-ai putea ușura misiunea*? Răspunsul vocii veni imediat, implacabil: *Oare uciderea cuiva ar trebui să fie vreodată ușoară*?

CAPITOLUL 2

— Cu totul, cam șaptezeci de oameni, rosti Dentos cu gura plină de pastramă de vită. La cincisprezece kilometri spre apus. Este un loc bine ales, o văgăună la răsărit, stânci la miazăzi și pantă pieptișă din miazănoapte și apus. Greu de luat prin surprindere.

Reveniseră în a paisprezecea zi de instruire, iar Caenis schițase o hartă a dispunerii taberei cumbraeline. Acum se ghemuiseră în jurul focului cu Al Hestian și Makril, ca să plănuiască atacul.

— Șaptezeci este foarte mult pentru flăcăii ăștia, îi zise Barkus lui Makril. Chiar și cu Frații noștri, tot ne vor întrece ca număr.

— Fiecare Frate are valoarea a cel puțin trei cumbraelini, replică Makril, iar un om luat prin surprindere este învins de obicei până să-și fi scos spada din teacă. Se opri și cercetă harta lui Caenis, mișcându-și degetul butucănos peste văgăuna din răsăritul taberei. Cât de numeroasă este paza aici?

— Trei oameni peste zi, răspunse Caenis și cinci noaptea. Se pare că Săgeată Neagră este precaut și se așteaptă să-l atacăm la adăpostul întunericului. Există o cale de intrare, arătă el pâlcul de stânci din partea de miazăzi a taberei. M-am apropiat îndeajuns ca să le simt fumul pipelor, însă cărarea este pentru un singur om. Dacă sunt mai mulți pot fi văzuți.

— Cinci oameni păzesc intrarea cea mai bună și un singur om poate să deschidă ușa, reflectă Makril. Asta dacă poate străbate tabăra nevăzut.

— Am păstrat unele dintre straiele și armele lor, spuse Vaelin. Pe întuneric s-ar putea să mă confunde cu unul de-ai lor.

— Poate pe mine, interveni Caenis.

— Cinci bărbați deodată…

— După cum a zis Fratele Makril, cei luați prin surprindere sunt cel mai ușor de ucis, iar eu sunt singurul care cunoaște calea.

— Are dreptate, încuviință Makril. Eu îi voi conduce pe Frații noștri prin văgăună. Milord, îl privi pe Al Hestian, sugerez să-ți duci compania spre miazăzi, să aștepți până auzi atacul nostru, apoi să năvălești direct. Noi vom fi atras până atunci majoritatea forțelor lor, așa că ar trebui să-i poți lovi pe la spate.

Al Hestian încuviință.

— Este un plan bun.

— Eu ar trebui să-l însoțesc pe lordul Al Hestian, rosti Vaelin. Soldații ar fi mai puțin șovăielnici în atac, dacă unul dintre noi va fi cu ei.

Ochii mijiți ai lui Makril îl anunțară că bănuiala continua să-i dăinuie. *El știe*, îi șuieră vocea în minte. *Ceilalți n-ar suspecta niciodată, dar el știe, îți adulmecă vinovăția ca pe sânge*.

— Ar fi mai bine dacă Sendahl și Jeshua ar merge cu Alteța Sa, spuse Makril fără să-și desprindă ochii de la Vaelin. Vom avea multă nevoie de spada ta, când vom pătrunde în tabără.

— Ei se tem de Vaelin mai mult ca de oricare altul dintre noi, comentă Barkus. E greu de crezut că vor da bir cu fugiții dacă va fi alături de ei.

— Iar eu aș fi onorat să lupt alături de Fratele Vaelin! se entuziasmă Al Hestian. Cred că-i o idee excelentă.

Makril reveni fără grabă asupra hărții.

— Cum dorești, milord. Arătă după aceea panta din miazănoapte a taberei. Dacă totul merge bine, ei vor fugi pe deal în jos, spre râu. Locul desăvârșit pentru a-i prinde în capcană. Dacă Plecații sunt de partea noastră, ar trebui să-i prindem pe toți. Ridică fruntea și ochii îi luciră brusc fioros. Chiar și așa, va fi o luptă aprigă și sângeroasă. Lepădăturile nu cer și nu acordă milă. Spune-le oamenilor să se apropie cât mai mult, să folosească spadele și să nu le îngăduie să-și utilizeze arcurile. Asigură-te că ei știu că înfrângerea noastră va-nsemna moartea. Din locul ăsta nu există retragere: îi ucidem pe toți, altfel ne vor ucide ei.

Rulă harta în sul și se ridică în picioare.

— Cinci ore de somn, apoi pornim. Vom umbla noaptea, ca să nu ne vadă iscoadele lor. Cincisprezece kilometri nu-i puțin de mers prin zăpadă, așa că va trebui să mărșăluim susținut. Oricine vorbește fără permisiune sau rămâne în urmă se va alege cu beregata retezată. Nicio rație de rom până nu terminăm totul. Îi azvârli harta lui Caenis. Tu ne vei conduce.

Marșul era dur, solicitându-i la maximum pe soldați, însă făgăduiala morții pentru oricine n-ar mai continuat din cauza epuizării era suficientă pentru a-i ține în mișcare. Ordinul se afla în avangardă, cu săgețile înstrunate, cu ochii cercetând întunericul în căutarea oricăror urme de iscoade cumbraeline. Deși oamenii Săgeții Negre veneau uneori pentru a le ataca tabăra cu săgeți de foc lansate peste palisadă, raidurile lor se reduseseră după ce Makril și Caenis începuseră să vâneze după apusul soarelui, adunând patru arcuri în tot atâtea nopți. Acum cumbraelinii se apropiau rareori noaptea de ei, așa că marșul nu le fu întrerupt.

Avură nevoie de opt ore de mers susținut ca să ajungă la marginea

unei poieni, de la care o pantă scurtă urca la pâlcul de stânci îndărătul căruia cumbraelinii își amplasaseră tabăra. În dreapta puteau întrezări umbra neagră a văgăunii prin care Makril avea să conducă contingentul Ordinului. Nu vorbiră prea mult, Makril le făcu un semn prin care le ură noroc și-i duse pe cei optsprezece Frați peste luminiș.

Ai nevoie de ceva? îl întrebă Vaelin din priviri pe Caenis.

Fratele lui clătină din cap și-și strânse vesta din blană de samur. În veșmintele capturate, se potrivea bine rolului, camuflarea fiind desăvârșită prin înlocuirea arcului-puternic cu un arc-lung și înfigerea unei securi la brâu. Preferase să-și păstreze spada prinsă pe spate, deoarece inamicii lor capturaseră multe spade asraeline de la soldații lui Al Hestian, așa că n-ar fi atras atenția.

Mult noroc, gesticulă Vaelin atingându-i umărul. Caenis rânji scurt și dispăru în fugă către stânci. *Nu va păți nimic*, își spuse Vaelin pentru a se liniști. Timpul petrecut de ei în Codrul Martishe îl făcusse să aprecieze și alte abilități la Caenis; băiatul slăbuț, care tremurase de frică înaintea poveștilor maestrului Grealin despre șobolani monstruoși, era acum un războinic zvelt și letal care părea să nu se teamă de nimic și ucidea fără șovăială.

Se auzi un scârțâit de zăpadă, apoi Al Hestian se ghemui lângă el.

— Cât timp crezi că va dura? șopti el.

Vaelin își învinse fiorul de vinovăție la vederea chipului sincer al tânărului nobil. *Speri să nu-și dea seama c-ai fost tu*, îi spuse privitorul lui mereu prezent. *Speri că va pleca Dincolo, crezând minciuna că ați fost prieteni…*

— Cam un ceas, milord, îi răspunse el tot șoptit. Poate mai puțin.

— O să le ofer oamenilor posibilitatea de a se odihni, măcar.

Al Hestian se îndreptă spre soldații lui, pentru a-i liniști și îmbărbăta. Vaelin încercă să nu-l asculte și se concentră către silueta neclară a stâncilor. Cerul continua să fie întunecat, totuși căpătase nuanța albăstruie care vestea apropierea zorilor. Makril dorise să atace în zori, când străjile de la gura văgăunii ar fi fost obosite după o noapte de veghe.

Vaelin își domoli răsuflarea și numără clipele ce treceau, judecând momentul potrivit pentru a-și pune planul în aplicare, alungând orice gânduri care l-ar fi putut abate de la scopul lui. Degetele îl dureră când le încleștă pe arc. Când fu sigur că trecuse cel puțin o jumătate de ceas, se apropie de Al Hestian, se ghemui lângă el și-i șopti la ureche:

— Între stânci vor fi străji, dar Fratele meu nu le-a ucis, pentru a evita declanșarea alarmei. Deși nu vor fi destule ca să ne oprească asaltul, săgețile lor ne vor rări soldații. Își ridică arcul. O să pornesc înainte, iar

când va-ncepe atacul voi avea grijă să nu ne facă necazuri.

Al Hestian se ridică în picioare.

— Vin cu tine.

Vaelin îl opri, strângându-l ferm de antebraț.

— Milord, trebuie să-ți conduci oamenii.

Al Hestian privi în jur la chipurile încordate și uscățive ale soldaților și aprobă șovăitor.

— Așa este.

Vaelin se sili să zâmbească.

— Vom lua micul dejun în cortul Săgeții Negre.

Mincinosule!

— Norocul să te-nsoțească, Frate.

Nu izbuti să-l privească în ochi pe Al Hestian, ci doar încuviință din cap, după care porni în fugă spre stânci, parcurse distanța pe durata a numai câtorva bătăi de inimă și se adăposti printre bolovanii uriași care se înălțau din zăpadă ca niște monștri adormiți. Privi iute în jur, în căutare de santinele, însă nu văzu niciuna. Din tabără sosea un iz slab de fum de lemn, totuși niciun zgomot de alarmă. Caenis încă nu atacase străjile de la văgăună. Vaelin duse mâna la tolbă și scoase o săgeată învelită într-o cârpă, pe care o desfăcu încetișor și o aruncă, dezvelind lemnul negru de frasin și penele de corb: o săgeată cumbraelină luată de la arcașul care-l ucisese pe sărmanul lord Al Jelnek, instrumentul care-i adusese moartea. O singură săgeată avea să răpună viața lordului Al Hestian pe când își conducea eroic oamenii într-un atac asupra unei tabere inamice. *Un sfârșit cu adevărat vitejesc*, rosti vocea. S*unt sigur că tatăl lui va fi mândru. Mai ții minte propriile tale cuvinte? Mai ții minte jurământul tău? Voi omorî, dar nu voi ucide…*

Lasă-mă-n pace! scuipă Vaelin. *Fac ceea ce trebuie să fac. Aici nu există alegere. Nu pot să încalc învoiala cu regele*.

Mâna îi tremura când înstrună săgeata și inima îi bubuia ca o tobă în piept. *Ajunge*! Îndoi degetele, alungând tremuratul. *Fac ceea ce trebuie să fac. Am mai ucis până acum. Ce mai înseamnă încă o moarte*?

Dinapoia lui se auziră zăngănituri metalice slabe, urmate de pocnetele strunelor de arcuri și sunete de glasuri alarmate. Zgomotele confruntării răsunară în curând peste poieniță și Vaelin îi zări pe soldații lui Al Hestian ieșind dintre copaci pentru a-și începe asaltul. Tânărul nobil era ușor de distins, deoarece se afla la câțiva pași buni în fața oamenilor săi, cu spada ridicată și mantia fluturându-i în urmă. Vaelin îi auzi strigătele prin care își îndemna soldații. În mod ciudat, fu mulțumit să vadă că întreaga companie îl urma pe Al Hestian, întrucât se așteptase ca

mulți să dea bir cu fugiții.

Inspiră aer adânc în piept și răceala lui îi arse plămânii, apoi ridică arcul și-i trase struna până lângă buze, cu penele de corb mângâindu-i obrazul și vârful ațintit asupra siluetei lui Al Hestian care se apropia cu repeziciune. *E lesne să ucizi*, înțelese el și se pregăti să elibereze săgeata. *La fel cum ai sufla într-o lumânare*.

Ceva mârâi în întuneric. Ceva își deplasă greutatea și zăpada scârțâi. Ceva zbârli firișoarele de păr de pe ceafa tânărului.

Senzația familiară de neliniște crescu în el ca un foc și tremurul îi reveni în mâini când coborî arcul și se întoarse.

Colții lupului erau dezgoliți în mârâit, ochii străluceau în beznă, blana de pe spinare se ridicase aidoma unor ghimpi de argint. Când ochii li se întâlniră, animalul încetă să mai mârâie și părăsi poziția agresivă pe care o avusese, dar îl privi cu aceeași intensitate tăcută pe care și-o reamintea din Încercarea Alergării, petrecută cu atâția ani în urmă.

Momentul păru să se prelungească la nesfârșit; Vaelin era paralizat de privirea lupului și nu se putea clinti, iar în minte îi stăruia un singur gând: *Ce fac? Eu nu sunt un ucigaș*!

Lupul clipi, după aceea se întoarse și sprintă peste omăt, ca o ceață de argint și promoroacă, dispărând între două bătăi de inimă.

Strigătele soldaților lui Al Hestian care se apropiau îl smulseră pe Vaelin din reverie și, întorcându-se, văzu că aproape ajunseseră la stânci. La mai puțin de șase metri depărtare, o siluetă se ridică, înveșmântată în samur; arcul ei țintea spre pieptul lui Al Hestian. Săgeata lui Vaelin îl lovi pe arcaș în pântece. În secunda următoare sări asupra lui și pumnalul său cu lamă lungă izbi, pentru a se asigura.

— Mulțumesc, Frate! strigă Al Hestian, trecând pe lângă el și năpustindu-se către tabără.

Vaelin îl urmă, aruncând arcul și trăgând spada.

Tabăra era un haos de moarte și foc. Cumbraelinii erau egalii Fraților Ordinului în mânuirea arcului, dar în lupta corp la corp erau lipsiți de speranțe, iar trupurile lor murdăreau zăpada dintre corturile incendiate. Un cumbraelin rănit ieși împleticindu-se din fum, cu un braț însângerat atârnând inutil, și roti sălbatic un topor spre Al Hestian. Nobilul eschivă cu ușurință lovitura și-l doborî cu spada lui lungă. Un altul se repezi la Vaelin, cu ochii holbați de panică și spaimă, încercând să-l împungă cu o suliță cu vârf lung pentru mistreți. Vaelin se plecă sub suliță, îi prinse mânerul dinapoia lamei și-l trase pe atacator în propria spadă. Unul dintre soldații lui Al Hestian își înfipse spada în pieptul cumbraelinului, iar răcnetul lui de furie triumfătoare se contopi cu

zbieretele celorlalți care-l urmau pe Al Hestian, omorând tot ce puteau găsi.

Vaelin îl văzu pe Al Hestian năvălind în fum și porni după el, zărindu-l cum doboară succesiv doi bărbați. Un al treilea îi sări însă în spate, își încolăci picioarele în jurul pieptului lui și ridică pumnalul. Cuțitul pentru aruncat al lui Vaelin îl lovi în spate pe cumbraelin, iar Al Hestian se lepădă de el, când atacatorul se cutremură de durere și spada lungă îi spintecă pieptul. Își ridică spada într-un gest tăcut de mulțumire și alergă mai departe.

Vărsarea de sânge deveni frenetică; compania măcelărea în stânga și în dreapta prin tabără, ucigându-i pe puținii cumbraelini care mai puteau oferi rezistență sau înjunghiindu-i pe răniți. Vaelin alergă pe lângă o mulțime de tablouri de coșmar: un soldat care ridica țeasta retezată a unui cumbraelin pentru ca sângele ei să-i scalde fața, trei bărbați care loveau pe rând un inamic care se zvârcolea pe jos, bărbați ce hohoteau înaintea unui cumbraelin care încerca să-și îndese intestinele înapoi în abdomen. El mai văzuse și până atunci oameni beți, dar niciodată beți de sânge. După luni de spaimă și mizerie, oamenii lui Al Hestian se răzbunau din plin pe cei care-i torturaseră din depărtare.

Ajunse la Al Hestian și-l găsi stând nesigur lângă un cumbraelin tânăr, un băiat de nici cincisprezece ani, care îngenunchease. Ținea ochii închiși și buzele i se mișcau într-o rugăciune murmurată. Armele lui zăceau alături și mâinile îi erau încleștate în fața pieptului.

Vaelin se opri, își trase răsuflarea și-și șterse spada de sânge. Dinspre râu auzea zăngănit de arme și strigăte de luptă; Frații lui îi ucideau pe ultimii oameni ai Săgeții Negre. Zorii se ridicau, dezvăluind spectacolul oribil al taberei. Trupuri zăceau peste tot, unele încă zvâcnind sau zbătându-se de durere, și dâre de sânge murdăreau zăpada dintre corturile arse. Soldații lui Al Hestian mergeau printre ele, jefuind morții și lichidându-i pe răniți.

— Ce ar trebui să facem cu el? întrebă Al Hestian.

Chipul îi era murdar de sudoare și funingine, iar expresia aspră. Patima sângelui atât de evidentă la oamenii lui nu ajunsese la el; nu fusese fericit să ucidă. Vaelin se simți fericit că renunțase la învoiala cu regele.

Va fi furios, îi spuse îngerul lui păzitor.

Voi răspunde în fața regelui, replică tânărul. *Poate să-mi ia viața dacă vrea. Cel puțin, nu voi muri ca un ucigaș*.

Se uită după aceea la băiatul care părea indiferent la cuvintele lor sau la sunetele morții din jurul lui, concentrându-se doar asupra

rugăciunii. Vorbea într-un grai pe care Vaelin nu-l cunoștea și rugăciunea îi curgea suav, aproape melodios de pe buze. Oare își ruga zeul să-i accepte sufletul sau să-l scape de moartea iminentă?

— Se pare că avem cel dintâi prizonier, milord. Îl înghionti pe băiat cu cizma. Scoală-te! Și termină cu văicăreala!

Băiatul îl ignoră. Expresia chipului îi rămase neschimbată pe când continua să se roage.

— Am zis să te scoli!

Vaelin se aplecă pentru a-l apuca pe băiat de straie. Simți un curent de aer pe gât când ceva îi șuieră pe lângă ureche, urmat de bufnetul sec al unei săgeți care găsise carnea, ridică ochii și-l văzu pe Al Hestian privind coada neagră îngropată în umăr, cu sprâncenele arcuite într-o expresie de ușoară surprindere.

— Pe Credință, murmură el și se nărui greoi în zăpadă.

Membrele începură deja să-i zvâcnească, atunci când otrava îi pătrunse în sânge.

Vaelin se răsuci fulgerător și zări o ceață de pudră de nea într-un pâlc apropiat de copaci. Cu furia năvălindu-i ca un torent, sprintă în urmărirea arcașului, simțindu-și vederea scăldată de o pâclă roșie.

— Voi! răcni el spre un grup de soldați. Vedeți de Alteța Sa, are nevoie de-un tămăduitor!

Pătrunse în goana mare printre copaci, cu toate simțurile deschise către cântecul pădurii, căutând, vânând. Auzi un trosnet ușor de zăpadă în stânga și alergă într-acolo, cu nările după mirosul sudorii născute din frică. Până acum nu mai fusese niciodată atât de atent la cântecul pădurii, nu mai fusese niciodată atât de posedat de dorința de a ucide. Gura îi era inundată de salivă și mintea golită de orice gând, cu excepția nevoii de sânge. N-avea să știe niciodată cât timp gonise; totul era un vis de copaci încețoșați și mirosuri pe jumătate amintite, pe măsură ce vânatul îl adâncea tot mai mult în codru. Alergă fără să obosească, imun la orice efort. Existau doar vânătoarea și prada.

Pătrunse într-o poieniță și cântecul pădurii se schimbă. Ciripitul păsărilor care salutau zorii fusese amuțit aici de o prezență nedorită. Vaelin se opri, se luptă să-și stăpânească gâfâielile și cercetă cu toate simțurile, străduindu-se să descopere orice semn, cât de slab. Poiana era luminată de soarele care se înălța, ale cărui raze jucau peste o piatră cu formă ciudată aflată în mijloc. Ceva îi atrase atenția la piatra aceea, diminuându-i concentrarea asupra cântecului pădurii. Era înaltă de un metru, cu bază îngustă care se ridica spre capătul larg și neted, astfel că avea forma aproximativă a unei ciuperci, parțial acoperită de iederă.

Privind cu mai multă luare-aminte, înțelese că forma aceea nu era naturală, ci fusese dăltuită în unul dintre numeroșii bolovani de granit presărați în Codrul Martishe.

Dacă simțurile nu i-ar fi fost atât de vii, n-ar fi auzit scârțâitul slab al strunei. Se aplecă și săgeata îi trecu peste cap ca un fulger negru. Arcașul țâșni din tufișuri cu securea deasupra capului, scoțând un țipăt de război ascuțit și sălbatic. Spada lui Vaelin îi lovi încheietura, pe care o reteză, trimițând-o departe cu secure cu tot, și, răsucindu-se, cu celălalt tăiș spintecă gâtul atacatorului, care se bălăbăni înapoi din cauza șocului. Muri în numai câteva secunde, pierzându-și tot sângele din trup.

Vaelin se gârbovi, când propriul corp se dezmorți la sfârșitul vânătorii; durerile luptei și alergării i se infiltrară în membre, iar pulsul îi bubui în urechi când se strădui să-și recapete răsuflarea. Se împletici, îndepărtându-se, se rezemă de piatră și se lăsă să cadă pe pământ, nedorindu-și nimic altceva decât să doarmă. Ochii îi erau atrași de leșul arcașului. Liniile feței și pielea tăbăcită arătau că era un bărbat mai în vârstă decât majoritatea dușmanilor lor. *Săgeată Neagră*? se întrebă Vaelin, însă era prea istovit ca să cerceteze cadavrul în căutare de dovezi privind identitatea sa.

Cântecul pădurii reveni pe când el zăcea nemișcat, cu bărbia lăsată în piept, și ciripitul păsărilor crescu în intensitate. Îl trezi o căldură neașteptată în membre și, ridicând ochii, văzu că poienița era scăldată în lumina strălucitoare a soarelui. În mod straniu, soarele era sus deasupra capului și tânărul înțelese că adormise. *Prostule*! Se ridică și dădu să-și scuture zăpada de pe mantie… Atât doar că nu exista nici urmă de zăpadă. Nici pe mantie, nici pe cizme. Nici pe pământ și nici pe copaci. Solul era acoperit cu iarbă verde și grasă, iar arborii erau înfrunziți. Din aer dispăruse frigul pătrunzător al iernii și deasupra baldachinului pădurii cerul era albastru și senin. *Vară… Este vară*!

Se uită în jur, înfrigurat. Leșul Săgeții Negre, dacă acela fusese arcașul, dispăruse. Structura din piatră care-i atrăsese atenția când intrase în luminiș era lipsită de iederă și avea un postament din granit cenușiu, frumos sculptat, cu partea superioară complet plată și netedă, cu excepția unei adâncituri rotunde în centru. Vaelin se apropie și întinse un deget către suprafața pietrei.

— N-ar trebui s-o atingi.

Tânărul se răsuci fulgerător, îndreptând spada în direcția vocii. Femeia era de înălțime mijlocie și îmbrăcată într-o rochie simplă, din pânză țesută în casă, a cărei croială îi era complet nefamiliară. Părul lung și negru, lăsat pe spate, încadra un chip alb, ascuțit. Atenția îi fu atrasă

însă de ochii ei sau, mai degrabă, de absența lor. Aveau culoare roz lăptos și erau lipsiți de pupile. Când femeia se apropie, Vaelin văzu că erau ochii străbătuți de un păienjeniș fin de vinișoare, ca două bile de marmură ce-l priveau de deasupra surâsului slab. *E oarbă*? Dar cum se putea? Vaelin știa că ea îl *vedea*, că-l zărise întinzându-se spre piatră. Ceva din trăsăturile ei îi stârni o amintire veche de câțiva ani: un bărbat grav cu chip de șoim, care clătina trist din cap și vorbea într-un grai necunoscut tânărului.

— Seordah, rosti el. Ești din neamul Seordah Sil.

Surâsul ei se lărgi puțin.

— Da. Iar tu ești Beral Shak Ur din Marelim Sil. Ridică apoi brațele, indicând poiana. Și acesta este locul și timpul întâlnirii noastre.

— Mă… numesc Vaelin Al Sorna, rosti el și vocea i se împletici dezorientată. Sunt un Frate din al Șaselea Ordin.

— Adevărat? Ce este acela?

Vaelin o privi fix. Seordahii erau renumiți pentru izolarea lor, dar cum era posibil ca ea să-i cunoască graiul și totuși să nu fi auzit de Ordin?

— Sunt un războinic în slujba Credinței, îi explică.

— Ah, încă mai faci asta. Femeia se apropie, cu fruntea încruntată și capul lăsat puțin pe un umăr; ochii din marmură roșie îl scrutau fără să clipească. Ești încă tânăr. Am presupus mereu că vei fi mai vârstnic când ne vom întâlni. Mai ai multe de făcut, Beral Shak Ur. Mi-ar fi plăcut să-ți pot spune că va fi un drum ușor.

— Vorbești în cimilituri, milady. Vaelin privi în jur, la ziua imposibilă de vară. Acesta-i un vis, o nălucire în mintea mea.

— În locul acesta nu există vise. Ea trecu pe lângă Vaelin, ajunse lângă postamentul din piatră și mâna îi rămase deasupra adânciturii rotunde, fără s-o atingă. Aici există doar timpul și amintirile, încătușate în piatra aceasta până ce epocile o vor preschimba în pulbere.

— Cine ești? întrebă tânărul. Ce vrei de la mine? Tu m-ai adus aici?

— Te-ai adus singur. Ea își retrase palma și se întoarse către Vaelin. Cât despre mine, mă numesc Nersus Sil Nin și vreau multe, însă tu nu-mi poți oferi nimic.

Vaelin își dădu seama că rămăsese cu spada în mână, așa că o vârî în teacă, simțindu-se stingher.

— Unde-i cel pe care l-am ucis?

— Ai ucis un om aici? Ea închise ochii și o notă de tristețe îi coloră glasul. Cât de bicisnici am devenit? Sperasem că m-am înșelat, că vederea mea a dat greș. Dar, dacă aici poate fi vărsat sânge, atunci totul s-a petrecut. Redeschise ochii. Poporul meu este împrăștiat, nu-i așa? Ei se

ascund în păduri, iar voi îi vânați pe toți?

— Nu știi ce s-a-ntâmplat cu poporul tău?

— Te rog, spune-mi.

— Neamul Seordah Sil locuiește în marele codru de miazănoapte. Poporul meu nu pătrunde acolo. Noi nu-i vânăm pe seordahi. Se spune că ne temem de ei. Chiar mai mult ca de lonaki.

— Lonaki? Așadar, ei au supraviețuit sosirii poporului tău. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama că Marea Preoteasă va găsi o cale.

Își întoarse iarăși asupra lui privirea oarbă; impresia de scrutare era copleșitoare și neliniștea tânărului creștea odată cu ea. Totuși, senzația se deosebea de data aceasta, nu mai era un avertisment de pericol, ci mai degrabă o senzație de dezorientare, de parcă ar fi escaladat un munte și ar fi rămas copleșit la vederea pământului aflat mult dedesubt.

— Prin urmare, rosti Nersus Sil Nin ținând în continuare capul lăsat spre un umăr, îți poți auzi cântecul sângelui.

— Cântecul sângelui?

— Ceea ce tocmai ai simțit. Ai mai simțit și înainte, nu?

— De câteva ori. De obicei în clipe de pericol. M-a… salvat în trecut.

— Atunci ești norocos să fii atât de înzestrat.

— Înzestrat? Nu-i plăcuse tonul femeii când rostise cuvântul acela, avusese o gravitate care-l tulburase. Nu-i decât un instinct de supraviețuire. Sunt convins că-l au toți oamenii.

— Îl au toți oamenii, dar nu toți îl pot auzi la fel de limpede ca tine. Iar cântecul sângelui are în muzica lui nu numai un avertisment asupra pericolelor. Cu timpul îi vei învăța destul de bine acordurile.

Cântecul sângelui?

— Vrei să spui că sunt atins, cumva, de Beznă?

Gura ei zvâcni, ușor amuzată.

— Bezna? Ah, da, numele pe care poporul tău îl va atribui tuturor lucrurilor de care se teme și pe care refuză să le-nțeleagă. Cântecul sângelui poate fi întunecat ca bezna, Beral Shak Ur, dar în același timp poate să strălucească luminos.

Beral Shak Ur…

— De ce mă numești așa? Am propriul meu nume.

— Bărbații ca tine obișnuiesc să adune nume așa cum adună trofee. Nu toate numele pe care le vei câștiga vor fi la fel de plăcute.

— Dar ce-nseamnă?

— Poporul meu crede despre corbi că sunt vestitorii schimbării. Când umbra corbului va aluneca peste inima ta, viața ți se va schimba —

în bine sau în rău, nu se poate ști. Cuvântul nostru pentru corb este Beral, iar cuvântul nostru pentru umbră este Shak. Iar tu, Vaelin Al Sorna, războinic în slujba Credinței, ești Umbra-corbului.

Senzația, cântecul sângelui cum îi spunea femeia, continua să răsune în el. Era mai intensă acum, fără să fie neplăcută, totuși îi stârnea suspiciune.

— Iar numele tău?

— Eu sunt Cântecul-vântului.

— Poporul meu crede că vântul poate aduce din Lumea de Dincolo glasurile Plecaților.

— Atunci poporul tău știe mai multe decât m-aș fi așteptat.

— Acesta este trecutul, nu-i așa? arătă Vaelin spre poiența din jur.

— Într-un fel, da. Este amintirea mea despre locul acesta, însemnată în piatră. Am însemnat-o aici, fiindcă am știut că într-o bună zi vei veni și vei atinge piatra și noi ne vom întâlni.

— Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— Cu multe veri înainte de vremea ta. Pământurile acestea aparțin seordahilor și lonakilor. În scurt timp poporul tău, Marelim Sil, „Copiii Mării“, va sosi pe țărmurile noastre și ni le va lua pe toate, iar noi ne vom întoarce în pădure. Eu am văzut asta, cântecul sângelui este darul tău, însă darul meu este vederea care poate străpunge timpul. Totuși, ochii mei pot să vadă numai când îmi folosesc darul, acesta este prețul pe care-l plătesc.

— Îți folosești darul acum? Eu sunt… Vaelin bâjbâi în căutarea cuvântului exact… o viziune?

— Într-un fel, da. Trebuia să ne întâlnim și acum ne-am întâlnit.

Femeia se întoarse și porni înapoi către copaci.

— Stai!

Se întinse după ea, dar mâna lui nu prinse nimic, ci trecu prin veșmântul ei ca prin ceață. O privi uimit.

— Aceasta este amintirea mea, nu a ta, îi zise Nersus Sil Nin fără să se oprească. Aici nu ai nicio putere.

— De ce a fost nevoie să ne-ntâlnim? Cântecul sângelui devenise mai intens acum, stârnind întrebările de pe buzele lui. De ce m-ai chemat aici?

Ea ajunse la marginea poieniței și se întoarse, iar expresia îi era încruntată, totuși nu aspră.

— Trebuia să-ți cunoști numele.

— VAELIN!

El clipi și totul pieri, soarele, iarba verde de sub cizmele lui, Nersus

Sil Nin și cimiliturile ei înnebunitoare. Pieriră. Văzduhul se simțea șocant de rece după căldura zilei aceleia de vară de acum mulții ani și albeața zăpezii îl făcu să-și ducă palma ca o pavăză la ochi.

— Vaelin? Nortah stătea în picioare lângă el purtând pe chip un amestec de îngrijorare și uimire. Ești rănit?

El continua să zacă rezemat de postamentul acoperit acum din nou cu iederă.

— Mă... mă odihneam.

Acceptă mâna întinsă de Nortah și se ridică. În apropiere, Barkus scotocea leșul bătrânului arcaș ucis de Vaelin.

— M-ați urmărit până aici? îl întrebă el pe Nortah.

— N-a fost ușor fără Caenis. Nu prea lași urme.

— Caenis e rănit?

— A suferit o tăietură pe braț când s-a ocupat de străji. Nimic grav, totuși mai bine să stea locului pentru o vreme.

— Bătălia?

— S-a terminat. Am numărat șaizeci și cinci de leșuri cumbraeline. Fratele Sonril și-a pierdut un ochi și cinci dintre soldații lui Al Hestian s-au alăturat Plecaților.

Ochii lui Nortah arătau aceeași privire hăituită care-i începoșase când ucisese prima dată un om, în timpul căutării lui Frentis. Spre deosebire de Caenis și de ceilalți, Nortah nu părea să se poată obișnui cu omorurile. Râse fără veselie.

— O victorie, Frate.

Vaelin își reaminti șuierul săgeții care trecuse pe lângă urechea lui și se înfipsese în Linden Al Hestian. *O victorie... Pare înfrângerea cea mai grea.*

— A mai rezistat mult?

Nortah se încruntă.

— Cine?

— Lordul Al Hestian. A suferit?

— Încă mai suferă, sărmanul. Săgeata nu l-a ucis. Fratele Makril nu știe dacă va supraviețui. A întrebat de tine.

Vaelin își înfrână un fior de disperare dublată de vinovăție. Căutând să-și abată gândurile, se apropie de Barkus care despuia leșul arcașului de orice lucruri de preț.

— Ai găsit ceva care să ne spună cine a fost?

— Nu mare lucru. Barkus strecură iute în buzunar câțiva arginți și scoase o mână de hârtii din traista mică de piele care atârna peste umărul bărbatului. Niște scrisori. Poate c-o să vă spună ceva.

Nortah luă hârtiile și sprâncenele i se înălțară când citi primele rânduri.

— Ce este? întrebă Vaelin.

Celălalt le împături cu grijă.

— Ceva pentru ochii Aspectului. Cred însă că micul nostru război s-ar putea întinde dincolo de codrul ăsta.

Lordul Linden Al Hestian zăcea pe un pat acoperit cu blănuri de lup și trăgea aer în plămâni prin răsuflări lungi și hârâite; pielea îi era cenușie și strălucea de sudoare. Fratele Makril îi scosese săgeata din umăr și tratase rana cu fiertură din plante care să extragă otrava, dar asta era numai pentru a liniști mintea nobilului, fiindcă acesta nu putea fi salvat. În ciuda protestelor lui, îl siliseră să înghită floare-roșie, care să-i potolească durerea, totuși continua să sufere, fiindcă otrava îi urca prin vene. Bărbații îi ridicaseră un cort și duhoarea dinăuntru îi aminti lui Vaelin de agonia care însoțise recuperarea lui după ce fusese tratat cu rădăcină de joffril.

— Milord? rosti el așezându-se lângă pat.

— Frate… Pe buzele palide ale tânărului nobil apăru umbra unui surâs. Mi-au spus că ai plecat după Săgeată Neagră. L-ai prins?

— Este… cu zeul lui acum, răspunse Vaelin, deși tot nu știa în mod cert cine fusese arcașul pe care-l omorâse.

— Atunci ne putem întoarce acasă, da? Cred că regele va fi mulțumit, așa-i?

Vaelin se uită în ochii lui Al Hestian și zări durerea și teama din ei, certitudinea că pentru el nu va mai exista întoarcere acasă, că în curând va dispărea din lumea aceasta.

— Va fi mulțumit.

Al Hestian se lăsă moale pe blănuri.

— L-au ucis pe băiat, știi? Le-am spus să-l lase, dar l-au sfârtecat. El nici măcar n-a țipat.

— Bărbații erau mânioși. Ei te respectă foarte mult. Ca și mine.

— Și când mă gândesc că tata m-a prevenit împotriva ta…

— Milord?

— Eu și tatăl meu avem multe dispute, multe certuri. Să-ți spun drept, nu-l plac… chiar dacă îmi este tată. Uneori cred că mă urăște pentru că nu sunt la fel de ambițios ca el. Iar bărbații ambițioși văd dușmani peste tot, mai ales la Curte, unde abundă intrigile. Înainte de plecare, el m-a prevenit de zvonuri, de istorii despre o mână ascunsă care s-ar ridica împotriva mea, deși nu mi-a spus a cui este mâna aceea. A zis să am însă

grijă în privința ta.

Zvonuri despre o mână ascunsă… Se pare că prințesa a fost tare ocupată.

— Nu-mi pot închipui de ce ai fi căutat să-mi faci rău, continuă Al Hestian cu glas răgușit și suferind vizibil. O să-i spui asta în locul meu, da? Să-i spui c-am fost prieteni.

— O să-i spui tu însuți.

Al Hestian râse stins.

— Nu mai glumi pe seama mea. În cortul meu, în tabără, este o scrisoare pe care am scris-o înainte de a pleca. Ți-aș fi recunoscător dacă ai înmâna-o chiar tu. Este… pentru o lady pe care am cunoscut-o.

— O lady, milord?

— Da, prințesa Lyrna. Tăcu și suspină trist. Venirea mea aici urma să fie mijlocul prin care să câștig favoarea regelui. Căsătoria noastră ar fi primit binecuvântarea lui.

Vaelin scrâșni din dinți pentru a nu-și blestema propria prostie. Din clipa în care îl cunoscuse pe Al Hestian știuse că descrierea regelui fusese cu totul exagerată, dar nu înțelesese adevăratul motiv al misiunii lui aici. Trebuia s-o scape pe prințesă de un pețitor nepotrivit.

— Prințesa trebuie să fi regretat când te-a văzut pornind spre pericol, rosti el.

— Este o lady cu o mare tărie morală. A spus că dragostea trebuie să riște totul sau să piară.

Am multe de făcut și nu voi tolera nicio piedică… Vaelin se simți străbătut de un val de dispreț față de sine. *Prințesă, noi doi am omorât un om tare bun.*

— Am un frate mezin, Alucius, spuseAl Hestian. Aș vrea să primească spada mea. Spune-i… spune-i c-ar fi mai bine dac-ar lăsa-o în teacă. Constat că războiul nu-mi place prea mult… Tăcu și chipul i se încordă, străbătut de un fior de durere. Lyrna… Să nu-i spui c-a fost așa…

Se înecă în convulsii de durere și sângele îi pătă bărbia. Vaelin întinse mâna spre el, dar nu putu decât să privească neajutorat cum Al Hestian se zvârcoli în blănuri. Nemaiputând să reziste, ieși din cort și-l găsi pe Makril lângă foc, cu plosca în mână, înghițind „Prietenul” Fratelui.

— Nu-i nicio speranță? întrebă Vaelin. Nu poți să faci nimic?

Makril abia dacă îl privi.

— I-am dat toată floarea-roșie pe care am avut-o. Dacă-l mișcăm din loc, moare. Un tămăduitor din al Cincilea Ordin i-ar putea ușura trecerea Dincolo, însă nici el n-ar putea-o împiedica.

Vaelin făcu o grimasă la auzul țipătului de durere din cortul

dinapoia sa.

— Ia, îi întinse Makril plosca. Îți va toci auzul.

— Nu-l putem lăsa să sufere așa.

Makril înălță capul și-l privi. Suspiciunea continua să existe acolo, cunoașterea instinctivă a vinovăției lui Vaelin. După o clipă feri ochii și dădu să se ridice.

— O să mă ocup eu.

— Nu. Vaelin se întoarse către cort. Nu… este datoria mea.

— Jugulara. E cel mai iute. Mă-ndoiesc că va simți măcar tăietura.

Tânărul încuviință și reveni în cort, pășind pe picioare de plumb. *Iată că regele tot a făcut un ucigaș din mine…*

Ochii lui Al Hestian luceau începătoșați când Vaelin îngenunche lângă el și reveniră la viață doar când zăriră scânteierea lamei pumnalului. Urmă o clipă de spaimă, apoi un suspin: Vaelin n-avea să știe niciodată dacă fusese de tristețe ori de ușurare. Îl privi în ochi, zâmbi și încuviință tăcut. Vaelin îi așeză capul pe braț și apropie tăișul de gât.

Al Hestian vorbi, silindu-și cuvintele să iasă însoțite de altă strâmbătură de durere.

— Mă… bucur… c-ai fost tu… Frate.

CAPITOLUL 3

— Aceste scrisori au fost găsite așadar asupra Săgeții Negre?

Mâinile Aspectului erau răschirate peste scrisorile din fața lui precum doi păianjeni alburii, iar chipul lui prelung îi privea concentrat pe Vaelin și Makril. Vaelin bănuia că arătau oribil, murdari și osteniți după călătoria de douăsprezece zile din Codrul Martishe, dar Aspectul părea indiferent la înfățișarea lor. După ce le ascultă raportul, ceru scrisorile și le cercetă iute.

— Noi credem că arcașul acela poate să fi fost Săgeată Neagră, răspunse Vaelin. N-o putem ști cu siguranță.

— Da. Poate că data viitoare nu vei mai fi atât de iute cu lovitura ucigașă, Frate.

— Am greșit. Îmi cer iertare.

Aspectul acceptă scuzele cu o clătinare abia perceptibilă din cap.

— Înțelegeți importanța acestor scrisori?

— Sendahl ni le-a citit, răspunse Makril.

— L-a auzit și cineva din afara Ordinului?

— În seara aceea le-am dat soldaților lui Al Hestian o rație dublă de rom. Mă îndoiesc c-ar fi putut auzi ceva.

— Bun. Transmiteți-le Fraților voștri că nu trebuie să discute despre ele cu nimeni, nici măcar între ei. Strânse scrisorile laolaltă și le puse într-un sipet din lemn solid de pe masa lui, pe care-l închise și-l asigură cu un lacăt greu pe zăvor. Trebuie să fiți obosiți, Fraților. În numele Ordinului, vă mulțumesc pentru serviciile aduse în Codrul Martishe. Frate Makril, ești numit Frate-comandant. Deocamdată vei locui aici, cu noi. Maestrul Sollis se află acum pe țărmul de miazăzi, unde comandă o companie împotriva contrabandiștilor locali, care au devenit excesiv de violenți în împotrivirea față de perceptorii regelui. Vei prelua lecțiile lui. Sunt sigur că mai ții minte destul de bine tehnicile spadei ca să le poți preda.

— Desigur, Aspect.

— Frate Vaelin, prezintă-te la grajduri mâine-dimineață la ceasul al optulea. Mă vei însoți la palat.

— Felicitări, rosti Vaelin pe când înaintau către câmpul de instrucție unde campase regimentul lui Al Hestian.

Nu existau dormitoare pentru soldați, așa că Aspectul le acordase permisiunea de a rămâne în Casa Ordinului. Vaelin bănuia că în cetate nu li se pregătise nimic, deoarece regele nu se așteptase să se mai întoarcă

vreunul.

Makril se opri și-l cercetă fără să rostească vreun cuvânt.

— Și Comandant, și maestru, urmă Vaelin stânjenit de tăcerea vânătorului. O realizare impresionantă.

Makril se apropie de el și nările i se dilatară, inspirând. Vaelin se împotrivi impulsului de a-și trage de la brâu jungherul.

— Nu mi-a plăcut niciodată mirosul tău, zise Makril. Ceva din el nu mi se pare firesc. Iar acum duhnești a vinovăție. De ce?

Nu așteptă un răspuns, ci se întoarse și se îndepărtă, o siluetă îndesată în amurg. Fluieră scurt și ascuțit și dulăul lui ieși din umbre și-l însoți către donjon.

Dormitorul din turn pe care-l împărțise atâta vreme cu ceilalți era ocupat acum de un grup de elevi noi, așa că fuseseră siliți să campeze cu regimentul. Își găsi Frații strânși în jurul focului, regalându-l pe Frentis cu povești despre aventurile din Martishe.

— ...trecut direct prin doi bărbați, spunea Dentos. O singură săgeată, mă jur. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

Vaelin se așeză lângă Frentis. Scrijelitul care stătuse încolăcit la picioarele lui se sculă și se apropie de el, împingându-i palma cu botul pentru a fi mângâiat. Tânărul îl scărpină între urechi și-și dădu seama că-i dusese dorul copoiului, dar în același timp că nu regreta că-l lăsase aici. Martishe ar fi fost un teren de joacă minunat pentru el, însă Vaelin simțea că gustase deja destul sânge de om.

— Aspectul ne mulțumește pentru serviciile aduse, le spuse el și-și întinse palmele spre foc. Nu se va discuta nimic despre scrisorile pe care le-am găsit.

— Ce scrisori? întrebă Frentis și Barkus aruncă în el cu un copan de pui pe jumătate ros.

— A spus unde vom merge în continuare? întrebă Dentos întinzându-i o cupă de vin.

Vaelin clătină din cap.

— O să-l însoțesc mâine la palat.

Nortah pufni și trase o dușcă de vin.

— N-ai nevoie de Beznă ca să ne afli viitorul. Cuvintele îi erau sonore și împleticite, iar bărbia pătată de vin roșu. Înainte, către Cumbrael! Se sculă în picioare și-și ridică cupa în aer. Mai întâi codrul, apoi Fieful. Le vom aduce Credința tuturor Tăgăduitorilor nenorociți. Indiferent dacă o doresc sau nu!

— Nortah...

Caenis întinse brațul să-l tragă jos, dar celălalt se scutură.

— N-am ucis destui cumbraelini, nu-i așa? Numai eu am omorât zece în pădurea aia nenorocită. Și tu? se întoarse el nesigur spre Caenis. Pun rămășag c-ai fost mai bun, este? Aș zice c-ai omorât cel puțin de două ori mai mulți. Se legănă după aceea spre Frentis. Ar fi trebuit să fii și tu acolo, băiete. Ne-am scăldat în mai mult sânge decât a făcut-o vreodată amicul tău Chiorul.

Frentis se întunecă la față și Vaelin îl prinse de umăr când se încordă.

— Mai bea un pahar, îi zise lui Nortah. Te va ajuta să dormi.

— Să dorm? Nortah se lăsă să cadă înapoi pe pământ. N-am prea făcut chestia asta în ultima vreme.

Își întinse cupa spre Caenis, pentru a-i mai turna vin și rămase apoi privind morocănos focul.

Stătură o vreme într-o tăcere stânjenitoare, iar Vaelin fu recunoscător pentru spectacolul oferit de un soldat de la un foc din apropiere. Bărbatul găsise pe undeva o mandolină, furată probabil de la un cumbraelin mort din codru, și cântă la ea cu pricepere considerabilă, un cântec melodios, însă trist, care îi făcu pe toți soldații din tabără să tacă pentru a-l asculta. În scurtă vreme cântărețul adunase în jurul lui o mulțime de spectatori și începu să cânte o baladă pe care Vaelin o recunoscu: era „Lamentația războinicului“:

Cântecul războinicului este solitar,
Dispărut prea curând și plin de jar.
Războinicii își cântă prietenul nenorocos,
Bătăliile pierdute și sfârșitul sângeros…

Bărbații aplaudară puternic când termină și-i cerură să mai cânte. Vaelin își croi drum printre ei. Cântărețul avea vreo douăzeci de ani, era supt la față și făcea parte dintre cei treizeci de soldați aleși pentru bătălia finală din codru; copcile de la tăietura de pe frunte dovedeau că participase la lupte. Vaelin se strădui să-și reamintească numele lui, după care își dădu seama rușinat că nu se obosise să afle numele niciunuia dintre cei pe care-i instruiseră. Poate că, la fel ca regele, nu se așteptase ca vreunul să supraviețuiască.

— Cânți foarte bine, i se adresă.

Bărbatul îi surâse nervos. Soldaților nu le trecuse frica de Vaelin și puțini făceau vreun efort de a-i vorbi, majoritatea străduindu-se să nu-i atragă privirea asupra lor.

— Am fost ucenicul unui menestrel, Frate, rosti bărbatul.

Accentul lui se deosebea de al camarazilor, cuvintele erau precis

articulate și tonul aproape cultivat.

— Atunci de ce ești soldat?

Bărbatul înălță din umeri.

— Maestrul meu avea o fiică.

Cei din jur râseră cunoscător.

— Oricum te-a învățat bine, urmă Vaelin. Cum te numești?

— Janril Norin, Frate.

Vaelin îl zări pe sergentul Krelnik printre spectatori.

— Adu vin oamenilor aceștia, sergent! porunci el. Fratele Frentis te va conduce la maestrul Grealin din beciuri. Spune-i că voi plăti eu și ai grijă să-ți dea din cel bun.

Dinspre soldați se auziră murmure aprobatoare. Vaelin scotoci în pungă și puse câțiva arginți în palma lui Janril.

— Continuă să cânți, Janril Norin. Ceva vesel. Ceva potrivit pentru o sărbătorire.

Janril se încruntă.

— Ce sărbătorim, Frate?

Vaelin îl bătu cu palma pe umăr.

— Faptul că suntem vii! Își înălță cupa și se întoarse către restul soldaților. Să bem pentru că suntem vii!

Regele își întruni Consiliul Sfetnicilor într-o sală mare, cu pardoseală din marmură lustruită și plafon ornat, împodobit cu frunze din aur și modele complicate din ipsos, ai cărei pereți erau acoperiți cu tapiserii și tablouri minunate. Soldați din Garda Palatului în uniforme imaculate stăteau în poziție de drepți într-un cerc larg în jurul mesei dreptunghiulare joase la care se așezase Consiliul. Regele Janus însuși arăta cu totul altfel decât bătrânul pătat de cerneală cu care căzuse Vaelin la învoială: se afla în mijlocul mesei, purta pe umeri o mantie căptușită cu hermină și avea pe cap o coroană simplă din aur. Sfetnicii se înșiruiau de o parte și alta a sa, zece bărbați în veșminte diferite, dar elegante, care-l priviră cu atenție pe Vaelin când își prezentă raportul, avându-l alături pe Aspectul Arlyn. La o măsuță din apropiere, doi scribi consemnau toate cuvintele rostite. Regele insistase ca toate întrunirile consiliilor să fie însemnate și fiecare sfetnic trebuia să-și anunțe numele și funcția înainte de a se așeza.

— Iar identitatea purtătorului acestor scrisori a rămas necunoscută? rosti regele.

— Nu au existat prizonieri care să-l identifice, Maiestate, răspunse Vaelin. Oamenii Săgeții Negre nu se predau.

— Lord Molnar, îi întinse regele scrisorile unui bărbat burduhănos din stânga lui care se prezentase ca fiind vistiernicul Lartek Molnar. Cunoști scrisul Lordului Mustor al Fiefului la fel de bine ca mine. Vezi vreo asemănare?

Lordul Molnar examină cu atenție scrisorile timp de câteva momente.

— Din păcate, Maiestate, pana care a scris aceste epistole pare atât de similară cu cea a Lordului Fiefului, încât eu nu pot observa nicio deosebire între cele două. Mai mult chiar, felul în care este frazată scrisoarea… Chiar și fără o iscălitură, aș ști că-i aparține lordului Mustor.

— Dar de ce? întrebă lordul Flotei Al Junril, un bărbat voinic și bărbos aflat în dreapta regelui. Credința știe că nu am mare iubire față de Lordul Fiefului Cumbrael, totuși nu este un prost. De ce și-ar pune numele pe scrisori de liberă trecere pentru un fanatic care intenționează să ne distrugă Tărâmul?

— Frate Vaelin, rosti lordul Molnar, ai luptat împotriva ereticilor acestora vreme de câteva luni, ai zice că erau bine hrăniți?

— Milord, nu păreau slăbiți de foame.

— Cât despre armele lor, ți s-au părut de bună calitate?

— Aveau arcuri meșteșugite și oțeluri călite, deși unele dintre armele lor erau luate de la soldații noștri căzuți în lupte.

— Așadar, erau bine înarmați și bine hrăniți, iar asta în toiul iernii, când vânatul ar fi destul de rar în Codrul Martishe. Maiestate, eu presupun că acest Săgeată Neagră trebuie să se fi bucurat de sprijin considerabil.

— Iar acum știm și din partea cui, rosti un al treilea sfetnic, Kelden Al Telnar, dregătorul Lucrărilor Regale și, după rege, bărbatul cel mai elegant de la masă. Lordul Fiefului s-a condamnat singur. Eu am avertizat de mult timp că respectarea păcii de către el nu era decât o mască pentru viitoare trădări. Să nu uităm că abia după cea mai sângeroasă înfrângere din istoria lor cumbraelinii au fost siliți să facă parte din Tărâmul Unificat. N-au încetat niciodată să ne urască, pe noi și pe iubita noastră Credință. Acum Plecații l-au călăuzit pe curajosul Frate Vaelin spre adevăr. Maiestate, vă implor să acționați…

Regele ridică o mână, reducându-l la tăcere.

— Lord Al Genril, se întoarse el către un bărbat cu barbă sură aflat în dreapta lui, ești Lordul Justiției și Judecător-șef al tribunalelor mele, și poate mintea cea mai înțeleaptă din acest Consiliu. Hârtiile acestea sunt dovezi suficiente pentru o judecată sau doar pentru o cercetare?

Lordul Justiției își mângâie gânditor barba sur-argintie.

— Maiestate, dacă am considera cazul acesta numai din punctul de vedere al legii, aș spune că scrisorile necesită întrebări și că orice acuzații vor depinde de răspunsuri. Dacă înaintea mea ar fi adus un om acuzat de trădare, nu l-aș putea trimite la eșafod bazându-mă doar pe aceste dovezi.

Lordul Al Telnar dădu să vorbească din nou, dar regele îi făcu semn să tacă.

— Ce întrebări, milord?

Lordul Al Genril luă scrisorile și le examină scurt.

— Observ că aceste scrisori asigură purtătorului lor liberă trecere peste hotarele Cumbraelului și cer tuturor soldaților sau oficialităților Fiefului să ofere orice ajutor ar putea solicita el. Într-adevăr, dacă semnătura și sigiliul sunt autentice, ele au fost iscălite de însuși Lordul Fiefului. În același timp însă nu specifică o persoană anume. Ba chiar nu cunoaștem nici numele celui care le-a purtat asupra sa până la moarte. Dacă au fost scrise de Lordul Fiefului, oare el a dorit să fie folosite de Săgeată Neagră sau au fost poate furate și utilizate în alt scop?

— Prin urmare, rosti lordul Molnar, dorești să-l supunem întrebărilor pe Lordul Fiefului?

Judecătorul-șef avu nevoie de câteva secunde pentru a răspunde și, din încordarea de pe chipul său, Vaelin înțelese că recunoștea importanța propriilor sale cuvinte.

— Da, cred că se cuvine să fie puse niște întrebări.

Ușa sălii se deschise pe neașteptate și intră căpitanul Smolen, care luă poziție de drepți în fața regelui și-l salută milităreste.

— L-ai găsit? întrebă regele.

— Da, Maiestate.

— În bordel sau în palatul florii-roșii?

Unicul semn de stânjeneală a căpitanului Smolen fu un clipit repetat din ochi.

— Cel dintâi, Maiestate.

— Poate vorbi?

— S-a străduit să se trezească, Maiestate.

Regele oftă și-și frecă fruntea obosit.

— Bine. Adu-l.

Smolen salută și părăsi sala, revenind după câteva clipe cu un bărbat în veșminte scumpe, dar murdare. Acesta pășea cu mersul precis al cuiva care se teme că s-ar putea răsturna în orice clipă, iar ochii injectați și paloarea feței nebărbierite îi indicau excesele. Părea trecut de patruzeci de ani, însă Vaelin bănuia că era mai tânăr, un bărbat îmbătrânit de vicii. Se opri lângă Arlyn, îl salută cu o încuviințare scurtă a capului, apoi făcu o

reverență extravagantă, dar nesigură, spre rege.

— Maiestate, ca întotdeauna sunt onorat să vă răspund chemării.

Vaelin îi auzi accentul cumbraelin.

Regele se întoarse către scribi.

— Să se consemneze că s-a prezentat în fața noastră onorabilul Lord Sentes Mustor, moștenitor al Fiefului Cumbrael și reprezentant numit al intereselor cumbraeline la Curtea regelui Janus. Reveni cu privirea asupra cumbraelinului. Cum te simți în dimineața aceasta, lord Mustor?

Lordul Al Telnar pufni încetișor, amuzat.

— Minunat, Maiestate, răspunse lordul Mustor. Cetatea voastră a fost mereu amabilă cu mine.

— Mă bucur. Desigur, îl cunoști pe Aspect Arlyn. Tânărul de lângă el este Fratele Vaelin Al Sorna, recent întors din Codrul Martishe.

Privirea lordului Mustor fu rezervată când se întoarse către Vaelin și-l salută cu un gest oficial, însă tonul îi rămase voios.

— Ah, cel care mi-a adus zece galbeni la Încercarea Spadei. Mă bucur să te cunosc, tinere.

Vaelin plecă fruntea fără să scoată vreun cuvânt. Amintirea Încercării Spadei obișnuia să-i strice buna dispoziție.

— Fratele Vaelin ne-a adus niște documente. Regele luă scrisorile de la lordul Al Genril. Documente care ridică întrebări. Consider că opinia ta în privința conținutului lor ar fi prețioasă în priceperea intențiilor lor.

Vaelin observă scurta șovăială a lordului Mustor, înainte de a face un pas și a lua hârtiile din mâna regelui.

— Acestea sunt scrisori de liberă trecere, rosti el după ce le cercetă fugar.

— Și sunt semnate de tatăl tău, nu? întrebă regele.

— Așa… pare să fie, Maiestate.

— Atunci ne-ai putea explica de ce Fratele Vaelin le-a găsit asupra leșului unui eretic cumbraelin din Codrul Martishe?

Privirea lordului Mustor se întoarse spre Vaelin; ochii săi injectați părură brusc speriați, după care reveni spre rege.

— Maiestate, tatăl meu nu ar înmâna niciodată documente de o asemenea importanță unui rebel. Pot doar să bănuiesc că au fost cumva furate. Sau poate măsluite…

— Poate că tatăl tău ar fi în stare să ofere o explicație mai exactă.

— N-am nicio îndoială în această privință, Maiestate. Dacă i-ați scrie…

— Nu-i voi scrie. El va veni aici.

Lordul Mustor făcu un pas involuntar înapoi și teama se citi acum vădit pe chipul său. Vaelin își dădu seama că situația îl depășea, că era pus la încercare și nu făcea față.

— Maiestate… se bâlbâi el. Tata… nu este tocmai sănătos…

Regele suspină prelung, exasperat.

— Lord Mustor, am luptat doi ani împotriva bunicului tău și l-am găsit un inamic deosebit de curajos și viclean. Nu mi-a plăcut niciodată, dar l-am respectat enorm și am impresia că el ar fi recunoscător că nu mai trăiește pentru a-și vedea nepotul bolborosind ca un bețiv curvar ce este, când Fieful lui se află în pragul războiului.

Regele ridică o mână și-l chemă pe căpitanul Smolen.

— Lordul Mustor, îi spuse, va fi oaspetele nostru în palat până la noi dispoziții. Escortează-l într-un apartament pe potrivă și să ai grijă să nu fie tulburat de vizitatori nepoftiți.

— Știți că tata nu va veni aici, anunță sec lordul Mustor. El nu se va supune niciunui interogatoriu. Întemnițați-mă dacă așa trebuie, însă nu va conta câtuși de puțin. Nimeni nu-și pune fiul favorit în mâinile dușmanului.

Regele făcu o pauză și-l privi pe lordul cumbraelin printre pleoapele mijite. *Te-a luat prin surprindere*, înțelese Vaelin. *Nu crezuseși că va avea curajul să-ți replice așa*.

— Vom vedea ce va face tatăl tău, rosti regele.

Încuviință din cap spre Smolen și lordul Mustor fu condus afară din sală, urmat îndeaproape de două gărzi.

Regele se întoarse spre un scrib.

— Întocmește o scrisoare către Lordul Fiefului Cumbrael, prin care îi cerem să se prezinte aici în termen de trei săptămâni. Împinse jilțul îndărăt și se ridică în picioare. Întrunirea aceasta s-a terminat. Aspect Arlyn și Frate Vaelin, vă rog să veniți în odăile mele.

În încăperile regelui totul lăsa o impresie covârșitoare de ordine, de la alinierea covoarelor fin țesute cu lespezile din marmură ale pardoselii până la hârtiile de pe biroul masiv din stejar. Vaelin nu găsi nimic comparabil cu odăița secretă ticsită de cărți și suluri în care fusese condus cu opt luni în urmă. *Acolo era cabinetul de lucru*, înțelese tânărul. *Aici este locul unde vrea ca oamenii să creadă că lucrează*.

— Luați loc, Fraților, arătă regele două scaune și se așeză în spatele biroului. Dacă doriți, pot porunci să vi se aducă ceva care să vă învioreze.

— Nu este nevoie, Maiestate, replică Arlyn pe un ton neutru.

Rămase în picioare, silindu-l pe Vaelin să-i urmeze exemplul.

Privirea regelui zăbovi o clipă asupra Aspectului, după care se întoarse către Vaelin și buzele lui formară un zâmbet sub barbă.

— Observă tonul, băiete. Nici respect, dar nici sfidare. Ar fi bine să-l înveți. Bănuiesc că Aspectul tău este furios pe mine. Mă întreb însă care poate fi motivul?

Vaelin se uită la Aspect, care stătu inexpresiv, fără să ofere vreun răspuns.

— Așadar? insistă regele. Spune-mi, Frate, ce ar fi putut stârni furia Aspectului tău?

— Nu pot vorbi în numele Aspectului meu, Maiestate. Aspectul vorbește în numele meu.

Regele pufni în râs și lovi cu palma în birou.

— Ai auzit, Arlyn? Vocea maică-sii. Clară ca un clopot. Nu te trec fiorii uneori?

Tonul lui Arlyn rămase neschimbat.

— Nu, Maiestate.

— Nu. Regele clătină din cap, chicotind încetișor, și se întinse după carafa cu vin de pe birou. Nu, așa este, nu te trec fiorii. Își umplu o cupă, apoi se lăsă pe spate în scaun. Aspectul tău, i se adresă el lui Vaelin, este furios deoarece crede că am pus Tărâmul pe făgașul ce duce spre război. El crede, și aș putea preciza că-i justificat s-o facă, că Lordul Fiefului Cumbrael îmi va îngădui fără să clipească să retez capul fiului său bețiv înainte de a păși în afara propriilor lui hotare. Ceea ce m-ar sili să trimit Straja Tărâmului în Fieful lui, pentru a-l scoate de acolo. Vor urma bătălii și vărsare de sânge, vor arde cetăți și așezări, și mulți vor muri. În ciuda vocației lui de războinic și, prin urmare, de practicant al morții în multiplele ei forme, Aspectul crede că acțiunea aceasta este regretabilă, totuși nu mi-o va spune ca atare. Așa a făcut dintotdeauna.

Tăcerea domni, cei doi bărbați schimbară priviri între ei și Vaelin avu o revelație: *Ei se urăsc. Regele și Aspectul celui de-al Șaselea Ordin se detestă din adâncul sufletelor*.

— Spune-mi, Frate, urmă regele către Vaelin, dar cu ochii fixați asupra Aspectului, ce crezi că va face Lordul Fiefului când va auzi că i-am luat fiul ostatic și i-am poruncit să se prezinte înaintea mea?

— Nu-l cunosc, Maiestate…

— Nu-i deloc un ins complicat. Spune-mi ce crezi. Îndrăznesc să bănuiesc că ai destul din istețimea mamei tale.

Vaelin constată că nu-i plăcea felul cum regele o tot menționa pe mama sa, totuși se sili să răspundă.

— Va fi… mânios. Va considera acțiunea voastră ca pe o

amenințare. Va fi cu ochii în patru, își va mobiliza trupele și va supraveghea hotarele.

— Bun. Și ce altceva va mai face?

— Se pare că n-ar dispune decât de două opțiuni: fie să dea ascultare poruncii voastre, fie s-o ignore și să se aștepte la război.

— Aici greșești, fiindcă mai dispune și de o a treia opțiune. Poate să atace el însuși. Cu toate forțele lui. Crezi c-o va face?

— Mă îndoiesc că Fieful Cumbrael ar avea puterea să înfrunte Straja Tărâmului, Maiestate.

— Ai dreptate. Cumbraelul nu are oaste, cu excepția câtorva sute de străjeri loiali Lordului Fiefului. Pe de altă parte, are mii de țărani arcași pe care-i poate mobiliza în caz de nevoie și care sunt o forță formidabilă: știu asta, fiindcă am trecut prin una sau două furtuni de săgeți la vremea mea. N-au însă cavalerie și nici pedestrime în armuri. Practic n-ar avea nicio șansă dacă ar ataca Asraelul sau dacă s-ar lupta cu Straja Tărâmului în câmp deschis. Lordul Fiefului Cumbrael nu este nici pe departe un caracter admirabil, însă are destul din mintea tatălui său ca să nu-și uite propriile slăbiciuni.

Regele zâmbi iarăși, întorcându-și ochii de la Aspect și fluturând dintr-o mână împăciuitor.

— Nu-ți face griji, Arlyn. În două săptămâni, Lordul Fiefului își va trimite mesagerul cu o scuză acceptabil de servilă, pentru că n-a venit personal, și cu o explicație plauzibilă, chiar dacă nu foarte convingătoare, pentru scrisori, atașată probabil unui sipet cu galbeni. Eu mă voi lăsa convins de fiul meu cel înțelept și iubitor de pace să-mi retrag porunca și să-l eliberez pe bețivan. După aceea mă îndoiesc că Lordul Fiefului va mai da alte scrisori de liberă trecere unor Tăgăduitori fanatici. Și, cel mai important, își va reaminti care-i locul lui în Tărâmul acesta.

— Să înțeleg, Maiestate, rosti Aspectul, că sunteți convins că Lordul Fiefului este autorul scrisorilor?

— Convins? Nu. Totuși, pare probabil. Poate că el nu-i un fanatic ca idioții pe care Fratele Vaelin i-a ucis în Codrul Martishe, însă are o slăbiciune față de zeul lui. Probabil că este neliniștit în privința locului său în Câmpiile Eterne, acum, după ce a trecut de cincizeci de ani. Oricum, contează prea puțin dacă el a scris sau nu scrisorile, întrucât adevărata problemă este existența lor în sine. Odată ce au ieșit la lumină, eu n-am mai avut de ales decât să acționez. Cel puțin în felul acesta Lordul Fiefului se va simți dator față de fiul meu când acesta va urca pe tron.

Regele dădu iute pe gât restul cupei și se ridică.

— Ajunge cu chestiunile de stat, pentru că am altă misiune pentru

voi, Fraților. Veniți!

Îl urmară într-o cameră vecină mai mică, la fel de ornată, dar care în loc de tapiserii sau tablouri avea pe pereți spade — mai bine de o sută de lame strălucitoare. Câteva aveau model asraelin, însă multe erau necunoscute pentru Vaelin. Spade late uriașe, care trebuiau ținute cu două mâini, lungi de doi metri. Săbii aidoma unor seceri, cu lamele curbate aproape în semicerc. Florete lungi ca niște ace, fără tăișuri, cu gărzile ca niște cupe. Spade cu lamele din aur sau argint, deși asemenea metale erau prea moi pentru ca armele acelea să fie vreodată utile.

— Frumoase, nu-i așa? comentă regele. Le colecționez de mulți ani. Pe unele le-am primit în dar, altele sunt prăzi de război, iar pe altele le-am cumpărat doar fiindcă îmi plăceau cum arată. Din când în când le dăruiesc, și se întoarse către Vaelin zâmbind din nou, unor tineri ca tine, Frate.

Vaelin simți brusc stinghereala care-l încercase în decursul primei lui întâlniri cu regele. Certitudinea tulburătoare a faptului că el nu era decât o părticică dintr-un plan mai mare, nevăzut. Neliniștea, ceea ce Nersus Sil Nin numise „cântecul sângelui“, îi zumzăia slab în adâncul minții. *Dacă îmi va da o spadă…*

— Sunt un Frate al celui de-al Șaselea Ordin, Maiestate, rosti el străduindu-se să imite tonul neutru al Aspectului. Onorurile regale nu sunt pentru unul ca mine.

— Onorurile regale sunt exact pentru unul ca tine, tinere șoim, replică regele. Din păcate, sunt silit să le dăruiesc de obicei celor care nu le merită. Azi va fi o schimbare bine-venită. Făcu un gest larg spre panoplia din jur. Alege!

Vaelin se întoarse către Aspect, căutând călăuzire.

Ochii lui Arlyn se îngustaseră puțin, însă expresia îi rămăsese neschimbată. Tăcu pentru o clipă, iar când vorbi tonul îi sună la fel ca înainte, nici supus, dar nici sfidător.

— Regele te onorează, Frate, iar prin aceasta, onorează Ordinul. Vei accepta.

— Dar se cuvine, Aspect? Poți să fii atât Frate, cât și Spadă a Tărâmului?

— Asta s-a mai întâmplat. Cu mulți ani în urmă. Privirea Aspectului se mută de la rege la Vaelin și se îmblânzi oarecum, totuși glasul nu lăsa loc de discuții. Frate Vaelin, vei accepta onoarea regelui.

Nu vreau! gândi el cu furie. *Asta este o plată, plata pentru o crimă. Bătrânul ăsta urzitor dorește să mă lege încă și mai mult de el.*

Nu zărea însă nicio cale de scăpare. Aspectul îi poruncise. Regele îl

onorase. Trebuia să ia spada.

Înăbușindu-și un suspin de frustrare, cercetă pereții și ochii îi trecură de la o armă la alta. Se gândi să aleagă una dintre lamele de aur, pe care ar fi putut s-o vândă după aceea, dar hotărî că ar fi fost mai înțelept să aleagă una care să-i fie de folos. N-ar fi avut rost să ia o spadă asraelină, deoarece nu putea fi mai bună decât propriul tăiș făcut din argintul stelelor, iar armele exotice păreau dificil de mânuit la primă vedere. Ochii îi căzură în cele din urmă pe o spadă scurtă și cu lama lată, cu gardă simplă din bronz și mâner din lemn. O luă de pe perete, încercă lovituri prin aer și o găsi echilibrată și confortabilă ca greutate. Tăișul era ascuțit, iar oțelul strălucitor și neatins.

— Volariană, zise regele. Nu-i foarte frumoasă, totuși este o armă solidă și utilă în lupta de aproape, când nu poți ridica brațul. O alegere bună. Întinse mâna și Vaelin îi dădu spada. De obicei, ar fi existat o ceremonie, jurăminte și îngenuncheri, dar cred că putem renunța la ele. Vaelin Al Sorna, te numesc Spadă a Tărâmului. Juri să-ți pui spada în slujba Tărâmului Unificat?

— Jur, Maiestate!

— Atunci s-o folosești bine. Regele îi înmână arma. Ca Spadă a Tărâmului, trebuie acum să-ți găsesc o funcție. Te numesc comandant al Regimentului 32 Pedeștri. Deoarece Aspectul a avut amabilitatea de a-mi găzdui regimentul în Casa Ordinului, mi se pare firesc ca Ordinul să-l păstreze pe comandantul lui. Îi vei instrui pe soldați și-i vei conduce în război când va sosi momentul.

Vaelin se uită la Aspect așteptând o reacție, însă nu văzu decât aceeași rigiditate lipsită de expresie.

— Iertați-mă, Maiestate, dar, dacă regimentul va fi înrolat sub comanda Ordinului, atunci Fratele Makril ar părea o alegere mai bună…

— Faimosul vânător de Tăgăduitori? Nu cred. Crezi că lui i-aș putea da o spadă? Doar cineva care a fost înnobilat de Coroană poate comanda un regiment al Străjii Tărâmului. În cât timp crezi că vor fi gata?

— Pierderile noastre în Martishe au fost grele, Maiestate. Oamenii sunt obosiți și n-au mai fost plătiți de multe săptămâni.

— Adevărat? arcui regele sprâncenele spre Aspect.

— Ordinul va achita toate costurile, zise Arlyn. Așa ar fi corect, dacă noi vom comanda regimentul.

— Foarte generos, Arlyn. Cât despre completarea pierderilor, puteți alege din temnițe, precum și oameni de pe stradă. Îndrăznesc să cred că destui băieți vor încerca să se înroleze într-un regiment comandat de faimosul Frate Vaelin. Chicoti trist. Războiul este întotdeauna o aventură

pentru cei care nu l-au văzut niciodată.

CAPITOLUL 4

— Fără violatori, ucigași și consumatori de floare-roșie. Sergentul Krelnik îi întinse Temnicerului-șef ordinul regelui cu o plecăciune infimă. Și fără bicisnici. Din ăștia trebuie să scoatem soldați.

— Viața într-o temniță n-ajută prea mult la condiția fizică, replică Temnicerul-șef examinând sigiliul de pe ordinul regal și parcurgându-i iute conținutul. Noi însă reușim întotdeauna să facem tot ce-i mai bun pentru Maiestatea Sa, mai ales pentru că l-a trimis pe cel mai faimos războinic al Tărâmului.

Îi aruncă lui Vaelin un surâs care putea fi deopotrivă lingușitor sau ironic, întrucât era greu de descifrat sub jegul de pe fața lui. Inițial, tânărul crezuse că Temnicerul-șef era un deținut, din cauza hainelor pe care le purta și a murdăriei lui generale, totuși lărgimea taliei și numeroasele chei care-i zornăiau la brâu îi anunțau rangul.

Temnițele regale erau adăpostite în niște fortărețe vechi, legate între ele, din apropierea portului, care ar fi trebuit scoase din uz după construirea zidurilor cetății cu două veacuri în urmă. Următorii conducători apreciaseră însă că beciurile lor cavernoase ar fi fost ideale pentru criminalii din cetate. Se părea că numărul exact al deținuților nu putea fi cunoscut.

— Mor așa des, că nu le poți ține numărătoarea, explică Temnicerul-șef. Cei mai voinici și mai afurisiți rezistă mai mult, pentru că se pot bate pentru mâncare, înțelegeți?

Vaelin privi în întunericul de după grilajul gros din fier de la intrarea în beciuri, împotrivindu-se imboldului de a-și ascunde fața în mantie înaintea duhorii aproape insuportabile.

— Dați mulți deținuți la Straja Tărâmului? întrebă el.

— Depinde cât de tulburi sunt vremurile. În timpul războiului meldenean, pe-aici era aproape pustiu. Cheile Temnicerului-șef zornăiră când înaintă să descuie grilajul și le făcu semn celor patru paznici voinici din apropiere să-l urmeze. Bun, haide să vedem cât de bună este recolta de azi.

„Recolta“ consta din mai puțin de o sută de bărbați în diverse stadii de slăbiciune, zdrențăroși și acoperiți cu un strat gros de murdărie și sânge, care clipeau des sub razele soarelui și-i priveau temători pe străjerii de pe zidurile de deasupra curții principale, ce-i ațintau cu arbaletele.

— Asta-i tot ce ai mai bun? îl întrebă sceptic Krelnik pe Temnicerul-

șef.

— Ieri a fost zi de spânzurătoare, strânse bărbatul din umeri. Nu-i poți ține la nesfârșit.

Sergentul clătină cu dezgust stoic din cap și începu să-i cravașeze pe oameni, pentru a-i alinia.

— Ia să văd ordine, lepădăturilor! N-aveți ce căuta în Straja Tărâmului dacă nu puteți sta măcar drepți în front. Continuă să-i suduie, până fură aranjați în două șiruri neregulate, apoi se răsuci spre Vaelin și salută militărește. Recruții pentru inspecție, milord.

Milord. Titlul continua să-i sune ciudat în urechi. Nu se simțea deloc ca un lord, ci se simțea și arăta ca un Frate din al Șaselea Ordin. Nu avea domenii, slujitori sau bogății, totuși regele îl proclamase lord. O simțea ca pe alta dintre numeroasele minciuni.

Încuviință din cap către Krelnik și merse în lungul șirurilor, descoperind că-i venea greu să privească ochii înspăimântați care-i urmăreau înaintarea. Unii bărbați stăteau mai drept, unii erau mai curați, dar alții erau atât de slăbănogi și nevolnici, încât era admirabil că puteau sta pur și simplu în picioare. Și toți puteau — o miasmă grea și înăbușitoare pe care o cunoștea foarte bine. Bărbații aceștia duhneau de propria lor moarte.

Continuă până când ceva îl făcu să se oprească, o pereche de ochi care nu-l urmărea, ci care rămăsese ațintită asupra pământului. Se apropie de omul acela. Era mai înalt decât majoritatea deținuților și, de asemenea, mai lat în spate, iar pielea care-i atârna pe piept indica un tors cândva musculos, slăbit din cauza unei perioade îndelungate de subnutriție. Sub murdăria care-i acoperea antebrațul abia se zărea adâncitura unei cicatrici prost vindecate.

— Tot te mai cațări? îl întrebă Vaelin.

Gallis ridică fruntea fără chef și-l privi în ochi.

— Când și când, Frate.

— Ce-a fost de data asta? Alt sac cu mirodenii?

Pe chipul slăbit al hoțului se zări o urmă vagă de amuzament.

— Argint. De la una dintre casele mari. Aș fi reușit chiar să dau lovitura dacă cel care stătea de șase și-ar fi păstrat cumpătul.

— De cât timp ești aici?

— O lună sau două. În beciuri nu poți ține socoteala timpului. Ar fi trebuit să mă spânzure ieri, dar căruța a fost plină.

Vaelin arătă din bărbie spre cicatrice.

— Îți mai face probleme?

— Mai doare nițel în lunile de iarnă. Pot să mă cațăr însă pe ziduri

mai bine ca oricine. Nu-ți face griji.

— Asta-i bine, pentru că un cățărător îmi poate fi de folos. Vaelin se apropie mai mult, continuând să-l fixeze cu privirea. Ar trebui totuși să știi că n-am uitat și că nu mi-a plăcut ce ai încercat să-i faci Surorii Sherin, așa că, dacă o să fugi…

— Nici prin cap nu-mi trece. Oi fi eu hoț, dar cuvântul îmi este de fier. Gallis se străduia să arate cât mai soldățește, umflând pieptul și trăgând umerii înapoi. Ar fi o mare onoare să mărșăluiesc alături de…

— Bine, bine. Vaelin îi făcu semn să tacă și se retrase câțiva pași, apoi ridică glasul pentru a se face auzit de toți. Numele meu este Vaelin Al Sorna și sunt Frate din al Șaselea Ordin și Comandant uns de rege al Regimentului 32 Pedeștri. Regele Janus s-a milostivit să vă transforme sentințele în privilegiul slujirii în Straja Tărâmului. În următorii zece ani, veți mărșălui și vă veți lupta la porunca lui. Veți fi hrăniți, veți fi plătiți și-mi veți urma ordinele fără crâcnire. Oricine se va face vinovat de indisciplină sau beție va fi biciuit. Orice dezertor va fi executat.

Le cercetă chipurile, căutând vreo reacție la cuvintele lui. Până și greutățile vieții de soldat erau preferabile altui ceas petrecut în temniță.

— Sergent Krelnik!

— Milord?

— Du-i în Casa Ordinului. Eu am treabă în cetate.

Reședința nobilei case a lui Al Hestian se găsea în pătrarul de miazănoapte, cel mai bogat cartier al cetății. Era o clădire impresionantă din gresie roșie, cu multe ferestre și domeniu întins, înconjurat de un zid gros a cărui coamă era presărată cu țepușe ascuțite din fier. Servitorul în livrea impecabilă de la poartă îl ascultă pe Vaelin cu dezinteres îndelung practicat, apoi îi ceru să aștepte și intră pentru a solicita instrucțiuni. Reveni după câteva minute.

— Tânărul stăpân Al Hestian se află în grădina din spatele casei, milord. Vă salută sosirea și vă roagă să vă alăturați lui de îndată.

— Și Lordul Mareșal?

— Lordul Al Hestian a fost chemat în dimineața aceasta la palat. Este așteptat să se întoarcă spre seară.

Vaelin suspină neauzit de ușurare. Momentele neplăcute ce aveau să urmeze ar fi fost încă și mai teribile dacă ar fi trebuit să dea ochi și cu tatăl, nu doar cu fratele.

După ce intră pe poartă, găsi un grup de Străjeri ai Palatului care așteptau pe peluză; unul dintre ei ținea frâiele unei iepe albe, frumoase. Ușurarea i se destrămă când le bănui scopul prezenței. Străjerii îl salutară

oficial când trecu pe lângă ei. Se părea că vestea noului său rang se răspândise cu iuțeală. Le răspunse la salut și se grăbi mai departe, dornic să termine cât mai repede și să se întoarcă la Casa Ordinului, unde își putea găsi ocupație cu instruirea regimentului său. *Regimentul meu*, se minună tânărul. Abia împlinise nouăsprezece ani și regele îi dăduse un regiment; deși Caenis îi recitase prompt o listă de războinici faimoși care ajunseseră la conducere la vârste fragede, lui Vaelin situația continua să i se pară absurdă. El căutase o explicație din partea Aspectului când se întorseseră la Casa Ordinului după întâlnirea de la palat, dar primise răspunsul simplu că trebuia să urmeze ordinele primite. Totuși, fruntea încruntată de preocupare a Aspectului îl anunțase că faptele regelui îl puseseră pe gânduri.

Grădinile erau un labirint întins de garduri vii și răzoare de flori smălțuite de culori la începutul primăverii. Îi găsi adăpostindu-se de soare sub un arțar. Prințesa arăta la fel de frumoasă ca întotdeauna, surâzând radios și scuturându-și buclele roșu-aurii, în vreme ce-l asculta pe tânărul serios aflat alături de ea pe bancă, care citea cu glas tare dintr-o cărticică. Vaelin întrezări doar o vagă asemănare cu fratele său la Alucius Al Hestian, un băiat slăbuț de cincisprezece ani, ale cărui trăsături delicate, aproape feminine, erau încununate de cârlionți negri ce-i cădeau în cascadă pe umeri. Purta veșminte negre în semn de doliu. Vaelin strânse puternic în mână teaca spadei lungi pe care o adusese, trase adânc aer în piept și înaintă cu toată încrederea în sine pe care o putea afișa. Apropiindu-se, auzi tonul cântat al cuvintelor băiatului:

— *Mă rog să nu mai plângi, iubire, să nu lași lacrimile să-ți curgă pentru moartea mea, să-ți ridici chipul spre cerul de deasupra și să lași soarele să-ți usuce ochii…*

Amuți când umbra lui Vaelin căzu asupra lor.

— Milord Al Sorna! Alucius se ridică pentru a-l întâmpina și-i întinse mâna fără niciuna dintre formalitățile nobiliare pe care Vaelin le găsea atât de plictisitoare. Este cu adevărat o onoare. Scrisorile fratelui meu vorbeau cu multă considerație despre tine.

Încrederea în sine a lui Vaelin se veșteji și fu suflată de vânt.

— Fratele tău, rosti el, a fost uneori un om extrem de generos. Strânse mâna băiatului și schiță o plecăciune scurtă înaintea prințesei Lyrna. Alteță…

Ea înclină scurt din cap.

— Sunt încântat să te revăd, Frate. Sau preferi „milord“ în zilele acestea?

Vaelin o privi în ochi și o furie crescândă amenință să-i verse

cuvinte neînțelepte de pe buze.

— Cum îi place Alteței Sale.

Ea simulă căderea pe gânduri, mângâindu-și bărbia; unghiile îi erau pictate în albastru palid și împodobite cu nestemate incrustate ce scânteiau în soare.

— Cred că voi continua să-ți spun „Frate“. Pare mai… potrivit.

În glasul ei se simțea o persiflare abia perceptibilă. Vaelin nu-și putea da seama dacă era furioasă, purtându-i încă ranchiună pentru respingerea lui, sau dacă ironiza pur și simplu un bărbat pe care-l considera un prost, fiindcă renunțase la șansa de a împărtăși puterea la care râvnea ea.

— Minunate versuri, se întoarse el către Alucius pentru a schimba vorba. Un clasic?

— Nu tocmai. Băiatul păru ușor stânjenit și lăsă iute deoparte cărticica pe care o ținea în mână. O simplă încercare.

— Ah, dar nu fi modest, Alucius, îl dojeni prințesa. Frate Vaelin, ai onoarea de a asista la o lectură susținută de unul dintre cei mai promițători poeți ai Tărâmului. Sunt sigură că vei avea cu ce te lăuda în anii următori.

Alucius strânse sfios din umeri.

— Lyrna mă flatează, rosti el după care ochii îi căzură pe spada lungă din mâna lui Vaelin și tristețea îi încețoșă chipul când o recunoscu. Este pentru mine?

— Fratele tău m-a rugat să ți-o aduc, i-o întinse Vaelin. M-a rugat s-o las în teacă.

Băiatul luă arma după o clipă de șovăială, ținând-o strâns de mâner, iar chipul i se înăspri pe neașteptate.

— El a fost dintotdeauna mai iertător decât mine. Cei care l-au ucis vor plăti. O jur!

Cuvintele unui băiat, gândi Vaelin simțindu-se foarte bătrân. *Cuvinte dintr-o poveste sau dintr-o poezie*.

— Cel care ți-a ucis fratele este mort. Nu mai trebuie să cauți răzbunare.

— Cumbraelinii și-au trimis războinicii în Martishe, nu? Chiar și acum ei complotează împotriva noastră. Tata a auzit zvonuri. Lordul Fiefului Cumbrael i-a trimis pe ereticii care l-au omorât pe Linden.

Într-adevăr, cuvintele zboară iute din palat.

— Pricina se află în mâinile regelui. Sunt sigur că el va călăuzi Tărâmul pe calea cea bună.

— Calea războiului este singura pe care o voi urma.

Sinceritatea băiatului era evidentă și în ochi îi sclipeau lacrimi.

— Alucius… Prințesa Lyrna puse o mână blândă pe umărul lui și tonul ei sună liniștitor. Știu că Linden n-ar fi dorit niciodată ca inima ta să fie împovărată de ură. Ascultă cuvintele Fratelui Vaelin: nu trebuie să existe răzbunare. Cinstește amintirea lui Linden și lasă-i spada în teacă, așa cum a dorit el.

Îngrijorarea ei părea atât de reală, încât Vaelin aproape că-și uită mânia, însă imaginea limpede a feței albe ca marmura a lui Linden când îi lipise cuțitul de gât alungă intenția aceea. Totuși, cuvintele ei părură să aibă un efect liniștitor asupra băiatului; furia îi dispăru de pe chip, deși lacrimile continuară.

— Îmi cer iertare, milord, se bâlbâi el. Aș vrea să rămân singur acum. Ar trebui… aș dori să mai stăm de vorbă despre fratele meu și despre timpul pe care l-ai petrecut alături de el.

— Mă poți găsi în Casa celui de-al Șaselea Ordin, zise Vaelin. Voi fi bucuros să răspund la toate întrebările pe care le vei avea.

Alucius încuviință dând din cap, se întoarse și sărută scurt obrazul prințesei, apoi merse spre casă, continuând să plângă.

— Sărmanul… oftă prințesa. A fost mereu foarte sensibil, încă de când eram copii. Îți dai seama că intenționează să servească în regimentul tău?

Vaelin se întoarse către ea și văzu că surâsul îi dispăruse; chipul perfect îi era serios și concentrat.

— Nu, spuse el, nu mi-am dat seama.

— Se zvonește că va fi război. El se visează urmându-te în capitala cumbraelină, unde, laolaltă, îl veți aduce înaintea justiției pe Lordul Fiefului. Aș fi încântată dacă l-ai refuza. Nu-i decât un băiat și, chiar ca bărbat, mă îndoiesc că va fi vreodată cine știe ce soldat, ci doar un cadavru frumos.

— Nu există cadavre frumoase. Dacă mi-o va cere, îl voi refuza.

Fața ei se destinse și buzele trandafirii se curbară într-un surâs încântat.

— Mulțumesc.

— N-aș putea accepta nici dacă aș dori. Aspectul meu a decis ca toți ofițerii din regiment să fie Frați ai Ordinului.

— Am înțeles. Zâmbetul Lyrnei deveni trist, înțelegând refuzul lui de a se angaja în jocul ei de-a favorurile. Crezi că va fi război împotriva cumbraelinilor?

— Regele nu crede.

— Tu ce crezi?

— Cred c-ar trebui să avem încredere în judecata regelui.

Făcu o plecăciune țeapănă și se întoarse să plece.

— Recent am avut norocul de a cunoaște o prietenă de-a ta, zise prințesa făcându-l să se oprească. Sora Sherin parcă, nu? Conduce în Warnsclave o casă de tămăduire a celui de-al Cincilea Ordin. Am mers acolo pentru a face o donație în numele tatei. O fată drăguță, deși foarte dedicată. Am menționat că suntem prieteni și m-a rugat să-ți reamintesc de ea. Deși părea să creadă că era posibil s-o fi dat uitării.

Taci, își zise Vaelin. *Nu-i spune nimic. Informațiile sunt arma ei.*

— N-ai niciun răspuns pentru ea? insistă Lyrna. L-aș putea trimite pe mesagerul regelui să i-l ducă. Detest să văd prietenii care se sfârșesc fără motiv.

Zâmbetul îi era strălucitor acum, același pe care tânărul și-l reamintea din discuția purtată în grădina ei privată, surâsul care amintea de o încredere în sine și o cunoaștere ce-i depășeau cu mult vârsta. Zâmbetul care-l anunța că știa la ce se gândea el.

— Mă bucur că soarta ne-a readus laolaltă, continuă prințesa văzând că Vaelin nu răspunse. De curând m-am gândit la o problemă care te-ar putea interesa.

El nu zise nimic, ci doar o privi, refuzând să-i accepte jocul necunoscut.

— Șaradele se numără printre pasiunile mele, urmă Lyrna, și cândva am rezolvat o enigmă matematică despre care se spune că ar fi preocupat Ordinul de peste un veac. Nu am spus asta nimănui, desigur, fiindcă nu se cuvine ca o prințesă să întreacă niște bărbați sclipitori.

Vocea i se schimbase din nou, căpătând un ton amar.

— Ascuțișul minții face cinste Alteței Voastre, zise tânărul.

Ea înclină ușor din cap, aparent surdă la complimentul lipsit de temei.

— Pe de altă parte, recent m-a nedumerit un eveniment în care ai fost implicat îndeaproape: masacrul Aspectelor… deși nu-mi pot imagina de ce a fost numit așa, când au murit numai două?

— De ce ar trebui un eveniment atât de neplăcut să o preocupe pe Altețа Voastră?

— Din cauza misterului, bineînțeles. Din cauza enigmei. De ce le-ar fi atacat asasinii pe Aspecte tocmai în noaptea aceea, o noapte în care Frați novici din al Șaselea Ordin se aflau în trei dintre Casele Ordinelor? Pare a fi o strategie neașteptat de incompetentă.

Fără să vrea, Vaelin se simți interesat. *Ea are ceva de împărtășit. Din ce motiv? Ce avantaje obține în felul acesta*?

— Și ce concluzii a tras Alteța Voastră?

— Alpiranii au un joc numit *keschet*, care în graiul nostru înseamnă „viclenie“. Este foarte complex: pe o tablă cu o sută de pătrate se află douăzeci și cinci de piese diferite. Alpiranilor le place foarte mult strategia, atât în negoț, cât și în război. Este ceva ce sper ca tatăl meu să-și reamintească pe viitor.

— Alteță?

Fata flutură din mână.

— Nu contează. Jocul de *keschet* poate dura multe zile și se știe că mulți înțelepți și-au dedicat viața pentru a-i stăpâni complexitatea.

— O sarcină pe care Alteța Voastră a reușit-o deja.

Lyrna ridică din umeri.

— N-a fost chiar așa greu, totul stă în felul cum începi jocul. Există numai vreo două sute de variante, iar cea mai de succes este Atacul Mincinosului, o serie de mișcări astfel concepute încât par în esență defensive, dar care, de fapt, camuflează o succesiune ofensivă ce aduce victoria în numai zece mișcări, dacă sunt executate corect. Succesul atacului depinde de atragerea atenției adversarului asupra altei mișcări evidente din altă parte a tablei. Cheia stă în concentrarea foarte mare a ofensivei ascunse, care are un singur obiectiv: înlăturarea Cărturarului, care nu este piesa cea mai puternică de pe tablă, însă este esențială pentru o apărare de succes. Adversarul a fost totuși convins că se confruntă cu un atac variat, desfășurat pe un front larg.

— Atacarea tuturor Aspectelor a fost așadar o diversiune, zise Vaelin. De fapt, se intenționa uciderea unuia singur.

— A unuia sau poate a doi. De fapt, dacă aplici mai larg teoria aceasta, poate fi posibil ca tu să fi fost victima intenționată și Aspectele să fi fost doar victime colaterale.

— Aceasta este concluzia voastră, Alteță?

Prințesa clătină din cap.

— Orice teorie pornește de la o presupunere, iar în cazul de față eu presupun că acela care a orchestrat atacul ăsta a încercat să zdruncine atât Ordinele, cât și Credința. Desigur, simpla asasinare a Aspectelor ar fi atins scopurile amintite, însă Aspectele pot fi înlocuite, așa cum s-a întâmplat cu Aspectul Tendris Al Forne, și nu este lipsit de rațiune să concluzionăm că ascensiunea lui a iscat disensiune între Ordine. Răul a fost făcut.

— Vrei să spui că întregul atac a avut drept scop avansarea lui Al Forne în funcția de Aspect al celui de-al Patrulea Ordin?

Lyrna ridică fața spre cer și închise ochii, lăsând soarele să-i

încălzească pielea.

— Da.

— Alteța Voastră rostește cuvinte periculoase.

Ea zâmbi, fără să deschidă ochii.

— Doar pentru urechile tale și aș dori să-mi spui pe nume: Lyrna.

Făgăduiala puterii n-a fost suficientă, gândi Vaelin. *Acum mă ispitește cu dorința de cunoaștere*.

— Linden cum îți spunea?

După o pauză aproape infimă, ea își întoarse privirea de la soare și se uită la Vaelin.

— Când eram singuri, îmi spunea Lyrna. Fuseserăm prieteni încă din copilărie. Mi-a trimis multe scrisori din codru, așa că știu cât de mult te admira. Am suferit când am auzit…

— Dragostea trebuie fie să rișt totul, fie să piară.

Tânărul știa că glasul îi era aspru de mânie și chipul încordat de încruntare. Știa, de asemenea, că prințesa încetase să mai zâmbească.

— Nu i-ai spus vorbele acestea?

Pentru o clipită, el fu sigur că o undă de regret trecu peste fața ei și pentru prima dată auzi nesiguranță în cuvintele Lyrnei.

— A suferit?

— Otrava care i-a ajuns în vine l-a făcut să urle de agonie și să transpire sânge. A spus că te iubește. A spus că venise în Martishe pentru a obține aprobarea tatălui tău, ca să vă puteți căsători. Înainte de a-i reteza gâtul, m-a rugat să-ți dau o scrisoare. Când l-am dat focului, am ars-o.

Lyrna închise ochii pentru un moment, o imagine de frumusețe și durere, dar când îi redeschise, în răspunsul ei nu exista nici urmă de emoție.

— Eu urmez dorințele tatei în toate privințele, Frate. Ca și tine.

Adevărul cuvintelor acelea îl șfichiui. Ei erau complici. Crima îi prinsese pe amândoi în mreje. Poate că Vaelin nu slobozise struna arcului spre Linden, însă îl pusese în calea săgeții ucigașe, tot așa cum Lyrna îl împinsese pe calea către Martishe. Se gândi că era posibil ca acela să fi fost planul regelui de la bun început: o crimă sordidă care să-i lege între ei prin vinovăție.

Știa acum că ura lui față de prințesă era o minciună, o tentativă de a-și nega propria parte de vină, totuși nu renunța la ea. *Este o făptură rece, care urzește planuri, în care nu se poate avea încredere*. În realitate, el ura puterea pe care Lyrna o avea asupra lui, abilitatea ei lipsită de efort de a-i absorbi interesul.

În fundul ochilor prințesei scânteie ceva când simți intensitatea cu care era scrutată. *Teamă*, decise Vaelin. *Singurul bărbat care o poate face să se teamă.*

Făcu din nou o plecăciune și vinovăția se combină cu satisfacția în pieptul lui.

— Cu permisiunea Alteței Voastre…

Sora Gilma era grăsuță și prietenoasă, zâmbea adesea și avea ochi albaștri și vioi, care păreau să sclipească întruna de voioșie.

— În numele Credinței, Frate, fii mai vesel! rostise ea când se cunoscuseră și se prefăcuse că-l lovește pe Vaelin cu pumnul în bărbie. Ai zice că toate grijile Tărâmului apasă pe umerii tăi. Ți se spune „Fratele Față-acră".

— Ești sigur că mai vrei un tămăduitor în regiment? întrebase Nortah.

Gilma izbucnise în râs.

— Ah, simt c-o să-mi placă de tine! replicase cu accentul ei nilsaelin apăsat, dar lovitura ei de pumn în brațul lui Nortah nu mai fusese o simulare.

Vaelin își ascunsese dezamăgirea că Aspectul Elera nu se gândise să răspundă cererii lui trimițând-o pe Sora Sherin, deși nu fusese foarte surprins.

— Orice vei cere vei primi, Soră.

— Poate nu te ții de cuvânt, râsese ea.

În lunile ce trecuseră de atunci, tânărul observase că ea avea tendința de a râde când era serioasă și folosea tonul lipsit de umor când își satisfăcea slăbiciunea pentru ironie blândă, însă eficientă.

— Alte două brațe rupte azi, îl anunță chicotind și clătină nemulțumită din cap când Vaelin intră în cortul mare ce slujea ca sală de tratamente.

Patru bărbați dormeau bandajați în paturi. Alți doi erau îngrijiți de infirmierii pe care Gilma insistase să-i recruteze dintre soldați. Spre surprinderea lui Vaelin, ea alesese doi deținuți din temnițe — bărbați micuți cu mintea iute și mâinile grijulii, care oricum ar fi fost probabil soldați modești.

— Dacă vei continua cu instrucția asta dură, puțini vor mai putea intra în bătălie peste o lună.

Îi arăta surâsul ei cel mai strălucitor și ochii albaștri îi erau jucăuși.

— Bătălia este un lucru dur, Soră. Instrucția blândă obține soldați slabi, care la rândul lor vor deveni stârvuri moi.

Zâmbetul ei păli puțin.

— Așadar, se apropie bătălia? Va fi război?

Război... Întrebarea era pe buzele tuturor. Trecuseră patru săptămâni de când regele îi poruncise Lordului Fiefului Cumbrael să se prezinte înaintea lui și nu sosise niciun răspuns. Straja Tărâmului fusese consemnată în cazărmi și toate permisiile fuseseră anulate. Zvonurile circulau cu viteză îngrijorătoare. Cumbraelinii se adunau în număr mare la hotare. Arcași cumbraelini fuseseră văzuți în Urlish. Secte secrete de Tăgăduitori plănuiau tot felul de ticăloșii hidoase înlesnite de Beznă. Peste tot domneau așteptarea și incertitudinea, care-l împingeau pe Vaelin să-i șfichiuiască pe oameni cât îndrăznea de tare. Dacă izbucnea furtuna, ei trebuiau să fie pregătiți.

— Nu știu mai multe decât tine, o asigură el. Mai sunt cazuri de sifilis?

— Nu, după vizita mea în tabăra doamnelor.

Sursa cazurilor de sifilis apărute printre soldați fusese găsită într-o tabără de prostituate întreprinzătoare, recent stabilită în pădure la nici trei kilometri depărtare. Temându-se de reacția Aspectului la aflarea veștii despre un cuib de târfe atât de aproape de Casa Ordinului, Vaelin îi ordonase sergentului Krelnik să-și ia câțiva oameni mai de încredere pentru a le evacua pe femei și a le trimite înapoi în cetate. Bătrânul soldat îl surprinsese însă prin șovăiala lui.

— Ești sigur în privința asta, milord?

— Sergent, am deja douăzeci de bărbați atât de bolnavi, încât nu se pot instrui. Regimentul se află sub comanda Ordinului și nu le pot îngădui oamenilor să se furișeze pentru... a-și satisface patimile în felul acesta.

Krelnik clipise și chipul lui îmbătrânit și presărat de cicatrice rămăsese impasibil, dar Vaelin fusese sigur că-și stăpânise un rânjet. Existau momente când, vorbind cu sergentul, se simțea ca un copil ce-i dădea ordine bunicului său.

— Cu tot respectul, milord, regimentul poate că aparține Ordinului, dar nu și oamenii. Ei nu sunt Frați, ci soldați, iar soldații se așteaptă să mai vadă o femeie când și când. Dacă le iei această... satisfacție, s-ar putea să apară necazuri. Nu spun că oamenii nu te respectă, milord, nici vorbă, n-am mai văzut vreodată alții mai înspăimântați de comandantul lor, totuși nu sunt chiar floarea Tărâmului și noi i-am instruit destul de dur. Vor deveni atât de nemulțumiți, încât ar putea să-nceapă să dezerteze, fără să mai țină seama de amenințarea cu spânzurătoarea.

— Și sifilisul?

— Al Cincilea Ordin are destule remedii pentru asta. Sora Gilma o

să aranjeze, trimite-o să le viziteze pe femeile alea și-o să vezi c-o să aranjeze rapid.

Așa că se duseseră la Gilma, iar Vaelin bâlbâise o rugăminte, în timp ce ea îl privise glacial.

— Vrei să mă duc într-o tabără de târfe ca să le vindec de sifilis? întrebase ea rece.

— Vei fi, bineînțeles, însoțită de gărzi.

Ea întorsese capul și închisese ochii, pe când Vaelin se stăpânise cu greu să n-o rupă la fugă.

— Cinci ani de instruire în Casa Ordinului, spusese încet Gilma. Alți patru ani pe hotarul de miazănoapte, printre sălbatici și furtuni de gheață. Și care-i răsplata mea? Să trăiesc printre scursorile Tărâmului și să le îngrijesc târfele. Clătinase din cap. Cu adevărat m-au blestemat Plecații.

— Soră, nu vreau să te jignesc, nu…

— Bine! zâmbise ea pe neașteptate. Să-mi iau geanta. Nu vor fi necesare gărzi, totuși cineva trebuie să-mi arate drumul. Arcuise o sprânceană către Vaelin. Tu nu-l știi, nu-i așa?

Tânărul făcu o grimasă, amintindu-și cum negase, bâlbâindu-se. Sergentul Krelnik avusese dreptate: cazurile de sifilis se reduseseră rapid și bărbații rămăseseră mulțumiți sau pe cât de mulțumiți puteau rămâne după săptămâni de instruire pline de vânătăi din partea Fraților lui. El preferase să nu-i amintească Aspectului despre incident, iar Frații hotărâseră în mod tacit să nu-l discute.

— Mai ai nevoie de ceva? o întrebă pe Gilma. Pot trimite o căruță la Casa Ordinului tău, ca să aducă materiale.

— Proviziile mele sunt suficiente deocamdată. Grădina de plante a maestrului Smentil a fost de mare ajutor. Este un scump! M-a învățat să vorbesc prin semne, privește!

Mâinile ei dolofane, dar sprintene schițară o succesiune de semne care se traduceau aproximativ prin: *Sunt o purcică enervantă.*

— Asta înseamnă: „Numele meu este Gilma“, anunță ea încântată.

Vaelin încuviință inexpresiv.

— Maestrul Smentil este un dascăl iscusit.

O lăsă cu răniții și ieși din cort. Peste tot, bărbații se instruiau, strânși în jurul Fraților, care se străduiau să explice în doar câteva luni abilități pe care ei le deprinseseră de-a lungul vieții. Adesea, sarcina aceea era frustrantă, deoarece recruții păreau foarte lenți și stângaci, ignorând principiile esențiale ale luptei. Ba chiar în asemenea măsură, încât Frații lui se plânseseră nemulțumiți când Vaelin interzisese folosirea toiagului.

— Nu poți dresa un câine dacă nu-l altoiești, îi atrăsese atenția

Dentos.

— Ei nu sunt câini, replicase Vaelin. Și nici băieți, cel puțin majoritatea lor. Pedepsiți-i prin ore de instrucție suplimentare sau corvezi, ori tăiați-le rația de rom, dar fără bătăi.

Regimentul era acum complet; soldaților deja existenți li se alăturaseră deținuți din temnițe și o mulțime de recruți noi care, confirmând prezicerea regelui, fuseseră atrași spre viața de soldat de legenda lui Vaelin, unii dintre ei străbătând distanțe mari pentru a se înrola.

— De cele mai multe ori, foametea îi face pe bărbați să se înroleze, observă Krelnik, însă aceștia par flămânzi doar după gloria de a sluji sub Tânărul Șoim.

Odată cu trecerea săptămânilor, instrucția începu să se facă simțită și bărbații deveniră în mod clar mai puternici, ajutați de o dietă sănătoasă pe care mulți dintre ei n-o cunoscuseră până atunci. Stăteau mai drepți și se mișcau mai repede, mânuindu-și armele cu mai multă pricepere, deși mai aveau multe de învățat. Cățărătorul Gallis își recăpătă în scurt timp mare parte din condiția fizică anterioară și starea de spirit i se îmbunătăți după vizite repetate în tabăra prostituatelor. El deveni una dintre personalitățile regimentului, gata oricând să-și facă tovarășii să râdă cu o replică cinică, deși era îndeajuns de isteț pentru a-și ține gura în timpul instrucției. Deși Fraților li se interzisese mânuirea toiagului, ei cunoșteau o mie de moduri prin care să rănească pe cineva în încleștările antrenamentelor. Vaelin era cel mai mulțumit de disciplina lor: se încăierau arareori între ei, nu comentau niciodată ordinele și nu existaseră tentative de dezertare. Deocamdată, el nu poruncise nicio biciuire sau spânzurare și îl înfiora apropierea zilei când trebuia s-o facă. *Războiul va fi adevărata încercare*, decise, reamintindu-și lunile mizerabile petrecute în Martishe și pe bărbații care aleseseră să riște străbaterea codrului ticsit de cumbraelini decât să mai trăiască altă zi înapoia palisadei.

Îl găsi pe Nortah predând tragerea cu arcul unui grup de recruți mai voinici. Toți nou-înrolații fuseseră testați ca arcași, dar majoritatea lăsaseră mult de dorit; cei cu privirea mai ageră fuseseră organizați într-o companie de arbalete, însă puțini dovediseră suficiente însușiri și forță ca să merite să fie instruiți. Erau numai treizeci, totuși chiar și un număr mic de arcași avea să însemne un atu prețios pentru regiment. Nortah se dovedea din nou un dascăl priceput și toți elevii lui puteau acum să trimită săgeata în centrul țintei de la patruzeci de pași depărtare, iar unul sau doi puteau repeta isprava cu rapiditatea pe care o dovedeau de obicei

numai Frații Ordinului.

— Nu săruta struna, îi spuse Nortah unui soldat masiv pe care Vaelin și-l amintea din incursiunea făcută în temnițe; se numea Brak sau Brax și fusese un braconier renumit înainte ca străjile regelui să-l prindă tranșând o căprioară proaspăt ucisă în Urlish. De fiecare dată, trebuie să duci săgeata îndărătul urechii.

Brak sau Brax depuse efortul suplimentar necesar întinderii arcului și săgeata lui lovi la câțiva centimetri mai sus de mijlocul țintei.

— Nu-i rău, îi zise Nortah, totuși ai obiceiul să admiri struna cum vibrează după ce ai tras. Nu uita că ăsta-i un arc de război, nu ești la vânătoare. Îl încordezi iarăși, cât poți de repede. Îl zări pe Vaelin apropiindu-se și bătu din palme pentru a atrage atenția companiei. În regulă! Îndepărtați țintele cu zece pași. Primul care nimerește centrul capătă diseară două degete de rom în plus.

Se întoarse și făcu o reverență extravagantă înaintea lui Vaelin, în timp ce soldații mișcau țintele.

— Salut, milord!

— Nu mai face așa. Vaelin se uită la bărbații care glumeau și râdeau pe când își scoteau săgețile din ținte. Oamenii par binedispuși.

— Au și motive. Mâncare din belșug, rom în fiecare seară și târfe ieftine la capătul unui drum scurt prin pădure. Mai mult decât ar putea spera cei mai mulți dintre ei.

Vaelin îl privi cu atenție pe Fratele său și văzu expresia familiar de hăituită care continuase să-i încețoșeze ochii încă din Martishe. Părea obosit și distant în momentele libere și manifesta un interes excesiv față de amestecurile pe bază de rom pe care soldații le pregăteau serile. Nu pentru prima dată, Vaelin fu pe punctul de a-i spune care fusese soarta familiei lui, dar ca de fiecare dată porunca regelui îi opri limba. *Pare foarte îmbătrânit*, gândi el. *Încă n-a împlinit douăzeci de ani și are ochii unui bătrân.*

— Unde-i Barkus? se interesă. Ar fi trebuit să facă instrucția cu ciocanul de luptă.

— Tot în fierărie. În ultima vreme parcă nu mai pleacă de acolo.

După întoarcerea din Martishe, Barkus își pierduse șovăiala de a lucra metalul, se prezentase în fața maestrului Jestin și petrecuse multe ceasuri în fierărie, ajutând la făurirea noilor arme necesare regimentului. Armurăria maestrului Grealin era vastă, însă până și rastelurile din beciuri erau insuficiente pentru a-i înarma pe toți soldații și în același timp pentru a satisface nevoile Ordinului. Vaelin nu obiectase când Barkus luase din nou barosul, mai ales fiindcă asta îl făcea fericit, totuși îl

irita că-l răpea de la sarcinile lui față de regiment. Trebuia să stea de vorbă cu el, tot așa cum trebuia să vorbească și cu Nortah.

— Cât ai băut aseară?

Nortah strânse din umeri.

— N-am mai ținut socoteala după al șaselea pahar. Pe de altă parte însă, am dormit bine.

— Sunt sigur. Vaelin suspină, detestând necesitatea cuvintelor pe care trebuia să le rostească. Nu-i refuz nimănui un pahar, totuși ești un ofițer al acestui regiment. Dacă trebuie să te-mbeți, te rog să n-o mai faci în prezența soldaților.

— Dar soldații mă plac, protestă Nortah simulând sinceritatea. „Haide, Frate, să cinezi cu noi, îmi spun ei. Tu nu ești ca Tânărul Șoim. Nu ne sperii de moarte, nu, nu.“ Ba chiar m-au invitat să merg la târfe cu ei. Râse văzând expresia îngrozită a lui Vaelin. Nu te speria, încă n-am decăzut chiar într-atât. De altfel, din ce am auzit, o vizită în tabără îl va lăsa aproape sigur pe orice bărbat cu un pârjol între picioare.

Vaelin decise că ar fi mai bine să nu-l lumineze pe Nortah cu vestea că epidemia de sifilis era acum sub control. Arătă din cap spre arcași.

— În cât timp vor fi gata?

— În vreo șapte ani vor fi la fel de buni ca noi. Crezi că inamicii noștri, cumbraelinii, ne vor acorda atâta timp?

— Pot doar să sper. Crezi însă că vor sta în picioare? Că vor lupta?

Nortah își privi oamenii și ochii lui hăituiți părură pierduți în viitor, închipuindu-și-i fără doar și poate în bătălie, crestați și însângerați.

— Vor lupta, răspunse el în cele din urmă. Da. Amărâții de ei vor lupta.

CAPITOLUL 5

Vaelin visa Codrul Martishe când îl trezi Frentis; era în poieniță și asculta enigma țesută de Nersus Sil Nin. Însă acum desenul de marmură roșie al ochilor ei era negru ca tăciunele, semănând cu piatra din găvanul gol al Chiorului. Soarele cald de vară care scăldase luminișul în viziunea sa dispăruse, solul era acoperit cu omăt gros și aerul reteza geros. Iar cuvintele femeii, deși tot misterioase, erau crude.

— Vei ucide iar și iar, Beral Shak Ur, zise ea cu un surâs dezgustător și punctulețe de lumină îi scânteiară în globii negri ai ochilor. Vei asista la secerișul morții sub un soare sângeriu. Vei ucide pentru credința ta, pentru regele tău și pentru Regina Focului, când va sosi. Legenda ta va acoperi lumea și va fi un cântec de sânge.

El era îngenuncheat în zăpadă, cu mâinile încrucișate pe mânerul pumnalului al cărui tăiș lucea negru de sânge sub razele lunii. Înapoia lui era un leș; îi simțea căldura pierzându-se în omăt. Cunoștea chipul mortului, știa că era un om pe care-l iubise. Și mai știa că el îl ucisese.

— Eu n-am cerut asta, rosti Vaelin. N-am dorit-o niciodată.

— Dorința nu înseamnă nimic. Destinul este totul. Ești o jucărie a sorții, Beral Shak Ur.

— Îmi voi alege singur soarta, spuse el, însă vorbele îi erau lipsite de putere, goale, sfidarea unui copil în fața unui părinte indiferent.

Râsetul ei fu un chicotit batjocoritor.

— Alegerea este o minciună. Cea mai mare dintre toate minciunile.

Trăsăturile ei pline de dispreț pieriră și o mână îi scutura umărul.

— Frate!

Se deșteptă, tresărind. Chipul palid, îngrijorat, al lui Frentis, se contură treptat prin ceața de pe ochii săi.

— A sosit un mesager, îl anunță Fratele lui. De la palat. Te așteaptă Aspectul.

Vaelin se îmbrăcă iute, silindu-se să-și alunge coșmarul care dăinuia în minte pe când mergea spre donjon. Îl găsi pe Aspect în odăile sale, citind un sul care purta pecetea regelui.

— Lordul Fiefului Cumbrael este mort, rosti Aspectul fără niciun preambul. Se pare că fiul lui, al doilea fiu, l-a asasinat și s-a proclamat Lord al Fiefului. El le-a cerut tuturor cumbraelinilor loiali și adevăraților slujitori ai zeului lor să i se alăture și să-l alunge pe asupritorul și ereticul rege Janus. A poruncit tuturor cuvioșilor Credinței să părăsească Fieful, întrucât altfel vor fi executați. Se pare că unii au fost deja arși pe rug. Se

opri și-l privi cu atenție pe Vaelin. Știi ce înseamnă asta, Frate?

Concluzia era evidentă, chiar dacă teribilă.

— Va fi război.

— Exact. Bătălii și vărsare de sânge. Cetăți și așezări vor fi arse. Glasul Aspectului fu amar când aruncă mesajul regelui pe masă. Maiestatea Sa a poruncit mobilizarea Străjii Tărâmului. Regimentul nostru trebuie să se prezinte mâine la amiază la poarta de miazănoapte.

— Am înțeles.

— Oamenii sunt pregătiți?

Vaelin își aminti cuvintele lui Nortah și propria lui apreciere în legătură cu disciplina lor.

— Vor lupta. Dacă am fi beneficiat de mai mult timp, ar fi luptat mai bine, dar vor lupta.

— Bine. Fratele Makril va comanda treizeci de frați cercetași care vor însoți regimentul și vor iscodi terenul. Ar fi fost bine să fie un contingent mai mare, însă oamenii noștri sunt risipiți prin tot Tărâmul și nu mai este timp să rechemăm suficienți.

Aspectul se apropie și chipul îi era mai serios decât îl văzuse Vaelin vreodată.

— Mai presus de orice, ține minte următoarele: regimentul ascultă de poruncile regelui, dar face parte din Ordin și Ordinul este spada Credinței. Spada Credinței nu poate fi pătată de sânge nevinovat. În Cumbrael vei vedea multe lucruri teribile. Ei sunt un popor care neagă Credința și se dedă minciunii adorării unui singur zeu, totuși continuă să fie supușii Tărâmului. Te va încerca ispita de a te deda furiei, de a le îngădui soldaților să-i maltrateze pe cei pe care-i veți găsi acolo. Trebuie să i te împotrivești. Violatorii, jefuitorii și toți cei care fac rău oamenilor vor fi biciuiți și spânzurați. Vei fi binevoitor față de oamenii simpli din Cumbrael. Le vei arăta că Credința nu este răzbunătoare.

— Am înțeles.

Aspectul reveni la biroul său și se așeză greoi, cu degetele lungi încleștate în poală, cu chipul supt și obosit și ochii triști.

— Sperasem că nu voi mai vedea Tărâmul războindu-se în timpul vieții mele, rosti el în cele din urmă. De aceea ne-am alăturat regelui, înțelegi? De aceea am cununat Credința și Coroana. Pentru pace și… un surâs vag îi curbă buzele subțiri… pentru unitate.

— Mă… îndoiesc că regele a dorit ca această criză să se sfârșească printr-un război, zise Vaelin.

Aspectul se întoarse brusc spre el și tristețea îi dispăru instantaneu, înlocuită de siguranța imobilă pe care Vaelin o cunoscuse încă din

adolescență.

— Noi nu putem ști dorințele regelui. Nu uita instrucțiunile mele, Vaelin. Păstrează Credința și fie ca Plecații să-ți călăuzească mâna.

Regimentul mărșălui sub cerul sur ca ardezia; soarele sfârșitului de vară era ascuns de nori furioși care se potriveau cu încruntăturile soldaților. Reunirea și pornirea în marș duraseră mai mult decât i-ar fi plăcut lui Vaelin, care simțise iritarea gata să izbucnească pe tot parcursul drumului până la cetate.

— Ridică-l, idiotule! răcni el la soldatul ghinionist care-și scăpase ciocanul de luptă. Arma este mai de preț decât tine. Sergent, diseară omul acesta nu mai capătă rom.

— Am înțeles, milord.

Krelnik era mereu în preajma lui, privindu-l cu respect precaut. Vaelin bănuia că sergentul nu era întotdeauna scrupulos în aplicarea pedepselor pe care le poruncise și optase să ignore asta, totuși azi se simțea mai puțin înclinat s-o facă.

Ajunseră la poarta de miazănoapte cu un ceas înaintea amiezii și soldații se trântiră pe marginea drumului; unii mormăiau îmbufnați despre marșul fără popasuri, deși nu ridicau glasurile.

— Unde sunt ceilalți? întrebă Barkus privind câmpia pustie. N-ar fi trebuit ca toată Straja Tărâmului să se fi strâns aici?

— Poate c-au întârziat, sugeră Dentos. Noi am ajuns primii, fiindcă mărșăluim mai repede.

— Poate că Fratele-comandant Makril are niște răspunsuri, zise Caenis arătând spre poarta prin care apăruse Makril, conducându-și în galop compania micuță de cercetași călări.

— Straja Tărâmului se adună pe Drumul de Apus, le zise Fratele-comandant după ce se opri lângă ei într-un nor de praf. Lordul Bătăliilor ne-a poruncit să așteptăm aici.

— Lordul Bătăliilor? repetă Vaelin.

După ce tatăl lui renunțase să-l mai slujească pe rege, în Tărâm nu mai existase un Lord al Bătăliilor.

— Regele l-a numit în funcție pe Lordul Mareșal Al Hestian. El va conduce Straja Tărâmului spre Cumbrael, cu ordinul de a cuceri capitala cu orice preț.

Al Hestian… Regele a pus Straja Tărâmului în mâinile tatălui lui Linden. Vaelin regretă acum că nu se întâlnise cu Lordul Mareșal când îi predase spada lui Linden fratelui său. Ar fi fost important să evalueze firea bărbatului, să știe dacă jinduia după răzbunare. În cazul acesta

temerile Aspectului pentru nevinovații din Cumbrael aveau să fie pe deplin întemeiate.

Se întoarse către Krelnik.

— Ai grijă ca oamenii să-și drămuiască apa. Fără focuri. Nu știm cât timp vom sta aici.

— Am înțeles.

Așteptară sub cerul amenințător, iar bărbații se strânseră laolaltă ca să joace zaruri sau „Cuțitele“, care fusese adoptat cu entuziasm de regiment. Ca și în Ordin, cuțitele pentru aruncare deveniseră o formă de monedă și un semn de statut printre soldați, deși Vaelin avusese grijă ca alte tradiții ale Ordinului, așa cum erau furtișagurile și frecventele încăierări din timpul meselor, să nu se strecoare printre ei.

— Pe Credință, Barkus! Ce-i asta?

Dentos se holba la obiectul pe care Barkus îl trăsese din coburi. Era lung de un metru, avea mâner spiralat din fier și o lamă cu două tăișuri care strălucea nefiresc sub cerul înnorat.

— O secure de luptă, răspunse Barkus. Maestrul Jestin m-a ajutat s-o forjez.

Privind arma, Vaelin simți un murmur de neliniște dinspre cântecul sângelui, accentuat de ceea ce știa despre afinitatea Beznică a lui Barkus pentru metal.

— Are argintul stelelor în lamă? întrebă Nortah când se strânseră toți să examineze arma.

— Bineînțeles, dar numai pe tăișuri. Mânerul este gol pe dinăuntru, ca să fie ușor. Barkus aruncă în aer securea, care se rostogoli și-i ateriză în palmă. Vedeți? Cu ea poți să dobori și pasărea din zbor. Încercați-o.

I-o întinse lui Nortah, care o roti de câteva ori, încercând-o, și arcui sprâncenele simțind trecerea ușoară a lamei prin aer.

— Parcă ar cânta. Ia ascultați!

Roti din nou securea și se auzi într-adevăr o notă slabă, aproape muzicală. Intensitatea cântecului sângelui spori în Vaelin, care se pomeni retrăgându-se involuntar, simțind o greață surdă urcându-i din stomac.

— Vrei să-ncerci? îi întinse Nortah securea.

Privirea lui Vaelin era atrasă de lamă, de muchia strălucitoare din argintul stelelor și de inscripția săpată în centrul tăișului lat.

— Ai botezat-o? îl întrebă el pe Barkus, fără să ia securea.

— Da. I-am zis Bendra… Numele unei femei pe care am cunoscut-o cândva.

Nortah se uită și el mai atent.

— Nu cunosc literele. Ce limbă-i asta?

— Maestrul Jestin a spus că-i volariană veche. Potrivit tradiției, fierarii utilizează volariana la inscripționarea armelor. Nu cunosc motivul.

— Fierarii volariani sunt considerați cei mai buni din lume, spuse Caenis. Se zice că au fost prima rasă care a topit fierul. Majoritatea secretelor fierăriei provin de la ei.

— Ajunge cu joaca, rosti Vaelin cuprins brusc de dorința de a se îndepărta de armă. Vedeți de companiile voastre. Asigurați-vă că nimeni n-a reușit să piardă ceva important în timpul marșului.

Mai trecu o oră până ce alt grup ieși prin poartă: douăzeci de călăreți din Garda Palatului, conduși de un tânăr înalt și roșcat, pe un armăsar. Vaelin recunoscu lângă el ținuta impecabil de ferchezuită a căpitanului Smolen.

— Încolonarea! lătră Vaelin spre Krelnik. Vreau ordine și disciplină. Avem un musafir regal.

Înaintă către prinț pentru a-l primi, în timp ce regimentul se formă iute în companii și luă poziție de drepți, ridicând un nor gros de praf. Grupul prințului se opri și Vaelin se lăsă într-un genunchi, cu fruntea plecată.

— Alteță.

— Ridică-te, Frate, rosti prințul Malcius. Nu avem timp de ceremonii. Poftim, îi aruncă el un sul care purta sigiliul regelui. Acestea sunt ordinele pentru voi. Până la alte dispoziții, regimentul va fi sub comanda mea.

Se uită peste umăr și privirea lui Vaelin fu atrasă de silueta gârbovită aflată în primul rând al gărzilor, un bărbat pământiu la față, cu ochi încercănați și mijiți, care anunțau un trecut prelungit de abuzuri.

— Cred că l-ai cunoscut deja pe lordul Mustor, adăugă prințul.

— Așa este. Condoleanțe pentru decesul tatălui, milord.

Urmașul Cumbraelului nu dădu niciun semn să-i fi auzit cuvintele de compasiune, mulțumindu-se să se foiască inconfortabil în șa și să caște.

— Lordul Mustor ne va însoți, îl informă prințul și privi în jur la soldații perfect încolonați. Sunt gata de marș?

— La porunca Alteței Voastre.

— Atunci să nu mai zăbovim. Vom merge pe drumul de miazănoapte și până la căderea nopții vreau să fim la podul de peste Brinewash.

Vaelin estimă rapid distanța. *Aproape treizeci și cinci de kilometri, și pe drumul de miazănoapte, departe de calea Străjii Tărâmului*.

Alungă în fundul minții un torent de întrebări și încuviință cu un

aer oficial.

— Prea bine, Alteță.

— Eu voi porni înainte și voi stabili locul pentru tabără. Prințul îi zâmbi scurt. Vom sta de vorbă diseară. Fără doar și poate, dorești o explicație pentru toate astea.

Dădu pinteni calului și porni în galop, urmat îndeaproape de gărzi. Când trecură pe lângă el, Vaelin distinse printre călăreți alt chip cunoscut: o față slăbuță și tinerească încadrată de o coamă de cârlionți negri. Ochii lui îi întâlniră scurt pe ai lui Vaelin, o expresie sinceră care căuta recunoaștere și aprobare. *Alucius Al Hestian. Așadar, va merge totuși la război.*

Vaelin se întoarse și începu să strige ordine.

Noaptea începuse să coboare când regimentul ajunse la podul de lemn de peste albia lată a râului Brinewash. Vaelin porunci ridicarea taberei și organizarea schimburilor de străji.

— Până nu terminăm, nimeni nu capătă rom, îl anunță el pe Krelnik descălecând de pe Scuipă-rău și masându-și spatele care-l durea. Mă mai aștept la câteva zile de marș susținut și nu vreau ca picioarele oamenilor să fie încetinite de alcool. Oricine are vreo plângere mi se poate adresa personal.

— Nu vor fi plângeri, milord, îl asigură sergentul înainte de a se îndepărta, după care glasul lui răgușit și bolovănos dezlănțui un torent de ordine.

Lăsându-l pe Scuipă-rău în grija unui Frate de sub comanda lui Makril, Vaelin găsi grupul prințului în apropierea unei sălcii de lângă pod.

— Mă bucur să te revăd, lord Vaelin, îl întâmpină oficial Smolen, salutându-l cu rigoare.

— Bună seara, căpitane!

Vaelin continua să fie prudent în privința căpitanului după rolul jucat de acesta în întâlnirea lui cu prințesa Lyrna. Ar fi fost totuși prostesc să-i poarte pică pentru așa ceva; putea înțelege prea bine felul cum un bărbat ar fi căzut cu ușurință pradă convingerilor ei.

— Mărturisesc că mă bucur de șansa de a redeveni soldat. Smolen înclină din cap spre focul de tabără, unde o siluetă gârbovită, învești mântată în mantie, privea spre flăcări, sorbind la răstimpuri dintr-o sticlă de vin. Consider că am fost destulă vreme doica noului Lord al Fiefului.

— Este greu de mulțumit?

— Nici pe departe. Sarcinile mele constau în principal în a-l

aproviziona cu vin și a refuza să-i procur târfe. Dacă nu cere nici una, nici alta, rareori spune ceva. Căpitanul indică apoi cortul din apropiere. Alteța Sa mi-a spus că poți să intri de îndată ce sosești.

Prințul era aplecat peste o masă, examinând cu atenție harta întinsă din fața sa. Așezat într-un colț al cortului, Alucius Al Hestian ridică ochii de la sulul pe care-l citea.

— Salut, Frate! rosti prințul călduros și se apropie pentru a-i strânge mâna. Oamenii tăi au scos un timp bun. Vă așteptam să apăreți abia după un ceas sau două.

— Regimentul mărșăluiește bine, Alteță.

— Mă bucur să aud asta. Vor mai avea de mers mult până vom termina. Reveni la masă și aruncă o privire către Alucius. Adu-i, te rog, niște vin Fratelui Vaelin.

— Mulțumesc, Alteță, dar aș prefera apă.

— Cum dorești.

Tânărul poet umplu o cupă cu apă dintr-o ploscă și i-o întinse lui Vaelin; expresia chipului îi era reținută, totuși era limpede că dorea să i se vorbească.

— Mă bucur să te revăd, milord, spuse Vaelin.

— Și eu, replică Alucius pe ton neutru, dar, din felul cum se retrase, știu că fața îi trădase pesemne gândurile.

— Alucius, rosti prințul, vrei, te rog, să verifici caii? Ranger devine nervos dacă n-a fost țesălat cum se cade.

— Da, Alteță.

Alucius făcu o plecăciune și ieși, aruncând altă privire ferită spre Vaelin, înainte ca ușa cortului să se închidă în urma sa.

— M-a implorat, rosti Malcius. A spus că ne va urma, chiar dacă îi voi porunci să n-o facă. L-am numit scutierul meu, ce altceva aș fi putut face?

— Scutier, Alteță?

— Un obicei renfaelin. Nobilii tineri sunt numiți ucenici pe lângă cavaleri experimentați, ca să învețe rosturile. Se opri, observând expresia lui Vaelin. Înțeleg că împărtășești dezaprobarea surorii mele.

— Fratele lui n-a vrut ca el să ajungă soldat. A fost ultima lui dorință.

— Atunci îmi pare rău, totuși un bărbat trebuie să-și găsească singur calea prin viață.

— Un bărbat, da, însă el nu-i decât un băiat. Tot ce știe despre războaie provine din cărți.

— Eu abia împlinisem paisprezece ani când am însoțit flota noastră

spre insulele meldeneane. Credeam că războiul este o aventură măreață. În scurt timp am înțeles că mă înșelasem. Așa va fi și cu Alucius. Lecțiile pe care le învățăm ne transformă din băieți în bărbați.

— A fost măcar instruit?

— Tatăl lui a încercat să-l învețe mânuirea spadei, dar se pare că-i lipsesc calitățile necesare. I-am cerut căpitanului Smolen să-i mai dea niște lecții.

— Căpitanul Smolen pare a fi un ofițer excelent, Alteță, însă aș aprecia ca pe o favoare personală dacă mi-ați îngădui să-l instruiesc eu însumi pe băiat.

Prințul căzu pe gânduri.

— Așadar, prietenia cu un frate se extinde și asupra celuilalt?

— Mai degrabă este o obligație.

— Obligație… Știu prea puține în această privință. Prea bine, instruiește-l tu dacă dorești. Deși nu-mi pot închipui când vei găsi timpul necesar pentru așa ceva. Privește aici, reveni Malcius către hartă. Misiunea noastră se va dovedi probabil dificilă.

Harta reproducea în detaliu hotarul dintre Cumbrael și Asrael, de la coasta de miazăzi până la munții ce formau granița de miazănoapte cu Nilsaelul.

— În clipa de față noi am campat aici, arătă prințul trecerea peste brațul de apus al râului Brinewash. Lordul Bătăliilor, Al Hestian, conduce Straja Tărâmului pe Drumul de Apus spre vadul din miazănoapte de Martishe. De acolo el se va îndrepta către capitala Cumbraelului, lăsând în urmă fără doar și poate foc și teroare. Va ajunge probabil la capitală peste douăzeci de zile… poate douăzeci și cinci, în cazul în care cumbraelinii vor mobiliza suficiente trupe pentru a-l întâlni pe câmpul de luptă. Nu există nici urmă de îndoială că va incendia cetatea când va ajunge la ea și că vor arde multe suflete nevinovate. Malcius îl privi pe Vaelin drept în ochi, concentrat și fără a clipi. Crezi că Ordinele Credinței noastre se vor bucura sau vor deplânge un asemenea final? Mulți Tăgăduitori vor cădea pradă focului și nu ne vor mai da bătăi de cap niciodată.

— Alteță, adevărații Credincioși nu se vor bucura niciodată de vărsarea de sânge nevinovat, indiferent dacă este vorba sau nu despre Tăgăduitori.

— Atunci ești de acord că ar trebui să profităm de orice ocazie ni s-ar ivi pentru a opri un astfel de măcel înainte de a începe?

— Bineînțeles.

— Prea bine atunci! Prințul lovi cu pumnul în masă, apoi se apropie de intrarea în cort. Lordul Fiefului! Te rog să vii aici.

Lordul Fiefului Cumbrael avu nevoie de câteva clipe pentru a răspunde la chemare; chipul lui nebărbierit era mai scofâlcit și extenuat decât își amintea Vaelin. Era în mod limpede beat și tânărul fu surprins de claritatea vocii lui.

— Bună seara, Frate Vaelin. Înțeleg că te pot felicita.

— Felicitări, milord?

— Ai fost uns Spadă a Tărâmului, nu? Se pare că avansarea ta în grad coincide cu a mea.

Hohotul lui de râs era încărcat de ironie.

— Îi prezentam Fratelui Vaelin planul nostru, lord Mustor, îl informă Malcius. El este de acord cu scopul misiunii noastre.

— Sunt încântat. N-aș fi dorit să moștenesc un Fief format în majoritate din cenușă și stârvuri.

— Chiar așa, murmură prințul și reveni la hartă. Lordul Mustor a fost îndeajuns de amabil pentru a ne oferi informații pe care el le consideră corecte despre fratele său uzurpator. Deși Lordul Bătăliilor se așteaptă neîndoios să-l găsească în capitala Cumbraelinului, lordul Mustor este convins că-l vom găsi, de fapt, aici.

Degetul lui ciocăni un punct din miazănoapte: o trecătoare îngustă din Piscurile Sure, lanțul muntos care forma hotarul natural între Cumbrael și Asrael.

Vaelin examină cu atenție harta.

— Acolo nu există nimic, Alteță.

Lordul Fiefului pufni într-un râs scurt.

— Nu vei găsi nimic pe nicio hartă. Tatăl meu și tații tatălui lui s-au îngrijit de asta. Te asigur că nu degeaba se numește Cetățuia Înaltă. Este fortăreața cea mai inexpugnabilă din Fief, dacă nu din tot Tărâmul. Are ziduri din granit înalte de treizeci de metri și domină de sus toate căile de apropiere. N-a fost niciodată cucerită. Frățiorul meu sărman și amăgit va fi acolo, înconjurat fără doar și poate de câteva sute de fanatici loiali. Probabil că-și petrec timpul recitând cele Zece Cărți, răcnind din toți rărunchii și flagelându-se reciproc pentru gânduri necuviincioase. Tăcu și privi plin de speranță în jurul cortului. Ai cumva ceva de băut, prințe Malcius? Îmi simt gâtlejul uscat.

Vaelin văzu cum prințul își stăpâni o replică iritată, după care arătă sticla de vin de pe o măsuță.

— Ești nespus de amabil.

— Iertare, milord, zise Vaelin, dar, dacă această cetățuie este inexpugnabilă, cum vom putea ajunge la uzurpator?

— Folosindu-ne de secretul cel mai bine păzit al familiei mele.

Lordul Mustor plescăi din buze după ce trăsese o duşcă generoasă de vin. Aha, un roşu de calitate din Valea Werlishe! Complimentele mele pentru beciurile voastre, Alteţă!

Bău din nou, o duşcă încă şi mai mare.

— Secret, milord? insistă Vaelin.

Fruntea Lordului Fiefului se încruntă pentru o clipă, de nedumerire.

— Ah, cetăţuia. Da, secretul de familie care este încredinţat numai primului născut. Singura slăbiciune a cetăţuii. Cu mulţi ani în urmă, pe când cetăţuia era reşedinţa principală a casei noastre, unul dintre strămoşii mei a devenit oarecum temător de propriii supuşi şi s-a convins că Gărzile Casei erau mână în mână cu nişte conspiratori pentru a-l detrona. Pentru a avea o cale de scăpare în cazul unei crize, a poruncit săparea unui tunel prin munte, iar, după ce i-a lichidat discret pe toţi săpătorii, i-a comunicat primului său fiu secretul tunelului. Ca o ironie a sorţii, se pare că teama lui constantă de conspiratori era doar un simptom al sifilisului, care poate afecta nu numai mădularul unui bărbat, ci şi mintea sa, ceea ce a dus la moartea lui peste câteva luni. Îşi deşertă cupa. O recoltă cu adevărat excelentă!

— Aşa se face că Lordul Fiefului ne va conduce la tunel, explică Malcius, soldaţii tăi vor cuceri cetăţuia, iar uzurpatorul va fi arestat şi dus înaintea regelui.

— Cu totul improbabil, Alteţă, rosti lordul Mustor întinzându-se după sticlă. Sunt convins că fratele meu va depune toate eforturile de a ajunge un martir în slujba Tatălui Lumii. Cutez totuşi să apreciez că Fratele Vaelin şi banda lui de ucigaşi vor fi pe măsura sarcinii.

— Sunt nedumerit, lord Mustor, spuse Vaelin. Fratele tău ţi-a ucis tatăl pentru a revendica Fieful, totuşi se ascunde într-un castel îndepărtat, în vreme ce Straja Tărâmului avansează spre capitala lui.

— Fratele meu Hentes este un fanatic, răspunse lordul Mustor strângând din umeri. Când a devenit clar că tata va pleca genunchiul înaintea regelui Janus, el l-a chemat la o întâlnire secretă şi i-a străpuns inima cu sabia ca serviciu adus Tatălui Lumii. Fără îndoială că preoţii şi discipolii mai habotnici au aprobat asta, dar Cumbrael nu-i o ţară care să poată tolera un Lord al Fiefului care se întronează prin asasinarea propriului tată. Indiferent ce ar crede poporul, vasalii care l-au urmat pe tata nu-l vor urma şi pe Hentes. Ei vor lupta împotriva oastei voastre, la urma urmelor nu au de ales, dar numai pentru a apăra Fieful. Fratele meu va fi în Cetăţuie, deoarece nu are unde să se ducă.

— Şi după ce uzurpatorul va fi… îndepărtat? îl întrebă Vaelin pe

Malcius.

— Motivul pentru acest război va fi dispărut. Totul însă depinde de timp. Prințul își îndreptă din nou atenția asupra hărții și degetul lui urmă ruta de la podul Brinewash până la trecătoarea unde se afla Cetățuia Înaltă. După socoteala mea, până la trecătoare sunt trei sute de kilometri. Dacă dorim ca misiunea noastră să aibă sorți de izbândă, trebuie să ajungem acolo la timp pentru a îngădui ca Lordul Bătăliilor să afle vestea. Se întinse către un pergament sigilat de pe masă. Regele a trimis deja Străjii Tărâmului ordinul de a reveni în Asrael dacă noi vom birui.

Vaelin calculă iute distanța dintre trecătoare și capitala cumbraelină. *Aproape o sută cincizeci de kilometri — un drum de două zile pentru un cal iute. Nortah ar putea reuși, poate și Dentos. Greul este să ajungem la timp la cetățuie. Regimentul ar putea parcurge cel puțin treizeci de kilometri pe zi.*

— Se poate face, Frate? întrebă prințul.

Privirea lui Vaelin reveni la satele cumbraeline trasate cu linii precise pe hartă. Se întrebă câți oameni din cătunele acelea din lungul drumului de miazănoapte aveau habar despre furtuna care urma să se abată în curând asupra lor. Poate că după terminarea acestui război va fi necesară desenarea altei hărți. *În Cumbrael vei vedea multe lucruri. Lucruri teribile.*

— Se va face, Alteță, rosti el sec și sigur pe sine.

Dacă va fi nevoie, îi voi cravașa cu mâna mea pe tot drumul până acolo.

Porniră la drum în etape de câte patru ceasuri, douăsprezece ceasuri pe zi. Mărșăluiră prin ținuturile ierboase de la miazănoapte de Brinewash, prin văile și dealurile de după ele, apoi pe la poalele munților care anunțau apropierea de hotare. Soldații care cădeau în timpul marșului erau ridicați cu sila și împinși mai departe, cei care leșinau căpătau o jumătate de zi de repaus în căruță, după care își continuau marșul. Vaelin decretase că singurii soldați ce vor fi lăsați în urmă vor fi cei dispuși să se alăture Plecaților și se baza pe teama lor pentru continuarea marșului. Deocamdată avusese succes. Toți erau posaci, împovărați cu arme și provizii, îmbufnați din cauza ordinului lui de a anula rațiile de rom până la alte dispoziții, totuși încă se temeau și încă mărșăluiau.

În fiecare seară Vaelin îl antrena pe Alucius Al Hestian timp de două ceasuri. Inițial, adolescentul fusese încântat de atenția ce-i fusese acordată.

— Mă onorezi, milord, spusese el cu gravitate, ținând sabia lungă întinsă în față ca pe o mătură.

Vaelin i-o aruncase din mână printr-o șfichiuire a încheieturii.

— Nu fi onorat, ci fii atent. Ridic-o!

După o oră, devenise clar că aptitudinile lui Alucius erau de poet, nu de spadasin.

— Ridică-te, îi zisese Vaelin după ce-l trimisese la pământ printr-o lovitură cu latul spadei în picioare.

Repetase lovitura aceea de patru ori și băiatul tot nu reușise să observe tehnica ei.

— Cred că… ăăă… am nevoie de mai mult antrenament… începuse Alucius, roșu la față și cu lacrimi de umilire sclipindu-i în ochi.

— N-ai niciun fel de înclinație pentru așa ceva, îl anunțase Vaelin. Ești lent, ești stângaci și n-ai pasiune pentru luptă. Te rog din suflet să-i ceri prințului Malcius să te elibereze și să pleci acasă.

— *Ea* te-a pus să faci asta! Pentru prima dată, în tonul lui Alucius se simțise ostilitate. Lyrna! Încearcă să mă protejeze. Ei bine, nu mă voi lăsa protejat, milord. Moartea fratelui meu cere răzbunare și mă voi răzbuna, chiar dacă asta va-nsemna să merg pe jos de unul singur până la cetățuia uzurpatorului.

Alte cuvinte de băiat. În ele existau totuși forță și convingere.

— Curajul tău este demn de toată lauda, dar, continuând așa, unicul rezultat va fi moartea ta…

— Atunci, învață-mă.

— Am încercat…

— N-ai încercat! Ai încercat să mă determini să plec, asta ai făcut. Învață-mă așa cum trebuie și atunci nu te voi putea învinovăți.

Era adevărat, desigur. Vaelin se gândise că o oră sau două de umilire vor fi suficiente pentru a-l convinge pe băiat să plece acasă. Ar fi putut cu adevărat să-l instruiască în timpul care mai rămăsese? Privise cum ținea Alucius spada, aproape de trup, pentru a-i echilibra greutatea.

— Este spada fratelui tău, rostise el recunoscând safirul care împodobea măciulia mânerului.

— Da. M-am gândit că-l voi cinsti dacă o voi purta în război.

— El era mai înalt decât tine și mai puternic. Căzuse pe gânduri, apoi mersese la cortul lui și revenise cu spada volariană scurtă primită de la regele Janus. Ia! i-o aruncase lui Alucius. Este un cadou regal. Să vedem dacă te descurci mai bine cu ea.

Băiatul continua să fie stângaci, era lesne de păcălit, dar cel puțin câștigase în iuțeală și parase două fandări, ba chiar reușise un contraatac.

— Ajunge deocamdată, decretase Vaelin, observându-i sudoarea de pe frunte și pieptul care gâfâia. Cel mai bine ar fi ca de acum înainte să legi de șa spada fratelui tău. Dimineață, trezește-te mai devreme și exersează vreme de un ceas mișcările pe care ți le-am arătat. Ne vom antrena din nou mâine-seară.

Timp de alte nouă zile, se antrenară serile după marșul istovitor din timpul zilei, cu Vaelin încercând să transforme un poet într-un spadasin.

— Nu blochezi lama, ci o abați, îi spuse el lui Alucius iritat de faptul că vorbea într-un mod atât de asemănător cu maestrul Sollis. Deviază forța loviturii, n-o absorbi.

Schiță o fandare spre pântecele băiatului, după aceea roti iute lama într-o mișcare de retezare a picioarelor. Alucius se retrase, spada îl rată cu numai câțiva centimetri, apoi contraatacă prin propria fandare, stângace, dezechilibrată și lesne de parat, dar foarte rapidă. În ciuda îndoielilor, Vaelin fu impresionat.

— În regulă. Ajunge deocamdată. Ascute-ți tăișul și odihnește-te.

— A fost mai bine, nu? întrebă Alucius. Mă descurc mai bine?

Vaelin își băgă spada în teacă și-l bătu pe umăr.

— S-ar părea că în tine există totuși un războinic.

În a zecea zi, unul dintre cercetașii Fratelui Makril anunță că trecătoarea se afla la mai puțin de o jumătate de zi de marș. Vaelin comandă regimentului să ridice tabăra și porni alături de prințul Malcius și de lordul Mustor să localizeze intrarea tunelului, escortați de oamenii lui Makril. Dealurile verzi lăsară în scurt timp loc pantelor presărate de bolovani pe care caii urcau cu greutate. Scuipă-rău deveni nervos, scuturând din cap și nechezând sonor.

— Ai un cal foarte temperamental, Frate, observă Malcius.

— Nu-i place terenul. Vaelin descălecă și-și luă arcul și tolba de pe șa. Vom lăsa caii aici cu unul dintre oamenii lui Makril și vom continua pe jos.

— Chiar trebuie? întrebă lordul Mustor. Mai sunt destui kilometri până acolo.

Buhăiala lui trăda altă noapte de abuzuri și Vaelin fu surprins că izbutise să se mențină în șa pe durata marșului.

— Atunci ar fi bine să nu mai zăbovim, milord.

Se cățărară încă un ceas și măreția întunecată a Piscurilor Sure era o prezență oprimantă, dominatoare deasupra lor. Vârfurile păreau mereu învăluite în ceață, ascunzând soarele, iar lumina slabă făcea peisajul

uniform cenușiu. Deși se aflau spre sfârșitul verii, aerul era rece și avea o umezeală persistentă care le pătrundea în haine.

— Pe Tată, ce mai urăsc locul ăsta! icni lordul Mustor când se opriră să se odihnească. Se rezemă de o stâncă și se lăsă să alunece până pe pământ, apoi scoase dopul unei ploști. E apă, zise el observând privirea dezaprobatoare a prințului. Să fiu sincer, sperasem să nu mai revăd niciodată Cumbraelul.

— Ești succesorul lordului acestor ținuturi, spuse Vaelin. Să-ți dorești să nu mai revii niciodată aici pare o ambiție improbabilă.

— Eu n-am fost niciodată menit să stau pe Jilț. Cinstea aceea ar fi trebuit să-i revină lui Hentes, ucigașul meu frate, pe care tata îl iubea ca pe ochii din cap. Cred că inima bătrânului s-a sfărâmat când l-a pierdut ducându-se la preoți. El a fost mereu fiul favorit. Cel mai bun arcaș, cel mai bun spadasin, isteț cu vorba, înalt și arătos. Până la douăzeci și cinci de ani avea deja trei bastarzi.

— Nu pare bărbatul cel mai cucernic, comentă Malcius.

— Nici n-a fost. Lordul Mustor trase o dușcă prelungă din ploscă, făcându-l pe Vaelin să suspecteze că nu conținea doar apă. Dar asta era înainte de a primi o săgeată în față în timpul unei încăierări cu niște tâlhari. Doftorul tatei a scos vârful săgeții, însă fratele meu a făcut fierbințeală și a fost pe pragul morții câteva zile; la un moment dat s-a spus chiar că inima ar fi încetat să-i mai bată. Tatăl a vrut totuși să-l cruțe și, după ce și-a revenit, a fost cu desăvârșire alt om. Războinicul chipeș, petrecăreț și vânător de fuste, a devenit un habotnic cicatrizat al celor zece Cărți. Hentes „Tăișul-adevărului“, i-au spus. A rupt toate legăturile cu vechii prieteni, și-a ocolit multele iubite și a căutat tovărășia preoților cei mai aprigi și mai înfocați. A început să țină predici înflăcărate în care descria viziunile avute când zăcuse pe patul morții. Susținea că-i vorbise Tatăl Lumii și-i arătase calea glorioasă spre mântuire. Mare parte din calea aceea se referea la convertirea voastră, a păgânilor străini, eventual și cu tăișul spadei. Tata n-a avut de ales, decât să-l trimită de acasă, împreună cu grupul lui de discipoli, care creștea întruna.

— Zici că el crede că zeul vostru i-a spus să-și asasineze tatăl? întrebă prințul.

— Credințele fratelui meu nu sunt întotdeauna ușor de înțeles, nici chiar de discipolii lui. Dar însăși gândul ca Lordul Fiefului Cumbrael să se înjosească înaintea regelui Janus ar fi fost afurisenie, mai ales fiindcă provenea din persecutarea de către Fratele Vaelin a războinicilor sfinți din Martishe. Așa că, sub pretextul întoarcerii din exil, l-a invitat pe tata la o întâlnire, iar acolo, fără gărzi care să-l protejeze, l-a ucis.

Se opri să bea din nou și privirea îi zăbovi asupra lui Vaelin.

— Sursele mele scriu că numele îți este cunoscut acum în Cumbrael, Frate. Poate că Hentes este Tăișul-adevărului, dar tu ești Tăișul-beznei. Asta-i din Cartea a Cincea, a Profețiilor. Cu veacuri în urmă, un proroc a vorbit despre un spadasin eretic aproape invincibil: „El îi va nimici pe cucernici și-i va doborî pe cei ce trudesc în slujba Tatălui Lumii. Îl veți cunoaște după spada sa, căci a fost făurită într-un foc care nu-i din lumea aceasta și este călăuzită de glasul Beznei“.

Tăișul-beznei? Vaelin se gândi la cântecul sângelui și la spusele lui Nersus Sil Nin despre originea sa. Poate că au dreptate. Se ridică în picioare.

— Ar fi bine să nu mai zăbovim.

○ ○ ○

— Complet inutil! scuipă Fratele-comandant Makril pe pământ, lângă picioarele lordului Mustor.

Lordul Fiefului se trase îndărăt și în ochi îi apăru un licăr de teamă.

— Acum zece ani era deschis, replică el și o undă slabă de tânguială îi coloră glasul.

Vaelin privi intrarea tunelului, o crăpătură îngustă în fața bătută de vânturi a unei stânci pe care abia ar fi observat-o dacă nu le-ar fi indicat-o lordul Mustor. În penumbra intrării distingea cu greu sursa furiei lui Makril: un morman de bolovani uriași care astupa cu totul trecerea. Masa de piatră era prea grea pentru a fi mișcată din loc de forțele lor reduse. Makril avea dreptate, tunelul era inutil.

— Nu-nțeleg, zise lordul Mustor. Era construit pe cât de bine se putea și nimeni nu-l cunoștea în afară de tata și de mine.

Vaelin intră în tunel și-și trecu palma peste suprafața unui bolovan. O simți netedă într-o parte și neregulată în alta; degetele lui găsiră până și șanțurile lăsate de o daltă.

— Piatra asta a fost tăiată. Ba chiar recent, dacă nu mă-nșel.

— Se pare că marele tău secret a fost trădat, milord, observă Malcius. Dacă, așa cum ai spus, tatăl tău ținea mai mult la fratele tău, este posibil ca el să-i fi împărtășit secretul.

— Și ce facem acum? întrebă plângăreț Mustor. Nu există altă cale de intrare în Cetățuia Înaltă.

— Ar mai fi asediul, replică prințul, dar nu dispunem de timpul, oamenii sau mașinile de război necesare.

Vaelin ieși din tunel.

— Există vreun loc în apropiere de unde să putem privi cetățuia fără a fi observați?

Urcușul fu periculos, pe o cărăruie îngustă și presărată de pietre, dar suiră destul de repede, în ciuda tânguielilor permanente ale lordului Mustor despre bășicile pe care le făcuse la picioare. În cele din urmă, ajunseră la un prag ferit de vânt printr-o stâncă mare.

— Ar fi bine totuși să nu vă ridicați, îi sfătui Mustor. Mă-ndoiesc că vreo santinelă ar avea văzul atât de ascuțit, însă n-ar trebui să riscăm. Se furișă ghemuit până la marginea stâncii și arătă: Uite-o, nu e tocmai arhitectura cea mai elegantă, nu?

Era greu să nu observi Cetățuia Înaltă, ale cărei ziduri se ridicau din munte ca vârful bont al unei sulițe ce străpungea roca. Lordul Mustor avea dreptate în privința lipsei de eleganță a fortăreței. Era lipsită de ornamente, neîmpodobită de statui sau turnulețe; suprafața netedă a zidurilor era întreruptă doar de ambrazurile pentru arcași. Un singur stindard care purta flacăra albă sfântă a zeului cumbraelin flutura pe o lance înaltă pe bastionul de deasupra porții. Unica apropiere de cetățuie era un drum îngust care suia pieptiș din trecătoare. Ei se aflau la același nivel cu coama zidului și Vaelin putea să distingă punctele negre ale santinelelor de pe metereze.

— Vezi, lord Vaelin? zise Mustor. Este inexpugnabilă.

Vaelin mai înaintă puțin și studie baza cetățuii; zidurile netede se înălțau direct din stânca neregulată. *Stâncile n-ar fi o problemă, dar zidul*?

— Cât de înalte spuneai că sunt zidurile, milord?

— Ești sigur c-o poți face?

Gallis trecu colacul de frânghie peste cap, îi aranjă greutatea pe umeri și-și ridică ochii la cetățuia înaltă de deasupra.

— Îmi plac provocările, milord.

Vaelin își alungă îndoielile în adâncul minții și-i întinse un pumnal.

— Fă asta pentru mine și s-ar putea să-mi uit mânia.

— O să mă mulțumesc cu plosca de vin pe care mi-ai făgăduit-o.

Gallis rânji, apoi vârî pumnalul în cizmă și se întoarse către fațada stâncii; mâinile lui explorară granitul în căutarea prizelor și degetele experte pipăiră suprafața neregulată cu precizie intuitivă. După câteva clipe se prinse de piatră și începu să suie, cu trupul mișcându-se lin peste rocă, cu mâinile și picioarele găsindu-și sprijine parcă prin propria lor voință. După ce urcă trei metri, se opri, se uită în jos la Vaelin și surâse larg.

— Mult mai ușor decât casa unui negustor.

Vaelin îl urmări cum trecu de pe stâncă pe zid, micșorându-se pe măsură ce urca, până ce păru o furnicuță care se chinuia pe trunchiul unui copac uriaș. Nu șovăi deloc, nu lunecă deloc. Mulțumit că nu va cădea, Vaelin se întoarse către Frații și soldații ghemuiți în beznă în jurul său. Proveneau din cei mai buni arcași ai lui Nortah și din cercetașii lui Makril, cu totul douăzeci de oameni. Puțini față de numărul celor care-l păzeau pe uzurpator, dar mai mulți ar fi însemnat riscul de a fi descoperiți. Restul regimentului aștepta la începutul drumului lung ce suia spre poarta cetățuii, comandați de Fratele Makril, care avea să atace călare alături de prințul Malcius după deschiderea porții. Caenis avea să urmeze după aceea cu pedeștrii. Vaelin înfruntase obiecții înverșunate față de prezența lui în fruntea atacului împotriva porții; Caenis declarase sec că locul lui era alături de regiment.

— Am fost trimis după uzurpator, replicase Vaelin, și vreau să pun mâna pe el, viu pe cât posibil. În plus, mi-ar surâde posibilitatea de a sta de vorbă cu el. Sunt sigur că are multe lucruri interesante de spus.

— Vrei să zici c-ai de gând să-i pui spada la încercare, rosti Makril. Poveștile lordului te-au pus pe gânduri, este? Vrei să știi dacă-i la fel de bun ca tine.

Acesta să fie oare motivul? se întrebă tânărul. Nu simțea, de fapt, vreo dorință copleșitoare de a se duela cu Tăișul-adevărului, ba chiar era sigur că l-ar fi putut învinge când l-ar fi găsit. Povestea lordului Mustor îi trezise într-adevăr curiozitatea. Uzurpatorul credea că întreprindea lucrarea zeului său, precum cumbraelinul pe care-l privise murind în Martishe. *Ce-i împinge să facă asta? Ce face un om să ucidă pentru zeul lui*? Mai exista însă ceva, și încă de când zărise Cetățuia Înaltă… cântecul sângelui. Fusese slab la început, dar sporise odată cu lăsarea nopții. Nu era tocmai o notă de avertisment, cât mai degrabă un imbold, un impuls spre a descoperi ce-i aștepta înăuntru.

Le făcu semn lui Nortah și Dentos să se apropie și cuvintele lui șoptite născură norișori de aburi în frigul nopții de pe munte.

— Nortah, îți duci oamenii pe metereze. Omori santinelele și acoperi curtea interioară. Dentos, îi duci pe Frați la poartă, o deschizi și o aperi până la sosirea regimentului.

— Și tu? înălță Nortah o sprânceană.

— Eu am treabă în cetățuie. Privi după silueta tot mai micuță a lui Gallis. Spune-le oamenilor tăi să nu țipe dacă vor cădea. Plecații nu-i acceptă pe lași în lumea de Dincolo. Mult noroc, Fraților!

Îl urmă primul pe Gallis, urcând pe frânghie, cu vântul ca un

monstru invizibil și urlător, care amenința să-l desprindă în orice clipă de pe zid. Brațele îi ardeau de efort și palmele îi strângeau funia cu degete amorțite de ger până ajunse la Gallis. Fostul hoț era cocoțat chiar sub buza meterezului, cu vârfurile degetelor încleștate pe muchia din piatră și cu picioarele proptite în zid. Vaelin nu putu decât să se minuneze de forța necesară pentru a păstra poziția aceea atâta vreme. Gallis încuviință dând din cap, când Vaelin ajunse la nivelul ghearei de fier prinse în meterez și salutul „milord“ se pierdu în vânt. Vaelin se prinse cu mâna stângă de gheară și-și flexionă degetele mâinii drepte pentru a le recâștiga mobilitatea. Se întoarse către Gallis și privi întrebător.

— Unul, rosti neauzit hoțul și indică din cap spre meterez. Pare plictisit.

Vaelin se ridică puțin și privi rapid peste zid. Santinela se afla la câțiva metri depărtare, ghemuită în mantie, în adăpostul unei firide micuțe din metereze; deasupra capului său o torță pârâia în vânt, împrăștiind scântei în hăul întunecat. Lancea și arcul santinelei erau rezemate de zid, iar bărbatul își freca palmele energic, răspândind norișori de aburi. Vaelin duse mâna peste umăr ca să tragă spada, inspiră adânc, apoi sări peste zid dintr-o singură mișcare fluidă. Se bazase pe surprindere ca să împiedice santinela să dea alarma și fu mirat că aceasta nici măcar nu reuși să-și ia armele, ci rămase pur și simplu nemișcată, șocată, când tăișul din argintul stelelor îi reteză gâtul. Vaelin așeză ușor trupul pe jos și-i făcu semn lui Gallis să treacă zidul.

— Ia-o! șopti el, după care scoase mantia îmbibată de sânge de pe leș și i-o azvârli cățărătorului. Pune-o pe tine și umblă nițel prin jur. Încearcă să pari cumbraelin. Dacă îți vorbește vreo santinelă, omoar-o.

Gallis se strâmbă văzând sângele care picura din mantie, totuși o puse pe umeri fără să protesteze și-și trase gluga peste cap, astfel încât fața îi rămase ascunsă. Ieși fără grabă din adăpostul micuței firide și porni în lungul meterezelor, frecându-și palmele pe sub mantie și lăsând impresia că era o santinelă plictisită care umbla pe zid într-o noapte friguroasă.

Vaelin se duse la gheară și smuci puternic de funie, o dată, apoi de încă două ori. I se păru că trece o veșnicie până când capul lui Nortah apăru deasupra zidului și chiar mai mult până fu urmat de oamenii săi. Dentos fu ultimul și trecu greu peste meterez, după aceea se așeză încetișor jos; tremurul mâinilor sale nu era cauzat doar de frig, ci și de faptul că nu-i plăcuseră niciodată înălțimile.

Vaelin îi numără și mormăi satisfăcut când văzu că nu căzuse niciunul.

— N-avem timp pentru odihnă, îi șopti el lui Dentos și-l ajută să se ridice. Știți ce-aveți de făcut. Fiți cât mai tăcuți cu putință.

Cele două grupuri se despărțiră pentru a-și îndeplini misiunile: Nortah își conduse arcașii pe metereze spre stânga, cu arcurile înstrunate, iar Dentos își duse Frații în direcția opusă către clădirea corpului de gardă de la poartă. În scurtă vreme se auziră pocnetele seci ale coardelor arcurilor, când oamenii lui Nortah se ocupară de străji. Răsunară și câteva strigăte înăbușite de alarmă, dar din cetățuie nu le răspunse nimeni. Vaelin găsi scara spre curtea interioară și coborî iute treptele. Descrierea făcută de lordul Mustor fusese aproximativă, deoarece nu mai ținea minte exact detaliile, însă fusese clar într-o privință: fratele lui avea să fie în Sala Lordului din mijlocul fortăreței, la care se putea ajunge prin ușa aflată vizavi de poarta principală.

Vaelin se mișcă repede, iar cântecul sângelui era mai răsunător acum, colorat de o nuanță de avertisment: *găsește-l*! Când deschise ușa, dădu peste doi bărbați solizi, ținând capetele apropiate pentru a împărți aceeași lumânare, înconjurați de fum de pipă. Stăteau la o măsuță și aveau între ei o sticlă de băutură pe jumătate goală și o carte deschisă. Primul muri pe când se ridica; spada care-i tăie pieptul reteză prin carne și os într-o ceață argintie. Al doilea izbuti să ducă mâna la pumnalul de la brâu înainte ca Vaelin să-i spintece gâtul. Lovitura nu fusese perfectă și bărbatul mai rămase o clipă în picioare, iar un zbieret se înălță din beregata lui deschisă. Vaelin îi astupă gura cu palma, pentru a-l înăbuși, cu sângele revărsându-se printre degete, și-i înfipse tăișul spadei cu putere în abdomen. Îl ținu în loc pe bărbat în timp ce zvâcnea și privi cum viața îi pălea din ochi.

Își șterse pe vesta lui sângele de pe mână și privi în jur. Se găsea într-o odăiță, din care un pasaj ducea în adâncul cetățuii, iar o scară suia în stânga. Mustor îi spusese că Sala Lordului se afla la parter, așa că înaintă prin pasaj, mergând mai încet acum; fiecare colț umbrit era o potențială amenințare. În scurtă vreme ajunse înaintea unei uși mari din stejar, ușor întredeschisă, conturată de încăperea luminată de făclii dinapoia ei.

Câți soldați sunt cu el? se întrebă tânărul și întinse mâna pentru a împinge ușa. *Asta-i o prostie, ar fi trebuit să-i fi așteptat pe ceilalți…* Însă cântecul sângelui răsuna acum, îndemnându-l să înainteze. *GĂSEȘTE-L!*

Nu existau soldați, doar o sală mare, ai cărei pereți erau ascunși în umbre înapoia celor șase pilaștri din piatră ce susțineau plafonul. Bărbatul aflat pe podiumul din capătul îndepărtat al sălii era înalt și lat în umeri; frumusețea chipului îi era distrusă de cicatricea adâncă de pe

obrazul stâng. Ținea pe genunchi o sabie fără teacă, o armă simplă cu lamă îngustă pe care Vaelin o recunoscu ca fiind renfaelină, întrucât nu avea gardă; cumbraelinii erau arcași renumiți, dar nu se pricepeau foarte bine la forjarea oțelului. Bărbatul nu spuse nimic când Vaelin intră, ci stătu așezat și-l privi atent, cu ochi lipsiți de teamă.

Tânărul rămase locului sub privirea lui; cântecul sângelui își pierduse intensitatea agresivă, diminuându-se la nivelul unui murmur încet, totuși permanent în adâncul minții. *Mă aflu oare unde vrea el să fiu*? se întrebă. *Sau unde trebuie să fiu*? Indiferent care ar fi fost răspunsul, nu vedea niciun motiv pentru preambuluri.

— Hentes Mustor, rosti el înaintând, ești chemat în numele regelui pentru a răspunde la acuzații de trădare și crimă. Predă spada și pregătește-te să fii încătușat!

Hentes Mustor rămase așezat, fără să vorbească ori să ia arma în mână. Abia când parcurse ultimii metri, Vaelin observă lanțul înfășurat în jurul încheieturii mâinii lui stângi, ale cărui verigi negre de fier dispăreau în umbrele dintre pilaștri. Mâna lui Mustor se smuci într-o mișcare iute, iscusită, și lanțul șfichiui ca un bici, ridicând scântei din lespezile pardoselii, când o formă apăru târâtă din întuneric: o siluetă subțire, având căluș în gură și încheieturile mâinilor legate. Femeia căzu în genunchi în fața lui Mustor și Vaelin mai avu timp să-i observe rochia cenușie și cascada de păr negru, după care uzurpatorul își lipi spada de gâtul ei.

— Frate, rosti el cu glas încet, aproape trist, cred că tânăra aceasta îți este cunoscută.

Ochii ei erau scânteietori, temători, imploratori. Strigătele îi erau înăbușite de căluș, dar înțelesul lor era clar din felul în care își clătina disperată capul. Ochii îi fixară pe ai tânărului și el le citi limpede înțelesul. *Nu te sacrifica pentru mine*! Călușul și trecerea anilor nu însemnau nimic. El ar fi recunoscut-o în orice împrejurare. *Sherin*!

CAPITOLUL 6

— Spada ta, Frate, rosti încet Hentes Mustor.

Ar fi trebuit să-i răspundă prin furie disperată și sângeroasă, care să trimită un cuțit pentru aruncat în brațul lui Mustor și să continue cu tăișul spadei spintecându-i adânc grumazul. Ceva însă stăvili furia care-i urca prin piept. Nu era doar prudența, deși bărbatul era iute, mult mai iute decât fusese Gallis cu atâția ani în urmă, ci altceva. Pentru o clipă, Vaelin rămase descumpănit, apoi înțelese: refrenul cântecului sângelui nu se schimbase. Același murmur încet și monoton continua să-i zumzăie în minte, dar lipsit de avertismentele sau neliniștile pe care le cunoștea atât de bine.

Spada sa poposi zăngănind la picioarele lui Mustor și sunetul acela se contopi cu suspinul sugrumat de disperare al lui Sherin.

— Și iată că adevărul cuvântului Său se arată din nou! rosti Mustor pe un ton încărcat de reverență și lovi cu piciorul spada, trimițând-o în penumbre. Ochii nu i se desprinseră de la Vaelin. Și celelalte arme — aruncă-le și pe ele. Încetișor.

Tânărul făcu întocmai, iar cuțitele pentru aruncat și pumnalul din cizmă dispărură, de asemenea, în umbre.

— Acum sunt dezarmat, zise el. Există vreun motiv pentru care să-mi amenințI Sora în felul acesta?

Mustor privi chipul înflăcărat al lui Sherin, parcă abia amintindu-și de prezența femeii.

— Sora ta… El mi-a spus că nu așa te gândești la ea. Este dragostea ta, nu? Cheia prin care îți poate fi descuiată credința.

— Credința mea nu poate fi descuiată, milord. Ți-am dat spada, și asta-i tot.

— Da, încuviință Mustor cu glas sec și sigur pe sine. Așa cum a spus El că vei face.

E nebun? se întrebă Vaelin. Bărbatul era recunoscut ca fanatic, dar asta îl făcea oare și nebun? Își reaminti povestea lui Sentes Mustor despre convertirea fratelui său. *Susținea că-i vorbise Tatăl Lumii…*

— Zeul tău ți-a spus că voi veni aici?

— El nu-i zeul *meu*! El este Tatăl Lumii, care a creat totul și care știe totul în dragostea Lui, până și pe ereticii ca tine. Iar eu sunt binecuvântat cu glasul Lui. El m-a avertizat că vei sosi și că iscusința ta Beznică de a mânui spada mă va ucide, deși în trufia mea de păcătos am tânjit să te înfrunt fără șiretlicul acesta. El m-a călăuzit la Misiunea unde a putut fi

găsită femeia aceasta. Și totul a fost așa cum a prorocit El.

— A prorocit și că tu îți vei ucide tatăl?

— Tatăl meu… Siguranța dispăru din ochii lui Mustor și bărbatul clipi, iar expresia îi deveni ferită. Tatăl meu a rătăcit calea. El a întors spatele iubirii Tatălui Lumii.

— Dar nu ți-a întors și ție spatele. Ți-a dăruit cetățuia aceasta, nu? Ți-a dat scrisori de liberă trecere ca să se asigure că poți ajunge aici în siguranță. Ba ți-a destăinuit până și secretul cel mai de seamă al familiei voastre: tunelul prin munte. A făcut toate astea pentru a se asigura că vei fi în siguranță. O asemenea iubire nu poate fi decât invidiată, dar tu l-ai răsplătit cu un pumnal în inimă.

— El s-a abătut de la legea celor Zece Cărți. Tolerarea dominionului vostru eretic de către el nu putea fi suportată la nesfârșit. N-am avut de ales decât să acționez…

— Ciudat este zeul care te iubește atât de mult, încât te împinge să-ți ucizi propriul tată.

— TACI! urlă Mustor cu un glas care aproape că gemea de durere și o îmbrânci pe Sherin cât colo, înaintând spre Vaelin cu spada în mână. Să taci! Știu bine ce ești. Să nu crezi că El nu mi-a spus. Ești un practician al Beznei. Tu te ferești de iubirea Tatălui. Tu nu știi *nimic*.

Cântecul sângelui nu se schimbă însă, deși lama uzurpatorului se apropie la un lat de palmă de pieptul tânărului.

— Ești pregătit? întrebă Mustor. Ești pregătit să mori, Tăișul-beznei?

Vaelin observă că vârful spadei tremura și văzu ochii injectați și umezi și fălcile încleștate ale cumbraelinului.

— Tu ești pregătit să mă asasinezi?

— Voi face tot ce trebuie să fac.

Glasul îi scrâșnea acum silit printre dinții încleștați. Întregul trup părea să-i vibreze, iar pieptul i se ridica și cobora iute; lui Vaelin i se părea că Mustor ducea o luptă cu propria persoană. Vârful spadei oscila, totuși nu se mișca nici înainte, nici înapoi.

— Iartă-mă, milord, spuse el, dar mă îndoiesc că vei mai asasina pe cineva.

— Încă unul, șopti Mustor. Numai unul, mi-a spus El. Iar apoi, în cele din urmă, mă voi putea odihni. Câmpurile Eterne mi se vor deschide în sfârșit, după ce mi-au fost refuzate până acum.

Dinapoia ușii se auziră primele zgomote de bătălie, glasuri ridicate în alarmă, care fură în curând acoperite de tropăitul potcoavelor din fier, și zăngăniturile ascuțite ale oțelurilor care se încleștau.

— Ce? Mustor păru uimit și ochii i se mișcară întruna între Vaelin și ușă. Ce-i asta? Încerci să-mi abați atenția prin năluciri ale Beznei?

Tânărul clătină din cap.

— Soldații mei cuceresc cetățuia.

— Soldații tăi? Chipul lui căpătă o expresie de profundă confuzie. Dar ai sosit singur. El a spus că vei sosi singur. Spada îi coborî pe lângă trup și se retrase nesigur câțiva pași, cu privirea pierdută, îndepărtată. El a spus că vei sosi singur…

Ucide-l acum! Un glas urlă în mintea lui Vaelin, un glas pe care-l crezuse pierdut în Codrul Martishe, glasul care-i batjocorise întruna pregătirile pentru asasinarea lui Al Hestian. *Poți să ajungi până la el, să-i smulgi spada și să-i frângi gâtul*!

Vocea avea dreptate, Mustor ar fi fost o pradă ușoară. Nebunia sau tulburarea necunoscută care-i începețoșase gândurile lui Mustor îl lăsase fără apărare. Melodia cântecului sângelui rămânea totuși neschimbată… Iar cuvintele lui ridicau multe semne de întrebare.

— Ai fost amăgit, milord, i se adresă încetișor Vaelin. Glasul care îți vorbește în minte te-a înșelat. Am sosit aici cu un regiment de pedeștri și o companie de Frați călări. Și mă-ndoiesc că moartea mea sau orice moarte de fapt îți va asigura un loc în Lumea de Dincolo.

Mustor se clătină și fu gata să cadă pe podea. Încremeni, dar numai pentru o clipă, în care nu se clinti absolut deloc, de parcă ar fi fost sculptat în gheață. Când se mișcă iarăși, deruta profundă care-i afectase trăsăturile dispăruse, înlocuită de chipul unui bărbat aflat în deplina posesie a facultăților sale, cu o sprânceană arcuită în semn de consternare amuzată, însă cu ochi reci de ură. O voce pe care Vaelin o mai auzise vorbi calm și sigur de pe buzele cumbraelinului:

— Continui să mă surprinzi, Frate, dar asta nu sfârșește nimic.

Apoi dispăru și fața lui Mustor redeveni masca de confuzie de mai devreme. Lui Vaelin îi fu clar că Mustor nu avea habar de ceea ce tocmai se petrecuse. *Ceva trăiește în mintea lui*, înțelese tânărul. *Ceva care poate vorbi cu glasul lui. Iar el nu știe*.

— Hentes Mustor, rosti el apăsat, ești chemat în numele regelui pentru a răspunde la acuzații de trădare și crimă. Întinse mâna. Spada ta, milord.

Mustor coborî ochii spre spada din mâna lui, întorcând-o astfel încât lama sclipi în lumina torței.

— Am spălat-o iar și iar. Am ascuțit tăișul pe tocilă ore în șir. Dar tot pot să văd sângele…

— Spada ta, milord, repetă Vaelin și se apropie cu brațul întins.

— Da… zise Mustor slab. Da. Ar fi mai bine dacă ai lua-o…

O răsuci în mână și o întinse către Vaelin.

Se auzi un fâlfâit de aripi de șoim și o pală de aer mângâie obrazul lui Vaelin, care văzu o pâclă de oțel rotitor. Cântecul sângelui urlă, avertizându-l neliniștit, împleticindu-l sub forța sa. Duse instinctiv mâna spre teaca goală din spinare, după care simți o clipă de totală și deznădăjduitoare lipsă de ajutor când Hentes Mustor primi securea drept în piept. Impactul îl dărâmă pe uzurpator și-l lăsă cu brațele rășchirate pe pardoseala sălii.

— L-am ras pe nemernic! exclamă Barkus, avansând din umbră. Frumoasă aruncare, dacă mă bucur până și eu…

Pumnul lui Vaelin îl nimeri în falcă și-l trânti pe jos.

— Tocmai se preda! Furia clocoti prin el, alimentată de cântecul sângelui care-i furnica palmele în căutarea armelor. Tocmai mi se preda, dobitoc cretin ce ești!

— Am crezut… Barkus tuși și scuipă sânge amestecat cu salivă. Am crezut că era gata să te-omoare… Avea o spadă și tu n-aveai… Am văzut-o pe Soră zăcând acolo. N-am știut.

Părea mai degrabă stupefiat decât mânios.

Adevărul teribil și incontestabil al faptului că dorise să-l ucidă pe Barkus în clipa aceea îl șocă în asemenea măsură pe Vaelin, încât îi spulberă furia. Se aplecă și-i întinse mâna.

— Haide sus.

Barkus îl privi în tăcere pentru o clipă; pe falcă i se umfla deja o pată roșie.

— Să știi că m-a durut, nu glumă.

— Îmi pare rău.

Barkus se prinse de mâna lui și se ridică. Vaelin se uită la trupul lui Mustor și la băltoaca întunecată care se lățea acum sub el.

— Vezi de Sora noastră, i se adresă lui Barkus înaintând către corpul în care era înfiptă securea oribilă a Fratelui său.

De aceea n-am putut s-o ating? Oare cântecul știa că va fi folosită pentru asta?

Sperase că în pieptul lui Mustor ar mai fi putut dăinui vreo rămășiță de viață, atâta răsuflare cât să-i transmită un răspuns referitor la misterul zeului său ucigaș și mincinos. Însă în ochii cumbraelinului nu mai exista lumină, iar trăsăturile îi erau destinse și nemișcate. Securea lui Barkus își făcuse desăvârșit treaba.

Îngenunche lângă el și-și aminti vorbele rostite ca în delir: *Câmpurile Eterne mi se vor deschide în sfârșit, după ce mi-au fost refuzate*

până acum. Își lăsă palma pe pieptul lui Mustor și recită în șoaptă:

— Ce este moartea? Moartea nu-i decât o poartă spre Lumea de Dincolo. Este atât sfârșit, cât și început. Teme-te de ea și primește-o cu brațele deschise.

— Nu cred că-s cuvintele cele mai potrivite.

Sentes Mustor, Lord necontestat al Fiefului Cumbrael, privea trupul fratelui său cu un amestec de mânie și neplăcere. Ținea în mână o spadă imaculată, iar pieptul îi gâfâia de efortul neobișnuit. Vaelin fu impresionat că ajunsese aici atât de iute, aparent fără să se implice în bătălie.

— Cred că ar fi dorit Rugăciunea Plecării din Cartea a Zecea, continuă lordul Mustor. Cuvintele Tatălui Lumii…

— Un zeu este o minciună, cită aspru Vaelin. Se ridică și schiță o plecăciune scurtă înaintea Lordului Fiefului. Cred că fratele tău știa asta.

— Câte sunt?

— Optzeci și nouă cu totul, arătă Caenis din bărbie către leșurile întinse în curtea interioară de dedesubt. Nimeni n-a cerut și nimeni n-a primit îndurare. La fel ca în Martishe. Se întoarse spre Vaelin cu chipul încruntat. Noi am pierdut nouă oameni. Alți zece au fost răniți. Sora Gilma se ocupă de ei.

— Impresionant, comentă Malcius. Își strânsese bine în jurul corpului mantia tivită cu blană și părul roșu îi flutura în vântul rece care mătura meterezele. Să ai pierderi așa mici și să omori așa mulți oameni.

— Prinși între ciocanele noastre de luptă și arcașii fratelui Nortah de pe ziduri… Caenis strânse din umeri. N-au avut multe șanse, Alteță.

— Lordul Fiefului are vreo dispoziție cu privire la cumbraelinii morți? îl întrebă Vaelin pe prinț.

După încheierea bătăliei, Mustor dispăruse, ocupându-se probabil cu inspectarea amănunțită a beciului cu vinuri din cetățuie.

— Să-i ardem ori să-i azvârlim de pe ziduri. Mă-ndoiesc că-i îndeajuns de treaz ca să-i pese.

În dimineața aceasta glasul prințului era tăios. Vaelin știa că el fusese în fruntea șarjei prin poartă, urmat îndeaproape de Alucius Al Hestian. Cei douăzeci de discipoli ai uzurpatorului apăraseră energic, totuși pentru scurt timp, curtea interioară, iar Alucius căzuse de pe cal și dispăruse în învălmășeală. După bătălie, fusese scos de sub un morman de trupuri, viu, dar lipsit de cunoștință, cu spada lui scurtă murdară de sânge închegat și cu un cucui uriaș la cap. Se găsea acum sub îngrijirea Surorii Gilma, însă tot nu-și revenise.

Fă-l să se joace cu o sabie pentru zece zile și minte-l că-i un războinic, gândi înnegurat Vaelin. *Ar fi fost mai bine dacă l-aș fi legat fedeleș de șaua calului din prima zi și l-aș fi trimis înapoi la cetate*. Își alungă sentimentul acela de vinovăție și se întoarse către Caenis.

— Știi ceva despre felul cum își tratează cumbraelinii morții?

— De obicei, îi îngroapă. Păcătoșii sunt dezmembrați și abandonați să putrezească.

— Mi se pare cinstit, mormăi Malcius.

— Strânge niște oameni, îi porunci Vaelin lui Caenis, duceți-i în căruță la poalele muntelui și îngropați-i. Pe hartă este însemnat un sat la opt kilometri de trecătoare spre miazăzi. Trimite un călăreț după preotul local. El poate rosti cuvintele potrivite.

Caenis aruncă o uitătură nesigură către prinț.

— Și pe uzurpator?

— Da.

— Oamenilor nu le va plăcea…

— Nu dau niciun vânt de câine pe ce le place oamenilor! Vaelin se înflăcără și-și înfrână iritarea despre care știa că se datora vinovăției față de Alucius. Cere voluntari, oftă el spre Caenis. Rație dublă de rom și un argint pentru primii douăzeci care se oferă. Făcu o plecăciune înaintea prințului. Cu permisiunea voastră, Alteță, am treburi urgente…

— Să înțeleg că ți-ai trimis călăreții cei mai buni? întrebă Malcius.

— Frații Nortah și Dentos. Dacă nu se va întâmpla nimic neprevăzut, ordinul regelui va ajunge în două zile la Lordul Bătăliilor.

— Prea bine atunci. Nu mi-ar fi plăcut deloc ca toate astea să fi fost în zadar.

Vaelin se gândi la chipul senin al lui Alucius, îmbujorat după altă oră de stângăcii în care încercase să învețe mânuirea spadei.

— Nici mie, Alteță.

Pielea îi era palidă și umedă la atingere, iar părul negru i se lipise de scalpul ud de transpirație. Ridicarea și coborârea regulate, netulburate ale pieptului nu diminuau cu nimic vinovăția lui Vaelin.

— În curând își va reveni pe deplin. Sherin puse palma pe fruntea băiatului. Febra i-a scăzut iute, cucuiul i s-a micșorat deja și… privește.

Arătă spre ochii închiși ai lui Alucius, iarVaelin văzu că globii oculari se mișcau pe sub pleoape.

— Ce-nseamnă asta?

— Visează, așadar creierul nu i-a fost probabil vătămat. Se va deștepta peste câteva ore și se va simți destul de rău, dar își va recăpăta

cunoștința. Îl privi în ochi și surâse cald și vesel. Mă bucur să te revăd, Vaelin!

— Și eu mă bucur să te revăd, Soră!

— Se pare că ești blestemat să-mi fii salvator.

— Dacă n-aș fi fost eu, tu n-ai fi fost defel în pericol.

Privi în jurul sălii de mese pe care Sora Gilma o transformase temporar în spital. Ea era lângă șemineu și râdea voios la Janril Norin, fostul ucenic de menestrel, căruia îi cosea o rană la braț, în timp ce bărbatul o delecta cu una dintre isprăvile lui mai deșucheate.

— Putem sta de vorbă? o întrebă Vaelin pe Sherin. Vreau să aflu mai multe despre perioada captivității tale.

Zâmbetul ei păli puțin, dar încuviință dând din cap.

— Sigur că da.

Tânărul o conduse spre metereze, departe de orice urechi curioase. În curtea de dedesubt, soldații încărcau cumbraelinii morți în cotigi, schimbând glume silite, totuși pline de viață, printre petele de sânge închegat și membrele ce începeau să înțepenească. Din pasul împleticit al unora, bănui că fratele Caenis distribuise o parte din rațiile de rom.

— Îi îngropați? întrebă Sherin.

Vaelin fu surprins de lipsa de șoc sau dezgust din vocea ei, dar viața ca tămăduitor o obișnuise neîndoios cu vederea morții.

— Așa pare potrivit.

— Mă îndoiesc că până și propriul popor ar fi făcut-o. Au păcătuit împotriva zeului lor, nu?

— Ei nu credeau așa. Tânărul înălță din umeri. De altfel, n-am făcut asta neapărat pentru ei. Veștile despre cele întâmplate aici se vor răspândi prin tot Fieful. Mulți cumbraelini fanatici se vor grăbi să spună c-a fost un masacru. Dacă se va afla că am dovedit respect față de obiceiurile lor privind morții, s-ar putea ca ura ce se dorește ațâțată să fie domolită.

— Vorbești aproape ca un Aspect.

Surâsul ei era luminos și deschis, răscolindu-i o durere veche și familiară din piept. Sherin era diferită; fata severă și reținută pe care o cunoscuse cu aproape cinci ani în urmă se transformase într-o tânără sigură pe sine. Totuși, esența ei se păstrase; o văzuse din felul cum pusese palma pe fruntea lui Alucius și din implorările disperate dinapoia călușului, când crezuse că Vaelin își va da viața pentru ea. Compasiunea ardea ca o flacără în Soră.

— Se pare că noi suntem mereu în colțuri diferite ale Tărâmului, urmă Sherin. Anul trecut am avut norocul de a o cunoaște pe prințesa Lyrna. Mi-a spus că sunteți prieteni și am rugat-o să-ți transmită salutările

mele.

Prieteni. Femeia aceea minte așa cum alții respiră.

— Da, mi le-a transmis.

Era clar că ea nu știa; Aspectul Elera nu-i spusese niciodată motivul pentru care ei doi erau mereu atât de îndepărtați. Brusc, decise ca ea să nu afle niciodată.

— Mustor te-a rănit? întrebă el. Te-a...?

— Doar câteva vânătăi, când am fost capturată. Îi arătă urmele de cătușe de pe încheieturi. În rest sunt nevătămată.

— Când te-a capturat?

— Acum șapte-opt săptămâni. Poate chiar mai mult. Am pierdut noțiunea timpului între zidurile acestei fortărețe. Fusesem rechemată la Casa Ordinului din Warnsclave și așteptam să-mi iau postul cel nou în primire, când Aspectul Elera m-a pus să cercetez leacuri noi. Este o sarcină incredibil de plictisitoare! Pisezi la nesfârșit plante uscate și amesteci preparate, iar majoritatea au un miros oribil. M-am și plâns de altfel Aspectului, dar mi-a spus că trebuia să dobândesc o înțelegere mai largă asupra funcționării Ordinului. În tot cazul am fost cu adevărat fericită când un mesager a sosit de la fosta mea Misiune cu vestea unei epidemii de Mâna Roșie. Eu lucrasem la un preparat care poate oferi speranța unui tratament sau, cel puțin, a reducerii simptomelor. Așa că maestrul local trimisese după mine.

Mâna Roșie... Plaga care bântuise prin cele patru Fiefuri înainte ca regele să fi unificat Tărâmul, răpind mii de vieți în cei doi ani de infern ai domniei ei. Nicio familie nu scăpase neatinsă și nicio altă boală nu era mai temută. Totuși, Mâna Roșie nu mai fusese văzută de aproape cincizeci de ani în Tărâm.

— A fost o cursă, rosti Vaelin.

Ea încuviință dând din cap.

— M-am dus singură, temându-mă ca boala să nu se fi extins, dar n-am găsit niciun bolnav, ci doar morți. Misiunea era tăcută și am crezut-o pustie. Înăuntru nu erau decât leșuri, însă pe care nu le omorâse Mâna Roșie; fuseseră spintecați și sfârtecați până și bolnavii din paturi. Discipolii lui Mustor pândiseră și nu cruțaseră pe nimeni. Am încercat să fug, dar m-au prins, bineînțeles. Am fost încătușată și adusă aici.

— Îmi pare rău.

— Tu n-ai nicio vină în toate astea. M-ar durea să cred că ai gândit așa.

Ochii lor se întâlniră din nou și durerea din pieptul tânărului zvâcni iarăși.

— Mustor ți-a spus ceva? Vreun motiv care i-ar putea explica faptele?

— El mi-a vizitat aproape zilnic celula. La început a părut îngrijorat de situația mea, s-a asigurat că am suficientă hrană și apă, ba chiar mi-a adus cărți și pergament când i-am cerut. Dar întotdeauna vorbea de parcă ar fi fost posedat și cuvintele aveau rareori înțeles. Bolborosea întruna despre zeul lui și cita pasaje din cele zece Cărți pe care cumbraelinii le cinstesc atât de mult. La început am crezut că voia să mă convertească, însă apoi mi-am dat seama că, de fapt, nu vorbea cu mine și nici nu-i păsa de opiniile mele. Simțea pur și simplu nevoia de a rosti cuvinte pe care nu le putea rosti înaintea discipolilor lui.

— Ce cuvinte?

— Cuvinte de îndoială. Hentes Mustor se îndoia de zeul lui. Nu de existența lui, ci de motivele și de intențiile lui. Pe atunci nu știam că-și ucisese tatăl, se pare că la cererea zeului aceluia. Poate că vinovăția îl făcuse să-și piardă mințile. I-am și spus asta. I-am spus că, dacă credea că mă putea folosi pentru a te ucide pe tine, atunci era cu adevărat nebun. I-am spus că tu îl vei ucide într-o clipită. Se pare că m-am înșelat. Îi cercetă chipul cu luare-aminte. Era *cu adevărat* nebun, Vaelin? Nebunia îl împinsese să acționeze? Sau era… altceva? Am impresia că tu știi mai multe decât afirmi.

Vaelin ar fi vrut să-i fi spus; imboldul acela îl ardea în piept, nevoia de a împărtăși totul cu cineva. Lupul din Urlish și din Martishe, întâlnirea cu Nersus Sil Nin, „cel care așteaptă“, și vocea… aceeași voce pe care o auzise de pe buzele a doi bărbați morți. Totuși, ceva îl opri. De data aceasta nu era cântecul sângelui, ci altceva mult mai lesne de înțeles. *O astfel de cunoaștere este periculoasă. Și ea a trecut prin destule pericole din cauza mea.*

— Nu sunt decât un Frate cu o spadă, îi răspunse el. Pe măsură ce trec anii, îmi dau seama că știu foarte puține.

— Ai știut destule ca să-mi salvezi viața. Ai știut că Mustor nu mai vrea să ucidă. Fusesem absolut convinsă că-l vei ucide când vei vedea că m-a luat prizonieră… Am fost tare mândră de tine, mândră că n-ai făcut-o. Nebun sau nu, ucigaș sau nu, n-am putut simți răutate în el. Doar durere și vinovăție.

De jos se auzi gălăgie. Vaelin coborî privirea și-l zări pe Lordul Mustor al Fiefului ocărându-l pe Caenis; din sticla pe care o ținea în mână, vinul gâlgâia pe caldarâmul curții interioare. Lordul era răvășit, nebărbierit și, judecând după vorbele lui împleticite, considerabil mai beat decât de obicei.

— Lasă-i să putrezească! M-auzi? În Cumbrael nu-i îngropăm pe păcătoși, nu, nu! Le retezăm capetele și-i dăm pradă ciori…

Călcă pe o pată de sânge încă lunecoasă, se dezechilibră și căzu, împroșcându-se cu vin. Sudui extravagant și-l pocni peste mâini pe Caenis care se grăbise să-l ajute să se ridice.

— Am zis să-i lași pe păcătoși să putrezească! Asta-i cetatea mea. Prinț Malcius? Lord Vaelin? Asta-i cetatea mea!

— Cine-i bărbatul acesta? întrebă Sherin. Pare… tulburat.

— Lordul legitim al Fiefului cumbraelinilor, așa să-i ajute Credința! Tânărul îi zâmbi în semn de scuză. Trebuie să plec. Regimentul meu va rămâne aici, așteptând ordine de la rege. Îi voi cere Fratelui-comandant Makril să-ți asigure o escortă care să te conducă înapoi la Ordin.

— Aș prefera să mai rămân și eu o vreme. Cred că Sora Gilma se va bucura de ajutor. În plus, noi abia dacă am apucat să facem schimb de noutăți. Am multe de împărtășit.

Același zâmbet sincer, aceeași durere în pieptul lui. *Trimite-o de-aici*, îi ordonă vocea lui interioară. *Dacă o ții aici, va rezulta numai durere*.

— Lord Vaelin! Strigătul Lordului Fiefului îi atrase iarăși atenția asupra curții interioare. Unde ești? Oprește-i pe oamenii aceștia!

— Și eu am multe de împărtășit, rosti tânărul, apoi se întoarse.

La început, Lordul Mustor se înfurie pe refuzul lui Vaelin de a opri îngroparea trupurilor, reafirmându-și sonor stăpânirea asupra cetățuii și primatul autorității pe pământurile sale. Când tânărul răspunse simplu că el era un slujitor al Credinței și, ca atare, nu era legat de poruncile Lorzilor Fiefurilor, dispoziția lui Mustor se schimbase într-o îmbufnare încruntată. După ce apelurile pe care le adresase prințului Malcius se aleseseră doar cu o privire rece de dezaprobare, el plecase în odăile răposatului său frate, unde depozitase o parte importantă din rezerva de vinuri a beciurilor cetățuii.

Rămaseră în Cetățuia Înaltă alte opt zile, așteptând nerăbdători vestea terminării războiului. Vaelin le găsi ocupație oamenilor prin antrenamente constante și patrulări prin munți. Mormăiturile se reduseseră și moralul soldaților era ridicat, amplificat de victoria obținută și de prăzile din cetățuie și de la morți, care, deși sărăcăcioase, satisfăcuseră dorința cazonă esențială de jefuire.

— Dă-le victorii, aur în buzunare și câte o femeie la răstimpuri, îi spuse Krelnik lui Vaelin într-o seară, și te vor urma până la capătul lumii.

Așa cum făgăduise Sora Sherin, Alucius Al Hestian se trezise în ziua a treia și trecuse probele de bază care arătaseră că nu suferise nicio

afecțiune permanentă a creierului, deși nu-și putea aminti nimic din bătălie și nici felul cum fusese rănit.

— Așadar, este mort? îl întrebă el pe Vaelin. Se aflau în curtea interioară și priveau instrucția de seară a soldaților. La uzurpator mă refer…

— Da.

— Crezi că el i-a dat Săgeții Negre scrisorile de liberă trecere?

— Nu-mi pot da seama cum altfel să fi putut ajunge în mâinile lui. Se pare că bătrânul Lord al Fiefului s-a străduit din răsputeri să-și protejeze fiul.

Alucius își strânse mantia mai mult în jurul umerilor și ochii lui adânciți în găvane îl făcură să pară ca un moș ascuns îndărătul măștii unui flăcău.

— Atâta sânge vărsat pentru două scrisori, clătină el din cap. Linden ar fi plâns dacă ar fi văzut asta. Strecură mâna sub mantie și desprinse de la brâu sabia scurtă pe care o primise de la Vaelin. Poftim, rosti el întinzându-i mânerul. Nu mai am nevoie de ea.

— Păstreaz-o. Este un cadou de la mine. Trebuie să ai un suvenir din perioada cât ai fost soldat.

— Nu pot. Regele ți-a dăruit-o ție…

— Iar acum eu ți-o dăruiesc ție.

— Nu pot… N-ar trebui oferită unuia ca mine.

Văzând felul cum strângea mânerul și tremurul degetelor sale, Vaelin își reaminti pelicula sângerie care-i acoperise tăișul când îl scoseseră de sub maldărul de cadavre de lângă poartă. *Chipul bătăliei este cel mai hâd când îl vezi prima dată*.

— Cui altuia mai bun s-o fi dat? întrebă el punând mâna pe spadă doar pentru a o împinge cu blândețe. Așaz-o pe perete când ajungi acasă. Las-o acolo. Eu n-o mai iau.

Băiatul păru gata să mai spună ceva, dar se abținu și strecură spada înapoi la brâu.

— Cum dorești, milord.

— Vei scrie despre cele întâmplate? Merită un poem, nu crezi?

— Sunt convins că merită o sută, dar mă-ndoiesc că voi scrie măcar unul dintre ele. După ce mi-am recăpătat cunoștința, cuvintele nu par să-mi mai vină în minte ca până acum. Am încercat, am luat pana și pergamentul, însă n-am inspirație.

— Durează o vreme până ce un om rănit redevine ce a fost înainte. Odihnește-te și hrănește-te bine. Sunt convins că talentul îți va reveni.

— Așa sper și eu, surâse slab băiatul. Poate că-i voi scrie Lyrnei.

Sunt sigur că pentru ea pot găsi niște cuvinte.

Vaelin, care avea o mulțime de cuvinte personale pentru prințesă, încuviință și-și îndreptă atenția spre instrucție, descărcându-și furia bruscă asupra unui bărbat care ținuse ciocanul de luptă prea sus în formația defensivă.

— Mai jos, idiotule! Cum poți să spinteci un cal dacă stai cu arma-n văzduh? Sergent, o oră suplimentară de instrucție pentru omul ăsta!

Toate serile erau petrecute în tovărășia lui Sherin. Stăteau împreună în Sala Lordului și-și povesteau întâmplările prin care trecuseră în ultimii ani. Vaelin descoperi că Sora călătorise mult mai mult decât el, vizitând Misiuni ale celui de-al Cincilea Ordin din toate cele patru Fiefuri ale Tărâmului, ba fusese chiar și cu o corabie până la enclava din Ținuturile de Miazănoapte, unde Lordul Turnului Vanos Al Myrna conducea în numele regelui.

— Un loc plin de viață, în ciuda gerului, spuse fata. Și cămin pentru multe neamuri diferite. Majoritatea țăranilor sunt, de fapt, exilați din sudul Imperiului alpiran. Oameni înalți și frumoși, cu pielea neagră. Se pare că ei și-au înfuriat împăratul și de aceea au fost siliți să fugă pe corăbii pentru a scăpa de exterminare și au ajuns cu cincizeci de ani în urmă în Ținuturile de Miazănoapte. Majoritatea Gărzii Lordului Turnului este formată din exilați, care au o reputație cumplită.

— I-am întâlnit o dată pe Lordul Turnului și pe fiica lui. Nu cred că ea m-a plăcut prea mult.

— Faimoasa odraslă lonakă? Era absentă când am fost eu acolo, plecată în codri cu seordahii. Ei par s-o stimeze foarte mult, la fel și pe tatăl ei. Este ceva legat de marea bătălie împotriva Hoardei de Gheață.

Vaelin îi povesti despre lunile pe care le petrecuse în Martishe și-i împărtăși amintirea dureroasă a morții lui Al Hestian, simțindu-se laș și mincinos pentru că trecu sub tăcere planul lui ucigaș.

— A fost un act de milostenie, îi zise ea prinzându-i mâna și zărindu-i vinovăția de pe chip. Ar fi fost împotriva Credinței să-l fi lăsat să sufere.

— Am făcut multe în numele Credinței.

Tânărul își privi pielea acoperită de cicatrice a mâinii, alături de netezimea albă a mâinii fetei. *Mâini de ucigaș și mâini de tămăduitor. Pe Credință, de ce mi se pare ea atât de fierbinte*?

— Tot ce putem face noi, rosti Sherin, este să ne întrebăm dacă am săvârșit fapte rele în numele Credinței. Tu ai făcut rele, Vaelin?

— Am ucis oameni pe care nu-i cunoșteam. Unii au fost criminali, alții asasini, simple lepădături. Dar unii, ca fanaticii amăgiți care au locuit

aici, au fost oameni care aveau pur și simplu altă credință. Oameni care mi-ar fi putut fi prieteni dacă ne-am fi întâlnit în alt timp sau loc.

— Cei care au locuit aici au fost ucigași. Ei au măcelărit o întreagă Misiune a Ordinului meu doar pentru a mă captura. Tu ai putea face vreodată același lucru?

Nu înțelege, își dădu Vaelin seama. *Nu vede ucigașul din mine*.

— Nu, răspunse el și, dintr-un motiv necunoscut, se simți iarăși ca un mincinos. Nu, n-aș putea.

Pe măsură ce zilele trecură, Vaelin începu să se legene în visul că regele și Ordinul le-ar fi putut îngădui să rămână aici — o garnizoană permanentă în ținuturile cumbraeline. El ar fi fost stăpânul cetățuii, o amintire vie a prețului rebeliunii pentru orice fanatici cumbraelini. Sherin ar fi putut înființa o Misiune care să se ocupe de bolnavii din locurile acestea aspre și îndepărtate și ei ar fi putut sluji Credința și Tărâmul în izolare fericită, vreme de mulți ani. Deși recunoștea imposibilitatea visului, acesta îi dăinuia în minte, o speranță luminoasă și ispititoare, care sporea cu fiecare imagine înșelătoare. Caenis s-ar fi ocupat de biblioteca din cetățuie și ar fi înființat o școală pentru copiii din zonă, învățându-i literele și adevărul Credinței. Barkus ar fi avut în grijă fierăria, Nortah grajdurile, iar Dentos ar fi devenit Vânător-șef. El i-ar fi adus pe Scrijelit și pe Frentis din Casa Ordinului pentru a li se alătura. Știa că era o himeră, o minciună pe care și-o spunea după fiecare seară petrecută în tovărășia lui Sherin. Pentru că nu dorea să se termine, pentru că voia ca tihna pe care o simțea în prezența ei să dureze cât de mult s-ar fi putut. Începu chiar să compună în minte o propunere oficială adresată Aspectului Arlyn, pe care o reformulă și o șlefui, totuși amână întruna momentul când i-ar fi cerut lui Caenis s-o scrie pentru el. Rostirea cu glas tare i-ar fi dezvăluit absurditatea, așa că preferă visul.

Dimensiunea amăgirii sale deveni limpede în dimineața celei de-a noua zile. Vaelin se deșteptase devreme, inspectase sumar straja porții și făcea un tur al santinelelor de pe metereze înainte de a-și lua micul dejun. Santinelele erau înfrigurate, însă destul de voioase, ceea ce-l făcuse să suspecteze că recurseseră la o dușcă sau două din Prietenul Fratelui în timpul serviciului. Se opri o clipă înainte să coboare în curtea interioară și privi măreția mohorâtă a peisajului. *Un loc neprietenos în care să slujești pentru tot restul vieții. Dar liniștit, binecuvântat de liniște*.

Mulți ani după aceea avea să-și reamintească limpede strălucirea soarelui dimineții care scânteia albastru-argintiu pe zăpada proaspăt ninsă ce acoperea vârfurile munților din jur, seninul clar al cerului și

vântul tăios care-i biciuia fața. N-avea să uite niciodată… momentul dinainte ca totul să se schimbe.

Tocmai se pregătea să se întoarcă și să coboare, când privirea îi fu atrasă de drumul lung și îngust care suia din vale; pe drumul acela un călăreț galopa spre cetățuie. Chiar și de la depărtare putea zări norișorul strălucitor de aburi al răsuflării calului, care se străduia să urce panta abruptă. *Dentos*, înțelese el când călărețul se apropie. *Dentos fără Nortah*.

Chipul lui Dentos era cenușiu de oboseală când descălecă în curtea interioară; o vânătaie îi acoperea un obraz.

— Frate, îl salută el pe Vaelin cu glas încărcat de tristețe și oboseală, trebuie să-ți vorbesc.

Se clătină puțin și Vaelin întinse brațul ca să-l susțină.

— Ce este? întrebă el. Unde-i Nortah?

Dentos îi surâse fără veselie.

— Cred că la mulți kilometri depărtare. Chipul i se înnegură și coborî ochii, parcă temându-se să-i întâlnească pe ai lui Vaelin. Fratele nostru a-ncercat să-l ucidă pe Lordul Bătăliilor. Este un fugar, urmărit de jumătate din Straja Tărâmului.

— S-a dat o bătălie, povesti Dentos ținând în palme un pahar cu lapte cald stropit cu rachiu. Stătea lângă focul din sala de mese; Vaelin îi chemase și pe Barkus, și pe Caenis să-i audă povestea, precum și pe prințul Malcius și pe Sora Sherin, care-i aplicase un balsam pe vânătaie. Cumbraelinii strânseseră vreo cinci mii de oameni pentru a da piept cu Straja Tărâmului la Vadul Apei-verzi. Nu erau mulți pentru a se opune unui dușman atât de numeros, dar bănuiesc că încercau să câștige timp pentru întărirea apărărilor cetății lor. Ar fi putut doborî mulți inamici când au trecut râul, totuși Lordul Bătăliilor era prea iscusit pentru ei. Și-a adunat toată cavaleria pe malul de miazăzi pentru a le atrage atenția și a trimis jumătate din pedestrime să traverseze râul printr-un loc mai adânc din aval la prima oră a dimineții. A pierdut cincizeci de oameni din cauza curentului iute, însă ceilalți au trecut. Le-au căzut cumbraelinilor din flancul stâng, pe când abia scoteau săgețile. Când eu și Nortah am ajuns acolo, totul se terminase, locul arăta ca un abator și râul era însângerat.

Dentos se opri să soarbă niște lapte, cu chipul mai înnegurat decât îl văzuse Vaelin vreodată.

— Au capturat câteva sute de prizonieri, urmă el. L-am găsit pe Lordul Bătăliilor citindu-le sentința de condamnare la moarte. Nu cred c-a fost încântat să audă vestea pe care i-am adus-o.

— I-ați dat ordinul semnat de rege? întrebă Malcius.

— Da, Alteță. El a privit sigiliul, apoi ne-a chemat în cortul lui. După ce l-a citit, a vrut să știe dacă văzuserăm noi înșine trupul uzurpatorului, dacă moartea lui era sigură și așa mai departe. Nortah l-a asigurat în această privință, dar Lordul Bătăliilor l-a întrerupt. „Cuvintele fiului unui trădător nu-nseamnă pentru mine mai mult decât o baligă de porc“, i-a zis.

— Și Nortah a vrut să-l ucidă pentru asta? întrebă Barkus.

Dentos clătină din cap.

— Nortah s-a înfuriat, desigur, și arăta de parcă ar fi fost gata să-l omoare pe ticălos chiar acolo, dar n-a făcut-o. A scrâșnit din dinți și a replicat: „Eu nu sunt fiul nimănui, milord. Ați primit porunca regelui că războiul acesta s-a terminat. Vă veți supune ei?“

Dentos amuți și privi în depărtare.

— Frate, îl îndemnă Caenis, ce s-a-ntâmplat?

— Lordul Bătăliilor a spus că nu avea nevoie de sfaturi despre cum să-l slujească pe rege. Înainte de a porni cu Straja Tărâmului spre casă, trebuia să aplice justiția asupra celor care ridicaseră arma împotriva Coroanei.

— Adică avea să continue executarea prizonierilor, spuse Vaelin.

Și-l reaminti pe Nortah după întoarcerea din Martishe, disperarea obosită din ochii lui când bea ca să-și amorțească durerea din inimă. *Le vom aduce Credința tuturor Tăgăduitorilor nenorociți*.

— Da, oftă Dentos. Nortah i-a spus că nu putea. I-a spus că însemna să încalce porunca regelui. Lordul Bătăliilor a hohotit și a răspuns că mesajul regelui nu conținea nicio dispoziție în privința lepădăturilor Tăgăduitoare care fuseseră capturate. I-a zis lui Nortah s-o șteargă, fiindcă altfel îl va trimite în Lumea de Dincolo lângă tatăl lui trădător, indiferent dacă era sau nu un Frate.

Vaelin închise ochii și se sili să întrebe:

— Cât de rău a fost rănit Lordul Bătăliilor?

— Păi, răspunse Dentos, de-acum încolo va trebui să se șteargă la fund cu mâna stângă.

— Pe Credință! icni Caenis.

— Ce rahat! zise Barkus.

— De ce nu l-a omorât? întrebă Vaelin.

— Fiindcă l-am oprit eu, răspunse Dentos. Am izbutit să-i stăpânesc următoarea lovitură. L-am implorat, l-am rugat să-și predea spada. Nu cred nici măcar că m-a auzit. Nortah era cu mințile pierdute, am putut s-o văd în ochii lui, ca un câine turbat, disperat s-ajungă la Lordul Bătăliilor. Nemernicul era în genunchi și se holba la ciotul care-i fusese mâna, se

uita la sângele care țâșnea. Eu și Nortah ne-am bătut. Își frecă inconștient vânătaia de pe obraz. Eu am pierdut. Norocul Lordului Bătăliilor a fost că gărzile lui au intrat atrase de gălăgia aceea. Nortah a ucis doi și i-a rănit pe ceilalți. Mai mulți au sosit în fuga mare. A mai ucis doi și a alergat la calul lui. A izbutit să treacă prin toată tabăra Străjii Tărâmului; la urma urmelor, cine ar fi crezut că un Frate tocmai retezase mâna Lordului Bătăliilor? În zăpăceala care a urmat, am reușit să scap. M-am gândit că n-o să fiu foarte popular, când se vor liniști lucrurile, așa că am petrecut o zi ascuns în pădure, apoi am pornit către cetățuie. Pe drum am auzit zvonuri despre Fratele nebun, pe urmele căruia pornise jumătate din Straja Tărâmului. Se spunea că ultima dată fusese văzut mergând spre apus.

— Ceea ce-nseamnă că, de fapt, ar putea merge absolut oriunde, comentă Barkus. Nu-l vor prinde niciodată.

— N-a fost un lucru bun, Frate, vorbi grav Malcius către Vaelin. Ordinul asigură protecție tuturor Fraților săi, dar asta… Clătină din cap. Regele nu va putea face altceva decât să-l condamne la moarte.

— Atunci să sperăm că Fratele nostru își va găsi drumul iute către ținuturi mai sigure, rosti Caenis. Este probabil cel mai bun călăreț din Ordin și foarte iscusit în sălbăticie. Va fi greu ca Straja Tărâmului să-l prindă…

— Nu va fi prins de Straja Tărâmului, zise Vaelin.

Se duse la masa pe care se afla spada lui și o puse pe spinare, strânse curelele, după care își trase mantia peste umeri. Simțea cum îl urmăresc ochii lui Sherin, totuși îi era imposibil să privească spre ea.

— Frate Caenis, rosti el, preia comanda regimentului. Vei trimite un mesager la Aspectul Arlyn, informându-l că am pornit în căutarea Fratelui Nortah, pentru a-l aduce înaintea justiției. Regimentul va aștepta aici ordinele regelui.

— Te duci după el? Barkus părea stupefiat. L-ai auzit pe prinț. Dacă-l aduci înapoi, va fi spânzurat. Este Fratele nostru…

— Este un fugar în fața justiției regelui și o rușine pentru Ordin. Și mă-ndoiesc că-mi va acorda șansa de a-l aduce înapoi.

Se sili să o privească pe Sherin, căutând cuvinte de rămas-bun, dar nu găsi niciunul. Ochii ei străluceau și tânărul își dădu seama că era gata să izbucnească în lacrimi. *Îmi pare rău*, ar fi dorit să-i spună, însă nu putu, fiindcă îl apăsa prea tare povara a ceea ce trebuia să facă.

— Oricum, întrebă Barkus, de ce crezi că tu l-ai putea găsi? Este de departe un călăreț mai bun decât tine și se descurcă mai bine și în sălbăticie.

Nu are un cântec al sângelui care să-l poată călăuzi. Cântecul acela

pornise din clipa în care Dentos începuse să povestească, un ton monoton care se însufleția ori de câte ori gândurile lui Vaelin se întorceau spre miazănoapte.

— O să-l găsesc.

Se întoarse către Malcius și se înclină scurt.

— Îngăduiți-mi să mă retrag, Alteță.

— Doar nu mergi singur? întrebă prințul.

— Mă tem că trebuie să insist în privința aceasta.

Își privi pe rând Frații — Barkus era furios, Caenis derutat, Dentos trist — și se întrebă dacă ei îl vor ierta vreodată.

— Aveți grijă de oameni, rosti el și ieși din sală.

CAPITOLUL 7

Cetatea renfaelină Cardurin fusese clădită la poalele munților din miazănoapte. Apropiindu-se de zidurile ei cu Scuipă-rău pășind fără grabă, Vaelin rămase surprins de complexitatea construcției: toate străzile pavate cu bolovani suiau în serpentine ce păreau tot mai pieptișe și mai strânse. De ambele părți se ridicau clădiri înalte și prismatice din gresie, încununate de acoperișuri cu țigle din lut. Cetatea era un tot interconectat, cvartalele fiind legate între ele prin pasarele, arcuri înalte ce se curbau elegant între ziduri. Avea impresia că privea un codru din piatră.

Un lăncier care-l salută cu respect îi făcu semn să treacă prin poartă. Ordinul fusese întotdeauna privit cu stimă în Renfael, o considerație care rămăsese nediminuată în ciuda războaielor unificării, când Aspectele luaseră partea regelui. Oamenii de pe străzile de după poartă îi aruncau priviri curioase, dar nici nu se holbau, nici nu-l arătau cu degetul, ceea ce detesta pe străzile din Varinshold.

Îl lăsă pe Scuipă-rău lângă poartă cu un grăjdar care-i dădu indicații cum să ajungă la Misiunea celui de-al Șaselea Ordin.

— E nițel de urcat, Frate, spuse bărbatul luând frâul lui Scuipă-rău și întinzându-se să-l mângâie pe nas.

— Nu! exclamă Vaelin și-i opri brusc mâna, astfel că dinții armăsarului pocniră în gol. Este iritabil și am străbătut cale lungă în astea două săptămâni.

— Aha. Grăjdarul se trase puțin îndărăt și rânji la Vaelin. Fac prinsoare că ești singurul de care ascultă, așa-i?

— Să știi că mă mușcă și pe mine.

Casa Misiunii celui de-al Șaselea Ordin se afla aproape de vârful cetății și grăjdarul nu exagerase în privința urcușului, astfel că Vaelin simți că-l dureau binișor picioarele când ajunse să tragă de clopoțelul suspendat lângă ușă. Fratele care deschise era lat în spate și avea o barbă bogată; ochi albaștri șireți priveau de sub sprâncenele stufoase.

— Fratele Vaelin? întrebă el.

Vaelin se încruntă surprins.

— Sunt așteptat?

— Acum două zile a sosit un călăreț din capitală. Aspectul a fost informat în legătură cu misiunea ta și mi-a poruncit să te ajut în tot ce vei cere, dacă vei ajunge aici. Mă aștept ca misive similare să fi fost trimise la Misiuni din tot Tărâmul. Nefericită întâmplare! Se trase într-o parte. Intră, te rog, trebuie să fii flămând.

Vaelin fu condus printr-un coridor slab luminat, apoi urcă un palier de trepte, după aceea încă unul.

— Eu sunt Fratele-comandant Artin, se prezentă bărbosul în timp ce urcau. Îmi pare rău în privința scărilor. Renfaelinii numesc Cardurinul „cetatea scărilor nenumărate“.

— Pot să întreb de ce nu aveți străji la poartă, Frate?

— Nu-i nevoie. Asta-i cetatea cea mai sigură în care am fost vreodată. Nu există nici tâlhari prin sălbăticia din jur, fiindcă nu i-ar accepta lonakii.

— Dar lonakii în sine nu constituie un pericol?

— Ei nu vin niciodată aici. Se pare că nu le place duhoarea cetății: mirosul urât înseamnă ghinion. Când întreprind raiduri, lonakii atacă așezările mai mici din apropierea hotarelor. La fiecare doi ani, o Căpetenie-de-război mobilizează câteva mii de oameni care ar fi îndeajuns pentru un atac la scară mare, dar se apropie rareori de zidurile cetății. Lonakii nu sunt atrași de arta asediului.

Vaelin ajunse într-o încăpere mare, care slujea ca sală de mese a Misiunii, și mâncă o farfurie cu tocană pe care Artin i-o aduse din bucătărie. După aceea, Fratele-comandant întinse o hartă mare pe masă.

— Efortul cel mai recent al Fraților din al Treilea Ordin care întocmesc hărți, explică el. O reprezentare detaliată a hotarelor. Aici, arătă simbolul unei cetăți înconjurate de ziduri, este Cardurin. Mergând drept spre miazănoapte, vei ajunge la Trecătoarea Skellan, fortificată și permanent apărată de trei companii de Frați. O barieră cu adevărat de netrecut pentru orice fugar. Lonakii au renunțat s-o mai atace de câteva decenii.

— Și cum coboară ei spre miazăzi? întrebă Vaelin.

— Prin dealurile de la poalele munților din apus și răsărit. Este un drum lung și-i face vulnerabili la urmărire, însă n-au de ales dacă vor să continue raidurile. De ce ești sigur că Fratele tău va pătrunde în ținuturile lonakilor?

Nu mai este Fratele meu, vru Vaelin să replice, totuși se abținu. De câte ori se gândea la Nortah, simțea o furie profundă și n-ar fi fost bine s-o exprime în cuvinte.

— Nu există și o cale sigură de acces? îl întrebă pe Fratele-comandant, evitând să-i răspundă el însuși. O cale prin care un bărbat care călătorește singur să nu fie văzut?

Artin clătină din cap.

— Lonakii știu când ne aventurăm în ținuturile lor: pentru ei, nu contează câtuși de puțin dacă-i un singur om în toiul iernii sau o

companie de Frați în miezul verii. Ei știu întotdeauna. Bănuiesc că-i ceva legat de Beznă în privința asta. Nu uita, dacă-l urmărești acolo, mai devreme sau mai târziu te vei întâlni cu ei.

Vaelin cercetă harta, de la masa solidă de piscuri zimțate ce formau munții din miazănoapte și inima ținutului lonakilor până la Trecătoarea Skellan, fortificată cu un veac în urmă, când Lordul Renfaelului decisese că lonakii erau o amenințare reală, nu doar o pacoste continuă. Cântecul sângelui crescu prin el când își întoarse atenția către dealurile de la poalele munților din apus. Degetul lui poposi pe un simbol mic și nefamiliar de pe hartă.

— Ce-i asta?

— Cetatea Prăbușită? El nu va merge acolo. Nici lonakii nu se duc acolo.

— De ce?

— Este un loc rău. Numai ruine și piatră goală. Eu l-am văzut doar din depărtare și m-a înfiorat. Ceva din aer… Clătină din cap. L-am simțit pur și simplu ca pe un loc rău. Lonakii îl numesc *Maars Nir-Uhlin Sol*, „Locul sufletelor furate“, și au o mulțime de povești despre oameni care s-au dus acolo și n-au mai fost văzuți niciodată. Acum un an, un grup de Frați din al Patrulea Ordin au trecut pe aici în căutarea unor Tăgăduitori care fugiseră spre miazănoapte. Asta se întâmpla după numirea noului lor Aspect și după refuzul Ordinului nostru de a-i mai ajuta în vânătoarea Tăgăduitorilor. Ei au insistat să meargă la Cetatea Prăbușită, susținând că aveau informații sigure, deși n-au vrut să spună de la cine le primiseră. Au fost surzi la avertismentele mele. „Slujitorii Credinței nu trebuie să se teamă de superstițiile sălbaticilor“, au spus ei. N-am mai găsit decât pe unul dintre ei, mai precis o parte din el, înghețat bocnă în zăpadă, după trei luni. Ceva îl atacase. Ceva flămând.

— Poate că s-au rătăcit și au murit înghețați. Un lup sau un urs poate să fi dat peste leș.

— Chipul omului aceluia încremenise într-un răcnet. N-am mai văzut în viața mea o asemenea expresie pe fața vreunui om, fie el mort sau în viață. Fusese mâncat de viu de ceva mai mare și mult mai rău decât orice lup. Iar ursii nu lasă asemenea urme.

Vaelin reveni către hartă.

— În câte zile pot ajunge la Cetatea Prăbușită?

Ochii șireți ai lui Artin îl priviră cu atenție.

— Chiar crezi că el este acolo?

Știu că este acolo.

— În câte zile?

— În trei, dacă tragi tare. Voi trimite o pasăre la zid, să cer un grup care să te însoțească. S-ar putea să dureze câteva zile. Te poți odihni aici…

— Voi călători singur și voi pleca mâine-dimineață.

— Singur în ținuturile lonakilor? Frate, dacă aș spune că nu-i o decizie înțeleaptă, aș bagateliza mult lucrurile.

— Scrisoarea Aspectului conținea vreo prevedere împotriva călătoriei mele de unul singur?

— Nu. Cerea doar să-ți oferim orice ajutor.

— Prea bine atunci. Vaelin se ridică de la masă și-l bătu cu palma pe Artin pe umăr. Un somn bun la noapte, provizii pentru călătorie și m-ai ajutat în toate privințele.

— Dacă vei intra singur acolo, vei muri, anunță sec Artin.

— Atunci să sperăm că-mi voi încheia misiunea înainte să intru.

Dealurile de la poalele munților de apus erau stâncoase și sterpe, întrerupte de nenumărate vâlcele prin care Vaelin era silit să înainteze spre miazănoapte. Iarna se apropia și o ploaie rece și pătrunzătoare mătura dealurile cu regularitate deprimantă. Scuipă-rău era mai iritabil ca niciodată, scuturând din cap și fornăind de fiecare dată când era încălecat, iar dispoziția i-o mai îmbunau doar zaharicalele cu care tânărul se aprovizionase din magaziile Misiunii. În prima zi Vaelin parcurse douăzeci și cinci de kilometri și poposi sub o streașină din piatră, unde se înveli strâns în mantie și se împotrivi imboldului de a ignora avertismentul încruntat al Fratelui Artin împotriva aprinderii de focuri. Când sosi, somnul fu agitat și tulburat de vise pe care abia și le putu reaminti când se deșteptă în lumina plumburie a zorilor. Cântecul sângelui era mai slab acum, totuși clar, conducându-l către Cetatea Prăbușită unde știa că aștepta Nortah.

Nortah… Mânia reveni, aprigă și implacabilă. *Cum putuse să facă așa ceva? CUM PUTUSE*? Mânia aceea sporise din clipa când Dentos povestise cele petrecute, din clipa când înțelesese, dezgustat, că va trebui să-și vâneze și să-și ucidă Fratele. Era incapabil să simtă mare regret pentru mâna retezată a Lordului Bătăliilor Al Hestian, fiindcă nu putea compătimi un om care intenționa să-și descarce durerea asupra unor captivi neajutorați. Dar Nortah… *Va lupta*, știa el cu o certitudine îngrozitoare. *Va lupta și eu îl voi omorî.*

Înghiți câteva felii de pastramă uscată și porni prin bura ușoară de ploaie a dimineții, conducându-l pe Scuipă-rău de hățuri când terenul era prea pietros pentru călărit. Parcursese doar câțiva kilometri, când îl atacă lonakul.

Băiatul sări de pe stâncile de deasupra, etalând o acrobație impresionantă, execută o tumbă în aer și ateriză grațios în fața lui Vaelin, cu o ghioagă într-o mână și un cuțit cu lamă lungă și curbată în mâna cealaltă. Era gol de la brâu în sus și subțire ca un ogar. Vaelin bănui că avea între paisprezece și șaisprezece ani. Țeasta îi era rasă și un tatuaj complicat se vedea deasupra urechii stângi. Fața alungită și netedă se încordă în așteptarea luptei și rosti o provocare într-un grai aspru pe care Vaelin nu-l mai auzise până atunci.

— Îmi pare rău, zise el, dar nu-ți cunosc limba.

Fără îndoială, băiatul lonak îi consideră cuvintele fie ca o insultă, fie ca o acceptare a provocării, deoarece atacă imediat, sărind în aer, cu ghioaga deasupra capului și cuțitul ținut înapoi, gata să fie azvârlit într-o spintecare. Era un asalt îndelung exersat și efectuat cu precizie elegantă. Vaelin păși în lături, eschivând lovitura de ghioagă, prinse în mijlocul mișcării brațul în care ținea cuțitul și-l ameți pe băiat printr-o lovitură cu podul palmei în tâmplă.

Duse apoi iute mâna la spadă și privi în jur după alți inamici, cercetând cu ochii stâncile înconjurătoare. *Unde este unul, sunt mai mulți*, îl prevenise Artin. *Întotdeauna sunt mai mulți*. Nu văzu nimic, niciun zgomot sau miros în vânt, nimic care să tulbure răpăitul slab al ploii pe piatră. Nici Scuipă-rău nu simțea ceva, deoarece începu să adulmece curios încălțările din piele ale băiatului care zăcea fără cunoștință.

Vaelin îl trase pe lonak într-o parte, ferindu-se în mod reflex de o lovitură de copită, și se ghemui să-l cerceteze. Răsufla regulat și nu se vedea sânge curgându-i din urechi sau nas. Îl așeză în capul oaselor, ca nu se înece cu propria limbă și porni cu Scuipă-rău mai departe.

După încă un ceas de mers, vâlcelele lăsară loc Nicovalei de Piatră, așa cum o denumise Fratele Artin. Era peisajul cel mai ciudat și mai nefamiliar pe care-l văzuse vreodată, o întindere de stâncă în majoritate stearpă, presărată de adâncituri mici, în care se strângea apa de ploaie, și de steiuri ce se ridicau de pe suprafața vălurită aidoma unor uriașe ciuperci deformate. Nu putea decât să se minuneze în fața naturii care crease decorul acela. Cumbraelinii susțineau că zeul lor făurise printr-o clipire din ochi pământul și toate ce-l acopereau, dar, văzând acum făgașele săpate de vreme și stanele de piatră care se înălțau aidoma unor trunchiuri, Vaelin știu că locul acela avusese nevoie de multe veacuri ca să capete ciudățenia aceea profundă.

Încălecă din nou și merse la pas către miazănoapte, străbătând alți cincisprezece kilometri până la căderea nopții. Poposi la adăpostul steiului celui mai înalt pe care-l zări și-și strânse din nou mantia în jurul

trupului, căutând somnul. Pleoapele îi coborau grele, când băiatul lonak atacă din nou.

Băiatul răcnea în graiul lui de neînțeles când Vaelin îi trecu funia peste piept; mâinile îi erau deja legate la spate. O vânătaie i se întinsese pe tâmplă și alta i se forma sub nas, acolo unde încheieturile degetelor tânărului găsiseră terminațiile nervoase care-l trimiseseră iarăși în lumea viselor.

— *Nisha ulniss ne Serantim*! urlă băiatul la Vaelin și chipul lui învinețit era încordat de furie. *Herin! Garnin*!

— Mai tacă-ți gura, rosti Vaelin obosit și-i îndesă o cârpă în gură drept căluș.

Îl lăsă zbătându-se în legături și-l conduse pe Scuipă-rău mai departe, pășind precaut în întuneric, deși lumina lunii pe jumătate plină era suficientă pentru a-și croi drum fără probleme. Merse până nu mai auzi zbieretele înăbușite ale băiatului, iar când își găsi adăpost lângă un bolovan mare, se întinse și adormi pe loc.

În ziua următoare întrezări pentru prima oară soarele, ale cărui raze intermitente străpungeau norii și ajungeau pe piatra înghețată a Nicovalei, proiectând umbrele uriașe ale steiurilor, ale căror suprafețe tocite de vreme păreau că scânteiază. *Minunat*, gândi Vaelin regretând că nu venise aici cu altă misiune. Inima lui împovărată părea să-i interzică să se bucure de lucrurile cele mai simple.

Nicovala se întindea pe alți opt kilometri, lăsând loc până la urmă unei succesiuni de dealuri scunde și presărate cu pinii chirciți care păreau să abunde în miazănoapte. De îndată ce copitele sale atinseră iarba, Scuipă-rău porni la galop, deși nu fusese îndemnat, fornăind de ușurare fiindcă scăpase de piatra dură a Nicovalei. Vaelin îi dădu frâu liber, lăsându-l să gonească. Era o noutate să simtă bucuria lui Scuipă-rău, care de obicei era morocănos, dar care gonea acum în sus și în jos pe dealuri, azvârlind în urmă pământ de sub copite. Spre seară, ajunse să vadă platoul întins pe care se ivea Cetatea Prăbușită. Vaelin își găsi un loc potrivit de popas pe coama ultimului deal, de unde vedea bine căile de acces și era în același timp adăpostit de un pâlc de pini.

Îl legă pe Scuipă-rău de o ramură joasă și strânse lemne, pe care le aranjă în interiorul unui cerc de pietre, adăugând așchii și bucățele din coajă de pin, ca să aprindă focul. Ciocni cremenea și suflă ușor în flăcăruie până se înteți, apoi se așeză cu picioarele încrucișate, cu spada tot în spinare, cu arcul la îndemână și o săgeată înstrunată, așteptând. Încă de la începutul serii simțise că era urmărit, așa că nu mai avea rost să

respecte avertismentul lui Artin în legătură cu aprinderea focului.

Noaptea sosi iute, iar cerul înnorat făcea ca întunericul să fie dens și impenetrabil dincolo de lumina flăcărilor. Abia după un ceas zgomotul slab de copite pe pământ anunță apropierea unui musafir. Bărbatul care pătrunse în locul de popas era înalt de cel puțin doi metri, avea umeri lați și brațe groase și musculoase, iar pieptul acoperit de o vestă din piele de urs care-i ajungea până la brâu, unde atârnau o ghioagă și o secure cu lamă de oțel. Purta pantaloni din piele de căprioară și cizme tot din piele. La fel ca băiatul care-l atacase mai devreme pe Vaelin, avea țeasta rasă și tatuată cu un desen complicat, ca un labirint, care-i înconjura capul de la o tâmplă la cealaltă. Alte tatuaje îi acopereau brațele, vârtejuri ciudate și forme ca de cârlige, care se întindeau de la umăr până la încheietură. Chipul îi era prelung și ascuțit, astfel că era greu să-i precizeze vârsta, însă ochii, negri și ostili sub fruntea brăzdată de cute, vorbeau despre mulți ani și, dacă Vaelin putea aprecia corect, despre multe bătălii. Conducea de frâu un ponei robust, care purta pe spinare ceva legat cu funii, care se zbătea și gemea.

Lonakul scoase ghioaga și securea de la brâu cu o mișcare iute și iscusită, pe care Vaelin aproape că n-o văzu. Îl privi răsucindu-și armele expert câteva secunde, auzi șuieratul lor prin aer, simți curentul lăsat în urmă și se împotrivi imboldului de a-și trage spada. Ochii celuilalt nu-l părăsiră nicio clipă, studiindu-l, calculând. După încă un moment mormăi aparent satisfăcut și lăsă ambele arme pe pământ, lângă foc. După aceea se retrase un pas și ridică mâinile, fără ca expresia feței să-i fie mai puțin ostilă.

Vaelin scoase spada de la spate și o așeză pe pământ în fața lui, apoi ridică, de asemenea, brațele. Lonakul mormăi din nou și se duse la ponei, îl trase pe băiatul legat pe spinarea animalului și-l azvârli fără ceremonie lângă foc.

— Ăsta-i al tău, i se adresă lui Vaelin cu un accent puternic, dar perfect inteligibil.

Vaelin se uită la băiat, care avea în gură un căluș legat cu o curelușă din piele; ochii îi erau stinși de oboseală.

— Nu-l vreau, răspunse el.

Bărbatul uriaș îl privi în tăcere o clipă, după care trecu de cealaltă parte a focului și-și răschiră degetele spre căldura sa.

— La poporul meu, când un om vine în pace la focul tău se obișnuiește să-i dai carne și să-i astâmperi setea.

Vaelin se întinse către coburi și scoase pastramă uscată și un burduf cu apă, pe care le aruncă lonakului peste foc. Bărbatul scoase un

cuțitaș din cizmă și tăie o felie de carne, pe care o mestecă și o înghiți iute. După ce bău însă din burduf, se strâmbă și scuipă pe jos.

— Unde-i vinul pe care *Merim Her* îl iubește atât de mult? întrebă el.

— Eu beau rareori vin. Vaelin îl privi din nou pe băiat. Nu-i dai și lui să mănânce?

— Tu alegi dacă el trebuie să mănânce sau nu. Îți aparține.

— Pentru că l-am învins?

— Dacă învingi un bărbat și nu catadicsești să-l omori, îți aparține.

— Și dacă nu-l iau?

— Va zăcea aici până va muri de foame sau până vor veni să-l sfâșie fiarele.

— Aș putea să-i tai legăturile și să-l las în libertate.

Lonakul râse aspru.

— Pentru el nu mai există libertate. El este *varnish*, învins, distrus, neprețuind pentru poporul meu nici cât un rahat de câine. Privirea lui îl ațintea acum pe băiat sfredelitor, implacabil, încruntat. O pedeapsă potrivită pentru oricine care încalcă cuvântul *Ei*, care îngăduie ca propria mândrie necuvenită să-l orbească în ceea ce privește respectul. Taie-i legăturile și va rătăci fără arme și fără prieteni; poporul meu îl va ocoli și el nu va găsi adăpost.

Privirea îi reveni asupra lui Vaelin, care deslușì dincolo de furie un licăr slab și ascuns, trădat de încordarea maxilarului și de buzele strânse. *Îngrijorare. Se teme pentru băiat*.

— Dacă-i al meu, spuse Vaelin, atunci pot face cu el orice doresc?

Ochii lonakului reveniră pentru o clipă la băiat. După aceea încuviință în tăcere.

— Atunci ți-l dăruiesc ție. Ca mulțumire fiindcă mi-ai îngăduit să-ți traversez ținuturile.

Fața lonakului rămase impasibilă, însă Vaelin îi zări ușurarea din ochi.

— Voi, *Merim Her*, sunteți moi, pufni el. Slabi și fricoși. Numai numărul vostru vă dă putere și asta nu va dura de-a pururi. Într-o bună zi vă vom împinge îndărăt până la mare și valurile se vor înroși de sângele vostru. Se ridică și se duse la băiat, căruia îi reteză legăturile cu cuțitul din cizmă. O să-ți iau darul inutil, fiindcă n-ai altceva de oferit.

— Cu plăcere.

Eliberat de frânghii, băiatul era moale, atârnând inert când lonakul îl ridică în picioare, apoi începu să scâncească după ce bărbatul voinic îl trezi, pălmuindu-l și suduindu-l copios în graiul lui. După ce își recăpătă

cunoștința, băiatul se uită la Vaelin și aceeași ură și patimă de sânge îi colorară trăsăturile. Se încordă din tot trupul, pregătindu-se pentru alt atac. Tatăl îl pocni brutal cu dosul palmei peste față, plesnindu-i buza, după care îl împinse către poneiul ce aștepta, îl sui pe el și arătă încruntat spre vale. Băiatul îi mai azvârli lui Vaelin o ultimă căutătură de animozitate fățișă, apoi pieri în beznă.

Lonakul reveni la foc, întinse mâna către pastrama uscată și continuă să mănânce cu chip sever.

— Un tată bun suferă mult pentru fiul său, observă Vaelin.

Ochii lonakului scânteiară spre el și ostilitatea sclipi din nou.

— Să nu crezi că am vreo datorie față de tine. Să nu crezi că ți-ai câștigat trecerea prin ținuturile noastre cu viața fiului meu. Trăiești doar pentru că vrea *Ea*.

— „Ea“?

Lonakul scutură dezgustat din cap.

— Luptați împotriva noastră de veacuri, totuși nu știți nimic despre noi. *Ea* este călăuza și protectoarea noastră. *Ea* este înțelepciunea și sufletul nostru. *Ea* ne conduce și ne slujește.

Vaelin își reaminti întâlnirea din vis cu Nersus Sil Nin din Codrul Martishe. Ce spusese despre lonaki? *Ar fi trebuit să fi știut că Marea Preoteasă va găsi o cale*.

— Marea Preoteasă. Ea vă conduce?

— Marea Preoteasă, repetă lonakul cuvintele ca și cum ar fi gustat un aliment nefamiliar. Un nume la fel de bun ca oricare altul. Limba voastră bastardă nu se potrivește ușor cu ale noastre căi.

— Tu vorbești foarte bine limba mea bastardă. Unde ai învățat-o?

Lonakul strânse din umeri.

— În raidurile noastre, luăm captivi, deși nu ne sunt de prea mare folos. Bărbații sunt prea slabi ca să muncească în mine mai mult de un anotimp, iar femeile nasc copii bolnăvicioși. Odată însă am luat un bărbat în mantie cenușie care-și spunea Fratele Kellin. El putea tămădui și putea învăța. În timp, a ajuns să ne vorbească graiul ca și cum ar fi fost al lui, așa că i-am cerut să mă învețe graiul său.

— Unde este acum?

— S-a îmbolnăvit iarna trecută. Era bătrân și l-am lăsat afară în zăpadă.

Vaelin începea să înțeleagă de ce lonakii erau atât de disprețuiți peste tot.

— Așadar, Marea Preoteasă v-a spus să mă lăsați să trec?

— Am primit vorbă de la Munte. Un *Merim Her* va sosi singur pe

ținuturile noastre, războinicul lor cel mai de seamă, care caută sângele fratelui său. Nu i se va face niciun rău.

Sângele fratelui său… Se pare că Marea Preoteasă vede multe.

— De ce?

— *Ea* nu explică. Vorbele de la Munte nu sunt puse sub semnul întrebării.

— Totuși, fiul tău a-ncercat să mă omoare.

— Băieții caută să-și facă renume prin isprăvi neîngăduite. El a visat să te înfrângă și să câștige glorie; spada cea mai ascuțită din *Merim Her* răpusă de cuțitul lui. Cum de i-am putut mânia pe zei într-atât, încât să-mi dăruiască un fiu netot? Hârâi o flegmă și scuipă în foc, apoi ridică ochii la Vaelin. De ce i-ai cruțat viața?

— Nu era nevoie să-l omor. A omorî fără să fie nevoie este împotriva Credinței.

— Fratele Kellin vorbea adesea despre credința voastră, minciuni nesfârșite. Cum poate un om să aibă o credință, dar nu și un zeu care să-l pedepsească dacă o încalcă?

— Un zeu este o minciună și un om nu poate fi pedepsit de o minciună.

Lonakul mestecă pastramă și clătină din cap, oarecum cu părere de rău.

— Eu am auzit glasul zeului focului Nishak, adânc în beznele de sub muntele fumegător. În el nu exista nicio minciună.

Zeul focului? Fără îndoială, bărbatul confundase ecourile vreunei caverne cu glasul unuia dintre zeii săi.

— Ce ți-a spus?

— Multe. Nimic însă pentru urechile tale, *Merim Her*. Îi aruncă pastrama și burduful de apă înapoi. Aduce ghinion ca un om să caute moartea fratelui său. De ce o faci?

Vaelin fu ispitit să ignore întrebarea și să tacă până ce lonakul avea să plece; părea că nu mai aveau despre ce vorbi și cu certitudine el nu era încântat de tovărășia sa, totuși ceva îl împinse să-și exprime sentimentele care-l chinuiau. *E mai ușor să te descarci față de un străin*.

— Nu-mi este frate de sânge, ci de Credință. Suntem din același Ordin și el a comis o mare fărădelege.

— De aceea îl vei ucide?

— Va trebui s-o fac. El nu-mi va îngădui să-l duc înapoi ca să fie supus judecății. Marea Preoteasă ți-a spus să-l lași și pe el să treacă?

Lonakul încuviință din cap.

— Păr-bălai a trecut acum șapte zile, îndreptându-se către *Maars*

Nir-Uhlin Sol. Intenționezi să-l urmezi acolo?

— Trebuie.

— Atunci probabil că te va aștepta un leș cu păr bălai. În ruinele acelea nu există decât moarte.

— Am auzit. Știi ce anume aduce moartea în Cetatea Prăbușită?

Chipul lonakului se strâmbă iritat. În mod limpede, teama era un subiect sensibil.

— Poporul nostru nu merge acolo. N-a mai fost de cinci ierni și locul acela nu ne plăcea nici înainte, fiindcă în văzduh este o greutate care te apasă pe suflet. Apoi au început să apară trupurile. Vânători și războinici cu experiență, sfârtecați și spintecați de ceva nevăzut, cu chipurile încremenite de spaimă. Este rușinos să fii ucis de o fiară, chiar dacă-i vrăjită. Ridică ochii spre Vaelin. Dacă te duci acolo, vei muri la fel ca Fratele tău.

— Fratele meu n-a murit.

O știa, o simțea în nota constantă a cântecului sângelui. Nortah era încă viu. Îl aștepta.

Pe neașteptate, lonakul se întinse după armele lui și se ridică în picioare, fixându-l pe Vaelin cu o privire ostilă.

— Am vorbit destul, *Merim Her*. Nu mă voi mai mânji în prezența ta.

— Vaelin Al Sorna, rosti Vaelin.

Lonakul miji ochii suspicios.

— Poftim?

— Acesta este numele meu. Tu ai un nume?

Lonakul îl privi mult timp în tăcere și ostilitatea îi dispăru din ochi. În cele din urmă, clătină din cap.

— Numele tău nu este acesta.

După care dispăru fără sunet în întunericul dinapoia focului.

Turnul trebuie să fi fost mai înalt de șaptezeci de metri și Vaelin nu putea decât să-și imagineze cât de impresionant arătase cândva: o săgeată de marmură roșie și granit sur, îndreptată spre cer. Acum era un drum crăpat și întrerupt de pietre presărate de buruieni care-l ducea către inima Cetății Prăbușite. Privind mai atent, observă că sfărâmăturile erau împodobite cu basoreliefuri fine ce reprezentau fiare și oameni goi care se zbenguiau. Frizele din piatră ce decorau clădirile mai vechi din Varinshold aveau toate un caracter marțial — războinici care luptau în bătălii uitate, folosind arme străvechi —, însă aici nu erau bătălii; sculpturile păreau vesele, adesea carnale, dar niciodată violente.

Soarele dimineții răsărise înapoia unor nori groși ce aduceau fulgi de nea spulberați de vântul permanent, despre care Vaelin știa că va spori în intensitate odată cu trecerea zilei. Tânărul își strânse mantia împotriva frigului și-l îndemnă pe Scuipă-rău să continue drumul. Deși era mai puțin iritat decât de obicei, calul avea o încordare pe care nu i-o mai simțise până atunci, lărgise mult ochii și fornăia nervos la cele mai mici sunete. Cetatea era de vină, Vaelin o știa. Lonakul și Fratele Artin nu exageraseră în privința senzației de apăsare din văzduh. Aceasta creștea pe măsură ce el se apropia de conturul zdrențuit al ruinelor din față, o durere surdă care i se acumula în ceafă. Și cântecul sângelui era diferit, mai puțin constant ca ton, mai insistent în privința avertizării.

Îl îndreptă pe Scuipă-rău spre o arcadă centrală din apropierea locului unde părea să fi fost baza turnului căzut. Făcuseră doar câțiva pași, când Scuipă-rău începu să tremure, ochii i se dilatară încă și mai mult, după care se cabră și începu să rotească alarmat capul.

— Ușurel!

Vaelin încercă să-l calmeze, bătându-l cu palma pe gât, dar calul nu mai putea fi stăpânit; necheză ascuțit și se cabră din nou, azvârlindu-l pe Vaelin din șa, apoi se îndepărtă în galop, înainte ca tânărul să fi avut timp să-l prindă de hăț.

— Înapoi, gloaba naibii! răcni el, însă nu-i răspunse decât tropotul îndepărtat al copitelor. Ar fi trebuit să-ți fi tăiat beregata de mult.

— Nu te mișca, Frate.

Nortah stătea sub arcada parțial năruită. Părul lui blond era mai lung, ajungându-i aproape de umeri, iar pe obraji i se vedeau începuturile unei bărbi de flăcău. Nu mai purta veșmintele Fraților, ci pantaloni și vestă din piele de căprioară. Cu excepția cuțitului de vânătoare de la brâu, era neînarmat. Vaelin se așteptase la sfidare, alături de obișnuita lui ironie disprețuitoare, și de aceea îl surprinse expresia de îngrijorare gravă de pe fața lui.

— Frate, i se adresă el oficial, Aspectul Arlyn îți poruncește să te întorci de îndată…

Nortah abia părea să-l audă; se apropia cu mâinile ridicate și Vaelin observă că ochii îi erau ațintiți puțin în lateral, concentrați pe ceva dinapoia lui…

Se răsuci și spada îi ieși din teacă precum o ceață.

— NU!

Strigătul lui Nortah sosi prea târziu; ceva uriaș și incredibil de puternic îl izbi pe Vaelin dintr-o parte, șocul îi azvârli spada din mână la trei metri depărtare și plămânii îi fură goliți de aer.

Bâjbâi după pumnalul din cizmă și trase adânc aer în piept, străduindu-se să ignore durerea ascuțită care-l anunța că-și rupsese cel puțin o coastă. Se ridică în picioare, urlând de durere și se prăbuși imediat când un talaz de greață îi începoșă vederea și-i smuci pământul de sub picioare. *Nu-i doar o coastă ruptă*. Se căzni, agitând orbește pumnalul, încercând să se ridice, și-l zări pe Nortah chiar lângă el. Se lăsă pe spate, așteptându-se la un atac, și schimbă priza pentru a para o împunsătură…

Nortah era cu spatele la el și ridicase brațele deasupra capului, agitându-le de zor.

— NU! Nu! Lasă-l în pace!

Se auzi un zgomot ca un mârâit amestecat cu un mormăit. Nu era totuși un sunet pe care să-l scoată vreodată un câine.

Vaelin văzuse pisici sălbatice în Urlish și Martishe, dar fiara aceasta era atât de diferită ca mărime și formă, încât ajunse la concluzia că aparținea unei alte specii. Era înaltă de peste un metru la umăr, iar trupul zvelt și puternic îi era acoperit cu o blană albă ca neaua, vârstată de dâre negre. Labele masive scurmau pământul cu gheare lungi de cinci centimetri, iar ochii de un verde intens și sclipind pe masca dungată a feței străluceau răutăcios. Îl privi pe tânăr și șuieră, dezvelind colți ca niște pumnale de fildeș.

— NU! răcni Nortah, interpunându-se între pisică și Vaelin. Nu!

Pisica mârâi din nou, ridică o labă și lovi nervoasă prin aer, apoi se deplasă în stânga, încercând să-l ocolească pe Nortah. Vaelin rămase uimit. *Îi este frică de el*?

O bătaie din palme răsună sonor în aerul rece de munte. Vaelin își îndepărtă privirea de la felina care mârâia și zări în apropiere o tânără subțirică, având un păr roșu și chip oval, frumos și familiar.

— Sella? rosti el și făcu o grimasă când îl străbătu un alt val de durere și vederea i se împăienjeni.

Când ochii i se limpeziră, o văzu stând lângă el și surâzându-i călduros; pisica se freca de piciorul femeii care-i trecea degetele unei palme prin blană. Din ruinele aflate îndărătul ei se iveau alte siluete, zeci de oameni, tineri și bătrâni, bărbați și femei.

— Frate? Nortah îngenunchease lângă el și era palid de îngrijorare. Ești rănit?

— Eu…

Văzându-i neliniștea din ochi, Vaelin se simți cuprins de un fior de rușine. *Am venit aici ca să te ucid, prietene. Ce fel de om sunt*?

— Sunt bine, răspunse și se ridică în capul oaselor după care își pierdu cunoștința din cauza durerii cumplite din piept.

CAPITOLUL 8

Îl treziră glasuri; vorbeau în șoaptă, dar se simțea încordarea provocată de neînțelegerea dintre ei.

— ...un pericol pentru noi toți, spunea înflăcărat un bărbat.

— În aceeași măsură ca și mine, răspunse o voce familiară.

— Tu ești un fugar la fel ca noi, Frate. *El* este membrul unui Ordin care-i omoară pe cei ca noi.

— Bărbatul acesta se află sub protecția mea. Nimeni nu-i va face niciun rău.

— Nu spuneam să-i facem vreun rău. Există și alte căi, îl putem ține adormit...

— Cam târziu pentru asta, rosti Vaelin și deschise ochii.

Era întins pe un pat de blănuri într-o odaie mare și goală; pereții și tavanul erau bogat decorați cu reprezentări decolorate de animale și creaturi marine ciudate pe care nu le putea numi. Pardoseala era acoperită cu un mozaic complex, care reprezenta un păr încărcat de fructe și înconjurat de simboluri neobișnuite și volburi complicate. Nortah se afla lângă ușă, alături de un bărbat micuț și subțirel cu păr sur și ochi bănuitori.

— Te simți bine? zâmbi Nortah.

Vaelin se pipăi, așteptându-se ca locul atins să-l doară, însă nu simți nimic. Dădu la o parte blănurile și nu văzu nicio urmă de vânătaie decolorată; pielea îi era netedă și parcă neatinsă.

— Așa se pare. Am crezut că lighioana aia mi-a frânt cel puțin o coastă.

— A făcut mai mult de-atât, zise bărbatul micuț. Împletitorul a trebuit să lucreze jumătate din noapte la tine. Dansul-omătului nu-i un animal ușor de stăpânit, nici chiar de Sella.

— Dansul-omătului?

— Pisica, explică Nortah. O pisică de război, lăsată în urmă de Hoarda Gheții. Se pare că unii dintre ei au făcut greșeala de a pătrunde în ținuturile lonakilor după ce i-a alungat Lordul Turnului. Sella a găsit-o pe când era pui. Se pare că încă n-a ajuns la dimensiunea de adult.

— A ajuns la o dimensiune și o ferocitate suficiente ca să ne asigure paza, rosti celălalt bărbat privindu-l rece pe Vaelin. Până acum.

— El este Harlick, făcu Nortah prezentările. Se teme de tine. Majoritatea se teme de tine.

— „Majoritatea“?

— Mă refer la cei care locuiesc aici și care sunt, într-adevăr, foarte ciudați. Nortah merse într-un colț unde fuseseră așezate ordonat hainele și armele lui Vaelin și-i aruncă o cămașă. Îmbracă-te și-o să-ți arăt Cetatea Prăbușită.

Soarele era sus pe cer și strălucea puternic, încălzind văzduhul și alungând umbrele din ruine. Ei ieșiră dintr-o clădire care părea să fi fost oficială; atât mărimea ei, cât și simbolurile săpate în buiandrugul de deasupra intrării anunțau că fusese un loc important.

— Harlick crede c-a fost o bibliotecă, zise Nortah. El ar fi în măsură să știe, fiindcă a deținut un post important în Marea Bibliotecă din Varinshold. Ce s-a întâmplat însă cu acele cărți…

Strânse din umeri.

— Probabil că s-au transformat în praf de multe veacuri, spuse Vaelin.

Privind în jur, fu izbit de impresia de frumusețe jefuită. Eleganța clădirilor, evidentă în toate liniile și sculpturile, fusese deformată și desfigurată de prăbușirea cetății. Ochii lui distingeau semne în zidărie și în statuile sfărâmate, nu atât crăpături făcute de vreme, cât cicatrice săpate în piatră. În alt loc toate clădirile înalte căzuseră în direcții diferite, de parcă ar fi fost doborâte la întâmplare. Gradul de violență al distrugerilor indica și altceva, pe lângă efectul trecerii anilor și al asprimii elementelor naturii.

— Locul ăsta a fost atacat, murmură el. A fost devastat cu veacuri în urmă.

— Și Sella a zis la fel. Chipul lui Nortah se înnegură. Uneori ea visează vise urâte despre ce s-a întâmplat aici.

Vaelin se întoarse spre el și-i cercetă fața, căutând indicii de minciună. Nortah era cu siguranță schimbat; apatia care-i începețoșase ochii după timpul petrecut în Martishe dispăruse, fiind înlocuită de ceva ce Vaelin nu recunoscu pe loc. *Este fericit*!

— Frate, rosti el, trebuie să știu ceva. Ea te-a atins?

Expresia lui Nortah fu în același timp amuzată și reținută.

— Tata mi-a spus cândva că există lucruri pe care un adevărat nobil nu le discută.

Pentru moment, Vaelin fu nesigur dacă să fie gelos sau furios pe Nortah fiindcă putuse abandona cu atâta ușurință jurămintele făcute. Constată cu surprindere că nu simțea nici gelozie, nici mânie.

— Vreau să spun….

Se auziră păcănituri iuți de gheare pe piatră și Vaelin se strădui să-și înfrâneze neliniștea; Dansul-omătului goni spre ei, sări peste o coloană

căzută și aproape îl răsturnă pe Nortah, când își frecă țeasta mare de el, torcând zgomotos.

— Ce faci, animal afurisit? o întâmpină Nortah și începu s-o scarpine înapoia urechilor ca pe o pisicuță obișnuită.

Fără să vrea, Vaelin se retrase cu un pas. Puterea evidentă a animalului îl făcea până și pe Scrijelit să pară nevolnic.

— N-o să-ți facă niciun rău, îl asigură Nortah și scărpină pisica sub maxilar, iar aceasta îl împunse apoi cu capul. Sella n-o s-o lase.

Îl conduse după aceea prin ruine, până la un ansamblu de clădiri ce păreau mai intacte decât restul. Aici se aflau și oameni, vreo treizeci, de toate vârstele, chiar și copii care alergau de colo-colo. Majoritatea adulților îl priviră pe Vaelin cu un amestec de frică și suspiciune, iar câțiva cu ostilitate fățișă. În mod bizar, nu dovedeau deloc teamă față de Dansul-omătului, iar doi copii veniră s-o mângâie.

— De ce nu i-ai luat spada? îl întrebă pe Nortah un bărbat înalt, cu barbă neagră.

Ținea în mână un baston solid și dinapoia picioarelor lui se ițea chipul unei fetițe, cu ochii lărgiți de curiozitate și spaimă.

— Nu este a mea ca s-o iau, răspunse Nortah împăciuitor, și te-aș sfătui să nu-ncerci, Rannil.

Vaelin fu surprins de felul cum oamenii îi evitau privirea când le traversă tabăra; doi își acoperiră fețele, deși nu-i cunoșteau. În același timp cântecul sângelui murmura pe un ton pe care nu-l mai auzise până atunci și pe care-l simțea aproape ca pe o recunoaștere.

Nortah se opri lângă un tânăr bine clădit, care, spre deosebire de ceilalți, nu-i băgă deloc în seamă. Era înconjurat de grămezi de trestii și mâinile i se mișcau iuți și iscusite, împletind cu abilitate tulpinile lungi. În apropiere se aflau mai multe coșuri conice terminate, ce păreau aproape identice.

— El este Împletitorul, îi zise Nortah lui Vaelin. Lui trebuie să-i mulțumești pentru coastele nerupte.

— Ești tămăduitor? îl întrebă Vaelin pe tânăr.

Împletitorul îl privi cu ochi goi și un surâs vag pe chipul lătăreț. După câteva momente, clipi iute, parcă recunoscându-l.

— Totul era rupt înăuntru, rostogoli el cuvintele, atât de iute, încât Vaelin aproape că nu înțelese. Oase și mușchi, și vene, și organe. Au trebuit reparate. A durat mult reparația.

— Tu m-ai reparat?

— Reparat, repetă Împletitorul.

Clipi din nou și reveni la îndeletnicirea sa; degetele își reluară

munca pricepută fără să se mai oprească. Nu mai ridică privirea și Nortah îl trase pe Vaelin de acolo.

— Este slab de minte? întrebă Vaelin.

— Nimeni nu-i tocmai sigur. Împletește coșuri toată ziua, stă și vorbește rareori. Singurele momente când nu împletește sunt atunci când tămăduiește.

— Cum poate să fi învățat artele tămăduirii?

Nortah tăcu și-și suflecă mâneca stângă. În lungul antebrațului se vedea o cicatrice decolorată și aproape ștearsă.

— Când m-am luptat cu spada în mână pentru a ieși din cortul Lordului Bătăliilor, una dintre Ciorile lui m-a lovit cu lancea. Am legat-o pe cât am putut de bine, dar nu sunt tămăduitor. Până am ajuns în munți, făcuse cangrenă și carnea din jurul tăieturii era neagră și puțea. Când am ajuns printre oamenii aceștia, Împletitorul și-a lăsat trestiile, a venit la mine și a pus palmele pe brațul meu. Le-am simțit… calde, aproape arzătoare. Când le-a ridicat, brațul arăta așa cum îl vezi acum.

Vaelin se uită înapoi către Împletitor, care stătea înconjurat de trestii și coșuri, și simți din nou murmurul cântecului sângelui.

— Bezna, spuse el. Privi în jur la chipurile rezervate ale celorlalți și înțelesul noului ton al cântecului deveni clar. Toți au însușiri Beznice.

Nortah se apropie de el și vorbi încet:

— Ca și tine. Cum altfel m-ai fi putut găsi? Rânji văzând șocul de pe fața lui Vaelin. Ai ascuns-o foarte bine în toți anii ăștia. Niciunul dintre noi n-avea nici cea mai mică idee. Dar n-ai putut s-o ascunzi și față de ea. Ea mi-a povestit cum ai ajutat-o și pentru asta îți mulțumesc din suflet. La urma urmelor, nu ne-am fi întâlnit niciodată, dacă n-ai fi făcut-o. Haidem, ea așteaptă.

O găsiră pe Sella într-o piață mare din centrul cetății; fumul se ridica de la un foc de tabără deasupra căruia atârna un ceaun cu fiertură aburindă. Femeia nu era singură, ci Scuipă-rău fornăia fericit sub palma ei care-l mângâia. Fornăielile i se transformară într-un nechezat iritat la apropierea lui Vaelin, ca și cum ar fi detestat intruziunea.

Îmbrățișarea Sellei fu caldă și zâmbetul larg, deși Vaelin observă că ea purta mănuși și evită orice contact cu pielea lui. Mâinile i se mișcară cu fluența desăvârșită pe care și-o reamintea. *Ești mai înalt*, zise femeia.

— Și tu. Vaelin arătă din cap spre Scuipă-rău, care adulmeca un tufiș de grozamă cu indiferență studiată față de stăpânul lui. Te place. De obicei îi urăște pe toți oamenii, de cum îi vede.

Nu este ură, ziseră mâinile ei, *ci mânie. Memoria lui este lungă pentru un cal. Își amintește câmpiile pe care a crescut. Iarbă cât vezi cu*

ochii și cer fără de sfârșit. Tânjește să revină acolo.

Se opri și-l sărută pe buze pe Nortah, care o trăsese către el cu familiaritate, provocând un moment stânjenitor. *Așadar, l-a atins*.

Scuipă-rău necheză pe neașteptate, alarmat, când Dansul- omătului apăru în goană, și ar fi fugit dacă Sella nu l-ar fi calmat, mângâindu-l pe grumaz. Își întoarse apoi ochii la pisica de război, oprind-o în mijlocul unui salt. Vaelin simți murmurul cântecului sângelui, când ochii femeii ațintiră pisica. După o pauză foarte scurtă, Dansul-omătului clipi, scutură derutată din cap și porni în altă direcție, dispărând iute printre ruine.

Vrea să se joace cu al tău cal, zise Sella. *Acum va sta departe de el*. Se duse la foc și luă ceaunul cu fiertură de pe tripod.

— Mănânci cu noi? întrebă Nortah.

Vaelin își dădu seama că era lihnit.

— Cu plăcere.

Tocana era din carne de capră asezonată cu salvie și cimbru, care creșteau din abundență printre ruine. Vaelin înfulecă un castron cu obișnuita lui lipsă de maniere și observă cum Nortah îi aruncă Sellei o privire prin care-și cerea scuze în numele Fratelui său. Ea se mulțumi să surâdă și clătină din cap.

— Ce face Dentos? întrebă Nortah.

— Aproape că i-ai spart pometele.

— Și el aproape că l-a spart pe al meu. Așadar, n-a căzut în mâna Ciorilor?

— A reușit să ajungă întreg în Cetățuia Înaltă.

— Mă bucur. El și ceilalți au fost furioși?

— Nu, au fost îngrijorați. *Eu* am fost furios.

Zâmbetul lui Nortah fu reținut, aproape precaut.

— Ai venit aici ca să mă ucizi, Frate?

Vaelin îl privi sincer.

— Știam că nu mă vei lăsa să te duc înapoi.

— Așa este. Și acum?

Vaelin arătă cu degetul medalionul pe care Nortah îl purta pe un lanț la gât și-i făcu semn să i-l dea. Nortah șovăi un moment, după care luă reprezentarea micuță din metal a războinicului orb, trase lanțul peste cap și-l aruncă în palma lui Vaelin.

— Acum nu mai este nevoie, spuse Vaelin și-și trecu lanțul pe după gât. Întrucât ai fugit lipsit de înțelepciune în ținutul lonakilor, slăbit de rana ta, după ce ai respins câteva atacuri ale lonakilor, ai căzut, din păcate, victimă necunoscutei, dar faimoasei fiare sălbatice despre care se știe că sălășluiește lângă Cetatea Prăbușită. Atinse medalionul cu degetele.

Cu greu ți-aș fi putut recunoaște rămășițele, dacă n-aș fi găsit asta.

Te vor crede? întrebă Sella.

Vaelin strânse din umeri.

— Au crezut ce le-am spus despre tine. În plus, contează ceea ce crede regele și bănuiesc că va alege să-mi creadă cuvintele fără să mai cerceteze.

— Așadar, regele pleacă urechea la cuvintele tale, reflectă Nortah. Bănuisem asta dintotdeauna. Lordul Bătăliilor trăiește?

— Așa se pare. Straja Tărâmului a revenit în Asrael și lordul Mustor este acum Lord al Fiefului în capitala cumbraelină.

— Și prizonierii cumbraelini?

Vaelin șovăi. Auzise povestea de la Fratele Artin și nu era sigur cum va reacționa Nortah la aflarea veștii, însă decise că merita să știe adevărul.

— După cum bine știi, Lordul Bătăliilor este popular printre Ciori. După ce i-ai făcut tu, Ciorile și-au ieșit din minți și i-au măcelărit pe toți.

Chipul lui Nortah se posomorî.

— Prin urmare, totul a fost în zadar.

Sella se întinse și-l strânse scurt de mână. *Nu, n-a fost în zadar*, spuseră mâinile ei. *M-ai găsit pe mine*.

Nortah se sili să zâmbească și se ridică în picioare.

— Ar trebui să vânez. O sărută pe obraz și-și luă arcul și tolba cu săgeți. Nu mai avem carne și bănuiesc că voi doi aveți multe de vorbit.

Vaelin îl privi îndepărtându-se către marginea de miazănoapte a cetății. După o clipă, Dansul-omătului apăru pe neașteptate ca să-l însoțească.

Știu ce gândești, spuse Sella când tânărul își întoarse privirea spre ea.

— L-ai atins, zise Vaelin.

Nu așa cum crezi, insistă ea. *Tu ai ceva care-mi aparține*.

Vaelin încuviință și scotoci sub guler după eșarfa din mătase pe care i-o dăduse. O desfăcu de la gât și i-o întinse, simțind o șovăială ciudată. Fusese atâta vreme talismanul lui, încât absența ei i se părea stranie, tulburătoare.

Sella zâmbi cu tristețe când întinse eșarfa pe genunchi și degetele ei urmăriră cusăturile delicate, cu fir de aur. *Mama a purtat-o toată viața*, spuse ea prin semne. *Când a murit, mi-a dat-o mie. Mesajul ei este prețios pentru cei care au credința noastră. Privește*! Indică un simbol țesut în mătase, o semilună încercuită de stele. *Luna, semnul reflexiei calme, din care rezultă rațiunea și echilibrul. Uite*! Arătă un cerc auriu înconjurat de

flăcări. *Soarele, sursa pasiunii, iubirii, furiei*. Degetul ei atinse apoi arborele din centrul eșarfei. *Noi existăm aici, între cele două. Crescuți din pământ, încălziți de soare, răcoriți de noaptea luminată de lună. Inima Fratelui tău fusese dusă prea departe în tărâmul soarelui, înflăcărată de mânie și regrete. Acum el s-a răcorit și privește luna pentru călăuzire*.

— A fost alegerea lui sau atingerea ta?

Surâsul ei deveni sfios. *M-am temut de el când Dansul-omătului mi-a anunțat vestea sosirii lui. L-am găsit căzut de pe cal, delirând de fierbințeala cauzată de rană. Ceilalți au vrut să-l omoare, însă nu i-am lăsat. Știam ce era, un bărbat cu abilități ce ne puteau fi folositoare, așa că l-am atins*. Tăcu și-și coborî privirea spre mâinile înmănușate. *Nu s-a întâmplat nimic. Pentru prima dată n-am simțit niciun val de putere, nicio senzație de stăpânire*. O văpaie urcă lent în obraji. *Pe el îl pot atinge*.

Ceva pentru care sunt sigur că-i foarte recunoscător, gândi Vaelin luptându-se cu un fior de spaimă.

— Nu-ți urmează voia? Nu este… bâjbâi în căutarea cuvântului potrivit… înrobit?

Mama mi-a spus că așa se va întâmpla. Într-o bună zi voi întâlni pe cineva care va fi imun la atingerea mea și noi vom fi legați laolaltă. Așa se întâmplă de fiecare dată pentru cei care au darul nostru. Fratele tău este la fel de liber ca și până acum. Surâsul ei păli și înțelegerea îi coloră ochii. *Cred că este mai liber decât tine*.

Vaelin își feri privirea.

— Mi-a spus cum l-a vindecat Împletitorul, zise el dorind să schimbe subiectul. Toți cei de aici sunt atinși de Beznă, nu?

Mâinile femeii zvâcniră iritate și fruntea i se încruntă. *Bezna este un cuvânt pentru ignoranți. Oamenii de aici sunt Dăruiți. Au alte puteri și alte abilități, dar sunt Dăruiți. Așa cum ești și tu*.

Tânărul aprobă dând din cap.

— Asta ai văzut în mine, cu ani în urmă. Ai știut-o înaintea mea.

Darul tău este rar și prețios. Mama îl numea Chemarea Vânătorului. În zilele celor Patru Fiefuri, era cunoscut ca Vederea Luptei. Seordahii…

— Cântecul sângelui, zise el.

Ea încuviință. *A sporit de la ultima noastră întâlnire. Pot să simt. L-ai șlefuit, i-ai învățat muzica bine. Mai sunt totuși multe de învățat*.

— Tu m-ai putea învăța? întrebă Vaelin și rămase surprins de speranța evidentă din vocea lui.

Sella clătină din cap. *Nu, însă există alții, mai bătrâni și mai înțelepți decât mine, care au același dar. Ei te pot călăuzi*.

— Cum îi pot găsi?

Cântecul tău te leagă de ei. El îi va găsi. Tot ce trebuie să faci este să-l urmezi. Nu uita că deții un dar prețios. Pot trece ani până vei găsi pe cineva care să te poată călăuzi.

Vaelin șovăi înainte de a pune următoarea întrebare; păstrase secretul de atâta vreme, încât se transformase într-un obicei pe care îi venea greu să-l încalce.

— Trebuie să știu ceva. Cum a fost posibil ca eu să întâlnesc doi bărbați, amândoi morți acum, care să aibă aceeași voce?

Fața ei deveni brusc precaută și mâinile îi răspunseră abia după câteva clipe. *Bărbații aceia îți doreau răul*?

Tânărul se gândi la asasinul din Casa celui de-al Patrulea Ordin și la disperarea ucigașă a lui Hentes Mustor.

— Da, îmi doreau răul.

Mâinile Sellei se mișcară cu o șovăială stranie pe care n-o mai văzuse până atunci. *Printre Dăruiți există povești… Povești vechi… Legende… Despre Dăruiți care se puteau întoarce…*

Vaelin se încruntă.

— De unde să se întoarcă?

De acolo de unde se termină toate călătoriile… Din Lumea de Dincolo… Din moarte. Ei iau trupurile celor vii și le poartă ca pe o mantie. Nu știu însă dacă așa ceva se poate face cu adevărat. Cuvintele tale sunt… tulburătoare.

— Cândva au fost șapte. Știi ce înseamnă asta?

Cândva au fost șapte Ordine ale credinței voastre. O poveste veche.

— O poveste adevărată?

Ea strânse din umeri. *Credința voastră nu este și a mea și cunosc doar puține din istoria ei.*

Tânărul privi înapoi către tabără și către oamenii aceia care se temeau de el.

— Toți de acolo urmează credința ta?

Sella râse încet și clătină din cap. *Aici, doar eu urmez calea Soarelui și a Lunii. Printre noi se află Căutători, Ascendenți, discipoli ai zeului cumbraelin, ba chiar și discipoli ai credinței voastre. Nu credința, ci darurile noastre ne leagă pe noi.*

— Erlin i-a adus pe toți oamenii aceștia aici?

Pe unii. Când m-a adus pe mine, erau numai Harlick și câțiva. Apoi au venit și alții, fugind dinaintea temerilor și urii pe care o atrag cei ca noi, chemați de darurile lor. Locul acesta… Arătă ruinele din jur. *Cândva aici a existat o putere mare. Dăruiții erau apărați în cetatea asta, ba chiar preamăriți. Ecoul vremii aceleia este încă îndeajuns de puternic pentru a ne*

chema. Îl poți simți, nu-i așa?

Vaelin încuviință și atmosfera înconjurătoare păru mai puțin oprimantă acum, când îi cunoștea înțelesul.

— Nortah a spus că ai avut vise urâte despre cetatea asta. Despre cele petrecute aici.

Nu toate visele au fost urâte. Uneori o văd așa cum a fost înainte de prăbușire. Aici au existat multe minuni; a fost o cetate a pictorilor, poeților, cântăreților și sculptorilor. Ei stăpâniseră atât de multe, învățaseră atât de multe, încât se simțeau invulnerabili și credeau că Dăruiții din rândul lor reprezentau toată protecția de care aveau nevoie. Trăiseră multe generații în pace și nu aveau războinici, așa că au fost goi-pușcă în fața furtunii când a sosit.

— Furtună?

Cu multe veacuri în urmă, înainte ca ai noștri să fi sosit pe țărmurile acestea, înainte chiar de lonaki și de seordahi, au existat multe cetăți ca aceasta, iar ținuturile de aici erau bogate în oameni și frumusețe. Apoi însă a venit furtuna și a distrus totul. O furtună de oțel și de putere strâmbă. Ea i-a măturat din cale pe Dăruiții care i s-au împotrivit și și-a revărsat toată ura asupra acestei cetăți, pe care o detesta cel mai mult dintre toate. Tăcu și un fior o făcu să-și strângă șalul în jurul umerilor. *Siluiri și măceluri, copii dați pradă focului, oameni care mâncau carnea altor oameni. Toate ororile imaginabile s-au petrecut aici*.

— Cine au fost ei? Cine au fost oamenii care au făcut toate astea?

Sella clătină din cap, nesigură. *Visele nu-mi spun nimic despre cine au fost sau de unde au venit. Cred că asta este pentru că n-au știut-o nici cei care locuiau aici. Visele sunt ecoul vieții lor și-mi arată numai ce știau ei*.

Închise ochii o secundă, limpezindu-și mintea de amintiri, după care împături cu pricepere eșarfa de pe genunchi și i-o întinse tânărului.

— Nu pot, zise el. A fost a mamei tale.

Mâinile ei înmănușate le prinseră pe ale lui și-i îndesară eșarfa în ele. *Este un dar. Am multe pentru care să-ți mulțumesc și numai prin asta o pot face.*

Seara împărțiră o pereche de iepuri pe care Nortah îi adusese de la vânătoare și o distrară pe Sella cu poveștile cele mai amuzante ale zilelor petrecute de ei în Ordin. În mod curios, întâmplările acelea păreau extrem de vechi, ca și cum ei ar fi fost doi bătrâni care istoriseau fapte de demult. Vaelin se gândi că Ordinul făcea de acum parte din trecutul lui Nortah, că el trecuse mai departe și că Frații nu mai însemnau familia sa. Acum o avea pe Sella, pe ea și pe ceilalți Dăruiți care se ascundeau în

ruine.

— Să știți că nu-i sigur să stați aici, îi spuse Sellei. Lonakii nu vă vor tolera veșnic pisica. Și, mai devreme sau mai târziu, Aspectul Tendris va trimite cu siguranță o expediție care să rezolve misterul acestui loc.

Ea aprobă dând din cap și degetele i se mișcară în lumina flăcărilor. *Va trebui să plecăm în curând. Există și alți refugiați pe care-i putem căuta.*

— Vino cu noi, rosti Nortah. La urma urmelor, tu ești mai îndreptățit decât mine să te alături oamenilor acestora.

— Eu aparțin Ordinului, Frate, clătină Vaelin din cap. O știi prea bine.

— Știu că, dacă vei rămâne alături de ei, viitorul tău nu va însemna decât războaie și omoruri. Și ce crezi că vor face ei când îți vor afla secretul?

Vaelin strânse din umeri pentru a-și ascunde tulburarea. Nortah avea desigur dreptate, totuși convingerea lui era de nezdruncinat. În ciuda poverii multelor taine și a sângelui pe care-l vărsase, în ciuda suferinței lui după Sherin și după sora pe care n-avea s-o cunoască niciodată, tânărul știa că el aparținea Ordinului.

Șovăi înainte de a spune ceea ce știa că trebuie să zică în continuare, însă ținuse ascuns secretul prea mult timp și vinovăția îl apăsa greu.

— Mama și surorile tale, îi zise lui Nortah, se află în Ținuturile de Miazănoapte. După execuția tatălui tău, regele le-a găsit un refugiu acolo.

Chipul lui Nortah era indescifrabil.

— De cât timp ai știut asta?

— De la Încercarea Spadei. Ar fi trebuit să-ți spun mai demult. Îmi cer iertare. Am auzit că Lordul Turnului, Al Myrna, este tolerant în privința altor credințe din ținuturile lui. Poate că veți găsi refugiu acolo.

Nortah privea în foc, cu fața încordată. Sella îi cuprinse umerii cu brațul și-și lăsă capul pe pieptul lui. Chipul tânărului se destinse și începu s-o mângâie pe păr.

— Da, ar fi trebuit să-mi fi spus, îi zise lui Vaelin. Dar îți mulțumesc că mi-ai spus și acum.

Câțiva copii apărură în fugă din întuneric, râzând și strângându-se în jurul lui Nortah.

— Po-ves-te! scandară ei. Po-ves-te! Po-ves-te!

Nortah încercă să-i domolească, spunând că era prea obosit, însă ei îl bătură la cap încă și mai tare, până cedă.

— Ce fel de poveste?

— Cu bătălii! țipă un băiețaș, pe când se așezau în jurul focului.

— Fără bătălii, spuse o copilă pe care Vaelin o recunoscu ca fiind fetița speriată și cu ochii mari din tabără. Bătăliile sunt plictisitoare. Mai bine o poveste de groază!

Se cocoță în poala Sellei și se instală comod în brațele ei.

Ceilalți copii repetară aceeași cerere și Nortah le făcu semn să tacă, iar chipul lui adoptă o expresie de seriozitate prefăcută.

— Atunci va fi o poveste de groază. Dar, ridică el un deget, nu este o istorie pentru cei slabi de inimă sau bășica udului. Este cea mai teribilă și înspăimântătoare dintre toate poveștile, iar când voi termina, îmi puteți blestema numele pentru că i-am dat glas. Vocea i se reduse la intensitatea unei șoapte și copiii se aplecară mai aproape pentru a-i auzi cuvintele. Aceasta este povestea Bastardului Vrăjitoarei.

Era o poveste veche pe care Vaelin o cunoștea bine; o vrăjitoare dedată Beznei dintr-un sat renfaelin îl ademenise pe fierarul local ca să se culce cu ea și din împerecherea lor se născuse o creatură ticăloasă care avea forma unui băiat, destinat să aducă distrugerea satului și moartea propriului tată. Lui Vaelin i se păru o alegere stranie pentru copiii aceia, ținând seama că adesea era folosită pentru a avertiza asupra pericolelor asocierii cu Bezna, dar ei ascultau avid, cu ochii holbați, cum Nortah descria scena.

— În partea cea mai întunecată a celui mai întunecat codru din străvechiul Renfael, cu mult înainte de vremea Tărâmului, exista un sat. Iar în satul acesta trăia o vrăjitoare plăcută ochiului, însă care avea o inimă mai neagră decât noaptea fără lună…

Vaelin se ridică încetișor și porni printre ruinele întunecate spre tabăra principală, unde ochi bănuitori îl urmăriră din adăposturile improvizate. Câțiva îl salutară discret dând din cap, dar niciun Dăruit nu-i vorbi. *Probabil că știu că sunt unul dintre ei*, gândi tânărul, *totuși continuă să se teamă de mine*. Merse către clădirea în care se deșteptase în dimineața aceea, locul pe care Nortah îl numise bibliotecă. Din prag se zărea o strălucire slabă de foc și el zăbovi o vreme afară, pentru a se asigura că nu auzea glasuri. Dorea o conversație între patru ochi cu fostul bibliotecar Harlick.

Îl găsi citind lângă focul al cărui fum ieșea printr-o gaură din tavan. Privind cu atenție focul, Vaelin observă că, în loc de lemne, văpăile lingeau pagini înnegrite și curbate și coperte din piele ce se încrețeau de dogoare. Suspiciunile i se confirmară când Harlick citi ultima pagină a cărții sale, o închise și o aruncă în foc.

— Cândva mi s-a spus că arderea unei cărți este o fărădelege

atroce, rosti el amintindu-și una dintre numeroasele lecții ale mamei lui despre importanța învățăturii.

Harlick sări în picioare speriat și se dădu câțiva pași înapoi, precaut.

— Ce dorești? întrebă el și tremurul din voce alungă orice amenințare ar fi intenționat să aibă în glas.

— Să vorbim.

Vaelin intră și se ghemui lângă foc, încălzindu-și mâinile și privind cărțile ce ardeau. Harlick nu comentă, ci încrucișă brațele și refuză să-i întâlnească privirea.

— Tu ești Dăruit, urmă tânărul. Trebuie să fii, altfel n-ai avea ce căuta aici.

Ochii celuilalt îl fulgerară.

— Nu vrei să spui *atins*, Frate?

— Nu trebuie să te temi de mine. Am unele întrebări la care ar putea răspunde un om învățat. Mai ales unul care este Dăruit.

— Și dacă nu voi putea răspunde?

Vaelin strânse din umeri.

— Voi căuta răspunsuri altundeva. Arătă din bărbie spre foc. Pentru un bibliotecar, nu pari să ai mult respect față de cărți.

Harlick se burzului și furia îi învinse teama.

— Eu mi-am pus viața în slujba cunoașterii. Nu mă voi justifica în fața cuiva care nu face decât să presare Tărâmul cu leșuri.

Tânărul înclină din cap.

— Cum dorești. Aș vrea totuși să-ți pun întrebările mele. Poți sau nu să răspunzi la ele, alegerea îți aparține.

Celălalt căzu pe gânduri o clipă, după care reveni la scăunelul acoperit cu blănuri de lângă foc, se așeză și-i azvârli o privire precaută.

— Întreabă atunci.

— Al Șaptelea Ordin al Credinței este cu adevărat dispărut?

Ochii bibliotecarului se plecară imediat și spaima îi încețoșă din nou chipul. Rămase tăcut mult timp, iar când vorbi cuvintele lui erau o șoaptă.

— Ai venit aici ca să mă ucizi?

— N-am venit aici pentru tine. Știi asta.

— Totuși, cauți al Șaptelea Ordin.

— Căutarea mea este în slujba Credinței și a Tărâmului. Vaelin se încruntă, înțelegându-i abia atunci importanța cuvintelor. *Tu* ești din al Șaptelea Ordin?

Harlick păru șocat.

— Vrei să zici că nu știi? Din ce alt motiv te-ai afla aici?

Vaelin nu știu dacă să râdă sau să-l pocnească de frustrare pe bărbat.

— Am venit în căutarea Fratelui meu fugar, explică el răbdător. Neștiind ce voi găsi. Știu puține despre al Șaptelea Ordin și doresc să aflu mai multe. Asta-i tot.

Chipul lui Harlick deveni rigid, ca și cum s-ar fi temut că emoțiile l-ar fi putut trăda.

— Tu ai dezvălui secretele Ordinului tău?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci nu te aștepta din partea mea s-o fac. Știu că mă poți tortura, dar nu-ți voi spune nimic.

Vaelin văzu că mâinile îi tremurau în poală și-i admiră curajul. Crezuse că al Șaptelea Ordin, dacă mai exista, era un grup de conspiratori ticăloși atinși de Beznă, însă omul acesta speriat și curajul lui simplu vorbeau despre cu totul altceva.

— Al Șaptelea Ordin a pus la cale asasinatele Aspectelor Sentis și Morvin? întrebă el, mai aspru decât intenționase. El a vrut să mă ucidă în timpul Încercării Alergării? El l-a împins pe Hentes Mustor să-și omoare tatăl?

Harlick se gârbovi și scoase un sunet pe jumătate suspin și pe jumătate râset.

— Al Șaptelea Ordin păzește Misterele, rosti el și cuvintele acelea sunară ca un citat. El își practică artele în slujba Credinței. Așa a fost dintotdeauna.

— Cu multe veacuri în urmă a existat un război între Ordine, un război declanșat de al Șaptelea Ordin.

Bibliotecarul clătină din cap.

— Al Șaptelea Ordin s-a războit cu sine însuși. A fost atacat din interior și celelalte Ordine au fost atrase în conflict. Războiul a fost lung și teribil și au murit mii de oameni. Când s-a sfârșit, poporul și nobilii s-au temut fără motiv de supraviețuitorii din al Șaptelea Ordin. Conclavul a decis că al Șaptelea Ordin va dispărea din Fiefuri și nu va mai fi văzut de oameni. Casa i-a fost distrusă, cărțile i-au fost arse, iar Frații și Surorile împrăștiați și ascunși. Însă Credința cere să existe un al Șaptelea Ordin, indiferent dacă este sau nu vizibil.

— Vrei să zici că al Șaptelea Ordin n-a fost, de fapt, distrus? Că își continuă activitatea în taină?

— Ți-am spus prea multe. Nu-mi mai pune întrebări.

— Aspectele știu?

Harlick strânse pleoapele și tăcu.

Simțindu-se pe neașteptate copleșit de furie, Vaelin îl prinse de piept, îl ridică de pe scăunel și-l izbi de perete.

— ASPECTELE ȘTIU?

Harlick se ghemui, tremurând în strânsoarea lui și cuvintele îi bolborosiră panicat de pe buze, printre stropi de salivă.

— Bineînțeles că știu. Ele știu totul.

Amintirile năvăliră ca un torent la auzul acelor vorbe. Schimbarea din ochii maestrului Sollis când Vaelin rostise prima dată „Cândva au fost șapte“, clipa de spaimă a Aspectului Elera auzind aceleași cuvinte, privirile pe care Sollis le schimbase cu ea după ce Frații povestiseră despre iscusința Chiorului în Beznă. Și știința dindărătul ochilor Aspectului Arlyn. *Oare sunt un prost*, se întrebă el, *pentru că n-am văzut toate astea? Aspectele i-au mințit pe Credincioși de veacuri*.

Îi dădu drumul lui Harlick și reveni la foc. Cărțile se transformaseră aproape complet în cenușă, iar copertele din piele erau răsucite în vatră și negre ca tăciunii.

— Ceilalți Dăruiți nu știu, nu-i așa? privi el peste umăr spre bibliotecar. Ei nu știu ce ești tu.

Harlick clătină din cap.

— Ai o misiune anume aici?

— Nu-ți mai pot spune nimic. Glasul lui Harlick era stins, însă decis. Te rog, nu mă întreba.

— Cum vrei. Se duse în prag și privi ruinele scăldate de razele lunii. Ți-aș fi recunoscător dacă ai omite să menționezi supraviețuirea Fratelui Nortah în orice raport ai face către Aspectul tău.

Harlick ridică din umeri.

— Fratele Nortah nu este grija mea.

— Mulțumesc.

Rătăci ore întregi printre ruine, cu amintirile curgându-i ca un potop prin minte. *Aspectele au știut în tot acest timp. Au știut*. Nu putea să-și dea seama dacă deruta îi era născută din trădare sau din ceva mai profund. *Aspectele întrupează virtuțile Credinței. Ele* sunt *Credința. Dacă ele au mințit*…

— Mi-ar plăcea cu adevărat să vii cu noi.

Ridică ochii și-l zări pe Nortah cocoțat pe o bucată mare dintr-o statuie căzută. Vaelin avu nevoie de câteva clipe să înțeleagă că era capul din marmură al unui bărbos; expresia sa era de contemplare profundă. Cu certitudine în piatră fusese comemorat unul dintre personajele

importante ale cetății. Fusese oare filosof sau rege? Poate că era un zeu. Vaelin se rezemă de fruntea statuii și-și trecu palma peste liniile ei adânci. Cine sau ce fusese el se pierduse de mult în trecut. Nu mai era decât un cap uriaș din piatră care aștepta ca vremea să-l preschimbe în colb într-o cetate în care nu mai rămăsese nimeni care să-și reamintească numele lui.

— Nu pot, răspunse Vaelin în cele din urmă.

— Nu-mi pari foarte sigur.

— Poate că nici nu sunt. Chiar și așa, există multe lucruri pe care trebuie să le aflu, iar răspunsurile le voi găsi doar în Ordin.

— Răspunsuri la ce?

Ceva se tot intensifică. O primejdie, un pericol, ceva care ne amenință pe toți. Am simțit-o de mult, dar numai acum o înțeleg. Vaelin nu rosti însă cuvintele acelea cu glas tare. Nortah avea o cale nouă acum, o familie nouă. Împărtășirea ar fi fost o povară pentru el.

— Toți căutăm răspunsuri, zise el, deși se pare că tu le-ai găsit pe ale tale.

— Așa este. Nortah sări de pe statuie și-i întinse spada sa. Ar trebui s-o iei și pe asta, nu numai medalionul. Ar fi o dovadă în plus.

— S-ar putea să ai nevoie de ea. Drumul spre Ținuturile de Miazănoapte va fi lung și presărat de primejdii. Oamenii aceștia vor avea nevoie de apărarea ta.

— Există și alte metode de apărare. Am vărsat destul sânge cu ea. Vreau să-mi petrec restul zilelor fără a mai lua viața cuiva.

Vaelin luă spada.

— Când plecați?

— N-are rost să mai așteptăm iarna, totuși s-ar putea să fie greu să-i convingem pe ceilalți. Făcu o pauză și pe neașteptate pe chip îi apăru o expresie rușinată. Eu n-am ucis ursul.

— Poftim?

— În Încercarea Sălbăticiei… Nu l-am ucis eu. Adăpostul pe care-l construisem s-a prăbușit din cauza vântului. Eram disperat și pe cale să înghețe, rătăcind prin zăpadă. Am găsit o peșteră și am crezut că Plecații mă călăuziseră la un liman. Din nefericire, ursul care locuia acolo nu aprecia vizitatorii. M-a urmărit kilometri întregi, până la marginea unei râpe. Am izbutit să mă prind de o ramură, pe când ursul n-a fost la fel de norocos. Mi-a asigurat însă hrana.

Vaelin râse și sunetul răsună straniu, parcă nelalocul lui printre ruine.

— Mincinos afurisit!

Nortah rânji larg.

— După trasul cu arcul, a fost principalul meu talent. Surâsul i se stinse. O să vă duc dorul și ție, și celorlalți. Nu pot spune că-mi pare rău de Lordul Bătăliilor.

Reveniră în tabără, aţâţară focul care pălise și vorbiră ceasuri în șir despre Ordin și despre Frații lor. Când Nortah se duse până la urmă în adăpostul pe care-l împărțea cu Sella, Vaelin se înveli strâns cu mantia și știu că a doua zi dimineață se va trezi devreme și va pleca fără să-și ia rămas-bun. Motivul îi sosi înainte de a se prăvăli în somn: *Vreau să rămân.*

PARTEA A IV-A

Pe lângă numeroasele minciuni referitoare la presupusa perfidie a contrabandiștilor alpirani, regele Janus avea nevoie de un pretext legal care să completeze motivul războiului. Răscolirile prin arhivele regale au dezgropat un tratat obscur, vechi de patru sute de ani. Acordul acela comercial în privința tarifelor, desuet și destul de standard, încheiat între lordul Asraelului și statele-cetăți Untesh și Marbellis, pe atunci independente, i-a îngăduit Lordului Justiției lui Janus să exploateze o clauză minoră care oficializa cooperarea pentru suprimarea piraților meldeneani. Printr-o traducere inventivă a textului alpiran original dublată de sofistică, clauza a fost deformată într-o invitație de asumare a suveranității. În felul acesta s-a fabricat minciuna că invazia n-a fost, de fapt, decât preluarea unei proprietăți ce aparținea deja regelui.

Flota invadatoare a sosit în largul coastei alpirane în a 96-a zi a domniei împăratului Aluran (fie-i binecuvântate înțelepciunea și bunătatea!). Deși deteriorarea recentă a relațiilor dintre Imperiul nostru (fie-i viața veșnică!) și Tărâmul Unificat îi determinase pe unii sfetnici să avertizeze asupra unei posibile invazii, dimensiunea relativ mică a flotei regelui Janus i-a împins pe mulți să-și alunge temerile. Matematicianul imperial Rerien Alturs calculase că aducerea Străjii Tărâmului pe coasta noastră ar fi necesitat o flotă de cel puțin o mie cinci sute de corăbii, iar Tărâmul nu avea decât cinci sute dintre care doar jumătate erau nave de război. Din păcate, la urechile noastre n-a ajuns nicio veste despre acțiunile trădătoare ale națiunii meldeneane de pirați (fie ca oceanul să se ridice și să-i înghită insulele!) care a acceptat să transporte trupele Tărâmului peste Marea Erineană. Sursele se contrazic cu privire la prețul plătit de Janus pentru serviciul acela, întinzându-se de la nu mai puțin de trei milioane de galbeni până la căsătoria fiicei sale cu un meldenean de rang cuvenit, totuși costul trebuie să fi fost într-adevăr mare pentru ca pirații să treacă cu vederea ura față de cei din miazănoapte, născută din distrugerea cetății lor cu douăzeci de ani în urmă.

Printr-un teribil ghinion, Speranța se găsea chiar în momentul acela într-o vizită ceremonială la Templul zeiței Muisil din Untesh, însoțit de o sută de oameni din Garda Călare Imperială. De aceea, se afla la numai cincisprezece kilometri de locul de debarcare, când un pescar îngrozit a sosit cu vestea unui raid meldenean de o mărime fără precedent. Speranța a mobilizat imediat garnizoana locală, trei mii de călăreți și cinci mii de lăncieri, și a pornit în toiul nopții pentru a-i înfrunta pe invadatori și a-i

azvârli în mare. A avut nevoie de câteva ore pentru a strânge trupele și a mărșălui spre coastă. Dacă ar fi înaintat puțin mai iute, Speranța ar fi avut posibilitatea aplicării unei lovituri serioase, posibil fatale, soldaților care abia se strângeau pe plajă. În felul acesta însă, primul regiment debarcat al Străjii Tărâmului se organizase deja pentru a apăra drumul îngust printre dune, către plajă. În fruntea lor se afla cel mai fanatic și feroce preot-războinic al credinței eretice a Tărâmului Unificat: Vaelin Al Sorna (fie-i numele blestemat în vecii vecilor!).

– Verniers Alishe Someren, *Marele război al mântuirii*, vol. 1 (text nerevizuit), Arhivele Imperiale alpirane.

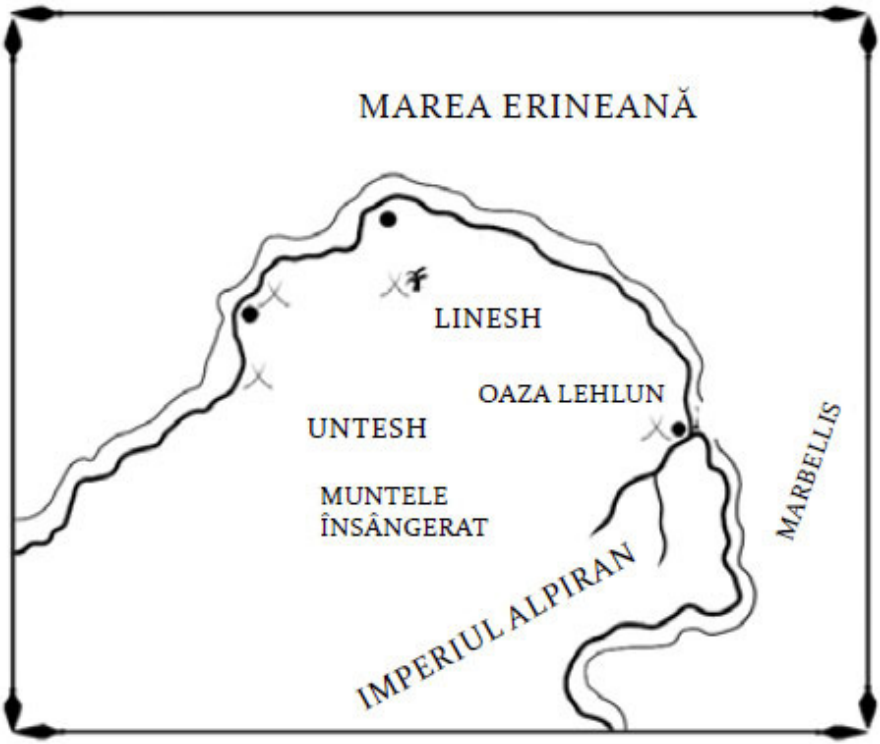

ISTORISIREA LUI VERNIERS

— Trebuie să te fi durut, am spus, să găsești trupul Fratelui tău. Să-l vezi atât de... mutilat.

Bărbatul din miazănoapte s-a ridicat, și-a masat picioarele care-i amorțiseră, apoi a gemut, întinzându-și spinarea.

— N-a fost imaginea cea mai plăcută, a încuviințat el. Am dat focului ce mai rămăsese și i-am dus spada și medalionul înapoi la Ordin. Regele și Aspectul Arlyn mi-au acceptat spusele fără întrebări. Lordul Bătăliilor, lesne de înțeles, a fost mai puțin încrezător, numindu-mă trădător și mincinos. Cred că m-ar fi provocat și pe mine, dacă regele nu i-ar fi poruncit să tacă.

— Și fiara misterioasă care-l ucisese pe Nortah? am întrebat eu. Ai descoperit vreodată ce fel de creatură fusese?

— Se zice că lupii cresc uriași în miazănoapte. Pe țancurile din răsărit trăiesc maimuțe feroce de două ori mai mari decât omul, cu fețe de câini. A strâns din umeri. În natură există multe primejdii.

S-a îndreptat către scara care ducea pe punte și a început să urce treptele.

— Simt nevoia de aer proaspăt.

L-am urmat în noapte. Cerul era senin și luna strălucitoare, zugrăvind în albastru-deschis greementul corabiei care se legăna în briza marină permanentă. Nu-i puteam zări decât pe timonier și forma neclară a unui băiat cocoțat sus pe catargul principal.

— Căpitanul a zis să stați în cală, a mârâit timonierul.

— Atunci du-te și trezește-l, am sugerat și după aceea m-am alăturat lui Al Sorna.

Stătea cu brațele rezemate pe balustradă și privea marea luminată de lună, cu o expresie pierdută pe chip.

— Colții lui Moesis, a rostit după un timp, arătând un ansamblu de pete albe în depărtare, unde valurile se spărgeau de un șir de stânci zimțate. Moesis este zeul meldenean al vânătorii, un șarpe uriaș care s-a luptat timp de o zi și o noapte cu Margentis, giganticul zeu orca. Bătălia dintre ei a fost atât de teribilă, încât marea a clocotit și a îndepărtat continentele între ele. Când s-a terminat și Moesis a plutit mort în valuri, trupul i-a putrezit și doar colții au rămas pentru a-i reaminti moartea. Spiritul i s-a alăturat mării și, când plecau să vâneze, meldeneanii căutau călăuzirea lui, semnele colților lui care le arătau drumul spre casă. Acum ne aflăm în apele meldeneane, unde nu cred că se aventurează vreodată corăbiile voastre.

— Meldeneanii sunt niște lepădături de pirați, am declarat eu sec. Oricare dintre corăbiile noastre ar fi un trofeu prețios pentru ei.

— Și totuși, aici a fost capturată corabia lui lady Emeren.

Nu am spus nimic. În privința aceea aveam propriile întrebări tulburătoare, dar șovăiam să le discut cu el.

— Înțeleg că navei și echipajului li s-a îngăduit să-și vadă de drum, a continuat el. Doar lady a fost luată prizonieră.

Am tușit în pumn.

— Neîndoios, piraților i-au recunoscut valoarea pentru răscumpărare.

— Atât doar că n-au cerut nicio răscumpărare, ci doar venirea mea pentru a mă lupta cu învingătorul lor.

Buzele i-au zvâcnit și mi-am dat seama că-mi azvârlise o momeală.

Mi-am amintit de audiența amară a lui Emeren la împărat după ce bărbatul din miazănoapte fusese judecat, când implorase schimbarea sentinței lui.

— Moartea cere moarte, protestase ea și trăsăturile-i frumoase fuseseră contorsionate de furie. Zeii o cer. Oamenii o cer. Fiul meu fără tată o cere. Și o cer eu însămi, Sire, ca văduvă a Speranței ucise a acestui Imperiu.

În tăcerea înghețată care urmase tiradei aceleia, împăratul rămăsese tăcut și nemișcat pe tron, gărzile și curtenii înlemniseră șocați și paralizați de teamă, cu ochii ferm ațintiți asupra pardoselii. Când vorbise în cele din urmă, împăratul o făcuse cu un glas inexpresiv și lipsit de furie, decretând că lady Emeren îi jignise persoana și de aceea avea să fie alungată de la Curte până la viitoare înștiințări. Din câte știam, ei doi nu mai vorbiseră de atunci.

— Poți să bănuiești ce vrei, i-am spus lui Al Sorna, dar știu că împăratul nu urzește planuri și nu s-ar deda niciodată răzbunării. Toate faptele lui sunt în slujba Imperiului.

El a râs.

— Împăratul tău m-a trimis pe insule ca să mor, milord. Astfel ca meldeneanii să se poată răzbuna pe tatăl meu și ca lady să poată asista la moartea celui care i-a ucis soțul. Mă întreb dacă a fost ideea ei sau a lor.

Nu-i puteam acuza modul de a raționa. Desigur, el se aștepta să moară. Sfârșitul Ucigașului Speranței avea să fie actul final în ordalia războiului nostru cu poporul lui, epilogul în epopeea conflictului. Nu știu însă cu adevărat dacă la asta se gândise împăratul când acceptase oferta meldeneanilor. În tot cazul, Al Sorna nu părea temător, ci resemnat cu soarta lui. M-am întrebat dacă se aștepta cu adevărat să supraviețuiască duelului cu Scutul, despre care se spunea că ar fi fost cel mai iscusit

spadasin din toate timpurile. Povestea Ucigașului Speranței îmi lăsase puține îndoieli asupra propriilor capacități letale, totuși cu siguranță ele fuseseră tocite de anii lui de captivitate. Chiar dacă ar fi învins, era puțin probabil ca meldeneanii să-i îngăduie pur și simplu fiului Incendiatorului Cetății să plece neatins. Era un bărbat care se îndrepta către propria-i pieire. Eu o știam și se părea că o știa și el.

— Când ți-a povestit regele Janus despre planurile lui de atacare a Imperiului? l-am întrebat, dornic să aflu cât mai mult cu putință din istoria lui înainte să debarcăm.

— Cu un an înainte ca Straja Tărâmului să se îmbarce spre țărmurile alpirane. Vreme de trei ani regimentul cutreierase Tărâmul, reprimând rebeli și tâlhari. Contrabandiști pe țărmul de miazăzi, bande de jefuitori în Nilsael, încă și mai mulți fanatici în Cumbrael. Am petrecut o iarnă în miazănoapte, luptându-ne cu lonakii, când ei au decis că era timpul pentru altă rundă de raiduri. Regimentul a devenit mai mare, adăugându-și două companii. După aventura cumbraelină, regele ne conferise propriul nostru stindard: un lup alergând deasupra Cetățuii Înalte. De aceea oamenii au început să-și spună Alergătorii-lupului. Mi s-a părut mereu un nume prostesc, dar lor părea să le placă. Dintr-un motiv sau altul, tinerii s-au înghesuit să slujească sub stindardul nostru — și nu toți erau săraci —, iar noi n-am mai avut motive să recrutăm din temnițe. Atât de mulți au venit la Casa Ordinului, încât Aspectul a fost nevoit să instituie o serie de încercări, în majoritate de forță și viteză, însă și de Credință. Au fost acceptați doar cei cu Credința cea mai fermă și cu trupurile cele mai puternice. Când ne-am îmbarcat în flota pentru invazie, aveam sub comanda mea o mie două sute de oameni, probabil soldații cei mai bine instruiți și mai experimentați din Tărâm. A coborât ochii la spuma alb-albăstruie a oceanului, care se izbea de coca, și expresia chipului i-a rămas încruntată. După terminarea războiului n-au mai rămas nici măcar două treimi din ei. Pentru Straja Tărâmului a fost încă și mai rău: poate că un om din zece s-a mai întors în Tărâm.

Pe bună dreptate, am gândit, dar n-am spus-o.

— Ce ți-a zis el? m-am mulțumit să întreb. Ce motiv ți-a oferit Janus pentru invazie?

El a ridicat capul și s-a uitat la Colții lui Moesis, care dispăreau spre orizontul neclar.

— Safir, mirodenii și mătase, a răspuns pe un ton ușor amar. Safir, mirodenii și mătase.

CAPITOLUL 1

Safirul stătea în palma lui Vaelin. Lumina slabă dinspre secera lunii strălucea pe suprafața netedă a cadoului regal și o vinișoară cenușiu-argintie străbătea albastrul altfel desăvârșit. Era cel mai mare safir găsit vreodată; majoritatea depășeau cu puțin dimensiunea unui bob de strugure și Barkus îl informase, cu aviditate greu disimulată, că ar fi adus îndeajuns aur pentru a cumpăra majoritatea Renfaelului.

— Auziți?

Glasul lui Dentos era echilibrat, însă Vaelin îi văzu zvâcnetul de sub ochi. Începuse cu un an în urmă, când încolțiseră un grup mare de lonaki într-un canion înfundat din miazănoapte. Ca de fiecare dată, lonakii refuzaseră să se predea și se năpustiseră direct spre ei, răcnind cântece de moarte. Fusese o luptă scurtă, dar urâtă, iar Dentos, care fusese prins în mijlocul ei, ieșise nevătămat, mai puțin în privința ticului acela nervos, care avea tendința de a se manifesta imediat înaintea unei bătălii.

— Parc-ar tuna.

Dentos rânji, fără ca ticul să-i contenească.

Vaelin strecură safirul în buzunar și se uită peste câmpia largă care se întindea în continuarea plajei; smocurile ei de iarbă și tufele scunde abia erau vizibile în penumbre. Partea de miazănoapte a coastei Imperiului alpiran nu părea binecuvântată de vegetație. Înapoia lui, hărmălaia miilor de soldați din Straja Tărâmului care se adunau pe plajă se adăuga mugetelor valurilor și scârțâiturilor nenumăratelor vâsle ale flotei închiriate de la meldeneani, care aduceau trupele pe țărm. În ciuda vacarmului, putu să audă clar: un huruit îndepărtat, undeva în întuneric.

— Nu le-a trebuit prea mult, observă Barkus. Poate că știau că sosim.

— Meldeneani ticăloși! mormăi Dentos și scuipă pe nisip. Niciodată nu m-am încrezut în ei.

— Poate c-au văzut pur și simplu flota venind, sugeră Caenis. Opt sute de corăbii nu pot trece neobservate, iar de aici până la garnizoana din Untesh nu sunt nici două ore de mers călare.

— Nu mai contează cum au aflat, zise Vaelin. Important este că ei știu și că pe noi ne așteaptă o noapte grea. Fraților, la companiile voastre! Dentos, îi vreau pe arcași pe colina aceea. Se întoarse la Janril Norin, fostul ucenic de menestrel, care era acum trompetistul regimentului și purtătorul stindardului. Poruncește adunarea pe companii!

Janril încuviință din cap, ridică trâmbița la gură și sună adunarea

la arme. Soldații răspunseră instantaneu, ridicându-se de pe unde se întinseseră pentru a se odihni printre dune și grăbindu-se către locurile lor; o mie două sute de oameni se încolonară ordonat în nici cinci minute, acționând rapid și reflex ca adevărați profesioniști. Se vorbea puțin și nimeni nu era panicat. Majoritatea făcuseră asta de multe ori și recruții învățau cu repeziciune de la veterani.

Vaelin așteptă până se încolonară toți, apoi merse în lungul regimentului, verificând să nu existe breșe, încuviințând încurajator sau dojenindu-i pe cei pe care-i găsi cu zalele nestrânse ori coifurile neîncheiate. Alergătorii-lupului erau soldații cel mai puțin împlătoșați din Straja Tărâmului, înlocuind obișnuitul pieptar din oțel și coiful cu bor larg prin cămăși din zale și căști din piele căptușite cu plăcuțe din fier. Armura ușoară era potrivită unor soldați care se ocupau de obicei cu urmărirea bandelor mici de lonaki prădători sau de tâlhari pe teren neregulat sau prin păduri dese.

Inspecția lui Vaelin ar fi fost, de fapt, treaba lui Krelnik, dar devenise un fel de ritual dinaintea bătăliilor, oferindu-le soldaților posibilitatea de a-și vedea comandantul înainte de începerea haosului, o distragere de la apropiata vărsare de sânge, și în același timp îl scutea de obligația de a ține un discurs înălțător, așa cum obișnuiau alți comandanți. El știa că loialitatea oamenilor săi era născută în principal din frică și dintr-un respect temător față de reputația lui care creștea întruna. Nu-l iubeau, însă el nu se îndoise niciodată că-l vor urma, indiferent dacă le va ține sau nu vreun discurs.

Se opri în fața bărbatului cunoscut cândva ca Gallis „Cățărătorul“, actualmente sergentul Gallis din compania a treia.

— Milord! îl salută prompt bărbatul.

— Trebuie să te bărbierești, sergent.

Gallis rânji. Era o glumă veche, stârnită de faptul că îi creștea foarte repede barba.

— Ne pregătim pentru călăreți, milord?

Vaelin privi peste umăr; întunericul continua să învăluie câmpia, dar huruitul sporea întruna.

— Da, sergent.

— Sper să fie mai lesne de ucis decât lonakii.

— Vom afla în curând.

Merse apoi spre ariergardă, unde Janril Norin aștepta cu Scuipă-rău, ținându-i frâiele cu mâini neliniștite și străduindu-se să se ferească de celebra mușcătură a armăsarului. Scuipă-rău fornăi la apropierea lui Vaelin și-i îngădui să-l încalece fără obișnuita tremurătură de iritare. Așa

se comporta întotdeauna înaintea luptelor; dintr-un motiv necunoscut, apropierea violenței părea să-l calmeze. Indiferent cât de neascultător ar fi fost, ultimii patru ani arătaseră că Scuipă-rău era un animal de război formidabil.

— Gloabă afurisită, rosti Vaelin bătându-l cu palma pe gât.

Scuipă-rău necheză sonor și scurmă nisipul cu o copită. Restricțiile din timpul traversării Mării Erineane și disconfortul călătoriei fuseseră neplăcute pentru cal, care părea încântat de regăsirea spațiilor largi și de apropierea unei bătălii.

În imediata apropiere se aflau cincizeci de călăreți-cercetași, conduși de un Frate tânăr și musculos, chipeș și zvelt, cu ochi albaștri strălucitori. Văzându-l pe Vaelin, Frentis zâmbi scurt și ridică un braț în semn de salut. Vaelin încuviință din cap, alungându-și fiorul de vinovăție. *Ar fi trebuit să am grijă să-l scutesc de așa ceva*. Fusese însă imposibil să-l țină pe Frentis în Tărâm; un Frate recent confirmat cu abilități deja faimoase reprezenta o completare excelentă pentru regiment.

Janril Norin încălecă iute și li se alătură.

— Anunță-i pe călăreți! îi zise Vaelin.

Semnalul răsună prompt: trei sunete scurte de trâmbiță, urmate de o notă prelungă. Rândurile părură că unduiesc când bărbații își scoaseră de la centură ghimpii de fier împotriva cavaleriei inamice. Fusese ideea lui Caenis, când lonakii atacaseră patrulele regimentului pe poneii lor robuști. Ghimpii funcționaseră remarcabil de bine, ba chiar atât de bine, încât lonakii își abandonaseră tactica, dar vor avea oare același succes și împotriva alpiranilor?

În întuneric, huruitul încetă. Vaelin putea zări acum, abia vizibilă în lumina dinaintea zorilor, o linie lungă de călăreți; răsuflările cailor ridicau aburi în aerul rece printre străfulgerările spadelor scoase din teci și ale vârfurilor de sulițe. Estimarea rapidă a numărului lor nu contribui cu nimic la alungarea neliniștii lui.

— Trebuie să fie cu mult peste o mie, milord, zise Janril și glasul lui puternic și melodios trădă încordarea așteptării.

Se dovedise un soldat curajos în ultimii patru ani, totuși așteptarea dinaintea luptei putea să tulbure și inimile cele mai brave.

— Mai aproape de două mii, mormăi Vaelin, iar asta-i doar ce putem vedea.

Două mii de călăreți instruiți împotriva a o mie două sute de pedeștri. Șansele nu erau favorabile. Vaelin privi peste umăr spre dune, sperând ca vârfurile sulițelor Străjii Tărâmului să răsară pe neașteptate deasupra nisipului. Călăreții pe care-i trimisese la Lordul Bătăliilor ar fi

trebuit să fi ajuns deja la acesta, deși el se îndoia în privința dorinței lui Al Hestian de a-i trimite ajutoare. Dușmănia bărbatului era la fel de intensă și ochii îi fulgerau de fiecare dată când Vaelin avea ghinionul să fie în prezența lui, la fel ca țepușa cu ghimpi din oțel pe care Lordul Bătăliilor o purta acum în locul mâinii. *Oare ar fi dispus să piardă un război doar pentru a mă vedea mort*?

Linia de călăreți alpirani se opri și tremură neclar în semiîntuneric pe când se aliniau, pregătindu-se pentru șarjă. Un glas putea fi auzit strigând ordine sau încurajări, la care călăreții răspundeau, răcnind un singur cuvânt la unison:

— SHALMASH!

— Înseamnă „victorie“, milord, rosti Janril și sudoarea îi strălucea pe buza superioară. Shalmash… Am cunoscut câțiva alpirani la vremea mea.

— E bine de știut, sergent.

Alpiranii înaintară, mai întâi la pas, după aceea trecură la trap. Erau trei rânduri ce păstrau alinierea desăvârșită, cu toți călăreții purtând zale, coifuri cu țepușă și mantii albe. Disciplina lor era impresionantă: rândurile înaintau cu pas perfect respectat și niciun călăreț nu era ieșit în afară. Rareori Vaelin văzuse executată mai bine o astfel de manevră; până și Garda Călare a regelui ar fi avut dificultăți în executarea ei în afara câmpului de paradă. Când ajunseră la mai puțin de două sute de pași, se auziră alte strigăte și semnale de trâmbițe și porniră în galop. Călăreții aplecați peste grumajii cailor țineau lăncile întinse la orizontală și precizia liniilor se destrămă, transformându-se într-o masă de cai și oțel, care bubuia către regiment ca un gigantic pumn îmbrăcat în zale.

Nu erau necesare alte ordine, fiindcă Alergătorii-lupului mai făcuseră asta, deși niciodată la o asemenea scară. Primul rând făcu un pas înainte și aruncă ghimpii cât putu de departe, apoi îngenunche și rândul din spate repetă manevra, urmat de al treilea, astfel că terenul din fața lor era acum semănat cu spini de oțel pe care atacatorii nu-i puteau evita. Primul cal se prăvăli la cincizeci de metri de rândurile lor, doborând un altul când căzu nechezând de durere, având copitele însângerate, și călăreții din spate fură nevoiți să tragă de frâie ca să nu cadă. În tot lungul liniei alpirane, șarja încetini, iar caii fie căzură, fie se cabrară de durere, și înaintarea își reduse viteza, deși elanul unui număr atât de mare de cai în galop o făcu să continue.

Pe dunele dinapoi, Dentos aprecie momentul potrivit și le porunci arcașilor să intre în luptă. De-a lungul anilor, compania arcașilor crescuse la două sute de oameni și arbaletele care se încărcau lent fuseseră de mult

abandonate în favoarea arcului-puternic al Ordinului. Veterani iscusiți și exersați, ei doborâră cel puțin cincizeci de călăreți cu prima salvă, după care începură furtuna de săgeți, încordând și trăgând pe cât puteau de repede. Șarja alpirană se poticni, apoi se opri sub ploaia neîncetată de săgeți; cele trei linii mândre se transformaseră într-o adunătură confuză de lănci care tremurau și călăreți ce băteau în retragere.

Vaelin încuviință iarăși către Janril și trâmbița sună cele trei note prelungi care anunțau atacul întregului regiment. Un răcnet se înălță din rândul soldaților și toate cele patru companii se năpustiră înainte, ținând ciocanele de luptă ridicate pentru a-i împunge pe călăreți, mulți azvârlind lăncile pentru a-și scoate săbiile în lupta de aproape, și zăngăniturile oțelurilor se adăugară la vacarmul bătăliei. Vaelin îl zări pe Barkus în toiul luptei; teribila lui secure cu două tăișuri se ridica și cobora în mijlocul haosului, spintecând oameni și cai deopotrivă. În stânga, Caenis își condusese compania într-un asalt pieziș împotriva capătului liniei alpirane, împingându-o spre înăuntru și împiedicând o manevră în jurul flancului regimentului.

Vaelin privi cu ochi de expert cum cele două tabere se ciocniră și se încleștară, așteptând inevitabilul moment de criză când soarta bătăliei avea să se întoarcă în favoarea prietenului sau a dușmanului. Văzuse asta de multe ori până atunci: oameni care se atacaseră unul pe celălalt cu ferocitate aparent nemărginită, pentru ca pe neașteptate să întoarcă spatele și să dea bir cu fugiții, de parcă un instinct primar i-ar fi avertizat în privința unei înfrângeri iminente. Văzând cum călărețiii alpirani în mantii albe continuau să se lupte cu Alergătorii-lupului în ciuda ploii permanente de săgeți și a pierderilor lor tot mai mari, el știu instinctiv că acolo nu va exista o părăsire în debandadă a câmpului de luptă. Oamenii aceia erau hotărâți, disciplinați și, dacă el apreciase corect, deciși să lupte până la moarte în caz de nevoie. Soldații lui uciseseră mulți, dar rămâneau inferiori numeric și alpiranii porniseră să se adune pe flancul drept, unde compania Fratelui Inish începuse să cedeze sub presiune, călărețiii silindu-și animalele prin încleștare și lovind de sus în pedeștrii înghesuiți. Barajul arcașilor lui Dentos continuă neabătut, însă în scurt timp săgețile lor aveau să se termine, pe când alpiranii aveau încă destui oameni.

Vaelin privi încă o dată înapoia sa și nu văzu nicio întărire pe coama dunelor. *Aș fi în stare să-l ucid pe lordul Al Hestian dacă voi scăpa întreg de aici.* Trase spada, mai cercetă câmpul o dată și văzu un drapel înalt care flutura în centrul luptătorilor alpirani: o roată argintie pe fundal de mătase albastră. Flutură din mână, atrăgându-i atenția lui

Frentis și arătă cu spada spre drapel. Frentis încuviință și-și scoase spada din teacă, apoi lătră o comandă către oamenii lui.

— Stai aproape, i se adresă Vaelin lui Janril și-l îndemnă pe Scuipă-rău la galop.

Frentis și cercetașii lui îl urmară imediat și îl conduseră în jurul companiei Fratelui Inish, care se clătina. Păstră o distanță sigură de locul unde se desfășura bătălia, pentru a nu fi atras prea repede în ea, apoi se întoarse către flancul alpiran dezgolit. Cincizeci de cai împotriva a două mii. *O viperă poate ucide totuși un bivol, dacă-i găsește vena potrivită*.

Primul alpiran pe care-l ucise era un bărbat bine clădit, cu pielea ca abanosul și barbă ferchezuită, care se zărea sub apărătoarea pentru bărbie a coifului. Era un călăreț excelent și un spadasin priceput, care-și întoarse calul cu ușurință și ridică sabia într-o paradă impecabilă când Vaelin se năpusti. Tăișul din argintul stelelor îi reteză brațul deasupra cotului. Scuipă-rău se cabră și-l mușcă pe armăsarul alpiran, călcându-l după aceea în copite pe călărețul care lunecase din șa cu sânge negru țâșnindu-i din ciotul brațului. Vaelin dădu pinteni și se repezi mai departe, doborând al doilea călăreț, căruia îi spintecă piciorul, apoi îi sfârtecă fața până căzu, cu falca aproape complet desprinsă de cap și răcnetul înecat într-un val de sânge. Al treilea călăreț se năpusti spre el în galop, cu lancea întinsă, alb la față de furie și patimă de sânge. Vaelin îl opri brusc pe Scuipă-rău, se răsuci în șa, astfel că vârful lăncii îl ratâ cu câțiva centimetri, după care ridică și coborî violent spada în grumazul calului. Animalul se prăbuși într-o cascadă de sânge, iar alpiranul se rostogoli, se eliberă din șa și sări în picioare cu sabia trasă. Scuipă-rău se cabră din nou și copitele lui îl izbiră în plin pe adversar, zburându-i coiful din cap.

Vaelin se opri ca să estimeze impactul șarjei. În apropiere, Frentis îl străpungea cu spada pe un alpiran căzut de pe cal, în timp ce restul cercetașilor își deschideau drum prin masa inamicului, deși trei trupuri în mantii albastre se zăreau deja zăcând în acel masacru. Privind compania Fratelui Inish, văzu că rândurile ei se redresaseră și-și regăsiseră fermitatea, odată ce atacul alpiran își pierduse elanul.

Strigătul de avertizare al lui Frentis îi reatrase atenția asupra bătăliei. Alt alpiran se repezea către el, cu sabia întinsă, dar fu doborât din șa de o săgeată bine țintită a arcașilor regimentului care-i străpunse pieptul. Armăsarul celui doborât continuă totuși să galopeze, cu ochii holbați de panică și teamă, și se izbi în crupa lui Scuipă-rău, iar forța impactului îi azvârli pe ambii la pământ.

Scuipă-rău se ridică iute, nechezând furios, mușcând și lovind cu

copitele în calul dușman, apoi porni în urmărirea acestuia, care, îngrozit, se îndepărtă în galop. Vaelin se pomeni eschivând loviturile hotărâte de sabie ale unui alpiran călare pe un bidiviu sur, parând cu disperare până când Frentis năvăli între ei și-l ucise pe adversar.

— Stai pe loc, Frate! strigă el acoperind tumultul și dădu să descalece. Ia calul meu!

— Rămâi în șa! îi strigă Vaelin la rândul său și arătă din nou stindardul înalt din mijlocul trupelor alpirane. Nu vă opriți!

— Dar…

— DU-TE!

Auzindu-i tonul implacabil al ordinului, tânărul ezită, după aceea se îndepărtă fără chef și fu înghițit iute de volbura bătăliei.

Uitându-se în jur, Vaelin văzu că Janril căzuse, de asemenea, iar calul îi zăcea mort în apropiere. Menestrelul avea o rană adâncă la picior și se sprijinea în stindardul regimentului său, lovind stângaci către orice alpiran care se apropia. Vaelin sprintă în sprijinul lui, ferindu-se de lăncii, și proiectă un cuțit pentru aruncat în fața unui călăreț care-și ridicase sabia pentru a-l spinteca pe menestrel și care se prăbuși cu oțelul înfipt în obraz.

— Janril!

Îl prinse pe bărbat înainte să cadă și-i văzu paloarea de var a pielii și trăsăturile încordate de durere ale feței.

— Iertare, milord, rosti Janril. Nu sunt un călăreț la fel de iute ca tine…

Vaelin îl smuci într-o parte, când un alpiran năvăli spre ei, zgâriind pământul cu vârful lăncii. Tânărul reteză lancea în două, apoi tăie și piciorul călărețului cu lovitura de întoarcere și prinse hățurile animalului, oprindu-l, în vreme ce stăpânul i se prăbuși urlând. Liniști cât putu mai bine calul speriat, după care îl sui pe Janril pe spinarea lui.

— Întoarce-te pe plajă, îi porunci, și caut-o pe Sora Gilma.

Lovi cu latul spadei crupa calului, pentru a-l îndemna să plece, și acesta porni în galop prin vălmășagul de trupuri și metal, cu menestrelul legănându-se alarmant.

Vaelin prinse stindardul și-l înfipse în pământ în poziție verticală, cu emblema șoimului pocnind în briza matinală tăioasă. *Apără drapelul*, gândi el și surâse amuzat. *O adevărată Încercare a Meleului*.

La douăzeci de metri depărtare, zări un tumult brusc în rândurile alpiranilor, care se despicară într-o parte și alta, lăsând să treacă un armăsar alb magnific, al cărui călăreț flutura sabia spre ei pentru a-și croi drum și răcnea ordine. Purta un pieptar de platoșă alb împodobit cu aur și

un desen rotund care copia cumva simbolul roții de pe stindardul ce continua să fluture în mijlocul alpiranilor. Nu purta coif, iar chipul lui bărbos, cu piele măslinie, era încordat de mânie. În mod neașteptat, cei din jur păreau să încerce să-l oprească, ba unul chiar se întinse să-i prindă hățurile, dar apoi se retrase iute, gârbovindu-se în deferență servilă, când bărbatul în alb lătră o dojană aspră. După aceea înaintă la trap, se opri o clipă pentru a arăta cu sabia către Vaelin în semn de provocare, după care se năpusti în șarjă.

Vaelin aștepta, cu spada ținută jos, perfect echilibrat pe picioare, răsuflând lent și egal. Bărbatul în alb se apropia în galop, cu dinții dezveliți într-un rânjet, cu furia arzându-i în ochi. *Furia te va ucide*, își reaminti Vaelin cuvintele maestrului Sollis dintr-o lecție din urmă cu mulți ani. *Cine atacă furios un inamic pregătit este mort înainte de a-i da prima lovitură.*

Ca întotdeauna, Sollis avusese dreptate. Bărbatul acela în armură albă și frumoasă, cu armăsarul minunat, bărbatul acela curajos și clocotind de mânie era deja mort. Curajul lui, armele lui, platoșa lui nu însemnau nimic. El se ucisese pe sine în clipa când începuse șarja.

Era una dintre lecțiile cele mai periculoase pe care le învățaseră de la bătrânul și nebunul maestru Rensial: cum să învingi șarja unui inamic călare.

— Când sunteți pe jos, călărețul nu are decât un singur avantaj, le spusese cu ani în urmă maestrul cailor, rotindu-și ochii nebuni pe câmpul de instrucție. Calul! Dacă ați doborât calul, el devine un om ca oricare altul.

După ce spusese asta, petrecuse următoarea oră alergându-i în jurul câmpului pe un cal de vânătoare și încercând să-i doboare din șa.

— Plonjați și rostogoliți-vă! strigase întruna cu glas ascuțit de nebun. Plonjați și rostogoliți-vă!

Vaelin aștepta până ce sabia bărbatului în alb ajunse doar la un braț depărtare și atunci sări în dreapta, plonjând pe sub detunăturile asurzitoare ale copitelor, rostogolindu-se în genunchi și rotind după aceea spada, pentru a spinteca piciorul din spate al calului. Sângele îl împroșcă, iar animalul zbieră și căzu la pământ; bărbatul în alb se strădui să se desprindă din vălmășag, dar Vaelin sări peste armăsarul care se zbătea, devie sabia dușmanului cu propria spadă și izbi de sus în jos, iar pieptarul de platoșă se despică sub forța loviturii. Bărbatul în alb căzu, tuși sânge și muri.

Iar alpiranii se opriră.

Se opriră. Săbii ridicate tremurară, apoi căzură inerte pe lângă

stăpânii lor. Călăreți aflați în plină șarjă își opriră caii și priviră șocați. Toți alpiranii aflați în raza vizuală încetară pur și simplu să mai lupte și se holbară la Vaelin și la leșul bărbatului în alb. Unii dintre ei continuau încă a privi, când săgeți îi doborâră sau Alergătorii-lupului îi hăcuiră.

Vaelin privi și el cadavrul; roata aurie despicată de pe pieptarul însângerat sclipea stins în lumina zorilor. *Să fi fost așadar un bărbat important*?

— Eruhin Mahktar!

Cuvinte rostite de un alpiran descălecat, care se împleticea în apropiere, apăsându-și o rană din braț, cu lacrimile brăzdându-i chipul însângerat. Mai presus de mânie sau de acuzare, în tonul vocii lui exista o disperare mai profundă decât auzise Vaelin vreodată.

— *Eruhin Mahktar*!

Cuvinte pe care avea să le audă de o mie de ori în anii ce urmară.

Rănitul se împletici înainte și Vaelin se pregăti să-l doboare cu mânerul spadei, fără să-l ucidă, deoarece, la urma urmelor, nu era înarmat. El însă nu schiță nicio încercare de a-l ataca, ci se poticni pe lângă Vaelin și se nărui lângă bărbatul în alb, hohotind ca un copil.

— *Eruhin ast forgallah*! urlă el.

Vaelin privi cu oroare cum rănitul trase un pumnal de la brâu și-l înfipse fără ezitare în propriul lui grumaz, după care se prăbuși peste leșul în alb, cu sângele gâlgâindu-i din rană.

Sinuciderea păru să destrame vraja care-i încremenise pe alpirani și un urlet brusc și sălbatic răsună din rândurile lor; toți ochii se fixară asupra lui Vaelin, săbiile și lăncile se întinseră și începură să se apropie, cu ură ucigașă întipărită pe toate chipurile.

Răsună apoi un sunet ca o mie de baroase lovind o mie de nicovale și rândurile inamicilor se cutremurară din nou, iar Vaelin zări oameni aruncați în văzduh de impactul forței necunoscute care-i lovise din spate. Alpiranii se străduiră să-și întoarcă armăsarii și să facă față noii amenințări, dar prea târziu, căci erau măcelăriți de tăișuri de oțel brunat.

O siluetă masivă, împlătoșată din cap până în picioare și călare pe un bidiviu negru, își deschise drum printre caii alpirani mai ușori, și ghioaga îi era o ceață care răpea viețile oamenilor și animalelor deopotrivă. Înapoia sa, sute de bărbați în armuri din oțel abăteau un prăpăd similar, ridicând și coborând cu ferocitate letală spadele lungi și ghioagele. Alpiranii înfuriați ripostară sălbatic și nu puțini cavaleri dispărură sub masa de copite tropăitoare, însă nu aveau nici numărul, nici armamentul pentru a face față asaltului. În scurtă vreme măcelul se termină; toți alpiranii erau morți sau răniți. Niciunul nu dăduse bir cu

fugiții.

Silueta masivă de pe bidiviul negru își prinse ghioaga la oblânc și porni în trap spre Vaelin, dându-și viziera pe spate pentru a dezvălui un chip lat și bătucit de vreme, care se distingea printr-un nas ce fusese rupt de două ori și ochi înconjurați de ridurile adânci ale vârstei.

Vaelin făcu o plecăciune oficială.

— Bună ziua, Lord Theros al Fiefului!

— Bună ziua, lord Vaelin! Lordul Fiefului Renfael privi măcelul din jur și râse sonor. Pun prinsoare că n-ai fost niciodată mai bucuros să vezi un renfaelin, așa-i, băiete?

— Așa este, milord.

Un călăreț tânăr și înalt se opri lângă Lordul Fiefului; fața arătoasă îi era mânjită de sudoare și sânge, iar ochii de un albastru-închis îl priveau pe Vaelin cu răutate vădită, însă nerostită.

— Bună ziua, lord Darnel! îl salută Vaelin. Mulțumirile mele și ale oamenilor mei se îndreaptă către tine și tatăl tău.

— Deci mai ești viu, Sorna? replică tânărul. Cel puțin regele va fi încântat.

— Potolește-ți limba, băiete! se răsti lordul Theros. Îmi cer iertare, lord Vaelin. Băiatul este răsfățat și eu o învinuiesc pentru asta pe mama lui. Trei fii mi-a dăruit ea, iar acesta este singurul care n-a murit înainte de naștere, așa să m-ajute Credința!

Vaelin văzu cum mâna tânărului călăreț zvâcni pe mânerul spadei lungi și obrajii i se colorară de mânie. *Alt fiu care-și urăște tatăl,* gândi el. *O maladie comună.*

— Îmi cer iertare, milord, se plecă el din nou. Trebuie să mă îngrijesc de oamenii mei.

Reveni spre plajă și, pășind peste morți și muribunzi sub soarele dimineții care răsărea peste câmpul de sânge, căută din nou safirul și-l ridică, îngăduind razelor să se joace pe suprafața lui, și se gândi la ziua când i-l dăruise regele, la ziua când ajunsese să-l urască lordul Darnel, la ziua când plânsese prințesa Lyrna.

Ziua când amuțise cântecul sângelui.

— Safir, mirodenii și mătase, șopti el.

CAPITOLUL 2

Includerea turnirelor cavalerești renfaeline în iarmarocul de Miezul-verii era o noutate relativ recentă, dar în scurt timp căpătase un renume uriaș în rândul poporului. Mulțimea mugea apreciativ înaintea unei confruntări spectaculoase, când Vaelin se îndreptă către pavilionul regal, cu gluga mantiei trasă peste chip pentru a se cruța de povara recunoașterii. Pe câmp, un cavaler zbură din șa în mijlocul unui nor de țăndări și potrivnicul azvârli lancea ruptă spectatorilor.

— Amărâtul ăla n-o să mai umble prea repede! comentă un bărbat îmbujorat, făcându-l pe Vaelin să se întrebe dacă era apreciat spectacolul luptei în sine sau șansa de a fi martori la schilodirea bogaților.

Gărzile de la intrarea în pavilion se plecară înaintea lui mai mult decât ar fi cerut-o rangul și priviră doar în treacăt la ordinul regelui pe care-l arătă, trăgând într-o parte draperia intrării în pavilion și făcându-i semn să intre fără șovăială. Vaelin revenise din miazănoapte de numai două zile, însă legenda presupusei sale victorii măreațe asupra lonakilor se răspândise deja peste tot.

După ce lăsă armele, fu condus în loja regală, unde nu fu surprins s-o găsească pe prințesa Lyrna, singură.

— Bună ziua, Frate! îl întâmpină ea și-i surâse, apoi îi întinse mâna ca el să i-o sărute.

Pentru o clipă Vaelin fu deconcertat, deoarece ea nu mai făcuse asta niciodată; era un semn de favoare acordat rareori și care se făcea în public. Se lăsă totuși într-un genunchi și-și lipi buzele de încheieturile degetelor ei. Pielea femeii era mai caldă decât se așteptase și fu mânios pe sine fiindcă îi făcu plăcere.

— Bună ziua, Alteța Voastră! rosti el și se îndreptă, străduindu-se să adopte un ton neutru, dar fără să izbutească prea bine. Am fost chemat înaintea tatălui Alteței Voastre…

Ea flutură dintr-un braț.

— Va sosi și el. Se pare că și-a rătăcit mantia favorită. În ultima vreme nu mai iese niciodată din palat fără ea. Îi făcu semn spre locul de alături. Ia loc, te rog.

Vaelin se așeză și se prefăcu interesat de competiția cavalerilor. Două grupuri alcătuite din câte treizeci de oameni se adunau în capete opuse ale câmpului; un grup sub un stindard cu pătrate albe și roșii cu simbolul unui vultur, iar celălalt sub un steag care arăta o vulpe roșie pe fundal verde.

— Meleul este punctul culminant al turneului renfaelin, explică prințesa. Vulpea roșie este blazonul baronului Hughlin Banders, cel în armura ruginie, fosta căpetenie a mercenarilor Lordului Theros. Vulturul îi aparține lordului Darnel, moștenitorul Lordului Fiefului. Se pare că meleul va pune capăt unei vechi dispute între cei doi. Ridică o eșarfă din mătase albă de pe o masă din apropiere. Am fost rugată să o înmânez aceluia dintre bădărani pe care-l consider mai violent decât toți ceilalți. Se pare că vederea unor bărbați voinici în straie din metal, care se bat între ei până la pierderea simțurilor, ar trebui să-mi facă inima de femeie să tresară.

— O prejudecată bizară, Alteța Voastră.

Ea se întoarse către el și surâse larg.

— Una dintre cele pe care tu nu le faci.

— Sper din toată inima.

Vaelin privi cum cele două tabere se înșiruiră, apoi schimbară saluturi, după care se năpustiră una spre cealaltă în plin galop, rotind spade și ghioage. Se izbiră cu asemenea bubuituri de metal și trupuri de cai, încât atât Vaelin, cât și prințesa tresăriră. Lupta care urmă fu o încăierare confuză de cavaleri rostogolindu-se din șei și arme ce se ciocneau. Vaelin știa că luptătorii ar fi trebuit să lovească doar cu latul spadei, dar majoritatea păreau să ignore regula aceea și zări cel puțin trei siluete în platoșe de oțel care rămăseseră nemișcate în haos.

— Așadar, aceasta este bătălia, comentă Lyrna.

— Un fel de bătălie.

— Ce părere ai despre el? Mă refer la moștenitorul Lordului Fiefului.

Vaelin îl privi pe lordul Darnel izbind cu mânerul spadei în coiful unui adversar, care se prăvăli cu sângele revărsându-se prin vizieră pe pământul răscolit de copite.

— Se luptă bine, Alteță.

— Deși nu la fel de bine ca tine, sunt sigură. Și nu are nimic din integritatea sau din intuiția ta. Femeile îl vor primi în patul lor pentru influența și bogăția lui, nu din iubire. Bărbații îl vor urma pentru soldă sau din datorie, nu din devotament. Tăcu și pe chip îi apăru o expresie de ușoară iritare. Și tata crede că-mi va fi un soț minunat.

— Sunt sigur că tatăl Alteței Voastre vrea tot ce este mai bun…

— Tatăl meu vrea să nasc ca o vită. El vrea ca palatul să răsune de zbieretele țâncilor Al Neiren, prin venele cărora să curgă sângele Lordului Fiefului Renfael. Ar fi pecetea finală pe alianța lui. După toate câte am făcut în slujba acestui Tărâm, tata continuă să mă vadă doar ca pe o

scroafă bună pentru fătat.

— Catehismul Însoțirii este clar, Alteța Voastră. Nimeni, fie el bărbat sau femeie, nu poate fi silit să se căsătorească împotriva voinței sale.

— Voința mea! râse ea amar. Cu fiecare an care trece fără să mă mărit, voința mi se erodează tot mai mult. Tu ai spada, cuțitele și arcul. Unicele mele arme sunt inteligența, chipul și făgăduiala puterii care-mi zace în pântece.

Sinceritatea conversației lor era deconcertantă. Unde dispăruseră încordarea și cunoașterea vinovăției împărtășite? *Nu uita*, se avertiză Vaelin. *Nu uita ce este ea. Nu uita ce am făcut noi*. Observă cum ochii Lyrnei îl urmăreau pe lordul Darnel în meleu, socotind și evaluând; văzu cum abia-și ascundea pufnetul de neplăcere ce-i curba buzele.

— Mă îndoiesc că Alteța Voastră, rosti el, a pus la cale această întâlnire pentru a-mi cere părerea despre un bărbat cu care n-are nicio intenție de a se mărita vreodată. Are poate altă explicație pentru mine?

— Dacă te referi la masacrul Aspectelor, mă tem că opinia mea este neschimbată. Deși am descoperit ceva nou. Spune-mi, ai auzit vreodată de al Șaptelea Ordin?

Îl privea foarte atentă și Vaelin știu că ar fi zărit orice minciună.

— Este o poveste, ridică el din umeri. De fapt, o legendă. A existat cândva un ordin al Credinței devotat studierii Beznei.

— Nu-i dai crezare, așadar?

— Las istoria în seama Fratelui Caenis.

— Bezna, repetă încet prințesa parcă degustând cuvântul. Un subiect fascinant. Totul este doar o superstiție, desigur, dar foarte statornică în consemnările istorice. Am fost la Marea Bibliotecă și am cerut toate cărțile pe care le aveau despre acest subiect. Am aflat că solicitarea mea a cauzat multă agitație, fiindcă așa s-a descoperit că majoritatea volumelor vechi fuseseră furate.

Vaelin se gândi la cărțile arse de Fratele Harlick în Cetatea Prăbușită.

— Și cum se leagă legenda aceasta de masacrul Aspectelor?

— Poveștile abundă în legătură cu evenimentul acela nefericit. Am cules tot ce am putut, discret, desigur. Istoriile sunt în mare parte exagerări care cresc cu fiecare relatare, mai ales în privința ta. Știai că ai ucis de unul singur zece asasini înarmați cu arme vrăjite, care sorbeau sângele celor pe care-i omorau?

— Nu pot spune că-mi reamintesc asta, Alteță.

— Nici nu mă așteptasem. Chiar dacă poveștile acestea sunt aiureli,

împărtășesc toate un fir comun: sunt colorate de Beznă, iar cele mai fanteziste fac referire la al Șaptelea Ordin.

În ciuda suspiciunilor cu care o privea, nu-i putea nega agerimea minții. Șiretenia instinctivă, așa cum o considerase el înainte, era în realitate o fațetă a unui intelect considerabil. În ultimii trei ani, Vaelin reflectase de multe ori asupra înțelesului confesiunii lui Harlick din Cetatea Prăbușită, încercând să pună laolaltă sursele diferite de cunoaștere. Totuși, nimic nu se lega: aparenta trădare a Credincioșilor de către Aspecte, puterea Chiorului, glasul familiar al făpturii dinapoia ochilor lui Hentes Mustor. Oricât s-ar fi străduit, nu putea distinge nicio înlănțuire. Exista senzația permanentă a ceva ce plutea intangibil, un adevăr profund pe care nici chiar cântecul sângelui nu-l putea prevesti. *Oare poate ea să-l găsească? Și, dacă ar putea, să am încredere să mă destăinui ei*? Ideea de a avea încredere în prințesă era absurdă, bineînțeles, însă și oamenii în care nu se putea avea încredere puteau fi utili.

— Alteța Voastră, rosti el, de ce ar putea cineva devotat învățăturii să citească o carte și imediat apoi s-o arunce în foc?

Lyrna se încruntă nedumerită.

— Este relevant pentru discuția noastră?

— Aș fi întrebat dacă n-ar fi fost?

— Nu. Mă întreb dacă mi-ai pune vreo întrebare dacă n-ai fi nevoit s-o faci?

Pe câmp, numărul de cavaleri care continuau să lupte se redusese la o duzină. Lordul Darnel schimba lovituri cu baronul Banders, a cărui ferocitate nu părea afectată de rigiditatea armurii pătate de rugină.

— Dacă un astfel de om ar fi cu adevărat devotat învățăturii, continuă prințesa, arderea unei cărți ar părea pentru el o crimă teribilă. Cărți au mai fost arse, să știi. Regele Lakril cel Nebun a rămas celebru pentru că a făcut un rug cu toate cărțile din Varinshold și a decretat că toți supușii care puteau citi erau considerați neloiali și pasibili de execuție. Din fericire, al Șaselea Ordin l-a detronat la scurt timp după aceea. Până și nebunia lui avea totuși un grăunte de adevăr. Valoarea unei cărți constă în cunoașterea pe care o conține, iar aceasta este întotdeauna periculoasă.

— Cu alte cuvinte, arderea cărții înlătură pericolul reprezentat de cunoaștere.

— Poate că da. Spuneai că omul era învățat. Cât de învățat?

Vaelin șovăi, nedorind să-i rostească numele.

— A fost cândva cărturar în Marea Bibliotecă.

— Cu adevărat învățat. Prințesa țuguie buzele. Știi că eu nu citesc

niciodată o carte de două ori? Nu este nevoie. Îmi amintesc perfect toate cuvintele.

Tonul îi era atât de prozaic, încât tânărul știu că nu era o simplă laudă.

— Prin urmare, un om care ar deține aceeași iscusință n-ar mai trebui să păstreze o carte, o carte periculoasă. Odată ce a citit-o, el deține cunoașterea respectivă.

Lyrna încuviință din cap.

— Poate că cel despre care mi-ai vorbit încerca să păstreze o cunoaștere, nu s-o distrugă.

Așadar, aceasta era misiunea lui Harlick. El a furat cărțile Beznei din Marea Bibliotecă. Le distrugea ca să le ascundă cunoștințele, însă mai întâi le citea, ca să le rețină, ca să le protejeze. Dar de ce?

— Nu-mi vei spune, nu-i așa? zise prințesa. Nu-mi vei spune cine era și cum l-ai întâlnit.

— A fost doar un incident bizar, la care am fost martor…

— Știu că respectul cu care te privesc nu este reciproc. Știu că n-ai o părere prea bună despre mine. Însă părerea mea despre tine s-a bazat mereu pe faptul că nu mă minți. Este posibil ca adevărul tău să fie aspru, dar este întotdeauna adevăr. Spune-mi adevărul acum, te rog.

Vaelin o privi în ochi și fu șocat să vadă în ei scânteierea lacrimilor. *Oare sunt reale? Pot fi reale*?

— Nu știu dacă pot avea încredere în tine, îi spuse direct. Cândva noi doi am făcut împreună ceva teribil…

— N-am știut! șuieră Lyrna aprig. Se aplecă spre el și glasul îi căpătă un ton zorit. Linden a venit la mine cu ideea lui nebună pentru o expediție în Martishe. Tata mi-a poruncit să-i binecuvântez acțiunea. Nu i-am făgăduit nimic lui Linden, l-am iubit, dar așa cum o soră își iubește un frate. Însă el mă iubea mai mult decât pe orice soră și a auzit ce dorea să audă. Jur că n-am știut adevăratele planuri ale tatei. La urma urmelor și *tu* plecai și știam că nu erai capabil de crimă. Lacrimile i se revărsară din ochi și-i urmăriră profilul desăvârșit al feței. Am iscodit eu însămi, Vaelin. Știu că nu l-ai ucis tu, știu că l-ai scăpat de un sfârșit oribil. Îți spun adevărurile acestea, fiindcă acum trebuie să mă crezi. Trebuie să-mi iei în seamă cuvintele. *Trebuie* să refuzi ceea ce-ți va cere tata azi.

— Ce anume îmi va cere?

— Prințesă Lyrna Al Nieren!

Un glas puternic. Un glas poruncitor. Un glas regal. Vaelin nu-l mai văzuse pe Janus de peste un an și-l găsi mai îmbătrânit, cu ridurile feței încă și mai adânci, cu mai multe fire sure în coama de păr arămiu, cu

gârbovirea umerilor mai proeminentă. Păstrase totuși glasul de rege. Amândoi se ridicară și făcură o plecăciune, conștienți de tăcerea profundă a mulțimii.

— Fiică a descendenței regale Al Nieren, continuă regele, prințesă a Tărâmului Unificat și a doua în linie la Coroană. O mână subțire, pătată de bătrânețe, apăru de sub veșmintele regale căptușite cu hermină și arătă câmpul din fața lor. Nu-ți neglija datoria!

Vaelin se întoarse și-l văzu pe lordul Darnel lăsat într-un genunchi în fața pavilionului. Înapoia lui, cavalerii învinși în meleu se împleticeau nesiguri sau erau transportați de pe câmp, printre ei aflându-se și baronul Banders în armura pătată de rugină. În ciuda servilității reverenței sale, lordul Darnel nu plecase capul și coiful îi rămăsese prins. Ochii lui îl fixau pe Vaelin, sclipind cu o furie intensă și deconcertantă.

Lyrna își șterse iute lacrimile.

— Iertare, tată, zise ea pe un ton de frivolitate silită, dar nu mai vorbisem de mult timp cu lordul Vaelin…

— Nu lordul Vaelin îți stăpânește atenția acum, milady.

Un fulger de mânie licări peste chipul prințesei, care se stăpâni însă iute, după care se sili să zâmbească.

— Desigur. Se întoarse și ridică eșarfa din mătase, făcându-i semn lordului Darnel să se apropie. Bine luptat, milord.

Lordul Darnel îi oferi o plecăciune oficială rigidă și se întinse să ia eșarfa cu mâna sa înmănușată, încruntându-se vizibil când prințesa își retrase propria mână înainte ca el s-o fi putut săruta. Retrăgându-se un pas, îl privi din nou mânios pe Vaelin.

— Lord Vaelin, zise el și vocea îi tremură de furie, am înțeles că Fraților din al Șaselea Ordin li se interzice să accepte provocări la duel.

— Așa este, milord.

— Păcat.

Cavalerul se plecă iarăși în fața Lyrnei și a regelui, apoi părăsi câmpul fără să privească îndărăt.

— Se pare că ai stârnit nemulțumirea băiatului de aur, observă regele.

Vaelin îi privi ochii și zări aceeași șiretenie de bufniță pe care și-o reamintea din prima lor învoială dezgustătoare.

— Sunt obișnuit să stârnesc nemulțumire, Maiestate.

— Nouă însă ne placi, nu-i așa, fiica mea? se întoarse regele spre Lyrna.

Fața ei era perfect inexpresivă când încuviință din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

— Ba poate chiar prea mult, se pare. Când era copilă, se temea că inima i se va dovedi prea înghețată pentru a-i îngădui să se atașeze de vreun bărbat. Acum descopăr că aș dori să înghețe din nou.

Vaelin nu era obișnuit cu stânjeneala și o găsi greu de suportat.

— Ați trimis după mine, Maiestate.

— Da. Regele o privi pe Lyrna încă o secundă. Da, așa este. Se întoarse și arătă ușa pavilionului. Aș dori să faci cunoștință cu cineva. Fiica mea, te rog să rămâi și să încerci să amintești supușilor că, în ciuda aparențelor, noi le suntem, de fapt, superiori.

Glasul prințesei era lipsit de orice emoție când zise:

— Bineînțeles, tată.

Vaelin se lăsă într-un genunchi, îi acceptă mâna când i-o oferi și apăsă alt sărut pe căldura pielii. *Până și oamenii în care nu se poate avea încredere pot fi utili.*

— Nu sunt sigur dacă Alteța Voastră are dreptate, îi spuse când se ridică, conștient de prezența regelui.

— Dreptate?

Era greșit din multe puncte de vedere, o încălcare năucitoare a etichetei, dar tânărul se apropie și o sărută pe obraz, șoptindu-i în același timp la ureche:

— Bezna nu-i o superstiție. Caută povestea Chiorului în pătrarul de apus.

— Încerci să mă pui la încercare, Tinere Șoim?

Se îndepărtau de partea din spate a pavilionului, însoțiți doar de două gărzi. Regele înainta cu greu prin noroi și poalele mantiei tivite cu hermină se murdăriseră deja. Părea cumva mai scund, împuținat de vârstă, și capul îi ajungea abia la umărul lui Vaelin.

— Să vă pun la încercare, Maiestate?

Regele se întoarse către Vaelin.

— Să nu te joci cu mine, băiete! Ochii lui îl sfredeleau. Ai înțeles?

Vaelin îi întoarse calm căutătura. Poate că regele rămăsese o bufniță, însă el nu mai era de acum un șoarece.

— Vă nemulțumește prietenia mea cu prințesa Lyrna, Maiestate?

— Tu nu ești prieten cu ea. Nu suporți s-o vezi, din motive perfect întemeiate. Regele înclină capul pe un umăr și mijii ochii gânditor. Ea a vrut să ți-l arate pe băiatul de aur, ca să-ți stârnească gelozia. Da?

Keschet, își aminti Vaelin cuvintele prințesei din grădina lui Al Hestian. *Atacul Mincinosului. Ascunde o stratagemă prin alta.* Lordul Darnel era o distragere la care tatăl ei se așteptase. *Trebuie să refuzi ceea*

ce-ți va cere tata azi.

Ridică din umeri.

— Mă aștept să fie așa, da.

— Ce i-ai spus? Știu că nu i-ai furat o sărutare.

Tânărul surâse scurt, stânjenit.

— I-am spus că frumusețea pălește în timp, la fel ca oportunitatea.

Regele pufni și-și reluă înaintarea înceată și gârbovită prin noroi.

— N-ar fi trebuit s-o tachinezi în felul acesta. Este necesar ca voi să nu deveniți inamici. Pentru binele Tărâmului, înțelegi?

— Înțeleg, Maiestate.

— Nu se va mărita cu el, așa-i?

— Mă îndoiesc tare mult.

— Știam că n-o va face. Regele suspină de frustrare obosită. Dacă el n-ar fi atât de neghiob! O fiică inteligentă este o povară. Este împotriva firii ca istețimea să fie legată de atâta frumusețe. Din propria experiență, femeile cu adevărat frumoase sunt dăruite fie cu farmec imens, fie cu venin nemăsurat. Mama ei, scumpa mea regină plecată dintre noi, a fost o frumusețe renumită și avea tot veninul de care ai fi putut avea nevoie vreodată, dar un creier milostiv de micuț.

Asta nu-i candoare, decise Vaelin, *ci doar altă mască. El se folosește de onestitate ca să mintă și să mă prindă în mrejele altui plan*.

Ajunseră la o caleașcă minunat împodobită, din lemn superb sculptat și strălucind de frunzulițe aurite, cu ferestrele acoperite de catifea neagră, la care erau înhămați patru cai. Regele îi ceru să deschidă ușa și urcă, icnind de efort, apoi îi făcu semn să-l urmeze. Se așeză pe bancheta îmbrăcată în piele moale și lovi cu un pumn osos în peretele despărțitor.

— La palat! Nu prea repede.

De afară se auzi pocnetul unui bici, iar caleașca se zgâlțâi și se puse în mișcare, trasă de cei patru cai bălțați.

— Este un cadou, rosti regele. Atât caleașca, cât și caii. Din partea lordului Al Telnar — îl mai ții minte?

Vaelin și-l reaminti pe bărbatul elegant din Sala Consiliului.

— Dregătorul Lucrărilor Regale.

— Da, un ticălos micuț și prefăcut. Dorea ca eu să confisc un sfert din pământurile Lordului Fiefului Cumbrael, ca pedeapsă pentru rebeliunea fratelui său. Bineînțeles că el ar fi preluat cu generozitate povara guvernării acelor domenii, ca și a tuturor rentelor aferente. I-am mulțumit pentru caleașcă și am confiscat un sfert din propriile lui domenii, dând rentele Lordului Mustor al Fiefului. Ar trebui să-i asigure

vinul și târfele pentru o vreme. O lecție pentru lordul Al Telnar că un adevărat rege nu poate fi cumpărat.

Regele scotoci prin mantie și scoase o pungulița din piele de mărimea unui măr.

— Prinde, i-o aruncă el lui Vaelin. Știi ce este?

Vaelin deschise pungulița și văzu înăuntru o piatră mare și albastră cu vinișoare cenușii.

— Un safir. Și încă unul mare.

— Da, cel mai mare safir găsit vreodată, extras din minele Ținuturilor de Miazănoapte acum șaptezeci de ani, când bunicul meu, al douăzecilea Lord de Asrael, a construit turnul și a înființat prima colonie. Știi cât prețuiește?

Vaelin privi din nou nestemata, pe a cărei suprafață netedă sclipea lumina lămpii.

— Mulți galbeni, Maiestate.

Închise punga și i-o întinse regelui.

Bătrânul rămase cu mâinile în interiorul mantiei.

— Păstrează-l. Este darul regelui pentru Spada lui cea mai prețioasă.

— Nu am nevoie de bogății, Maiestate.

Și nici nu pot fi cumpărat.

— Până și un Frate din al Șaselea Ordin se poate trezi pe neașteptate că are nevoie de bogății. Te rog să-l consideri un talisman.

Vaelin puse nestemata în pungă și o agăță la brâu.

— Safirele, urmă regele, sunt nestematele cele mai valoroase din lume, prețuite de toate popoarele: alpirani, volariani sau Regii Negustători din Apusul Îndepărtat. Aduc un preț mai bun decât argintul, aurul sau diamantele și sunt cele mai numeroase în Ținuturile de Miazănoapte. Desigur, Tărâmul are multe bogății — vinul cumbraelin, oțelul asraelin și altele —, dar cu safirele mi-am clădit flota și cu safirele am întemeiat Straja Tărâmului, cele două piroane ce mențin unitatea Tărâmului. Iar Lordul Turnului Al Myrna mi-a spus că filoanele de safire încep să se subțieze. Peste douăzeci de ani, nu vor mai rămâne destule pentru a-i plăti pe mineri să le extragă. Și ce vom face atunci, Tinere Șoim?

Vaelin strânse din umeri, întrucât comerțul nu era un subiect familiar pentru el.

— Așa cum ziceți, Maiestate, Tărâmul are și alte bogății.

— Dar nu îndeajuns, decât numai dacă i-aș taxa pe nobili și oamenii de rând în asemenea măsură, încât ar fi fericiți să mă vadă pe mine și pe copiii mei atârnați de zidurile palatului. Ai văzut câte tulburări

pot isca pământurile acestea, chiar și cu Straja Tărâmului care ține totul laolaltă; imaginează-ți cât sânge va curge după ce ea nu va mai fi. Nu, ne trebuie mai multe, ne trebuie mirodenii și mătase.

— Mirodenii și mătase, Maiestate?

— Principala rută de negoț a mirodeniilor și a mătăsii trece prin Marea Erineană: mirodeniile din provinciile de miazăzi ale Imperiului alpiran și mătasea din Apusul Îndepărtat ajung în porturile alpirane de pe coasta de miazănoapte a Imperiului. Toate corăbiile care andochează trebuie să-i plătească împăratului pentru acest privilegiu, precum și o cotă parte din valoarea mărfurilor lor. Negustătorii alpirani s-au îmbogățit de pe urma acestui comerț; unii sunt chiar mai bogați decât Regii Negustători din Apus și toți plătesc tribut împăratului.

Tulburarea lui Vaelin spori. *Doar nu se poate gândi la așa ceva*.

— Vreți să atrageți negoțul acesta în porturile noastre? întrebă el nesigur.

Bătrânul clătină din cap.

— Porturile noastre sunt puține și mici. Prea multe furtuni ne bântuie coastele și noi suntem prea în miazănoapte ca să atragem mult negoț. Dacă îl dorim, va trebui să-l înșfăcăm.

— Maiestate, eu nu știu multă istorie, totuși nu-mi pot reaminti vreo ocazie în care acest Tărâm sau vreunul dintre Fiefuri să fi fost amenințat de o invazie alpirană sau chiar de un simplu raid. Între popoarele noastre nu există vărsări de sânge. Catehismele ne spun că războiul este justificat doar în apărarea pământului, vieții sau Credinței.

— Alpiranii sunt adoratori de zei, nu-i așa? Un Imperiu care neagă Credința.

— Credința poate fi doar acceptată, nu impusă cu sila, mai ales unui Imperiu.

— Ei însă plănuiesc să-și aducă zeii aici și să ne submineze Credința. Iscoadele lor sunt peste tot, deghizate în negustători, murmurând erezii, pângărindu-ne tineretul în riturile Beznei. Și în tot acest timp armata lor crește și împăratul construiește mai multe corăbii.

— Este adevărat?

Regele surâse slab și ochii lui de bufniță scânteiară.

— Va fi.

— Vă așteptați ca întregul Tărâm să creadă așa ceva?

— Oamenii cred întotdeauna ceea ce vor să creadă, indiferent dacă este sau nu adevărat. Mai ții minte masacrul Aspectelor și pe Tăgăduitorii, reali sau doar suspectați ca atare, care au fost măcelăriți în urma revoltelor, pe baza unor simple zvonuri. Oferă-le minciuna potrivită și ei o

vor crede.

Vaelin îl privi pe rege în tăcere, pe când caleașca se hurducă peste străzile pietruite ale pătrarului de miazănoapte, și înțelegerea îl cutremură. *Aici nu mai este nicio minciună, ci el chiar intenționează să facă asta.*

— Ce doriți de la mine, Maiestate? De ce-mi împărtășiți toate lucrurile acestea?

Regele își desfăcu brațele osoase.

— Pentru că am nevoie de spada ta, desigur. Cu greu aș putea merge la război fără faimosul războinic al Tărâmului, nu? Ce ar crede supușii de rând, dacă ai refuza să porți spada Credinței împotriva Imperiului Tăgăduitorilor?

— Vă așteptați din partea mea să pornesc război împotriva unui popor cu care Tărâmul nu are niciun conflict, pe baza unor minciuni?

— Bineînțeles.

— Și de ce aș face-o?

— Puterea noastră este loialitatea.

Chipul lui Linden Al Hestian, devenind alb ca marmura, pe măsură ce sângele i se scurgea prin tăietura din beregată…

— Loialitatea este altă minciună pe care o folosiți pentru a-i atrage pe creduli în planurile voastre.

Regele se încruntă, păru furios, dar apoi râse.

— Evident. Ce crezi că înseamnă regalitatea? Veselia îi păli iute. Ai uitat de înțelegerea pe care am făcut-o. Eu poruncesc și tu execuți. Mai ții minte?

— Am încălcat deja înțelegerea noastră, Maiestate. În Martishe nu am făcut ceea ce mi-ați poruncit.

— Și totuși, Linden Al Hestian zace în Lumea de Dincolo, răpus de pumnalul tău.

— Suferea. A trebuit să-i pun capăt durerilor.

— Da, foarte convenabil. Regele flutură din mână iritat, aparent plictisit de subiect. Nu contează, ai făcut o înțelegere. Tinere Șoim, tu ești al meu. Atașamentul tău față de Ordin este o născocire, și o știi la fel de bine ca mine. Eu poruncesc și tu execuți.

— Nu și cu Imperiul alpiran. Nu, dacă nu există un motiv mai bun decât lipsa safirelor.

— Mă refuzi?

— Da. Mă puteți trimite la eșafod, dacă așa trebuie, și nu voi spune un cuvânt în apărarea mea. Dar planurile voastre mă istovesc.

— Să te trimit la eșafod? Janus slobozi alt hohot de râs, chiar mai

sonor decât cel dinainte. Ce nobil, mai ales fiindcă știi prea bine că nu pot face așa ceva fără să stârnesc rebeliune printre supușii de rând și război cu Credința. Și cred că fiica mea mă urăște și așa destul.

Regele trase în lături draperia de catifea ce acoperea fereastra și chipul i se lumină brusc.

— Aha, brutăria văduvei Norna! Bătu din nou în peretele despărțitor al caleștii, ridicându-și vocea de rege. OPREȘTE!

Coborî din caleașcă, îndepărtând ajutorul celor doi soldați din Garda Călare care-i escortaseră, și surâse larg către Vaelin, aproape ca un copil.

— Haide cu mine, Tinere Șoim. Cele mai bune plăcinte din cetate, poate chiar din tot Fieful. Tolerează slăbiciunea unui bătrân.

Brutăria văduvei Norna era caldă și plină de aromele pâinilor abia scoase din cuptor. Zărindu-l pe rege, femeia se grăbi să iasă dinapoia tejghelei; era înaltă și voinică, av\nd obrajii îmbujorați de para focului și cu părul pudrat de făină.

— Maiestate! Sire! Îmi onorați din nou umila brutărie! vorbi ea repede, plecându-se stângace, și-i îmbrânci cu umerii lați pe mușteriii rămași cu gurile căscate. Faceți loc! Faceți loc regelui!

— Milady, rosti regele după care îi prinse mâna și i-o sărută, iar văpaia obrajilor ei se înteți, ocazia de a mă bucura de produsele tale nu poate fi ignorată. În plus, lordul Vaelin este curios, fiindcă ocaziile de a savura prăjituri sunt rare pentru el, nu-i așa, Frate?

Vaelin văzu ochii femeii cercetându-i chipul și îmbătându-se de vederea lui, și privirile furișe aruncate de mușterii, acum lăsați într-un genunchi, și aproape că-i detestă pentru adularea aceea.

— Așa este, Maiestate, cunoștințele mele despre prăjituri sunt modeste, replică el și speră că iritarea nu i se simți în glas.

— Ai poate o odaie în spate unde să ne putem bucura de preparatele tale? o întrebă regele pe văduvă. Nu aș dori să-ți tulbur îndeletnicirile.

— Bineînțeles, Maiestate, bineînțeles.

Văduva îi conduse în partea din spate a brutăriei, într-o magazie ale cărei rafturi erau ticsite cu vase; saci de făină se înșiruiau în lungul pereților, iar singurele mobile dinăuntru erau o masă și câteva scaune. La masă stătea o tânără cu piept generos, care purta o rochie țipătoare din material ieftin; părul îi era vopsit în roșu, buzele stacojii, iar bluza descheiată la gât îi dezvăluia din plin pielea. Se ridică în clipa intrării regelui și execută o reverență desăvârșită.

— Maiestate, rosti femeia.

Avea glas gutural, care înghițea vocalele, un glas de ființă crescută pe stradă.

— Bun găsit, Derla, zise regele, apoi se întoarse către brutăreasă. Plăcinta cu mere, cred, doamnă Nornah. Și niște ceai, dacă poți.

Văduva făcu o reverență și se retrase, închizând ferm ușa în urmă. Regele se lăsă într-un scaun și-i făcu semn tinerei pieptoase să se ridice.

— Derla, el este lordul Vaelin Al Sorna, faimos Frate al celui de-al Șaselea Ordin și Spadă a Tărâmului. Vaelin, ea este Derla, târfă lipsită de renume și iscoadă distinsă în slujba mea.

Femeia îl privi îndelung și apreciativ pe Vaelin, iar pe buze îi jucă umbra unui surâs.

— Sunt onorată, milord!

Vaelin încuviință scurt din cap.

— Bună ziua, milady!

Surâsul ei se lărgi brusc.

— Cu greu pot fi numită așa.

— Nu-ți irosi șiretlicurile cu el, Derla, o sfătui regele. Fratele Vaelin este un adevărat servitor al Credinței.

Ea arcui o sprânceană desenată și țuguie buzele.

— Păcat! Am făcut unele dintre cele mai bune afaceri cu cei din Ordine. Mai ales cu cei din al Treilea: cărturarii aceia sunt foarte lascivi.

— Este delicioasă, nu-i așa? chicoti regele. O femeie cu minte pătrunzătoare, dar lipsită de orice scrupule morale. Și cu temperament uneori violent. De câte ori l-ai înjunghiat pe neguțătorul acela, Derla? Am uitat.

Vaelin o cercetă cu atenție pe femeie și nu zări nicio viclenie în inexpresivitatea ei.

— De vreo cincizeci de ori, Maiestate. Făcu semn către Vaelin. A vrut să m-omoare în bătaie și să-mi reguleze leșul.

— Da, încuviință regele, un nemernic pervers, însă în același timp bogat și popular la Curte. Odată ce am înțeles cât de folositoare poate fi Derla, au fost necesare cheltuieli considerabile ca să aranjez presupusa ei sinucidere și eliberarea reală.

— Pentru care vă voi fi de-a pururi recunoscătoare, Maiestate.

— Așa și trebuie. Vezi tu, Vaelin, datoria unui rege este de a-i căuta printre supușii lui pe cei înzestrați, pentru a-i pune la treabă în folosul lui. Am câteva iscoade ca Derla care acționează în taină în cele patru Fiefuri și toate îmi raportează mie direct. Se aleg cu destui galbeni pentru asta, pe lângă mulțumirea de a ști că eforturile lor păstrează liniștea acestui Tărâm. Regele păru brusc obosit și-și rezemă bărbia în palmă, frecându-și

pleoapele grele. Repetă-i lordului Vaelin, se adresă el femeii, raportul tău de săptămâna trecută.

Derla încuviință din cap și începu să vorbească pe un ton oficial care părea îndelung practicat.

— În ziua a șaptea din prensur mă aflam pe ulicioara dinapoia tavernei „Leul turbat“ și pândeam o casă despre care știam că era vizitată de Tăgăduitori din secta Ascendenței. Către miezul nopții, în casă au intrat mai mulți oameni printre care un bărbat înalt, o femeie și o fată în jur cincisprezece ani, care au sosit împreună. După intrarea lor, m-am strecurat în beciul casei, folosindu-mă de toboganul pentru cărbuni. Din beci, am auzit ritualurile eretice care se desfășurau deasupra. După două ceasuri am înțeles că întâlnirea se apropia de sfârșit și am ieșit, revenind pe ulicioară, unde am văzut cum aceiași trei oameni au ieșit împreună. Bărbatul înalt mi se părea familiar, așa că am decis să-i urmăresc. Ei au mers în pătrarul de miazănoapte, unde au intrat într-o casă mare cu vedere spre moara de la Cotul Străjii. Când bărbatul a intrat, lumina dinăuntru i-a scăldat chipul și am văzut că era lordul Kralyk Al Sorna, fost Lord al Bătăliilor și Primă Spadă a Tărâmului.

Îl privi pe Vaelin cu ochi indiferenți, lipsiți de teamă sau de griji. Regele își scărpină nepăsător firele aspre și sure ale bărbii nerase.

— N-a fost dintotdeauna așa, să știi, zise el. Mă refer la Tăgăduitori. Pe când eram copil, ei trăiau printre noi, grijulii, însă tolerați. Primul meu dascăl în mânuirea spadei a fost un Căutător și era un om minunat. Ordinele ne-au avertizat împotriva lor, totuși n-au recomandat niciodată interzicerea practicilor lor, fiindcă, de fapt, noi suntem un ținut de exilați, alungați pe țărmurile acestea cu veacuri în urmă de către cei care ne-ar fi ucis pentru Credința noastră și pentru zeii lor. Credința a fost dintotdeauna precumpănitoare, desigur, cea dintâi printre crezuri, dar și altele au existat alături de ea și, cu toate că multor Credincioși nu le plăcea asta, majorității poporului nu părea să-i pese. Apoi a sosit Mâna Roșie.

Degetele regelui se mișcară spre urmele roșii de pe gâtul lui și ochii îi priviră în gol, când își aminti.

— Au numit-o Mâna Roșie din cauza semnelor pe care le lasă, aidoma unei gheare ce îți zgârie gâtul. Odată ce semnele acelea apăreau, știai că erai ca și mort. Închipuie-ți, Vaelin: o țară pustiită în câteva luni. Gândește-te la toți cei pe care-i cunoști — bărbați, femei, copii, nu contează —, iar după aceea închipuie-ți că jumătate dintre ei nu mai există. Imaginează-ți-i morți de pe urma unei boli pustiitoare care-i face să delireze, să se zbată și să răcnească, în timp ce-și vomită propriile

măruntaie. Trupurile erau adunate în maldăre ca paiele, nimeni nu se găsea în siguranță, și frica a devenit singurul crez. Aceasta nu putea fi o simplă molimă, nu, ci acțiunea Beznei! Așa se face că ochii noștri s-au îndreptat spre Tăgăduitori. Și ei sufereau la fel ca noi, însă, deoarece erau mai puțini, se părea că suferă mai puțin. Gloate au bântuit prin cetăți și pe câmpuri, vânând și ucigând. Unele secte au fost rase de pe fața pământului și crezurile lor au fost pierdute pentru totdeauna, iar restul au fost alungate în umbre. Până să dispară Mâna Roșie, mai rămăseseră doar Credința și zeul cumbraelin. Ceilalți erau pitiți, adorând în beznă și temându-se mereu să nu fie descoperiți.

Ochii regelui se întoarseră către Vaelin pe care-l fixară cu o privire rece, calculată.

— Tatăl tău, Tinere Șoim, pare să fi căpătat niște preocupări nesănătoase.

Cântecul sângelui reveni, sonor și aspru, pe cât de puternic îl auzise tânărul vreodată, și înțelesul îi era mai clar decât își putea aminti. În odaia aceasta exista un pericol important. Pericol din partea cunoștințelor pe care le avea târfa iscoadă. Pericol din partea planului regelui. Dar mai presus ca orice, pericolul cântecului sângelui, care-i spunea să-i ucidă pe amândoi.

— Eu nu am tată, scrâșni el.

— Poate că așa este, însă ai o soră. Cam tânără pentru a fi spânzurată de ziduri, cu limba smulsă după ce a primit binecuvântarea celui de-al Patrulea Ordin în Temnița-neagră. Nu m-ar mira ca și mama ei să pățească la fel, să fie în cuști alăturate, bolborosind vorbe de neînțeles una către cealaltă, până ce hămesirea le va slăbi și ciorile vor veni să le ciugulească trupurile, deși ele sunt încă vii. Ai dorit un motiv mai bun și acum îl ai.

Ochi negri, ca ai lui, mâini micuțe strângând bujorii-iernii. *Mami zicea c-o să vii să locuiești cu noi și-o să fii fratele meu…*

Cântecul sângelui mugi. Mâinile îi zvâcniră. *N-am mai ucis o femeie până acum*, gândi el. *Și nici un rege*. Privindu-l pe bătrânul care căsca și-și masa genunchii înțepeniți, văzu cât de ușor ar fi fost să-i prindă gâtul fragil și să-l rupă ca pe o crenguță. Cât de *satisfăcător* ar fi fost…

Încleștă pumnii și-și stăvili pornirea, apoi se așeză greoi la masă.

Și cântecul sângelui dispăru.

— De fapt, urmă regele și se îndreptă în scaun, nu cred că voi mai sta să mănânc plăcintele. Te rog, bucură-te de ele împreună cu complimentele mele.

Își puse o mână osoasă pe umărul lui Vaelin. *O gheară de bufniță*.

— Presupun că nu trebuie să te instruiesc ce să spui când Aspectul Arlyn îți va cere sfatul.

Vaelin refuză să-l privească, temându-se să nu revină cântecul sângelui, și încuviință dând rigid din cap.

— Prea bine. Derla, te rog, mai zăbovește o vreme. Sunt sigur că lordul Vaelin are multe întrebări.

— Desigur, Maiestate.

Îi făcu altă reverență perfectă când părăsi magazia. Vaelin rămase așezat.

— Pot să iau loc, milord? îl întrebă Derla.

El nu-i răspunse, așa că femeia se așeză în fața lui la masă.

— Este cu adevărat o ocazie specială să întâlnesc un lord distins ca tine, urmă ea. Mi-am făcut meseria cu mulți lorzi. Maiestatea Sa este interesată de obiceiurile lor și, cu cât sunt mai animalice, cu atât e mai bine.

Vaelin nu spuse nimic.

— Mă întrebasem, continuă Derla, dacă toate istoriile despre tine sunt adevărate? Văzându-te acum, mă gândesc că s-ar putea să fie. Îl aștepta să vorbească și se foi stânjenită când el rămase tăcut. Văduva brutărească nu se grăbește defel cu plăcintele.

— Plăcintele nu vor veni, îi zise Vaelin. Iar eu n-am nicio întrebare. El te-a lăsat aici ca să te ucid.

O privi în ochi și văzu pentru prima dată o emoție autentică în ei: frică.

— Fără doar și poate, văduva Nornah este iscusită în înlăturarea discretă a leșurilor, urmă tânărul. Probabil că de-a lungul anilor regele a atras aici destui neghiobi nebănuitori. Neghiobi ca noi doi.

Ochii femeii se repeziră către ușă, apoi reveniră la el. Gura îi tresări și se abținu de la provocări. Știa că nu se putea lupta cu el.

— Nu sunt lipsită de apărare.

— Ai un cuțit în corsaj și altul la spate, între omoplați. Presupun că și acul din părul tău este destul de ascuțit.

— L-am slujit loial și bine pe regele Janus vreme de cinci ani…

— Lui nu-i pasă. Cunoștințele pe care le deții sunt prea periculoase.

— Am bani…

— Nu-mi trebuie bogății. Punga cu safirul îi atârna greu la brâu. Nu-mi trebuie câtuși de puțin.

— Ei bine… Derla se îndepărtă puțin de masă și-și lăsă brațele pe lângă trup, după aceea ridică fusta pentru a-și arăta genunchii depărtați și pe buzele ei flutură alt surâs, nu mai puțin autentic decât primul. Cel

puțin, dovedește-mi atâta respect de a mă regula înainte, nu după.

Un râset muri pe buzele bărbatului. Își feri ochii și încleștă palmele pe tăblia mesei.

— Ești ferită de mâna mea, dar nu și de mâna lui. Ar trebui să părăsești cetatea, chiar și Tărâmul, dacă ai posibilitatea asta. Să nu te mai întorci niciodată.

Ea se ridică încet și porni precaut spre ușă; întinse o mână spre clanță și o ținu pe cealaltă la spate, unde strângea neîndoios cuțitul. Apăsă clanța, după care se opri.

— Tatăl tău este norocos să aibă un asemenea fiu, milord.

Apoi dispăru și ușa se închise în urma ei pe țâțâni neunse.

— Eu nu am tată, se adresă el încăperii pustii.

CAPITOLUL 3

Departe de coasta alpirană, relieful acoperit de iarbă și tufe lăsa loc unui deșert întins și lipsit de drumuri, măturat de vântul permanent dinspre miazăzi, care stârnea nisipul în conuri de praf, ce pluteau peste dune ca ielele. Armata rămânea la periferia deșertului și înainta către Untesh într-o coloană lungă de peste trei kilometri. Privind-o, Vaelin își amintea de un șarpe uriaș pe care-l văzuse odată evadând dintr-o cușcă pe o corabie din Apusul Îndepărtat și care se întinsese pe toată lățimea punții, cu solzii sclipind în soare la fel cum sclipeau acum lăncile Străjii Tărâmului.

Tânărul se afla pe o măgură presărată de stânci la câțiva kilometri în fața coloanei principale și bea apă din burduf, în timp ce Scuipă-rău mesteca frunzele sărăcăcioase ale unui arbust de deșert din apropiere. Frentis și cercetașii lui, câți mai rămăseseră după bătălia de pe plajă, campaseră mai sus pe măgură și vegheau orizontul de răsărit.

Vaelin se gândi la bătălia de acum două zile, la bărbatul în veșminte albe și la cei care veniseră să-i ceară trupul, patru bărbați cu chipuri împietrite din Garda Imperială, care apăruseră din pustiu și ceruseră să stea de vorbă cu Lordul Bătăliilor. Al Hestian le ieșise călare înainte, urmat de toate căpeteniile oștirii, și dăduse un spectacol de etichetă oficială pe care alpiranii îl ignoraseră, rămânând călări. El citea proclamația regelui de anexare oficială a cetăților Untesh, Linesh și Marbellis, când un alpiran îl întrerupsese în mijlocul frazei; un bărbat bine clădit, cu părul sur precum cenușa, care vorbea aproape desăvârșit graiul Tărâmului.

— Oprește-ți flecăreala, bărbat din miazănoapte. Noi am venit după trupul lui *Eruhin*. Fie ni-l dai, fie ne omori, fiindcă nu vom pleca fără el.

Al Hestian își pierduse cumpătul și se înflăcărase la față de furie.

— Cine este *Eruhin*?

— Bărbatul în alb, spusese Vaelin.

Nu i se ceruse să se alăture grupului de parlamentari, dar rămăsese în imediata lor apropiere, știind că Lordul Bătăliilor nu va dori să facă o scenă prin alungarea lui, în niciun caz într-un moment sub auspicii atât de bune cum era prima lui întâlnire cu inamicul.

— *Eruhin*, da? îl întrebase el pe alpiran.

Ochii lui îl fixaseră și-l cercetaseră din cap până în picioare, examinându-i chipul.

— Tu ai fost? Tu l-ai ucis?

Vaelin încuviințase dând din cap. Un alt alpiran mârâise și-și trăsese pe jumătate sabia din teacă, înainte ca bărbatul cu păr cenușiu să-l oprească, punându-i mâna pe braț.

— Cine a fost el? întrebase Vaelin.

— Se numea Seliesen Maxtor Aluran, răspunsese bărbatul. *Eruhin*, „Speranța“ în graiul vostru. Urmașul ales al împăratului.

— Condoleanțe împăratului vostru, intervenise Lordul Bătăliilor. Este regretabilă o asemenea pierdere dureroasă, dar noi am venit doar după dreptul…

— Ați venit după cucerire și jaf, bărbatule din miazănoapte, îi spusese bărbatul cu păr cenușiu. Pe pământurile acestea veți găsi doar moarte. Nu vor mai fi solii, nu vor mai fi discuții și vă vom ucide pe toți, la fel cum voi ne-ați ucis Speranța. Nu vă așteptați la milă. Acum dați-ne trupul lui.

Lordul Darnel băuse dintr-o ploscă și plimbase vinul prin gură, apoi scuipase pe copitele calului alpiranului.

— Milord, se adresase el lui Al Hestian, prin lipsa de curtoazie încalcă regulile soliilor. Își pierde în felul acesta dreptul la viață.

— Nu, nu-i așa. Vaelin dăduse pinteni lui Scuipă-rău și pătrunsese între cele două grupuri, după care se adresase alpiranului: Vă voi conduce la trupul lui.

Simțise furia Lordului Bătăliilor când porniseră spre leș, simțise ura lordului Darnel și-și amintise ceva ce-i spusese Aspectul Arlyn: Bărbații care se iubesc pe ei înșiși îi urăsc pe cei care le-ar diminua gloria.

Soldații din Garda Imperială descălecaseră și ridicaseră trupul Speranței pe un cal. Cel cu părul sur îl strânsese bine cu chingile de șa, apoi se întorsese către Vaelin cu ochii sclipind de lacrimi.

— Cum te numești? întrebase el răgușit.

Nu avusese niciun motiv să nu-i spună.

— Vaelin Al Sorna.

— Respectul tău nu-mi diminuează ura, Vaelin Al Sorna, *Eruhin Mahktar*, „Ucigașul Speranței“. Onoarea îmi spune că ar trebui să-mi iau propria viață, însă ura mă va ține viu. De acum înainte, toate răsuflările mele vor avea un singur scop: să-ți văd sfârșitul. Sunt Neliesen Nester Hevren, căpitanul Cohortei 10 a Gărzii Imperiale. Să nu uiți asta.

După aceea, el și camarazii lui încălecaseră și plecaseră.

Uneori Credința ne cere tot ce avem. Cuvintele îi aparțineau tot Aspectului și fuseseră rostite în ziua din iarna trecută, când mersese alături de Vaelin pe câmpul de instrucție acoperit cu nea și-l ascultase vorbind despre planurile regelui. Fusese frig în ziua aceea, mai frig decât

de obicei chiar și pentru luna weslin, iar Frații novici se împleticeau prin zăpadă în timp ce alergau, se luptau și primeau arsurile toiegelor maeștrilor lor.

— Războiul acesta va fi altfel decât toate pe care le-am știut până acum, rostise Arlyn și răsuflarea i se ridicase ca un abur în văzduh. Va fi un mare sacrificiu. Mulți dintre Frații noștri nu se vor mai întoarce. Înțelegi?

Vaelin încuviințase din cap, îl ascultase pe Aspect și descoperise că nu mai avea cuvinte.

— Tu însă trebuie să te întorci, Vaelin. Să lupți pe cât poți de bine, să omori câți va fi nevoie. Nu contează câți dintre oamenii și Frații tăi vor cădea, pentru că vei reveni în Tărâmul acesta.

Tânărul aprobase din nou și Aspectul zâmbise, singura dată când Vaelin îl văzuse făcând-o după acea primă zi de la poarta Casei Ordinului, cu atâția ani în urmă. Într-un fel, surâsul îl făcuse să pară bătrân, încrețindu-i liniile din jurul ochilor și al buzelor subțiri. Până atunci nu mai păruse niciodată bătrân.

— Uneori îmi reamintești tare mult de mama ta, spusese trist Aspectul, apoi se întorsese și se îndepărtase, iar silueta lui înaltă mersese fără poticneală prin omăt.

Scrijelitul apăru, suind în goană panta și lăsând în urmă un nor de praf; în bot i se legăna un iepure. Iepurii mari și cu labe lătărețe păreau să abunde în tufărișuri și, la fel ca Scrijelitul, Straja Tărâmului profitase de îndată de vânatul acela. Copoiul-de-sclavi lăsă iepurele la picioarele lui Vaelin și lătră scurt și răgușit, așa cum obișnuia.

— Mulțumesc, câine tâmpit, îl scărpină Vaelin pe gât. Păstrează-l tu.

Ridică iepurele și-l aruncă în jos pe deal. Scrijelitul schelălăi fericit și porni în goană după el.

— De obicei, îl lăsai acasă când plecai în campanii, zise Frentis așezându-se și destupându-și plosca.

— M-am gândit că i-ar plăcea și lui un nou teren de vânătoare.

— Așadar, era fiul împăratului lor, da? întrebă Frentis. Bărbatul în platoșa albă.

— Cel pe care-l alesese drept urmaș. Se pare că împăratul își alege succesorul dintre supușii săi.

Frentis se încruntă.

— Cum vine asta?

— Cred că-i ceva în legătură cu zeii lor.

— Ar fi putut alege pe cineva care să se lupte mai bine. Prostovanul ăla nu putea nici măcar să stea-n șa. În ciuda voioșiei lui, îi simțea

îngrijorarea. N-avea ce căuta acolo.

— Nu-ți face griji în privința mea, surâse larg Vaelin. Inima nu-mi este atât de împovărată.

Frentis aprobă din cap și-și întoarse privirea către întinderea vastă de deșert din miazăzi.

— Nu prea-nțeleg de ce dorește atât de mult regele locul ăsta. Peste tot, numai praf și scaieți. De când am debarcat, n-am văzut niciun copac.

— Am sosit aici pentru a căuta ceea ce ne aparține de drept potrivit tratatelor străvechi și pentru a răzbuna relele făcute de Imperiul Tăgăduitorilor.

— Da, mă gândisem și eu la asta. Singurii alpirani pe care i-am văzut vreodată au fost corăbierii și neguțătorii de pe docuri. Aveau straie ciudate, totuși nu difereau de ceilalți corăbieri și neguțători, mereu în căutare de târfe și bani, așa cum fac cei de felul lor, însă ceva mai politicoși decât majoritatea. Nu-mi amintesc ca vreunul dintre tovarășii mei de furtișaguri din copilărie să fi fost răpit și torturat în ritualuri ale Beznei, cu excepția mea, bineînțeles, iar Chiorul nu era alpiran.

— Pui la îndoială porunca regelui?

Mâna lui Frentis se mișcă pe sub mantie, atingând din nou, fără îndoială, liniile cicatricelor.

— Al lui și al oricăruia altul, dacă voi crede că-i nevoie.

Vaelin izbucni în râs.

— Prea bine, continuă tot așa.

— Milord! strigă unul dintre cercetași, care stătea în picioare și arăta cu brațul spre orizontul de răsărit.

Vaelin merse în cealaltă parte a coamei măgurii și privi în depărtare; în pâclele de arșiță ce se ridicau din nisipurile încinse de soare se zărea un tremur ușor.

— Ce este?

— Îi văd bine, rosti Frentis care ținea la ochi ocheanul.

Era o ustensilă scumpă, din tuburi de alamă și toc din piele de rechin. Vaelin se gândi că era mai bine să nu-l întrebe de unde îl obținuse, deși își amintea că un instrument similar avusese și căpitanul galerei meldeneane care-i adusese pe țărmurile acestea. La fel ca Barkus, instinctul de hoțoman al lui Frentis nu dispăruse niciodată complet.

— Câți sunt?

— Frate, știi bine că nu mă pricep la numere, dar să fiu al naibii dacă nu sunt cel puțin la fel de mulți ca noi, și încă o treime pe-atât.

○ ○ ○

— Știu că știi unde-i el.

Ochii Lordului Bătăliilor erau înnegurați de o dușmănie nemărginită.

— La cine te referi, milord?

Vaelin urmărea atent spectacolul de pe câmpia din fața lor: mii de soldați alpirani organizați în formațiune de atac avansau cu pas egal spre măgura unde se aflau ei. Lordul Bătăliilor îi poruncise să-și mobilizeze tot regimentul și să-și ridice drapelul pe cea mai înaltă prăjină pe care o puteau găsi. Pe versantul de apus, ascunși de ochii alpiranilor, se aflau cinci mii de arcași cumbraelini. Oficial, arcașii reprezentau contribuția la campanie a Lordului Mustor al Fiefului, o dovadă de loialitate după așa-numita Revoltă a Uzurpatorului, dar, de fapt, erau mercenari care-și puseseră în slujba regelui priceperea în mânuirea arcului și printre ei nu se afla niciun nobil cumbraelin. De ambele părți ale măgurii, pedestrimea Străjii Tărâmului era dispusă în regimente, pe patru șiruri. În ariergardă aștepta contingentul nilsaelin alcătuit din cinci mii de pedeștri ușori, flancați de zece mii de călăreți din Straja Tărâmului în dreapta și cavaleri renfaelini în stânga. În spatele lor se aflau patru companii călări din al Șaselea Ordin, alături de prințul Malcius, care comanda trei companii din Garda Călare a regelui. Era cea mai mare oaste pe care o desfășurase vreodată Tărâmul Unificat și pregătea să ducă prima bătălie importantă, ceva ce nu părea să-l lase indiferent pe Lakrhil Al Hestian.

— Către bastardul care m-a lăsat cu asta, ridică Lordul Bătăliilor brațul drept, și țepușa cu ghimpi care ieșea prin acoperământul din piele al ciotului scânteie în lumina puternică a soarelui de la mijlocul zilei. Privirea îl ațintea pe Vaelin, aparent indiferentă la înaintarea oștirii alpirane. La Al Sendahl, știu că nu i-ai găsit resturile devorate de o fiară năzărită.

Vaelin fu surprins că Lordul Bătăliilor suise pe măgură, deși era de așteptat ca poziția să-i ofere o imagine bună asupra câmpului de bătaie. Fu însă mai surprins de momentul pe care-l alesese pentru a aminti o suferință.

— Milord, poate că discuția aceasta ar mai putea aștepta…

— Știu că moartea fiului meu n-a fost o ucidere din milostenie, continuă Al Hestian. Știu cine-i dorea răul și mai știu că ai fost unealta lor. Îl voi găsi pe Al Sendahl, să fii sigur de asta. Îmi voi încheia socotelile cu el. Voi câștiga războiul ăsta pentru rege, apoi îmi voi încheia și socotelile cu tine.

— Milord, dacă n-ai fi fost atât de doritor să măcelărești captivi neajutorați, poate că ai mai fi avut și acum mâna, iar eu l-aș mai fi avut pe

fratele meu. Fiul tău mi-a fost prieten și i-am luat viața pentru a-l izbăvi de durere. Regele a fost mulțumit de relatarea mea în ambele cazuri și, ca slujitor al Coroanei și Credinței, nu mai am nimic de spus despre niciunul dintre subiectele acestea.

Se priviră în tăcere înghețată și trăsăturile Lordului Bătăliilor tremurau de furie.

— Ascunde-te înapoia Ordinului și a regelui dacă dorești! șuieră el printre dinții încleștați. Nu te va salva, când războiul ăsta va fi câștigat. Nici pe tine și nici pe niciunul dintre Frații tăi. Ordinele sunt o năpastă pentru Tărâm, îngăduindu-vă vouă, lepădături fătate-n șanțuri, să le porunciți celor mai nobili decât voi…

— Tată!

Un tânăr înalt și cu chip distins se opri lângă ei, cu o expresie stânjenită pe față. Purta uniformă de căpitan în Regimentul 27 Călăreți, o pană de corb îi flutura în partea de sus a pieptarului platoșei, iar pe spate avea prinsă o spadă lungă cu mânerul împodobit cu un safir. La centură purta o spadă volariană scurtă.

— Dușmanul, rosti Alucius Al Hestian arătând din cap spre armata care înainta peste câmpie, nu pare să piardă timpul.

Vaelin se așteptase ca Lordul Bătăliilor să explodeze către fiul său, dar acum păru aproape rușinat și-și stăpâni furia, umflându-și doar nările de frustrare. Cu o ultimă privire nimicitoare azvârlită lui Vaelin, se îndepărtă și se opri sub propriul lui stindard, un trandafir stacojiu elegant, complet diferit de caracterul său, iar garda personală de Șoimi-negri se apropie protector din ambele părți, privindu-i suspicios pe Alergătorii-lupului din jur. Cele două regimente se detestau reciproc și transformau adesea tavernele și străzile în câmpuri de luptă când se întâlneau în capitală. Vaelin avea grijă mereu să se asigure că erau ținuți departe unii de ceilalți în timpul marșurilor.

— Ne așteaptă o zi de muncă dogoritoare, milord, zise Alucius și Vaelin îi simți umorul forțat din glas.

Fusese dezamăgit când tânărul poet se înrolase în regimentul tatălui său, deoarece sperase că văzuse destul măcel în Cetățuia Înaltă. În anii scurși de atunci, ei se întâlniseră rar, schimbând amabilități la palat când regele îl chemase pentru ceremonii lipsite de rost. Știa că Alucius își recăpătase darul, că poeziile lui erau acum citite de mulți oameni și că tinerele îi căutau cu nesaț tovărășia. Totuși, tristețea continua să-i dăinuie în ochi, mizeria celor văzute în Cetățuia Înaltă.

— Pieptarul ar trebui să-ți fie mai strâns, îi zise Vaelin. Și chiar poți să scoți spada asta din teaca de pe spate?

Alucius se sili să zâmbească.

— Ai rămas mereu dăscălitor, așa-i?

— De ce te afli aici, Alucius? Te-a silit tatăl tău?

Surâsul fals al poetului dispăru.

— De fapt, tata a zis că ar trebui să rămân cu scribălăii și târfulițele mele de viță nobilă. Uneori mă gândesc că lui îi datorez iscusința mea în ceea ce privește vorbele. A fost însă convins că un hronic al glorioasei lui campanii, întocmit de cel mai faimos poet tânăr al Tărâmului, ne-ar spori mult avuțiile familiei. Nu-ți face griji pentru mine, fiindcă nu mi se îngăduie să mă îndepărtez la mai mult de o lungime de braț de el.

Vaelin se uită spre armata alpirană care se apropia, la nenumăratele steaguri ale cohortelor ei de soldați ce se înălțau ca o pădure din mătase și auzi hărmălaia tot mai puternică a trâmbițărilor și scandărilor de bătălie.

— Pe acest câmp nu va exista niciun loc sigur, rosti el și arătă din bărbie către spada scurtă de la brâul lui Alucius. Mai știi cum se folosește?

— Exersez zilnic.

— Prea bine atunci, ține-te aproape de tatăl tău.

— Așa voi face. Alucius îi întinse mâna. Este o cinste, Frate, să slujesc iarăși alături de tine.

Vaelin îi strânse mâna mai puternic decât intenționase și-l privi în ochi.

— Ține-te aproape de tatăl tău.

Alucius încuviință din cap, surâse sfios și porni către grupul Lordului Bătăliilor.

Planuri tăinuite în alte planuri, concluzionă Vaelin gândindu-se la cuvintele lui Lakrhil Al Hestian. *Janus îi făgăduiește moartea mea dacă-i va aduce victoria. Eu mă aleg cu salvarea surorii mele, iar Lordul Bătăliilor cu răzbunare pentru fiul său.* Se gândi apoi cât de multe trebuie să fi fost înțelegerile și înșelătoriile pe care regele le urzise pentru a-i aduce pe țărmurile acestea. Se gândi la făgăduielile ce-i fuseseră făcute Lordului Theros pentru a-și aduce atâția călăreți de elită. Se gândi la prețul nerostit care fusese convenit cu meldeneanii pentru a transporta oastea peste mare. Se întrebă dacă Janus pierdea vreodată urma plasei pe care o țesea, dacă păianjenul își întinsese vreodată greșit un fir, dar ideea aceea era absurdă. Janus nu-și putea uita propriile uneltiri, tot așa cum prințesa Lyrna nu putea uita cuvintele pe care le citea. Se gândi din nou la Aspect, la ordinele pe care le primise și la faptul că, în ciuda complexității sale, plasa bătrânului nu însemna nimic.

— ERUHIN MAKHTAR!

Răcnetul se înălță din piepturile tuturor soldaților din regiment, îndeajuns de puternic pentru a fi auzit de alpiranii care se apropiau, îndeajuns de puternic pentru a răsuna peste propriile lor scandări și îndemnuri.

— ERUHIN MAKHTAR!

Bărbații își ridicară ciocanele de luptă și oțelul scânteie în soare, apoi răcniră în cor cuvintele ce le fuseseră spuse.

— ERUHIN MAKHTAR!

De pe coama măgurii, Janril flutura stindardul pe o prăjină înaltă de șase metri, astfel că lupul unduia în vânt și era văzut de toată câmpia.

— ERUHIN MAKHTAR!

Deja cohortele alpirane cele mai apropiate începeau să reacționeze și rândurile își pierdeau organizarea, pe măsură ce soldații iuțeau pasul fără să mai țină seama de ritmul tobelor lor, stârniți de provocarea Alergătorilor-lupului.

— ERUHIN MAKHTAR!

Lordul Bătăliilor avea dreptate, decise Vaelin văzând cum disciplina cohortei alpirane din față cedă complet și rândurile se frânseră, pentru că luptătorii porniră în fugă, șarjând măgura, cu propriile lor răcnete transformate într-un mârâit tot mai puternic de ură. *Soldatul acela din Garda Imperială ne-a dăruit o armă. Cuvintele și stindardul. Eruhin Makhtar. Ucigașul Speranței este aici, veniți și ucideți-l.*

Și ei veniră. Cohortele de pe ambele părți ale celor care se năpustiseră la atac rupseră rândurile și-i urmară, iar nebunia se răspândi spre înapoi și tot mai multe formații uitară de disciplină și năvăliră către măgură.

— Nu prea mai are rost să așteptăm, i se adresă Vaelin lui Dentos, care aștepta lângă arcași, cu arcul pregătit. Trageți imediat ce intră în bătaia săgeților. Asta s-ar putea să-i facă să alerge încă și mai repede.

Dentos ridică arcul și ținti cu atenție, urmat imediat de oamenii săi, după care întinse struna și trase, iar săgeata lui porni spre asaltatorii alpirani urmată îndeaproape de un nor de două sute de săgeți. Bărbați căzură, unii se ridicară și continuară, alții rămaseră nemișcați. Lui Vaelin i se păru că văzu câțiva care mai încercau să se târască în ciuda săgeților înfipte în piept sau gât. Trase el însuși patru săgeți, în succesiune rapidă, apoi furtuna arcașilor începu cu adevărat, iar în tot acel timp regimentul își menținu scandarea provocatoare.

— ERUHIN MAKHTAR!

Cel puțin o sută de alpirani trebuie să fi căzut până ajunseră la

jumătatea pantei, însă nu dovedeau niciun fel de ezitare, ba dimpotrivă, parcă șarja lor sporise în viteză, iar poalele măgurii viermuiau acum de ostași care se străduiau s-o escaladeze și să-l omoare pe Ucigașul Speranței. Vaelin văzu că întreaga linie alpirană fusese dezorganizată în urma atacului, iar cohortele de pe flancuri oscilau, indecise dacă să angajeze Straja Tărâmului aflată în fața lor ori să se întoarcă pentru a urca și ele măgura. *Bătălia aceasta este deja câștigată*, înțelese el. Armata alpirană era ca un bivol atras în țarcul pentru înjunghiere cu ajutorul câtorva furci de fân proaspăt. *Tot ce mai rămâne acum este înjunghierea*. Oricare i-ar fi fost cusururile, era limpede că Lordul Bătăliilor era iscusit în privința tacticii.

Când talazul de alpirani ajunsese la două sute de pași, Lordul Bătăliilor le ordonă purtătorilor săi de steaguri să le indice arcașilor cumbraelini să urce pe coamă. Aceștia veniră în fugă, cu arcurile-lungi pregătite, luară săgeți din cele înfipte deja în solul nisipos de acolo, înstrunară și traseră de voie, așa cum li se poruncise.

Vaelin luptase de multe ori alături de cumbraelini și le cunoștea priceperea letală cu arcul-lung, dar nu le văzuse niciodată furtuna de săgeți. Văzduhul șuieră ca răsuflarea unui șarpe uriaș când cinci mii de săgeți izbiră în masa de atacatori, înălțând un geamăt gigantic de șoc și durere. Păru că toți alpiranii din companiile aflate în față se prăbușiră simultan, mai bine de cinci sute de luptători, doborâți în nisip de masa de săgeți. Cerul nu se mai zărea deasupra capetelor, ci doar săgețile trase întruna de cumbraelini; privind îndărăt, Vaelin se minună de iuțeala cu care le scoteau din pământ, le înstrunau și le slobozeau; văzu un arcaș care lansă cinci săgeți înainte ca prima să fi ajuns la țintă.

În fața furtunii aceleia, năvala alpirană încetini, fiindcă soldații erau siliți să escaladeze trupurile camarazilor răpuși sau răniți și să ridice brațele și scuturile împotriva ploii de săgeți ucigașe, deși acestea păreau să le ofere prea puțină protecție. Continuau totuși să înainteze, alimentați de furie, unii împleticindu-se peste covorul tot mai gros de morți, în ciuda numeroaselor săgeți ce le străpunseseră zalele. Când izbutiseră să ajungă la cincizeci de pași de coamă, Lordul Bătăliilor ordonă să înainteze regimentele Străjii Tărâmului ce flancau măgura. Acestea porniră în pas alergător, cu lăncile întinse, împingând îndărăt linia alpirană dezorganizată. Cohortele alpirane șovăiră, dar se raliară în scurt timp și rezistară, iar arcași călări din ariergarda lor răspunseră, galopând în lungul frontului bătăliei, pentru a-și trimite săgețile spre Straja Tărâmului, peste capetele camarazilor încleștați în luptă.

În dreapta se înălță un nor de praf, când caii alpirani se masară

pentru o contra șarjă împotriva flancului Străjii Tărâmului. Lordul Bătăliilor zări pericolul și stegarii lui semnalară, pentru a-și pune în mișcare propria cavalerie. Rândurile ordonat dispuse ale călăreților Străjii se deplasară și colbul se înălță în vălătuci groși când ei manevrară pentru a înfrunta masa alpirană. Țipetele discordante a o sută de trâmbițe anunțară asaltul și zece mii de cai se năpustiră către armăsarii adverși, ciocnindu-se frontal într-o coliziune bubuitoare. Prin praful înălțat era aproape imposibil să întrezărești spectacolul învolburat al meleului, bărbați și cai căzură și se cabrară în vacarmul armelor zăngănitoare, înainte ca norul să devină atât de gros, încât era imposibil de apreciat cursul bătăliei, deși era limpede că atacul alpiran fusese oprit. Pedeștrii din Straja Tărâmului își continuară asaltul fără împotrivire și frontul alpiran din dreapta începu să se încovoaie sub presiune.

Cu întârziere, comandantul armatei alpirane începu să exercite control asupra trupelor sale, trimițându-și puținele rezerve de pedeștri pentru a susține linia care se dezintegra: cinci cohorte care porniră în alergare ca să înfrunte elanul avansării Străjii Tărâmului. Era însă prea târziu, pentru că frontul alpiran se curbă, se clătină și se frânse. Straja Tărâmului se revărsă prin breșa aceea și-i asaltă din spate pe inamicii din vecinătate, iar tot frontul se dezintegră în câteva minute. Lordul Bătăliilor, care nu rata oportunitățile, îi aruncă în luptă pe cavalerii Lordului Theros și masa lor de armuri și cai grei bubui ca tunetul prin resturile flancului drept alpiran, apoi se întoarse și-i măcelări pe dușmanii care continuau să se îmbulzească la poalele măgurii în ciuda furtunii de săgeți cumbraeline.

În stânga, linia alpirană începu să colapseze când soldații văzură dezastrul care se abătea asupra camarazilor lor de la măgură. Panica afectă o cohortă, care dădu bir cu fugiții, în ciuda strădaniilor conducătorilor ei. Straja Tărâmului pătrunse de îndată în deschiderea aceea și alte cohorte o luară la fugă când întregul front cedă. În scurt timp mii de alpirani se revărsau peste câmpie, ridicând un nor de praf îndeajuns de înalt ca să acopere soarele și să adumbrească bătălia.

Pe panta din fața lui Vaelin, alpiranii supraviețuitori renunțară la asalt și încercară să scape de furia comună a furtunii de săgeți și a măcelului cavalerilor renfaelini. Prea vlăguiți ca să mai fugă, se îndepărtară pur și simplu împleticindu-se, apăsându-și cu palmele pe răni sau pe săgețile înfipte în trupuri, prea sfârșiți pentru a mai fi în stare măcar să se apere, când cavaleria dădu buzna printre ei, lovindu-i cu ghioage și spade lungi. Ici-colo, grupuri de soldați mai luptau, insule de rezistență încăpățânată în mijlocul torentului de oțel și cai, dar fură

copleșite. Nici măcar un singur alpiran nu reuși să se apropie de culme la o lungime de spadă și Alergătorii-lupului nu pierduseră niciun om.

În dreapta, norul permanent de praf vorbea despre o furie nediminuată din partea cavaleriei dușmane și Lordul Bătăliilor porunci companiilor Ordinului să intre în luptă. Frații în mantii albastre fură în scurtă vreme înghițiți de praf și după doar câteva minute călăreți alpirani începură să galopeze spre apus, cu spume șiroind din boturile și de pe crupele cailor lor. Din miile de cavaleriști care încercaseră să răstoarne flancul Străjii Tărâmului mai rămăseseră doar câteva sute de supraviețuitori.

Vaelin ridică privirea la discul palid al soarelui, tivit în roșu de colb. *Vei asista la secerișul morții sub un soare roșu ca sângele*… Cuvinte dintr-un vis, rostite de spectrul lui Nersus Sil Nin. Gândul că prevestirea din vis i-ar fi putut decide viitorul îi trimise un fior neplăcut prin piept. Trupul care se răcea în zăpadă, trupul unei ființe pe care o iubise, al unei ființe pe care o ucisese…

— Pe Credință! exclamă de alături Dentos, privind cu un amestec de uimire și repulsie la spectacolul din fața lor. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Și nici nu te mai aștepta să vezi vreodată, replică Vaelin scuturând din cap pentru a-și alunga rămășițele visului. Azi n-am înfruntat decât trupele garnizoanelor de pe coasta de miazănoapte. Când va veni adevărata oaste a împăratului, mă îndoiesc că triumful ne va fi la fel de lesnicios.

CAPITOLUL 4

Reședința guvernatorului din Untesh se afla pe coama pitorească a unui deal, cu vedere peste portul în care catargele flotei de negustători se înălțau din apă ca o pădure submarină. Grădinile reședinței abundau în pâlcuri de măslini, statui și alei mărginite de acacia, îngrijite de o armată mică de grădinari care-și continuaseră fără întrerupere activitățile zilnice după ce Lordul Bătăliilor se instalase aici. Restul servitorilor se comportaseră la fel, văzându-și de treburi cu servilism mut, care nu diminuase însă câtuși de puțin nesiguranța lui Lakrhil Al Hestian. Gărzile lui îi priveau pe slujitori cu o vigilență încruntată și toate mâncărurile erau gustate de două ori înainte de a ajunge în farfuria sa. Obediența mută a personalului reședinței se oglindea în mare parte în rândul locuitorilor cetății. Existaseră unele tulburări provocate de câteva duzini de soldați răniți, supraviețuitori de pe Muntele Însângerat, așa cum devenise cunoscută bătălia, care declanșaseră un atac dezordonat asupra porții principale la sosirea primelor regimente ale Străjii Tărâmului și care se aleseseră cu un sfârșit previzibil. În general, alpiranii erau totuși liniștiți, aparent supunându-se ordinului guvernatorului lor, care, înainte de a bea otravă cu toată familia sa, ceruse populației să nu opună rezistență. Se părea că el condusese trupele alpirane pe Muntele Însângerat și, simțind că avea destule vieți pe conștiință, nu dorea să-și întâlnească zeii cu balanța și mai înclinată împotriva sa.

În ciuda absenței oricărei împotriviri, Vaelin putea simți resentimentele locuitorilor în toate uităturile furișe ce-i erau aruncate și care marcau rușinea care-i făcea să-și vadă de treburi fără un singur cuvânt, evitând privirile vecinilor. Neîndoios, mulți pierduseră fii și soți pe Muntele Însângerat și aveau să-și lingă rănile în tăcere, așteptând răspunsul inevitabil al împăratului. Atmosfera din cetate era apăsătoare, accentuată de irascibilitatea Străjii Tărâmului, care crescuse până intrase pe poartă: satisfacția victoriei se topise în fața deciziei Lordului Bătăliilor de a-i lăsa în urmă pe cei grav răniți și a lipsei de prăzi din cea mai recentă cetate a Tărâmului. A doua zi după sosirea lor, în forumul central apăruse o spânzurătoare în care atârnau trei leșuri, toți soldați din Straja Tărâmului, cu pancarte în jurul gâturilor, anunțând că unul era hoț, altul dezertor și al treilea violator. Porunca regelui fusese clară: ei trebuiau să cucerească cetățile, nu să le ruineze, și Lordul Bătăliilor nu simțise nicio remușcare în a se asigura că ordinele îi erau urmate fără crâcnire. Bărbații îl porecliseră Trandafirul Sângelui, ca ironie amară la adresa

blazonului familiei lui. Se părea că iscusința lui în luptă era pe măsura talentului de a se face detestat de propriii soldați.

Vaelin îl conduse pe Scuipă-rău pe aleea mărginită de acacia care ducea de la poarta reședinței la curtea interioară, unde descălecă și-i întinse frâul unui grăjdar din apropiere. Bărbatul rămase nemișcat, ținând capul și ochii plecați; sudoarea îi strălucea pe piele în soarele fierbinte al după-amiezii, iar mâinile îi tremurau. Uitându-se în jur, Vaelin văzu că și alți slujitori adoptaseră aceeași poziție: toți stăteau imobili, refuzând să se uite la el ori la calul lui, acceptând consecințele indiferent care ar fi fost ele. *Eruhin Makhtar*, gândi tânărul oftând, apoi îl legă pe Scuipă-rău de un stâlp, lăsându-i hățul suficient de lung pentru a putea ajunge la jgheab.

Consiliul începuse deja în sala principală a reședinței, o încăpere mare din marmură, decorată impresionant pe pereți și podea cu mozaicuri care ilustrau scene din legendele principalilor zei alpirani. Ca de obicei, discuțiile degeneraseră rapid într-o controversă încinsă. Baronul Banders, pe care Vaelin îl văzuse bătut până își pierduse cunoștința de către lordul Darnel la iarmarocul de Miezul-verii și care de atunci își redobândise poziția de căpetenie a mercenarilor Lordului Theros, schimba insulte cu contele Marven, căpetenia contingentului nilsaelin. Cuvintele „țăran parvenit“ și „rândaș neghiob“ puteau fi auzite în hărmălaie, când cei doi bărbați se împunseră cu degetul și se luptară să se desprindă din mâinile camarazilor care-i rețineau. După bătălia de la Muntele Însângerat, între nilsaelini și restul armatei apăruseră discordii, deoarece contingentul lor nu fusese aruncat în luptă decât după ce inamicul fusese pus deja pe fugă și cei mai mulți dintre ei păruseră mai interesați să jefuiască leșurile alpirane decât să urmărească armata împrăștiată.

— Ai întârziat, lord Vaelin, răsună glasul Lordului Bătăliilor prin vacarm, reducând cearta la tăcere.

— Am avut mult de mers, milord, replică Vaelin.

Al Hestian poruncise ca regimentul lui să campeze într-o oază aflată la opt kilometri în afara cetății, aparent pentru a apăra sursa aceea de apă dulce în vederea următorului lor marș, dar și ca precauție judicioasă împotriva reacției potențial violente a alpiranilor față de prezența permanentă a lui Vaelin între zidurile lor. În plus, îi oferea Lordului Bătăliilor ocazia de a-l admonesta pentru întârziere de fiecare dată când convoca un consiliu.

— Atunci călărește mai rapid, rosti el scurt. Încetați! se adresă el după aceea celor doi lorzi potrivnici care se fulgerau din priviri în tăcere

furioasă. Păstrați-vă puterile pentru inamic. Și înainte de a mă întreba, baroane Banders, provocările la duel continuă să fie interzise. Reveniți la locurile voastre.

Vaelin se așeză pe singurul scaun gol și privi restul consiliului. Prințul Malcius și Lordul Theros erau prezenți alături de majoritatea căpeteniilor vârstnice ale armatei, cărora li se alăturase un personaj relativ tânăr din al Șaselea Ordin, care avea însă rang superior lui Vaelin în ierarhia Ordinului. Maestrul Sollis era la fel de zvelt ca întotdeauna, cu doar câteva cute în plus care-i brăzdau fruntea și puține fire sure în părul tuns scurt care-i trădau trecerea anilor. Ochii lui cenușii reci îl priviră pe Vaelin nici cu căldură, nici cu antipatie. În anii ce trecuseră de la Încercarea Spadei, ei se întâlniseră doar o singură dată, când schimbaseră saluturi scurt și încordat în Casa Ordinului, unde tânărul fusese chemat de Aspect pentru o relatare despre cele mai recente raiduri ale lonakilor. Vaelin știa că Sollis comanda acum o companie de Frați, dar nu se străduise să-l caute, întrucât nu se încredea în posibilitatea de a-și stăpâni mânia față de inevitabilul torent de amintiri pe care i l-ar fi cauzat vederea maestrului spadasin. *Soția mea*, ultima răsuflare a lui Urlian Jurahl. *Soția mea*…

— V-am chemat aici, începu Lordul Bătăliilor, ca să vă transmit ordinele pentru următoarea fază a campaniei noastre.

Vorbea cu un aer ușor teatral, conferind cuvintelor o importanță plină de gravitate, deși impresia aceea fu oarecum zdruncinată când își privi fiul, aflat la o masă retrasă, pentru a se asigura că-i nota toate vorbele. Alucius îi zâmbi tatălui său și scrise un rând sau două în caietul lui cu scoarțe din piele. Vaelin văzu că se opri imediat după ce Lakrhil Al Hestian își reîndreptă atenția spre consiliu.

— Am câștigat poate victoria cea mai de seamă din istoria Tărâmului nostru, urmă Lordul Bătăliilor, însă numai un neghiob și-ar putea închipui că războiul acesta s-a terminat. Trebuie să lovim iute, dacă dorim să împlinim poruncile regelui nostru. Peste șase luni, furtunile iernii vor mătura Marea Erineană și liniile noastre de aprovizionare se vor reduce în cazul cel mai fericit. Până atunci Linesh și Marbellis trebuie să fie în mâinile noastre. Regele a trimis vorbă că până la sfârșitul lunii la Untesh vor sosi forțe proaspete: șapte regimente abia mobilizate, cinci de pedeștri și două de călăreți. Ele ne vor completa pierderile și vor păzi cetatea împotriva asediilor. După ce vor ajunge aici, vom porni în marș. Rămâne doar să decidem încotro. Din fericire, avem informații noi cu care să formulăm o strategie. Se întoarse către Sollis. Frate?

Glasul lui Sollis era mai răgușit decât și-l reamintea Vaelin; anii de

comenzi răcnite îi adăugaseră un șuierat aspru.

— La porunca Lordului Bătăliilor, rosti el, am iscodit apărările din Linesh și Marbellis. Judecând după mărimea fortificațiilor suplimentare și a numărului de trupe vizibile, se pare că resturile oștii pe care am înfrânt-o la Muntele Însângerat s-au concentrat în Marbellis, care este cetatea cea mai mare de pe coasta de miazănoapte și cu apărările cele mai bune. Judecând după numărul caselor și satelor abandonate din împrejurimi, se pare că și populația s-a refugiat acolo, întărind neîndoios puterea militară a garnizoanei, dar sărăcindu-i în același timp resursele. Prin comparație cu Marbellis, Linesh pare mai puțin pregătită; am numărat doar câteva zeci de santinele pe ziduri, iar garnizoana rămâne în cetate, nu întreprinde patrulări. Zidurile sunt într-o stare precară, deși par să se fi întreprins unele eforturi de a le repara. Nu există totuși fortificații noi și nici șanțul de apărare din jurul zidurilor n-a fost adâncit.

— Poamă bună de cules, da? comentă Lordul Theros. Atunci să-ncepem cu Linesh și apoi să continuăm cu Marbellis.

— Nu, zise Lordul Bătăliilor. Adoptă o postură gânditoare și-și mângâie bărbia cu un deget, deși lui Vaelin îi era clar că decisese strategia cu mult înaintea acestei întâlniri. Nu! Se pare că Linesh poate fi cucerit ușor, dar, procedând așa, am prelungi marșul cu săptămâni ce pot fi prețioase. Drumul între Untesh și Marbellis este mai direct, iar Marbellis este pivotul pe care se sprijină victoria finală, fără ea, eforturile noastre vor fi fost în zadar. Calea pe care o vom urma este limpede: trebuie să ne dividem armata. Lord Vaelin!

Vaelin îl privi în ochi pe Al Hestian și-și dori poate pentru a mia oară să nu fi fost părăsit de cântecul sângelui. În astfel de clipe îi lipsea teribil sfatul său.

— Milord?

— Vei prelua comanda a trei regimente de pedeștri, a trupelor contelui Marven și a unei cincimi din arcașii cumbraelini. Vei porni de îndată spre Linesh, vei cuceri cetatea și o vei apăra împotriva asediilor. Prințul Malcius și garda lui vor rămâne în Untesh, pe care o vor guverna potrivit Legii Tărâmului. Grosul trupelor va merge la Marbellis, după sosirea întăririlor trimise de rege. În felul acesta, vom avea toate trei cetățile în mâinile noastre înainte de începerea iernii.

Urmă un moment de tăcere apăsătoare și stânjenitoare, iar chipurile câtorva participanți la consiliu trădară surprindere sau derută, însă Malcius fu primul care-și exprimă îngrijorarea.

— Să rămân aici, în timp ce Straja Tărâmului înaintează în pericole încă și mai mari?

— Decizia nu mi-a aparținut, Alteță. Regele Janus mi-a dat ordine clare înainte să fi pornit traversarea mării. Am cópii scrise, dacă doriți să le vedeți.

Prințul încleștă maxilarele și Vaelin văzu cum se lupta să-și stăpânească furia și umilirea. După un moment vorbi din nou și în glasul lui se simțea o sufocare abia stăpânită.

— Te aștepți ca lordul Vaelin să cucerească o cetate cu numai opt mii de soldați?

— Potrivit relatărilor, este o cetate slab apărată, replică Lordul Bătăliilor. Și sunt convins că un comandant atât de lăudat ca lordul Vaelin este pe măsura sarcinii.

Contele Marven tuși de câteva ori, înflăcărându-se. În conformitate cu obiceiul nilsaelin, țeasta îi era rasă și acoperită acum doar de tuleie sure, care, alături de cercelul din aur pe care-l purta în urechea stângă mutilată, îi conferea înfățișarea unui tâlhar, o trăsătură comună majorității oamenilor săi.

— Milord, se adresă el lui Al Hestian, fără să-l desconsider pe lordul Vaelin, vreau să atrag atenția că rangul meu…

— Rangul este lipsit de importanță când este pus în balanță cu abilitatea și experiența, îl întrerupse Lordul Bătăliilor. Lordul Vaelin a luptat și a câștigat multe bătălii, pe când tu, cred, te-ai angajat doar în încăierări cu bandele de tâlhari ce bântuiau drumurile Fiefului tău.

Contele se înnegură la chip, totuși rămase tăcut în ciuda furiei lui evidente.

— Nu pot să cred, vorbi Malcius, că tatăl meu ar fi aprobat planul acesta.

— Regele Janus mi-a încredințat *mie* comanda acestei armate, Alteță.

Al Hestian răspunsese pe un ton politicos, dar antipatia lui față de prinț era palpabilă și reciprocă.

Discuția în contradictoriu continuă și crescu în intensitate, iar în tot acel timp Vaelin reflectă asupra planului. Din spusele lui Sollis, cucerirea cetății putea să nu reprezinte o problemă, însă păstrarea ei ridica întrebările reale. Deocamdată nimeni nu amintise de trupele alpirane ce mărșăluiau probabil deja spre miazănoapte, fără îndoială în număr mare, iar Linesh se afla la capătul drumului principal, printre dealurile de la marginea de răsărit a deșertului. Aproape cu siguranță avea să fie prima țintă înainte ca alpiranii să se întoarcă spre Marbellis, fiind cu atât mai ispititoare prin prezența Ucigașului Speranței. A numi cetatea o „poziție vulnerabilă“ ar fi fost un adevăr spus doar pe jumătate,

așa cum Lordul Bătăliilor știa prea bine.

Își elimină un rival pentru glorie, gândi Vaelin. *Știe că alpiranii vor asalta Linesh cu toate forțele, pentru a se răzbuna pe Ucigașul Speranței, și în același timp le va rări rândurile, în timp ce el va câștiga faimă eternă, cucerind Marbellis și apărând-o împotriva asediului. Iar pentru că eu voi fi atât de vulnerabil, alpiranii vor beneficia de nenumărate ocazii de a-i oferi răzbunarea după care jinduiește*. Se încruntă, amintindu-și instrucțiunile Aspectului. *Vulnerabil… Departe de corpul principal al armatei, departe de mulți ochi curioși. O țintă ispititoare…*

— Cred că este un plan excelent, rosti el entuziast, punând capăt certurilor pe cale să izbucnească.

Malcius se holbă la el, stupefiat.

— Milord?

— Lordul Bătăliilor Al Hestian trebuie să ia decizii dificile, totuși nimeni nu-i poate pune la îndoială calitățile strategice după recenta noastră victorie. Nu trebuie să ne pierdem încrederea în el acum. Voi accepta încântat această misiune și, se plecă plin de respect grav către Al Hestian, îi mulțumesc Lordului Bătăliilor pentru onoare.

— Cred că vezi capcana, nu?

Vaelin desfăcu frâul lui Scuipă-rău din jurul stâlpului și-l conduse pe aleea de prundiș, fără să se uite la Sollis.

— Văd multe lucruri în zilele acestea, maestre.

— Frate, îl corectă Sollis. Frate-comandant, dacă insiști pentru titlul corect. Zilele când îmi spuneai „maestru“ au rămas de mult în urmă.

— Cu toate acestea, rosti Vaelin verificând chinga șeii și curățând cu palma praful de pe crupa lui Scuipă-rău, mi se pare că a fost abia ieri.

— Nu mai ești un copil, ci o Spadă a Tărâmului.

Vaelin se răsuci spre fostul lui maestru și furia îi urcă prin piept. Sollis îl privi drept în ochi, fără să se retragă vreun pas. Era unul dintre puținii care n-aveau să se teamă niciodată de el. Știa că ar fi trebuit să salute tovărășia unui astfel de bărbat, dar Încercarea Spadei atârna între ei ca un blestem.

— Am primit ordine de la Aspect, îi spuse lui Sollis. Așa cum, sunt sigur, ai primit și tu. Nu fac altceva decât să-ncerc să le urmez.

— Aspectul mi-a ordonat să-mi conduc compania în acest alai al nebunilor. Nu a spus însă și motivul.

— Într-adevăr? Mie mi-a zis mai multe decât aș fi vrut să aud. Îl fixă cu ochii pe Sollis, atent să-i citească reacția. Ce știi tu despre al Șaptelea Ordin, Frate? Ce-mi poți spune despre Cel care așteaptă? Ce

informații ai despre Masacrul Aspectelor?

Sollis clipi din ochi. Aceea fu unica lui reacție.

— Nimic. Nimic ce tu nu știi deja.

— Atunci lasă-mă în capcana mea. Puse un picior în scară și se săltă în șa. Coborând ochii la Sollis, văzu pe chipul lui ceva ce nu se așteptase niciodată: nesiguranță. Dacă vei revedea Tărâmul și eu nu voi mai fi, rosti Vaelin, spune-i Aspectului că am făcut tot ce am putut. Aspectele, toate șapte, ar trebui să se sfătuiască cu prințesa Lyrna, fiindcă ea este nădejdea Tărâmului.

Îl îndemnă pe Scuipă-rău la galop și se îndepărtă, lăsând în urmă o jerbă de pietricele; jubila față de finalitatea acțiunii lui. *Linesh… în Linesh voi căpăta răspunsuri.*

○ ○ ○

— A fost un plan isteț.

Holus Nester Aruan, guvernatorul cetății Linesh, era un bărbat burduhănos de cincizeci de ani, care purta inele cu pietre prețioase pe toate degetele lui butucănoase; pe chipul cărnos, frica se întrepătrundea cu furia. Îl găsiseră într-un cabinet micuț de lângă holul principal al reședinței, iar încheietura mâinii sale purta vânătaia pe care i-o făcuse Frentis când îi smulsese un pumnal dintre degete. Nu oferi niciun răspuns cuvintelor lui Vaelin, ci scuipă pe podeaua din mozaic întortocheat, apoi închise ochii și suspină adânc, așteptându-se vădit să fie omorât.

— Curajos afurisitul, ce zici? făcu Dentos.

— A fost o idee isteață să lăsați o breșă în zid, continuă Vaelin. Doar să vă prefaceți c-o reparați și, de fapt, să pregătiți în spatele ei un șanț cu țepușe, în care să cădem. Isteț din partea voastră!

— Omoară-mă și termină odată! scrâșni guvernatorul. Sunt îndeajuns de dezonorat și fără să vă mai sufăr banalitățile găunoase. Pufni ostentativ, strâmbând din nas. Rahatul este parfumul natural pentru cei din miazănoapte?

Vaelin își privi veșmintele pătate. Frentis și Dentos erau la fel de mânjiți și degajau un miros la fel de dezgustător.

— Canalizările voastre ar trebui curățate, replică el. Sunt blocate în câteva locuri.

Aruan icni încet și făcu o grimasă, înțelegând despre ce era vorba.

— Vărsarea cloacei din port…

— Exact, ușor accesibilă la reflux, după ce am înlăturat zăbrelele. Fratele Frentis aici de față a petrecut patru nopți târându-se peste nisip la reflux, ca să îndepărteze mortarul.

Vaelin se duse la fereastră și arătă turnul de deasupra porții principale. În întuneric, o torță flutura înainte și înapoi.

— Este semnalul care ne confirmă succesul. Zidurile sunt în mâinile noastre și garnizoana voastră este capturată. Cetatea ne aparține, milord.

Guvernatorul se uită atent la Vaelin, examinându-i chipul și veșmintele.

— Un războinic înalt în mantie albastră, murmură el mijind ochii. Ochi negri plini de viclenia șacalului. Ucigașul Speranței… O expresie de tristețe profundă îi acoperi trăsăturile. Prin sosirea ta aici, ne-ai sortit pe toți pieririi. Când împăratul va afla că ești între zidurile noastre, cohortele lui vor arde cetatea din temelii, doar pentru a te omorî.

— Asta nu se va-ntâmpla, îl asigură Vaelin. Regele meu va fi mânios dacă noul lui dominion ar fi distrus.

— Regele tău este un nebun, iar tu ești câinele lui turbat.

— Ai grijă cum vorbești… se zbârli Frentis.

Vaelin ridică o mână ca să-l reducă la tăcere.

— Ești liber să mă insulți, dacă astfel te eliberezi de vinovăție. Îngăduie-mi cel puțin să-ți prezint condițiile noastre.

Aruan se încruntă nedumerit.

— Condiții? Ce condiții pot exista? Ne-ați cucerit.

— Tu și concetățenii tăi sunteți acum supuși ai Tărâmului Unificat, astfel că beneficiați de toate drepturile și privilegiile respective. Nu ne aflăm aici ca negustori de sclavi sau hoți. Acesta este un port înfloritor și regele Janus dorește să rămână ca atare, cu cât mai puține schimbări ale administrației curente.

— Dacă regele tău se așteaptă să-l slujesc, atunci este cu adevărat nebun. Viața îmi este deja sfârșită; împăratul se așteaptă din partea mea să urmez calea onoarei, așa cum ar face el însuși.

— *Hasta*!

Dinspre ușă se auzi un strigăt și o fată năvăli în odaie. Era adolescentă și purta straie din bumbac alb. Ochii îi erau lărgiți de spaimă și în mână ținea strâns un pumnal micuț. Frentis înaintă s-o oprească, dar Vaelin îi făcu semn să stea locului, iar ea alergă la guvernator și se așeză în fața lui, fluturându-și pumnalul spre Vaelin și fulgerându-l cu o încruntătură sfidătoare. Când vorbi, o făcu cu un accent foarte pronunțat și el avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege.

— Lăsați-l în pace pe tata!

Guvernatorul își puse palmele pe umerii ei și-i vorbi încet la ureche. Fata tremura, cu ochii scăldați în lacrimi și pumnalul

tremurându-i în mâini. Vaelin observă blândețea cu care guvernatorul o calmă, îi luă arma din mâini și o îmbrățișă când ea izbucni în plâns.

— În Untesh, spuse Vaelin, familia guvernatorului a fost obligată să i se alăture în moarte. Ținutul acela are obiceiuri foarte stranii.

Aruan îi aruncă o privire furioasă și continuă să-și țină fata îmbrățișată.

— Câți ani are? întrebă Vaelin. Este singurul tău copil?

Guvernatorul nu-i răspunse, însă brațele i se strânseră și mai tare în jurul fetei.

— Nu are de ce se teme de mine sau de vreunul dintre oamenii mei, continuă Vaelin. Ei au primit ordin să împiedice pe cât posibil vărsarea de sânge. Vor fi încartiruiți între limite strict precizate și nu vor patrula pe străzi. Vom plăti pentru orice alimente și bunuri vom avea nevoie. Dacă vreunul dintre oamenii mei îți maltratează vreun cetățean, mă vei anunța și voi ordona executarea lui. Vei continua să administrezi cetatea și te vei ocupa de nevoile populației. Taxele existente vor continua să fie colectate. Unul dintre ofițerii mei, Fratele Caenis, se va întâlni mâine cu tine pentru a discuta detaliile. Ne-am înțeles, milord?

Guvernatorul mângâie părul fiicei sale și încuviință scurt din cap, iar rușinea îi podidi ochii de lacrimi. Vaelin se plecă scurt, oficial și respectuos.

— Te rog să ne scuzi. Vom discuta din nou, în curând.

Se îndreptau către ușă, când îl izbi din plin. Cântecul sângelui fu ca o lovitură de baros în minte, mai puternic și mai clar decât îl auzise vreodată. Vaelin simți gust de fier pe limbă, își linse buza superioară și simți sângele care i se revărsa din nas într-un șuvoi gros. Avu impresia că îngheață și se împletici, apoi căzu în genunchi, iar Dentos întinse brațul să-l sprijine, în timp ce sângele era împroșcat pe mozaic. Senzația de umezeală de pe obraji îl anunță că-i sângerau și urechile.

— Frate?!

Glasul lui Dentos căpătase o notă de alarmă. Frentis era pe punctul de a intra în panică, trăsese spada și-l privea amenințător pe guvernator care se uita la Vaelin cu un amestec de teroare și neînțelegere.

Imaginile îi dansară în fața ochilor și încăperea se destrămă, cețuri și umbre se închiseră în jurul lui. În neguri se auzea ceva, un zăngănit ritmic de metal pe piatră, și distingea imaginea vagă a unei dălți care cioplea într-un bloc de marmură. Dalta se mișca neîncetat, din ce în ce mai repede, mai iute decât ar fi putut-o mânui vreun om, iar din piatră începu să se ivească un chip…

AJUNGE!

Glasul era un cântec al sângelui. O știu instinctiv. Alt cântec al sângelui. Tonul diferea de al său, era mai puternic și mai stăpânit. O altă voce îi vorbea în minte. Chipul de marmură se dizolvă și se îndepărtă ca nisipul în vânt, sunetul dălții se opri și nu reapăru.

Cântecul tău nu este instruit, rosti glasul. *Te face vulnerabil. Ar trebui să fii precaut. Nu toți Cântăreții îți sunt prieteni.*

Încercă să-i răspundă, însă cuvintele îl sugrumară. *Cântecul*, înțelese Vaelin. *El poate să audă doar cântecul meu*. Se căzni să recheme muzica, să-și cânte răspunsul, dar nu izbuti să producă decât un tril firav de alarmă.

Nu-ți fie teamă de mine, zise glasul. *Găsește-mă după ce-ți vei reveni. Am ceva pentru tine*.

Vaelin își adună toate puterile rămase și constrânse cântecul cu un singur cuvânt. *Unde*?

Imaginea dălții și a pietrei reapăru, dar de data aceasta blocul de marmură era întreg, fața pe care o conținea era deocamdată ascunsă și dalta stătea pe el, așteptând. *Știi unde*.

CAPITOLUL 5

Se trezi într-o duhoare încă și mai teribilă decât cea din canalizarea cetății Linesh. Ceva umed și aspru îi trecu peste față și simți o apăsare strivitoare pe piept.

— Dă-te jos de pe el, animal împuțit!

Porunca fermă a Surorii Gilma îl făcu să deschidă pleoapele și văzu ochii Scrijelitului, iar copoiul-de-sclavi îl linse fericit cu limba aspră, în semn de salut.

— Salut, câine tâmpit, gemu Vaelin ca răspuns.

— JOS!

Strigătul Gilmei îl făcu pe Scrijelit să coboare imediat și să se ducă în colțul cel mai apropiat, scheunând tânguitor. O tratase dintotdeauna pe Soră cu respect precaut, poate din cauza că femeia nu dovedise niciodată teamă față de el.

Vaelin se uită prin odaie și văzu că era lipsită de mobilier, cu excepția patului său și a unei mese, pe care Gilma aranjase numeroasele sticluțe și cutiuțe în care își ținea leacurile. Prin fereastra deschisă pătrundeau strigătele ascuțite ale pescărușilor și o briză care purta izuri de sare și pește.

— Fratele Caenis a rechiziționat fostele cancelarii ale Ghildei Negustătorilor din Linesh, explică Gilma, punându-și palma pe fruntea tânărului și cercetându-i în același timp pulsul de la încheietură. Toate drumurile din cetate duc la docuri și clădirea era goală, așa că a părut o alegere bună. Câinele tău era înnebunit, până nu l-am lăsat în cameră. A stat aici tot timpul.

Vaelin mormăi și-și linse buzele uscate.

— Cât timp?

Ochii ei albaștri strălucitori îl priviră circumspect pentru o clipă, apoi femeia se duse la masă, turnă un lichid verzui într-o cană și amestecă în ea un praf alb.

— Cinci zile, îi răspunse fără să se întoarcă. Ai pierdut mult sânge. Ba chiar mai mult decât crezusem că poate să piardă un om și totuși să rămână în viață. Chicoti sec, iar când se întoarse, pentru a-i duce cana la buze, afișa obișnuitul ei surâs luminos. Bea asta!

Mixtura avea gust amar, dar nu neplăcut și Vaelin simți cum oboseala îi dispare aproape imediat. *Cinci zile*! Nu avea senzația trecerii timpului acela, nu avea nicio amintire de vise sau iluzii. *Cinci zile pierdute. Pentru ce*? Putea încă auzi glasul, celălalt cântec al sângelui, ca pe o

chemare slabă, însă persistentă. Propriul cântec îi răspundea, iar imaginea blocului de marmură și a dălții îi era vie în minte. Cuvintele Sellei din Cetatea Prăbușită deveneau mai clare. *Există alții, mai bătrâni și mai înțelepți, care au același dar. Ei te pot călăuzi.*

— Trebuie să…

Se ridică în capul oaselor, încercând să dea pătura într-o parte.

— Nu!

Tonul Gilmei nu accepta împotrivire, iar mâna ei plinuță îl împinse înapoi, în moliciunea așternuturilor. Vaelin descoperi că nu avea puterea să se împotrivească.

— Nici vorbă. Vei rămâne aici și te vei odihni. Ridică pătura și i-o îndesă bine sub bărbie. Cetatea este liniștită. Fratele Caenis ține situația sub control. Nu există nimic care să necesite atenția ta.

Ea se retrase și pentru întâia dată chipul îi fu absolut serios.

— Frate, ai cumva habar despre ce ți s-a întâmplat?

— Așadar, n-ai mai văzut niciodată așa ceva?

Gilma clătină din cap.

— Nu. Când cineva sângerează, trebuie să existe o rană, o tăietură, o leziune… orice. Tu n-ai niciun semn al vreunei răni. O inflamație în creier, care te-ar fi putut face să sângerezi în felul acesta, ar fi însemnat moartea ta, dar iată-te întreg. Oamenii noștri au pomenit multe nebunii despre guvernatorul Aruan care ar fi încercat să te ucidă cu un blestem al Beznei sau așa ceva. Caenis a fost nevoit să pună gărzi la reședința lui și să ordone câteva biciuiri până s-au potolit.

Biciuiri? gândi Vaelin. Eu *n-a trebuit să-i biciuiesc niciodată*.

— Nu știu, Soră, îi răspunse sincer. Nu știu de ce s-a întâmplat.

Știu doar care a fost cauza.

Abia după alte două zile Gilma îi îngădui să părăsească patul, dar cu avertismentul sever de a nu se extenua și de a avea grijă să bea cel puțin un litru de apă pe zi. Vaelin convocă un consiliu al căpeteniilor la nivelul cel mai de sus al clădirii portarului, de unde puteau observa progresele înregistrate în liniile defensive. Un nor gros de praf se înălța dinspre ele, de la soldații care trudeau pentru a adânci șanțul din jurul cetății și pentru a repara zidurile nesocotite de decenii.

— Va fi adânc de cinci metri, zise Caenis despre șanț. Până acum am săpat trei metri. Munca la ziduri este mai înceată, fiindcă în armata asta micuță nu există mulți pietrari iscusiți.

Vaelin scuipă praf din gâtlejul scorojit și trase o dușcă de apă din ploscă.

— Cât va dura? întrebă el, detestându-și croncănitul vocii.

Știa că înfățișarea lui nu putea inspira încredere; ochii îi erau adânciți în găvane de oboseală, iar pielea, palidă, umedă și lipicioasă. Vedea limpede îngrijorarea din ochii Fraților săi și nesiguranța contelui Marven și a celorlalte căpetenii. *Se întreabă dacă sunt în stare să conduc*, își dădu el seama. *Poate că pe bună dreptate*.

— Cel puțin două săptămâni, răspunse Caenis. Ar merge mai rapid dacă am putea recruta brațe de muncă din cetate.

— Nu, rosti apăsat Vaelin. Dacă vrem să conducem cetatea, trebuie să câștigăm încrederea acestor oameni. Nu vom reuși asta în niciun caz dacă le vom îndesa hârlețele în mâini și-i vom sili să trudească.

— Oamenii mei au venit aici să lupte, milord, rosti Marven pe un ton degajat, însă Vaelin îi putea zări viclenia din ochi. Săpatul nu-i tocmai o muncă pentru soldați.

— Eu aș zice tocmai că este o muncă pentru soldați, milord, răspunse Vaelin. Cât despre lupte, în scurtă vreme vor avea parte de destule. Spune-le celor care mormăie că din partea mea sunt liberi să plece, până la Untesh sunt numai o sută de kilometri de deșert. Poate că de acolo vor găsi o corabie către casă.

Se simți cuprins de un val de oboseală și se rezemă de un meterez pentru a-și camufla slăbiciunea picioarelor. Constata că-l irita tot mai mult povara conducerii, cu toate problemele meschine ale aliaților și subordonaților deopotrivă. Nemulțumirea îi era amplificată de insistența cântecului sângelui, care-l chema la glasul și blocul de marmură despre care știa că se aflau undeva în cetate.

— Nu te simți bine, milord? întrebă cu subînțeles Marven.

Vaelin se împotrivi imboldului de a-l pocni pe conte peste față și se întoarse către Bren Antesh, arcașul robust care îi comanda pe cumbraelinii cu arcuri-lungi. Era căpetenia cea mai taciturnă, abia vorbea la întâlniri și se ridica primul de la masă când Vaelin le anunța sfârșitul. Avea o expresie permanent ferită și era limpede că nici nu dorea și nici nu avea nevoie de aprobarea sau acceptul lor, deși își tăinuia bine orice resentimente pe care le-ar fi putut simți pentru că servea sub un bărbat pe care cumbraelinii continuau să-l numească Tăișul-beznei.

— Și oamenii tăi, căpitane? întrebă Vaelin. Există plângeri pentru că trebuie să muncească?

Expresia lui Antesh se păstră neschimbată când răspunse printr-o frază despre care Vaelin suspectă că era desprinsă din cele Zece Cărți.

— Truda cinstită ne aduce mai aproape de dragostea Tatălui Lumii.

Vaelin se mulțumi să mormăie și se adresă lui Frentis:

— Avem vești de la patrule?

— Nu. Toate drumurile rămân pustii. Prin dealuri n-au fost găsiți cercetași sau iscoade.

— Poate că se îndreaptă totuși spre Marbellis, rosti lordul Al Cordlin, comandantul Regimentului 13 Pedeștri, cunoscut ca Gaițele-albastre pentru penele azurii pictate pe pieptarele armurilor.

Era un bărbat voinic, dar cumva neliniștit, cu brațul prins în eșarfă, după ce-i fusese rupt la Muntele Însângerat, unde pierduse o treime din oameni în luptele crâncene purtate pe flancul drept. Vaelin bănuia că nu aștepta cu mult entuziasm bătălia care se apropia și nu-l putea învinui.

Se întoarse către Caenis.

— Cum merge cu guvernatorul?

— Este cooperant, însă nici pe departe încântat s-o facă. Deocamdată i-a menținut pe oameni liniștiți, a ținut discursuri Ghildei Negustătorilor și Consiliului civil, cerându-le să-și păstreze calmul. Mi-a spus că atât tribunalele, cât și perceptorii operează pe cât se poate de bine ținând seama de circumstanțe. Bineînțeles, negoțul a încetat aproape complet. Majoritatea corăbiilor alpirane au părăsit portul când s-a aflat că am cucerit cetatea, iar restul căpitanilor refuză să navigheze și au amenințat că-și vor incendia corăbiile dacă încercăm să le confiscăm. Volarianii și meldeneanii par totuși încântați să profite de ocazie. Prețurile la mirodenii și mătase au crescut considerabil, ceea ce înseamnă probabil că s-au dublat în Tărâm.

Lordul Al Trendil, comandantul Regimentului 16, pufni înăbușit, în semn de iritare. Vaelin interzisese armatei să participe la negoțul local, temându-se de acuzații de corupție, și-i dezamăgise astfel pe puținii nobili aflați sub comanda sa care aveau bani pentru a investi și erau în același timp dornici de profit.

— Care-i situația cu alimentele? întrebă Vaelin, ignorându-l.

— Magaziile sunt pline ochi, îl asigură Caenis. Suficient pentru minimum două luni de asediu și chiar mai mult, dacă hrana este rationalizată. Apa cetății provine în principal din fântânile și izvoarele aflate între ziduri, așa că-i greu de crezut că vor fi probleme în privința asta.

— Cu condiția de a nu fi otrăvite chiar de locuitorii cetății, zise Bren Antesh.

— Așa-i, căpitane. Vaelin încuviință spre Caenis. Pune gărzi la principalele fântâni. Se îndreptă și simți că amețeala îi dispăruse. Ne vom reîntâlni după trei zile. Vă mulțumesc pentru atenția acordată.

Căpeteniile plecară, lăsându-i pe Vaelin și Caenis singuri pe metereze.

— Te simți bine? întrebă Caenis.

— Doar puțin obosit.

Vaelin privi peste deșertul fără drumuri, al cărui orizont pâlpâia în pâcla amiezii. Știa că într-o bună zi va privi într-acolo și va vedea o armată alpirană. Unica întrebare era: cât va dura până la sosirea ei? Avea să dispună de timp suficient pentru a-și termina sarcina?

— Crezi că Al Cordlin avea dreptate? întrebă Caenis. Lordul Bătăliilor ar trebui să fi început deja asediul lui Marbellis, este cetatea cea mai mare de pe coasta de miazănoapte.

— Ucigașul Speranței nu-i în Marbellis, răspunse Vaelin. Lordul Bătăliilor și-a întocmit planurile cu grijă. El va avea mână liberă în Marbellis, în vreme ce armata împăratului va lupta cu noi. N-ar trebui să ne facem iluzii.

— O vom ține la respect, rosti Caenis cu siguranță seacă.

— Optimismul tău este lăudabil.

— Regele are nevoie de cetatea aceasta pentru a-și îndeplini planurile. Noi nu facem decât primul pas pe un drum glorios către un Tărâm Unificat mai mare. Cu timpul, ținuturile pe care le-am ocupat vor deveni al cincilea Fief, unite sub protecția și călăuzirea regelui Janus și a urmașilor săi, eliberați de ignoranța superstițiilor lor și de asuprirea vieților trăite după capriciile unui împărat. Trebuie să rezistăm aici.

Vaelin încercă să discearnă o ironie în vorbele lui Caenis, totuși nu detectă decât familiara loialitate orbească față de rege. Nu pentru prima dată fu ispitit să-i ofere o relatare completă a întâlnirilor lui cu Janus și se întrebă dacă devotamentul său pentru bătrân s-ar fi păstrat și după ce i-ar fi aflat adevărata fire, dar se stăpâni, ca întotdeauna. Caenis se definea prin loialitatea lui; se înveșmânta în ea ca protecție împotriva numeroaselor incertitudini și minciuni ce abundau în servirea Credinței de către ei. Vaelin nu putuse înțelege niciodată motivul devotamentului lui Caenis, însă detesta să-i sfâșie amăgirea aceea.

— Bineînțeles că vom rezista, îl asigură cu un surâs amar și gândi: *Chiar dacă asta nu contează câtuși de puțin pentru nimeni*.

Porni spre scara care cobora de pe metereze.

— Cred că o să dau o raită prin cetate; abia dacă am văzut-o până acum.

— O să chem niște gărzi, fiindcă n-ar trebui să te plimbi singur.

Vaelin clătină din cap.

— Nu te teme. Nu sunt chiar atât de slăbit, încât să nu mă pot

apăra.

Caenis tot nu era convins, totuși încuviință șovăitor.

— Cum dorești. Încă ceva, rosti el când Vaelin începu să coboare treptele, guvernatorul ne-a rugat să trimitem un tămăduitor la reședința lui. Se pare că fiica i-a căzut bolnavă și doftorii locali n-au priceperea necesară s-o lecuiască. Am trimis-o pe Sora Gilma azi-dimineață. Poate că ea ne va putea câștiga ceva bunăvoință.

— Ar fi singura care ar putea reuși așa ceva. Transmite-i guvernatorului multă sănătate pentru fiica lui, da?

— Bineînțeles.

Femeia care deschise ușa atelierului pietrarului îl privi cu ostilitate fățișă; fruntea netedă i se încruntă și ochii negri se mijiră când îl ascultă. Avea în jur de douăzeci și nouă de ani, păr lung și negru strâns la spate în coadă, iar un șorț din piele prăfuit îi acoperea silueta zveltă. Dindărătul ei se auzeau pocnetele ritmice ale metalului care lovea piatra.

— Bună ziua, rosti Vaelin, și iertare pentru sosirea aceasta neanunțată.

Ea încrucișă brațele peste piept și-i răspunse scurt în alpirană. Din ton, Vaelin deduse că nu-l invita înăuntru pentru a-i oferi o băutură răcoritoare.

— Mi s-a… spus să vin aici, continuă el, dar privirea severă a femeii nu lăsa să se înțeleagă dacă pricepuse ceva; gura fixată într-o linie aspră nu oferea nicio indicație.

Vaelin privi strada aproape pustie din jur și se întrebă dacă nu era posibil să fi interpretat cumva greșit viziunea. Totuși, cântecul sângelui fusese implacabil și tonul sigur, trasându-i drumul pe străzi și oprindu-se doar când ajunsese la ușa aceasta, de sub firma cu o daltă și un ciocan. Se împotrivi impulsului de a intra cu forța și se sili să zâmbească.

— Am afaceri de discutat.

Încruntătura ei se adânci și femeia rosti cu accent puternic, totuși perfect inteligibil:

— Cei din miazănoapte n-au ce căuta aici.

Vaelin simți un murmur slab din partea cântecului sângelui, iar ciocăniturile din interiorul atelierului încetară. Un glas bărbătesc strigă în alpirană și femeia făcu o grimasă de nemulțumire, apoi îl fulgeră pe Vaelin din priviri și se trase în lături.

— Aici se află lucruri sfinte, rosti ea după ce tânărul intră. Dacă furi ceva, te va lovi blestemul zeilor.

Interiorul atelierului era cavernos, tavanul înalt, iar podeaua

acoperită cu lespezi din marmură era pătrată, cu latura de treizeci de pași. Razele soarelui pătrundeau prin lucarnele deschise, iluminând spațiul plin de statui. Dimensiunile lor variau: unele erau înalte de numai o jumătate de metru, altele erau în mărime naturală, iar una depășea trei metri înălțime și reprezenta un bărbat cu mușchii incredibil de bine dezvoltați, care se lupta cu un leu. Vaelin rămase surprins de vitalitatea statuii și de acuratețea cu care fusese realizată, parcă încremenindu-i pe gigant și pe leu în clipa de maximă violență. Alături altă statuie, mai mică, reprezenta la scară naturală o femeie de o frumusețe răpitoare, cu brațele întinse în rugă și trăsăturile fine ale chipului surprinse într-o expresie de tristețe nemărginită.

— Herlia, zeița justiției, plângând în timpul pronunțării primei ei judecăți.

La auzirea vocii, cântecul sângelui își spori intensitatea, dar nu ca avertisment, ci în semn de întâmpinare. Bărbatul stătea cu mâinile în șolduri, iar din buzunarele șorțului îi atârnau o daltă și un ciocan. Era scund, însă bine clădit, cu brațele dezvelite aidoma unor fâșii de mușchi. Fața îi era ascuțită, cu pomeți înalți și ochi migdalați, iar pielea ce scăpase să fie acoperită de pulbere lucea auriu.

— Nu ești alpiran, spuse Vaelin.

— Nici tu, replică bărbatul și râse. Cu toate acestea, iată-ne pe amândoi aici.

Se întoarse către femeie și rosti ceva în alpirană. Ea îl mai privi o dată pe Vaelin, după care dispăru în partea din spate a atelierului.

Vaelin arătă din cap spre statuie.

— De ce-i atât de tristă?

— S-a îndrăgostit de un muritor, însă pasiunea lui pentru ea l-a împins să comită o crimă teribilă și de aceea Herlia l-a judecat și l-a întemnițat în adâncurile pământului, unde este înlănțuit de o stâncă, iar carnea îi este roasă de-a pururi de vermină.

— Trebuie să fi fost o crimă cu adevărat groaznică.

— El furase o spadă vrăjită, cu care ucisese un zeu, pe care-l credea rival la inima ei. Era chiar fratele zeiței, Ixtus, zeul viselor. De câte ori avem coșmaruri, ele sunt umbra zeului ucis, care se răzbună pe muritori.

— Un zeu este o minciună, totuși povestea este frumoasă. Întinse mâna. Mă numesc Vaelin Al Sorna…

— Frate din al Șaselea Ordin, Spadă a Tărâmului Unificat și acum comandantul oștirii străine care ne-a ocupat cetatea. Un bărbat interesant, este adevărat, dar așa suntem noi, Cântăreții. Cântecul ne poartă pe multe căi. Bărbatul îi strânse mâna. Ahm-Lin, umil pietrar la

dispoziția ta.

— Toate astea le-ai sculptat tu? întrebă Vaelin arătând în jur.

— Putem spune și așa.

Ahm-Lin se întoarse și înaintă în atelier. Vaelin îl urmă, privind fascinat carnavalul de forme fantastice și varietatea aparent nesfârșită de modele și scene.

— Toți sunt zei? întrebă el.

— Nu toți. Uite! Ahm-Lin se opri lângă bustul cu chip grav al unui bărbat cu nas coroiat și sprâncene groase și stufoase. Împăratul Cammuran, primul care a stat pe tronul Imperiului alpiran.

— Pare neliniștit.

— Și pe bună dreptate. Fiul lui a încercat să-l ucidă când a înțeles că nu va fi următorul împărat. Alegerea unui succesor din popor, cu ajutorul zeilor, bineînțeles, a însemnat o ruptură spectaculoasă cu tradițiile trecutului.

— Ce s-a-ntâmplat cu fiul?

— Împăratul l-a deposedat de avere, i-a tăiat limba și i-a scos ochii, apoi l-a trimis cerșetor pe străzi. Cei mai mulți alpirani cred că a fost nejustificat de îngăduitor. Ei sunt un popor minunat, curtenitor și din cale-afară de generos, dar neiertători când sunt stârniți. Ar trebui să ții minte asta. Cum Vaelin nu-i răspunse, îi aruncă o privire piezișă. Recunosc, sunt surprins că te-a adus aici cântecul tău. Nu se poate să nu știi că invazia asta este sortită pieirii.

— Cântecul meu a fost… nestatornic în ultima vreme. De mult timp nu mi-a mai spus mare lucru. Când ți-am auzit vocea, tăcuse de mai bine de un an.

— Tăcuse? Ahm-Lin păru șocat și ochii lui deveniră întrebători. Cum a fost?

Tonul glasului îi era aproape invidios.

— Ca și cum mi-aș fi pierdut un membru al trupului, răspunse sincer Vaelin, dându-și seama pentru prima dată de profunzimea pierderii pe care o simțise când îi amuțise cântecul.

Abia acum, după ce acesta revenise, el acceptă adevărul: cântecul nu era o boală. Sella avusese dreptate; era un dar, pe care Vaelin ajunsese să-l prețuiască.

— Aici este, rosti Ahm-Lin și deschise larg brațele când ajunseră în partea din spate a atelierului, unde un banc mare de lucru era acoperit cu o mulțime de scule aranjate meticulos, ciocane, dălți și alte unelte cu forme ciudate pe care Vaelin nu le-ar fi putut numi.

În apropiere, o scară era rezemată de un bloc mare din marmură,

din care ieșea o statuie parțial terminată. Văzând-o, Vaelin tresări fără să vrea. Botul, urechile, blana amănunțit cioplită și ochii inconfundabili… Cântecul lui sună o notă clară și caldă de recunoaștere. Lupul! Lupul care-l salvase în Urlish. Lupul care-și urlase avertismentul în afara Casei celui de-al Cincilea Ordin, când venise să-l asasineze Henna. Lupul care-l oprise să ucidă în Codrul Martishe.

— Ah… Ahm-Lin își frecă tâmplele și pe chip îi apăru o expresie de suferință. Cântecul tău este cu adevărat puternic.

— Iertare. Vaelin se concentră și se strădui să astâmpere cântecul, dar acesta se domoli abia după câteva secunde. Este un zeu? îl întrebă apoi pe Ahm-Lin, privind lupul.

— Nu tocmai. Este unul dintre cei pe care alpiranii îi numesc Nenumiții, spirite ale misterelor. Lupii apar în multe dintre poveștile zeilor numiți ca protectori, călăuze, războinici sau spirite răzbunătoare. Nu au însă niciodată nume. Sunt doar „lupi“, temuți și respectați în egală măsură. Îl privi cu atenție pe Vaelin. L-ai mai văzut până acum, nu-i așa? Și nu captiv în piatră.

Pentru o clipă Vaelin se temu să-i destăinuie prea multe bărbatului aceluia, un străin cu un cântec care fusese gata să-l ucidă. Totuși, căldura cântecului cu care-l întâmpinase depăși neîncrederea aceea.

— M-a salvat. De două ori de la moarte, iar o dată de la ceva mult mai rău.

Expresia lui Ahm-Lin licări scurt, aproape temătoare, dar o acoperi iute cu un surâs.

— „Interesant“ pare un termen neadecvat în cazul tău. Asta-i pentru tine.

Arătă un banc de lucru din apropiere, pe care se aflau un bloc de marmură și o daltă. Blocul era un cub alb perfect, același din viziunea când fusese doborât de cântecul lui Ahm-Lin, cu suprafața netedă.

— L-ai cumpărat pentru mine? întrebă el.

— Cu mulți ani în urmă. Cântecul meu a fost foarte insistent. Ceea ce se află înăuntru a așteptat de mult să-l eliberezi.

A așteptat… Vaelin își lipi palma de piatră și simți un imbold dinspre cântecul sângelui, care amesteca avertismentul și certitudinea. *Cel care așteaptă*.

Ridică dalta și atinse grijuliu marmura cu tăișul ei.

— N-am făcut niciodată așa ceva, îi spuse lui Ahm-Lin. Nu pot ciopli nici măcar un toiag pentru drumeție.

— Cântecul tău îți va călăuzi mâinile, tot așa cum cântecul meu le călăuzește pe ale mele. Statuile acestea se datorează în aceeași măsură

cântecului meu și iscusinței mele.

Avea dreptate, cântecul sporea, puternic și limpede, conducând dalta peste piatră. Vaelin luă un ciocan de lemn de pe bancul de lucru și lovi ușor mânerul dălții, care desprinse o așchie de marmură din marginea cubului. Cântecul năvăli și mâinile lui alergară, iar Ahm-Lin și atelierul dispărură în spatele preocupării sale. Prin minte nu-i trecea niciun gând, nicio distragere, nu existau decât cântecul și piatra. Nu simțea trecerea timpului, nu avea nicio percepție a lumii de dincolo de cântec și se trezi la realitate doar când fu scuturat insistent de umăr.

— Vaelin! Barkus îl zgudui din nou văzând că nu răspunde. *Ce faci*?

Vaelin privi uneltele din mâinile lui acoperite de praf și văzu că mantia și armele zăceau în preajmă, dar nu-și amintea când le scosese. Cubul se schimbase radical: jumătatea superioară era acum o calotă grosolan cioplită, cu două adâncituri mici în centru și cu umbra unei bărbii la bază.

— Stai aici și cioplești fără arme și fără pază! Barkus părea mai degrabă șocat decât furios. Orice copil alpiran care ar fi trecut pe lângă tine te-ar fi putut ucide.

— Am… Vaelin clipi spre el, buimăcit. Eram…

Amuți, înțelegând că orice explicație ar fi fost inutilă.

Ahm-Lin și femeia care-i deschisese ușa se aflau în apropiere; femeia îi privea cu ură pe cei doi soldați care-l însoțeau pe Barkus. Ahm-Lin era relaxat și freca fără grabă o gresie pentru ascuțit peste vârful unei dălți, aruncându-i lui Vaelin un surâs ușor, care putea fi de admirație.

Ochii lui Barkus trecură la marmură, apoi reveniră la Vaelin și o încruntătură îi încreți sprâncenele groase.

— Ce ar trebui să fie asta?

— Nu contează. Vaelin se întinse după o bucată de pânză și acoperi piatra. Ce vrei, Frate?

Nu izbuti să-și alunge iritarea din glas.

— Sora Gilma are nevoie de tine. La reședința guvernatorului.

Vaelin scutură iritat din cap și se întinse către unelte.

— Caenis tratează cu guvernatorul. Trimite-l pe el.

— S-a trimis și după el. Sora Gilma are nevoie și de tine.

— Sunt sigur că poate să aștepte…

Barkus îl strânse puternic de încheietura mâinii și-și apropie buzele de urechea lui Vaelin, șoptind două cuvinte care-l făcură să dea drumul sculelor și să se întindă după mantie și arme fără niciun alt cuvânt, în ciuda răcnetului imediat de protest al cântecului sângelui.

— Mâna Roșie.

Gilma stătea de cealaltă parte a porții reședinței; le interzisese să se mai apropie. Pentru prima dată în vocea sau purtarea ei nu exista pic de veselie. Era palidă la față și ochii, de obicei strălucitori, erau tulburați de teamă.

— Deocamdată nu-i decât fiica guvernatorului, dar vor fi și alții.

— Ești sigură? o întrebă Vaelin.

— Toți Frații și Surorile mele învață simptomele bolii din clipa în care ne alăturăm Ordinului. Nu există nicio îndoială.

— Ai examinat fata? Ai atins-o?

Gilma încuviință tăcută.

Vaelin își stăvili durerea care-i încleștase pieptul. *Nu-i timp pentru slăbiciuni acum.*

— Spune-mi ce trebuie să facem.

— Reședința trebuie izolată și păzită. Nimeni n-are voie să intre sau să iasă. Trebuie să fiți cu ochii în patru după alte cazuri în cetate. Infirmierii mei cunosc simptomele. Oricine le va dovedi va trebui adus aici, cu forța dacă va fi necesar. Când vă veți ocupa de ei, veți folosi măști și mănuși. De asemenea, cetatea trebuie declarată în carantină, nicio corabie sau caravană nu mai are voie să plece.

— Se va isca panică, interveni Caenis. La vremea ei, Mâna Roșie a ucis tot atâția alpirani, cât și locuitori ai Tărâmului. Când se va răspândi vestea, vor fi disperați să fugă.

— Atunci va trebui să-i opriți, anunță sec Gilma. Nu putem îngădui ca molima să se răspândească din nou. Își fixă privirea asupra lui Vaelin. Ai înțeles? Trebuie să faci orice ar fi necesar.

— Înțeleg.

Prin tristețe, o amintire vagă începu să iasă la suprafață: Sherin la Cetățuia Înaltă. Vaelin evita să evoce momentele acelea, fiindcă sentimentul de pierdere era prea mare, dar acum se străduia să-și reamintească vorbele ei din dimineața de după moartea lui Hentes Mustor. Discipolii uzurpatorului o capturaseră, pentru că răspândiseră vestea falsă despre izbucnirea unei epidemii de Mâna Roșie în Warnsclave. *Lucrasem la un preparat…*

— Sora Sherin, rosti el, mi-a spus cândva că are un tratament pentru boală.

— Un tratament posibil, replică Gilma. Bazat doar pe teorie și, oricum, mai presus de priceperea mea de a-l realiza.

— Unde se află Sora Sherin în zilele astea? insistă Vaelin.

— Ultima dată când am auzit despre ea, se găsea în Casa Ordinului.

Acum este Stăpâna leacurilor.

— Douăzeci de zile de navigare cu vânt prielnic, socoti Caenis, și alte douăzeci de zile înapoi.

— Pentru o corabie alpirană sau a Tărâmului, preciză încetișor Vaelin și reveni spre Gilma. Soră, cere-i guvernatorului să întocmească un decret prin care să confirme măsurile propuse de tine și să le poruncească locuitorilor cetății să coopereze. Fratele Caenis se va ocupa de copierea și distribuirea lui prin cetate. Se răsuci către Caenis. Frate, ocupă-te de păzirea porților și a reședinței. Dublează gărzile pe ziduri. Folosește oamenii noștri doar acolo unde este posibil. Uitându-se din nou la Gilma, se sili să zâmbească încurajator. Care-s speranțele, Soră?

— Speranța este inima Credinței. Abandonarea speranței înseamnă negarea Credinței. Propriul ei surâs era slab. În odaia mea am unele instrumente și leacuri. Aș dori să-mi fie aduse.

— Voi avea grijă de asta, o asigură Caenis.

Vaelin dădu să plece, grăbindu-se pe aleea cu dale din piatră.

— Ce fac cu docurile? strigă Caenis după el.

Vaelin nu se întoarse.

— Mă ocup eu de docuri.

Căpitanul meldenean era scund și țeapăn; așezat vizavi de Vaelin, îl privea cu o expresie bănuitoare întipărită pe trăsăturile lui ascuțite. Purta mănuși din piele fină și ținea pumnii încleștați pe masă. Se găseau în sala hărților din vechea clădire a Ghildei Neguțătorilor și erau singuri; Frentis păzea ușa pe dinăuntru. Afară, noaptea pogora iute și cetatea avea să doarmă în curând, încă neștiind, din fericire, criza care avea s-o întâmpine dimineață. Dacă meldeneanul avea vreo nemulțumire despre felul cum el și echipajul lui fuseseră ridicați din hamacuri, siliți să se dezbrace până la piele și cercetați cu grijă de infirmierii Gilmei înainte de a fi fost aduși aici, era limpede că înțelesese că ar fi fost mai bine să rămână tăcut.

— Tu ești Carval Nurin? îl întrebă Vaelin. Căpitanul *Șoimului Roșu*?

Bărbatul încuviință fără grabă. Ochii i se plimbau întruna de la Vaelin la Frentis, zăbovind uneori asupra spadelor lor. Vaelin nu simțea nicio dorință de a-i potoli neliniștea, întrucât pentru scopurile lui era util să-i mențină frica.

— Se spune că ai avea corabia cea mai iute din port, urmă el. Se mai spune că meldeneanii n-ar fi făurit niciodată alta mai bună.

Carval Nurin aprobă din cap în tăcere.

— De asemenea, nu se știe despre tine că ai avea înclinații spre

piraterie sau necinste, ceea ce nu-i obișnuit pentru un căpitan de pe insulele tale.

— Ce dorești?

Vocea bărbatului era aspră, răgușită, și Vaelin observă capătul unei cicatrice albicioase care ieșea de sub eșarfa din mătase neagră pe care o purta în jurul gâtului. Pirat sau nu, avusese și el parte de lupte pe mări.

— Să te tocmesc, răspunse Vaelin cu blândețe. Cât de iute poți să ajungi la Varinshold?

Neliniștea căpitanului se mai micșoră, totuși suspiciunea continua să-i înnegureze chipul.

— În trecut am făcut-o în cincisprezece zile. Udonor a fost binevoitor cu vânturile spre miazănoapte.

Vaelin știa că Udonor era unul dintre zeii meldeneani despre care se spunea că ar fi poruncit vânturilor.

— Se poate și mai iute?

Nurin strânse din umeri.

— Poate că da. Având cala goală și alți câțiva oameni la pânze. Și două capre jertfite lui Udonor, desigur.

Meldeneanii obișnuiau ca înaintea unor călătorii riscante să sacrifice animale în cinstea zeilor favoriți. Vaelin asistase la masacrul unui întreg șeptel înainte ca flota invaziei să părăsească portul; sângele cursese atât de abundent, încât apa mării se înroșise.

— Îți vom pune la dispoziție caprele, rosti el și-i făcu semn lui Frentis să se apropie. Fratele Frentis și alți doi oameni ai mei îți vor fi pasageri. Îi vei duce la Varinshold, de unde va lua alt pasager. După aceea te vei întoarce aici. Călătoria dus și întors nu poate dura mai mult de douăzeci și cinci de zile. Este posibil?

Nurin căzu pe gânduri, după care încuviință.

— Da, este posibil, dar nu pentru corabia mea.

— De ce?

Căpitanul își descleștă pumnii și-și scoase încet mănușile, dezvăluind pielea împestrițată și decolorată de la degete până la încheietură.

— Spune-mi, legatule-de-pământ, rosti el și în același timp ridică mâinile pentru ca Vaelin să le poată vedea bine sub lumina lămpii care strălucea pe carnea deformată cu piele ca din ceară, ai lovi vreodată flăcările cu palmele goale în vreme ce sora și mama ta ard de vii? Un rânjet amar deformă fața meldeneanului. Nu, corabia mea nu va naviga în slujba ta. Alpiranii îți spun Ucigașul Speranței, însă pentru mine ești prăsila Incendiatorului Cetății. Lorzii corăbiilor n-au decât să se

prostitueze în fața regelui tău, dar eu n-o voi face. Orice amenințări sau torturi ai folosi, n-o să…

Safirul pocni surd când Vaelin îl așeză pe masă, apoi îl roti lent, astfel încât razele de lumină scânteiară pe suprafața cu vinișoare argintii. Carval Nurin se holbă la el, uluit și cu o lăcomie netăinuită.

— Îmi pare rău de sora și de mama ta, rosti Vaelin. Și de mâinile tale. Trebuie să fi fost tare dureros. Continuă să rotească safirul și ochii lui Nurin nu-l părăsiră nicio clipă. Simt totuși că ești, mai presus de orice, un om de afaceri, iar sentimentele n-au fost niciodată profitabile.

Nurin înghiți în sec și mâinile lui acoperite de cicatrice zvâcniră.

— Care-i câștigul meu?

— Dacă te întorci în douăzeci și cinci de zile, este al tău.

— Minți!

— Da, câteodată mint, însă nu și acum.

Nurin ridică în cele din urmă ochii de la safir și-l privi pe Vaelin.

— Ce garanții am?

— Cuvântul meu de Frate al celui de-al Șaselea Ordin.

— Lovi-ar sifilisul în cuvântul și-n Ordinul tău! Pentru mine nu-nseamnă nimic aiurelile voastre de adorare a stafiilor. Nurin începu să-și tragă mănușile înapoi, încruntându-se. Vreau o garanție semnată, zălogită de guvernator.

— Guvernatorul este… indisponibil, dar sunt convins că Marele Maestru al Ghildei Negustătorilor va fi dispus s-o facă. Îți este îndeajuns?

Șoimul Roșu diferea în mod clar de orice altă corabie văzută de Vaelin vreodată. Era mai mică decât majoritatea, având coca îngustă și trei catarge în locul celor două obișnuite. Avea numai două punți și douăzeci de marinari.

— A fost construită pentru negoțul de ceai, explică morocănos Carval Nurin când Vaelin comentă în legătură cu modelul neobișnuit. Cu cât ceaiul este mai proaspăt, cu atât câștigul este mai mare. O cantitate mică de ceai proaspăt aduce de trei ori mai mult decât baloturile de ceai uscat. Cu cât ajungi mai repede de la un port la altul, cu atât câștigi mai mult.

— Nu are vâsle? întrebă Frentis. Am crezut că toate corăbiile meldeneane au vâsle.

— Ba are, indică Nurin sabordurile etanșate de pe puntea inferioară. Le folosesc doar când nu bate vântul, ceea ce se întâmplă rareori în miazănoapte. În tot cazul *Șoimul* va zbura chiar și la briza cea mai slabă.

Căpitanul se opri și privi în jurul docurilor, uitându-se la șirurile de corăbii tăcute și pustii și la cordonul alcătuit din Alergătorii-lupului ce păzeau cheiul. Echipajele fuseseră evacuate de pe navele lor în timpul nopții, nu fără necazuri, iar acum își oblojeau vânătăile sub pază severă în antrepozitele din apropiere.

— Nu mai țin minte să fi văzut vreodată atât de tăcute docurile din Linesh, comentă el.

— Războiul nu-i bun pentru negoț, căpitane, replică Vaelin.

— În ultima lună, corăbiile au venit și au plecat după bunul lor plac, dar acum stau goale și echipajele sunt întemnițate. În același timp doar *Șoimului* i se îngăduie să navigheze…

— Trebuie să fim foarte precauți. Vaelin îl bătu pe spinare afabil, provocând un fior de repulsie temătoare. Iscoadele abundă. Când pornești, căpitane?

— Mai este o oră până la fluxul potrivit.

— Atunci nu-mi îngădui să-ți întârzii pregătirile.

Nurin își reprimă un răspuns caustic și încuviință dând din cap, după care porni pe schela de acces la bord, unde repezi asupra echipajului un torent de porunci amestecate cu înjurături.

— Crezi că știe? întrebă Frentis.

— Bănuiește ceva, însă nu știe. Îi surâse lui Frentis cu o expresie prin care-și cerea scuze. Aș trimite mai mulți oameni să te însoțească, dar atunci s-ar naște și mai multe suspiciuni. Infirmierii Surorii Gilma ți-au spus la ce să fii atent.

— Umflături pe gât, recită Frentis, sudori, amețeli și spuzeli pe brațe. Dacă vreunul dintre ei s-a îmbolnăvit, semnele acestea vor apărea în următoarele trei zile.

— Prea bine atunci. Înțelegi că dacă cineva din echipaj, inclusiv tu, dovedește semne ale Mâinii Roșii, corabia aceasta nu mai poate acosta în Varinshold și nici altundeva?

Frentis încuviință scurt. Vaelin nu putea simți în el teamă sau șovăială. Cântecul sângelui vorbea numai de o încredere fundamentală și de nezdruncinat, o loialitate aproape irațională. Băiețașul slab și zdrențăros care-i implorase sprijinul cu ani în urmă în odaia Aspectului dispăruse acum, modelat într-un războinic experimentat și periculos de priceput, care nu i-ar fi pus niciodată ordinele sub semnul întrebării. Existau momente când simțea comenzile adresate lui Frentis mai mult ca pe o povară decât ca pe o ușurare. Tânărul era o armă ce trebuia utilizată cu multă grijă, pentru că odată descătușată nu mai putea fi pusă în teacă.

— Îmi… pare rău de necesitatea asta, adăugă el. Dacă ar fi existat

altă cale…

— Nu mi-ai dat niciodată lecția aia, rosti Frentis.

Vaelin se încruntă.

— Care lecție?

— Ai spus c-o să mă-nveți s-arunc cu cuțitul. Crezusem c-am învățat destule eu însumi, dar m-am înșelat.

— Ai primit multe lecții de atunci.

Vaelin simți un val neașteptat de vinovăție. În câte bătălii luptase tânărul acesta care credea orbește în el și câte răni suferise… Câte vieți luase…

— Doreai să fii un Frate, adăugă el neizbutind să-și stăpânească vinovăția din glas. Crezi că am fost corecți cu tine?

Spre surprinderea lui, Frentis izbucni în râs.

— Dacă ați fost corecți? Păi, când ați făcut vreodată ceva incorect?

— Chiorul te-a acoperit de cicatrice. Încercările te-au rănit. Tu m-ai urmat aici, în război și durere.

— Și ce altceva m-ar fi așteptat? Foamea, frica și un cuțit într-o fundătură, care să mă lase sângerând într-un șanț. Frentis îl prinse strâns de umăr. Acum am Frați gata să moară în apărarea mea, la fel cum aș muri și eu pentru ei. Acum am o Credință. Zâmbetul lui era aprig, de neclintit în convingerea lui. Ce este Credința, Frate?

— Credința este totul. Credința ne consumă și ne eliberează. Credința îmi modelează viața, în lumea aceasta și în cea de Dincolo.

Pe când rostea cuvintele, Vaelin fu surprins de convingerea din propriul glas și de profunzimea propriei statornicii. Văzuse mare parte din lume și aflase despre mulți zei, totuși cuvintele îi ieșeau de pe buze cu încredințare absolută. *Aud glasul mamei mele*…

CAPITOLUL 6

Zilele ce urmară plecării Șoimului Roșu căpătară iute o monotonie încordată. În fiecare dimineață, Vaelin se ducea să stea de vorbă cu Gilma la poarta reședinței guvernatorului. Deocamdată mai apăruse doar un singur caz nou de Mâna Roșie: camerista fiicei, o femeie de vârstă mijlocie, despre care se aștepta să nu supraviețuiască până la sfârșitul săptămânii. Ajutată de tinerețea ei, fiica guvernatorului suferea curajos, dar nimeni nu credea că va vedea sfârșitul lunii.

— Și tu, Soră? întreba Vaelin în fiecare dimineață. Ești bine?

Gilma îi arunca surâsul luminos și încuviința ușor din cap. Tânărul detesta ziua în care avea să urce aleea până la poartă și să n-o mai găsească acolo.

După ce vestea molimei se răspândise, atmosfera din cetate devenise în mod palpabil temătoare, deși reacțiile variaseră. Unii cetățeni, în principal bogătașii, își strânseseră bunurile de preț și rudele cele mai apropiate, după care porniseră imediat spre poarta cea mai apropiată, cerând să fie lăsați să plece și recurgând la amenințări sau mituiri după ce fuseseră refuzați. Când și mituirile eșuaseră, unii plănuiseră un atac asupra porților în timpul nopții, ajutați de gărzi de corp și de slujitori înarmați. Alergătorii-lupului respinseseră cu ușurință atacul, folosind bâtele din lemn pe care Caenis fusese precaut și le distribuise imediat după anunțarea molimei. Din fericire, nu murise nimeni, totuși cei din elita cetății rămăseseră nemulțumiți și adesea disperat de îngroziți. Unii se baricadaseră în casele lor, refuzând orice vizitatori, ba chiar trăgând cu arcurile sau arbaletele asupra celor care le intrau pe domenii.

Cei mai puțin avuți erau la fel de înspăimântați, însă mai stoici în înfruntarea temerilor, iar deocamdată nu existaseră răzmeriță. Majoritatea oamenilor își văzuseră de ocupațiile lor, dar petreceau cât mai puțin timp pe străzi sau în tovărășia vecinilor. Toți se prezentau cu o îngrijorare resemnată la controalele regulate pentru a le verifica semnele bolii. Până acum în cetate nu apăruse niciun caz, deși Sora Gilma părea sigură că era doar o chestiune de timp.

— Mâna Roșie a apărut întotdeauna în porturi, spuse ea într-o dimineață, adusă de corăbii de peste mare. Fără îndoială că așa s-a întâmplat și acum. Guvernatorul Aruan mi-a spus că fetei îi plăcea să meargă pe docuri și să privească sosirea și plecarea corăbiilor. Dacă veți găsi alt caz, va fi cel mai probabil un corăbier.

Oricât de temători ar fi fost locuitorii cetății, Vaelin era mai

îngrijorat în privința soldaților lui. Disciplina Alergătorilor-lupului se menținea, însă celelalte regimente erau mai frământate. Între nilsaelinii contelui Marven și arcașii cumbraelini avuseseră loc câteva încăierări serioase, soldate cu răniri grave de ambele părți, care-l siliseră să poruncească biciuirea principalilor vinovați. Singurele dezertări se înregistraseră în rândul Străjii Tărâmului: cinci Gaițe-albastre ale lordului Al Cordlin furaseră provizii și trecuseră zidul, cu speranța de a ajunge în Untesh. Vaelin fusese ispitit să-i lase pe soldați să piară în deșert, dar știa că trebuia să ofere un exemplu, așa că-l trimisese pe Barkus după ei cu trupa de cercetași. După două zile, reveniseră cu trupurile, întrucât Vaelin ordonase ca sentința să fie executată pe loc, pentru a evita spectacolul unei execuții publice. Leșurile fuseseră arse la mică depărtare de poarta principală, pentru a se asigura că gărzile de pe ziduri vor primi mesajul și-l vor transmite camarazilor lor: nimeni n-avea să plece nicăieri.

După-amiezile, el făcea turul zidurilor și porților, discutând cu soldații în ciuda stingherelii lor evidente. Cei din Straja Tărâmului erau rigid de respectuoși, dar speriați, nilsaelinii erau morocănoși, iar cumbraelinii detestau evident apariția Tăișului-beznei, totuși Vaelin petrecea timp cu toți, întrebându-i despre familiile lor și despre viețile pe care le avuseseră înainte de război. Răspunsurile erau întotdeauna scurte, replicile standard, pe care le dau soldații vorbelor de duh rituale ale comandanților, însă el știa că distanța lui față de ei nu era importantă — trebuiau să-l vadă și să știe că Vaelin nu se temea.

Într-o zi îl găsi pe Bren Antesh lângă poarta de apus, ferindu-și ochii de soare cu pavăza unei palme pe când privea o pasăre în zbor.

— Un vultur? întrebă Vaelin.

Potrivit obiceiului său, conducătorul cumbraelinilor nu-l salută oficial, ceva ce Vaelin descoperise că nu-l irita deloc.

— Un șoim, răspunse Antesh. Și este dintr-un soi pe care nu l-am mai văzut până acum. Pare-se că s-a îndepărtat cam mult de cămin.

Dintre toate căpeteniile, Antesh reacționase cel mai calm la aflarea veștii molimei, liniștindu-și oamenii și asigurându-i că nu se găseau în pericol. Fără îndoială, cuvintele lui aveau o influență considerabilă, deoarece niciun arcaș nu încercase să dezerteze.

— Voiam să-ți mulțumesc, zise Vaelin, pentru disciplina oamenilor tăi. Este clar că au mare încredere în tine.

— Se încred și în tine, Frate. Aproape la fel de mult pe cât te urăsc.

Vaelin nu văzu niciun rost în a-l contrazice. Se apropie de el și se rezemă de un meterez.

— Recunosc că mă surprinde că regele a putut recruta așa mulți

luptători din Fieful vostru.

— Când a urcat pe jilțul Lordului Fiefului, primul lucru pe care l-a făcut Sentes Mustor a fost să abolească legea care impunea antrenamentele zilnice cu arcul-lung, dar și simbria ce le însoțea. Majoritatea oamenilor mei sunt țărani și simbria îi ajuta în suplimentarea veniturilor; fără ea, mulți nu și-ar putea hrăni familiile. Poate că-l urau aprig pe regele Janus, însă ura nu aduce hrană copiilor.

— Voi credeți cu adevărat că eu aș fi Tăișul-beznei din cele Zece Cărți ale voastre?

— I-ai ucis pe Săgeată Neagră și pe Tăișul-adevărului.

— De fapt, Fratele Barkus l-a omorât pe Hentes Mustor. Și nici în ziua de azi nu știu dacă bărbatul pe care l-am ucis în Codrul Martishe a fost cu adevărat Săgeată Neagră.

Căpitanul cumbraelin strânse din umeri.

— A Patra Carte spune că oricum niciun om cucernic nu-l poate ucide pe Tăișul-beznei. Și trebuie să spun că te potrivești destul de bine descrierii. Cât despre folosirea Beznei… Cine poate ști?

Chipul lui Antesh era precaut, de parcă s-ar fi așteptat la o admonestare sau amenințare.

Vaelin decise că era cazul să schimbe subiectul.

— Tu te-ai înrolat tot pentru a-ți hrăni copiii? întrebă el.

— Nu am copii. Nu am nici soție. Doar arcul și hainele de pe mine.

— Dar aurul regelui? Sunt convins că pe acela îl ai.

Antesh păru tulburat și-și feri privirea, iscodind din nou cerul în căutarea șoimului.

— L-am… pierdut.

— Din câte am înțeles, fiecare luptător a primit un acont de douăzeci de galbeni. Asta-i o sumă cam mare ca s-o pierzi.

Antesh nu se întoarse către el.

— Ai nevoie de ceva de la mine, Frate?

Cântecul sângelui murmură scurt, neliniștit, nu avertismentul ascuțit al unui atac iminent, ci o sugestie de minciună. *El ascunde ceva*.

— Aș dori să aud mai multe despre Tăișul-beznei, zise Vaelin. Dacă ești de acord să-mi spui.

— Asta ar însemna să afli mai multe despre cele Zece Cărți. Nu ți-e teamă că sufletul îți va fi pângărit de o asemenea cunoaștere? Că-ți va pieri credința?

Vorbele cumbraelinului i-l readuseră în minte pe Hentes Mustor, revăzând vinovăția și nebunia din ochii uzurpatorului. Murmurul cântecului sângelui se înteți. *El l-a cunoscut? A fost unul dintre discipolii*

lui?

— Mă îndoiesc că există vreo cunoaștere care să poată pângări sufletul unui om. Așa cum i-am spus Tăișului-adevărului vostru, Credința mea nu poate fi desființată.

— Prima Carte ne spune să-i învățăm pe toți cei care vor să audă despre adevărul iubirii Tatălui Lumii. Caută-mă din nou și-ți voi spune mai multe, dacă dorești.

Serile, Vaelin mergea în atelierul lui Ahm-Lin, unde soția acestuia îl privea cu scânteie în ochi pe când turna ceai, iar pietrarul îl îndruma în căile cântecului.

— În rândul poporului meu, se numește Muzica Slăvilor, îi explică Ahm-Lin într-o seară.

Stăteau în atelier și sorbeau ceai din cești micuțe de porțelan, lângă statuia lupului, care părea tot mai descurajant de reală cu fiecare vizită a sa. Nevasta pietrarului nu-i îngăduia lui Vaelin să intre în casa propriu-zisă, unde ea se retrăgea invariabil după ce-le servea ceai. O dată el făcuse greșeala de a sugera să-și toarne singuri ceaiul, ceea ce provocase o căutătură atât de indignată, încât tânărul așteptase până când Ahm-Lin sorbise din propria lui ceașcă, temându-se ca ea să nu fi otrăvit băutura.

— Poporul tău? repetă Vaelin.

Dedusese că pietrarul venise din Apusul Îndepărtat, dar știa puține despre locul acela, doar ce aflase din istoriile corăbierilor — povești bizare despre un ținut întins cu câmpii nesfârșite și cetăți mărețe conduse de Regii Negustători.

— M-am născut în provincia Chin-Sah, sub conducerea binevoitoare a marelui Rege Negustător Lol-Than, un bărbat care cunoștea bine valoarea celor înzestrați cu daruri neobișnuite. La vârsta de zece ani, când darul meu a devenit cunoscut bătrânilor satului, am fost luat din sânul familiei și dus la Curtea regelui, ca să fiu instruit în Muzica Slăvilor. Țin minte că-mi era teribil de dor de casă, totuși n-am încercat niciodată să fug. Potrivit legii, trădarea fiului se extinde asupra tatălui și nu doream ca tata să sufere pentru nesupunerea mea, deși tânjeam să mă întorc în atelierul lui și să lucrez din nou piatra. Și el era tot pietrar, înțelegi?

— În ținutul tău natal nu există fereală față de Beznă?

— Nici pe departe, ci este privită ca o binecuvântare, un dar al Slăvilor. Familiile care au copii dăruiți capătă mare cinste. Expresia chipului i se înnegură. Sau cel puțin așa mergea vorba.

— Așadar, ai învățat cântecul? Știi cum să-l folosești și știi de unde provine?

Ahm-Lin zâmbi trist.

— Cântecul nu poate fi învățat și nu vine de nicăieri. El este pur și simplu ceea ce ești tu. Cântecul tău nu-i altă făptură care trăiește în tine, ci este chiar *tu*.

— Cântecul sângelui meu, murmură Vaelin amintindu-și cuvintele lui Nersus Sil Nin în Martishe.

— Am auzit spunându-i-se și așa, da, este un nume care i se potrivește destul de bine.

— Dar dacă nu poate fi învățat, ce te-au putut ei învăța?

— Stăpânirea. Este ca oricare alt cântec; pentru a cânta bine, trebuie să exersezi, să șlefuiești, să perfecționezi. Dascălul meu a fost o femeie pe nume Shin-La, atât de bătrână, încât trebuia să fie purtată prin palat cu lectica și nu putea să vadă mai departe de o jumătate de metru în fața ochilor. Dar cântecul ei… Clătină din cap, minunându-se de amintire. Cântecul ei era ca focul, arzând atât de luminos și de răsunător, încât te orbea și în același timp te asurzea. Prima dată când mi l-a cântat, aproape că am leșinat. Ea a chicotit și mi-a zis șobolan, „micul Șobolan-cântător“, *Ahm-Lin* în graiul poporului meu.

— Pare să fi fost o învățătoare aspră, comentă Vaelin amintindu-și de maestrul Sollis.

— Da, era aspră, însă trebuia să mă învețe multe și-i rămăsese puțin timp în care s-o facă. Darul nostru este foarte rar și în viața ei îndelungată, în care-l slujise pe Regele Neguțător și mai înainte pe tatăl lui, ea nu mai cunoscuse alt cântăreț. Eu urma s-o înlocuiesc. Lecțiile îi erau dureroase. Nu avea nevoie de un băț cu care să mă lovească, deoarece cântecul ei îmi putea produce destule suferințe. A început prin a mă face să aud adevărul: erau aduși doi bărbați, dintre care unul făptuise un delict oarecare. Ambii bărbați își susțineau nevinovăția și ea mă întreba care era adevăratul vinovat. De fiecare dată când greșeam, și s-a întâmplat adesea la început, cântecul ei mă biciuia cu foc. „Adevărul este inima cântecului, Șobolane, îmi spunea. Dacă nu poți să auzi adevărul, nu poți să auzi nimic.“ După ce am stăpânit arta de a auzi adevărul, lecțiile au devenit mai grele. Un slujitor căpăta un obiect micuț, o bijuterie sau un ornament, pe care trebuia să-l ascundă în palat. Dacă nu-l găseam până la căderea nopții, putea să păstreze obiectul acela, iar eu eram pedepsit pentru pierderea sa. Mai târziu, în jurul unei curți interioare se strângea un grup mare de oameni care strigau din toți rărunchii, iar unul dintre ei avea un pumnal ascuns în veșminte. Aveam la dispoziție numai cinci minute pentru a-l găsi, apoi cântecul ei mă înjunghia la fel cum pumnalul l-ar fi înjunghiat pe stăpânul nostru. Pentru că, așa cum nu uita niciodată să-mi reamintească Shin-La, eu îi datoram totul lui și a-i înșela încrederea

însemna rușinarea mea veșnică.

— Regele Neguțător se folosea de cântecul tău?

— Da. Negoțul este însăși esența vieții în Apusul Îndepărtat: cei pricepuți vor deveni oameni de seamă, chiar regi peste alții, iar succesul în negoț cere multe cunoștințe, îndeosebi dintre cele pe care alții le vor tăinuite.

— Ai fost o iscoadă?

Ahm-Lin clătină din cap.

— Doar un simplu martor la afacerile celor mari și bogați. La început, Lol-Than m-a ținut într-un colț al sălii tronului, unde mă jucam împreună cu copiii lui, iar dacă cineva m-ar fi întrebat, aș fi răspuns că eram ruda lui, fiul orfan al unui văr îndepărtat. În mod firesc, majoritatea au presupus că-i eram bastard, o poziție lipsită de importanță la Curte, totuși onorată. În timp ce mă jucam, oameni veneau și plecau cu diverse grade de ceremonial și declarații prelungite de respect sau regret pentru că pătau palatul regelui prin nevrednicia prezenței lor. Am observat că, cu cât straiele cuiva erau mai bogate sau cu cât suita îi era mai numeroasă, cu atât își proclama mai susținut nevrednicia, iar Lol-Than îl asigura că nu fusese adusă nicio insultă și-și oferea la rândul lui scuze pentru că nu-l primise mai spectaculos. Abia după o oră sau mai bine devenea clar adevăratul motiv al vizitei, care era aproape întotdeauna legat de bani. Unii doreau să-i împrumute, alții îi datorau, și toți voiau mai mulți bani. Iar în vreme ce ei vorbeau, eu ascultam. După ce plecau, primind asigurări că regele le va trimite un răspuns cât mai repede și scuze pentru teribila lipsă de curtenie a întârzierii răspunsului la solicitarea lor, el mă întreba ce cântase Muzica Slăvilor în timpul conversației.

Fiind doar un băiețel, știam prea puține despre adevărata importanță a afacerilor acelora, dar cântecul meu nu trebuia să știe motivul pentru care un om mințea sau înșela ori își tăinuia ura îndărătul zâmbetelor și respectului nețărmurit. Lol-Than îl cunoștea însă, cu siguranță, și prin cunoașterea aceea vedea calea fie spre câștig sau pierdere, fie, câteodată, spre butucul gâdelui.

Așa mi-am trăit viața în palatul Regelui Neguțător, învățând de la Shin-La și spunându-i lui Lol-Than adevărul cântecului meu. Aveam puțini prieteni, doar pe cei îngăduiți de curtenii care-mi fuseseră desemnați ca gărzi. În general, erau copii banali, fericiți, care nu puneau întrebări, proveniți din familiile unor neguțători mărunți care cumpăraseră un loc pentru odraslele lor la Curte. Cu timpul, am ajuns să înțeleg că tovarășii mei de joacă fuseseră aleși pentru banalitate, lipsă de șiretenie sau abilitate. Prieteni cu minți mai agere mi-ar fi ascuțit

propriile gânduri, m-ar fi făcut să înțeleg că viața aceea plăcută de lux și plenitudine nu era în realitate decât o colivie aurită, în care eram închis ca un rob.

Au existat răsplăți, desigur, pe măsură ce am înaintat în vârstă și m-au cuprins patimile tinereții. Fete, dacă doream; băieți, dacă doream. Vinuri fine și poțiuni dătătoare de extaz, dacă ceream, totuși niciodată în exces, pentru a nu-mi toci sunetul cântecului. Când am crescut prea mult ca să mă mai joc cu fiii lui Lol-Than, am devenit unul dintre scribii lui — întotdeauna la toate întâlnirile erau prezenți trei asemenea scribi — și nimeni n-a părut să observe că scrisul îmi era stângaci și adesea ilizibil. Viața în colivia mea era simplă, netulburată de încercările lumii aflate dincolo de zidurile înalte care mă înconjurau. Apoi Shin-La a murit.

Privirea lui devenise îndepărtată, pierdută în amintiri, învăluită de tristețe.

— Nu-i ușor pentru un cântăreț să audă cântecul de moarte al altuia. A fost atât de puternic, încât m-am întrebat dacă nu-l putea auzi întreaga lume. Un răcnet de mânie și regret, care m-a trimis, rostogolindu-mă, în uitare. Uneori mă gândesc c-a încercat să mă ia cu ea, nu din egoism, ci din datorie. Auzindu-i ultimul cântec, am înțeles că devotamentul ei față de Lol-Than era o minciună, cea mai mare dintre cele pe care reușise să le țină departe de cântecul ei în toți anii în care mă învățase. Cântecul ei final a fost țipătul unei sclave care nu scăpase niciodată de stăpân și care nu dorea să mă lase acolo singur. Și ea mi-a arătat ceva: o viziune, născută din cântec, un sat ruinat, fumegând, presărat de cadavre. Satul meu.

Clătină din cap și glasul îi era încărcat de atâta amărăciune, încât Vaelin înțelese că el era primul om care auzea povestea aceea.

— Ce orb am fost! continuă Ahm-Lin după un moment. Nu mi-am dat seama că valoarea darului meu consta în faptul că nimeni nu știa de existența lui. Nimeni, cu excepția lui Lol-Than și a bătrânei pe care urma s-o înlocuiesc. Mi-am amintit de toți cei pe care Shin-La îi folosise în lecțiile ei, de delincvenți suspectați și de slujitori… de-a lungul anilor, trebuie să fi fost câteva sute. Știam că lor nu li se putea îngădui să trăiască știind de existența darului meu. Îi omorâsem pur și simplu pentru că fusesem în prezența lor. Când m-am trezit din uitarea în care mă târâse Shin-La, am descoperit că în sufletul meu ardea ceva nou. Se întoarse către Vaelin și ochii îi scânteiară straniu, ca ai unui om care-și reamintește propria nebunie. Tu cunoști ura, Frate?

Vaelin se gândi la tatăl lui dispărând în cețurile dimineții, la lacrimile prințesei Lyrna și la imboldul lui greu stăpânit de a frânge gâtul

regelui.

— Catehismul Credinței noastre ne spune că ura este o povară pe suflet. Am descoperit mult adevăr în asta.

— Da, apasă pe suflet, dar te poate, de asemenea, elibera. Înarmat cu ura mea, am început să fac însemnări ale întâlnirilor la care participam, să notez cu grijă cele spuse. Am început să înțeleg cât de vastă era influența lui Lol-Than, să aflu despre cele o mie de corăbii pe care le deținea și despre cealaltă mie de corăbii la care avea acțiuni. Am aflat despre minele din care erau extrase aurul, nestematele și metalele, despre ogoarele întinse pe care se afla adevărata lui bogăție, nenumăratele pogoane de grâu și orez care girau orice tranzacție ar fi făcut. Și pe măsură ce am învățat toate lucrurile acelea, am căutat, examinându-mi însemnările, un cusur în plasa uriașă a negoțului. Au trecut patru ani și eu am învățat și am căutat, abia distras de conforturile de la Curte, lăsat în pace de gărzile mele, despre care știam acum că-mi erau temniceri și care nu vedeau nicio amenințare în nou-descoperita mea pasiune pentru studiu. În tot acel timp, adevărul cântecului meu n-a șovăit niciodată și i-am relatat credincios lui Lol-Than tot ce-mi spunea, toate minciunile și toate secretele, iar încrederea i-a sporit cu fiecare complot sau fraudă descoperită, astfel că am devenit pentru el mai mult decât un simplu rostitor de adevăr. În timp, am ajuns un secretar pe cât de demn de încredere putea să aibă un om ca el, aflând mai multe cunoștințe, mai multe fire ale plasei, și în tot acel timp căutând, așteptând, însă negăsind nimic. Regele Negustător își cunoștea foarte bine meseria și plasa lui era perfectă. Orice minciună i-aș fi spus ar fi fost iute descoperită, iar moartea mea ar fi urmat repede după aceea.

Au existat clipe când m-am gândit pur și simplu să-i înfig un pumnal în inimă. Aș fi avut destule ocazii la urma urmelor, dar eram încă tânăr și, deși ura mă consuma, continuam să poftesc la viață. Eram un laș, un prizonier a cărui captivitate se înrăutățise din cauza cunoștințelor pe care le avea despre vastitatea temniței sale. Disperarea a început să-mi roadă inima. Am căzut din nou pradă exceselor, căutând evadarea în vin, narcotice și patimile cărnii, excese care m-ar fi răpus probabil în scurt timp dacă n-ar fi sosit străinii.

În toți anii pe care-i petrecusem în palatul lui Lol-Than, nu văzusem niciodată un străin, deși, desigur, auzisem povești despre ei. Povești despre oameni ciudați, cu pielea albă sau neagră, care soseau dinspre Răsărit și care erau atât de necivilizați, încât simpla lor prezență în domeniile Regelui Negustător era jignitoare și tolerată numai din cauza valorii mărfurilor pe care le aduceau. În tot cazul, cei care au venit să

trateze cu Lol-Than erau străini pentru mine, aveau straie bizare și graiuri de neînțeles, ca să nu mai amintesc despre încercările lor stângace de etichetă. Și spre uimirea mea, unul dintre ei era o femeie… o femeie cu un cântec.

Unicele femei îngăduite în prezența Regelui Neguțător erau soțiile lui, fiicele sau concubinele. În țara mea natală, ele nu joacă niciun rol în afaceri și li se interzice să dețină bunuri sau proprietăți. Prin intermediul tălmaciului mi s-a dat de înțeles că femeia aceasta era de viță nobilă și că refuzul acceptării ei la tratative ar fi însemnat o insultă gravă la adresa poporului ei. Câștigurile probabile de pe urma propunerii pe care o aduceau străinii aceștia trebuie să fi fost cu adevărat mari pentru ca Lol-Than să accepte intrarea ei în sala de audiență.

Tălmaciul a continuat, însă eu abia dacă i-am putut urmări cuvintele, întrucât cântecul femeii mi-a umplut mintea și mi-a fost imposibil să nu mă holbez la ea. Era o femeie frumoasă, dar frumoasă în felul în care un leopard este frumos. Ochii ei scânteiau, părul ei negru strălucea ca abanosul lustruit și zâmbetul ei a fost crud și amuzat când mi-a auzit cântecul.

„Așadar, porcul cu ochi piezișI are propriul lui Cântăreț“, spunea cântecul ei și râsul sec care-l colora m-a cutremurat. Era puternică, o puteam simți; cântecul ei era mai viguros decât al meu. Poate că Shin-La i-ar fi fost pe potrivă, dar nu eu; șobolanul întâlnise o pisică și era neajutorat în fața ei. „Mă întreb ce mi-ai putea spune?“ mi-a cântat în minte și cântecul ei mi-a coborât în adâncuri, scotocind prin amintiri și descoperind cu ușurință brutală, trăgându-mi la suprafață toată ura și planurile. Intenția trădării mele a părut s-o bucure, i-a stârnit un triumf jubilant. „Și Consiliul mi-a spus că va fi greu…“, a cântat ea. Privirea i-a mai zăbovit o clipă asupra mea. „Dacă dorești moartea Regelui Neguțător, spune-i să respingă oferta noastră.“ Apoi a dispărut, intruziunea ei în mintea mea s-a retras, lăsând în urmă un fior de certitudine. Ea se găsea aici pentru a-l ucide pe Lol-Than, dacă ar fi refuzat propunerea lor, și *dorea* să-l ucidă, astfel că rezultatul negocierilor nu însemna nimic pentru ea. Străbătuse jumătate de lume pentru a vărsa sânge și nu accepta altceva.

Chipul lui Ahm-Lin era încordat de durerea reamintirii.

— Uneori cântecul ne îngăduie să atingem mințile altora; în anii care au trecut de atunci, probabil că am atins câteva mii, dar n-am simțit niciodată ceva comparabil cu pata neagră a gândurilor acelei femei. Ani de zile după aceea am avut coșmaruri, imagini de măceluri, omoruri comise cu precizie sadică, chipuri țipând sau încremenite de spaimă,

bărbați, femei, copii. Și imagini ale unor locuri pe care nu le văzusem niciodată, graiuri pe care nu le puteam înțelege. Am crezut că înnebunisem, până când mi-am dat seama că femeia lăsase în mine unele dintre amintirile ei, fie din indiferență, fie din răutate deliberată. Majoritatea s-au șters în timp, însă și acum mai sunt nopți în care mă deștept răcnind, iar soția mă ține în brațe în vreme ce plâng.

— Cine a fost ea? întrebă Vaelin. De unde venea?

— Numele pe care mi l-a spus tălmaciul era o minciună și am simțit asta chiar înainte să aud cântecul ei, iar amintirile pe care mi le-a lăsat nu ofereau niciun indiciu în legătură cu numele sau familia ei. Cât despre locul de baștină, nu mă interesa defel la momentul acela, însă delegația a prezentat omagiile Înaltului Consiliu al Imperiului volarian. Cele aflate după aceea despre volariani m-au făcut să concluzionez că probabil acela îi era căminul.

— Și ai făcut-o? I-ai spus Regelui Negustător să le respingă propunerea?

Ahm-Lin încuviință încet.

— Fără o clipă de șovăială. Deși fusesem șocat, ura nu mi se diminuase. I-am spus că mințeau și că plănuiau să-i secătuiască vistieria pentru a se îmbogăți ei înșiși. În realitate, abia dacă înțelesesem ce propuseseră sau dacă spuseseră adevărul. Ca întotdeauna, el a avut încredere în verdictul meu.

— Ea și-a ținut făgăduiala?

— La început am crezut că mă trădase. Lol-Than i-a anunțat decizia sa a doua zi dimineață, după care străinii s-au îmbarcat pe corabie și au plecat. El a părut să fie perfect sănătos. Dezamăgirea și frica mă striveau. Pentru prima dată îl mințisem pe Regele Negustător. Cu siguranță, aveam să fiu descoperit și avea să urmeze o moarte chinuitoare. A trecut o lună în care mi-am făcut griji și m-am luptat să-mi tăinuiesc spaima, apoi Lol-Than a început lent să se îmbolnăvească. La început n-a fost mare lucru, o tuse slabă, însă persistentă, la care, desigur, nimeni n-a cutezat să se refere, după aceea pielea i-a devenit tot mai palidă, mâinile au început să-i tremure, pentru ca după câteva săptămâni să tușească sânge și să aibă crize de delir. Când a murit, era o boccea jalnică de piele și os care nu-și putea reaminti propriul nume. Nu am simțit câtuși de puțină milă.

Bineînțeles, Lol-Than a avut un succesor, pe al treilea fiu al său, Mah-Lol; cei doi frați mai mari ai săi fuseseră otrăviți discret la scurt timp după ieșirea din adolescență, când devenise clar că nu dețineau șiretenia tatălui. Mah-Lol era cu adevărat fiul tatălui său, fiind foarte inteligent, excepțional educat și având toată viclenia și cruzimea necesare pentru a

sta pe tronul unui Rege Neguțător. Dar, spre marea mea încântare, el nu știa nimic despre darul meu. Boala lui Lol-Than îl adusese într-o stare în care nu mai avusese timp să-i povestească fiului despre natura rolului meu la Curte. Pentru Mah-Lol eram doar un secretar în care tatăl lui avusese o încredere neobișnuită, iar el avea propriul său om pentru postul respectiv. Am fost trimis să lucrez în magaziile palatului, am fost mutat din apartamentul meu luxos și am primit doar o câtime din leafa de până atunci. Ar fi fost de așteptat din partea mea să mă sinucid de rușine pentru căderea din grația regală, așa cum făcuseră deja mulți dintre servitorii acum inutili ai lui Lol-Than. Eu însă am plecat pur și simplu, spunând gărzilor de la poarta palatului că aveam de transmis un comision în cetate. Abia dacă mi-au aruncat o privire când am pășit afară. Aveam douăzeci și doi de ani și eram liber pentru prima dată. A fost clipa cea mai dulce a vieții mele.

Libertatea a adus o schimbare în cântecul meu, l-a făcut să se înalțe, să caute minuni și noutăți. I-am urmat muzica prin tot regatul lui Mah-Lol și mai departe. Cântecul m-a adus la un pietrar dintr-un sătuc aflat sus în munți, care, neavând nici fii, nici ucenici, a fost de acord să mă învețe meseria lui. Cred că l-a tulburat viteza cu care învățam, ca să nu mai amintesc de măiestria neobișnuită a lucrărilor mele și a părut ușurat când a fost clar că nu mai avea ce să mă învețe și am plecat.

Cântecul m-a îndrumat spre un port, de unde am luat o corabie către răsărit. În următorii douăzeci de ani am călătorit și am lucrat, din cetate în cetate, din așezare în așezare, lăsându-mi pecetea pe case, palate și temple. Am petrecut un an și în Tărâmul tău, unde am sculptat garguie pentru castelul unui lord nilsaelin. Nu mi-am dorit niciodată nimic; în vremuri de restriște, cântecul mă călăuzea spre hrană și lucrări, iar când vremurile erau prospere căuta tihnă și solitudine. Nu l-am pus niciodată sub semnul întrebării, nu m-am împotrivit niciodată. Cu cinci ani în urmă, cântecul m-a adus aici, unde Shoala, minunata mea soție, se străduia să mențină prăvălia și atelierul răposatului ei tată. Era iscusită, însă alpiranilor bogați nu le place să trateze cu femeile. De atunci am locuit aici. Cântecul nu mi-a transmis niciodată nevoia de a pleca și-i sunt recunoscător pentru asta.

— Nici chiar acum? întrebă Vaelin. Deși Mâna Roșie a intrat în cetate?

— Cântecul tău și-a ridicat glasul când ai auzit că molima este aici?

Vaelin își aminti disperarea pe care o simțise față de soarta probabilă a Gilmei, dar își dădu seama că sentimentul acela nu fusese colorat de cântecul sângelui.

— Nu, n-a făcut-o. Să-nsemne asta că nu există niciun pericol?

— Nici pe departe. Înseamnă doar că, dintr-un motiv necunoscut nouă, aici este locul unde trebuie să fim.

— Acesta este… Vaelin se poticni, căutând cuvântul potrivit… destinul nostru?

Ahm-Lin ridică din umeri.

— Cine poate ști? Eu cunosc puține despre destin, totuși pot spune că în viața mea am văzut atât de multe lucruri întâmplătoare și neașteptate, încât mă îndoiesc că există așa ceva. Noi ne croim singuri calea, însă cu îndrumarea cântecului. Nu uita: cântecul tău ești chiar tu. Îl poți cânta la fel de bine pe cât îl poți auzi.

— Cum? Vaelin se aplecă în față, derutat de setea de cunoaștere pe care o auzea că-i colora glasul. Cum pot să cânt?

Ahm-Lin arătă bancul de lucru unde continua să se afle blocul parțial cioplit, neatins de la prima lui vizită.

— Ai început deja și bănuiesc că ai cântat de mult timp. Cântecul ne poate face să ne întindem spre multe unelte diferite: pana, dalta… sau spada.

Vaelin coborî ochii la spada lui, rezemată de marginea mesei în imediata apropiere. *Asta am făcut toți anii ăștia? Mi-am ciopârțit calea prin viață? Tot sângele vărsat și viețile luate n-au fost decât versuri dintr-un cântec*?

— De ce n-ai terminat-o? întrebă Ahm-Lin. Mă refer la statuie.

— Dacă iau din nou dalta și ciocanul, nu le voi mai lăsa din mâini până nu voi termina. Iar situația actuală necesită întreaga mea atenție.

Știa însă că răspunsul acela era doar parțial adevărat. Trăsăturile vagi conturate din bloc începuseră să capete o familiaritate neliniștitoare, care nu putea fi deocamdată recunoscută, dar era îndeajuns pentru a-l face să decidă că versiunea finisată va fi un chip cunoscut lui. Sosirea Mâinii Roșii fusese neîndoielnic un pretext salutar pentru a întârzia momentul de claritate finală.

— Nu-i recomandabil să-ți ignori cântecul, îl preveni Ahm-Lin. Mai ții minte cum te-am vătămat când te-am strigat prima dată? De ce crezi că s-a întâmplat așa?

— Cântecul meu era tăcut.

— Așa-i, însă de ce era tăcut?

Gâtul fragil al regelui… Tainele primejdioase ale târfei…

— Mi-a cerut să fac ceva… ceva teribil. Când n-am putut face fapta aceea, cântecul meu a amuțit. Crezusem că m-a părăsit.

— Cântecul tău îți este călăuză și în același timp pavăză. Fără el,

ești vulnerabil față de alții care au același dar ca noi, așa cum a fost femeia volariană. Crede-mă, n-ai fi dorit să fii vulnerabilă față de ea.

Vaelin se uită la blocul din marmură și urmări profilul grosolan al feței neformate.

— Îl voi termina după întoarcerea *Șoimului Roșu*, spuse el.

La douăzeci de zile după plecarea *Șoimului Roșu*, corăbierii se răsculară, evadară din temnițele lor improvizate din cartierul antrepozitelor, își uciseră paznicii și porniră către docuri într-un asalt bine plănuit. Caenis reacționă prompt, poruncind ca două companii de Alergătorii-lupului să apere docurile, iar oamenii contelui Marven să blocheze străzile de acces. Arcași cumbraelini fură plasați pe acoperișuri și doborâră zeci de mateloți, al căror atac eșuă înaintea rezistenței disciplinate, astfel că se întoarseră în cetate. Caenis ordonă un contraatac și până ce Vaelin ajunse la locul faptelor, scurta, dar sângeroasa revoltă fusese înăbușită.

Vaelin îl găsi pe Caenis luptându-se cu un meldenean voinic, care rotea o ghioagă improvizată spre Fratele agil, ce dansa în jurul lui și-l cresta cu spada pe brațe și pe față.

— Predă-te! porunci el și lama spadei sale tăie antebrațul bărbatului. S-a terminat!

Meldeneanul răcni de durere alimentată de furie și-și dublă eforturile, însă ghioaga inutilă lovea doar prin aer pe când Caenis își continua dansul crud. Vaelin își luă arcul, înstrună o săgeată și o trimise de la patruzeci de pași prin gâtul meldeneanului. Fusese una dintre cele mai bune reușite ale sale ca arcaș.

— N-avem timp de jumătăți de măsură, îi zise lui Caenis, apoi păși peste leșul meldeneanului și scoase spada din teacă.

În mai puțin de o oră totul se termină: aproape două sute de mateloți erau morți și cel puțin tot atâția erau răniți. Alergătorii-lupului pierduseră cincisprezece oameni, printre care fostul hoț de buzunare Mânuță-iute, unul dintre primii treizeci care fuseseră aleși inițial în Martishe. Ei îi mânară pe supraviețuitori înapoi în antrepozite și Vaelin porunci ca toți căpitanii rămași în viață să fie aduși pe docuri. Erau patruzeci de bărbați, toți cu trăsăturile aspre și bătute de vânt specifice corăbierilor. Fură aliniați pe chei, în genunchi în fața sa, cu brațele legate; cei mai mulți stăteau cu fruntea sus și-l priveau cu teamă posacă sau cu sfidare vădită.

— Fapta voastră a fost nesăbuită și egoistă, le spuse Vaelin. Dacă ați fi ajuns la corăbii, ați fi purtat molima în o sută de porturi. Eu am pierdut

oameni buni în încercarea voastră jalnică. V-aș putea executa pe toți, însă n-o voi face. Arătă corăbiile neguțătorești aflate la ancoră. Se spune că sufletul unui căpitan este în corabia lui. Ați ucis cincisprezece dintre oamenii mei. În schimbul lor, cer cincisprezece suflete.

Dură mult timp. Bărci cu soldați din Straja Tărâmului traseră la vâsle pentru a scoate corăbiile din port și a le ancora în larg, după care împrăștiară păcură pe punți și stropiră velele și greementele cu ulei de opaiț. Arcașii lui Dentos terminară treaba prin salve de săgeți purtătoare de foc și până la căderea nopții cincisprezece nave ardeau, iar văpăile înalte ridicau jerbe de scântei pe cerul înstelat, luminând marea pe mulți kilometri împrejur.

Vaelin îi privi pe căpitani și fu încercat de o mulțumire amară când zări durerea de pe chipurile bătucite, unele cu lacrimi sticlindu-le în ochi.

— Dacă nesăbuința aceasta se va mai repeta, zise el, voi și echipajele voastre veți fi legați de catarge înainte de a da foc restului flotei.

În dimineața următoare, Vaelin îl găsi pe guvernatorul Aruan la poarta reședinței. Gilma nu se zărea nicăieri și gheara înghețată a fricii îi cuprinse măruntaiele.

— Unde este Sora mea? întrebă el.

Chipul cândva durduliu al guvernatorului era acum scofâlcit de griji și de slăbirea prea bruscă, totuși nu arăta vreun semn al Mâinii Roșii. Ochii îi erau feriți și glasul sec.

— A căzut aseară, mai iute decât fiica mea sau camerista ei. Cu ani în urmă, țin minte că mama mi-a spus că așa se întâmplă cu boala aceasta. Unii rezistă zile, chiar săptămâni, pe când alți mor în câteva ore. Sora ta nu m-a lăsat să mă apropii de fiica mea, insistând s-o îngrijească doar ea; eu și slujitorii mei nu aveam voie nici măcar să intrăm în aripa aceea a reședinței. Spunea că era necesar pentru a opri răspândirea molimei. Aseară am găsit-o prăbușită pe scări. Mi-a interzis s-o ating și s-a târât singură în odaia fiicei mele…

Amuți, când chipul lui Vaelin se înnegură.

— Ieri am vorbit cu ea, rosti Vaelin prostește.

Cercetă fața guvernatorului, căutând vreun indiciu că s-ar fi înșelat, dar nu zări decât regret precaut. Glasul îi era răgușit și neclar când puse întrebarea inutilă.

— A murit?

Guvernatorul înclină din cap.

— Și camerista. Fiica mea continuă să se lupte cu boala. Am ars

trupurile, așa cum ne-a instruit Sora ta.

Vaelin constată că pumnii cu care strângea barele din fier forjat ale porții aveau încheieturile degetelor înălbite. *Gilma… Gilma cea veselă și cu ochi strălucitori. Moartă și dată focului în numai câteva ore, în timp ce eu mă ocupam de corăbierii ăia idioți.*

— A spus ceva? întrebă el. A lăsat vreun testament?

— S-a prăpădit foarte iute, milord. A spus să-ți transmit să-i respecți instrucțiunile și o vei revedea în Lumea de Dincolo.

Vaelin examină cu atenție chipul guvernatorului. *Minte. Ea n-a spus nimic. S-a îmbolnăvit și a murit, atât*. Descoperi totuși că-i era recunoscător pentru minciuna aceea.

— Mulțumesc, milord. Aveți nevoie de ceva?

— De niște alifie pentru spuzeala fetei mele. Poate și câteva sticle de vin. Îi face pe servitori să uite de gânduri și proviziile ne sunt pe terminate.

— Mă voi îngriji să fie aduse.

Își desprinse degetele de pe poartă și se întoarse ca să plece.

— Azi-noapte a fost un foc mare, urmă guvernatorul. Departe, în larg.

— Mateloții s-au răsculat și au încercat să fugă din port. Drept pedeapsă, am incendiat câteva corăbii.

Se așteptase la o nemulțumire, însă guvernatorul aprobă din cap.

— Un răspuns cuvenit. Te sfătuiesc totuși să compensezi Ghilda Neguțătorilor. Întrucât eu sunt închis aici, Ghilda reprezintă unica autoritate civilă din cetate și este mai bine să nu-i stârnești potrivnicia.

Vaelin ar fi fost dispus mai degrabă să biciuiască orice negustor care ar fi făcut greșeala să ridice vocea în jurul lui, dar, prin pâcla durerii sale, înțelese înțelepciunea din vorbele lui Aruan.

— Așa voi face. Pe neașteptate, se simți îmboldit să mai adauge ceva, o răsplată pentru minciunile pline de blândețe ale guvernatorului. Noi nu vom mai rămâne mult timp aici, milord. Poate doar câteva luni. Când va sosi armata împăratului, va fi sânge și foc, dar fie că vom învinge, fie că vom fi învinși, vom pleca în scurtă vreme și cetatea va fi din nou a voastră.

Expresia de pe chipul celuilalt amesteca uluiala cu furia.

— Atunci de ce ați mai venit aici, pe numele tuturor zeilor?

Vaelin privi cetatea. Razele soarelui dimineții se jucau peste casele și străzile pustii de dedesubt. În depărtare, marea scânteia auriu și valuri înspumate înaintau spre coastă, iar cerul de deasupra era senin și azuriu… și Sora Gilma era moartă, alături de alte mii, și alte mii ce aveau

să urmeze.

— Am ceva de făcut, rosti el și se îndepărtă.

Îl găsi pe Dentos în vârful turnului farului, la extremitatea digului care forma brațul stâng al intrării în port. Bărbatul stătea cu picioarele atârnând peste marginea acoperișului plat al turnului, privea marea și sorbea dintr-o ploscă în care era Prietenul Fratelui. Arcul i se afla în apropiere, dar tolba era goală. Vaelin se așeză lângă el și Dentos îi întinse plosca.

— N-ai venit ca să auzi cuvintele pentru Sora noastră, spuse el sorbind puțin și-i restitui plosca, strâmbându-se ușor când rachiul amestecat cu floare-roșie îi arse gâtlejul.

— I-am zis cuvintele mele, mormăi Dentos. Ea le-a auzit.

Vaelin coborî ochii spre baza turnului, unde nenumărați pescărușii se legănau morți pe valuri, fiecare străpuns de o singură săgeată.

— Se pare că te-au auzit și pescărușii.

— M-am antrenat, replică Dentos. Oricum sunt niște gunoieri împuțiți și nu-i suport, fiindcă fac un zgomot teribil. Ulii căcăcioși, le zicea unchiu' Groll, care-a fost matelot. Hohoti mârâit și bău iarăși din ploscă. Poate că l-am omorât azi-noapte. Nu mai țin minte exact cum arăta ticălosul.

— Câți unchi ai tu, Frate? Mereu m-am întrebat asta.

Chipul lui Dentos se întunecă și nu răspunse mult timp. Când vorbi în cele din urmă, în glasul lui exista un ton sobru pe care Vaelin nu i-l mai auzise niciodată.

— Niciunul.

Vaelin se încruntă, nedumerit.

— Dar cel care avea câini de luptă? Sau cel care te-a-nvățat să tragi cu arcul…

— Să trag cu arcul am învățat singur. În satul nostru exista un maestru vânător, însă nu era unchiul meu, tot așa cum nu era nici nemernicul ăla cu dulăii. Niciunul dintre ei nu era. Îl privi pe Vaelin și zâmbi trist. Draga și bătrâna mea mamă era târfa satului. Ea îi numea „unchi" pe toți bărbații care veneau la ușa noastră, îi silea să se poarte frumos cu mine dacă voiau să ajungă în patul ei și, la urma urmelor, oricare dintre ei putea să-mi fi fost tată. N-am aflat niciodată care a fost și nu-mi pasă, așa cum nu-mi pasă nici de un vânt de câine. Erau niște oameni de nimic. Târfă sau nu, mama s-a străduit să mă crească bine. N-am suferit niciodată de foame și am avut mereu veșminte și încălțări, spre deosebire de cei mai mulți copii din sat. Și-așa e rău să fii odrasla unei

târfe, dar e-ncă și mai rău să fii odrasla invidiată a unei târfe. Se știa că oricare dintre cei treizeci de bărbați din sat putea fi tatăl meu, așa că ceilalți copii îmi strigau „Bastardul Cui?“ Cred că aveam patru ani când am auzit asta pentru prima dată. „Bastardul Cui? Bastardul Cui? De unde ai încălțările alea, Bastardul Cui?“ Mereu și mereu, an după an. Primul începea întotdeauna să strige băiatul unchiului Bab, un căcățel afurisit. Într-o zi el și prietenii lui au început s-arunce cu fel de fel de chestii în mine, și unele erau ascuțite, așa că m-au tăiat și m-am înfuriat. Am scos arcul și i-am tras o săgeată în picior. Nu pot spune că mi-a părut rău să-l văd sângerând, zbierând și dând din mâini. După aceea, ridică el din umeri, n-am mai putut sta acolo. Nimeni n-avea de gând să ia ca ucenic bastardul unei târfe, ba încă unul periculos, așa că mama mi-a făcut vânt la Ordin. Țin minte și azi cum a plâns când m-am suit în căruță. De-atunci n-am revenit niciodată acolo.

Privindu-l cum soarbe din ploscă, Vaelin fu uimit cât de bătrân arăta Dentos. Linii adânci îi însemnau fruntea și fire prematur sure îi presărau părul tuns scurt de pe tâmple. Anii de bătălii și de trai aspru îl îmbătrâniseră, iar suferința cauzată de moartea Gilmei era palpabilă. Sora fusese cea mai apropiată de el. *Când vom reveni în Tărâm, îi voi cere Aspectului să-l oprească în Casa Ordinului,* decise Vaelin, apoi își dădu seama că existau șanse reale ca niciunul dintre ei să nu mai revadă Tărâmul. Tot ce-i putea oferi lui Dentos erau alte ocazii pentru un sfârșit sângeros. Gândurile îi reveniră după aceea la blocul de marmură care aștepta în atelierul lui Ahm-Lin și știu că amânase prea mult. Era timpul să facă lucrul pentru care fusese trimis aici. Dacă reușea să-l termine înainte de sosirea oștirii alpirane, atunci poate că ar fi fost evitat alt măcel… dacă el era dispus să plătească prețul.

Se ridică în picioare și-l atinse pe Dentos pe umăr.

— Am treabă…

Ochii obosiți ai celuilalt sclipiră brusc ațâțați și degetul lui arătă către orizont.

— O pânză! O vezi?

Vaelin duse mâna pavăză la ochi și cercetă marea. Era doar un punctuleț, o urmă de cenușiu abia vizibilă între apă și cer, dar era inconfundabil o velă. *Șoimul Roșu* revenea acasă.

Căpitanul Nurin coborî primul pe țărm; chipul său ascuțit și bătut de vânturi era supt de oboseală, dar lumina triumfului îi ardea în ochi alături de lăcomia pe care Vaelin și-o amintea atât de bine de la prima lor întâlnire.

— Douăzeci și una de zile! exultă el. N-aș fi crezut că este posibil atât de târziu în an, însă Udonor ne-a auzit rugile și ne-a dăruit vânturile trebuincioase. Ar fi fost doar optsprezece zile, dacă n-ar fi trebuit să zăbovim atâta în Varinshold și să ne-ntoarcem cu-atâția pasageri.

— „Atâția“? repetă Vaelin.

Privirea îi era fixată asupra pasarelei, așteptându-se dintr-o clipă în alta să vadă o siluetă subțire cu părul negru.

— Nouă, cu totul. Deși trebuie să recunosc că nu pot înțelege de ce-i nevoie ca șapte bărbați să păzească o fată care abia-mi ajunge la umăr.

Vaelin se răsuci spre el și se încruntă.

— Gărzi?

Nurin strânse din umeri și arătă către pasarelă.

— Uită-te și tu.

Bărbatul voinic care cobora de pe corabie avea un chip pătrat, a cărui brutalitate era accentuată de grimasa cu care-i privi pe Vaelin și pe Alergătorii-lupului din jur. Și mai deconcertante erau mantia neagră a celui de-al Patrulea Ordin și spada de la brâu.

— Fratele Vaelin? întrebă el cu glas sec, lipsit de amabilitate.

Vaelin încuviință din cap; neliniștea crescătoare îi alungă orice imbold de a-l saluta.

— Sunt Fratele-comandant Iltis, se prezentă bărbatul în mantie neagră, din Compania pentru Apărarea Credinței din al Patrulea Ordin.

— N-am auzit niciodată de voi, replică Vaelin. Unde sunt Sora Sherin și Fratele Frentis?

Fratele Iltis clipi scurt, evident neobișnuit cu lipsa de respect.

— Deținuta și Fratele Frentis se află la bordul corabiei. Avem niște lucruri de discutat, Frate. Trebuie întreprinse unele aranjamente…

Vaelin auzi un singur cuvânt.

— „Deținuta“?

Glasul lui era blând, dar era conștient de amenințarea pe care o conținea. Fratele Iltis clipi din nou și strâmbătura îi fu înlocuită de o încruntătură nesigură.

— Care… „deținută“?

Scârțâitul lemnului îl făcu să-și îndrepte din nou privirea spre corabie. Alt Frate din al Patrulea Ordin, de asemenea înarmat cu spadă, conducea o femeie tânără cu păr negru, de un lanț care-i era legat de cătușele de pe mâini. Sherin era mai palidă decât își amintea Vaelin și de asemenea mai slabă, însă zâmbetul voios și sincer care-i lumină chipul când ochii lor se întâlniră rămăsese neschimbat. Alți cinci Frați o urmară pe chei, desfăcându-se în semicerc în jurul ei și privindu-i cu neîncredere

rece pe Vaelin și pe Alergătorii-lupului. Ultimul coborî Frentis, tras la față de rușine și ferindu-și privirea.

— Soră…

Vaelin înaintă spre Sherin, dar drumul îi fu blocat pe neașteptate de Iltis.

— Deținuta nu are voie să discute cu Credincioșii, Frate.

— La o parte din calea mea! îi porunci Vaelin, rostind atent și apăsat fiecare cuvânt în parte.

Iltis păli vizibil, însă nu se clinti.

— Am primit ordine, Frate.

— Ce-i asta? întrebă Vaelin și furia îi clocoti în piept. De ce este Sora noastră astfel încătușată?

Din spatele lui Iltis, Sherin ridică încheieturile înlănțuite și surâse trist.

— Îmi pare rău că mă găsești din nou în lanțuri…

— Deținuta nu va vorbi decât atunci când i se va îngădui! lătră Iltis răsucindu-se către ea, apoi smuci violent de lanț și cătușele îi mușcară din carne, iar femeia se strâmbă de durere. Deținuta nu va pângări urechile Credincioșilor cu ereziile sau trădările ei!

Ochii lui Sherin scânteiară implorator spre Vaelin.

— Te rog, nu-l ucide!

CAPITOLUL 7

Era mânioasă, își putea da seama de asta. Cu chipul încremenit, cu ochii evitându-i căutătura când merseră pe alee spre reședința guvernatorului, cufărul ei greu, plin de leacuri, apăsându-l pe umăr.

— Nu l-am ucis, rosti Vaelin când tăcerea deveni insuportabilă.

— Pentru că te-a oprit Fratele Frentis, replică ea fulgerându-l cu privirea.

Avea dreptate, desigur. Dacă Frentis nu l-ar fi oprit, ar fi continuat să-l bată pe Iltis, până l-ar fi omorât. Lipsiți de înțelepciune, ceilalți Frați din al Patrulea Ordin duseseră mâinile la arme când prima lovitură a lui Vaelin îl trimisese pe bărbat la pământ și se treziseră aproape imediat dezarmați de Alergătorii-lupului din jur. Nu putuseră decât să privească neajutorați cum Vaelin continuase să lovească cu pumnul în fața tot mai însângerată și mai deformată a lui Iltis, surd la implorările lui Sherin, și oprindu-se doar când Frentis îl smulsese de acolo.

— Ce-i asta? urlase el, eliberându-se din mâinile lui. Cum ai putut îngădui așa ceva?

Frentis părea mai jalnic și mai rușinat decât își putea aminti Vaelin să-l fi văzut vreodată.

— Ordinele Aspectului, murmurase el stins.

— Iertăciune! zăngănise Sherin lanțurile și-l sfredelise din ochi pe Vaelin. Crezi că m-ai putea elibera pentru a mă ocupa de Fratele nostru înainte să-și piardă viața odată cu sângele?

Îl îngrijise după aceea pe Fratele-comandant Iltis, poruncind să-i fie adus cufărul de pe corabie, aplicase alifii și pomezi pe tăieturi, apoi cususe tăietura pe care Vaelin i-o deschisese pe frunte, când îl lovise cu capul de caldarâm. Lucrase în tăcere și mâinile ei iscusite se mișcaseră cu eficiența pe care el și-o reamintea, totuși gesturile ei avuseseră o sacadare ce trăda o furie stăpânită.

Nu-i place să-l vadă, înțelesese Vaelin. *Nu-i place să vadă ucigașul din mine*.

— Du-i pe-ăștia în temniță, i se adresase el lui Frentis arătându-i pe Frații din al Patrulea Ordin. Dacă fac necazuri, biciuiește-i.

Frentis încuviințase, după aceea rostise șovăitor:

— Frate, în privința Surorii…

— O să vorbim mai târziu.

Frentis încuviințase din nou și preluase comanda arestaților. În apropiere, căpitanul Nurin își dresese glasul.

— Ce vrei? întrebase Vaelin.

— Mi-ai dat cuvântul, milord, rostise căpitanul cel subțirel. Fusese tulburat de răbufnirea de violență, dar refuzase să se lase intimidat și se silise să-l privească în ochi pe Vaelin. Înțelegerea noastră, așa cum a fost consemnată înaintea martorilor.

— Ah, da. Vaelin smulsese de la brâu pungulița cu safirul și i-o azvârlise. Cheltuiește banii cu înțelepciune. Sergent!

Sergentul Alergătorilor-lupului apăruse imediat lângă el.

— Milord?

— Căpitanul Nurin și echipajul său vor fi reținuți alături de ceilalți marinari. Scotociți corabia cu grijă, să nu fie nimeni ascuns la bord.

Sergentul îl salutase energic și se îndepărtase, răcnind comenzi.

— Reținuți, milord? Nurin își desprinsese cu greu ochii de la safirul pe care-l ținea strâns în pumn. Am afaceri urgente…

— Sunt convins, căpitane, însă prezența Mâinii Roșii în cetate cere să mai rămâi alături de noi pentru o vreme.

Lăcomia din ochii căpitanului se transformase brusc în spaimă copleșitoare și se retrăsese iute câțiva pași.

— Mâna Roșie? Aici?

Vaelin se întorsese către Sherin și o privise cum terminase de cusut rana, după care retezase capetele firelor cu o foarfecă micuță.

— Da, murmurase el. Dar, bănuiesc, nu pentru mult timp.

— Ți-am spus cândva, rosti acum Sherin când se opriră să-și tragă răsuflarea pe drumul spre reședința guvernatorului, că nimeni nu va muri din cauza mea. Și am vorbit serios, Vaelin.

— Îmi cer iertare, zise el surprins de propria sinceritate.

O rănise, o făcuse să simtă fiecare lovitură pe care o abătuse asupra lui Iltis, o făcuse să-l vadă pe ucigașul din el.

Ea suspină și furia i se șterse parțial de pe chip.

— Spune-mi despre Mâna Roșie. Câți au murit?

— Deocamdată, doar Sora Gilma și o cameristă din reședința guvernatorului. Fiica lui continuă să zacă și este posibil ca până acum să fi murit.

— Niciun alt caz? Niciun semn, nicăieri în cetate?

El clătină din cap.

— Am urmat cu strictețe instrucțiunile Surorii Gilma.

— Atunci este posibil ca ea să fi salvat cetatea, fiindcă a acționat atât de rapid.

Ajunseră la poarta reședinței și una dintre gărzi sună clopotul pentru a-l chema pe guvernator. Pe când așteptau, Vaelin privi ferestrele

murdare ale clădirilor. După moartea Gilmei, domeniul căpătase o înfățișare sinistră, înrăutățită de aerul de paragină al grădinilor neîngrijite. Într-un fel, tânărul se aștepta ca nimeni să nu răspundă clopotului, ca Mâna Roșie să se fi dezlănțuit în cele din urmă prin clădire, lăsând-o ca pe o păstaie goală care aștepta torța. Spre rușinea lui, aproape spera asta, spera ca totul să se poată termina aici fără ca molima să se extindă în cetate și fără a fi nevoie s-o pună pe Sherin în pericol.

— Acela este guvernatorul? întrebă ea.

— Da, încuviință Vaelin și speranța infamă i se destrămă când din reședință apăru silueta rotofeie a lui Aruan. Ne urăște, dar își iubește fiica. Așa am izbutit să-l fac să predea cetatea.

— Ai amenințat-o pe fată? exclamă Sherin. Pe Credință, războiul ăsta te-a transformat într-un monstru!

— Nu i-aș fi făcut niciun rău…

— Nu mai vreau să aud niciun cuvânt. Femeia scutură din cap și închise ochii, dezgustată, apoi îi întoarse spatele. Te rog, încetează să mai vorbești.

Rămaseră în tăcere înghețată în timp ce guvernatorul se apropia; gărzile scrutau cu atenție împrejurimile și Vaelin simți mânia lui Sherin ca pe un pumnal. Când Aruan ajunse lângă ei, Vaelin le făcu prezentările și răsuci cheia în lacătul masiv care asigura poarta.

— E tot mai slabă, zise guvernatorul și deschise larg poarta; glasul îi era înnebunit de speranță și disperare. Aseară încă mai vorbea, dar azi-dimineață…

— Atunci ar fi bine să nu mai pierdem vremea, milord. Dacă m-ai putea ajuta cu leacurile…

Vaelin lăsă cufărul jos, iar Sherin și guvernatorul îl ridicară împreună și porniră spre reședință. Ea nu-i adresă niciun cuvânt de rămas-bun.

— Cât timp va dura, Soră? întrebă Vaelin.

Femeia se opri și privi în urmă; pe chip nu i se citea nicio expresie.

— Prepararea leacului durează câteva ore. După administrare, îmbunătățirea ar trebui să fie imediată. Revino mâine-dimineață.

Porni după aceea mai departe.

— De ce erai încătușată? întrebă Vaelin, înainte ca ea să se îndepărteze. De ce erai sub pază?

Sherin nu se întoarse și răspunse atât de încet, încât abia o auzi.

— Pentru că am încercat să te salvez.

Vaelin trimise gărzile la culcare și se așeză să aștepte, aprinzând un

foc și ghemuindu-se în mantia lui. Apropierea iernii sporea tăișul vântului care sufla dinspre mare. Orele trecură încet, în vreme ce el reflectă la cuvintele lui Sherin și se gândi la mânia ei. *Am încercat să te salvez…*

Frentis apăru când soarele se micșora spre orizont, se așeză vizavi și mai puse lemne pe foc. Vaelin ridică ochii la el, însă nu rosti nimic.

— Fratele-comandant Iltis va supraviețui, anunță Frentis pe un ton deliberat vesel. Din păcate. Încă nu poate vorbi din cauza fălcii, doar mormăie și mârâie. Nu-i mare pierdere, fiindcă l-am auzit destul pe durata călătoriei.

— Ai zis că Aspectul ți-a poruncit să îngădui ca ea să fie astfel tratată, spuse Vaelin. De ce?

Expresia celuilalt era chinuită, nedorind să împărtășească informații despre care știa că nu vor fi primite cu brațele deschise.

— Sora Sherin a fost condamnată ca trădătoare a Tărâmului și Tăgăduitoare a Credinței.

Sherin în Temnița-neagră. Gândul acela îi stârni lui Vaelin talazuri de vinovăție și grijă. *Cât o fi suferit acolo*?

— După ce am andocat, urmă Frentis, m-am dus direct la Aspectul Elera, așa cum mi-ai spus. După ce m-a ascultat, am mers amândoi la Aspectul Arlyn. El l-a putut convinge pe rege s-o elibereze pe Soră din palat.

— Din palat? N-a fost închisă în Temnița-neagră?

— Acolo a fost trimisă după ce a arestat-o al Patrulea Ordin, dar prințesa Lyrna a eliberat-o. Se spune că ea a intrat în Temnița-neagră și a cerut ca Sora să-i fie încredințată. Temnicerul s-a conformat, crezând că acționa pe baza poruncii regelui. Se zvonește că Aspectul Al Tendris a înnebunit de furie când a aflat, însă n-a mai putut face nimic. Sora Sherin continua să fie tot o deținută, atât doar că avea o temniță mai frumoasă.

— Dar ce a putut face, încât să fie considerată trădătoare, ca să nu mai amintesc de tăgăduirea Credinței?

— S-a pronunțat împotriva războiului. Și nu doar o dată. De multe ori, în fața oricui ar fi ascultat-o. A spus că războiul a fost pornit în urma unor minciuni și că este contrar Credinței. A mai spus că tu și noi toți am fost trimiși la moarte fără motive reale. N-ar fi fost mare lucru, dacă toate astea le-ar fi spus cineva lipsit de însemnătate, însă ea este bine-cunoscută în cartierele sărace din capitală, unde este, de asemenea, iubită pentru c-a ajutat atâția oameni. Când vorbea, cei din jur o ascultau. Se pare că nici regele, nici al Patrulea Ordin n-au fost încântați de spusele ei.

Alte planuri ale bătrânului? se întrebă Vaelin. Poate că știa despre afecțiunea lui față de Sherin și arestarea ei reprezenta alt mijloc pentru a-

l constrânge. I se părea totuși improbabil, deoarece Janus își asigurase deja supunerea sa. Arestarea lui Sherin părea o acțiune născută pur și simplu din teamă; războiul nu putea fi oprit de un glas rebel. Vaelin cunoștea prea bine cruzimea regelui, dar arestarea publică a unei Surori iubite din al Cincilea Ordin nu era nici pe departe una dintre mișcările subtile și insidioase pe care le favoriza el. *Probabil că a încercat altceva*, concluzionă Vaelin. *Un alt mod de a o reduce la tăcere sau de a-i cumpăra loialitatea. Așadar, ea a avut puterea de a-i rezista, pe când eu n-am avut-o*.

— Regele a fost de acord cu eliberarea lui Sherin, numai cu condiția de a fi încătușată și ținută sub pază permanentă, continuă Frentis. De asemenea, i s-a interzis să stea de vorbă cu oricine dacă nu avea permisiune. Scoase de sub mantie un plic și i-l întinse. Detaliile sunt aici. Aspectul Arlyn a spus că ar trebui să le respectăm…

Vaelin luă plicul și-l aruncă în foc, privind cum ceara sigiliului regal bolborosi și apoi dispăru în flăcări.

— Se pare că regele a grațiat-o pe Sora Sherin și a poruncit eliberarea ei imediată, i se adresă lui Frentis pe un ton care nu accepta să fie contrazis. Ca recunoaștere a numeroșilor ei ani de slujire a Tărâmului și Credinței.

Ochii lui Frentis priviră plicul care începuse să se înnegrească, dar nu zăboviră acolo.

— Desigur.

Se foi nervos, părând nehotărât dacă să mai adauge ceva.

— Ce este? întrebă Vaelin obosit.

— Pe când ne pregăteam de plecare, pe doc a sosit o fată, care m-a întrebat dacă ți-aș putea da asta. Mâna îi ieși din nou de sub mantie, ținând acum un pachețel învelit în hârtie simplă. Era frumușică. Aproape că mi-a părut rău că m-am alăturat Ordinului.

Vaelin luă pachețelul și-l desfăcu. Înăuntru erau două plăcuțe subțiri de lemn, legate laolaltă cu o panglică din mătase albastră. Între ele se găsea un singur bujor de iarnă, presat pe un cartonaș alb.

— A mai spus ceva?

— Doar să-ți transmit mulțumirile ei. N-a zis pentru ce anume.

Vaelin fu surprins să descopere un surâs pe buzele sale.

— Mulțumesc, Frate. Legă panglica la loc și strecură plăcuțele din lemn în buzunar. Ai adus cumva mâncare cu tine? Sunt hămesit.

Frentis coborî dealul și reveni după o jumătate de oră, însoțit de Caenis, Barkus și Dentos, care aduceau provizii și pături.

— N-am mai dormit sub stele de câteva săptămâni, comentă Caenis. Acum îmi dau seama că le duceam dorul.

— Cum să nu, mormăi Barkus desfăcându-și pătura. Spinarea mea chiar ducea dorul pământului tare și ploilor neașteptate.

— Voi n-aveați sarcini în noaptea asta? întrebă Vaelin.

— Am decis să tragem chiulul, *milord*, replică Dentos. Ce-o să faci, o să ne biciuiești?

— Depinde de mâncarea pe care mi-ați adus-o.

Fripseră o pulpă de capră la foc și împărțiră pâine și curmale. Dentos deschise o sticlă de vin roșu cumbraelin și o trecură din mână în mână.

— Asta a fost ultima, rosti el cu glas încărcat de regret. Când am plecat încoace, i-am cerut sergentului Gallis să împacheteze douăzeci de sticle.

— Se pare că bărbații beau mai mult în timpul războiului, comentă Caenis.

— Nu-nțeleg de ce, mormăi Barkus.

Pentru o vreme, atmosfera fu aproape așa cum fusese cu mulți ani în urmă, când maestrul Hutril îi ducea în pădure și poposeau sub cerul liber, băieți care povesteau și se tachinau în jurul focului. Atât doar că acum erau mai puțini și glumele aveau un tăiș mai amar. Până și Frentis, care, în felul lui, era sufletul cel mai neprihănit dintre ei, devenise predispus la cinism și-i anunță că temnițele se goliseră din nou, deoarece regele încerca să adauge încă și mai multe regimente Străjii Tărâmului.

— Alți ucigași gata să fie uciși.

— Pare firesc, zise Caenis. Cei care au întinat pacea regelui trebuie siliți să plătească. Ce mod mai bun decât luptând în război? Și trebuie să spun că din foștii tâlhari ies soldați excelenți.

— Cu ei n-ai iluzii, încuviință Barkus, și nici nu-ți faci așteptări. Când ai trăit numai în riscuri și greutăți, viața de soldat nu pare chiar așa rea.

— Întreabă-i pe amărâții pe care i-am lăsat la Muntele Însângerat cât de mult le-a plăcut viața de soldat, spuse Dentos.

Barkus strânse din umeri.

— Viața de soldat înseamnă adesea moarte de soldat. Cel puțin ei sunt plătiți, dar noi ce căpătăm?

— Noi slujim Credința, interveni Frentis, și asta-i îndeajuns pentru mine.

— Tu ești încă tânăr la minte și trup. Stai să mai treacă un an, doi și să vezi cum te-ntinzi după Prietenul Fratelui, ca să amuțești toate întrebările alea iscoditoare, așa cum facem noi. Barkus ridică sticla de vin la gură și se strâmbă dezamăgit când îi scurse ultimele picături. Pe

Credință, regret că nu-s beat, mormăi el și azvârli sticla în noapte.

— Așadar, voi nu credeți? insistă Frentis. Atunci pentru ce luptăm?

— Luptăm pentru ca regele să-și poată dubla câștigurile din taxe, copil nevinovat. Barkus scoase de sub mantie o ploscă ce conținea Prietenul Fratelui și trase o dușcă prelungă. Așa-i mai bine!

— Nu poate fi adevărat! protestă Frentis. Știu prea bine că toate poveștile alea despre alpiranii care răpesc copii sunt minciuni sfruntate, însă noi aducem Credința aici, nu? Oamenii ăștia au nevoie de noi. De aceea ne-a trimis Aspectul. Întoarse ochii spre Vaelin. Nu-i așa?

— Bineînțeles că așa-i, spuse Caenis cu siguranța lui obișnuită. Fratele nostru vede motivele cele mai dezonorabile în acțiunile cele mai pure.

— Pure? hohoti Barkus prelung și sonor. Ce vi se pare pur în ce facem noi? Câte stârvuri zac în deșert din cauza noastră? Câte văduve, câți orfani și câți ologi ni se datorează? Și ce ziceți chiar de locul ăsta? Credeți că apariția Mâinii Roșii aici, după ce am cucerit cetatea, nu-i decât o simplă coincidență?

— Dacă am fi adus noi molima, se răsti Caenis, atunci ar fi trebuit să ne-mbolnăvim și noi. Uneori spui numai prostii, Frate.

Vaelin privi spre reședință, pe când ceilalți continuau să se ciorovăiască. La una dintre ferestrele de sus ardea o lumină slabă și umbre vagi se mișcau îndărătul jaluzelelor. Probabil că era Sherin, care trebăluia. Îl încercă pe neașteptate un fior de grijă, simțind vulnerabilitatea femeii. Dacă leacul ei nu dădea rezultate, ar fi rămas fără apărare înaintea Mâinii Roșii, ca Gilma. Însemna că el o trimisese la moarte… și ea fusese atât de furioasă.

Se ridică și se duse la poartă, cu ochii ațintiți asupra pătratului galben al ferestrei, neajutorat și cu vinovăția arzându-i în piept. Constată că deja răsucea cuțitul în rană. *Dacă are succes, nu-i niciun pericol, dar, dacă n-are, nu pot zăbovi aici în timp ce ea moare…*

— Frate? se auzi vocea lui Caenis, încărcată de avertisment.

— Trebuie să…

Cântecul sângelui izbucni ca un răcnet în mintea lui, făcându-l să cadă în genunchi. Se prinse cu mâinile de poartă ca să nu se prăbușească de tot și simți cum brațele puternice ale lui Barkus îl ridicau.

— Te-ncearcă din nou amețeala aia?

În ciuda durerii care-i pulsa în cap, Vaelin putu să stea în picioare fără sprijin și nici nu simți gust de sânge în gură. Își șterse ochii și nările și le găsi uscate. *Nu-i aceeași, însă a fost cântecul lui Ahm-Lin*. Brusc, o înțelegere groaznică îl lovi și se smulse din mâinile lui Barkus, ca să

privească peste masa întunecată a cetății. Îl găsi repede: un far viu de flăcări strălucea în cartierul pietrarului. Atelierul lui Ahm-Lin ardea.

Când ajunseră acolo, văpăile păreau deja înalte până la cer; acoperișul arsese complet și grinzile înnegrite trosneau în foc. Pârjolul era atât de puternic, încât nu se putură apropia la mai puțin de zece metri de ușă. Un șir de vecini transmitea din mână în mână găleți de la fântâna cea mai apropiată, însă apa pe care o azvârleau peste flăcări avea puțin efect. Vaelin înaintă prin mulțime, căutând frenetic.

— Unde-i pietrarul? întrebă el. E-năuntru?

Oamenii se traseră dinaintea lui și pe toate fețele se putea citi teamă și animozitate. Îi ceru lui Caenis să se intereseze el de pietrar și câteva brațe indicară un grup din apropiere. Ahm-Lin zăcea pe stradă, cu capul în poala soției lui care plângea. Urme de arsuri străluceau pe fața și brațele bărbatului. Vaelin îngenunche lângă el și-l atinse ușor pe piept ca să vadă dacă mai răsufla.

— Pleacă! repezi un braț soția, lovindu-l peste obraz, apoi îi împinse mâna în lături. Lasă-l în pace! Fața îi era înnegrită de funingine și clocotea de durere și de frică. E numai vina ta! E numai vina ta, Ucigașul Speranței!

Ahm-Lin tuși și se zbătu, străduindu-se să respire, după care deschise ochii.

— *Nura-lah*! suspină soția lui strângându-i capul la piept. *Erha ne almash*.

— Mulțumește-le Nenumiților, nu zeilor, hârâi pietrarul. Îl zări pe Vaelin și-i făcu semn să se apropie, după aceea îi șopti la ureche: Lupul meu…

Pleoapele i se zbătură și-și pierdu cunoștința, dar Vaelin suspină ușurat văzând că pieptul i se ridica și cobora regulat.

— Du-l la Casa Ghildei, îi ordonă lui Dentos. Găsește un tămăduitor.

Caenis se apropie de el după ce Ahm-Lin fu purtat pe brațe, cu soția continuând să-l țină de mână.

— L-au găsit pe cel care a iscat focul, îi spuse și arătă alt pâlc de oameni.

Vaelin se repezi într-acolo, își croi drum printre ei și găsi pe caldarâm un bărbat care fusese omorât în bătaie. Îl întoarse cu fața în sus și văzu un chip învinețit și complet nefamiliar. Un alpiran.

— Cine este? întrebă și-i privi pe cei din jur, pe când Caenis traducea.

După câteva clipe, un bărbat oacheș se desprinse dintre ceilalți și

rosti câteva cuvinte, privindu-l neliniștit pe Vaelin.

— Pietrarul este privit cu mult respect, traduse Caenis. Sculpturile lui sunt considerate sacre. Bărbatul acesta n-ar fi trebuit să se fi așteptat la milă.

— Am întrebat cine este, mârâi Vaelin.

Caenis repetă întrebarea în alpirana sa ezitantă, totuși precisă, însă bărbatul cel oacheș clătină din cap. Cei din jur contribuiră cu câteva informații suplimentare, dar sărăcăcioase.

— Nimeni nu pare să-i știe numele, dar slujea în una dintre casele mari. A fost lovit la cap acum câteva săptămâni, când au încercat să evadeze și de atunci n-a mai fost același om.

— Se știe de ce a făcut asta?

De data aceasta răspunsurile fură multe și aparent unanime.

— A fost găsit pe stradă, ținând în mână o torță aprinsă, traduse Caenis. Striga în gura mare că pietrarul a fost un trădător. Se pare că prietenia lui cu tine a stârnit destule vorbe rele, totuși nimeni nu se așteptase la așa ceva.

Vaelin scrută și mai atent mulțimea, îmboldit de cântecul sângelui. *Amenințarea dăinuie. Cineva de aici este implicat*.

Zgomotul unei prăbușiri îl făcu să se întoarcă spre atelier. Pereții se năruiau pe măsură ce focul mistuia structura din lemn interioară. Dărâmarea lor dezvălui statuile dinăuntru, zei, eroi și împărați, senini și nemișcați printre văpăi. Murmurul mulțimii se preschimbă în tăcere respectuoasă, iar câteva glasuri șoptiră rugăciuni și implorări.

Nu-i aici, înțelese Vaelin și sudoarea îi broboni fruntea când se apropie ca să privească prin pârjol. *Lupul nu mai este, a dispărut*.

Când se lumină de ziuă, răscoli printre ruine, îndepărtând cenușa sub privirea impasibilă a zeilor din marmură înnegriți, dar altfel neatinși. Focul se stinsese abia după multe ore, în ciuda nenumăratelor găleți cu apă turnate de vecini și de soldații care fuseseră mobilizați. În cele din urmă, când fusese limpede că locuințele din jur nu se aflau în pericol, Vaelin le oprise eforturile și lăsase atelierul să ardă. După răsăritul zorilor, căutase blocul cu taina sa, însă nu găsise decât tăciuni și câteva bucăți sparte de marmură, care puteau să reprezinte orice. Cântecul sângelui îi pulsa întruna cu jale la baza țestei. *În zadar*, gândi el. *Totul a fost în zadar*.

— Pari obosit.

Sherin se afla în apropiere, în mantia ei cenușie, palidă în fumul care încă se înălța din sfărâmăturile carbonizate. Chipul continua să-i fie

inexpresiv, totuși Vaelin nu mai citi furie pe el, ci doar osteneală.

— Și tu, Soră.

— Leacul a avut succes. Fata își va reveni pe deplin în câteva zile. M-am gândit că ai dori să afli vestea asta.

— Mulțumesc.

Ea încuviință imperceptibil din cap.

— Nu s-a terminat totuși. Trebuie să fim cu ochii în patru după alte cazuri, dar sunt încrezătoare că am putea stăvili orice epidemie. După încă o săptămână poți să ridici carantina cetății.

Femeia privi după aceea ruinele și păru să observe pentru prima dată statuile; zăbovi cu ochii asupra sculpturii masive a luptei dintre bărbat și leu.

— Martual, zeul curajului, îi explică Vaelin. Aici se luptă cu uriașul leu Nenumit care terorizase câmpiile de miazăzi.

Sherin ridică mâna și mângâie antebrațul incredibil de musculos al zeului.

— Este foarte frumos.

— Așa-i. Soră, știu că ești obosită, dar ți-aș fi recunoscător dacă te-ai putea uita la cel care a sculptat statuia asta. A suferit arsuri grave.

— Sigur că da. Unde este?

— În Casa Ghildei, lângă docuri. Ți-am pregătit acolo o odaie. O să te conduc.

— O pot găsi și singură. Ea se întoarse să plece, apoi se opri. Guvernatorul Aruan mi-a povestit despre noaptea în care ai cucerit cetatea și cum l-ai determinat pe el să coopereze. Cred că vorbele mele au fost excesiv de aspre.

Îl privi drept în ochi și Vaelin simți durerea familiară din piept, însă de data aceasta îl încălzi, risipind bocetul trist al cântecului sângelui și aducându-i un zâmbet pe buze, deși Plecații știau că nu avea motive de bucurie.

— Ai fost eliberată în urma poruncii regelui, rosti el. Fratele Frentis a adus cu el un ordin regal.

— Într-adevăr? arcui ea o sprânceană. Îl pot vedea?

— Din păcate, s-a pierdut, arătă Vaelin spre ruinele fumegânde din jur ca și cum ar fi fost o explicație.

— Neobișnuit de stângaci din partea ta.

— Nu-i adevărat, sunt adesea stângaci: în fapte și în vorbe.

Un surâs scurt lumină în semn de răspuns chipul lui Sherin, care întoarse apoi capul.

— Mă duc să văd ce a pățit sculptorul acela care-ți este prieten.

Porțile cetății fură deschise după șapte zile. Vaelin ordonă, de asemenea, și eliberarea corăbierilor, câte un echipaj pe rând. Nimeni nu fu surprins când majoritatea aleseră să părăsească portul cu primul flux; *Șoimul Roșu* se numără printre primele, iar căpitanul Nurin își zori aprig echipajul, parcă temându-se ca Vaelin să nu încerce să-și recupereze safirul în ultima clipă.

Și unii dintre cetățenii bogați optară să plece, întrucât teama de Mâna Roșie nu dispăruse repede. Vaelin izbuti să-l găsească pe fostul stăpân al celui care incendiase atelierul lui Ahm-Lin, un negustător de mirodenii bogat înveșmântat, chiar dacă destul de îngălat, pe care-l opri lângă poarta de răsărit, unde îl descusu direct. Familia și servitorii rămași loiali așteptau în apropiere, alături de caii încărcați cu bunuri de preț.

— Era un tâmplar din câte știu, spuse negustătorul. Nu te poți aștepta să mi-i amintesc pe toți servitorii mei. Pentru asta îi plătesc pe alții.

Bărbatul vorbea impecabil graiul din Tărâm, însă în tonul lui exista un dispreț arogant care nu-i plăcu lui Vaelin. Frica evidentă a negustorului îl făcu totuși să-și stăpânească imboldul de a-l pălmui, pentru a-l face mai cooperant.

— Avea soție? îl întrebă. Familie?

Negustătorul ridică din umeri.

— Nu cred. Părea să-și petreacă majoritatea timpului liber cioplind în lemn efigii ale zeilor.

— Am auzit că fusese rănit, lovit la cap.

— În noaptea aceea aproape toți ne-am ales cu răni. Negustătorul suflecă o mânecă din mătase și-i arătă o cicatrice de pe antebraț. Oamenii tăi au fost foarte generoși cu bâtele.

— Așadar… rana tâmplarului? reluă Vaelin.

— Se pare c-a încasat o lovitură urâtă la cap. Oamenii mei l-au adus leșinat în casă. Ba chiar crezusem că va muri, dar a zăcut câteva zile abia răsuflând, după care s-a trezit pur și simplu, fără să dovedească nicio urmare neplăcută. Slujitorii mei au crezut că fusese lucrarea zeilor, ca răsplată pentru toate chipurile pe care le cioplise. În dimineața următoare a plecat, fără să fi rostit niciun cuvânt după ce s-a trezit.

Negustătorul se uită către familie, iar nerăbdarea și teamă i se citiră în tremurul mâinilor.

— Știu că n-ai fost complice la cele întâmplate, spuse Vaelin și păși într-o parte. Mult noroc în călătorie!

Bărbatul nu-i răspunse, ci se îndepărtă, strigând porunci pentru a-și pune alaiul în mișcare.

A zăcut câteva zile, reflectă Vaelin și cântecul sângelui sună o notă limpede de recunoaștere. Încercă senzația familiară a bâjbâielii, a căutării unui răspuns la multele mistere din viața sa, însă, o dată în plus, nu-l putea găsi. Frustrarea îl năpădi și cântecul sângelui tremură. *Cântecul tău ești chiar tu*, îi spusese Ahm-Lin. *Îl poți cânta la fel de bine pe cât îl poți auzi*. Se strădui să-și calmeze sentimentele, încercând să audă cântecul mai clar, căutând să-l focalizeze. *Cântecul meu este chiar eu, sângele meu, nevoia mea, vânătoarea mea*. Creștea în el, mugindu-i în urechi, o cacofonie de emoții și imagini începătoșate care-i goneau prin minte prea repede ca să le rețină. Cuvinte rostite și nerostite suiră într-un bolborosit de neînțeles, cu minciunile și adevărul amestecându-se într-un vârtej confuz.

Am nevoie de sfaturile lui Ahm-Lin, gândi el încercând să focalizeze cântecul, silind armonie în vacarmul discordant. Cântecul mai crescu o dată uriaș, apoi se calmă la nivelul unei singure note, limpezi, și Vaelin întrezări fugar blocul de marmură, cu dalta reluându-și munca imposibil de rapidă, călăuzită de o mână nevăzută — fața apăru, trăsăturile se formară… Iar după aceea dispăru și rămase doar blocul înnegrit și spart în bucăți printre ruinele casei pietrarului.

Vaelin se apropie de o treaptă și se așeză greoi. Se părea că nu existase decât o singură șansă de a ști mesajul pe care-l conținuse marmura. Versul acesta se sfârșise și îi trebuia o melodie nouă.

CAPITOLUL 8

Fu chemat la poartă în toiul nopții; Janril Norin intrase șchiopătând în odaia lui din Casa Ghildei și-l trezise.

— Pe câmpie au apărut zeci de călăreți, milord, zise menestrelul. Fratele Caenis a trimis după tine.

Vaelin își luă iute spada, încălecă pe Scuipă-rău și în câteva minute de galop ajunse la corpul de gardă al porții. Caenis era deja acolo și mobiliza mai mulți arcași pe ziduri. Urcară scările până la meterezele cele mai de sus, unde un nilsaelin al contelui Marven arătă spre câmpie.

— Sunt aproape cinci sute de mizerabili, milord, rosti el cu glas alarmat.

Vaelin îl liniști cu o bătaie ușoară pe umăr și se apropie de crenel, privind oastea mică de călăreți în armuri de oțel ce sclipeau albăstrui în lumina slabă a secerii lunii. În fruntea lor, o siluetă masivă în platoșă pătată de rugină privea în sus furios.

— Aveți de gând să deschideți odată blestemata asta de poartă? răcni baronul Banders. Oamenii mei sunt lihniți și am făcut bășici pe șezut.

Fără armură, baronul era mai mărunt, dar la fel de vânjos.

— Pfui! scuipă el o gură de vin pe podeaua încăperii din Casa Ghildei care le slujea ca sală de mese. Pișat alpiran! Milord, n-ai niciun vin cumbraelin pe care să-l oferi unui oaspete onorat?

— Regret, însă eu și Frații mei ne-am terminat rezervele, baroane, replică Vaelin. Iertare!

Banders ridică din umeri și luă puiul fript de pe masă, îi rupse un copan și începu să-l mestece.

— Văd c-ai izbutit să lași în picioare majoritatea cetății, comentă el cu gura plină. Localnicii n-au putut opune prea multă rezistență.

— Am reușit să ocupăm cetatea printr-o stratagemă. Guvernatorul s-a dovedit un ins pragmatic. N-a fost multă vărsare de sânge.

Chipul baronului se înăspri și el tăcu pentru o clipă, după care deșertă cupa de vin și se întinse către al doilea copan.

— N-aș putea spune același lucru despre Marbellis. Am crezut că focurile nu se vor mai stinge niciodată.

Îngrijorarea lui Vaelin spori. Apariția neașteptată a baronului era neliniștitoare și se părea că aducea vești proaste.

— Asediul a fost greu?

Banders pufni, apoi își umplu cupa cu vin.

— Am bombardat cetatea patru săptămâni cu toate mașinile de luptă până am reușit să străpungem o breșă. În fiecare noapte grupuri mici de bărbați înarmați cu pumnale se furișau afară și se strecurau printre liniile noastre ca să reteze beregate și să găurească butoaiele cu apă. Toate nopțile au fost chinuitoare și nedormite. Doar Plecații știu câți oameni am pierdut! După aceea, Lordul Bătăliilor a trimis trei regimente prin breșă. Cam cincizeci de oameni au reușit să se întoarcă și toți erau răniți. Alpiranii puseseră capcane după spărtură: gropi cu țepușe și altele. După ce soldații noștri au fost opriți de gropile alea, au rostogolit peste ei mănunchiuri de lemne îmbibate în ulei, iar arcașii lor le-au aprins din depărtare cu săgeți de foc. Baronul se opri, închise ochii și fu străbătut de un fior. Zbieretele s-au auzit de la peste un kilometru depărtare.

— Cetatea n-a fost cucerită?

— Ah, ba da. Cucerită și siluită, iar și iar, ca o târfă ieftină. Banders râgâi sonor. Trandafirul Sângelui și-a lins rănile și și-a întocmit bine planul. De fapt, cred că atacul lui asupra breșei a fost o cacealma, un sacrificiu menit să-i convingă pe alpirani că aveau de-a face cu un prost. Peste două nopți, a adunat patru regimente în fața breșei, pregătindu-le pentru asalt, dar în același timp a trimis tot restul pedestrimii împotriva zidului de răsărit, cu scări. A mizat pe faptul că alpiranii își concentrau forțele la breșă și că nu lăsaseră destui soldați să apere restul zidurilor. S-a dovedit c-a avut dreptate. Asaltul a durat toată noaptea și prețul a fost mare, dar până dimineața cetatea a fost a noastră… ce mai rămăsese din ea.

Banders amuți și se concentră asupra cinei. Vaelin îl lăsă să mănânce și zăbovi cu ochii asupra armurii pătate de rugină a baronului. Privind-o pentru întâia dată din apropiere, observă că părțile din oțel neatinse de coroziune sclipeau de lustru și că rugina însăși avea o textură ciudată, aidoma cerii.

— Este vopsea, rosti el cu glas tare.

— Cum? Banders ridică ochii, îl văzu uitându-se la armură și mormăi aprobator. Ah, asta… Un bărbat trebuie să-ncerce să trăiască la nivelul legendei lui, nu crezi?

— Legenda cavalerului ruginit? Nu cred c-am auzit-o, milord.

— Evident, fiindcă nu ești renfaelin, rânji Banders. Tatăl meu a fost un bărbat impetuos, cu suflet bun, dar prea iubitor de zaruri și târfe și de aceea n-a fost în stare să-mi lase moștenire mai mult de un castel micuț gata să se năruie și o platoșă ruginită, pe care eram silit s-o port când răspundeam chemării Lordului la războaie. Din fericire, tata a reușit să-mi transmită și ceva din iscusința lui cu lancea, așa că faima mi-a crescut

cu fiecare bătălie și turneu. Am devenit celebru sub porecla Cavalerul Ruginii și oamenii de rând m-au iubit pentru sărăcia mea. Armura a devenit stindardul meu, m-a făcut ușor de găsit în meleu, ceva ce țăranii pot să ovaționeze și soldații mei să urmeze, bineînțeles după ce am câștigat destul ca să pot tocmi câțiva.

— Așadar, asta nu-i armura originală?

Banders râse cu poftă.

— Pe Credință, Frate, sigur că nu! Aia a ruginit de-adevăratelea cu ani în urmă și nu mai putea fi folosită. Oricum, până și cea mai bună armură rareori rezistă mai mult de câțiva ani, fiindcă bătăliile și stihiile își cer birul. În Renfael avem o zicală: „Dacă vrei s-ajungi mai bogat decât un lord, fă-te fierar“.

Chicoti și-și turnă vin în cupă.

— De ce te afli aici, baroane? întrebă Vaelin. Îmi aduci vești de la Lordul Bătăliilor?

Expresia celuilalt redeveni serioasă.

— Da. Pe lângă vești, mă aduc pe mine și pe oamenii mei. Trei sute de cavaleri și două sute de servitori înarmați și scutieri, dacă aveți nevoie de noi.

— Sunteți primiți cu brațele deschise, dar Lordul Theros nu va avea nevoie de serviciile voastre?

Banders lăsă cupa din mână și suspină adânc, apoi îl privi deschis pe Vaelin.

— Am fost îndepărtat din slujba Lordului Fiefului. N-ar fi prima dată, însă bănuiesc c-a fost ultima. Lordul Bătăliilor mi-a propus să-mi ofer serviciile ție.

— Te-ai certat cu Lordul Fiefului?

— Nu cu el, nu.

Strânse din buze și tăcu, iar Vaelin simți că era mai bine să schimbe subiectul.

— Și vestea de la Lordul Bătăliilor?

Banders scoase de sub cămașă un plic pecetluit și-l azvârli pe masă.

— Știu conținutul, dacă nu vrei să mai citești. Ți se ordonă să pregătești cetatea înaintea unui asediu iminent. Cercetașii Ordinului din Marbellis au observat o oaste mare de alpirani care mărșăluia spre miazănoapte. Părea decisă să treacă pe lângă Marbellis și să atace Linesh cu toate forțele. Trase altă dușcă zdravănă de vin, își șterse gura și râgâi din nou. Sfatul meu este să preiei comanda flotei negustătorilor și să-ți duci oamenii înapoi în Tărâm. Nu există nicio speranță de a apăra cetatea asta împotriva atâtor soldați.

— Sunt cel puțin zece cohorte de pedeștri și alte cinci cohorte de călăreți și sălbatici din provinciile de miazăzi ale Imperiului.

Banders nu vorbea apăsat, dar toți cei prezenți puteau simți chinul dinapoia spuselor sale. Vaelin convocase un consiliu al căpeteniilor în Casa Ghildei și-i ceruse lui Caenis să scotocească prin arhiva cetății după cea mai mare și mai precisă hartă a coastei alpirane de miazănoapte.

— Am crezut că vor fi mai mulți, zise Caenis. Se spunea despre oastea împăratului că ar fi fără număr.

— Sunt într-adevăr mai mulți, îl asigură Banders. Ăștia nu sunt decât avangarda. Puținii prizonieri pe care i-am luat în Marbellis au fost încântați s-o confirme. Trupele care se apropie de cetatea asta constituie elita armatei alpirane. Cei mai buni pedeștri și călăreți pe care i-au putut strânge, veterani ai războaielor de la hotarele cu volarianii. Nu-i subestimați nici pe sălbatici, care sunt născuți războinici. Se spune că-și petrec viețile adulându-l pe împărat ca pe un zeu și luptându-se între ei pentru insulte mărunte, pe care sunt fericiți să le abandoneze când el îi cheamă la război. Se pare că le place gustul inamicilor înfrânți.

— Au mașinării de asediu? întrebă Vaelin.

Banders încuviință din cap.

— Zece, mult mai înalte și mai puternice decât tot ce avem noi: pot azvârli la peste trei sute de pași un bolovan de mărimea unui bou moscat.

Vaelin privi în jurul mesei la reacțiile celorlalte căpetenii. Contele Marven era rigid de cumpătat, părând că se teme să-și trădeze orice emoție care i-ar fi putut submina poziția păzită cu gelozie. Lordul Mareșal Al Cordlin pălise vizibil și-și atingea întruna brațul de curând vindecat; pe buza lui superioară începuse să apară o peliculă ușoară de transpirație. Lordul Mareșal Al Trendil părea pierdut în gânduri și-și mângâia bărbia privind în gol. Vaelin presupuse că estima dacă putea scăpa cu tot ce jefuise în Untesh. Doar Bren Antesh nu părea afectat, ci stătea cu brațele încrucișate peste piept și se uita la Banders cu interes detașat.

— Cât timp avem la dispoziție? îl întrebă Caenis pe baron.

— Fratele Sollis spunea că ei ar fi aici. Banders lovi cu degetul în harta întinsă înaintea lor, într-un punct aflat la treizeci de kilometri miazăzi prin apus de Marbellis. Asta era acum douăsprezece zile.

— O oaste de asemenea mărime nu poate să parcurgă mai mult de douăzeci și cinci de kilometri pe zi, reflectă Marven cu glas măsurat. Cu atât mai puțin prin deșert.

— Asta ar însemna că am mai avea poate vreo două săptămâni, spuse Al Cordlin. Glasul îi era nefiresc de ascuțit și tuși pentru a-l drege, după care continuă: Timp suficient, milord.

Vaelin se încruntă spre el.

— Timp suficient… pentru ce?

— Pentru evacuare, bineînțeles. Al Cordlin privi în jurul mesei, căutând susținere. Știu că n-au mai rămas suficiente corăbii pentru a transporta toată armata, dar ofițerii superiori pot fi evacuați cu ușurință. Soldații pot mărșălui către Untesh…

— Ni s-a poruncit să apărăm cetatea aceasta, îl întrerupse Vaelin.

— Împotriva a douăzeci de mii de soldați? Al Cordlin râse scurt și oarecum isteric. Adică de peste trei ori mai mulți decât noi și în plus trupe de elită. Ar fi o nebunie să…

— Lord Mareșal Al Cordlin, din clipa aceasta ești înlăturat de la comandă. Vaelin arătă din cap spre ușă. Părăsește sala. Dimineață vei fi escortat în port, unde te vei îmbarca spre Tărâm. Până atunci rămâi în odăile tale. Nu vreau ca soldații să se molipsească de lașitatea ta.

Al Cordlin se legănă pe călcâie de parcă fusese lovit și începu să se bâlbâie.

— Asta-i… Asemenea insulte nu sunt meritate. Regimentul mi-a fost dat de către rege…

— Am zis să părăsești sala!

Lordul mai aruncă o ultimă privire îngrozită spre celelalte căpetenii și descoperi fie indiferență, fie disconfort circumspect, apoi se îndreptă către ușă și ieși.

— Orice alte sugestii privind evacuarea vor fi tratate în același fel, anunță Vaelin. Cred că s-a-nțeles.

Își reîndreptă atenția spre hartă, ignorând corul de afirmații. O dată în plus, se simți surprins de ariditatea regiunii și se minună că trei cetăți mari ca Untesh, Linesh și Marbellis puteau prospera la marginile pustiului fără drumuri. *Numai praf și tufe*, cum spusese Frentis. *De când am debarcat, n-am văzut un singur copac*…

— Nu există copaci.

— Milord? se încruntă Banders.

Vaelin nu-i răspunse, ci continuă să privească harta, iar ceva se clinti, sămânța unei stratageme hrănite de un murmur slab al cântecului sângelui, care spori treptat când ochii lui deslușiră un desen micuț la cincizeci de kilometri miazăzi de cetate: un pâlc de palmieri care înconjura un iaz.

— Ce-i asta? îl întrebă pe Caenis.

— Oaza Lehlun. Unica sursă importantă de apă de pe drumul din miazăzi al caravanelor.

— Ceea ce înseamnă, zise Marven, că armata alpirană va trebui să

poposească acolo în drumul ei spre miazănoapte.

— Vrei să otrăvim apa, milord? întrebă Al Trendil. O idee excelentă! Putem arunca în ea stârvuri de animale…

— Nu vreau să fac așa ceva, răspunse Vaelin lăsând cântecul sângelui să-i nutrească planul.

Riscurile sunt mari, iar prețul…

— Ar trebui să-nchidem porțile cetății, milord, zise Marven întrerupând tăcerea care, abia acum își dădu seama Vaelin, durase câteva minute. Caravanele ce merg către miazăzi îi vor spune cu siguranță inamicului câte trupe avem.

— Oamenii au plecat cu zecile după ce a dispărut amenințarea Mâinii Roșii, clătină din cap Vaelin. Aș fi surprins dacă alpiranii n-ar ști deja cu exactitate câți suntem și ce organizare avem, iar dacă-i lăsăm să creadă că suntem slabi, ar putea fi în avantajul nostru. Un inamic prea încrezător în sine este înclinat spre neglijență.

Privi harta pentru ultima dată, apoi se îndepărtă de masă.

— Baroane Banders, îmi pare rău că va trebui să urci iarăși în șa la așa scurt timp după ce ai sosit, dar mâine am nevoie de tine și de cavalerii tăi. Se întoarse spre Caenis. Frate, toți cercetașii să fie strânși în zori. Îi voi comanda chiar eu. În absența mea, răspunzi de cetate. Depune toate eforturile pentru a adânci șanțul din jurul zidurilor și a-i dubla lățimea.

— Vrei să întinzi o ambuscadă unei oștiri de douăzeci de mii de soldați, folosindu-te de câteva sute de oameni? exclamă Marven nevenindu-i să creadă. Ce poți spera să obții?

Vaelin pornise deja către ușă.

— O secure fără lamă nu-i decât o bâtă.

Spre interiorul uscatului, deșertul de miazănoapte se ridica în dune înalte, care se întindeau către orizont ca o mare aurie bântuită de furtună și încremenită sub cerul fără nori. Soarele era prea puternic ca să îngăduie mărșăluitul în timpul zilei și erau siliți să meargă noaptea, adăpostindu-se în corturi peste zi, pe când cavalerii mormăiau, iar caii lor de luptă fornăiau și băteau din copite, iritați de căldura neobișnuită.

— Gălăgioasă trupa asta, observă Dentos în a doua zi de când porniseră.

Vaelin privi un grup de cavaleri care se ciorovăiau și se îmbrânceau în jurul unui joc de zaruri. În apropiere, alt cavaler își muștruluia scutierul pentru că nu-i lustruise pieptarul platoșei. Într-adevăr, cavalerii aceștia nu erau nici pe departe niște soldați care să se furișeze neauziți și i-ar fi schimbat fără șovăială cu o singură companie

din Ordin, însă aici nu existau Frați, iar el avea nevoie de călăreți pentru planul său.

— N-ar trebui să conteze, răspunse fără chef. N-ar trebui să facă decât o singură șarjă.

Deși n-aș putea spune câți vor mai rămâne după aceea.

— Și patrulele? întrebă Frentis. Alpiranii ar fi neghiobi să nu-și cerceteze flancurile.

— La asemenea depărtare de cetate, sper că vor fi exact într-atât de neghiobi. Dacă nu, va trebui să mai zăbovim o zi. Orice patrulă care ne va descoperi va trebui redusă la tăcere, cu speranța că lipsa nu-i va fi observată până la căderea nopții.

Avură nevoie de alte două nopți de mers înainte ca oaza să apară în depărtare, tremurând în aerul cald printre dunele pârjolite. Vaelin fu surprins de mărimea ei, întrucât se așteptase la un iaz micuț și câțiva palmieri; era, de fapt, un lăcușor înconjurat de vegetație abundentă, ca o nestemată verde-albăstruie irezistibilă.

— Nici urmă de alpirani, anunță Frentis alăturându-i-se cu trupa de cercetași la poalele dunei unde se oprise pentru a privi oaza. Se pare c-am ajuns înaintea lor, așa cum ai presupus.

— Caravane? se interesă Vaelin.

— Nimic pe mulți kilometri în jur.

— În drumul nostru către miazănoapte, comentă Banders, am văzut puține urme de negustători, milord. Războiul n-a fost niciodată prielnic comerțului. Cu excepția vânzărilor de oțel, firește.

Vaelin examină deșertul și zări o dună înaltă, aproape cât un munte, la trei kilometri spre apus.

— Mergem acolo, o arătă el, și poposim pe versantul apusean. Nu aprindem focuri și aș fi fericit, baroane, dacă oamenii tăi s-ar abține de la excesele gălăgioase.

— Voi face tot ce pot, milord, dar știi bine că nu-s niște simpli țărani. Nu-i pot biciui, așa cum faceți voi cu soldații.

— Poate c-ar trebui s-o faci, milord, sugeră Caenis. Să le reamintești că sângele lor are aceeași culoare cu al nostru, al țăranilor.

— Vor sângera din plin când vor sosi alpiranii! se răsti Banders și chipul lui deja roșu se înflăcără și mai tare.

— Ajunge! interveni Vaelin. Frate Dentos, mergi cu Fratele Frentis. Luați cât de multă apă puteți, lăsând cât mai puține urme. Nu vreau ca dușmanii să creadă că în ultimele săptămâni pe aici a trecut ceva mai mare decât o caravană cu mirodenii.

Trecură două zile înainte să apară oastea împăratului, vestită de un nor de praf care se ridica deasupra orizontului de miazăzi. Vaelin, Frentis și Dentos stăteau întinși pe coama unei dune înalte, pentru a-i observa avansarea către oază. Cavaleria apăru prima, grupuri mici de călăreți trimiși în cercetare, urmați de coloane lungi în care călăreau câte doi în șir. Vaelin numără patru regimente de lăncieri, la care se adăugau tot atâția arcași călări. Disciplina și eficiența le erau impresionante, evidente în iuțeala cu care-și instalară tabăra, ridicară corturi și aprinseră focuri printre palmierii oazei, la niciun ceas după sosire. Vaelin împrumută ocheanul de la Frentis și-i urmări pe ofițeri și sergenți, zărindu-le chipurile severe și autoritatea netăgăduită când amplasară plantoane pe un perimetru defensiv bine gândit. *Veterani, într-adevăr*, gândi el regretând că nu avusese timp să-și ia rămas-bun de la Sherin înainte de plecare. Deși la ultima lor întâlnire simțise o destindere în privirea femeii, el mai avea încă multe de explicat.

Îndepărtă ocheanul de oază și îl ațintì asupra altui nor de colb care se înălța în miazăzi, și siluetele subțiratice și clătinătoare ale pedestrimii alpirane se materializară cu limpezime nedorită din arșița deșertului.

După ceva mai bine de un ceas, pedeștrii ajunseră în oază și începură să ridice tabăra. Evaluarea maestrului Sollis fusese precaută; de fapt, erau douăsprezece cohorte de pedeștri, ceea ce creștea forța alpirană la cel puțin treizeci de mii de soldați și-l făcu să se întrebe, pentru o clipită fugară, dacă nu cumva Lordul Mareșal Al Cordlin avusese totuși dreptate.

— Vezi acolo? arătă Frentis, întinzându-i ocheanul. Poate fi un Lord al Bătăliilor?

Vaelin îi luă instrumentul și privi în direcția indicată, spre un cort mare ridicat în partea de miazănoapte a oazei. Un grup de soldați înălța o prăjină care arbora un stindard roșu împodobit cu emblema a două săbii negre încrucișate. Soldații erau supravegheați de un bărbat înalt în mantie aurie, cu trăsături dure cioplite în abanos și păr înspicat cu fire sure. *Neliesen Nester Hevren, căpitanul Cohortei 10 a Gărzii Imperiale. Sosit pentru a-și ține o făgăduială.*

Se uită cum căpitanul se întoarse și făcu o plecăciune înaintea unui bărbat îndesat, care șchiopăta vizibil. Purta armură veche, dar solidă și sabie de cavalerist la brâu. Pielea lui avea nuanța măslinie a celor din provinciile de miazănoapte și țeasta îi era complet rasă. Îl ascultă pe căpitan câteva clipe, părând că Hevren îi dădea raportul, după care îl opri cu un gest scurt din mână și intră în cort fără a-l mai învrednici cu altă privire.

— Nu, rosti Vaelin, Lordul Bătăliilor este șchiopul.

Observă gârbovirea obosită a umerilor lui Hevren, apoi căpitanul se îndepărtă. *Ești acoperit de rușine*, decise el. *Ești nebăgat în seamă, pentru că ai pierdut Speranța. Mă întreb ce ai propus? Mai multe patrule, mai multe plantoane? Mai multă considerație pentru viclenia Ucigașului Speranței? N-a vrut să te asculte, așa-i*? Pentru întâia dată de când părăsise cetatea, Vaelin simți că-i revine buna dispoziție.

Mașinile de asediu apărură abia la începutul serii. El nutrise speranța slabă că Banders exagerase raportul lui Sollis, însă acum știa că baronul spusese adevărul. Straja Tărâmului avea propriile mașinării, baliste și catapulte pentru azvârlirea de bolovani și mingi de foc spre zidurile cetăților, dar nici cele mai mari și mai iscusit construite nu se puteau compara cu puterea evidentă a celor pe care împăratul le trimisese pentru a nărui zidurile cetății Linesh. Își legănau brațele ținând contragreutăți ca niște uriași greoi în penumbrele înserării, trase de formațiuni întregi de boi.

Mașinăriile erau însoțite de trei mii de oameni care, judecând după absența uniformelor și lipsa de disciplină în marș, erau neîndoios sălbaticii amintiți de Banders. Culoarea hainelor lor varia, de la mătasea roșu-țipătoare și podoabele de cap din pene albastre la veșmintele negre sau albastre sobre, lipsite de orice podoabe. Armele și armurile le erau la fel de pestrițe. Vaelin zări câteva pieptare din armură și cămăși de zale, totuși majoritatea păreau lipsiți de platoșe și aveau doar scuturi rotunde din lemn, pictate cu simboluri de neînțeles. Armele erau în principal lănci lungi cu lame serate din fier, la care se adăugau bâte țintuite ce păreau letale și ghioage, purtate la brâu alături de pumnale și spade scurte.

Vaelin privi cum boii aduseră mașinăriile pe latura de miazăzi a oazei, apoi îngrijitorii lor îi dejugară și-i duseră la adăpat, iar sălbaticii își ridicară tabăra în jurul giganților.

— Trebuie să răzbatem printre mulți sălbatici, comentă Dentos.

— Dacă va merge, nu va fi nevoie. Vaelin îi restitui ocheanul lui Frentis. Haideți să pregătim caii. Vom porni imediat ce răsare luna.

Vaelin nu fu deloc surprins când Scuipă-rău se dovedi nepotrivit pentru rolul de cal de povară; temperamentul nărăvaș al armăsarului se făcu simțit în modul cel mai periculos când încercă să-i pună balotul în spate, dând din copite amenințător pentru toți cei aflați în preajmă. Fură necesare minute prețioase de lingușire, amenințare și îmbunare cu zaharicale înainte, ca să se potolească suficient pentru a îngădui ca pachetul să-i fie legat pe spinare, iar în acest timp secera strălucitoare a lunii ajunsese sus deasupra capetelor.

— Pentru mine rămâne un mister motivul pentru care mai păstrezi lighioana asta, observă Dentos cu glasul ușor înăbușit de eșarfa din muselină care-i acoperea jumătatea inferioară a feței.

— Este un luptător, explică Vaelin, și asta compensează vânătăile.

Privi după aceea trupa de cercetași care fuseseră îmbrăcați identic în straiele din muselină albă specifice neguțătorilor ce transportau mirodenii și alte bunuri prețioase prin deșert, spre porturile din miazănoapte. Toți caii erau încărcați cu baloturi în care se distingeau vasele rotunde din argilă roșie utilizate pentru mirodenii, deși în noaptea aceea erau umplute cu alte mărfuri. Știa că era puțin probabil să păcălească un ochi experimentat, întrucât armăsarii lor erau prea înalți, iar veșmintele aveau prea multe detalii neobișnuite, încât să nu mai amintească de umflăturile evidente ale armelor tăinuite. Dar, pentru câteva clipe cruciale, ar fi trebuit să fie suficient de convingători în întuneric. Spera că va fi îndeajuns.

Se uită către miazănoapte, la ruta șerpuită pe care caravanele o urmau printre dune spre oază. Deșertul arăta straniu sub lumina lunii, care zugrăvea nisipul în argintiu. În frigul nopții, părea aproape ca și cum ar fi privit peste un câmp de omăt și-i reamintea visul pe jumătate uitat, disprețul crud al lui Nersus Sil Nin, trupul care se răcea în zăpadă…

— Frate? îi întrerupse Frentis reveria.

Vaelin scutură din cap, pentru a-și alunga imaginea aceea, se întoarse către trupa de cercetași și ridică glasul.

— Știți toți cât de importantă este misiunea noastră din noaptea asta. După ce terminați, porniți spre Linesh și nu mai priviți înapoi. Ei vor fi pe urmele noastre ca lupii înfometați, așa că nu zăboviți, pentru absolut nimic!

Reveni spre miazănoapte și smuci frâiele lui Scuipă-rău.

— Haide, gloabă afurisită!

Aprinseră făclii și se apropiară la pas domol, strigând saluturi în alpirană, pe care le memoraseră cu grijă, către sălbaticii care păzeau partea de miazăzi a perimetrului. Toți erau bărbați înalți și zvelți, cu barbișoane ascuțite și pielea ca mahonul lustruit; veșmintele lor erau un amestec de țesături vopsite în roșu și piese de armură lucrate din fildeș. Toți aveau lăncile lungi cu lame serate pe care Vaelin le remarcase când examinase tabăra mai devreme. Păreau neîndoielnic bănuitori, totuși nu alarmați, și Vaelin fu ușurat că apariția unui grup mic, dar necunoscut nu stârni agitație. Cinci dintre ei se adunară în calea lor când se apropiară de tabără, coborând lăncile, însă purtarea nu le era fățiș amenințătoare.

— Ni-rehl ahn! îi salută Dentos.

După Caenis, el știa cel mai bine alpirana, deși nu s-ar fi putut spune că vorbea fluent. Deși fusese instruit pe îndelete de Caenis în puținele ore dinaintea plecării lor din Linesh, era greu de crezut că ar fi putut păcăli un nativ din partea de miazănoapte a Imperiului. Norocul lor era că sălbaticii fuseseră adunați din provinciile de miazăzi și știau probabil la fel de puțin dialectul local.

Unul dintre ei clătină derutat din cap și vorbi ceva în graiul său cu cei de alături, care răspunseră prin ridicări nedumerite din umeri.

— Unterah, rosti Dentos cuvântul pentru „neguțător“ și se lovi cu palma în piept, apoi arătă către simulacrul de caravană care-l urma. Onterish. *Mirodenii*.

Sălbaticul care vorbise trecu pe lângă Dentos și-i cercetă cu multă atenție pe însoțitorii săi. Se apropie de Vaelin, ignoră încuviințarea lui amabilă din cap, și-l privi prelung pe Scuipă-rău, mijind ochii la vederea numeroaselor cicatrice care-i acopereau picioarele și crupele mustangului.

Un alt sălbatic slobozi un chiot și cel de lângă Vaelin se retrase iute, încleștă mâinile pe lance și se ghemui într-o postură de luptă. Vaelin ridică brațele împăciuitor și arătă spre apus. Sălbaticul riscă o privire iute peste umăr, după care se îndreptă și privi derutat la numeroasele torțe ce apăruseră din deșert: trei sute de stropi de lumină care pâlpâiau în noapte, însoțiți de uruitul crescător și caracteristic al unei șarje de cavalerie în plin galop și de zbieretele a numeroase trâmbițe.

Sălbaticul se întoarse către camarazii lui și deschise gura pentru a rosti o comandă, iar în clipa următoare muri, cu ceafa străpunsă de cuțitul pentru aruncat al lui Vaelin. Zbârnâiturile strunelor de arc și șuierăturile cuțitelor umplură văzduhul, când cercetașii își folosiră armele pentru a omorî restul santinelelor.

— Stingeți torțele! La mașinării! răcni Vaelin și-l îndemnă pe Scuipă-rău la galop.

Vacarmul bătăliei erupse când intrară în tabără; ciocnirea violentă ca un bubuit de tunet a călăreților baronului Banders care izbiseră linia de apărare înjghebată în grabă de sălbatici fu înlocuită iute de hărmălaia familiară a nechezăturilor și zăngăniturilor metalice. Sălbaticii de peste tot își strângeau armele și se grăbeau să se alăture bătăliei, chemați de strigătele de luptă aspre și pătrunzătoare ale propriilor trâmbițe. Până ce oamenii lui Vaelin ajunseră între corturile lor, majoritatea plecaseră spre locul luptei și puținii care zăboviseră și li se puseră în drum fură spintecați fără șovăială.

Găsiră mașinăriile de asediu fără apărători, cu excepția

meșteșugarilor care le îngrijeau, în majoritate bărbați de vârstă mijlocie în salopete din piele, cu puține arme, doar cu uneltele proprii meseriei. Vaelin regretă că nu avuseseră înțelepciunea de a fugi și-l omorî pe unul care-l atacase cu un ciocan din lemn și-l lăsă pe altul strângându-și mâna parțial retezată.

— Pleacă de-aici! îi porunci, după aceea băgă spada în teacă și desfăcu balotul cu vase din lut de pe spinarea lui Scuipă-rău.

Bărbatul îl privi cu ochi buimăciți de șoc, apoi pierderea de sânge îl făcu să se prăvălească moale în nisip. Vaelin blestemă și-l lăsă acolo, după care deschise balotul și aruncă pe cât putu de repede vasele în mașinăria cea mai apropiată. Lovind grinzile solide din lemn, vasele se sparseră și-și revărsară peste tot conținutul vâscos și limpede. Vaelin goli iute un balot și trecu la a doua mașinărie, deja îmbibată parțial de Frentis, care rânjea larg.

— O să fie spectaculos, nu-i așa?

— Și-ncă cum!

Goli al doilea balot, privi ce făcea restul grupului și observă cu satisfacție cioburile de pe toate cele zece mașini de asediu.

— Gata, strigă el, ajunge! Aprindeți-le!

Se retraseră douăzeci de metri și Vaelin îl târî după el pe meșteșugarul rănit, nedorind să-l lase pradă flăcărilor. Dentos și Frentis scoaseră arcurile de pe spate, aprinseră săgeți și le expediară în mașinării. Văpăile aprinseră pe loc uleiul de opaițe și în scurt timp zece focuri uriașe duduiră în mijlocul taberei; pârjolul cuprinse în câteva momente structurile înalte, funiile și legăturile se dezintegrară în vâlvătăi, iar brațele uriașe se năruiră ca brazii cuprinși de un incendiu forestier.

Focurile erau îndeajuns de puternice pentru a lumina bătălia îndârjită care se dădea pe latura de apus a taberei, unde baronul Banders își ralia acum oamenii pentru retragere, deși sălbaticii înnebuniți de luptă nu intenționau să-i lase să scape. Vaelin văzu cum câțiva cavaleri care încercau în zadar să se desprindă din încleștare fură trași de pe caii lor și străpunși cu lănci.

Îl încălecă pe Scuipă-rău și scoase spada.

— Dați-i drumul spre cetate! le strigă cercetașilor.

— Și tu? întrebă Frentis.

Vaelin arătă din cap spre bătălie.

— Baronul are nevoie de ajutor. O să vin și eu cât mai repede.

— Lasă-mă să….

Privirea pe care i-o azvârli lui Frentis nu accepta replică.

— Du-ți oamenii acasă, Frate.

Frentis își stăpâni cuvintele care-i veniseră pe buze și încuviință dând din cap.

— Dacă nu te-ntorci în două zile…

— Atunci nu mă mai întorc și vei asculta ordinele Fratelui Caenis.

Vaelin îi dădu pinteni lui Scuipă-rău, mânându-l la galop, și se repezi către bătălie, simțind cum mustangul se încordează sub el, presimțind lupta. Ocoli toiul încleștării, abătându-se doar pentru a doborî sălbatici neatenți, apoi îndepărtându-se când se întorceau spre el, galopând mai departe și repetând hărțuielile, străduindu-se să le abată furia îndeajuns pentru a le îngădui cavalerilor un moment de respiro.

— Eruhin Mahktar! strigă el repetat, sperând că ei știau ce însemna asta. Sunt Eruhin Mahktar! Veniți și omorâți-mă!

Cuvintele fură limpede înțelese cel puțin de unii sălbatici, judecând după ferocitatea cu care porniră după el, azvârlind sulițe și topoare cu precizie uneori descurajantă. Unul dintre ei dovedi o iuțeală remarcabilă și sprintă după Vaelin, când se întorsese pentru alt atac de hărțuială, sări pe spinarea lui Scuipă-rău cu ghioaga ridicată, după aceea se rostogoli în nisip cu trunchiul străpuns de o săgeată.

— Nu cred c-ar trebui să mai zăbovim mult! strigă Dentos, înstrunând și slobozind altă săgeată pe când galopa alături de el, iar un sălbatic se prăbuși la mică distanță.

— Crezusem că te-am trimis înapoi în cetate.

— Nu, l-ai trimis pe Frentis. Dentos trase încă o săgeată și eschivă o lance. Acum chiar că trebuie să plecăm!

Vaelin se uită către toiul bătăliei și zări o siluetă voinică în armură pătată cu roșu, care se îndepărta de luptă; baronul era ultimul care părăsea bătălia. Indică spre apus, își întoarseră caii și le dădură pinteni pentru a galopa încă și mai iute; mașinăriile de război continuau să ardă, proiectând umbre lungi pe nisip, care păleau pe măsură ce ei fură înghițiți de deșert.

Călăriră toată noaptea, mergând spre apus până la răsăritul soarelui, după care cotiră către miazănoapte. Descălecară când caii începură să se împleticească, dar nu se opriră, ci duseră caii de hățuri mai departe. Îi ușurară de toate poverile suplimentare, își lepădară până și cămășile din zale și păstrară doar armele și ploștile cu apă.

— Niciun semn, zise Dentos ducând mâna pavăză la ochi și cercetând orizontul de miazăzi. Cel puțin deocamdată.

— Vor sosi, îl asigură Vaelin.

Ridică o ploscă la botul lui Scuipă-rău, iar calul o prinse între dinți

și o deșertă în câteva clipe. Vaelin nu era sigur cât mai putea rezista mustangul în arșiță; deșertul era un loc cumplit pentru un animal născut în miazănoapte și asta se vedea după spuma care-i acoperea flancurile și după clipitul obosit al ochilor săi, de obicei alerți și suspicioși.

— Cu nițel noroc, urmă Dentos, o vor lua după baron. La urma urmelor, ei sunt mai mulți și mai lesne de urmărit.

— Cred că ne-am terminat ultima rație de noroc azi-noapte, ce zici? Vaelin așteptă până când Scuipă-rău termină de băut, apoi îl prinse de frâu. Mergem tot pe jos. Dacă noi nu putem călări pe căldura asta, atunci nici ei nu pot.

La începutul serii, îl zăriră: foarte micuț și abia vizibil în depărtare, însă perfect conturat.

— Să fie vreo douăzeci și cinci de kilometri? întrebă Dentos privind norul de praf.

— Mai degrabă cincisprezece. Vaelin urcă în șa, strâmbându-se înaintea fornăitului slab de nemulțumire al lui Scuipă-rău. Se pare că, de fapt, pot să călărească pe arșiță.

Merseră în galop liniștit toată noaptea, temându-se să-și forțeze caii atât de tare, încât să se prăbușească, și priviră întruna spre miazăzi, dar văzură doar deșertul și cerul bogat în stele, însă știau că urmăritorii se apropiau cu fiecare kilometru.

Zăriră țărmul de miazănoapte odată cu răsăritul zorilor; nisipul deșertului lăsă loc tufelor și, la zece kilometri către răsărit, zidurile albe ale cetății Linesh sclipeau în lumina dimineții.

— Frate, spuse încet Dentos.

Vaelin își întoarse ochii spre miazăzi; norul de colb era mai mare acum și se distingeau călăreții care-l stârneau. Se aplecă înainte, îl bătu cu palma pe Scuipă-rău pe gât și-i șopti la ureche:

— Iartă-mă.

Se lăsă pe spate și lovi cu călcâiele în burta mustangului, îndemnându-l la galop. Se așteptase ca Scuipă-rău să-și fi pierdut mare parte din viteză, dar, dimpotrivă, armăsarul părea să găsească un soi de ușurare în galop, scuturând din cap și nechezând fie de plăcere, fie de furie. Copitele lui învolburară pământul prăfos și în scurt timp se îndepărtă de Dentos și de calul lui care se străduia să țină pasul, în asemenea măsură, încât Vaelin fu silit să-l oprească după șase kilometri. Ajunseseră în vârful unei coline mici cu vedere peste câmpia din fața zidurilor cetății. Porțile erau deschise și un șir de călăreți intra; razele soarelui scânteiau pe armurile lor.

— Se pare că baronul a reușit s-ajungă acasă, comentă Vaelin spre

Dentos când sosi lângă el.

— Mă bucur că a reușit cineva.

Dentos desfăcu o ploscă și lăsă apa dinăuntru să-i scalde fața. Îndărătul lui, Vaelin văzu că urmăritorii se apropiau rapid; ajunseseră la un kilometru și jumătate distanță. Avea dreptate, ei n-aveau să reușească.

— Ia-l, rosti el și dădu să descalece. Calul meu este mai iute. Pe mine mă vor.

— Nu fi idiot, replică Dentos obosit.

Desprinse arcul de la oblânc, înstrună o săgeată și se întoarse cu fața către călărețiі ce galopau spre ei. Vaelin știu că nu-l putea face să se răzgândească.

— Îmi pare rău, rosti el cu glas încărcat de vinovăție. Este un război prostesc și eu…

Dentos nu-l asculta, ci privea către miazăzi, încruntându-se nedumerit.

— Nu știam că trăiesc și pe-aici. I-al naibii de mare, nu crezi?

Vaelin îi urmări căutătura și simți cântecul sângelui izbucnind într-un tumult pătimaș de recunoaștere, când zări silueta unui lup cenușiu mare, care stătea pe labele din spate. Îl privea cu ochii verzi și impasibili pe care și-i reamintea atât de bine de la prima lor întâlnire în Urlish.

— Îl poți vedea? întrebă el.

— La cât de mare este, ar fi și greu să nu-l vezi.

Cântecul sângelui urla acum într-un vacarm sfredelitor de avertizare.

— Dentos, dă-i drumul la cetate.

— Nu plec nicăieri…

— Se va-ntâmpla ceva! Te rog, dă-i drumul!

Dentos se pregătea să-i replice, dar privirea îi fu atrasă de altceva: un nor mare și negru se ridica peste orizontul de miazăzi, suind din deșert cel puțin un kilometru spre cer și înghițind lumina soarelui în furia lui tălăzuită pe când năvălea către cetate. Dunele dispărură când le strânse la sânul lui flămând.

O săgeată bufni în sol la câțiva metri de ei. Vaelin se întoarse și-i văzu pe urmăritori la nici cincizeci de metri depărtare, cel puțin o sută de bărbați, precedați de un roi de săgeți trase din galop în încercarea disperată de a pune capăt hăituirii, înainte de a fi loviți de furtuna de nisip.

— FUGI! urlă Vaelin, după care prinse hățurile calului lui Dentos și-l trase după el, dându-i pinteni în același timp lui Scuipă-rău pentru a porni în galop.

Săgețile plouară peste ei când coborâră colina și se îndreptară către cetate.

Furtuna îi izbi înainte să fi străbătut o treime din distanță și nisipul le ciurui fața și ochii ca un nor de ace ucigașe. Armăsarul lui Dentos se cabră furios și Vaelin îi scăpă hățul din mână, iar calul și călărețul dispărură în ceața roșie învolburată. Încercă să-l strige, dar se înecă din cauza nisipului care căuta să-i umple gura. Putu doar să-și acopere fața cu un braț și să se țină de Scuipă-rău, care galopa orbește prin furtună.

Vaelin se întoarse disperat spre cântecul sângelui, încercând să-l domolească, să-l stăpânească într-atât încât să-i călăuzească muzica, să cânte. La început nu fu decât țipătul ascuțit de injustiție și alarmă care irupsese la vederea lupului, însă, pe măsură ce-și exercită voința, începu să se liniștească și câteva note clare se formară în furtuna ce-i bântuia mintea. *Dentos*! strigă el încercând să trimită cântecul prin furtună ca pe un cârlig. *Găsește-l*!

Cântecul se schimbă iarăși, se formară mai multe note și muzica deveni mai melodioasă, aproape senină, totuși nuanțată cu încă ceva, cu un ton atât de straniu, încât era complet de neînțeles. Înțelegerea îl lovi ca un pumn năprasnic. *Ăsta nu-i cântecul meu! Ăsta nu-i un cântec de om*!

Cine? cântă Vaelin. *Cine ești tu*?

Celălalt cântec se transformă din nou și toată muzica dispăru, înlocuită de un singur mârâit nerăbdător.

Te rog! imploră el. *Fratele meu…*

Mârâitul lupului deveni un strigăt în mintea lui, îndeajuns de puternic pentru a-l face să se clatine în șa. Scuipă-rău necheză și se cabră speriat când Vaelin se înălță în scări și simți sângele care începu să i se reverse pe nări. *NU*! răcni el cu toate puterile de care era capabil în cântec. *NU VREAU AJUTORUL TĂU*!

Vântul încetă brusc și rafala ciuruitoare de grăunți care-i asaltase fața se destrămă într-o briză slabă, iar nisipul ridicat de vijelie coborî încet pe sol ca șoaptele a o mie de glasuri. Prin pâcla care se destrăma zări forma întunecată a unui călăreț, aflat la nici zece metri depărtare. Era Dentos, lesne de recunoscut după spada de pe spinare. Ușurarea îl cuprinse pe Vaelin și porni în trap ușor într-acolo, întinzând brațul și prinzându-și fratele de umăr.

— Nu-i un moment potrivit pentru a zăbovi…

Dentos se înclină din șa și căzu greoi pe pământ. Ochii îi erau căscați și fața albă cu o paloare familiară, săgeata care-l ucisese îi ieșea din piept cu vârful din oțel ud de sânge.

Mai târziu, îi povestiră cum stătuse acolo, nemișcat și încremenit, ca una dintre sculpturile lui Ahm-Lin apărând din furtuna de nisip ce încetase, determinând strigăte din partea santinelelor de pe ziduri și îndemnându-l pe Caenis la eforturi disperate de a redeschide poarta. Împrăștiați de furtună, urmăritorii alpirani își reveniseră iute și galopaseră către Ucigașul Speranței care nu se mai clintea. Când ajunsese la douăzeci de metri, unul dintre ei se aplecase mult peste grumazul calului, cu arcul încordat și săgeata pregătită, cu dinții dezveliți de ură și triumf. Bren Antesh sărise pe meterezele porții, trimisese cu precizie o săgeată prin pieptul călărețului, apoi răcnise un ordin spre arcașii săi. O mie de săgeți se înălțaseră de pe ziduri și coborâseră peste alpirani ca o grindină neagră. Aproape o sută de călăreți fuseseră doborâți de o singură salvă.

Vaelin nu știuse nimic din toate astea. El nu-l văzuse decât pe Dentos, fața lui goală și inertă, și vârful săgeții, metal strălucitor, sclipind prin sânge și carne. Voci îl strigaseră de pe ziduri, însă nu auzise nimic. Caenis și Barkus alergaseră prin poarta redeschisă și se împleticiseră, oprindu-se șocați. Vaelin nu le putuse auzi durerea sau întrebările. *Dentos și săgeata…*

— Vaelin.

Era singurul glas pe care l-ar fi putut auzi. Sherin se afla lângă el și ridicase brațul pentru a-i prinde încheietura mâinii; degetele lui erau albe, încleștate pe frâie.

— Vaelin, te rog!

El coborâse privirea și văzuse durerea de pe chipul femeii, iar suferința aceea familiară îi înlocuise paralizia cu o nevoie disperată și o rușine fără speranțe.

— Sunt un ucigaș, rostise Vaelin pronunțând fiecare cuvânt cu precizie înghețată.

— Nu…

— Sunt un ucigaș.

Îi îndepărtase mâna cu blândețe și-l îmboldise pe Scuipă-rău, trecând prin poartă și intrând în cetate.

CAPITOLUL 9

Rămase în odaia lui două zile și zăcu pe pat complet îmbrăcat. Janril ciocăni și-i lăsă mâncare în fața ușii, dar o ignoră. Caenis, Barkus și Frentis veniră pe rând și-l strigară prin ușă, însă abia dacă îi auzi. Nu simțea nevoia să doarmă, nu-i era foame, nu-i era sete. Existau doar Dentos, vârful de săgeată și cântecul uriaș și de neînțeles al lupului, ca un ecou asurzitor în mintea lui. Și adevărul, bineînțeles, adevărul detestat. *Sunt un ucigaș.*

Își aminti când se dusese la Dentos ca să-i ceară să participe la misiune.

— Ești cel mai bun arcaș călare pe care-l avem… începuse el.

Se oprise apoi, fiindcă Dentos își strângea deja armele.

— Nortah era mai bun, îi spusese alegându-și strunele pentru arc.

— Nortah este mort.

Dentos se mulțumise să surâdă și Vaelin înțelesese pentru prima dată că el nu crezuse niciodată minciuna despre soarta lui Nortah. Oare câte altele știuse? Ce alte secrete tăinuise? Toată știința lui dispăruse într-o clipită, furată de o săgeată slobozită de un necunoscut care crezuse probabil că-l omorâse pe Ucigașul Speranței. Vaelin se întrebă dacă necunoscutul acela murise fericit sub grindina săgeților cumbraeline, poate așteptându-se ca zeii să-l primească precum un erou. Trebuie să fi fost o dezamăgire teribilă.

Spre seara celei de-a doua zile, atenția îi fu atrasă de un zgrepțănat la ușă, însoțit de un schelălăit plângăreț. Clipi și privi cu ochi încețoșați prin odaia aflată în penumbre, își scărpină tuleiele bărbii și simți mirosul propriei duhori.

— Trebuie să fac baie, murmură el și se sculă ca să deschidă ușa.

Greutatea Scrijelitului îl doborî fără efort, iar limba aspră a câinelui îi rașchetă chipul și gâtul cu afectivitate disperată.

— Gata, câine tâmpit! gemu el, împingându-l cu dificultate pe copoiul-de-sclavi. N-am pățit nimic.

— Chiar așa? Sherin stătea în pragul ușii, cu brațele încrucișate peste piept, iar expresia ei era ecoul severității pe care bărbatul și-o reamintea de la prima lor întâlnire. Trebuie să știi că arăți groaznic.

Se întoarse și coborî treptele, revenind după câteva minute cu un prosop și un vas cu apă aburindă. Închise ușa și se așeză pe pat, iar el se dezbrăcă până la brâu și se spălă. Scrijelitul stătea cu capul în poala femeii, care-l scărpina înapoia urechilor. Vaelin îi simțea privirea

examinându-i trunchiul, știa că ochii ei zăboveau asupra cicatricelor și-i intuia tristețea.

— Nimic ce să nu fi meritat, îi spuse el, întinzându-se către brici. Absolut toate și multe pe deasupra.

— Așadar, acum te urăști pe tine însuți?

Tonul ei avea o umbră de mânie. Neîndoios, nemulțumirea femeii față de bătaia pe care i-o dăduse Fratelui-comandant nu dispărea așa repede.

— Lucrurile pe care le-am făcut… Războiul ăsta…

Nu-și termină fraza, ci închise ochii pentru o clipă înainte de a se săpuni, după care ridică briciul spre gât.

— Dă-mi voie. Sherin se ridică și veni lângă el, luându-i briciul din mână. N-ai dormit și mâinile ți-s nesigure. Trase un taburet și-i făcu semn să se așeze. Relaxează-te, am făcut asta de foarte multe ori.

Vaelin trebui să admită că mulți bărbieri ar fi invidiat iscusința cu care ea mânuia briciul, mișcându-i tăișul cu precizie peste piele; mâinile ei de tămăduitor erau blânde și liniștitoare. Pentru o clipă se pierdu în parfumul și apropierea femeii, iar durerea și disprețul de sine fură alungate de intimitatea aceea nouă. Știa că ar fi trebuit să-i spună să se oprească și că nu se cuvenea, dar era prea îmbătat ca să-i pese.

— Așa. Sherin se retrase un pas și-i zâmbi, apoi îi urmări cu un deget conturul bărbiei. Mult mai bine!

Mânat de un impuls brusc și aproape irezistibil de a o trage din nou lângă el, Vaelin se întinse după prosop, ca să-și șteargă resturile de săpun de pe față.

— Mulțumesc.

— Fratele Dentos a fost un om bun, rosti ea. Îmi pare rău.

— A fost fiul unei târfe care a crescut într-un loc unde îl urau toți. Pentru el, în lumea asta n-a existat alt rol decât să lupte și să moară în slujba Ordinului. Ai însă dreptate: a fost un om bun și merita o viață mai lungă și o moarte mai bună.

— Tu de ce ai venit aici, Vaelin? Glasul ei era blând, furia pierise de acum, tonul îi era doar trist. Detești războiul acesta, îmi dau seama. Priceperile tale, ca și ale mele, n-au fost menite pentru așa ceva. Noi ar trebui să slujim o Credință care apără împotriva lăcomiei și cruzimii. Ce apărăm noi aici? Ce ți-a făgăduit regele sau cum te-a amenințat pentru a te sili să faci asta?

Impulsul de a minți, de a continua să se mânjească prin secrete așa cum făcuse de atâția ani, era acum doar o șoaptă foarte slabă, o senzație sâcâitoare că înainta prea mult pe o potecă nemarcată și lesne copleșită

de nevoia de a i se destăinui femeii. Dacă tot n-o putea ține în brațe, cel puțin ar fi găsit o tihnă în destăinuire.

— A descoperit că tata a devenit un Tăgăduitor. Cred că face parte din secta Ascendenței, deși n-am habar ce-nseamnă asta.

— Noi ne lăsăm în urmă legăturile de sânge când ne dăruim servirii Credinței.

— Chiar așa? Tu așa ai făcut? Compasiunea ta s-a născut altundeva, Soră. Pe străzile alea de pe care provii, dintre oamenii săraci lipiți pământului pe care te străduiești din răsputeri să-i salvezi. Oare cu adevărat lăsăm ceva, orice, în urmă?

Ea închise ochii și plecă fruntea, fără un cuvânt.

— Îmi cer iertare, urmă Vaelin. Trecutul tău îți aparține numai ție. N-am vrut să…

— Mama a fost o hoață, rosti femeia și deschise ochii privindu-l sincer, iar un accent aspru și nefamiliar îi coloră cuvintele. Cea mai bună șterpelitoare din câte a cunoscut vreodată pătrarul. Mâini iuți ca fulgerul, care puteau lua un inel de pe degetul unui negustător mai repede decât lovește șarpele un șoarece. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl… mama spunea că ar fi fost un soldat, pierdut în războaie, dar știam că ea fusese și târfă înainte de a fi învățat să fure. M-a învățat de altfel și pe mine, zicea că aveam mâinile făcute pentru așa ceva. Coborî din nou privirea și-și încleștă degetele subțiri și iscusite. Am fost scumpa ei hoață micuță, iar o hoață nu trebuie niciodată să fie târfă. S-a dovedit însă că n-am fost tocmai hoața care crezuse mama. Un bătrân bogat și grăsan, cu o nevastă bătrână și grăsană, a izbutit să mă prindă în timp ce-i șterpeleam broșa. Mă bătea cu toiagul lui, când l-a înjunghiat mama. „Nimeni n-o lovește pe Sherry a mea!“ i-a strigat. Ar fi putut fugi, totuși a rămas locului.

Sherin își încrucișă brațele, prinzându-și umerii.

— A rămas locului pentru mine. Când a venit Garda, continua să înfigă cuțitul în el. Au spânzurat-o în ziua următoare. Eu aveam unsprezece ani. După execuție, m-am întins pe pământ și am vrut să mor. Nu mai puteam să fur, înțelegi?, pur și simplu nu mai puteam. Iar asta era tot ce știam să fac. Nu mai aveam mamă, nu mai aveam meserie. Eram terminată. În ziua următoare, o doamnă drăguță în rochie cenușie m-a întrebat dacă aveam nevoie de ajutor.

Vaelin nu-și aminti să se fi ridicat în picioare ori s-o fi tras pe femeie lângă el, dar îi descoperi capul pe pieptul lui; Sherin icnea, luptându-se să-și stăvilească lacrimile.

— Îmi pare rău, Soră….

Ea respiră adânc și icnetele îi încetară, apoi ridică fața și un zâmbet

mic și trist îi apăru pe buze.

— Nu sunt sora ta, îi spuse, apoi îl sărută.

— Gustul tău, rosti Sherin jucându-se cu limba pe pieptul lui, este de nisip și transpirație. Strâmbă din nas. Și miroși a fum.

— Îmi pare rău…

Ea chicoti ușor și se ridică să-l sărute pe obraz, după care își lipi goliciunea de a bărbatului, odihnindu-și capul pe pieptul lui.

— Nu mă plâng.

Mâinile lui se jucară peste umerii ei netezi și mătăsoși, iar ea suspină de plăcere.

— Auzisem că trebuie să ai experiență în asta pentru a-ți plăcea cu adevărat, rosti Vaelin.

— Eu auzisem că adevărata devoțiune față de Credință mă va orbi înaintea ispitei unor asemenea plăceri. Sherin îl sărută din nou, mai prelung de data aceasta, explorându-i buzele cu limba. Se pare că nu poți avea încredere în tot ce auzi.

Erau în pat de câteva ore și făcuseră dragoste în șoaptă, cu Scrijelitul păzind ușa pe dinafară pentru a împiedica pe oricine să intre. Senzația minunată, aţâţătoare a atingerii pielii ei, mângâierea răsuflării femeii pe gâtul lui când o pătrunsese erau copleșitoare, uimitoare. În ciuda durerii, vinovăției și științei a tot ceea ce-l aștepta dincolo de odaia aceea, deoarece Vaelin se simțea acum, poate pentru prima dată de când își amintea, cu adevărat fericit.

Lumina slabă a zorilor se filtra printre jaluzelele ferestrei și Vaelin putea să vadă limpede fața femeii, zâmbetul de extaz senin când ea se retrase puțin.

— Te iubesc, îi spuse trecându-și degetele prin părul ei. Te-am iubit dintotdeauna.

Sherin se lipi din nou de el, jucându-se cu palma peste mușchii pieptului și abdomenului lui.

— Serios? După atâția ani în care am stat departe?

— Nu cred că o dragoste ca asta s-ar putea destrăma vreodată cu adevărat. O prinse de mână și degetele lor se întrepătrunseră. Temnița-neagră… Te-au… te-au chinuit?

— Numai dacă consideri teroarea un fel de tortură. Am fost acolo pentru o singură noapte, dar câte am auzit…

Se cutremură ușor și Vaelin o sărută pe frunte.

— Iartă-mă, însă a trebuit să știu. Cuvintele tale trebuie să fi purtat o greutate însemnată, dacă i-au îngrijorat în asemenea măsură pe rege și

pe Aspectul Tendris.

— Vaelin, războiul ăsta nu-i doar o simplă greșeală. El ne mânjește sufletele. Este din toate punctele de vedere împotriva Credinței. A trebuit să vorbesc. Nimeni altul n-ar fi făcut-o, nici chiar Aspectul Elera, deși am implorat-o s-o facă. Am început prin a striga în piețele cetății, adresându-mă oricui era dispus să mă asculte. Spre surprinderea mea, unii au făcut-o, mai ales în cartierele sărace. Cuvintele mi-au fost scrise, copiate cu dispozitivul acela nou cu blocuri de lemn și tuș pe care-l folosește al Treilea Ordin. Hârtii au început să fie trecute din mână în mână, în număr tot mai mare, afirmând lucruri de felul: „Puneți capăt războiului și salvați Credința“.

— Sună impresionant.

— Mulțumesc. Au avut nevoie de două săptămâni pentru a-mi lua urma. Fratele Iltis și oamenii lui au dat buzna în Casa Ordinului cu un mandat de arestare semnat de rege. Fratele Iltis nu este bărbatul cel mai blând, așa cum ai remarcat, și a fost încântat să-mi explice în amănunt ce mă aștepta în Temnița-neagră. Am stat trează toată noaptea, ascultând zbieretele din jur. Când s-a deschis ușa celulei aproape că am leșinat de frică, dar era prințesa Lyrna cu haine de schimb și cu un ordin semnat de rege pentru a trece în custodia ei.

Lyrna… Mă-ntreb ce stratagemă mai ascunde și manevra asta?

— În cazul ăsta, îi sunt îndatorat.

— Și eu la fel. Rareori întâlnești suflete așa bune și curajoase. Ea s-a îngrijit să am tot ce-mi trebuia: o odaie frumoasă numai a mea, cărți și pergamente. Am petrecut multe ore împreună, stând de vorbă în grădina ei secretă. Părerea mea este că se simte singură. Când am plecat în urma chemării tale, a izbucnit în plâns. Apropo, m-a rugat să-ți transmit salutările cele mai călduroase.

— Frumos din partea ei, comentă Vaelin, apoi schimbă subiectul. Ce ți-a oferit Janus? Știu că trebuie să fi încercat să te prindă în vreo înțelegere.

— Nu l-am întâlnit decât o singură dată. Căpitanul Gărzii, Smolen, m-a dus în cabinetul lui. Prin cetate și palat umbla zvonul că regele nu era tocmai sănătos și am văzut-o limpede în culoarea cenușie a pielii lui și în felul cum îi atârna carnea pe oase. Probabil că-i bătrânețea, la care s-a adăugat vreo boală mistuitoare. M-am oferit să-l examinez, însă mi-a spus că avea destui doftori. După aceea m-a privit fix câteva momente și mi-a pus o singură întrebare. După ce i-am răspuns, a râs și i-a spus căpitanului să mă ducă înapoi în apartamentele prințesei Lyrna. A fost un râs trist, plin de regret.

— Ce te-a întrebat?

Ea se ridică în genunchi, cearșafurile căzură, dezvelindu-i trupul subțire, ochii îi străluciră și bărbatul își dădu seama că plângea.

— M-a întrebat dacă te iubeam. I-am răspuns că da, te iubeam. Și te iubesc. Mâinile ei îi atinseră chipul cu degete tremurătoare. Te iubesc. Ar fi trebuit să fi plecat cu tine atunci când mi-ai cerut, cu atâția ani în urmă.

În dimineața în care Vaelin se trezise din agonia tratamentului, după Masacrul Aspectelor, după ce ea îi salvase viața.

— Crezusem c-a fost un vis…

— Atunci a fost un vis pe care l-am împărtășit. Palmele i se opriră în mijlocul mângâierii și tonul îi deveni pe neașteptate șovăitor. Un vis pe care încă îl putem împărtăși. De acum eu nu mai am ce căuta în Tărâm și există o lume întreagă pe care n-am văzut-o. Am putea s-o vedem împreună. Poate să găsim un loc unde nu există nici regi și nici războaie, unde oamenii nu se omoară între ei pentru credințe, zei și bani.

Bărbatul o trase aproape, o cuprinse în brațe, se bucură de căldura trupului ei și-i inspiră parfumul părului.

— Există ceva ce trebuie să fac aici. Ceva care trebuie să se întâmple neapărat.

O simți încordându-se.

— Dacă vorbești despre câștigarea acestui război, atunci trebuie să știi că-i o speranță deșartă. Imperiul se întinde pe mii de kilometri, din deșert până la munții înghețați, iar locuitorii lui sunt mai mulți decât stelele de pe cer. Dacă vei învinge o oaste, poți să fii sigur că împăratul va trimite alta, apoi alta.

— Nu, nu vorbesc despre război, ci despre o misiune care mi-a fost încredințată de Aspectul meu. Și nu pot fugi de ea, deși aș dori. Când se va termina, visurile noastre ne vor aparține numai nouă.

Sherin se lipi de el și buzele ei îi atinseră urechea, șoptind:

— Făgăduiești?

— Făgăduiesc.

Spunea adevărul, îl spunea din tot sufletul și nu putea să înțeleagă de ce îl simțea ca pe o minciună.

De pe hol se auzi un mârâit surd. Cu glasul înspăimântat în fața copoiului-de-sclavi, Janril Norin îl strigă prin ușă.

Sherin își acoperi gura cu palmele ca să-și înăbușe râsul și se strânse sub pături, iar Vaelin se întinse după pantaloni.

— Ce este? întrebă el deschizând ușa.

— Milord, la poartă este un alpiran care cere să ieși și să te lupți cu el. Privirea lui Janril lunecă de pe chipul lui Vaelin, pentru a trage cu

ochiul prin odaie înapoia lui, apoi se fixă asupra Scrijelitului, care continua să mârâie. Căpitanul Antesh s-a oferit să-l săgeteze, însă Fratele Caenis s-a gândit că poate îl dorești viu.

— Cum arată alpiranul acesta?

— Voinic și cu păr înspicat, în straie ca ale călăreților cu care ne-am luptat pe plajă. Pare bolnav și se clatină în șa. Cred c-a umblat prea mult prin deșert.

— De câți oameni este însoțit?

— De niciunul, milord. Este singur, dacă îți vine s-o crezi.

— Spune-i Fratelui Frentis să adune trupa de cercetași și anunță-l pe Fratele Caenis că voi veni direct acolo.

— Da, milord.

Vaelin închise ușa și începu să se îmbrace.

— O să te lupți cu el? întrebă Sherin ieșind de sub pătură.

— Știi bine că nu. Își puse cămașa și se aplecă s-o sărute. Vreau să faci ceva pentru mine.

Căpitanul Neliesen Nester Hevren stătea gârbovit în șa, cu o oboseală nefericită întipărită pe chipul nebărbierit. Cu toate acestea, când poarta se deschise și-l zări pe Vaelin, vlăguirea lui evidentă fu înlocuită de mulțumire încruntată.

— Ai găsit curajul să mă-nfrunți, bărbatule din miazănoapte? strigă el pe măsură ce Vaelin se apropia.

— N-am avut de ales, fiindcă oamenii mei începeau să-și piardă respectul față de mine. Privi pe lângă căpitan, spre deșert. Unde îți este oastea?

— Proști conduși de un laș! scuipă Hevren. N-aveau curaj pentru ce trebuie făcut aici. Blestema-l-ar zeii pe Everen, lepădătură născută-n pustiu! Împăratul îi va lua capul. Îl fixă pe Vaelin cu o uitătură de ură neînfrânată. Dar mai întâi îți voi lua eu capul, Ucigaș al Speranței!

Vaelin încuviință scurt.

— Cum dorești. Vrei să descaleci sau vrei să spui că te-ai bucurat de un avantaj necinstit?

— N-am nevoie de niciun avantaj.

Hevren se lăsă să lunece din șa cu dificultate, nisipul deșertului i se scurse de pe veșminte și calul fornăi ușurat. Vaelin bănuia că alpiranul era de multe zile în șa și observă că genunchii i se înmuiară pentru o clipă înainte de a se îndrepta.

— Poftim, rosti el. Luă plosca de pe umăr, îi scoase dopul și bău un gât. Domolește-ți setea, pentru ca oamenii să nu zică după aceea că *eu* m-

am bucurat de vreun avantaj.

Astupă plosca și i-o aruncă lui Hevren.

— N-am nevoie de nimic de la tine, replică alpiranul, însă Vaelin văzu cum îi tremura mâna cu care prinsese plosca.

— Atunci rămâi aici și putrezește, zise el și se întoarse să plece.

— Stai! Hevren scoase dopul și bău cu înghițituri mari până deșertă plosca, apoi o azvârli în lături. Gata cu vorbăria, Ucigaș al Speranței!

Își trase sabia din teacă, își propti picioarele într-o postură de luptă și-și șterse repede sudoarea de pe frunte.

— Îmi pare rău, căpitane, spuse Vaelin. Îmi pare rău pentru Speranță, îmi pare rău de venirea noastră aici și-mi pare rău că nu-ți pot dărui moartea după care flămânzești.

— Am zis gata cu vorbăria!

Hevren făcu un pas înainte, ridică sabia ca să atace, apoi se opri și clipi buimăcit, iar ochii i se încețoșară.

— Două părți valeriană, o parte rădăcina-coroanei și un vârf de mușețel, care să ascundă gustul. Vaelin ridică dopul ploștii pe care o schimbase cu cea care conținea poțiunea adormitoare a lui Sherin. Iertare.

— Ești… Hevren se împletici câțiva pași înainte, după care se nărui. Nu! mormăi el disperat, străduindu-se să se ridice. Nu…

Se mai zbătu o vreme dând din brațe și picioare, după aceea rămase nemișcat.

— Găsiți-i un loc confortabil, dar sigur, se adresă Vaelin soldaților nilsaelini de la poartă, și aveți grijă să-i luați toate armele.

Frentis sosi cu cercetașii și se opriră sub arcada corpului de gardă.

— Nu pare să fi fost cine știe ce luptă, comentă el privindu-i pe nilsaelinii care transportau trupul lipsit de cunoștință al lui Hevren.

— Cât a fost necesar, replică Vaelin. Armata lui nu se zărește nicăieri. Mergeți spre apus și vedeți dacă-i puteți găsi urma.

— Crezi că se-ndreaptă către Untesh?

— Fie într-acolo, fie înapoi, spre Marbellis. Nu stați mai mult de o zi și nu riscați nimic. Dacă sunteți observați, reveniți imediat în cetate.

Frentis aprobă din cap și-și îndemnă calul înainte, iar cercetașii îl urmară îndeaproape. Vaelin îi privi îndepărtându-se către apus și încercă să ignore trilul slab de neliniște al cântecului sângelui.

Noaptea sosi fără niciun semn din partea lui Frentis. Vaelin așteptă în vârful corpului de gardă al porții și privi peste deșert, minunându-se din nou de limpezimea cerului din acel loc, de abundența de stele ce

licăreau deasupra nisipului negru ca noaptea.

— Îți faci griji în privința lui.

Sherin apăru lângă el și degetele ei îl atinseră scurt pe dosul palmei, apoi își încrucișă brațele sub mantie.

— Este Fratele meu, răspunse bărbatul. Căpitanul mai doarme?

— Ca un prunc. Este pe cât de bine poate fi cineva care a petrecut multe zile în deșert cu apă puțină.

— Să nu te apropii prea mult de el când se va trezi, pentru că va fi furios.

— Te urăște enorm. Glasul ei era încărcat de regret. Toți te urăsc, toți oamenii aceștia, în ciuda celor ce ai făcut pentru ei…

— L-am ucis pe succesorul la Coroana Imperiului lor și le-am adus o oaste străină în cetate. Se prea poate ca tot eu să fi adus și Mâna Roșie. N-au decât să mă urască, o merit.

Femeia se apropie și privi precaut spre santinela din apropiere, care părea extrem de preocupată de aspectul unghiilor sale.

— Pietrarul se vindecă bine, însă somnul îi este agitat și arsurile încă îi cauzează dureri. I le-am domolit pe cât am putut, totuși continuă să delireze în somn și să vorbească în graiuri pe care nu le-am auzit niciodată, dar și în limba noastră. Se uită la el iscoditor. Unele dintre lucrurile pe care le spune…

Vaelin arcui o sprânceană.

— Da?

— Vorbește despre un cântec, despre cântăreți, despre un lup viu cioplit din piatră, despre o femeie rea și ucigașă, dar și despre tine, Vaelin. Poate că nu sunt decât simple bâiguieli, amăgiri și vise născute din soporifice și dureri, însă mă sperie. Și știi bine că eu nu mă sperii cu ușurință.

El o cuprinse cu brațul după umeri și o trase aproape, ignorându-i uitătura de alarmă spre santinelă.

— Ce mai contează acum? o întrebă.

— Poziția ta, rolul tău aici…

— N-au decât să se răzvrătească și să mă-nlăture, dacă asta doresc.

Își ridicase glasul, încât să poată fi auzit, deși santinela era acum profund interesată de a privi oriunde altundeva, numai spre ei, nu. Dacă Vaelin se pricepea cât de cât la bârfele soldățești, era sigur că până dimineață zvonul avea să circule prin toate dormitoarele. Constată că nu-i păsa deloc.

— Termină!

Sherin i se smulse din brațe, îmbujorată, dar în același timp

stăpânindu-și un râset.

Santinela își drese glasul și Vaelin se întoarse și o văzu arătând către deșert.

— Se întoarce trupa, milord.

Porțile se deschiseră, lăsându-i să intre pe cercetașii care arătau vlăguiți. Vaelin simți imediat un fior de alarmă, întrucât Frentis nu era printre ei.

— Oastea alpirană se afla la cincisprezece kilometri de Untesh când am descoperit-o, milord, explică sergentul Halkin, locțiitorul lui Frentis. Fratele Frentis a decis să pornească înainte și să-l avertizeze pe prințul Malcius asupra pericolului. Ne-a ordonat să ne întoarcem și să te anunțăm.

Vaelin o strânse scurt de mână pe Sherin, apoi porni către grajduri, strigând peste umăr:

— Trimiteți-i la mine pe Frații Barkus și Caenis!

CAPITOLUL 10

— Asta este, rosti Barkus.

— Isteț, murmură Caenis. Se pare că l-am desconsiderat pe alpiranul acesta.

O coloană groasă de fum se ridica din cetatea Untesh, mânjind cerul dimineții. Sute de trupuri presărau pământul dinaintea zidurilor, acolo unde scările de asalt ajungeau până la metereze aidoma unor stive de lemne suprapuse. Prin fum, Vaelin putea zări un stindard care pocnea în vânt, două săbii negre încrucișate pe fundal roșu, același pe care-l văzuse în oază. Lordul Bătăliilor alpiran evitase asediul de durată și preferase un asalt cu toate forțele, acceptând pierderi teribile pentru a cuceri cetatea. Untesh căzuse. Malcius și Frentis erau fie morți, fie capturați.

Sunt un ucigaș…

— N-ar trebui să le spunem oamenilor, zise Caenis. Efectul asupra moralului…

— Nu, îl opri Vaelin. Le vom spune adevărul. Ei știu că nu-i voi minți. Încrederea este mai importantă decât frica.

— El ar fi putut scăpa, sugeră Barkus, deși cu un ton lipsit de convingere. Poate că s-a îmbarcat pe o corabie.

Vaelin închise ochii și se strădui să-și calmeze gândurile, încercând să trimită cântecul sângelui departe, așa cum făcuse când îl pierduse pe Dentos în furtuna de nisip. Nota era egală, fără tremur, și nu găsi niciun răspuns.

— Nu-i aici, șopti el și speranța îi înflori în inimă.

Îi trecuse prin minte gândul pe jumătate nebunesc de a aștepta căderea nopții, după care să găsească o cale de a trece peste ziduri pentru a-l căuta pe Frentis printre morți, răniți și prizonieri, deși era pe deplin conștient că rezultatul cel mai probabil ar fi fost o moarte iute. *Dar dacă nu-i aici, unde este? Nu l-ar fi părăsit pe prinț.*

— Inamici, rosti Caenis arătând câmpia din fața cetății unde o trupă de călăreți ridica un nor des de praf, galopând spre poziția lor.

— Nu pot fi mai mulți de o duzină. Barkus își trase securea de la oblânc și desfăcu apărătorile din piele ale tăișurilor. O modestă compensație pentru prinț și Fratele nostru.

— Nu. Vaelin trase de frâul lui Scuipă-rău și-l întoarse. Să plecăm.

Mai trecu o lună în așteptarea furtunii. Vaelin îi antrenă dur pe soldați, până cădeau din picioare de oboseală, asigurându-se că toți își

știau locurile pe metereze, erau în formă și îndeajuns de iscusiți pentru a supraviețui măcar primului asalt. Spre surprinderea lui, amestecul lor de frică și respect se menținu și nu existară dezertări, nici chiar după ce Barkus reveni dintr-o misiune de recunoaștere la Marbellis și aduse vestea că și cetatea aceea căzuse.

— Este aproape o ruină, povesti Fratele voinic descălecând. Zidurile au fost sparte în șase locuri, jumătate din case au fost distruse de foc și am pierdut numărul alpiranilor campați în jurul cetății.

— Prizonieri? întrebă Vaelin.

Chipul de obicei voios al Fratelui său era complet posomorât.

— Pe ziduri erau țepușe, foarte multe, și în fiecare era înfipt un cap. Dacă au cruțat pe cineva, eu nu i-am văzut.

Lordul Bătăliilor… Alucius… Maestrul Sollis…

— Ce proști am fost să-l lăsăm pe bătrânul ticălos să ne trimită aici, rosti Barkus.

— Odihnește-te, îi spuse Vaelin.

Nopțile, Sherin venea la el și făceau dragoste; găseau o binecuvântată ușurare în intimitate și după aceea stăteau îmbrățișați pe întuneric. Uneori ea plângea, cu suspine înfundate, zguduitoare, pe care încerca să le ascundă.

— Gata, gata, îi șoptea bărbatul. Totul se va termina în curând.

După un timp, suspinele ei încetau și se lipea de el, acoperindu-i fața cu buzele, cu disperare. Ca toți din cetate, Sherin știa ce va urma. Alpiranii aveau să treacă peste ziduri ca un talaz, iar el și toți ceilalți soldați ai Tărâmului aveau să moară acolo.

— Putem pleca, îl imploră ea într-o noapte. În port încă mai sunt corăbii. Putem pleca oriunde ne-ar duce.

Mâna lui îi mângâie fruntea netedă, curba fină a obrazului și linia elegantă a bărbiei. Era minunat să-i atingă fața, s-o simtă înfiorându-se sub degetele lui înainte ca o văpaie caldă să-i avanseze peste piele.

— Amintește-și făgăduiala pe care ți-am făcut-o, iubirea mea, îi răspunse și-i șterse cu degetul mare o lacrimă din colțul ochiului.

Făcea turul zidurilor în dimineața următoare, când Caenis îl anunță că de port se apropiau corăbii ale Tărâmului.

— Câte sunt?

— Aproape patruzeci. Fratele lui nu părea surprins de întorsătura evenimentelor. Ideea că regele i-ar fi lăsat să piară fără să le ofere vreun sprijin nu părea să-i fi trecut prin minte. Primim întăriri!

— Circulă zvonuri…, rosti Caenis pe când așteptau pe chei, privind

prima corabie care trecea de dig și pătrundea în port. Tonul lui era stingherit, dar decis. Despre Sora Sherin…

Vaelin ridică din umeri.

— N-au decât să circule. Nu pot spune c-am fi fost discreți. Se uită la Caenis și-și regretă frivolitatea față de stânjeneala Fratelui său. O iubesc.

Caenis îi evită privirea și vorbi pe ton apăsat.

— Potrivit dogmelor Credinței, tu nu mai ești acum Fratele meu.

— Excelent! N-ai decât să mă destitui. Îți voi preda bucuros cetatea asta.

— Funcțiile de Lord Mareșal al regimentului și comandant al acestei garnizoane ți-au fost date de rege, nu de Ordin. Eu nu am nicio putere ca să te destitui. Tot ce pot face este să-i raportez Aspectului… abaterea ta, pentru a fi judecată.

— Dacă voi mai trăi pentru a fi judecat.

Caenis arătă corabia care se apropia.

— Primim întăriri. Regele nu ne-a uitat. Cred că vom mai supraviețui o vreme.

Vaelin putea zări în depărtare restul flotei care se legăna leneș pe valuri. *De ce au rămas acolo*? se întrebă el, după care înțelegerea îl fulgeră când corabia ajunse încă și mai aproape și văzu că nu era deloc afundată în apă. Nava aceea nu aducea nici întăriri, nici provizii.

Mateloții aruncară funii către soldații de pe chei, corabia amară și o pasarelă fu întinsă de la bord. Vaelin se așteptase să coboare vreunul dintre mareșalii bătrâni ai Străjii Tărâmului și fu surprins să vadă o siluetă în veșmintele scumpe ale nobilimii din Tărâm, care păși legănat de pe corabie spre mal. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-și reaminti numele bărbatului aceluia: Kelden Al Telnar, cândva dregător al Lucrărilor Regale. Cel care-l urma pe Al Telnar se potrivea mai degrabă așteptărilor sale; era înalt și simplu îmbrăcat în straie alb-albastre, cu barba atent ferchezuită și pielea întunecată ca mahonul.

— Bună ziua, lord Vaelin, se înclină Al Telnar când Vaelin înaintă pentru a-i saluta.

— Bună ziua, milord.

— Ți-l prezint pe lordul Merulin Nester Velsus, Mare Acuzator al Imperiului alpiran, actualmente ambasador la Curtea regelui Janus.

Vaelin făcu o plecăciune către bărbatul înalt.

— Acuzator, da?

— Traducerea lasă de dorit, răspunse Merulin Nester Velsus vorbind aproape perfect graiul din Tărâm; tonul îi era rece și ochii îl cercetau pe Vaelin, scrutător, ca un animal de pradă. Mai precis, eu sunt

Instrumentul Justiției împăratului.

Vaelin nu fu sigur de ce începu să râdă, dar se opri abia după mult timp. În cele din urmă, se stăpâni și se răsuci spre Al Telnar.

— Să înțeleg că ai un ordin regal pentru mine?

○ ○ ○

— Ordinele îți sunt clare, milord?

Al Telnar era nervos; o peliculă fină de transpirație îi strălucea pe buza superioară, iar mâinile îi erau strâns încleștate pe masă în fața sa. Totuși, satisfacția lui de a fi implicat într-un moment de asemenea importanță părea să depășească orice temeri ar fi nutrit în privința înmânării ordinelor unui bărbat renumit și atât de periculos.

Vaelin încuviință.

— Foarte clare.

Se aflau în sala de consiliu din Ghilda Negustătorilor, în care se mai găsea doar Marele Acuzator alpiran. Lipsa altor martori îl iritase pe Al Telnar, care se interesase unde putea fi găsit un scrib pentru a consemna cele petrecute. Vaelin nu se sinchisise să-i răspundă.

— Am porunca regelui în scris, urmă Al Telnar și scoase o tolbă din piele, din care extrase un teanc de hârtii cu pecetea regală. Dacă vrei să…

Vaelin clătină din cap.

— Am auzit că regele nu-i tocmai sănătos. El personal ți-a înmânat ordinele acestea?

— Nu tocmai. Prințesa Lyrna a fost numită Șambelan… până își va reveni regele, desigur.

— Boala nu-l împiedică să transmită însă ordine?

— Prințesa Lyrna mi s-a părut o fiică foarte conștiincioasă și ascultătoare, răspunse lordul Velsus. Dacă poate fi o mângâiere, am observat o șovăială considerabilă în maniera ei când a anunțat ordinele regelui.

Vaelin nu izbuti să-și mascheze un chicot.

— Ai jucat vreodată Keschet, milord?

Velsus miji ochii, buzele i se răsfrânseră furioase și se aplecă peste masă.

— Nu pricep înțelesul cuvintelor tale, sălbatic ignorant, și nici nu mă interesează. Regele tău ți-a transmis porunca lui, îi vei da ascultare sau nu?

— Ăăă, își drese glasul Al Telnar. Prințesa Lyrna m-a rugat să-ți transmit și vești despre tatăl tău, milord. Se înfioră înaintea fulgerelor din privirea pe care Vaelin o abătu asupra sa, totuși urmă curajos: Se pare că

nici el nu se simte bine… diversele boli ale bătrâneții, mi s-a spus. În același timp însă ea a dorit să te asigure că face tot ce poate pentru a-l ajuta. Și speră s-o facă în continuare.

— Știi de ce ea te-a ales pe tine, milord? îl întrebă Vaelin.

— Presupun că a recunoscut valoarea serviciilor pe care i le-am adus…

— Te-a ales pe tine, fiindcă Tărâmul nu va pierde nimic dacă te voi ucide. Reveni către alpiran. Așteaptă afară. Am treburi cu lordul Velsus.

Rămas singur cu Marele Acuzator alpiran, simți ura bărbatului ca pe un foc; ochii aproape că-i ardeau. Poate că Al Telnar era încântat de importanța momentului, dar Vaelin putea să vadă că lordului Velsus nu-i păsa de istorie, ci doar de justiție. Sau era vorba despre răzbunare?

— Mi s-a spus că a fost un om bun, rosti el. Speranța…

Ochii lui Velsus fulgerară și glasul îi era un șuier răgușit.

— N-ai putea înțelege niciodată măreția și importanța omului pe care l-ai ucis, însemnătatea uriașă a ceea ce ne-ai răpit.

Vaelin își aminti șarja stângace a bărbatului în armură albă, indiferența orbească față de propria siguranță când galopase către moarte. Aceea fusese măreție? Curaj, desigur, și poate că bărbatul se așteptase ca bunăvoința legendară a zeilor să-l protejeze. În tot cazul, frenezia bătăliei nu lăsa loc pentru admirație sau reflecții. Speranța fusese pur și simplu un inamic care trebuia ucis. Vaelin regreta fapta, însă nu putea descoperi nici urmă de vinovăție în memorie, iar cântecul sângelui tăcuse mereu în privința aceea.

— Am început războiul acesta cu patru Frați, i se adresă el lui Velsus. Acum unul este mort, iar celălalt dispărut în cețurile luptelor. Cei doi care au rămas…

Glasul i se stinse. *Cei doi care au rămas*…

— Nu-mi pasă deloc de Frații tăi, replică Velsus. Mila împăratului înseamnă o adevărată agonie pentru mine. Dacă mi-ar fi stat în putere, i-aș fi jupuit de vii pe toți soldații tăi și i-aș fi mânat în deșert să fie pradă vulturilor.

Vaelin îl privi drept în ochi.

— Dacă va exista cea mai mică încercare de a nu respecta libera trecere a oamenilor mei…

— Porunca împăratului a fost dată, scrisă și autentificată de martori. Ea nu poate fi încălcată.

— Ar fi împotriva voinței zeilor?

— Nu, ci împotriva legii. Noi suntem un Imperiu al legilor, sălbaticule. Legi care-i leagă până și pe cei mai de seamă dintre noi.

Porunca împăratului a fost dată.

— Atunci se pare că n-am de ales decât să-mi pun încrederea în ea. Cer să se consemneze că guvernatorul Aruan n-a oferit niciun fel de ajutor trupelor mele în timpul șederii noastre aici. În tot acest timp el a rămas slujitorul loial al Imperiului.

— Sunt sigur că guvernatorul va depune propria mărturie.

Vaelin încuviință din cap.

— Prea bine atunci. Se ridică de la masă. Mâine în zori, la un kilometru spre miazăzi de poarta principală. Bănuiesc că în apropiere există trupe alpirane care-ți așteaptă ordinele. Ar fi mai bine dacă ai petrece noaptea cu ele.

— Dacă crezi că-ți voi îngădui să-mi scapi din ochi până când…

— Vrei să te alung cu biciul din cetate?

Tonul lui fusese blând, dar știa că alpiranul îi putea auzi sinceritatea.

Trăsăturile lui Velsus tremurară, amestecând furia și frica.

— Știi ce te așteaptă, sălbaticule? Când vei fi al meu…

— Eu trebuie să mă încred în cuvântul împăratului tău. Tu va trebui să te-ncrezi în cuvântul meu. Vaelin se întoarse către ușă. În arestul nostru se găsește un căpitan al Gărzii Imperiale. O să-i cer să-ți fie escortă. Te rog să părăsești cetatea în mai puțin de o oră. Și-l poți lua cu tine pe lordul Al Telnar.

Îi adună pe toți soldații în piața principală, cavaleri și scutieri renfaelini, arcași cumbraelini, nilsaelini și Straja Tărâmului, toți înșiruiți și așteptându-i cuvintele. Nu-i plăcuse niciodată să țină discursuri și nu vedea rostul preambulurilor.

— Războiul s-a terminat! le spuse, suit pe o căruță și îndreptându-și glasul către rândurile din spate, astfel ca toți să-l audă clar. Acum trei săptămâni, Maiestatea Sa regele Janus a semnat un tratat cu împăratul alpiran. Am primit ordinul de a părăsi cetatea și a reveni în Tărâm. Corăbiile vor intra în port, pentru a ne duce acasă. Veți porni spre docuri pe companii, luându-vă doar ranițele și armele. Niciun bun alpiran nu va fi luat din cetate, iar încălcarea acestui ordin va fi pedepsită imediat cu moartea. Îi privi scurt și nu auzi urale, nu văzu bucurie, ci doar ușurare surprinsă pe aproape toate chipurile. În numele regelui Janus, vă mulțumesc pentru serviciile aduse. Pe loc repaus și așteptați ordinele.

— S-a terminat într-adevăr? întrebă Barkus după ce Vaelin coborî de pe căruță.

— Da.

— Ce l-o fi făcut pe bătrânul prostănac să cedeze?

— Prințul Malcius este mort în Untesh, grosul armatei a fost distrus în Marbellis și în Tărâm clocotesc necazuri. Presupun că dorește să păstreze cât poate de mult din armată.

Îl văzu pe Caenis stând retras, poate singurul care nu-și alăturase glasul vacarmului de exclamații de ușurare. Chipul slăbănog al Fratelui său exprima buimăceală și ceva ce putea fi descris doar ca durere.

— Se pare că nu va mai exista un Tărâm Unificat mai mare, rosti Vaelin pe un ton blând.

Privirea celuilalt era îndepărtată, de parcă ar fi fost pierdut în șoc.

— El nu greșește, rosti Caenis încetișor. El nu greșește niciodată…

— Mergem acasă! Vaelin își puse palmele pe umerii lui și-l scutură ușor. În două săptămâni vei fi înapoi în Casa Ordinului.

— La naiba cu Casa Ordinului! pufni Barkus. O să mă-ndrept spre taverna cea mai apropiată de port, unde am de gând să rămân până când toată porcăria asta sângeroasă va deveni doar un vis urât.

Vaelin îi prinse pe amândoi de mâini.

— Caenis, spuse el, compania ta se va îmbarca pe prima corabie. Barkus, tu pe a doua. Eu mă voi ocupa de menținerea ordinii până la îmbarcarea tuturor.

Lordul Al Telnar alese să ia prima corabie spre casă, în loc să aștepte apogeul momentului aceluia istoric și chipul îi era încremenit de neplăcere când Vaelin îl opri înainte să urce pe pasarelă.

— Până nu ajungeți în Tărâm, să nu-i spui nimic Fratelui meu despre tratat.

Îl privi pe Caenis, care stătea tot posac la prova corabiei sale. Toți pierduseră mai mult decât ar fi trebuit în războiul acesta, prieteni și frați, însă Caenis își pierduse autoamăgirile, visul despre măreția lui Janus. Se întrebă dacă dezamăgirea aceea nu se va preschimba în ură, când va auzi toate detaliile tratatului.

— Cum dorești, milord, răspunse scurt Al Telnar. Mai există ceva sau pot să plec?

Vaelin simți că ar fi trebuit să-i transmită un mesaj Lyrnei, dar descoperi că nu avea nimic de spus. Tot așa cum nu putea simți vinovăție pentru uciderea Speranței, fu surprins să afle că nu mai simțea mânie nici față de prințesă.

Se trase într-o parte și-l lăsă pe Al Telnar să se îmbarce, apoi îl salută din brațe pe Caenis în timp ce pasarela fu ridicată la bord și corabia se îndepărtă de chei. Caenis îi răspunse printr-un gest similar, scurt și

neatent, după care întoarse spatele.

— La revedere, Frate, murmură Vaelin.

Barkus plecă următorul, îndemnându-și oamenii să urce în corabie cu zbierete și imprecații ce nu izbuteau să ascundă privirea bântuită pe care o căpătaseră ochii lui după întoarcerea de la Marbellis.

— Mai repede, putorilor! Târfele și hangii n-o s-aștepte pe vecie! Masca îi lunecă aproape complet când Vaelin se apropie și chipul îi era încordat, luptându-se să-și stăvilească lacrimile. Tu nu vii, așa-i?

Vaelin surâse și scutură din cap.

— Nu pot.

— Sora Sherin?

El încuviință.

— O corabie așteaptă să ne ducă în Apusul Îndepărtat. Ahm-Lin cunoaște un colțișor liniștit din lume unde să putem trăi în pace.

— „Pace“… Mă-ntreb cum o fi asta. Crezi c-o să-ți placă?

Vaelin izbucni în râs.

— Habar n-am.

Îi întinse mâna, însă Barkus o ignoră și-l strânse într-o îmbrățișare strivitoare.

— Ai vreun mesaj pentru Aspect? întrebă el după aceea, retrăgându-se.

— Doar că am decis să părăsesc Ordinul. Poate să păstreze monedele.

Barkus încuviință din cap, își legănă în mână securea teribilă și urcă pasarela fără să mai privească îndărăt. Pe când corabia se îndepărta, rămase nemișcat pe puntea de la prova ca una dintre statuile lui Ahm-Lin, un războinic măreț și nobil încremenit în piatră. Vaelin avea să prefere să și-l amintească mereu așa în anii ce urmară.

Vaelin stătu pe chei și-i privi pe toți cum se îmbarcară. Lordul Al Trendil își mână regimentul pe corăbii sub un potop de insulte stridente și-i oferi doar o plecăciune scurtă înainte de a se urca el însuși la bord. Se părea că nu-l iertase pentru că respinsese ocazia de a profita de pe urma războiului. Nilsaelinii contelui Marven se năpustiră pe corăbii cu frenezie țanțoșă, iar câțiva răcniră saluturi de rămas-bun glumețe către Vaelin când porniră la drum. Contele însuși părea neobișnuit de voios; acum, după ce toate posibilitățile de glorie se destrămaseră, părea că nu mai avea motive pentru inamiciție.

— Am pierdut mai mulți oameni în încăierările dintre soldați decât în bătălii, rosti el și-i întinse mâna lui Vaelin. Iar pentru asta, milord, cred că Fieful meu îți datorează mulțumiri.

Vaelin îi scutură mâna.

— Ce vei face în continuare?

Marven strânse din umeri.

— O să mă-ntorc la vânarea tâlharilor și-o să aștept următorul război.

— Atunci iartă-mă dacă voi spera să ai o așteptare lungă.

Contele râse strâmb și urcă pe corabia sa, acceptând o sticlă de vin de la soldații care cântau veseli când nava se desprinse de la țărm:

Vântul deșertului suflă tare
Pân-ajung la marea cea mare.
Și peste valuri gonesc
Iubita să mi-o găsesc.

Baronul Banders și cavalerii săi urcară încet pe corăbii, împovărați de greutatea armurilor demontate. Dintre toate contingentele, ei se manifestau în chipurile cele mai diverse: câțiva plângeau sincer pierderea marilor armăsari de luptă ce trebuiseră lăsați în urmă, în vreme ce alții erau evident beți și hohoteau asurzitor.

— Sunt jalnici fără armuri și cai, nu? întrebă Banders; armura lui cu rugină falsă fusese încărcată pe umerii unui scutier ghinionist, care se împletici de câteva ori înainte de a reuși s-o descarce cu bine pe corabie.

— Sunt niște bărbați minunați, răspunse Vaelin. Fără ei, cetatea asta ar fi căzut și niciunul dintre noi nu ne-am mai fi întors acasă.

— Asta-i adevărat. Sper să mă vizitezi, după ce revii în Tărâm. În conacul meu te va aștepta întotdeauna masa întinsă.

— O voi face și chiar cu multă plăcere. Strânse mâna baronului. Ar trebui să știi că Al Telnar a adus detalii despre cele petrecute în Marbellis. Se pare că, după căderea zidurilor, Lordul Bătăliilor și alți câțiva au izbutit să răzbată cu spada în mână până pe docuri. Cu totul, au reușit să scape cam cincizeci de oameni. Lordul Theros nu s-a numărat printre ei, dar fiul lui a fost mai norocos.

Banders râse aspru și se încruntă.

— Șobolanii găsesc întotdeauna o cale de scăpare.

— Iartă-mă că te-ntreb, baroane, totuși ce s-a întâmplat în Marbellis, ca să fii alungat de Lordul Fiefului? Nu mi-ai spus niciodată.

— Când am intrat în cele din urmă în luptă, măcelul era teribil și nu se limita la soldații alpirani. Femei și copii… Închise ochii și oftă adânc. I-am găsit pe Darnel și doi cavaleri ai lui siluind o fată lângă trupurile părinților ei. Copila nu putea să fi avut mai mult de treisprezece ani. I-am ucis pe cavaleri și încercam să-l scopesc pe Darnel, când m-a doborât

ghioaga Lordului Fiefului. „Așa-i, mi-a zis el a doua zi, este o lepădătură, însă e singurul meu fiu.“ De aceea m-a trimis la tine.

— Ai grijă când te-ntorci pe domeniile tale. Lordul Darnel nu mi se pare un suflet iertător.

Banders îi replică printr-un rânjet sinistru.

— Nici eu nu sunt, Frate.

Sergenții Krelnik, Gallis și Janril Norin fură ultimii dintre Alergătorii-lupului care se îmbarcară. Vaelin dădu mâna cu toți și le mulțumi pentru serviciile lor.

— Încă n-au trecut zece ani, îi spuse lui Gallis, dar, dacă dorești să fii eliberat, îmi stă în putere s-o fac.

— Ne revedem în Tărâm, milord! rosti Gallis, apoi îl salută impecabil și urcă la bord, urmat imediat de Krelnik și Norin.

Arcașii cumbraelini fură ultimul contingent care sui pe corăbii. Vaelin se oferise să-i trimită înaintea renfaelinilor, de teamă că ei ar putea suspecta un perfid plan al Tăișului-beznei de a-i abandona în mâinile alpiranilor, însă Bren Antesh îl surprinsese, insistând că vor aștepta plecarea tuturor. Se gândise că exista posibilitatea unei ambuscade, fiindcă la urma urmelor rămăsese singur cu o mie de bărbați care-l considerau dușmanul zeului lor, dar toți se îmbarcaseră fără probleme; majoritatea fie îl ignoraseră, fie încuviințaseră din cap spre el cu respect temător.

— Sunt recunoscători pentru viețile lor, zise Antesh citindu-i gândurile, însă n-ar spune-o nici în ruptul capului. De aceea o voi spune eu.

Se plecă adânc în fața lui și Vaelin își dădu seama că era prima dată când o făcea.

— Cu plăcere, căpitane.

Antesh se îndreptă, se uită la corabia care-l aștepta, după aceea îl privi pe Vaelin.

— Aceasta este ultima corabie, milord.

— Știu.

Cumbraelinul arcui sprâncenele, când înțelese.

— Nu te mai întorci în Tărâm.

— Am treabă altundeva.

— N-ar trebui să mai zăbovești. Cei de aici nu-ți pot oferi decât o moarte urâtă.

— Așa se-ntâmplă cu Tăișul-beznei în profeție?

— Nici pe departe. El este sedus de o vrăjitoare, care ajunge regină mulțumită puterii de a invoca focul din văzduh. Împreună, ei abat

distrugeri teribile asupra lumii, până ce focul ei îl nimicește în zvârcolirile patimii lor păcătoase.

— Cel puțin, am ce aștepta cu interes. Vaelin se plecă la rândul lui înaintea lui Antesh. Mult noroc, căpitane!

— Trebuie să-ți spun ceva, zise Antesh și trăsăturile lui, de obicei senine, se înnegurară. N-am purtat dintotdeauna numele Antesh. Cândva am avut alt nume, unul pe care tu îl cunoști.

Cântecul sângelui năvăli, nu ca un avertisment, ci precum un triumf limpede și strident.

— Spune-mi, rosti Vaelin.

Arsurile lui Ahm-Lin se vindecaseră bine, dar cicatricele aveau să-i dăinuie pentru tot restul vieții. O bucată mare de țesut zbârcit și decolorat îi păta partea dreaptă a feței de la obraz până la gât, iar cicatrice la fel de hâde erau vizibile pe brațe și piept. Cu toate acestea părea la fel de binevoitor ca întotdeauna, deși tristețea lui la auzul întrebării lui Vaelin fu evidentă.

— Ea m-a salvat și m-a îngrijit, zise el. A face una ca asta…

— Pentru soția ta ai fi în stare s-o faci? întrebă Vaelin.

— Eu îmi urmez cântecul. Și tu?

Vaelin își aminti nota pură și triumfătoare a cântecului sângelui când îl ascultase pe Antesh.

— Mai îndeaproape decât am făcut-o vreodată până acum. Îl privi pe pietrar în ochi. O să faci ce-ți cer?

— Se pare că ambele noastre cântece sună la fel.

Sherin ciocăni la ușă și intră, aducând un castron cu supă.

— Trebuie să mănânce, anunță ea și puse castronul lângă patul pietrarului, după care se întoarse către Vaelin. Iar tu trebuie să mă ajuți să împachetăm.

Vaelin atinse ușor mâna lui Ahm-Lin în semn de mulțumire și o urmă pe femeie afară din odaie. Ea se mutase în încăperile Surorii Gilma din subsolul Casei Ghildei și-și sorta preocupată numeroasele sticluțe și cutiuțe cu leacuri.

— Am izbutit să fac rost de un cufăr pentru lucrurile tale, i se adresă bărbatului, apoi se apropie de un raft și începu să-i cerceteze conținutul, alegând unele sticluțe și lăsându-le pe altele.

— Nu am decât atât, răspunse el și scoase din mantie un pachețel pe care i-l întinse: plăcuțele de lemn pe care i le adusese Frentis, înfășurate în eșarfa Sellei. Știu că nu-i mare zestre.

Sherin desfăcu grijuliu eșarfa și atinse cu degetele desenele ei

complicate.

— Măiestrită, într-adevăr. De unde o ai?

— Un cadou de mulțumire din partea unei frumoase fecioare.

— Ar trebui să fiu geloasă?

— Nu prea. Este de cealaltă parte a lumii și, bănuiesc, măritată cu un blond chipeș pe care l-am cunoscut amândoi.

Sherin desfăcu plăcuțele din lemn.

— Bujorii-iernii.

— De la sora mea.

— Tu ai o soră? Adică o soră de sânge?

— Da. Am întâlnit-o o singură dată. Am vorbit despre flori.

Femeia se întinse și-l prinse de mână, declanșându-i o nevoie copleșitoare pentru ea, atât de puternică și arzătoare, încât aproape că-l făcu să uite ce-l rugase pe Ahm-Lin, să-l uite pe Aspect, războiul și toată istoria aceasta tristă și scăldată în sânge. Aproape…

— Guvernatorul Aruan pregătește corabia, dar mai avem de așteptat câteva ore, rosti el. Se apropie de masa unde își pregătea Sherin leacurile, se așeză și desfăcu o sticlă de vin. Cred că asta-i ultima sticlă de cumbraelin roșu care a mai rămas în cetate. Ai vrea să ciocnești o cupă împreună cu un fost Lord Mareșal al Regimentului 35 Pedeștri, Spadă a Tărâmului și Frate al celui de-al Șaselea Ordin?

Ea ridică o sprânceană.

— Mă întreb dacă nu cumva m-am împovărat cu un bețiv?

Vaelin luă două cupe și le umplu cu vin.

— Nu luăm decât o gură, femeie.

— Da, milord, rosti ea simulând slugărnicia, apoi se așeză în fața lui și luă o cupă. Le-ai spus?

— Doar lui Barkus. Ceilalți cred că mă voi îmbarca pe ultima corabie.

— Să știi că încă ne-am putea întoarce. Dacă războiul s-a sfârșit…

— Tu acum nu mai ai ce căuta acolo. Chiar tu ai zis asta.

— Pe de altă parte, tu pierzi foarte multe.

Bărbatul se întinse peste masă și o prinse de mână.

— Nu pierd nimic și câștig totul.

Sherin surâse și sorbi din vin.

— Iar misiunea aceea pe care ți-a dat-o Aspectul tău ai terminat-o?

— Nu tocmai. Va fi însă terminată când vom pleca de aici.

— Mi-o poți destăinui acum? Mi se va îngădui până la urmă să știu ce este?

El o strânse ușor de mână.

— De ce nu?

Ziua aceea fusese rece, mai friguroasă ca de obicei, chiar pentru luna weslin. Aspectul Arlyn stătea pe marginea câmpului de instrucție și-l privea pe maestrul Haunlin predând mânuirea bastonului unui grup de Frați novici. Judecând după vârstele lor și după numărul relativ mic, Vaelin aprecie că erau supraviețuitori din anul al treilea. În depărtare, nebunul maestru Rensial încerca să doboare de pe cai alt grup de băieți și tonurile lui ascuțite răzbăteau clar prin aerul înghețat.

— Bună ziua, Frate Vaelin, îl salută Aspectul.

— Bună ziua, Aspect. Solicit găzduire pentru Regimentul 35 Pedeștri în timpul lunilor de iarnă.

La insistența lui Arlyn, devenise pentru ei un ritual să solicite oficial găzduire de fiecare dată când regimentul revenea la Casa Ordinului, o recunoaștere a faptului că, exceptând finanțarea și echipamentul, regimentul rămânea parte din Straja Tărâmului.

— Se acordă. Cum a fost în Nilsael?

— Rece.

Petrecuseră aproape trei luni pe hotarul dintre Nilsael și Cumbrael, urmărind o bandă sălbatică și fanatică de adoratori ai zeului, care se autointitulau Fiii Tăișului-adevărului. Unele dintre obiceiurile lor cele mai puțin plăcute erau răpirea și convertirea cu sila a copiilor nilsaelini, dintre care mulți fuseseră supuși la diverse forme de abuzuri pentru a-i convinge, iar alții fuseseră pur și simplu omorâți când se dovediseră prea refractari sau dificili. Urmărirea prin ținutul deluros și văile din partea de miazăzi a Nilsaelului fusese grea, dar regimentul vânase banda cu asemenea ferocitate, încât abia dacă mai numărase treizeci de oameni când fusese finalmente încolțită într-o vâlcea adâncă. Sectanții îi uciseseră imediat pe captivii pe care-i mai aveau, un frate și o soră, de opt, respectiv nouă ani, răpiți dintr-o gospodărie nilsaelină cu câteva zile în urmă, după care trăseseră cu arcurile în Alergătorii-lupului în vreme ce rostiseră rugăciuni adresate zeului lor. Vaelin îl lăsase pe Dentos și arcașii lui să-i lichideze până la unul, fără nicio mustrare de conștiință.

— Pierderi? întrebă Aspectul.

— Patru morți și zece răniți.

— Regretabil. Și ce ai aflat despre acești… cum le-ai spus… Fiii Tăișului-adevărului?

— Ei se credeau discipolii lui Hentes Mustor, considerat de mulți cumbraelini întruparea Tăișului-adevărului care este profețit în a Cincea Carte a lor.

— Ah, da. Se pare că prin Cumbrael circulă și o a Unsprezecea Carte, Cartea Tăișului-adevărului, care relatează istoria vieții și a martiriului uzurpatorului. Episcopii cumbraelini au condamnat-o ca fiind eretică, însă mulți discipoli doresc s-o citească. Așa se întâmplă mereu cu astfel de lucruri: arzi o carte și cenușa ei naște o mie de cópii. Se pare că prin omorârea unui lunatic am dat naștere la altă ramură a bisericii lor. O ironie a sorții, nu crezi?

— Ba da.

Vaelin șovăi, adunându-și puterile pentru ceea ce urma să spună, dar ca întotdeauna Aspectul i-o luă înainte.

— Regele Janus dorește sprijinul meu pentru acest război.

Oare există ceva care să te surprindă vreodată?

— Da.

— Spune-mi, Vaelin, tu crezi că prin toate fundăturile și tufișurile se pitesc iscoade alpirane, care pregătesc calea pentru ca oștile lor să ne invadeze pământurile?

— Nu.

— Și crezi că Tăgăduitori alpirani ne răpesc copiii pentru a-i pângări prin rituri cutremurătoare de adulare a zeilor?

— Nu.

— Crezi atunci că viitoarea bogăție și prosperitate a acestui Tărâm depinde de ocuparea celor trei porturi alpirane principale de la Marea Erineană?

— Nu cred, Aspect.

— Și totuși, ai venit să-mi ceri sprijinul în numele regelui?

— Am venit să cer călăuzire. Pentru a-și asigura supunerea mea, regele îmi amenință tatăl și familia lui, dar constat că nu-i pot apăra în vreme ce mii de oameni mor într-un război fără noimă. Trebuie să existe vreun fel în care să-l abatem pe rege de la cursul acesta, trebuie să existe vreo presiune la care poate fi supus. Dacă toate Ordinele ar vorbi în cor…

— Vremea când Ordinele vorbeau în cor a trecut de mult. Aspectul Tendris este însetat de război împotriva necredincioșilor, la fel cum bețivii sunt însetați după bere, în timp ce Frații noștri din al Treilea Ordin se pierd în cărțile lor și privesc evenimentele din lume cu detașare nepăsătoare. Potrivit tradiției sale, al Cincilea Ordin nu se implică în politică, în timp ce Primul și al Doilea consideră că mai presus de toate grijile lumești există comuniunea cu sufletele lor și cu sufletele Plecaților.

— Aspect, mi s-a dat de înțeles că există și un alt Ordin, care poate să aibă mai multă putere decât toate celelalte laolaltă.

Se aștepta la o expresie de șoc sau alarmă, însă singura reacție a lui

Arlyn fu ridicarea ușoară a unei sprâncene.

— Văd că astăzi este ziua în care toate secretele vor fi dezvăluite. Își încrucișă degetele lungi ale mâinilor și le ascunse sub mantie, apoi se întoarse și-i făcu semn din cap. Haide să ne plimbăm împreună.

Chiciura trosnea sub tălpile celor doi bărbați care mergeau în tăcere. Dinspre câmpul de instrucție se auzeau strigătele și icnetele de durere și triumf pe care Vaelin și le reamintea atât de bine. Treziră în el fiorul dureros al unei nostalgii neașteptate, fiindcă toate suferințele și pierderea anilor săi între zidurile acestea însemnaseră o perioadă mai liniștită, înainte ca planurile regilor și tainele Credinței să-i fi adus neguri și confuzie în viață.

— Cum ai ajuns să cunoști lucrurile acestea? întrebă Aspectul în cele din urmă.

— În miazănoapte am întâlnit un bărbat, un Frate dintr-un Ordin despre care Credincioșii credeau de mult că n-ar fi decât o legendă.

— El ți-a spus despre al Șaptelea Ordin?

— Doar după ce l-am convins s-o facă și atunci doar până la un punct. A confirmat într-adevăr că existența celui de-al Șaptelea Ordin este un secret cunoscut tuturor Aspectelor. Deși, ținând seama de recenta ruptură cu al Patrulea Ordin, bănuiesc că Aspectul Tendris nu cunoaște această informație.

— Așa este și e vital ca ignoranța lui să continue. Nu ești de acord?

— Cu siguranță, Aspect.

— Ce știi tu despre al Șaptelea Ordin?

— Că este dedicat Beznei, la fel cum noi suntem dedicați războiului, iar al Cincilea Ordin este dedicat lecuirii.

— Așa este, deși Frații și Surorile noastre din al Șaptelea Ordin nu fac referire la Beznă. Ei se consideră apărătorii și practicanții unei cunoașteri periculoase și ezoterice, care desfide în general concepte lumești de felul numelor sau categoriilor.

— Și ar folosi ei o astfel de cunoaștere pentru a ne ajuta?

— Bineînțeles, au făcut-o dintotdeauna și continuă s-o facă și acum.

— Bărbatul pe care l-am întâlnit în miazănoapte vorbea despre un război în interiorul Credinței, despre membri din al Șaptelea Ordin pe care i-a corupt propria lor putere.

— I-a corupt sau i-a amăgit. Cine poate ști? Foarte multe sunt știute numai de anii pierduți. Limpede este doar faptul că membrii celui de-al Șaptelea Ordin au ajuns să posede cunoștințe ce ar fi fost mai bine să fi rămas ascunse, că au pătruns cumva în Lumea de Dincolo și au atins ceva, un spirit sau făptură cu asemenea putere și răutate, încât a încercat să ne

distrugă Credința și Tărâmul.

— Și spiritul acela a fost înfrânt?

— Mai aproape de adevăr ar fi să zicem că a fost oprit. El însă continuă să pândească în Lumea de Dincolo, așteptând, și există oameni care sunt chemați pentru a-i urma poruncile, plănuind și ucigând după cum le ordonă.

— Masacrul Aspectelor?

— Acela și altele.

Vaelin își reaminti înfruntarea cu Chiorul de sub cetate și cuvintele pe care i le spusese lui Frentis când îi crestase pe piept rețeaua de cicatrice.

— Cel care așteaptă.

De data aceasta surprinderea lui Arlyn fu evidentă.

— Se vede treaba că ai fost destul de ocupat.

— Cine este el?

Aspectul tăcu și se întoarse să-i privească pe băieții de pe câmpul de instrucție.

— Poate că este maestrul Rensial, a cărui aparentă nebunie de atâția ani nu-i decât o mască pentru adevăratele lui planuri. Sau poate că este maestrul Haunlin, care n-a spus niciodată cum s-a ales cu arsurile acelea. Sau poate că ești chiar tu, ce zici? Uitătura lui Arlyn avea o intensitate descurajantă când o întoarse spre Vaelin. Ce deghizare mai bună ar fi putut găsi? Fiul Lordului Bătăliilor, curajos în toate privințele, aparent fără niciun defect, iubit de Credincioși. Da, o deghizare desăvârșită.

Vaelin încuviință din cap.

— Așa este. Ar putea fi întrecută doar de a ta, Aspect.

Arlyn clipi încet, după care se întoarse și-și reluă plimbarea.

— Ceea ce vreau să spun este că el rămâne foarte bine ascuns și că până acum niciun efort sau încercare ale celui de-al Șaptelea Ordin n-au izbutit să-l descopere. Ar putea fi un Frate al Ordinului sau un soldat din regimentul tău. Sau chiar cineva care să nu aibă nicio legătură cu Ordinul. Profețiile sunt vagi în privința mijlocului pe care-l va folosi, dar este limpede că scopul Celui care așteaptă este de a distruge acest Ordin.

Vaelin se încruntă nedumerit. Conceptul de profeție nu era o caracteristică a Credinței. Profeții și viziunile lor erau domeniul convingerilor false, al adulatorilor de zei și Tăgăduitorilor, care îmbrățișau superstițiile pe care le considerau în mod greșit înțelepciuni.

— „Profeții“? repetă el.

— Cel care așteaptă a fost prezis cu mulți ani în urmă de al

Șaptelea Ordin. Printre membrii lui se numără unii care au darul de a citi viitorul sau, cel puțin, norii de umbre mereu schimbători care alcătuiesc viitorul, așa mi s-a spus. Rareori viziunile lor coincid, pentru că umbrele ar trebui să se contopească într-un tot ușor de recunoscut, însă ele concordă în două privințe: vom beneficia de o singură ocazie de a-l descoperi pe Cel care așteaptă și, dacă o vom pierde, Ordinul acesta se va prăbuși, iar odată cu el se vor prăbuși Credința și Tărâmul.

— Avem totuși o ocazie de a-l opri?

— Una singură, da. Ultimul Frate care a profețit în legătură cu asta a trăit acum mai bine de un veac. Se spune că ar fi intrat în transă și că și-ar fi scris viziunile cu o caligrafie mai precisă și mai măiastră decât a celor mai mulți scribi din țară, deși el nu știa nici să scrie, nici să citească după ce ieșea din transă. Cu puțin înaintea morții, s-a întins din nou spre pana lui și a scris câteva rânduri: „Războiul îl va demasca pe Cel care așteaptă, când un rege își va trimite oastea să lupte sub soarele unui deșert. El va căuta moartea Fratelui său, dar poate o va găsi pe a sa“.

Moartea Fratelui său…

— Tu ai supraviețuit la două tentative de asasinat pe când erai încă în perioada instruirii, continuă Aspectul. Noi credem că ambele au fost întreprinse de cei aflați în slujba răului necunoscut care bântuieîn Lumea de Dincolo. Dintr-un motiv necunoscut, el îți dorește din răsputeri moartea.

— Dacă Cel care așteaptă este ascuns în interiorul Ordinului, de ce nu l-a trimis pe el să mă ucidă?

— Fie pentru că n-a avut ocazia aceea, fie pentru că, dacă ar fi procedat așa, ar fi riscat să-și dezvăluie chipul și mai are multe de făcut. Este totuși posibil să-și încerce norocul în haosul unui război, când moartea înconjoară din toate părțile.

Vaelin simți un fior ce nu avea nicio legătură cu vântul înghețat care sufla peste câmpul de instrucție.

— Așadar, ocazia noastră este războiul regelui?

— Unica noastră ocazie.

— Prezisă de un bărbat care a mâzgălit în transă acum mai bine de o sută de ani. Accepți să trimiți Ordinul la război numai pe baza aceasta?

— După toate câte ai văzut și ai aflat, te mai poți îndoi cu adevărat? Războiul va avea loc indiferent dacă noi îl vom susține sau nu. Regele i-a stabilit cursul și nu va fi convins să renunțe.

— Și dacă va avea loc, Tărâmul s-ar putea prăbuși oricum.

— Iar dacă nu va avea loc, se va prăbuși cu certitudine. Nu înaintea Fiefurilor războinice, ci a ruinei în sine, pământul va fi pârjolit, pădurile

vor fi transformate în tăciuni și toți oamenii, locuitorii Tărâmului, seordahi și lonaki vor muri. Ce altceva ai fi vrut să facem?

— N-am știut ce să-i răspund, îi povesti Vaelin lui Sherin mângâindu-i pielea netedă a mâinii cu degetul lui mare. Avea dreptate. Era oribil, era teribil, dar avea dreptate. Mi-a spus că acesta va fi un război altfel decât toate pe care le-am știut până acum. Va fi un mare sacrificiu. Însă eu trebuie să mă întorc. Indiferent câți dintre oamenii și Frații mei vor cădea, eu trebuie să revin în Tărâm după ce-mi voi încheia misiunea. Când a plecat, mi-a spus că-i reaminteam de mama mea. M-am întrebat adesea cum au ajuns să se cunoască ei doi și presupun că nu voi afla niciodată.

Capul lui Sherin zăcea pe masă, cu ochii închiși, buzele ușor întredeschise; mâna ei continua să țină cupa de vin pe care i-o dăduse.

— Două părți valeriană, o parte rădăcina-coroanei și un vârf de mușețel care să ascundă gustul, urmă el, mângâind-o pe păr. Încearcă să nu mă urăști.

O înveli în mantia ei, strecurându-i eșarfa și plăcuțele din lemn în buzunare, și o duse în port. Era ușoară în brațele lui, fragilă. Ahm-Lin aștepta pe chei, lângă o corabie neguțătorească mare; soția lui, Shoala, îl strângea de mână și era încordată la față, stăpânindu-și lacrimile, în timp ce privea deznădăjduită cetatea pe care n-avea probabil s-o mai revadă niciodată. Guvernatorul Aruan discuta cu căpitanul corabiei, un bărbat îndesat din Apusul Îndepărtat care se îngrijoră brusc la vederea lui Vaelin. Poate că fusese unul dintre cei siliți să privească incendierea navelor după tentativa de evadare a corăbierilor; Vaelin nu și-l reamintea, dar în tot cazul el încheie iute târguiala cu guvernatorul și urcă în fugă pasarela.

— Prețul a fost stabilit, îi spuse guvernatorul lui Ahm-Lin. Vor merge direct spre apus și primul port de escală va…

— Este mai bine să nu știu, interveni Vaelin.

Ahm-Lin făcu un pas înainte și o luă pe Sherin, ridicând-o cu ușurință în brațele lui musculoase de pietrar.

— Spune-i că m-au omorât, zise Vaelin. Pe când corabia se desprindea de doc, a sosit Garda Împăratului și m-a ucis.

Pietrarul încuviință fără chef.

— Cum vrea cântecul, Frate.

— Ar fi putut rămâne aici, propuse guvernatorul. La urma urmelor, cetatea are o datorie față de ea. N-ar pândi-o niciun pericol.

— Chiar crezi că lordul Velsus îți va împărtăși recunoștința? îl întrebă Vaelin.

Aruan suspină.

— Poate că nu. Luă de la brâu o pungă din piele și i-o întinse lui Shoala. Pentru ea, când se trezește. Cu mulțumirile mele.

Femeia aprobă din cap, azvârli o ultimă căutătură de ură spre Vaelin, apoi privi înlăcrimată cetatea, se întoarse și urcă pasarela.

Vaelin se întinse și-și trecu degetele prin părul lui Sherin, încercând să-și întipărească în memorie imaginea chipului ei adormit.

— Să ai grijă de ea, îi zise lui Ahm-Lin.

Pietrarul surâse.

— Cântecul meu nu mi-ar îngădui altceva. Se răsuci să plece, după aceea ezită. Cântecul meu nu are nicio notă de rămas-bun, Frate. Nu pot să nu mă gândesc decât că într-o bună zi îl vom cânta din nou împreună.

Vaelin încuviință și se retrase un pas, lăsându-l s-o ducă pe Sherin pe corabie. Rămase alături de guvernator când nava se desprinse de doc, purtată de maree către gura bazinului portuar, unde ridică velele ca să prindă vânturile de miazănoapte ce aveau s-o împingă. Așteptă și privi, până când pânzele se văzură ca o pată slabă pe orizont, până când pata dispăru complet și rămaseră doar marea și vântul.

Își scoase spada de la brâu și i-o întinse lui Aruan.

— Guvernatorule, cetatea îți aparține. Mi s-a poruncit să-l aștept pe lordul Velsus în afara zidurilor.

Aruan privi spada, dar nu schiță niciun gest pentru a o lua.

— Voi vorbi în numele tău și am oarece influență la Curtea împăratului. El este faimos pentru mila lui… Se bâlbâi și se opri, auzind poate găunoșenia din propriile vorbe. După câteva clipe, adăugă: Milord, îți mulțumesc pentru viața fiicei mele.

— Ia-o, insistă Vaelin stând cu spada întinsă. Prefer s-o iei tu, nu lordul Velsus.

— Cum dorești. Guvernatorul luă cu grijă spada în mâinile lui dolofane. Există ceva ce pot face pentru tine?

— Ar fi ceva, da, câinele meu…

ISTORISIREA LUI VERNIERS

— Și?

Al Sorna amuțise după ce relatase ultimele cuvinte pe care i le spusese guvernatorului.

— Și ce? întrebă el.

Mi-am stăpânit exasperarea. Devenea tot mai clar că bărbatului din miazănoapte îi făcea plăcere să mă tachineze.

— Ce a urmat?

— Știi bine ce a urmat. Am așteptat în afara zidurilor, iar lordul Velsus a sosit de dimineață însoțit de o trupă din Garda Imperială și m-a arestat. Prințul Malcius a fost trimis nevătămat în Tărâm, iar Janus a murit la scurt timp după aceea. Istoria voastră abundă în descrierea judecății mele. Ce altceva ți-aș mai putea spune?

Mi-am dat seama că avea dreptate; în privința istoriei consemnate, el îmi relatase versiunea sa completă asupra evenimentelor, oferind o mulțime de informații anterior necunoscute și clarificări asupra originilor războiului și a naturii Tărâmului care-l declanșase. Eram însă convins că exista mai mult, nutream senzația clară că povestea lui nu era completă. Îmi aminteam clipe când glasul îi tremurase, doar ușor, dar îndeajuns pentru a mă asigura că trecuse sub tăcere sau poate chiar ascunsese adevăruri pe care nu dorea să le dezvăluie. Privind bogăția de cuvinte ce umpleau foile care acopereau acum puntea în jurul saltelei mele, m-am înnegurat, gândindu-mă la munca implicată în verificarea acestei istorisiri, la căutarea extinsă care ar fi fost necesară pentru confirmarea ei. Unde este adevărul prin toate astea? m-am întrebat.

— Așadar, am spus strângându-mi hârtiile și străduindu-mă să le așez în ordine, acesta este răspunsul pentru război? A fost pur și simplu nebunia unui bătrân disperat?

Al Sorna se întinsese pe salteaua lui, cu mâinile încrucișate la ceafă, cu ochii pironiți în tavan, purtând pe chip o expresie sumbră și îndepărtată. A căscat.

— Asta-i tot ce-ți pot spune, milord. Acum aș fi recunoscător dacă mi-ai îngădui puțină odihnă. Mâine va trebui să înfrunt moartea sigură și aș prefera s-o fac cu forțe proaspete.

Am răsfoit paginile și pana mea a subliniat acele pasaje în care suspectam că el nu fusese tocmai sincer. Spre nemulțumirea mea, am constatat că erau mai multe decât mi-ar fi plăcut, ba chiar și câteva contradicții.

— Ai spus că n-ai mai întâlnit-o niciodată pe prințesa Lyrna, am zis, totuși ai afirmat că a fost prezentă la iarmarocul de Miezul-verii, când Janus te-a implicat în planul lui de declanșare a războiului.

El a oftat fără să se întoarcă.

— Am schimbat doar un salut în treacăt. Nu m-am gândit că ar merita să fie menționat.

Mi-a revenit atunci în minte o amintire vagă, un fragment din propriile mele cercetări, efectuate pe când pregăteam istoria războiului.

— Ce s-a întâmplat cu pietrarul?

A șovăit aproape imperceptibil, dar ezitarea aceea mi-a spus multe.

— Pietrarul?

— Pietrarul din Linesh cu care te-ai împrietenit, motiv pentru care i-a fost incendiată casa. Era o poveste bine cunoscută când am strâns date despre ocupația cetății de către voi. N-ai spus însă nimic despre el.

S-a întors pe spate și a ridicat din umeri.

— N-aș putea spune c-a fost cine știe ce prietenie. Am vrut să-mi sculpteze statuia lui Janus pentru piața cetății. Ceva care să confirme că regele era stăpânul cetății Linesh. Nu mai trebuie să spun că pietrarul a refuzat, ceea ce n-a împiedicat însă pe cineva să-i dea foc casei sale. Cred că el și soția lui au părăsit cetatea după terminarea războiului, având se pare motive întemeiate.

— Și Sora din Credința ta, cea care a oprit molima roșie să distrugă cetatea? am insistat, iritat acum. Ce-i cu ea? Locuitorii cetății cu care am discutat mi-au povestit multe despre bunătatea ei și despre apropierea față de tine. Unii credeau chiar că ați fi fost iubiți.

El a clătinat din cap obosit.

— Asta-i chiar absurd! Cât despre soarta ei, presupun c-a revenit în Tărâm odată cu oastea.

Mințea și eram sigur în privința aceasta.

— De ce mi-ai mai spus povestea asta, dacă tot nu intenționezi să mi-o spui pe toată? l-am întrebat. Vrei să râzi de mine, Ucigaș al Speranței?

Al Sorna a scos un sunet care putea fi un râset.

— Prost este oricine crede că nu-i prost. Lasă-mă să dorm, milord.

În cei douăzeci de ani scurși de la distrugerea capitalei lor, meldeneanii depuseseră eforturi susținute de a o reclădi la o scară mai mare, și cu mai multe podoabe, căutând poate sfidare în realizările arhitecturale. Cetatea era strânsă în jurul largului său port natural, pe țărmul de miazăzi al Ilderei, cea mai mare insulă din arhipelag, o înlănțuire de ziduri din marmură strălucitoare și acoperișuri din țigle roșii, presărate

cu coloane înalte care cinsteau nenumăraţii zei maritimi ai insularilor. Citisem că tatăl la fel de cumplit al lui Al Sorna supraveghease îndeaproape răsturnarea coloanelor, când armata lui năvălise pe ţărm, aducând foc şi distrugere. Supravieţuitorii spuneau că soldaţii din Straja Tărâmului urinaseră pe statuile căzute din vârful coloanelor, îmbătaţi de sânge şi de victorie şi scandaseră: „Un zeu este o minciună!“, *pe când cetatea ardea în jurul lor.*

Dacă Al Sorna simţea vreo remuşcare faţă de distrugerile cauzate de tatăl lui, nu s-a trădat în niciun fel, uitându-se doar cu un interes vag la cetatea care se apropia iute, ţinând în mână spada detestată, rezemat de balustradă şi ignorat de marinari. Era o zi luminoasă şi senină, iar corabia înainta lesne prin apele calme, cu velele strânse şi mateloţii trăgând la vâsle sub sudalmele aspre ale boţmanului.

Nu ne-am salutat când m-am alăturat lui la balustradă. Capul continua să-mi zumzăie de întrebări, însă inima îmi era îngheţată de ştiinţa sigură că nu-mi va oferi răspunsuri. Scopul necunoscut pe care-l avusese în a-mi spune povestea lui era împlinit acum. N-avea să-mi mai spună nimic. Eu zăcusem treaz aproape toată noaptea şi mintea îmi examinase relatarea lui, căutând răspunsuri şi găsind doar alte întrebări. M-am gândit că poate intenţia lui fusese de a se răzbuna pentru condamnarea crudă a sa şi a poporului său, care colorase aproape toate rândurile istoriei războiului pe care o scrisesem, dar, deşi n-aş fi putut simţi niciodată simpatie pentru el, ştiam că, de fapt, nu era răzbunător. Da, era un inamic letal, totuşi rareori mânat de ranchiună.

— O mai poţi folosi? l-am întrebat în cele din urmă, obosit de tăcere.

El şi-a privit spada din mână.

— Vom vedea în curând.

— Se pare că Scutul stăruie pentru o înfruntare egală. Mă aştept să-ţi ofere câteva zile ca să te pregăteşti. După atâţia ani de inactivitate e greu să mai fii oponentul cel mai de temut.

Ochii lui negri mi-au examinat chipul, uşor amuzaţi.

— Ce te face să crezi că am fost inactiv?

Am strâns din umeri.

— Ce poţi să faci cinci ani într-o celulă?

A revenit spre cetate şi răspunsul lui a fost un murmur vag, aproape pierdut în vânt.

— Să cânţi.

Treptat, toate activităţile de pe docuri au încetat când am acostat la chei. Toţi vânzătorii, pescarii, marinarii, nevestele de pescari şi târfele s-au

oprit din ceea ce făceau și s-au întors să-l privească pe fiul Incendiatorului Cetății. Tăcerea a fost brusc adâncă și copleșitoare, până și țipetele constante ale nenumăraților pescărușii au părut să dispară într-o atmosferă apăsătoare de ură generală, nerostită. Un singur om din mulțime părea imun față de dispoziția generală, un bărbat înalt, care a deschis brațele în semn de bun venit la piciorul pasarelei. Dinții perfecți i-au sclipit într-un surâs larg, când a exclamat cu glas baritonal, bogat și adânc:

— Bine ați venit, prieteni, bine ați venit!

L-am privit din cap până în picioare când am coborât pe chei, observând cămașa din mătase albastră scumpă ce-i îmbrăca trunchiul voinic și musculos și sabia cu mâner de aur de la brâu. Părul lung și galben ca mierea unduia în vânt precum coama unui leu. Era într-adevăr bărbatul cel mai chipeș pe care-l văzusem vreodată. Spre deosebire de Al Sorna, înfățișarea lui era pe de-a întregul în concordanță cu legenda lui și i-am știut numele înainte să mi-l spună: Atheran Ell-Nestra, Scutul Insulelor, cel cu care venise să lupte Ucigașul Speranței.

— Lordul Verniers, nu-i așa? m-a întrebat și mâna lui a cuprins-o pe a mea. Sunt onorat. Istoriile tale stau la loc de cinste pe rafturile mele.

— Mulțumesc. M-am întors când Al Sorna a început să coboare pasarela. El este…

— Vaelin Al Sorna, a terminat Ell-Nestra și a făcut o plecăciune adâncă înaintea Ucigașului Speranței. Istoria isprăvilor tale zboară desigur înaintea ta, vestindu-te…

— Când luptăm? l-a întrerupt Al Sorna.

Ochii lui Ell-Nestra s-au mijit puțin, dar surâsul nici măcar nu i-a tremurat pe buze.

— De azi în trei zile, milord. Dacă ești de acord.

— Nu. Doresc să termin cât mai iute farsa asta.

— Rămăsesem cu impresia că în ultimii cinci ani ai lâncezit după bunul plac al împăratului. Nu ai nevoie de timp să-ți împrospătezi iscusința? M-aș simți dezonorat dacă oamenii ar spune că am obținut prea lesne victoria.

Privindu-i cum se cercetau, am fost izbit de contrastul dintre ei. Deși aveau cam aceeași statură, frumusețea masculină și zâmbetul orbitor ale lui Ell-Nestra ar fi trebuit să eclipseze fața ascuțită și rigidă a lui Al Sorna. Cu toate acestea, în Ucigașul Speranței exista ceva care sfida prezența autoritară a insularului: incapacitatea înnăscută de a fi știrbit. Cunoșteam desigur motivul, îl puteam distinge în voioșia falsă pe care Ell-Nestra și-o zugrăvise pe față, în felul cum ochii lui își examinau adversarul din cap până în picioare. Ucigașul Speranței era omul cel mai periculos pe care avea

să-l înfrunte vreodată și o știa.

— Te pot asigura, a rostit Al Sorna, că nimeni nu va zice niciodată că ai obținut prea lesne victoria.

Ell-Nestra a înclinat din cap.

— Atunci mâine, la amiază. A arătat cu brațul un grup de bărbați din apropiere, corăbieri cu ochi duri, înarmați până în dinți, care-l priveau pe Ucigașul Speranței cu ură vădită. Echipajul meu vă va escorta la odăile voastre. Vă sfătuiesc să nu zăboviți pe drum.

— Unde este lady Emeren? am întrebat, când a dat să se îndepărteze.

— Găzduită cu tot confortul în casa mea. O vei vedea mâine. Îți trimite desigur salutările ei cele mai călduroase.

Era o minciună sfruntată și m-am întrebat ce-i spusese ea despre mine și cât de strânsă era legătura lor. Ar fi putut, oare, să fi fost mai mult decât o simplă relație profitabilă între două suflete răzbunătoare?

Odăile noastre se aflau într-o clădire înnegrită de funingine din apropierea centrului cetății, ale cărei arcade elegante din cărămidă și mozaicuri stricate de pe pardoseli arătau că, odinioară, fusese probabil o reședință cu un statut considerabil.

— Este casa lordului Otheran, mi-a răspuns morocănos un corăbier la întrebare. Tatăl Scutului. S-a oprit și l-a privit ucigător pe Al Sorna. A murit în incendiu. Scutul a poruncit să fie lăsată așa, ca o amintire pentru el și pentru popor.

Al Sorna nu părea să asculte, ci privirea îi rătăcea peste zidurile negre-cenușii ruinate și ochii îi căpătaseră o îndepărtare ciudată.

— Vi s-a lăsat hrană, mi-a spus corăbierul, în bucătărie; pe scara de acolo, coborâți la etajele de jos. Dacă aveți nevoie de ceva, vom fi afară.

Am mâncat în sufragerie pe o masă mare din mahon, o mobilă a cărei perfecțiune era stranie într-o casă atât de dărăpănată. În bucătărie am găsit brânză, pâine și mai multe soiuri de mezeluri, alături de un vin foarte gustos pe care Al Sorna l-a recunoscut ca originar din podgoriile din miazăzi ale Cumbraelului.

— De ce l-au poreclit Scutul? a întrebat el, umplându-și o cupă cu apă.

Am observat că abia se atingea de vin.

— După vizita tatălui tău, meldeneanii au hotărât să aibă mai multă grijă de apărarea lor. Fiecare Lord al Corăbiilor trebuie să contribuie cu cinci vase la o flotă care patrulează constant Insulele. Căpitanul care primește onoarea de a comanda flota este cunoscut ca Scutul Insulelor.

Am tăcut și l-am privit cu atenție.

— Crezi că-l poți învinge?

Ochii lui s-au plimbat prin sufragerie, zăbovind asupra resturilor jupuite ale unei fresce murale; indiferent ce anume ar fi reprezentat, acum se pierduse într-o pată mânjită de negru din fostele culori strălucitoare.

— Tatăl lui a fost un om bogat, dacă a adus un artist din Imperiu să picteze o frescă a familiei. Scutul a avut trei frați mai vârstnici, totuși știa că tatăl lui l-a iubit mai mult decât pe ceilalți.

Cuvintele sale aveau o siguranță iritantă, provocând bănuiala că mâncam printre spectrele familiei ucise a Scutului.

— Vezi multe într-un petic de vopseluri decolorate.

A lăsat cupa din mână și a împins farfuria în lături. Dacă aceasta avea să fie ultima lui masă, mi se părea c-o abordase fără entuziasm.

— Ce vei face cu povestea pe care ți-am spus-o?

Povestea neterminată pe care mi-ai relatat-o, am gândit, dar am zis:

— Povestea ta mi-a oferit destule enigme la care să mă gândesc. Deși, dacă ar fi s-o public, mă îndoiesc că mulți ar fi convinși că zugrăvirea războiului e doar fapta unui bătrân nechibzuit.

— Janus a fost uneltitor, mincinos și, uneori, ucigaș. Însă a fost el oare cu adevărat nechibzuit? În ciuda sângelui și a comorilor pierdute în războiul acela odios, eu nu sunt sigur nici acum dacă nu cumva totul a făcut parte dintr-un plan mai mare, o urzeală mult prea încâlcită pentru înțelegerea mea.

— Când vorbești despre Janus, povestești despre un bătrân crud și intrigant, totuși nu simt mânie în vocea ta. Nu pari să-l urăști pe cel care te-a trădat.

— Care m-a trădat? Unica loialitate pe care Janus a avut-o vreodată a fost față de moștenirea lui: un Tărâm Unificat condus de-a pururi de Casa Al Nieren. Aceea a fost singura lui ambiție reală. A-l urî pentru faptele lui ar fi ca și cum ai urî scorpionul care te înțeapă.

Mi-am golit cupa de vin și m-am întins către sticlă. Am descoperit că-mi plăcea rodul Cumbraelului și am simțit dorința bruscă de a mă îmbăta. Încordarea din timpul zilei și ideea de a fi martor a doua zi la o luptă sângeroasă îmi lăsau în măruntaie o neliniște pe care doream s-o înec. Mai văzusem oameni murind, criminali și trădători executați la porunca împăratului, dar, oricât de năvalnic ar fi ars ura mea față de bărbatul acesta, simțeam că nu mai mă puteam bucura de violența iminentă a sfârșitului său.

— Ce vei face dacă vei obține victoria mâine? am întrebat, conștient de împleticirea limbii. Te vei întoarce în Tărâmul tău? Crezi că regele Malcius te va primi cu brațele deschise?

El și-a împins scaunul înapoi și s-a ridicat de la masă.

— Cred că amândoi știm că nu va fi nicio victorie pentru mine, indiferent ce se va întâmpla mâine. Noapte bună, milord!

Mi-am umplut din nou cupa și l-am ascultat cum urca scara și cum se îndrepta către unul dintre dormitoare. M-am minunat că putea să doarmă, știind că, fără ajutorul vinului, mi-ar fi fost greu să-mi găsesc odihnă în noaptea aceasta. Totuși, știam că el va dormi neîntors, netulburat de coșmaruri groaznice, netulburat de vinovăție.

— Tu l-ai fi urât, Seliesen? am întrebat cu glas tare, sperând că el se afla printre spectrele ce ticseau locuința aceasta. Mă-ndoiesc. Ar fi fost doar material pentru alt poem, fără îndoială. Dintotdeauna ți-a plăcut tovărășia lor, a acestor brute mânuitoare de spade, deși n-ai putut să fii niciodată cu adevărat unul dintre ei. Le-ai învățat trucurile, ai învățat să călărești, ai învățat să descrii parade frumoase cu sabia pe care ți-au dat-o. Dar n-ai învățat niciodată să lupți, așa-i?

Lacrimile îmi curgeau acum. Eram un scribălău beat, care plângea într-o casă de spectre.

— N-ai învățat niciodată să lupți, ticălosule!

Printre puținele atracții pe care Insulele Meldeneane le pot oferi vizitatorilor mai educați se numără numeroasele ruine impresionante ce pot fi găsite pe coastele insulelor mari. Deși variază ca dimensiuni și scop, ele dovedesc o uniformitate de exprimare și concepție care indică limpede opera unei singure culturi, o rasă străveche care a avut o eleganță și o sofisticare estetică absente cu desăvârșire la locuitorii actuali ai arhipelagului.

Exemplul cel mai impresionant în această privință al arhitecturii cândva mărețe este de departe amfiteatrul, situat la trei kilometri de capitala meldeneană. Săpat într-o depresiune a falezei de marmură galbenă cu vinișoare roșii de pe țărmul de miazăzi al insulei, amfiteatrul a rămas neatins de ravagiile cauzate de generații succesive de insulari, care nu dovediseră defel reținere în devastarea altor clădiri, pentru a lua materiale de construcție. O scoică uriașă, cu gradene terasate, orientate spre o scenă ovală mare, unde, fără doar și poate, mari oratori, poeți și actori făcuseră cândva deliciul unui public mai iluminat, amfiteatrul era acum locul perfect unde insularii contemporani îi executau pe tâlhari sau îi priveau pe bărbații care se luptau între ei până la moarte.

Am fost treziți de echipajul Scutului de îndată ce zorii s-au ivit deasupra cetății. Ne-au explicat că ar fi fost mai bine să fim aduși la arenă înainte ca populația să se trezească și să ticsească străzile, de unde să-și reverse ura față de vlăstarul Incendiatorului Cetății.

Așa cum îmi închipuiam, Al Sorna n-a trădat nicio îngrijorare

exterioară pe când așteptam ca soarele să se ridice către tăria cerului. Stătea pe gradenul cel mai de jos, cu spada alături, și privea marea. O briză puternică sufla dinspre miazăzi, totuși absența norilor anunța o zi fără ploaie. M-am întrebat dacă Al Sorna simțea că era o zi bună în care să-și întâlnească moartea.

Lady Emeren a sosit cu o oră înaintea amiezii, însoțită de alți doi corăbieri ai Scutului, îmbrăcată simplu ca întotdeauna, în straie modeste alb și negru, cu trăsăturile fine neîmpodobite de boieli sau bijuterii. Cu excepția inelului cu safir de pe deget, nu exista alt semn al rangului ei, dar echilibrul și demnitatea ei înnăscute erau neschimbate. M-am ridicat s-o întâmpin când a pășit în arena ovală și m-am plecat oficial.

— Bună ziua, lady Emeren.

— Bună ziua, lord Verniers.

Glasul ei nu pierduse nimic din timbrul bogat pe care mi-l reaminteam, colorat de o urmă slabă a accentului legănat, aparte, specific celor care fuseseră crescuți la Curtea împăratului. Încă o dată am fost izbit de frumusețea ei, pielea desăvârșită, buzele pline și ochii de un verde strălucitor. De multă vreme era considerată perfecțiunea feminității alpirane, la fel de supusă pe cât era de frumoasă, fiică a unei familii de sânge nobil și favorită a împăratului din copilărie, educată la Curte alături de propriii lui copii, practic fiica lui, mai puțin cu numele. Când Seliesen fusese chemat să-și împlinească destinul, căsătoria lor fusese inevitabilă. La urma urmelor, cine altul o merita mai mult?

— Te simți bine? am întrebat-o. Sper că n-ai suferit vreo samavolnicie.

— Temnicerii mei au fost mai mult decât generoși.

Privirea i s-a mutat la Ucigașul Speranței și am zărit din nou expresia de răutate rece și nesfârșită care-i urâțea trăsăturile perfecte ori de câte ori vorbea despre el. Al Sorna i-a întors uitătura cu o înclinare scurtă din cap, dovedind un interes cu totul superficial.

— Nu ești însoțit de gărzi, a observat lady Emeren.

— Prizonierul i-a promis împăratului că va răspunde la provocarea Scutului. Gărzile n-au fost considerate necesare.

— Înțeleg. Fiul meu este bine?

— Da. Ultima dată când l-am văzut, se juca fericit. Știu că tânjește după întoarcerea ta, așa cum suntem toți.

Ochii ei au fulgerat spre mine, arzând cu aproape aceeași flacără de ură pe care i-o arătase Ucigașului Speranței și nu i-am putut înfrunta. Ea a știut dintotdeauna, mi-am amintit. De ce nu m-ar urî și pe mine?

— După ce voi reveni în Imperiu, mi s-a adresat lady Emeren, eu și

fiul meu vom continua să trăim în singurătate discretă. Nu doresc să mă întorc la Curte. Și nici nu mă aștept la mulțumiri pentru că am făcut în cele din urmă dreptate pentru soțul meu.

Am oftat adânc.

— Este așadar adevărat? Duelul acesta este opera ta?

— Și meldeneanii doresc dreptate. Părinții și frații Scutului au murit în flăcări sub ochii săi. Ajutorul lui n-a necesitat multă convingere. Cei din miazănoapte au un dar aparte pentru a alimenta ura în inimile altora.

— Și crezi cu adevărat că ura ta va muri odată cu el? Dacă nu va fi așa? Ce alinare vei găsi atunci?

Ochii ei verzi s-au îngustat.

— Nu-mi ține predici, scribule. Tu ești un om fără de zei și amândoi știm asta.

— Prin urmare, acum cauți alinare din partea zeilor? Cerșești daruri de la pietre nepăsătoare. Seliesen ar fi plâns…

Safirul inelului ei mi-a crestat obrazul când m-a pălmuit. M-am clătinat puțin. Era o femeie puternică și nu simțea nevoia să se înfrâneze.

— Să nu rostești numele soțului meu!

Multe cuvinte mi-au sosit pe buze atunci, stând cu palma pe obrazul însângerat, multe cuvinte dezgustătoare și încărcate de fiere, care ar fi spintecat-o până în măduva oaselor cu adevărul lor sfâșietor. Însă privindu-i ochii arzători, am simțit cum cuvintele îmi mor în piept, cum furia mi se veștejește și zboară departe pe briza mării, înlocuită de milă și regret profund, despre care știam că sălășluiseră mereu în sufletul meu.

I-am făcut o altă plecăciune oficială.

— Îmi cer iertare dacă ți-am pricinuit supărare, milady.

M-am întors și am mers către locul unde stătea Ucigașul Speranței, așezându-mă lângă el: doi bărbați vinovați, așteptând sentința.

— Ți-o pot coase dacă dorești, mi-a propus Al Sorna când mi-am apăsat pe obraz o batistă de dantelă. Altfel îți va rămâne o cicatrice.

Am scuturat din cap și m-am uitat cum lady Emeren și-a ocupat locul în capătul îndepărtat al primului graden, evitându-mi deliberat privirea.

— Am meritat-o.

Scutul a sosit la puțin timp după aceea, conducând o companie de lăncieri, care au ocupat poziții în jurul arenei. Fără îndoială, el dorea ca momentul răzbunării sale să se desfășoare fără niciun fel de ajutor din partea mulțimii care începuse să ocupe locurile. Starea sufletească a spectatorilor era mai degrabă încordată decât de sărbătoare; multe perechi de ochi sfredeleau spinarea lui Al Sorna, dar nu existau nici imprecații, nici huiduieli, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă Scutul se străduise ca

înfruntarea să aibă cât de cât o desfășurare manierată.

Ce comedie absurdă, mi-am spus. Să grațiezi pe cineva pentru o crimă pe care a comis-o, astfel încât să poată fi pedepsit pentru una în care n-a jucat niciun rol.

Ultimii au sosit Lorzii Corăbiilor, opt bărbați de vârstă mijlocie sau înaintată, îmbrăcați în veșminte despre care am presupus că erau elegante în arhipelag. Ei erau oamenii cei mai bogați din Insule și făceau parte din consiliul guvernator grație numărului de corăbii pe care le dețineau, o formă aparte de conducere care supraviețuise surprinzător de bine pentru mai mult de patru veacuri. Și-au ocupat locurile pe podiumul lung din marmură aflat în capătul opus al arenei, unde fuseseră instalate deja opt jilțuri mari din lemn de stejar pentru confortul lor.

Unul dintre Lorzii Corăbiilor a rămas în picioare, un bărbat aspru, îmbrăcat mai simplu decât tovarășii săi, dar cu mănuși din piele moale în ambele mâini. L-am simțit pe Al Sorna foindu-se lângă mine.

— Carval Nurin, a rostit el.

— Căpitanul Șoimului Roșu, mi-am reamintit.

El a încuviințat din cap.

— Se pare că safirele cumpără multe corăbii.

Nurin a așteptat ca murmurele mulțimii să se stingă și privirea lui inexpresivă a zăbovit o clipă asupra lui Al Sorna, după care a ridicat glasul și a spus:

— Ne-am adunat aici pentru a fi martori la pronunțarea unei judecăți prin duel individual. Consiliul Lorzilor Corăbiilor recunoaște oficial această judecată ca fiind cinstită și legitimă. Nu vor exista pedepse pentru nicio picătură de sânge vărsată azi. Cine vorbește în numele celui care a chemat la duel?

Un corăbier al Scutului a făcut un pas înainte, un bărbat voinic și bărbos, cu eșarfă albastră pe cap, care-i anunța rangul de secund.

— Eu, milorzi.

Privirea lui Nurin s-a întors către mine.

— Și pentru cel chemat?

M-am ridicat și am mers spre centrul arenei.

— Eu.

Expresia lui Nurin s-a încruntat o clipă înaintea lipsei unui titlu onorific în răspunsul meu, totuși a continuat calm:

— Potrivit legii, trebuie să întrebăm ambele părți dacă neînțelegerea aceasta poate fi rezolvată fără vărsare de sânge.

Secundul a vorbit primul, cu glas ridicat, adresându-se mai degrabă mulțimii decât Lorzilor Corăbiilor:

— Dezonoarea căpitanului meu este prea mare. Prin firea sa este un om pașnic, dar sufletele rudelor lui ucise strigă, cerând să se facă dreptate!

De pe gradene s-a ridicat un mormăit de aprobare, care a amenințat să se dezvolte într-un vacarm de furie, până ce o privire încruntată a lui Carval Nurin l-a redus la tăcere. După aceea m-a privit pe mine.

— Cel chemat la duel dorește să rezolve pașnic această chestiune?

Am întors capul spre Al Sorna și am văzut că privea cerul. Urmărindu-i ochii, am văzut o pasăre rotindu-se deasupra, un albatros, judecând după anvergura aripilor. A dat un ultim ocol și s-a ridicat în cerul fără nori, purtat de aerul cald care se înălța de pe faleză, deasupra tuturor, deasupra sordidei noastre crime publice. Pentru că acum știam că aceasta era crimă, că aici nu exista dreptate.

— Milord! a insistat Carval Nurin, cu vocea tăioasă de iritare.

M-am uitat cum albatrosul și-a strâns aripile și a plonjat înapoia falezei. Minunat.

— Să terminăm odată, am spus, apoi m-am întors la locul meu fără să privesc înapoi.

Când m-am așezat, am zărit pe chipul lui Al Sorna o expresie de curiozitate. Poate că era amuzat de refuzul meu de a mai accepta să joc travestiul acesta. Mai târziu, în clipele mele de autoamăgire, m-am întrebat dacă nu putuse exista o urmă de admirație, de respect. Desigur însă că așa ceva ar fi fost absurd.

— Combatanții să-și ocupe locurile! a anunțat Carval Nurin.

Al Sorna s-a ridicat, cântărindu-și în mână spada odioasă. A existat o șovăială scurtă înainte de a prinde mânerul și am observat cum și-a încovoiat degetele, după care a tras lama din teacă. Chipul îi era lipsit de veselie acum, ochii negri păreau să-și astâmpere setea la vederea oțelului care scânteia în soare, dar expresia feței era de nepătruns. După o secundă, a așezat teaca lângă mine și s-a îndreptat spre centrul arenei.

Scutul a înaintat, cu sabia dezgolită, părul blond strâns la spate cu un șiret din piele, în veșminte simple de corăbier, cămașă din bumbac, pantaloni din piele de vițel și cizme zdravene din piele. Poate că straiele îi erau simple, însă le purta ca un prinț, eclipsând cu ușurință luxul Lorzilor Corăbiilor, degajând noblețe gravă și forță fizică, un leu în căutarea dreptății pentru mândria lui ucisă. Veselia destinsă pe care o afișase în port dispăruse și-l privea pe Al Sorna cu hotărâre rece, ca un animal de pradă.

Al Sorna și-a ocupat locul în fața lui și l-a privit fără sfială, dovedind aceeași neputință firească de a fi umbrit. Ținea spada jos, picioarele depărtate pe aceeași linie cu umerii și spatele ușor arcuit.

Carval Nurin a ridicat din nou glasul:

— Începeți!

S-a întâmplat aproape înainte ca ordinul lui Nurin să se fi încheiat, atât de iute, încât a trecut un moment înainte ca eu și mulțimea să ne dăm seama ce se petrecuse. Al Sorna s-a mișcat. S-a mișcat într-un fel în care nu mai văzusem niciodată un om mișcându-se, ca albatrosul care plonjase sub faleză sau ca orcile năpustindu-se asupra somonilor când plecaserăm din Linesh, ca o ceață fluidă de viteză și o singură spintecătură scânteietoare de metal.

Sabia Scutului trebuie să fi fost făurită din oțel de calitate, judecând după dangătul grav și plin pe care l-a scos când a zburat în cealaltă parte a arenei, lăsându-l locului neînarmat și lipsit de apărare.

Liniștea era totală.

Al Sorna s-a îndreptat și i-a surâs aspru.

— N-o țineai bine.

Chipul Scutului a trădat un spasm scurt de furie sau de frică, dar și l-a stăpânit iute. N-a rostit nimic, a așteptat moartea și a refuzat să cerșească îndurare.

— Se râdea mult în casa ta, i-a spus Al Sorna. Când tatăl tău revenea de pe țărmuri îndepărtate cu daruri și povești pline de aventuri, tu și frații tăi vă strângeați în jurul lui și ascultați, tânjind după vârsta bărbăției și bucurându-vă de iubirea lui. El însă nu v-a povestit niciodată despre crimele pe care le comitea, despre marinarii cinstiți azvârliți rechinilor de pe punțile propriilor corăbii, nici despre femeile pe care le siluia când întreprindeau raiduri pe țărmul de miazăzi al Tărâmului. V-ați iubit tatăl, dar ați iubit o minciună.

Scutul și-a dezgolit dinții într-o grimasă feroce de ură.

— Termină odată!

— N-a fost vina ta, a continuat Al Sorna. Tu nu erai decât un băiat. Nu puteai să faci nimic. Ai avut dreptate să fugi…

Calmul Scutului s-a fărâmițat, un urlet de furie i-a izbucnit de pe buze și s-a năpustit înainte, cu mâinile întinse către beregata lui Al Sorna. Bărbatul din miazănoapte a făcut un pas într-o parte, evitând atacul, și l-a izbit cu podul palmei în tâmplă, doborându-l pe nisip, unde a rămas nemișcat.

Al Sorna s-a întors și a revenit la locul lui, a luat teaca și a vârât spada înăuntru. Mulțimea începuse să reacționeze acum, majoritatea șocată, dar cu o undă de mânie despre care știam că va crește întruna.

— Duelul acesta nu s-a încheiat, lord Vaelin! a strigat Carval Nurin peste tumultul tot mai sonor.

Al Sorna s-a întors și a pornit spre lady Emeren, stupefiată, care l-a

privit încremenită și frustrată.

— Milady, ești pregătită să părăsești locul acesta?

— Duelul se desfășoară până la moarte! a răcnit Nurin. Dacă-l lași pe bărbatul acesta în viață, îl vei dezonora pentru totdeauna în ochii Insulelor.

Al Sorna i-a făcut o plecăciune grațioasă lui lady Emeren și s-a întors către Nurin.

— Onoare? a întrebat el. Onoarea nu-i decât un cuvânt. N-o poți mânca și n-o poți bea, totuși oriunde aș merge, oamenii vorbesc la nesfârșit despre ea și fiecare spune altă poveste despre ce ar însemna cu adevărat. Pentru alpirani, totul se rezumă la datorie, pe când renfaelinii cred că-i totuna cu bravura. În insulele acestea se pare că-nseamnă a ucide un fiu pentru o crimă comisă de tatăl lui și apoi a măcelări un om neajutorat când farsa nu se desfășoară conform planului.

În mod straniu, mulțimea a amuțit când el a vorbit; deși nu avea un glas sonor, amfiteatrul îl transmitea fără efort tuturor celor prezenți și, cumva, mânia lor și setea de sânge dezamăgită s-au micșorat.

— Nu ofer nicio scuză pentru faptele tatălui meu. Și nu pot oferi nici căință. El a incendiat o cetate la porunca regelui său; a fost o faptă rea, însă eu n-am avut niciun amestec în ea. În tot cazul, vărsarea sângelui meu nu-l poate întrista deloc pe un bărbat care a murit acum trei ani, pașnic în patul lui, având-le alături pe soția și pe fiica sa. Nimeni nu se poate răzbuna pe un mort care a fost de mult dat focului. Acum dați-mi ceea ce mi se cuvine sau omorâți-mă, și să terminăm totul.

Privirea mea s-a îndreptat spre gărzile purtătoare de lănci și am văzut șovăiala cu care au schimbat priviri, apoi s-au uitat precaut la mulțimea din rândurile căreia se înălța un murmur de confuzie.

— OMORÂȚI-L! Lady Emeren se ridicase în picioare și pornise către Al Sorna, cu degetul întins acuzator și mârâind. OMORÂȚI-L PE SĂLBATICUL UCIGAȘ!

— Tu n-ai niciun cuvânt de spus aici, femeie! i-a vorbit Nurin cu glas aspru și mustrător. Asta este treaba bărbaților.

— Bărbați? Râsul ei a fost răgușit, aproape isteric când s-a răsucit spre Nurin. Singurul bărbat de aici zace fără cunoștință și nerăzbunat. Eu vă numesc lași. Lepădături de pirați necredincioși! Unde-i dreptatea care mi s-a făgăduit?

— Ți s-a făgăduit un duel, i-a răspuns Nurin.

L-a privit apoi îndelung pe Al Sorna, după care și-a ridicat ochii spre spectatori și glasul i-a răsunat puternic:

— Și duelul s-a încheiat! Este adevărat că suntem pirați, fiindcă zeii ne-au dăruit oceanele ca terenuri de vânătoare, dar tot ei ne-au dăruit și

legea cu care guvernăm aceste Insule și legea se aplică tuturor, fiindcă altfel nu înseamnă nimic. Potrivit legii, Vaelin Al Sorna a învins în acest duel. El nu a comis niciun delict în Insule și ca atare este liber să plece. S-a întors după aceea către lady Emeren. Suntem piraţi, însă nu lepădături. Și tu, milady, ești, de asemenea, liberă să pleci.

Am fost escortaţi până la capătul digului, unde ni s-a spus să aşteptăm în timp ce aranjau plecarea noastră cu puţinele corăbii străine din port. Un detaşament numeros de lăncieri era de strajă de-a curmezişul cheiului, pentru a împiedica orice răzbunare de ultimă clipă din partea locuitorilor cetăţii, deşi eu apreciasem că starea sufletească generală la încheierea duelului fusese potolită; oamenii fuseseră mai degrabă dezamăgiţi decât scandalizaţi. Străjerii ne ignorau şi era limpede că plecarea n-avea să fie marcată de nicio ceremonie. Trebuie să mărturisesc că era stânjenitor să mă aflu acolo, alături de ei doi, cu lady Emeren plimbându-se înainte şi înapoi pe doc, cu braţele strâns încrucişate peste piept, iar Al Sorna stând tăcut pe un butoi cu mirodenii, în timp ce eu mă rugam să vină fluxul şi eliberarea binecuvântată din locul acesta.

— Asta nu se va încheia aici! a izbucnit lady Emeren după o oră de mers în tăcere. S-a apropiat la un metru de el, sfredelindu-l cu privirea, urându-l cu patimă. Să nu crezi că vei scăpa de mine. Pământul ăsta nu-i îndeajuns de lat ca să te-ascunzi de…

— E teribil, a întrerupt-o Al Sorna, când iubirea se transformă în ură.

Privirea ei ucigaşă a încremenit, de parcă o înjunghiase.

— Cândva, a continuat Al Sorna, am cunoscut un bărbat care iubea tare mult o femeie. Avea însă de îndeplinit o sarcină, o sarcină despre care ştia că-l va costa viaţa şi care ar fi costat-o viaţa şi pe ea dacă i-ar fi rămas alături. De aceea a păcălit-o şi a aranjat să fie dusă departe. Uneori bărbatul încearcă să-şi trimită gândurile peste ocean, pentru a vedea dacă iubirea pe care o împărtăşiseră s-a preschimbat în ură, dar găseşte doar ecouri îndepărtate ale compasiunii ei, o viaţă salvată aici, un act de bunătate făcut acolo, ca fumul ce rămâne în urma unei torţe arzătoare. De aceea el se întreabă: „Oare ea mă urăşte?“ Pentru că femeia are multe de iertat, iar între îndrăgostiţi, şi privirea i s-a întors către mine, trădarea este întotdeauna păcatul cel mai groaznic.

Tăietura de pe obraz m-a ars, vinovăţia şi durerea mi s-au amestecat în piept în mijlocul unui torent de amintiri. Sosirea lui Seilesen prima dată la Curte… zâmbetul lui care părea să aducă întotdeauna soare… împăratul acordându-mi cinstea de a-l educa în problemele Curţii… primele lui tentative bâjbâite de etichetă… ascultându-i cele mai recente poeme până

noaptea târziu... gelozia înfocată când Emeren și-a făcut cunoscute sentimentele și satisfacția infamă când el a început s-o abandoneze în favoarea mea... Și moartea lui... Suferința nesfârșită despre care crezusem că mă va consuma.

Al Sorna văzuse totul, o știam. Cumva, nimic nu era ascuns de ochii lui ca tăciunele.

Al Sorna s-a ridicat și a pășit spre lady Emeren, făcând-o să tresară, nu de ură, știam, ci de frică. Ce altceva văzuse el? Ce altceva avea să spună? A îngenuncheat înaintea ei și a rostit cu glas limpede și oficial:

— Milady, îmi cer iertare pentru că am luat viața soțului tău.

Ea a avut nevoie de o clipă pentru a-și stăpâni teama.

— Și o vei oferi pe a ta în schimb?

— Nu pot, milady.

— Atunci scuzele îți sunt la fel de deșarte ca inima ta, bărbatule din miazănoapte. Iar ura mea nu este întru nimic micșorată.

Au găsit pentru Al Sorna o corabie din Ținuturile de Miazănoapte, întrucât se părea că vasele din teritoriile cele mai de miazănoapte ale Tărâmului Unificat se bucurau de dreptul de ancorare în apele meldeneane care le era refuzat compatrioatelor lor. Auzisem și citisem câte ceva despre Ținuturile acelea — că erau cămin pentru oameni cu origini variate — și de aceea nu m-a surprins că majoritatea membrilor echipajului aveau pielea tuciurie și fețele lătărețe întâlnite în provinciile din miazăzi ale Imperiului. Am mers cu Al Sorna spre dana corabiei, lăsând-o pe lady Emeren rigid de nemișcată la capătul digului. Ea a privit marea, refuzând să-i mai acorde bărbatului din miazănoapte favoarea altui cuvânt.

— Ar trebui să fii cu băgare de seamă în privința ei, i-am spus când ne-am apropiat de pasarelă. Vendeta nu i se va sfârși aici.

El s-a uitat la silueta nemișcată a lui lady Emeren și a oftat cu regret.

— Atunci pe ea trebuie s-o compătimim.

— Noi am crezut că te trimitem la moarte, însă n-am făcut altceva decât să te punem în libertate. Așa cum știai că vom face, sunt sigur. Ell-Nestra n-a avut nicio clipă vreo șansă. De ce nu l-ai ucis?

Ochii lui negri m-au privit cu uitătura pătrunzătoare și întrebătoare despre care știam că văzuse prea multe.

— Când am fost judecat, lordul Velsus m-a întrebat câte vieți am luat. Cu toată sinceritatea, nu i-am putut răspunde. Am ucis de multe ori, oameni buni și răi, lași și eroi, hoți și... poeți. A plecat ochii și m-am întrebat dacă aceea era scuza lui. Ba chiar și prieteni. Și m-am săturat. Și-a privit spada vârâtă în teacă pe care o ținea în mână. Sper să n-o mai scot niciodată.

N-a mai zăbovit, nu mi-a întins mâna și n-a rostit niciun cuvânt de

despărțire, ci s-a întors pur și simplu și a urcat pe pasarelă. Căpitanul corabiei l-a întâmpinat cu o plecăciune adâncă, având chipul luminat de un respect evident, pe care îl împărtășea întregul echipaj. Se părea că legenda lui ajunsese hăt departe; deși oamenii aceștia veniseră de la mare distanță de centrul Tărâmului, era limpede că numele lui era bine cunoscut. Ce-l va aștepta, m-am întrebat, în Tărâm, unde de acum el nu mai este un simplu om?

Corabia a plecat în mai puțin de un ceas, fără să-și mai fi descărcat jumătate din mărfuri, dornică să se îndepărteze cu trofeul acela. Am stat la capătul digului alături de lady Emeren și l-am privit pe Ucigașul Speranței îndepărtându-se. L-am putut distinge pentru o vreme, o siluetă înaltă la prova. Îmi închipui că este posibil să fi privit înapoi, spre noi, doar o dată, poate chiar să fi ridicat brațul în semn de salut, însă era prea departe ca să fiu sigur. După ce a ieșit din bazinul portului, corabia și-a ridicat pânzele și a dispărut repede dincolo de promontoriu, navigând cu toată iuțeala către răsărit.

— Ar trebui să-l dai uitării, i-am spus lui lady Emeren. Obsesia aceasta va însemna ruina ta. Du-te acasă și crește-ți fiul. Te implor!

Am fost uluit să văd că plângea, lacrimile îi șiroiau din ochi, deși fața îi era rigidă și lipsită de expresie. Glasul ei era o șoaptă, dar aprig ca întotdeauna.

— N-o voi face până când zeii nu mă vor chema la ei, ba chiar și atunci voi găsi o cale să-mi trimit răzbunarea prin văl.

PARTEA A V-A

În partidele mai lungi, în care Atacul Mincinosului sau alta dintre părțile introductive prezentate mai sus a eșuat, se dezvăluie pe de-a-ntregul complexitatea Keschetului. Capitolele următoare vor examina stratagemele cele mai eficiente în jocurile lungi, începând cu Schimbarea Arcașului, al cărui nume provine de la o manevră utilizată de arcașii călări alpirani. La fel ca Atacul Mincinosului, Schimbarea Arcașului folosește abaterea atenției într-o direcție falsă, dar păstrează în același timp potențialul pentru exploatarea oportunităților neprevăzute. Un jucător iscusit poate să atace două ținte, păstrându-și adversarul în necunoștință de cauză asupra țintei finale până la apariția ocaziei celei mai rodnice.

– Autor necunoscut, *Keschetul, reguli și strategii*,
Marea Bibliotecă a Tărâmului Unificat

CAPITOLUL 1

A încălecat pe Scuipă-rău și a călărit spre apus, mergând pe coasta mării, până a găsit un loc pentru popas la adăpostul unei dune mari cu coama acoperită de iarbă. A strâns lemne purtate de valuri pe țărm și a rupt iarbă ca să aprindă focul. Tulpinile ierbii erau uscate de briză și s-au aprins la prima atingere a cremenii. Focul a crescut înalt și strălucitor și cenușa fierbinte s-a ridicat aidoma licuricilor pe cerul începutului de seară. În depărtare, luminile din Linesh păreau să ardă încă și mai intens și el a auzit muzică amestecată cu sunetul multor glasuri înălțate în petreceri.

— După toate câte le-am făcut, i-a spus lui Scuipă-rău întinzându-i câteva zaharicale să le ronțăie, război, molimă și luni de spaimă, nu-mi vine să cred că sunt fericiți să ne vadă plecând.

Dacă Scuipă-rău i-a apreciat ironia, a făcut-o sub forma unui fornăit sonor de iritare, scuturând energic din cap.

— Ai răbdare.

Vaelin l-a prins de frâu și a dezlegat căpăstrul, apoi i-a luat șaua din spate. Scăpat de poveri, armăsarul a pornit în galop printre dune, ridicând nisip de sub copite și nechezând. Vaelin l-a privit jucându-se în valurile de la mal, pe când cerul a pălit și s-a înălțat luna plină și strălucitoare, care zugrăvea dunele într-un albastru-argintiu familiar. *Ca troienele de nea în toiul iernii.*

Scuipă-rău a revenit în trap, pe când dispărea ultima geană a zilei și a rămas la marginea cercului de lumină revărsat de foc, așteptând ritualul de seară al țesălării și priponirii.

— Nu, a rostit Vaelin. Noi doi am terminat. E timpul să pleci.

Scuipă-rău a fornăit nesigur, scurmând nisipul cu o copită din față.

Vaelin s-a apropiat de el și l-a lovit puternic cu palma peste crupă, apoi s-a retras iute ca să evite represaliile loviturii de copite, când Scuipă-rău s-a cabrat și a nechezat furios, dezgolindu-și dinții.

— Pleacă, fiară urâcioasă! a strigat Vaelin, gesticulând sălbatic. PLEACĂ!

Și calul a dispărut, galopând și îndepărtându-se într-o pâclă de nisip albastru-argintiu, cu nechezatul de despărțire răsunând sonor în văzduhul serii.

— Du-te, gloabă afurisită, a șoptit Vaelin zâmbind.

Nu mai avea cu ce să-și ocupe timpul, așa că s-a așezat și a aruncat lemne în foc, amintindu-și de clipele din vârful meterezelor Cetățuii

Înalte, când îl privise pe Dentos apropiindu-se de poartă fără Nortah și știuse că totul se va schimba. *Nortah… Dentos… Doi Frați pierduți și pe cale de a mai pierde unul.* A simțit doar o schimbare foarte slabă a vântului, care a adus un iz slab de sudoare și apă sărată. A închis ochii, ascultând pașii moi pe nisip care se apropiau dinspre apus, fără a încerca totuși să se ascundă. *Și de ce s-ar ascunde, de fapt? La urma urmelor, suntem Frați.*

A deschis ochii și a privit silueta din fața lui.

— Salut, Barkus!

Barkus s-a lăsat să cadă în fața focului și a ridicat palmele spre flăcări. Brațele groase și musculoase îi erau goale, deoarece purta doar o vestă din bumbac și pantaloni; era desculț și părul îi șiroia de apa mării. Singura lui armă era securea, prinsă pe spinare cu șireturi din piele.

— Pe Credință! a icnit el. Nu mi-a mai fost așa frig de când am luptat în Codrul Martishe.

— Trebuie să-ți fi fost greu să înoți.

— Așa-i. Ajunsesem la vreo cinci kilometri de țărm, când mi-am dat seama că m-ai tras pe sfoară. Căpitanul n-a fost lesne de convins să revină la țărm. A scuturat din cap și picături i-au zburat din părul lung. Auzi, să pleci pe o corabie în Apusul Îndepărtat împreună cu Sora Sherin! De parc-ai fi fost în stare să renunți la o ocazie de a te sacrifica.

Vaelin a privit mâinile lui Barkus și a văzut că nu tremurau deloc, deși era îndeajuns de frig pentru ca răsuflarea să-i iasă sub formă de aburi.

— Asta a fost înțelegerea, nu? a continuat Barkus. Noi rămânem în viață și ei se aleg cu tine?

— În plus, prințul Malcius va fi trimis înapoi în Tărâm.

Barkus s-a încruntat.

— A supraviețuit?

— Am fost zgârcit cu adevărul pentru a vă scoate pe toți din cetate, fără probleme.

Fratele voinic a pufnit iarăși.

— Când vor veni după tine?

— La prima geană de lumină.

— E timp destul. A scos securea din spate și a pus-o la îndemână. Câți crezi că vor trimite?

Vaelin a strâns din umeri.

— N-am întrebat.

— Pentru noi doi ar fi bine să trimită un regiment întreg. Barkus l-a privit apoi nedumerit. Unde ți-este spada?

— I-am dăruit-o guvernatorului Aruan.

— Nu cred c-a fost cea mai bună dintre ideile tale. Cum intenționezi să te lupți?

— N-o să mă lupt. Voi respecta porunca regelui și mă voi preda alpiranilor.

— Te vor omorî.

— Nu cred. Potrivit Cărții a Cincea a zeului cumbraelin, mai am încă mulți oameni de ucis.

— Puah! a scuipat Barkus în foc. Profețiile sunt niște rahaturi. Superstiții pentru adoratorii zeului. Tu le-ai ucis Speranța, așa că te vor omorî fără să clipească. Singura întrebare este doar în cât timp o vor face. L-a privit pe Vaelin în ochi. Nu pot suporta să stau și să-i privesc cum te ucid.

— Atunci pleacă.

— Știi că nu pot să fac nici asta. Nu crezi că am pierdut deja destui Frați? Nortah, Frentis, Dentos…

— Ajunge!

Glasul lui Vaelin a răsunat tăios, spintecând noaptea.

Barkus s-a tras înapoi, alarmat și nedumerit.

— Frate, nu…

— Termină.

Vaelin a cercetat chipul bărbatului din fața lui cu toată atenția de care era în stare, căutând o fisură în mască, un licăr de pierdere a calmului. Era însă perfectă, impenetrabilă și iritantă. S-a luptat să-și stăpânească furia, știind că îl va omorî.

— Ai așteptat atât de mult clipa asta, atunci de ce nu-mi arăți adevăratul tău chip? Ce mai contează?

Barkus a zâmbit cu o expresie desăvârșită de îngrijorare stânjenită.

— Nu te simți bine?

— Înainte de plecare, căpitanul Antesh mi-a spus ceva. Vrei să știi ce anume?

Celălalt a desfăcut brațele nesigur.

— Dacă asta ți-e voia.

— Numele lui adevărat nu este Antesh. Nimic surprinzător în asta, întrucât sunt sigur că mulți dintre cumbraelinii pe care i-am tocmit au simțit nevoia de a folosi nume false, fie de teama unui trecut criminal, fie de rușinea de a ne accepta galbenii. Mai surprinzător însă este faptul că amândoi i-am auzit în trecut adevăratul nume.

Tot nicio fisură în mască. Tot nimic, cu excepția îngrijorării unui Frate adevărat.

— Cândva, Bren Antesh a fost întru totul robul zeului său, a rostit

Vaelin. Devoțiunea îi era atât de mare, încât l-a împins să ucidă și să-i adune pe alții, de asemenea însetați, să-și cinstească zeul cu sângele ereticilor. Cu timpul, i-a dus în Martishe, unde cei mai mulți dintre ei au murit sub mâinile noastre, ceea ce l-a determinat să-și pună sub semnul îndoielii credința, să-și abandoneze zeul, acceptând aurul regelui și dăruindu-l familiilor tovarășilor lui căzuți, pentru ca după aceea să-și caute moartea într-un război străin. În tot acel timp s-a străduit să uite numele pe care-l dobândise în Martishe: Săgeată Neagră. Bren Antesh a fost cândva cunoscut ca Săgeată Neagră. Și m-a asigurat că nici el, nici vreunul dintre oamenii lui n-au avut niciodată o scrisoare de liberă trecere din partea Lordului Fiefului lor.

Barkus a rămas nemișcat, iar pe față nu i se mai citea acum nicio expresie.

— Mai ții minte scrisorile? a întrebat Vaelin. Scrisorile pe care le-ai găsit tu asupra arcașului pe care-l ucisesem eu. Scrisorile care ne-au trimis în războiul cu Fieful Cumbrael.

A fost doar o măruntă schimbare a înclinării capului, o modificare insesizabilă a liniei umerilor, o nouă curbură a buzelor, dar, pe neașteptate, Barkus a dispărut ca fumul în vânt. Când a vorbit, Vaelin n-a fost surprins să audă o voce familiară, vocea cu care vorbiseră doi bărbați, morți acum.

— Tu chiar crezi că vei sluji o Regină a Focului, Frate?

Inima lui Vaelin s-a prăbușit ca un bolovan. Nutrise o speranță ofilită că s-ar fi putut înșela, că Antesh mințise și că Fratele lui continua să fie războinicul nobil care plecase cu fluxul de dimineață. El dispăruse însă acum și erau numai ei doi, singuri pe plajă, cu moartea apropiindu-se iute.

— Mi s-a spus că există și alte profeții, a rostit el.

— Profeții? Creatura care fusese Barkus a scos un râset aspru și hâd. Cât de puține cunoașteți! Voi toți, care vă mâzgăliți pe hârtie încercările bâjbâite de înțelepciune, numindu-le scripturi, deși nu sunt decât delirurile celor nebuni și flămânzi după putere.

— Testul Sălbăticiei… Atunci l-ai aservit?

Făptura cu fața lui Barkus a rânjit larg.

— Dorea tare mult să trăiască. Găsirea lui Jennis a fost un dar al vieții, totuși ideea lui despre Frăție era atât de puternică, încât nu s-a putut sili să facă ceea ce era necesar.

— A găsit trupul lui Jennis înghețat, fără mantie.

Creatura a râs din nou, răgușit, scrâșnit, încântată de propria cruzime.

— Trupul și sufletul lui. Jennis era încă viu, pe jumătate înghețat,

dar continua să răsufle și i-a șoptit lui Barkus rugămintea de a-l salva. Bineînțeles, el nu putea face nimic și era foarte flămând. Foamea îi preschimbă pe oameni, le reamintește că nu sunt decât animale, niște animale care trebuie hrănite, iar carnea rămâne carne. Ispita l-a îngrețoșat, foamea l-a împins dincolo de pragul nebuniei, așa că s-a împleticit și apoi s-a întins în zăpadă ca să moară.

Hentes Mustor, Chiorul, tâmplarul care a incendiat atelierul lui Ahm-Lin… toți s-au apropiat cândva atât de mult de moarte…

— Moartea este poarta prin care intri tu.

— Ei ne aruncă, de cealaltă parte a hăului teribil, strigătele plângărețe ale unor suflete în preajma morții, ca mieii rătăciți care atrag lupii. Nu toți pot fi însă luați, ci doar aceia care au sămânța răutății și darul puterii.

— Barkus nu avea răutate în el.

Alt chicotit veninos.

— Încă n-am întâlnit omul care să nu aibă răutate în inimă. Barkus și-o ascunsese pe a lui atât de adânc, încât abia știa că exista acolo, supurând ca un vierme în sufletul lui, așteptând să fie hrănită, așteptându-mă pe mine. Era ura față de tatăl lui, înțelegi? Tatăl care-l trimisese de acasă, care-i urâse și în același timp îi invidiase darul. El văzuse lucrurile minunate pe care băiatul le putea făuri din metal și tânjise după putere. Așa se-ntâmplă cu aceia dintre noi care suntem dăruiți. Nu ești de acord?

— Tu ai fost permanent el? Fiecare cuvânt pe care l-a rostit de atunci, fiecare faptă, fiecare gest de bunătate. Nu pot crede că erai numai tu.

Creatura a strâns din umeri.

— Crede ce vrei. Ei se apropie de moarte, noi îi înhățăm și din clipa aceea sunt ai noștri. Noi știm ce știu ei, astfel că-i foarte ușor să menținem masca.

Cântecul sângelui a șoptit, o notă slabă, dar vibrantă.

— Minți! Hentes Mustor n-a fost pe de-a întregul sub comanda ta. De aceea l-ai și ucis înainte de a-mi putea spune minciunile pe care i le-ai șoptit cu vocea zeului său. Iar când ai venit s-o ucizi pe Aspectul Elera, aveai sub stăpânirea ta trei bărbați, totuși ei au atacat separat, pentru că, neîndoios, înfruntarea cu Aspectul Corlin din Casa celui de-al Patrulea Ordin ți-a solicitat pe deplin capacitățile. Nu cred că poți stăpâni mai mult de o minte pe rând și pun rămășag că jugul tău poate fi fărâmat.

Făptura a înclinat capul lui Barkus.

— Vederea Luptei este într-adevăr un dar puternic. În curând tu vei

fi aproape de moarte și unul dintre noi va veni să-l revendice. Lyrna te iubește și Malcius are încredere în tine. Cine ar fi mai potrivit să-i călăuzească prin anii grei care-i așteaptă? Oare ce răutate se ascunde în inima ta, mă-ntreb? Poate față de maestrul Sollis? Față de Janus și nesfârșitele lui urzeli? Sau poate față de Ordin? La urma urmelor, ei te-au trimis aici ca momeală pentru mine și, procedând așa, ți-au răpit femeia pe care o iubești. Spune-mi că nu există nicio răutate acolo.

— Dacă vrei cântecul meu, de ce mi-ai căutat moartea de două ori până acum? În Urlish ai trimis asasini tocmiți, care să mă ucidă în timpul Încercării Alergării, și ai trimis-o pe Henna în odaia mea în noaptea Masacrului Aspectelor.

— La ce ne-ar folosi nouă să tocmim pe cineva? Iar misiunea Hennei a fost plănuită în pripă, fiindcă n-am fost defel încântați să te găsim în Casa celui de-al Cincilea Ordin tocmai în noaptea aceea, înainte să fi știut ce putere ne-ai putea oferi. Că tot veni vorba, ea îți trimite salutări și regretă că n-a putut fi aici.

Vaelin a căutat îndrumare din partea cântecului sângelui, însă n-a găsit decât tăcere. Creatura nu mințea.

— Dacă n-ați fost voi, atunci cine?

Glasul i s-a stins când înțelegerea a sosit pe o coardă disperată a cântecului sângelui: spaima Fratelui Harlick în Cetatea Prăbușită. *Ai venit să mă ucizi?*

— Al Șaptelea Ordin, a murmurat cu voce tare.

— Chiar ai crezut că ei nu sunt decât un grup de mistici inofensivi care slujesc Credința voastră absurdă? Ei au propriile lor planuri și propriii lor intermediari. Nu te amăgi cu gândul că ar ezita să te elimine, dacă te-ai dovedi un obstacol.

— Și de ce nu m-au mai atacat de atunci?

Făptura a mișcat ușor trupul lui Barkus, nereușind să-și ascundă neliniștea.

— Așteaptă momentul potrivit, ocazia cea mai bună.

Altă minciună, confirmată de cântecul sângelui. *Lupul. Al Șaptelea Ordin și-a trimis asasinii după mine, dar lupul i-a ucis*. Consideraseră oare evenimentul acela ca pe o dovadă a unei binecuvântări din partea Beznei, a unei protecții acordate de o putere de care se temeau? Întrebări… Ca întotdeauna, apăreau mereu alte întrebări.

— Ai fost cândva om? a întrebat-o pe creatură. Ai avut un nume?

— Numele înseamnă foarte mult pentru cei vii, însă ele par scornelile unor copii pentru cei care au simțit gerul fără străfund al neantului.

— Așadar, ai fost viu cândva. Ai avut propriul tău trup.

— Trup? Da, am avut un trup. Sfâșiat de sălbăticie și uscat de foame, hăituit de ură la fiecare pas. Am avut un trup, născut dintr-o mamă siluită, căreia i-au spus vrăjitoare. Am fost surghiuniți, pentru că darul ei putea schimba vântul. Bărbatul care m-a zămislit a mințit și a spus că ea folosise Bezna pentru a-l sili să urce în patul ei. A mințit că refuzase să mai stea alături de ea după ce vraja se destrămase. A mințit că ea își folosise darul pentru a măna recoltele drept răzbunare. Cu pietre și blestemății putrede, ei ne-au alungat în pădure, unde am trăit ca animalele până când foamea și frigul au luat-o de lângă mine. Dar am continuat să trăiesc, mai degrabă fiară decât băiat, uitând limbajul și obiceiurile, uitând totul, mai puțin răzbunarea. Și cu timpul m-am răzbunat, din plin.

— „El a chemat fulgerul“, a citat Vaelin. „Și satul a ars. Oamenii au fugit spre râu, dar el l-a umflat cu ploaie, până ce malurile s-au rupt și apa i-a purtat în torente. Totuși răzbunarea lui nu fusese încă satisfăcută, așa că a adus un vânt din îndepărtatul miazănoapte, care să-i cuprindă în gheață.“

Făptura a rânjit fioros prin totala sa lipsă de cruzime, un zâmbet de reamintire mulțumită.

— Îi pot vedea și acum fața; fața tatei, încremenită în gheață, privindu-mă din adâncurile râului. Am urinat pe ea.

— Bastardul Vrăjitoarei, a șoptit Vaelin. Povestea asta-i veche de trei veacuri.

— Timpul este o amăgire în aceeași măsură ca și Credința ta. Când privești în neant, vezi în același timp nemărginirea și nimicnicia tuturor lucrurilor și ființelor, într-o clipită de teroare și minunăție.

— Ce este neantul acesta despre care vorbești?

Surâsul creaturii a redevenit crud.

— Credința ta îi spune Lumea de Dincolo.

— Minți! a scuipat el, deși cântecul sângelui nu murmurase. Lumea de Dincolo este un loc de pace veșnică, de înțelepciune absolută, de contopire sublimă cu sufletele Plecaților, care trăiesc de-a pururi.

Buzele făpturii au zvâcnit pentru o clipă, după care a început să râdă, în hohote sonore și sincere de amuzament, care au răsunat peste plajă și mare. Vaelin a simțit cum mâna i-a furnicat spre pumnalul din cizmă și s-a împotrivit cu greutate impulsului. *Nu încă…*

— Vai, vai, a clătinat creatura din cap și și-a șters o lacrimă din colțul ochiului. Frate, ești un prost și jumătate! S-a aplecat înainte, iar chipul celui care-i fusese Frate a părut o mască roșie în lumina flăcărilor,

care a șuierat: *Noi suntem Plecații*!

Vaelin a așteptat cântecul sângelui, însă n-a auzit decât o liniște înghețată. Era imposibil, era blasfemie, dar în cuvintele făpturii nu exista nici măcar o minciună.

— Plecații ne așteaptă în Lumea de Dincolo, a recitat el, detestându-și disperarea din glas. Suflete îmbogățite de plinătatea și bunătatea vieților lor, ei oferă înțelepciune și compasiune…

Creatura râdea din nou, aproape fără să se poată stăpâni.

— Înțelepciune și compasiune! Printre sufletele din neant nu există mai multă înțelepciune și compasiune decât într-o haită de șacali. Flămânzim și ne hrănim, iar moartea înseamnă carne pentru noi.

Vaelin a închis pleoapele strâns, terminând recitarea, cu vorbele rostogolindu-se încălecate de pe buzele lui.

— Ce este moartea? Moartea nu-i decât o poartă spre Lumea de Dincolo și reunirea cu Plecații. Este atât sfârșit, cât și început. Teme-te de ea și primește-o…

— Moartea ne aduce suflete noi pe care să le stăpânim, mai multe trupuri pe care să le mânuim după voința noastră, să ne satisfacă poftele și să slujească planurilor lui…

— Ce este trupul fără suflet? Carne spurcată, nimic mai mult. Însemnați moartea celor iubiți, dăruind focului învelișurile lor…

— Trupul înseamnă totul. Un trup fără suflet nu-i decât ecoul mizerabil, pierdut al unei vieți…

— EU AM AUZIT GLASUL MAMEI MELE! Era în picioare, cu pumnalul în mână, ghemuit în postura de luptă, fixând cu ochii creatura aflată dincolo de foc. Eu am auzit glasul mamei mele.

Cel care fusese Barkus s-a ridicat fără grabă în picioare, cântărindu-și securea în mână.

— Se întâmplă uneori ca Dăruiții să ne poată auzi, să audă sufletele care strigă din neant. De obicei aud ecouri scurte de durere și spaimă. Știai că așa a început Credința voastră? Cu câteva veacuri în urmă, un volarian neobișnuit de Dăruit a auzit un bolborosit de voci din neant, printre care cea de neconfundat a soției lui moarte. El și-a asumat sarcina de a răspândi vestea aceasta, vestea măreață și minunată că există viață dincolo de poverile zilnice ale durerilor și trudei. Oamenii l-au ascultat, vestea s-a împrăștiat și așa a început Credința voastră, totul clădit pe minciuna că există o răsplată, în viața următoare, pentru supunerea servilă din viața aceasta.

Vaelin s-a luptat să-și domine buimăceala, a încercat să nu mai dorească să audă cântecul sângelui care să-i spună că vorbele acestei

făpturi erau minciuni. Lemnele au trosnit în foc, valurile au lovit țărmul cu un vuiet neîncetat și Barkus l-a privit cu ochii reci și indiferenți ai unui străin.

— Ce plan? a întrebat Vaelin. Ai amintit de planul lui… Cine este el?

— Îl vei întâlni în curând. Cel care fusese Barkus a prins mânerul securii cu ambele mâini și l-a strâns puternic, iar tăișul lamei a răsfrânt lumina lunii. Am făurit arma asta pentru tine sau mai exact i-am îngăduit lui Barkus s-o făurească. El fusese mereu flămând după ciocan și nicovală, deși s-a împotrivit cu bărbăție până când i-am înlăturat șovăiala. Este frumoasă, nu crezi? Am ucis de multe ori cu multe arme diferite, totuși trebuie să recunosc că asta-i cea mai frumoasă. Cu ea te pot aduce în pragul morții la fel de ușor cum aș mânui scalpelul unui doftor. Îți vei vărsa sângele și sufletul tău va porni spre neant. El te va aștepta acolo. Zâmbetul pe care l-a oferit creatura era amar, aproape încărcat de regret. N-ar fi trebuit să renunți la spada ta.

— Dacă n-aș fi renunțat, tu n-ai fi fost atât de dornic să vorbești.

Surâsul făpturii a dispărut.

— Vorbăria s-a terminat.

A sărit peste foc cu securea ridicată, cu dinții dezgoliți într-un rânjet plin de ură. Ceva mare și negru l-a lovit în plin salt, înfigându-și colții în brațul lui, smulgând și sfârtecând, și amândoi au căzut peste foc și s-au zvârcolit, împrăștiind tăciuni arzători. Vaelin a văzut securea teribilă ridicându-se și căzând, o dată, apoi încă o dată, a auzit urletul de furie al copoiului-de-sclavi când tăișul l-a spintecat, iar creatura care fusese Barkus s-a ridicat din rămășițele focului, cu părul și straiele în flăcări, cu brațul stâng atârnând inutil, aproape retezat de mușcătura Scrijelitului. Însă brațul drept continua să-i fie teafăr și să țină securea.

— I-am spus guvernatorului să-l elibereze la căderea nopții, a zis Vaelin.

Făptura a mugit de durere și mânie, iar securea s-a rotit într-o ceață de argint. Vaelin s-a strecurat pe sub lamă și a fandat cu pumnalul, străpungându-i pieptul, căutându-i inima. Făptura a mugit iarăși, mânuind securea cu o iuțeală neomenească. Vaelin a lăsat pumnalul înfipt în piept și a prins mânerul securii când a venit spre el, a izbit sălbatic cu dosul mâinii în fața creaturii și a continuat cu o lovitură de picior sub burtă. Abia dacă s-a clintit și l-a lovit scurt cu fruntea, iar Vaelin s-a împleticit pe nisip și a căzut pe spate.

— Am uitat să-ți spun ceva despre Barkus! a zis făptura și s-a apropiat printr-un salt, ridicând securea. Când v-ați antrenat împreună, nu l-am lăsat niciodată să-și arate adevărata putere.

Vaelin s-a rostogolit pe o parte și securea a mușcat nisipul, iar apoi s-a răsucit, proiectându-și piciorul în tâmpla creaturii, după care s-a ridicat iute, când aceasta s-a scuturat de durere și a atacat din nou. Tăișul a șuierat însă doar prin aer, fiindcă Vaelin a sărit peste arcul loviturii, s-a apropiat mult și i-a smuls pumnalul din piept, l-a înjunghiat din nou și s-a retras la timp pentru ca securea să treacă la numai o șchioapă de fața lui.

Cel care fusese Barkus s-a holbat la el, șocat, nemișcat, cu fumul ridicându-i-se din arsuri; din brațul sfârtecat, sângele picura pe nisip. A dat drumul securii și brațul sănătos s-a ridicat la pata care i se lățea rapid pe cămașă. S-a uitat pentru o secundă la sângele gros și strălucitor care-i acoperea palma, după aceea s-a lăsat încet în genunchi.

Vaelin a trecut pe lângă el și a luat securea de pe nisip, înfrânându-și repulsia față de senzația pe care o simțea când o ținea în mână. *De aceea am urât-o oare dintotdeauna? Fiindcă acesta era țelul ei final*?

— Bună treabă. Făptura care fusese Barkus și-a arătat dinții pătați cu sânge într-un rânjet de răutate absolută. Poate că data viitoare când mă vei ucide, voi purta chipul cuiva pe care-l iubești încă și mai mult.

Securea era ușoară, anormal de ușoară, și doar a susurat când Vaelin a rotit-o, retezând carnea și oasele la fel de lin ca aerul. Capul fostului său Frate s-a rostogolit pe nisip și a rămas nemișcat.

A azvârlit apoi securea și l-a ridicat pe Scrijelit din rămășițele muribunde ale focului. A acoperit cu nisip arsurile fumegânde și a rupt cămașa în fâșii cu care să apese pe spintecăturile adânci din trupul său. Copoiul a schelălăit și limba lui a lins fără putere mâna lui Vaelin.

— Îți cer iertare, câine tâmpit. Ochii bărbatului s-au umplut de lacrimi și glasul i s-a înecat în suspine. Îți cer iertare.

I-a îngropat separat. N-a știut de ce, dar așa i s-a părut bine. N-a rostit niciun cuvânt pentru Barkus, știind că fratele lui murise cu ani în urmă și oricum el nu mai era sigur dacă le putea pronunța fără să se simtă un mincinos. După ce soarele a răsărit, a luat securea și a mers pe malul mării. Fluxul dimineții sosea iute și talazurile mugeau dinspre promontoriu. A cântărit securea în palmă, surprins să descopere că repulsia dispăruse; orice pată a Beznei conținuse părea să fi pierit prin moartea făuritorului ei. Acum nu era decât metal. Lucrat cu măiestrie și strălucind în soare, însă metal simplu. A azvârlit-o în valuri cu toată puterea de care era în stare și a privit-o cum a scânteiat în timp ce s-a rotit prin văzduh, înainte de a pătrunde în apă cu un plescăit slab.

S-a spălat în mare și a revenit la bivuacul lui improvizat, a acoperit cât a putut de bine petele de sânge, după care a pornit la drum, ca să se

întoarcă la Linesh. După un ceas a ajuns la locul convenit, iar dogoarea deșertului creștea iute. A ales un loc de lângă o piatră indicatoare și s-a așezat să aștepte.

Cântecul sângelui a crescut pe când stătea acolo, mai intens și mai limpede ca înainte. Pe măsură ce gândurile i se roteau în minte, a auzit cum muzica se schimba, jelitoare când și-a amintit ultimul scheunat al Scrijelitului, războinic când a revăzut în minte lupta cu creatura care fusese Barkus, iar odată cu muzica au sosit imagini, sunete și sentimente despre care știa că nu-i aparțineau. A înțeles că pentru prima dată își stăpânea cu adevărat cântecul, că în cele din urmă cânta.

Undeva, într-un loc care nu era un loc, ceva urla, cerșind îndurare din partea unei mâini nevăzute care împărțea pedepse de durere nesfârșită, neafectată de milostenie sau răutate.

Într-un palat, departe în miazănoapte, o tânără scria salutul pe care avea să-l ofere fratelui ei la întoarcerea lui acasă, un discurs atent formulat, care îmbina cu precizie durerea, regretul și loialitatea. După ce se declară mulțumită, lăsă pana jos, îi ceru cameristei ceva de băut și, când fu convinsă că rămase singură, își coborî fața în palme și plânse.

Spre apus, altă tânără privea marea uriașă și refuza să plângă. Ținea în mână două plăcuțe din lemn înfășurate într-o eșarfă de mătase cu broderii fine. Dedesubtul ei, valurile loveau în bordajul corabiei, ridicând jerbe de spumă în văzduh. Degetele o ardeau să arunce pachețelul acela în valuri, furia o mistuia, o durere aspră de care nu putea să scape și care o făcea să urască gândurile ce le provoca. Nu putea să înțeleagă dorința de răzbunare, pentru că n-o mai simțise niciodată până atunci. Înapoia ei se auzi un strigăt de durere și, întorcându-se, zări pe punte un marinar care căzuse de pe greement; se ținea de piciorul rupt și suduia într-un grai pe care ea nu-l înțelegea.

— Nu te mișca! îi porunci și se apropie de el, strecurând în mantie plăcuțele din lemn și eșarfa.

La bordul altei corăbii, care naviga pe alt ocean, un tânăr stătea tăcut și nemișcat; chipul lui era o mască inexpresivă. În ciuda nemișcării sale, trezea frica în cei din jur, întrucât ordinele stăpânului lor subliniaseră că tulburarea lui ar fi atras moartea aproape imediată. Deși tânărul era la fel de nemișcat ca o statuie, dedesubtul cămășii cicatricele de pe piept îl ardeau, pricinuindu-i agonie continuă, cumplită.

Vaelin a concentrat cântecul într-o singură notă pură și a trimis-o peste deșerturile, junglele și oceanul care-i despărțea: *Te voi găsi, Frate*.

Tânărul s-a încordat o clipă, atrăgând priviri pline de teamă din partea celor care-l străjuiau, apoi a revenit la starea sa anterioară, imobilă

și inexpresivă.

Viziunea și cântecul au dispărut, lăsându-l sub soarele arzător; spre răsărit se ridica un nor de praf, din care, în scurtă vreme, s-a definit un pâlc de călăreți conduși de silueta înaltă a Marelui Acuzator Velsus, care galopa îndârjit, dornic să-și revendice trofeul.

Sfârșitul primei cărți